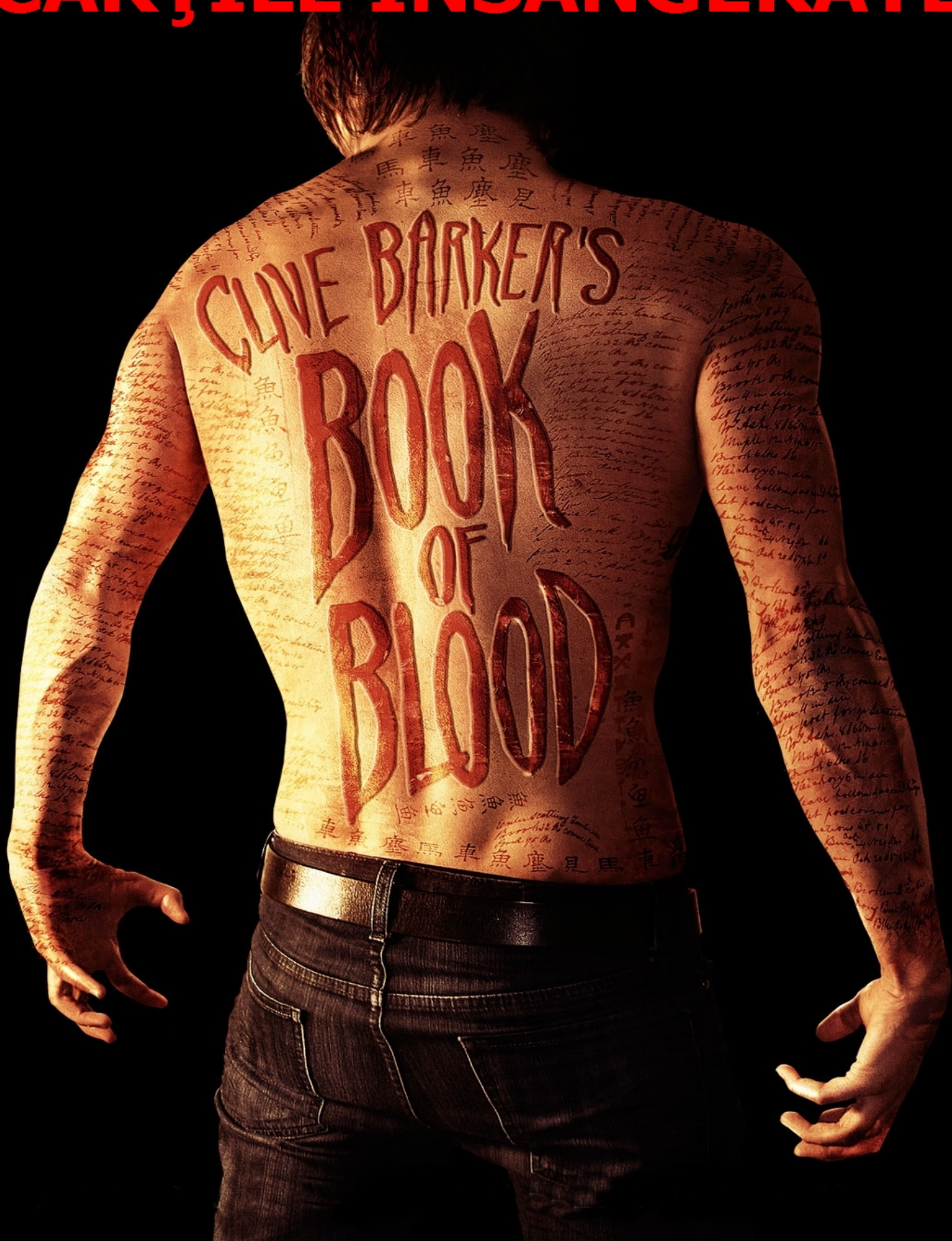

CLIVE BARKER

CĂRȚILE ÎNSÂNGERATE

Clive Barker

CĂRȚILE ÎNSÂNGERATE

(VOLUMELE 1-3)

Traducere din limba engleză
de Florin Mircea Tudor

CARTEA ÎNSÂNGERATĂ

Morții au autostrăzi.

Acestea, linii nevăzute de trenuri-fantomă și trăsurile de vis, traversează ținuturile aride ale vieților noastre, transportând un număr nesfârșit de suflete trecute în neființă. Zăgănitul și agitația lor pot fi auzite în locurile distruse ale lumii, prin crăpături făcute de acte de cruzime, violență și vicii. Pasagerii lor, morții rătăcitori, pot fi întrezăriți într-o străfulgerare când inima e pe punctul de a exploda și priveliștile care ar trebui ascunse se dezvăluie cu claritate.

Autostrăzile au indicatoare rutiere, poduri și garaje, bariere și intersecții.

Și doar la aceste intersecții, acolo unde mulțimile de morți se amestecă și traversează, autostrada nevăzută își face, foarte probabil, intrarea în lumea noastră. Circulația este aglomerată la intersecții, și doar aici vocile morților scot țipetele cele mai ascuțite. Și tot aici, barierele, ce despart o realitate de alta, sunt tocite de nenumărate picioare.

•

O astfel de intersecție pe autostrada morților era amplasată în Tollington Place, numărul 65. O casă cu fațada din cărămidă, într-un pretins stil georgian, clădirea de la acest număr nu se remarcă prin nimic altceva. O casă veche, ușor de uitat, lipsită de grandoarea ieftină, revendicată odinioară, o casă ce rămăsese goală mai mult de un deceniu.

Nu umezeala din ce în ce mai accentuată alungase chiriașii casei de la numărul 65. Nici putregaiul din pivniță, nici tasarea terenului, care produsese o crăpătură în fațadă, de la treptele de la intrare până la cornișă. Fuseseră alungați de zgomotul produs de trecerea morților. Zarva circulației nu înceta niciodată la etaj. Crăpa tapetului de pe pereți și încovoia grinzile. Făcea să zăgăne ferestrele. Îți răsună în creier.

Tollington Place numărul 65 era o casă bătută, și nimeni nu putea să locuiască aici fără a înnebuni în scurt timp.

Într-un anumit moment al existenței sale, o întâmplare cumplită se petrecuse în această casă. Nimeni nu a știut când sau în ce fel. Dar chiar și un observator neantrenat nu putea să nu remarce atmosfera apăsătoare a casei, în special a ultimului etaj. În atmosfera de la numărul 65 plutea amintirea sângelui, un miros care stăruia în nări și întorcea pe dos chiar și cel mai rezistent stomac. Clădirea și împrejurimile erau evitate de vermine, de păsări, chiar și de muște. Prin bucătărie nu se târau gândaci, iar graurii nu-și făceau cuiburi în mansardă. Indiferent ce act de violență fusese comis aici, acesta a reușit să facă inaccesibilă casa, la fel de sigur ca un cuțit care spintecă burta unui pește; prin această tăietură, această rană a lumii, morții privesc atent și își fac de cap.

Oricum, așa se zvonea...

•

Era a treia săptămână de cercetări în casa din Tollington Place numărul 65. Trei săptămâni de succese nemaîntâlnite în domeniul paranormalului. Folosind ca mediu un nou-venit în branșă, un tânăr de douăzeci de ani, pe nume Simon McNeal, echipa de parapsihologie de la Universitatea din Essex înregistrase totul, cu excepția mărturiei incontestabile a vieții de după moarte.

În camera de la etaj, un adevărat coridor claustrofobic, tânărul McNeal invocase, în mod vădit, morții care, la cererea sa, lăsaseră nenumărate mărturii ale vizitelor lor, evidențiate în inscripțiile făcute de o sută de mâini diferite pe pereții vopsiți în ocră-deschis. Se părea că scriseseră tot ce le trecuse prin cap. Bineînțeles, numele, data nașterii și a morții. Fragmente de amintiri, urări de bine adresate descendenților în viață, fraze eliptice ciudate, prin care făceau aluzie la chinurile suportate în prezent și deplângeau bucuriile pierdute. Unele dintre inscripții erau grosolane și urâte, altele feminine și delicate. Existau și desene obscene, glume neterminate, dar și fragmente din poeme romantice. Un trandafir desenat stângaci. Un joc din zerouri și cruci. O listă de cumpărături.

Personaje celebre, precum Mussolini, Lennon, Janis Joplin, își pusese, și ele, semnătura pe acest zid al plângerii, alături de nulițăți, de oameni dați de mult uitării. Era un catalog al morților, tot

mai mare de la o zi la alta, ca și cum știrea se răspândea din gură în gură printre membrii clanurilor odinioară apuse, ispitindu-i să părăsească lumea tăcerii pentru a-și marca prezența sacră în acea cameră săracăcioasă.

După o muncă de-o viață în domeniul fenomenelor paranormale, doctorul Florescu era mult prea obișnuită cu eșecurile dureroase. Fusesse aproape mulțumită să aibă certitudinea că dovezile nu se vor manifesta niciodată singure. Acum, confruntată cu un succes brusc și spectaculos, se simțea îmbărbătată, dar și derutată.

Ședea, așa cum făcuse în aceste ultime trei săptămâni incredibile, în camera principală de la primul etaj, situată sub încăperea cu pereții plini de inscripții, ascultând, cu o teamă respectuoasă, manifestările zgomotoase de deasupra, abia îndrăznind să creadă că îi era permis să asiste la un miracol. Numeroase semne mai fuseseră înregistrate și până atunci – insinuări dătătoare de iluzii deșarte –, dar aceasta era prima dată când cei de dincolo insistaseră să fie ascultați.

La etaj, zgomotele încetară.

Mary își privi ceasul: șase și șaptesprezece minute.

Din anumite motive, știute doar de vizitatori, contactul nu dura niciodată prea mult după ora șase seara. O să aștepte până la și jumătate, apoi o să urce la etaj. Oare ce se întâmplase în ziua cu pricina? Cine pătrunsese în acea încăpere sordidă, pentru a-și lăsa semnătura?

— Să instalez aparatele de fotografiat? o întrebă asistentul ei, Reg Fuller.

— Te rog, murmură ea, tulburată de perspectivă.

— Te întrebi, ce vom obține astăzi?

— Îi dăm răgaz zece minute.

— Bine.

•

La etaj, McNeal se lăsase să cadă într-un colț al camerei, privind soarele de octombrie printr-o fereastră. Se simțea oarecum prizonier, singur-singurel în locul ăsta blestemat, dar continuă să zâmbescă de unul singur, să afișeze zâmbetul șters, fericit, cu care înmuia chiar și inimile cele mai raționale. În special cea a doctorului Florescu; o, da, femeia era înnebunită de surâsul și de

ochii săi, de privirea pierdută, afișată special pentru ea... Era un joc subtil.

Într-adevăr, la început fusese doar un joc. Acum, Simon știa că miza era mai mare; ceea ce începuse ca un test de detectare a minciunilor, se transformase într-o întrecere foarte serioasă: McNeal contra Adevăr. Adevărul era simplu: el era un șarlatan. Era autorul tuturor „scrierilor-fantomă” de pe pereți, realizate cu ajutorul unor bucăți mici de plumb ascunse sub limbă; făcea zgomote puternice, se zvârcolea și urla, fără alt motiv decât răutatea desăvârșită; numele necunoscute pe care le scria – ha, ce mai râdea doar gândindu-se la asta – erau nume culese din cartea de telefon.

Da, era, într-adevăr, un joc subtil.

Îi promisese atât de multe, îl ispitise cu celebritatea, încurajând orice minciună pe care el o inventase. Îi promisese avere, apariții aplaudate în emisiuni televizate, o adulație pe care n-o mai cunoscuse înainte. Atât timp cât avea să facă să apară fantome.

Afișă, din nou, același zâmbet. Femeia îl numea Intermediarul ei – un purtător inocent de mesaje. În scurt timp, o să fie aici, urmărindu-l atent cu privirea pe când vocea lui o să fie aproape de lacrimi cu povestirea patetică a unei noi serii de nume scrijelite și a altor absurdități.

Îi plăcea când ea îi privea goliciunea. La toate ședințele, era îmbrăcat doar cu o pereche de chiloți scurți, pentru a exclude orice ajutoare ascunse. Precauție ridicolă. Avea nevoie doar de bucățile de plumb ascunse sub limbă și de suficientă energie ca să se agite neîncetat timp de jumătate de oră, zbierând ca un apucat.

Transpira. Sudoarea i se scurgea pe coșul pieptului, iar părul îi era lipit de fruntea palidă. Muncise din greu astăzi; abia aștepta să iasă din cameră pentru a se spăla și a se desfăta, admirat de toți, o vreme. Intermediarul își băgă mâna în chiloți și se mângâie alene. Undeva în cameră se afla o muscă, poate chiar mai multe. Era puțin cam târziu pentru muște, dar le auzea prin apropiere. Bâzâiau și roiau pe lângă fereastră sau pe lângă bec. Le auzea vocile subțirele, dar nu le întrebă nimic, fiind prea adâncit în gândurile referitoare la joc și în plăcerea automângâierii.

Cum mai bâzâiau, aceste voci inofensive de insecte, cum mai bâzâiau, cântau și se jeluiau. Cum se mai jeluiau!

•

Mary Florescu bătea în masă cu degetele. Verigheta îi era cam largă astăzi, o simțea mișcându-se în ritmul bătăilor. Uneori era strânsă, alteori largă – unul din acele mistere care n-au fost niciodată analizate cum se cuvine, doar acceptate ca atare. De fapt, astăzi era foarte largă, aproape aluneca de pe deget. Se gândi la fața lui Alan. Fața delicată a lui Alan. Se gândi la ea prin gaura verighetei, de parcă ar fi fost un tunel.

Oare așa arătase moartea sa? Transportat printr-un tunel, din ce în ce mai departe, spre întuneric?

Împinse mai tare verigheta în sus pe deget. Aproape că simțea gustul metalului în timp ce-l atingea cu vârful arătătorului și al degetului mare. Era o senzație curioasă, un anume tip de iluzie.

Pentru a-și alunga gândurile negre, îi veni în minte băiatul. Fața acestuia îi apărură ușor, atât de ușor în minte, cu surâsul și cu fizicul său atât de comun, dar atât de efeminat. Pur și simplu, ca acela al unei fete – rotunjimile corpului, culoarea deschisă a pielii, inocența.

Degetele țineau încă verigheta, dar simțea cum dispoziția proastă i se accentua. Ridică privirea. Fuller manevra echipamentul. Un halo luminos, verde-palid, pâlpâia și se împletea împrejurul capului său chel...

Ameți brusc.

Fuller nu observase și nu auzise nimic. Ținea capul aplecat, complet absorbit de ceea ce făcea. Mary continuă să-l fixeze cu privirea, văzând haloul deasupra sa, simțind cum noi senzații se nasc și pun stăpânire pe ea. Aerul părea deodată viu: moleculele de oxigen, de hidrogen, de azot o înconjurau din ce în ce mai strâns, într-o îmbrățișare fierbinte. Haloul din jurul capului lui Fuller se mărea treptat, descoperind aureole identice în fiecare obiect din cameră. Senzația anormală din vârful degetelor se răspândea și ea. Mary își vedea culoarea respirației: o zonă portocalie-roșiatică în aerul înspumat. Auzea foarte clar vocea biroului la care stătea: tânguirea joasă a unei prezențe solide.

Lumea se deschidea, aruncându-i simțurile în extaz, captându-le într-o dezordine sălbatică de funcții. Brusc, Mary era capabilă să

cunoască lumea ca un sistem, nu de politici sau religii, ci de simțuri, un sistem care se întindea de la ființa umană până la lemnul inert al biroului și la aurul învechit al verighetei.

Și mai departe... Dincolo de lemn, dincolo de aur. Poarta care ducea spre autostradă era deschisă. Auzea în cap voci care nu ieșeau din gura muritorilor.

Își ridică privirea, sau, mai degrabă, o forță anume îi dădu atât de violent capul pe spate, încât se trezi fixând tavanul. Era acoperit cu viermi. Nu, era absurd! Și, totuși, tavanul părea să fie viu, viermănos – pulsând de viață, dansând...

Vedea băiatul prin tavan. Acesta stătea pe podea, cu mădularul în mână. Capul îi era răsturnat pe spate, exact ca al ei. Era la fel de extaziat ca și ea. Noua ei percepție observă lumina pulsândă din interiorul și din jurul corpului său – urmări pasiunea care îi mistuia măruntaiele și îi topea capul de plăcere.

Dar mai notă ceva, minciuna din el, absența puterii pe care ea o considerase atât de minunată. N-avea nici o aptitudine să intre în legătură cu fantomele, nu avusese niciodată – acum vedea clar acest lucru. Era doar un mic mincinos, un băiat alb, mincinos și drăguț, fără compasiune sau fără înțelepciunea de a înțelege ceea ce îndrăznise să facă.

Acum, totul se terminase. Se spusese minciuni, se jucaseră feste, dar oamenii de pe autostradă, dezgustați până dincolo de moarte de a fi reprezentați incorect și de a fi luați în bătaie de joc, bâzâiau lângă poarta din zid, cerând satisfacție.

Poarta pe care ea o deschisese: ea o atinsese în necunoștință de cauză, bâjbâind ușor cu degetele, deschizând-o treptat. Totul se datora dorinței fizice pe care o simțea pentru băiat – gândurilor ei neîntrerupte, frustrării, patimii și dezgustului față de această patimă, care lărgiseră din ce în ce mai mult poarta.

Dintre toate forțele care fac ca sistemul să se manifeste, dragostea și însoțitoarele ei, pasiunea și pierderea, erau cele mai puternice. Iar ea le întrupa pe toate trei.

Învăluită într-o agonie a sentimentului pe care-l negase ea însăși, crezând că-l iubea pe băiat ca simplul ei Intermediar.

Nu era adevărat! Nu era adevărat! Îl dorea, îl dorea, acum, adânc în ea. Dar acum era prea târziu. Circulația nu mai putea fi amânată

prea multă vreme. Participanții cereau, da, cereau acces către micul șarlatan.

Era incapabilă să prevină acest lucru. Tot ce putea face, era să scoată un ușor gâfâit de groază pe măsură ce vedea autostrada deschizându-se în fața ei și înțelegea faptul că intersecția respectivă nu era una obișnuită. Fuller auzi zgomotul.

— Doamna doctor?

Își ridică privirea de pe aparate, iar pe chipul său – scăldat în lumina albastră pe care Mary o zărea cu coada ochiului – se citea o întrebare mută.

— Ai spus ceva? repetă Fuller.

Cu un nod în stomac, Mary se întrebă cum avea să se termine toată afacerea.

Chipurile eterice ale morților se conturau clar în fața ei. Simțea profunditatea suferințelor acestora și simpatiza cu dorința lor de a-și face cunoscute durerile.

Își dădu seama limpede că autostrada care străbătea Tollington Place nu era folosită de morți obișnuiți; nu urmărea o circulație fericită și indolentă. Nu, casa era o poartă spre un drum folosit numai de victimele violențelor și de criminali. Bărbații, femeile și copiii care muriseră în chinuri aveau inteligența de a se aduna împreună, cu mințile stigmatizate de circumstanțele morții. Elocvenți dincolo de cuvinte, ochii le exprimau agoniile, corpurile fantomatice purtând încă rănilor fatale. Mary vedea, de asemenea, cum ucigașii și călăii se amestecau spontan cu inocenții. Acești monștri – spintecători nebuni, cu mintea răătăcită – aruncau priviri iscoditoare prin poartă către lume; creaturi fără seamăn, de nedescris, miracole interzise ale speciei noastre, flecăreau și zbierau nedeslușit.

Acum le simți și băiatul de la etaj. Mary îl văzu răsucindu-se puțin în încăperea tăcută, știind că vocile pe care le auzea nu erau ale muștelor, plângerile nu erau ale insectelor. Deodată, deveni conștient că trăise într-un colțișor al lumii, în timp ce restul – Lumea a Treia, a Patra și a Cincea – îl apăsa irevocabil, flămând, pe spate, Mary îi mirosea și îi simțea gustul panicii. Da, îl gusta așa cum dorise întotdeauna, dar nu era un sărut care le împreuna simțurile, ci numai panica lui tot mai accentuată. O satura: empatia ei era

totală. Privirile înspăimântate erau atât ale ei, cât și ale lui – gâturile lor uscate rosteau, scrâșnind, aceleași două cuvinte:

— Te rog...

Pe care le învață copilul.

— Te rog...

Cu care se primesc daruri și îngrijire.

— Te rog...

Pe care chiar și morții, cu siguranță chiar și morții, trebuie să le cunoască și să li se supună.

— Te rog...

Mary știa cu certitudine că astăzi nu se va oferi o astfel de îndurare. Aceste fantome își pierduseră speranțele pe autostradă, purtându-și rănilor cu care muriseră și demența cu care uciseseră.

Înduraseră frivolitatea, insolența și idioțenia sa, născocirile care le transformaseră chinurile într-un simplu joc. Doreau să spună adevărul.

Fuller o privea mai atent, cu fața scaldată într-o mare de lumină portocalie pulsatorie. Ea îi simți mâinile pe piele. Aveau gust de oțet.

— Te simți bine? întrebă el, cu respirația tare ca fierul.

Ea clătină din cap.

Nu, nu se simțea bine, nimic nu era în regulă.

Poarta se deschidea tot mai mult cu fiecare secundă; prin ea, vedea un alt cer, unul albastru de ardezie, situat chiar deasupra autostrăzii și copleșind simpla realitate a casei.

— Te rog, rosti ea, cu ochii ridicați spre substanța fadă a tavanului.

Tot mai mult, tot mai mult...

Lumea fragilă în care locuia era întinsă până aproape de punctul de sfărâmare.

Brusc, se rupse precum un baraj, iar apele negre pătrunseră prin el, inundând camera.

Fuller știa că ceva nu era în regulă (culoarea haloului său indica o frică neașteptată), dar nu înțelegea ce se întâmpla. Mary îi simți coloana vertebrală încrețindu-se, creierul învârtindu-se.

— Ce se petrece? se interesă el.

Patosul întrebării aproape că o făcu să râdă.

La etaj, cana cu apă din încăperea cu inscripții se făcu țândări.

Fuller nu mai așteptă răspunsul la întrebare și alergă spre ușă. Aceasta începu să trosnească și să se cutremure chiar înainte să ajungă la ea, ca și cum toți locuitorii ladului ar fi bătut cu pumnii de cealaltă parte. Mânerul se răsuci, și se răsuci, și se răsuci. Vopseaua se scoroji. Cheia deveni de un roșu incandescent.

Fuller privi înapoi spre Mary, care rămăsese încremenită în aceeași poziție grotescă, cu capul răsturnat pe spate și cu ochii larg deschiși.

Întinse mâna spre mâner, dar ușa se deschise înainte de-a o atinge. Coridorul din spatele ei dispăruse cu desăvârșire. Acolo unde se aflase până atunci o imagine familiară, acum se întindea, până la orizont, perspectiva autostrăzii.

Imaginea îl ucise pe Fuller într-o clipă. Minte sa nu avu destulă putere să cuprindă întreaga panoramă – nu reuși să controleze suprasarcina pătrunsă în sistemul său nervos. Inima i se opri; o adevărată revoluție inversă completă funcționarea întregului său organism; nu-și mai putu controla vezica, sfincterele îi cedară, membrele începură să-i tremure spasmodic, picioarele nu-i mai susținură greutatea. În timp ce se prăbușea pe podea, fața începu să i se scorojească precum ușa, corpul să-i zdrăngănească precum mânerul ușii. Era deja o masă inertă, la fel de potrivit pentru această umilință ca și lemnul sau oțelul.

Undeva, înspre răsărit, sufletul său pătrunse pe autostrada răniților, îndreptându-se spre intersecția unde murise cu o clipă înainte.

Mary Florescu știa că era singură. Deasupra ei, băiatul minunat, escrocul fermecător, se zvârcolea și țipa pătrunzător, pe măsură ce morții își așezau mâinile răzbunătoare pe pielea sa fragedă. Mary le cunoștea intențiile, le putea citi în ochi – nimic nou. Fiecare perioadă a istoriei își avea propriile-i torturi. Băiatul urma să fie folosit pentru a le înregistra testamentele și a umple pagini întregi. Urma să fie cartea lor, modul de a le face cunoscute autobiografiile. O carte însângerată. O carte făcută din sânge. O carte scrisă cu sânge. Se gândi la cărțile utilizate de magicieni pentru invocarea spiritelor, cărți făcute din pielea morților – ea le văzuse, le atinsese. Se gândi la tatuajele văzute: unele la spectacolele oferite de

pocitanii, altele doar la salahorii de pe stradă, cu mesaje adresate mamelor lor, scrijelite direct pe spate. Nu era ceva necunoscut să scrii o carte însângerată.

Dar, pe o astfel de piele, pe o astfel de piele scânteietoare – oh, Dumnezeu, era o adevărată crimă! Băiatul țipă în timp ce vârfurile ascuțite, ucigătoare, ale cioburilor căinii de apă i se înfingeau în piele, brăzdând-o adânc. Ea îi simți durerile cumplite de parcă ar fi fost ale ei, dar nu erau atât de teribile...

Și, totuși, el urlă; se împotrivi, împrôșcându-și cu obscenități agresorii. Aceștia nu-l luară în seamă. Roiau în jurul său, surzi la orice justificări sau rugăminți, atacându-l cu tot entuziasmul unor creaturi forțate să rămână prea mult timp tăcute. Mary asculta în timp ce vocea lui obosea treptat; se împotrivi fricii resimțite în membre. Simți, într-un fel sau altul, că trebuia să urce la etaj. N-avea importanță ce se afla în spatele ușii sau pe scări; avea nevoie de ea – și era suficient.

Se ridică, simțind cum părul i se ridică măciucă – asemenea celui al Gorgonei. Realitatea plutea – aproape că nu mai avea podea sub picioare. Scândurile casei erau scânduri-fantomă; sub ele, un întuneric negru, clocotitor, dezlănțuindu-se și deschizându-și gura enormă. Mary privi spre ușă, cuprinsă de o letargie căreia cu greu i s-ar fi putut împotrivi.

Era limpede că morții nu doreau s-o lase să urce la etaj. Poate, gândi ea, chiar le e puțin frică de mine. Ideea o îmbărbăta; de ce s-ar obosi s-o intimideze dacă nu pentru faptul că prezența ei – a persoanei care le deschisese poarta spre lumea aceasta – constituia acum o amenințare?

Ușa scorojită era deschisă. Dincolo de ea, realitatea casei fusese complet distrusă de haosul lugubru al autostrăzii. Pășii dincolo, concentrându-se asupra felului în care picioarele ei încă atingeau podeaua solidă, chiar dacă ochii n-o mai puteau vedea. Cerul de deasupra era de un albastru de Prusia, autostrada era lată și bătută de vânturi, morții înghesuți pe ambele laturi. Se luptă să treacă printre ei, ca printr-o mulțime de oameni vii, în timp ce fețele lor idioate, cu gura căscată de uimire, o priveau și o urau pentru încălcarea teritoriului.

Cuvintele „te rog” dispăruseră. Acum nu mai spunea nimic; scrâșnea din dinți și își mijeia ochii, ca să privească înainte pe autostradă, pipăind cu un picior realitatea scărilor pe care știa că trebuia să le găsească acolo. Se împiedică de una dintre ele, și din mulțime se ridică un urlet animalic. Nu-și dădea seama dacă râdeau de stângăcia ei, sau o avertizau cât de departe ajunsese.

Primul pas. Al doilea. Al treilea.

Deși înșfăcată din toate părțile, câștiga treptat avans. Vedeă, prin ușa camerei, locul în care zăcea întins micul mincinos, înconjurat de atacatori. Chiloții acestuia erau în jurul gleznelor, scena semănând cu cea a unui viol. Nu mai țipa, dar avea privirea rătăcită de teroare și durere. Cel puțin, se afla încă în viață. Receptivitatea naturală a minții sale tinere acceptase pe jumătate priveliștea ce se deschisese în fața sa.

Întoarse brusc capul și privi, drept prin ușă, spre ea. În aceste ultime clipe, căpătase aptitudini reale, neînsemnate în comparație cu cele ale lui Mary, dar destul de puternice pentru a lua legătura cu ea. Privirile li se încrucișară. Inimile lor vii se întâlniră și se uniră într-o mare de întuneric albastru, fiind înconjurați din toate părțile de o civilizație pe care nici n-o cunoșteau, nici n-o înțelegeau.

— Îmi pare rău, rosti el în tăcere. Era infinit de jalnic. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Se uită în altă parte, ferindu-și ochii de privirea ei.

Mary era sigură că trebuia să fi ajuns aproape de capul scărilor, picioarele ei pășind, după câte își dădea seama, încă prin aer, iar fețele călătorilor o înconjurau din toate părțile. Distingea, foarte slab, conturul ușii, scândurile și grinzile încăperii în care zăcea Simon, scăldat, din cap până-n picioare, în sânge. Zări urmele – hieroglife ale agoniei – pe fiecare centimetru al torsului, feței și membrilor. Simon păru să se concentreze o clipă, și ea îl întrezări în camera goală, cu soarele pătrunzând prin fereastră, cu cana de apă făcută țândări lângă el. Apoi, puterea ei de concentrare păru să slăbească, și Mary sesiză lumea invizibilă transformându-se într-una vizibilă, îl văzu pe Simon suspendat în aer în timp ce morții scriau pe el, din toate părțile, smulgându-i părul din cap și de pe corp, ca să facă rost de-o nouă pagină, scriindu-i pe pleoape, la

subsuori, pe organele genitale, în șanțul dintre fese, pe tălpile picioarelor.

Doar rănila erau comune în cele două imagini. Indiferent dacă l-a văzut asaltat de autori sau singur în cameră, sângera și sângera mereu.

Acum ajunsese la ușă. Mâna ei tremurândă se întinse pentru a atinge realitatea solidă a mânerului, dar, chiar folosindu-și toată concentrarea de care era capabilă, nu putea vedea clar. Abia dacă exista vreo imagine-fantomă asupra căreia să se concentreze, deși acest lucru era suficient. Apucă mânerul, îl răsuci și deschise larg ușa camerei cu inscripții.

Stătea acolo, în fața ei. Îi despărțeau nu mai mult de doi sau trei metri de aer, stăpânit de duhuri rele. Privirile li se întâlneau din nou, și ei schimbă o expresie elocventă, comună lumii celor vii și celor morți. În această privire se citea compasiune și dragoste, închipuirile dispărură, minciunile se transformară în pulbere. În locul zâmbetelor de manipulare ale băiatului era doar un farmec adevărat – azvârlit chiar în fața ei.

Morții întoarseră capetele în altă parte, temându-se de această privire. Fețele lor se încordară ca și cum pielea le-ar fi fost întinsă pe oase, carnea li se învineți, vocile le deveniră melancolice, anticipând înfrângerea. Știind că nu mai trebuia să lupte împotriva hoardelor de morți, Mary se întinse să-l atingă pe Simon; morții cădeau de pe prada lor precum muștele muribunde de la o fereastră.

Îl atinse ușor pe față. Atingerea fu ca o binecuvântare. Lacrimile îi umplură ochii și se scurseră pe obrazul crestat, amestecându-se cu sânge.

Morții nu mai aveau nici voce, nici gură. Rămăseseră pe autostradă, răutatea fiindu-le stăvilită.

Camera începu să se restabilească, plan cu plan. Scândurile podelei deveniră vizibile sub corpul scuturat de suspine – fiecare cui, fiecare bucățică de scândură. Ferestrele deveniră și ele vizibile; afară, strigătele copiilor răsunau pe strada învăluită, treptat, în lumina amurgului.

Autostrada dispăruse cu totul din raza vizuală a celor vii. Morții își îndreptaseră fețele spre întuneric și intraseră în uitare, lăsându-și

doar semnăturile și talismanele în lumea reală.

Pe platforma superioară a scărilor de la numărul 65, corpul fumegând, plin de pustule, al lui Reg Fuller era călcat accidental de picioarele călătorilor în drumul lor spre intersecție. În cele din urmă, propriul suflet al lui Fuller trecu pe lângă el și aruncă o privire fugară spre corpul pe care-l ocupase odată, înainte ca mulțimea să-l împingă din spate spre Judecata de Apoi.

La etaj, în camera din ce în ce mai întunecată, Mary Florescu îngenunche lângă McNeal și îi mângâie capul însângerat. Nu dorea să părăsească acea casă pentru a cere ajutor înainte de-a se încredința că morții care-l chinaseră nu aveau să se mai întoarcă. Zgomotele încetaseră, cu excepția vaietului unui avion cu reacție, în drum spre stratosferă. Chiar și respirația băiatului era liniștită și regulată. Nici un nimb de lumină nu-l înconjură. Fiecare simț era la locul lui. Vederea. Auzul. Pipăitul.

Pipăitul.

Îl atinse acum așa cum nu îndrăznise s-o facă niciodată, trecându-și vârful degetelor ușor – oh, atât de ușor! – peste corpul său, plimbându-și degetele peste pielea crestată ca o oarbă care citește o carte în Braille. Pe fiecare milimetru din corp se vedeau cuvinte scrise mărunț, de nenumărate mâini. Mary putea distinge, chiar prin sângele închegat, modul meticulos în care cuvintele fuseseră săpate în corpul lui. În lumina tot mai slabă, reușea să citească, din când în când, câte o frază. Era, fără nici o îndoială, dovada pe care o aștepta; și dorea – oh, Dumnezeuule, cum mai dorea! – să nu o fi obținut-o niciodată. Și, totuși, după o viață întreagă de așteptare, iat-o: revelația vieții dincolo de moarte, scrisă în însăși carnea corpului uman.

Era limpede că băiatul o să supraviețuiască. Sângele se închega deja, iar miile de răni se vindeau. La urma urmei, era sănătos și puternic; nu aveau să existe leziuni fizice majore. Bineînțeles, frumusețea o să-i fie distrusă pentru totdeauna. Pe viitor urma să fie, în cel mai bun caz, doar un obiect de curiozitate, iar, în cel mai rău, unul de repulsie și oroare. Însă Mary o să-l protejeze, iar el o să învețe, cu timpul, cum s-o cunoască și să aibă încredere în ea. Inimile lor erau legate împreună într-un mod inextricabil.

Și, după o vreme, atunci când cuvintele de pe corpul său aveau să fie doar cruste și cicatrice, ea o să-l citească, urmărind, cu dragoste și răbdare infinită, povestirile pe care morții le-au inscripționat pe el.

Povestea de pe abdomen, scrisă într-un stil cursiv, rafinat. Mărturia, într-o scriere elegantă, excelentă, care îi acoperea fața și țeasta capului. Poveștile de pe spate, de pe tibie, de pe mâini.

O să le citească pe toate, să le relateze, fiecare silabă care scliepa și i se prelingea pe sub degetele ei adoratoare, așa încât lumea întreagă avea să cunoască povestirile spuse de morți.

Simon era o Carte Însângerată, iar ea era singurul lui traducător.

După căderea întunericului, Mary își părăsi locul de veghe și îl conduse, gol cum era, în noaptea tămăduitoare.

•

Acestea sunt povestirile scrise în Cartea Însângerată. Citiți-le, dacă vă fac plăcere, și învățați.

Ele sunt o hartă a acelei autostrăzi întunecate, care duce din viață către direcții necunoscute. Puțini vor trebui să meargă pe ea.

Cei mai mulți vor continua să meargă liniștiți pe străzile luminate, conduși dintre cei vii cu rugăciuni și mângâieri. Dar pentru câțiva, cei aleși, ororile vor veni, gata să-i împingă spre autostrada blestemaților.

Așa încât, citiți. Citiți și învățați.

La urma urmei, e cel mai bine să fiți pregătiți pentru ce-i mai rău, și e mai prudent să învățați să umblați înainte de-a vă pierde răsuflarea.

TRENUL DE LA MIEZUL NOPTII

Leon Kaufman nu mai era un nou-venit în metropolă. Curtea Plăcerilor, așa cum o numise întotdeauna, în zilele inocenței sale. Dar asta se întâmpla pe când trăia în Atlanta, iar orașul New York era încă un fel de pământ al făgăduinței, unde chiar totul era posibil.

Acum, Kaufman se afla de trei luni și jumătate în metropola sa de vis, și Curtea Plăcerilor părea mai puțin încântătoare.

A trecut cu adevărat doar un singur anotimp din momentul în care coborâse din autobuz și privise în sus pe 42nd Street, spre intersecția cu Broadway? Atât de multe iluzii neprețuite, pierdute într-un răstimp atât de scurt!

Acum se simțea jenat chiar gândindu-se la naivitatea sa. Se crispa tot numai când își amintea cum rămăsese în picioare, anunțând cu voce tare: „*Te iubesc, New York!*”

Iubire? Niciodată.

În cel mai bun caz, fusese infatuare.

Însă acum, după doar trei luni de conviețuire cu obiectul adorației sale, petrecând zile și nopți în prezența ei, metropola își pierduse aura de perfecțiune.

New York era, pur și simplu, o metropolă.

O văzuse deșteptându-se dimineața ca o târfă, scoțându-și oamenii uciși dintre dinți și sinucigașii din șuvițele încâlcite de păr.

O văzuse noaptea târziu, cu străzile ei dosnice, murdare, cochetând fără rușine cu depravarea. O urmărise în după-amiezile fierbinți, apatică și urâtă, indiferentă la atrocitățile comise în gangurile înguste.

Nu era o Curte a Plăcerilor.

Producea moarte, nu plăcere.

Toți cei pe care-i întâlnea erau suprimați cu violență; era un adevăr al vieții. Era aproape șic să cunoști pe cineva care murise de-o moarte violentă. Era o dovadă că locuise în acest oraș.

Însă Kaufman iubise New York-ul, de departe, timp de aproape douăzeci de ani. Își plănuise afacerile amoroase cea mai mare parte a vieții de adult. De aceea, nu-i venea ușor să renunțe la

această pasiune ca și cum n-ar fi avut-o vreodată. Mai apăreau asemenea momente, foarte devreme dimineața, înainte ca sirenele mașinilor de poliție să se dezlănțuie, sau în amurg, când Manhattan-ul constituia încă un miracol.

Atât pentru acele momente, cât și de dragul viselor sale, îi acordă și acum prezumția de nevinovăție, chiar dacă, uneori, comportarea ei nu era, câtuși de puțin, distinsă.

•

Metropola nu acorda cu ușurință o astfel de clemență. În cele câteva luni petrecute de Kaufman în New York, străzile acestuia fuseseră scăldate în sânge.

De fapt, nu atât străzile în sine, cât tunelele de sub străzi.

„Măcelul din metrou” era sloganul lunii. Alte trei crime fuseseră raportate numai în săptămâna precedentă. Cadavrele fuseseră descoperite într-unul dintre vagoanele de metrou de pe *Avenue of the Americas*⁽¹⁾, spintecate și parțial dezmembrate, de parcă un măcelar eficient ar fi fost întrerupt în timpul operației. Crimele erau atât de profesionist executate, încât polițiștii discutau cu oricine avea cazier și fusese cândva legat, într-un fel sau altul, de comerțul cu carne. Companiile de ambalare a cărnii de pe cheiuri erau supravegheate, iar abatoarele percheziționate, în căutare de indicii. S-a vorbit despre o arestare iminentă, dar nu s-a făcut niciuna.

Aceste trei cadavre nu erau primele descoperite într-o astfel de stare; chiar în ziua în care Kaufman sosise în New York, *The Times* publicase un articol despre care încă mai discutau secretarele cu înclinație spre morbid.

Articolul relata modul în care un turist german, rătăcit, noaptea târziu, pe traseele de metrou, descoperise un cadavru într-un vagon. Victima era o tânără de treizeci de ani, atrăgătoare și bine făcută, din Brooklyn. Fusese complet dezbrăcată și deposedată de bijuterii – chiar și de cerceii din urechi.

Mai bizar decât acest fapt, era modul îngrijit și sistematic în care hainele îi fuseseră împăturite și introduse în saci separați de plastic, așezați lângă cadavru.

Nu era fapta unui spintecător irațional, ci a unuia cu o minte bine organizată – un nebun cu un puternic simț al ordinei.

În plus, mult mai bizară decât dezbrăcarea atentă a cadavrului, era profanarea acestuia. Relatările pretindeau – deși Departamentul de poliție nu le-a confirmat – că tot corpul fusese ras cu meticulozitate, îndepărtându-se fiecare fir de păr de pe cap, vintre și de la subsuori. Apoi, toate acestea au fost tăiate, iar locurile respective arse ușor. Îi fuseseră smulse chiar și sprâncenele și genele.

În cele din urmă, acest corp gol-goluț fusese atârnat de picioare de unul dintre mânerile amplasate pe tavanul vagonului, iar sub cadavru, era așezat un butoi negru de plastic, căptușit cu un sac negru de plastic, pentru a colecta șiroaiele de sânge scurse, în mod constant, din răni.

Aceasta era starea în care a fost găsit corpul Lorettei Dyer – dezbrăcat, ras, agățat de tavan și practic golit de sânge.

Era o faptă dezgustătoare, meticuloasă și adânc tulburătoare.

Nicio urmă de viol, niciun semn de tortură. Femeia fusese trimisă pe lumea cealaltă, rapid și eficient, de parcă ar fi fost o bucată de carne. Iar măcelarul se afla încă în libertate.

Consilierii municipali, în marea lor înțelepciune, au decretat interzicerea difuzării oricărei știri în presă referitoare la acest adevărat măcel. S-a anunțat că bărbatul care descoperise cadavrul se află sub protecția poliției, în New Jersey, departe de privirile interogatoare ale ziariștilor. Însă mușamalizarea nu reușise. Un polițist lacom vânduse detaliile scabroase unui reporter de la *The Times*. Toți locuitorii orașului New York cunoșteau acum povestea înspăimântătoare a masacrului; devenise un subiect de discuție în fiecare restaurant select sau bar – bineînțeles, și în metrou.

Loretta Dyer fusese doar prima victimă.

S-au mai descoperit încă trei cadavre în împrejurări identice, dar, de data aceasta, criminalul a fost cu siguranță întrerupt în timpul faptei. Nu toate corpurile erau rase, iar jugularele nu erau retezate, ca să permită scurgerea sângelui. Există și o altă deosebire, mult mai semnificativă: cel care descoperise scena macabră nu era un simplu turist, ci un reporter de la *The New York Times*.

•

Kaufman își plimbă privirea peste relatarea de pe prima pagină a ziarului. Spre deosebire de individul așezat lângă el, în barul restaurantului, nu resimțea nicio curiozitate bolnăvicioasă pentru afacerea respectivă – doar un ușor dezgust, fapt ce-l făcu să împingă deoparte farfuria cu ouă prăjite prea tare. Pur și simplu, încă o dovadă a decadenței acestei metropole. Nu simțea nicio plăcere în starea ei bolnăvicioasă.

Cu toate acestea, ca o ființă umană, nu putea ignora în totalitate detaliile sângeroase menționate pe pagina întinsă în fața sa. Articolul nu era unul de senzație, iar stilul, clar și concis, făcea subiectul mai atrăgător. Nu putea să nu se gândească la bărbatul aflat în spatele acestor atrocități. Era oare un singur psihopat în libertate, sau erau mai mulți – fiecare dintre aceștia decis să recreeze crima originală? Exista posibilitatea ca ororile să fi fost doar la început, după care să urmeze și alte crime, până când ucigașul, bine dispus sau istovit, avea să facă, în final, o greșală, și să fie arestat. Însă până atunci, metropola adorată de Kaufman o să oscileze între isterie și extaz.

Lângă cotul său, un individ bărbos îi răsturnă cafeaua.

— Rahat! exclamă el.

Kaufman își schimbă poziția pe scaun, pentru a se feri de cafeaua care se scurgea de pe tejghea.

— Rahat! repetă bărbatul.

— Nicio pagubă, zise Kaufman.

Îl privi pe bărbat cu o ușoară expresie de dispreț întipărită pe față. Ticălosul neîndemânatic încerca să șteargă cafeaua cu un șervețel, transformat imediat într-o masă informă.

Kaufman se trezi întrebându-se în gând dacă idiotul de lângă el, rumen la față și cu o barbă neîngrijită, ar fi capabil de crimă. Exista oare vreun semn pe fața rotundă, vreun indiciu în forma capului sau în felul în care-și rotea ochii mici, care să-i dea de gol firea adevărată?

Bărbatul întrebă:

— Încă una?

Kaufman aprobă din cap.

— Cafea. Simplă. Neagră, ceru idiotul, adresându-se fetei aflate după tejghea, care era ocupată cu curățatul grătarului de grăsimea

sleită depusă pe el.

— Ăăă?

— Cafea. Ești surdă?

Bărbatul rânji spre Kaufman.

— Surdă, decise el.

Kaufman observă că îi lipseau trei dinți de pe maxilarul inferior.

— Arată rău, ăă?

La ce se referea? La cafea? La dinții lipsă?

— Trei oameni... tranșați...

Kaufman încuviință din cap.

— Te pune pe gânduri, zise el.

— Sigur.

— Vor s-o mușamalizeze, așa-i? Cunosco deja vinovatul.

Ce conversație caraghioasă, gândi Kaufman. Își scoase ochelarii și îi băgă în buzunar; fața bărbosului deveni neclară. În sfârșit, o îmbunătățire.

— Ticăloși, continuă el. Toți sunt niște ticăloși. Pariez pe orice că încearcă să mușamalizeze...

— Ce?

— Au dovezi, dar pe noi ne lasă dracului în întuneric. Ceea ce se află acolo nu-i de natură umană...

Kaufman înțelese. Idiotul vorbea despre o conspirație. Auzise de atâtea ori despre așa ceva – vinovatul universal...

— Ascultă, fac tot felul de clonări, care le scapă de sub control. Pot să crească și niște blestemați de monștri, fără ca noi să știm. Acolo jos există ceva despre care nu ne spun nimic. Mușamalizare, așa cum am mai zis. Pariez pe orice.

Kaufman găsi interesantă siguranța bărbatului. Monștri plecați la vânătoare. Șase capete, doisprezece ochi. De ce nu?

Știa de ce nu. Pentru că asta era o scuză pentru metropola sa - o scotea din încurcătură. Iar Kaufman credea, în străfundul sufletului, că monștrii din tunel erau într-un totu ființe umane.

Bărbosul aruncă banii pe teighea și se ridică în picioare, mișcându-și fundul gras de pe scaunul de plastic pătat.

— Probabil, un afurisit de polițist, afirmă el drept încheiere. A încercat să facă pe eroul, dar a creat, în loc, un monstru blestemat.

Rânji grotesc. Pariez pe orice, conchise acesta și, fără să mai scoată vreun cuvânt, părăsi barul, mișcându-se greoi.

Kaufman respiră încet pe nas, simțind cum se relaxa.

Disprețuia genul ăsta de confruntare – îl făcea să se simtă fără glas și incapabil. Și, dacă se gândea mai bine, disprețuia și genul ăsta de oameni: bruta prea sigură de sine, crescută atât de bine în New York.

•

Era aproape șase când Mahogany se trezi. Ploaia de dimineață se transformase, spre amurg, într-o burniță ușoară. Aerul era atât de curat pe cât putea fi vreodată în Manhattan. Se întinse în pat, dădu deoparte pătura murdară și se ridică, gata de a-și îndeplini obligațiile.

În baie, apa picura de pe carcasa instalației de aer condiționat, umplând apartamentul cu un sunet ritmic. Mahogany porni televizorul, ca să acopere zgomotul, neinteresat câtuși de puțin de ceea ce îi putea oferi acesta.

Se duse la fereastră. Șase etaje mai jos, strada era plină de mașini și de oameni.

După o zi de lucru, newyorkezii se îndreptau spre casă, pentru a se distra, a face dragoste. Oamenii se scurgeau din birouri și se urcau în mașini. Unii aveau să fie iritați după o zi grea de muncă într-un birou prost aerisit; alții, blânzi ca mieii, aveau să hoinărească spre casă, de-a lungul bulevardelor, împinși din spate de șirul nesfârșit de corpuri. Iar alții urmau să se înghesuie în metrou, orbi la grafitile de pe pereți, surzi la murmurul propriilor voci și la tunetele lipsite de vigoare ale tunelelor.

Lui Mahogany îi făcea plăcere să se gândească la asta. La urma urmei, nu era un nimeni. Stătea în picioare lângă fereastră și privea la o mie de oameni aflați dedesubtul lui, știind că el era alesul.

Bineînțeles, avea și el termene-limită, ca oamenii de pe stradă, însă îndatorirea sa nu era fără sens, ci mai mult decât atât – era o datorie sacră.

Trebuia să trăiască, să doarmă și să-și facă nevoile – ca toți ceilalți. Dar nu era împins din spate de nevoi financiare, ci de necesitățile istoriei.

Aparținea unei mari tradiții, mai vechi decât America. Era un prădător al nopții, ca Jack Spintecătorul, Gilles de Rais, o întruchipare vie a morții, un spectru cu față umană. Era cel care bântuia somnul altora, cel care trezea terorile.

Oamenii aflați undeva sub el nu-i cunoșteau fața și nici nu erau interesați să-l privească de două ori. Dar privirea sa scrutătoare se ațintea asupra lor, îi cântărea, selecționându-i numai pe cei mai desăvârșiți din întreaga procesiune, alegându-i doar pe cei sănătoși și tineri pentru a sfârși sub cuțitul său sfințit.

Uneori, Mahogany dorea cu pasiune să-și facă cunoscută identitatea, dar avea anumite responsabilități pe care nu le putea ignora. Deși ducea o viață secretă, mândria sa de-abia aștepta să fie apreciată.

La urma urmei, cugetă el, îl salută vreodată vaca pe măcelar atunci când tremură în genunchi?

Se simțea mulțumit în toate privințele. Era destul că aparținea unei mari tradiții – și așa trebuia să rămână întotdeauna.

Totuși, recent, fuseseră făcute câteva descoperiri. Bineînțeles, nu era greșeala sa. Nimeni n-ar fi putut să-l acuze. Dar era un moment greu. Viața nu mai era atât de ușoară ca acum zece ani. Era atât de bătrân..., lucru care făcea sarcina sa și mai obositoare; obligațiile îl apăsau din ce în ce mai mult. El era alesul – un privilegiu cu care îți era greu să trăiești!

Se întreba, din când în când, dacă nu venise timpul să pregătească pe cineva mai tânăr care să-i continue îndatoririle. Avea să se consulte cu Întemeietorii, dar, mai devreme sau mai târziu, o să fie nevoie de un înlocuitor; după părerea sa, ar fi fost o neglijență criminală să nu-și ia un ucenic.

Erau atât de multe cunoștințe pe care trebuia să le împărtășească altcuiva. Trucurile îndeletnicirii sale extraordinare. Metoda cea mai bună de a urmări pe cineva, de a tăia, de a jupui și a face să sângereze. Cea mai bună halcă de carne pentru scopul final. Cel mai simplu mod de a scăpa de resturi. Atât de multe detalii, atât de multă experiență acumulată.

Mahogany se îndreaptă spre baie și dădu drumul la duș. Intrând sub el, își privi corpul. Pântecele supt, părul încărunțit de pe pieptul slăbănog, cicatricile, coșurile care-i acopereau pielea palidă.

Îmbătrânea. Și, totuși, în această seară – ca în oricare alta – avea de dus la bun sfârșit o îndatorire...

•

Kaufman se grăbi să intre în vestibul, cu sandvișul în mână, coborându-și gulerul și scuturându-și picăturile de ploaie din păr. Ceasul de deasupra liftului arăta șapte și șaisprezece minute. Avea să lucreze până la zece, nu mai târziu.

Liftul îl duse până la etajul al doisprezecelea – la birourile Pappas. Prost dispus, trecu fără grabă prin labirintul de birouri goale și mașini acoperite cu huse, îndreptându-se spre micul său teritoriu, încă iluminat. Femeile care făcuseră curat prin birouri stăteau de vorbă pe coridor; altminteri, locul era lipsit de viață.

Își scoase haina, o scutură de ploaie atât cât îi stătu în puteri, apoi o atârână în cuier.

Se așeză în fața unui teanc de acte, cu care se ocupase de aproape trei zile, și începu să lucreze. Era sigur că mai avea nevoie doar de o noapte pentru a termina totul și descoperi că îi era mai ușor să se concentreze fără a fi deranjat, din toate părțile, de clăntănitul neîncetat al mașinilor de scris.

Desfăcu sandvișul cu șuncă, pâine de grâu și maioneză din belșug, și se pregăti pentru o seară lungă.

•

Era ora nouă.

Mahogany stătea gata îmbrăcat pentru tura de noapte: haina sobră obișnuită, cravata cafenie bine înnodată, butonii de argint (cadou de la prima sa soție) la manșetele cămășii ireproșabil călcate; părul scurt strălucea de briantină, unghiile erau tăiate și bine îngrijite, fața parfumată din belșug cu colonie.

Geanta era gata. Prosoape, instrumente, șorț protector din piele.

Se privi în oglindă. Încă mai putea trece drept un bărbat de patruzeci și cinci-cincizeci de ani, în cel mai rău caz.

În timp ce-și cerceta cu atenție fața, își reaminti îndatoririle. Mai presus de toate, trebuia să fie prudent. Fiecare pas o să-i fie supravegheat de nenumărați ochi, iar randamentul urmărit și analizat. Trebuia să pară inocent, să nu stârnească nicio bănuială.

Dacă ei ar ști... gândi Mahogany. Oamenii, care mergeau liniștiți, alergau sau îl depășeau pe stradă, se ciocneau de el, fără a-și cere

scuze, zâmbeau ușor privindu-i haina care nu-i venea bine. Dacă ar ști ce-a făcut, cine era și care-i era destinul...

Trebuie să fie precaut, își zise el, și stinse lumina. Apartamentul se cufundă în beznă. Pășii spre ușă și o deschise, obișnuit să meargă prin întuneric. Să se simtă fericit în întuneric...

Norii de ploaie dispăruseră cu totul. Mahogany coborî pe Amsterdam Street, îndreptându-se spre stația de metrou de pe 145th Street. În această seară, o să călătorească din nou pe *Avenue of the Americas*, traseul său favorit și, adesea, cel mai productiv.

O luă în jos pe scări, cu jetonul în mână. Trecu de ușile cu deschidere automată. Simțea în nări mirosul tunelelor, bineînțeles, nu a celor prea adânci. Acestea aveau un miros specific. Exista o anumită siguranță chiar și în aerul îmbâcsit, încărcat de electricitate, al acestei linii situate aproape de suprafață. Respirațiile emantate de un milion de călători circulau prin acest labirint de linii înguste, amestecându-se cu acelea ale creaturilor mult mai în vârstă, ale creaturilor cu o voce moale ca argila, dar cu un apetit abominabil. Cum le mai îndrăgea el mirosul, întunericul, tunetul!

Rămase pe peron, cercetându-și cu o privire critică tovarășii de drum. Erau una sau două persoane pe care le-ar fi putut urmări, restul fiind doar ciurucuri, pentru care nici nu merita să-și piardă vremea: cei terminați din punct de vedere fizic, obezii, bolnavii, dezgustații de viață. Corpuri distruse de felurite excese sau de indiferență. Fiind un profesionist, lucrul îl scârbea, deși înțelegea slăbiciunea care-i ruina chiar și pe cei mai buni oameni.

Rămase în stație mai mult de-o oră, hoinărind pe peroane în timp ce garniturile – și oamenii – veneau și plecau, veneau și plecau. Era înconjurat de persoane atât de slabe din punct de vedere calitativ, încât se simțea descurajat. Se părea că trebuia să aștepte tot mai mult și mai mult în fiecare zi, ca să găsească o ființă umană corespunzătoare.

Era aproape zece și jumătate și nu descoperise nici măcar o singură faptură cu adevărat ideală pentru a-și îndeplini scopul.

Nu are nicio importanță, își zise el, mai e timp destul. Foarte curând, sălile de teatru aveau să se golească de spectatori. Printre

ei se aflau întotdeauna una sau două persoane viguroase.

Intelectuali bine hrăniți, ținând încă în mână cotoarele biletelor și schimbând păreri despre diversitatea artelor – oh, da, totdeauna găsea pe cineva printre ei!

Dacă nu, și erau și nopți în care părea să nu găsească nimic potrivit, era nevoit să conducă în centru și să încolțească un cuplu de îndrăgostiți întârziați sau să găsească un atlet sau doi, proaspăt ieșiți din sala de gimnastică. Avea grijă să asigure întotdeauna numai material de calitate, numai că exista riscul ca speciemenle sănătoase să opună rezistență. Își aduse aminte când cu un an în urmă reușise să prindă doi tipi negri, c-o diferență de vreo patruzeci de ani între ei, tată și fiu probabil. S-au împotrivit cu cuțitele și a fost spitalizat pentru șase săptămâni. A fost o înfruntare la limită și l-a făcut pentru prima oară să-și pună la îndoială abilitățile fizice. Mai rău, l-a făcut să se întrebe ce-ar face Întemeietorii cu el în cazul în care s-ar alege c-o rană gravă. l-ar trimite corpul familiei lui în New Jersey, ca să i se facă o înmormântare creștinească? Ori au să-i arunce cadavrul în întuneric, pentru folosința lor personală?

Titlul din prima pagină a ziarului *New York Post*, îi atrase atenția: *Poliția a reușit să prindă criminalul*. N-a reușit să-și rețină un zâmbet. Frica de eșec, gândurile de moarte și slăbiciunile s-au evaporat. La urma urmei, era *acel* om, *acel* criminal și în noaptea asta oportunitățile erau deschise. Totuși, nu era cariera lui sancționată de autoritățile cele mai înalte? Nici un polițist nu-l putea reține, nici un tribunal nu-l putea judeca. Aceleași forțe ale legii și ordinii care făceau atâta vâlvă în ziare cu urmărire lui, serveau aceeași stăpâni ca și el; aproape își dorea ca un tâmpit de polițist să-l prindă, să-l ducă în glorie în fața judecătorului, numai pentru a le vedea apoi privirile de pe față când cuvântul care o să vină din întuneric o să le spună că Mahogany este un om protejat, deasupra oricărei legi existente.

Era trecut bine de zece jumătate. Iubitorii de teatru începură să părăsească clădirea, dar nici un candidat care să-i atragă atenția până acum. Voia să aștepte ca mulțimea să se rarească, să urmărească una sau două bucăți până la capătul liniei. Era răbdător, ca un vânător adevărat.

•

Kaufman n-a terminat până la unsprezece, c-o oră mai mult decât își propusese. Dar exasperarea și starea de nervozitate făceau treaba mai dificilă, și rândurile de cifre au început să-i joace în fața ochilor. La zece minute peste ora unsprezece a aruncat stiloul și s-a recunoscut învins. Și-a frecat ochii cu palmele până s-au umplut de culori.

— Să mă ia dracu'! spuse.

Niciodată nu înjura în public. Dar din când în când, să înjuri cu voce tare era o mare consolare. A părăsit biroul, cu haina atârându-i pe mână și s-a îndreptat spre lift.

Își simțea picioarele grele, și făceau eforturi mari să-și țină ochii deschiși. Afară era mai rece decât anticipase, iar aerul l-a scos puțin din starea sa letargică. S-a îndreptat spre stația de metrou din 34th Street. Urma să prindă un expres spre exteriorul Rockaway. Și să fie acasă într-o oră.

•

Cea ce nu știau nici Kaufman, nici Mahogany era că poliția a arestat persoana pe care o credeau ucigașul din metrou, încolțindu-l într-unul din trenurile din nordul orașului.

Un om de statură mică, de origine Europeană, purtând un ciocan și un fierăstrău, încolțise o tânără în al doilea vagon, amenințând să o taie în două în numele lui Iehova. Capabilitatea sa de a duce la bun sfârșit acest lucru, era, totuși, îndoielnică. Și n-a avut nicio șansă. Sub privirile celorlalți pasageri (printre care și doi militari din marină), presupusa victimă i-a aplicat o lovitură cu piciorul între picioare. A scăpat ciocanul. Ea l-a ridicat, și i-a spart maxilarele înainte ca cei doi militari să poată interveni.

Când trenul a oprit la stația din 96th, poliția aștepta să aresteze măcelarul din metrou. S-au năpustit toți în vagon foarte speriați, urlând ca ielele. Măcelarul zăcea în colțul vagonului cu fața făcută bucăți. L-au scos triumfători. Femeia, după interogările poliției, a mers acasă cu militarii. Avea să fie o diversiune folositoare, de care însă Mahogany n-a știut la momentul respectiv.

Polițiștilor le-a luat cea mai mare parte a nopții să determine identitatea prizonierului, în mare parte datorită faptului că acesta nu putea decât să saliveze prin mandibula făcută bucăți. Abia la trei

jumătate dimineața, un anumit căpitan Davies, intrând în tură, l-a recunoscut ca fiind un vânzător de flori pensionat, din Bronx, pe nume Hank Vasarely.

Se părea că Hank era arestat în mod obișnuit pentru amenințări și comportare indecentă, ambele în numele lui Iehova. Aparențele înșeală uneori: era la fel de periculos ca iepurașul de Paști. Nu era el Măcelarul-din-Metrou. Dar până când polițiștii își dădura seama de acest lucru, Mahogany se apucase de mult de treabă.

Era unsprezece și un sfert când Kaufman luă expresul din Mott Avenue. În vagon mai erau doi călători: o femeie de culoare, de vârstă mijlocie, într-un palton purpuriu, și un adolescent palid, cu fața plină de coșuri, care se holba cu ochii cât cepele la un graffiti intitulat: „*Pupă-mi fundul alb.*”

•

Kaufman se afla în primul vagon. Avea de mers treizeci și cinci de minute. Închise ochii, îndemnat și de clătinarea ritmică a garniturii. Călătoria era anostă, iar el obosit. Nu văzu luminile sclipind în cel de-al doilea vagon și nu-l văzu nici pe Mahogany, holbându-se prin ușa dintre cele două vagoane, în căutarea unor noi victime.

Femeia de culoare coborî în stația de pe 14th Street. Nu urcă nimeni.

Kaufman deschise o clipă ochii, privind peronul gol al stației, apoi îi închise la loc. Ușile fâșâiră. Kaufman căzu în acea stare specifică dintre veghe și somn, în care își fac apariția primele vise. Era o senzație plăcută. Garnitura părăsi, zăngănind, stația și intră în tunele.

Poate că, în subconștientul minții sale adormite, Kaufman înregistra pe jumătate faptul că ușile dintre primele două vagoane fuseseră lăsate deschise. Poate că simți suvoiul brusc de aer venit din tunel și înregistra faptul că zgomotul roților era deocamdată mai puternic. Dar se decise să ignore toate aceste lucruri.

Se poate chiar să fi auzit și busculada în care Mahogany îl doborî pe tânărul cu fața plină de coșuri. Însă sunetul era prea depărtat, iar somnul prea ademenitor. Așîpi.

Dintr-un motiv oarecare, în vis apăru bucătăria mamei sale. Aceasta tăia napi, zâmbind dulce. Copil fiind, el privea fața

radioasă a mamei sale în plină acțiune. *Toc! Toc! Toc!*

Ochii i se deschiseră brusc. Mama lui dispăruse. Vagonul era gol, iar tânărul se evaporase.

Cât timp ațipise? Nu-și amintea ca trenul să fi oprit pe West 4th Street. Se ridică în picioare, cu capul greu ca plumbul, pierzându-și aproape echilibrul în momentul în care trenul se balansă violent, accelerând brusc. Poate conductorul dorea să ajungă mai repede acasă, să fie în pat cu nevasta. Mergeau cu mare viteză; de fapt, era teribil de înfricoșător.

O perdea, pe care nu își amintea să o fi văzut acolo, acoperea acum fereastra dintre vagoane. O ușoară neliniște se născu în mintea încă încețoșată a lui Kaufman. Poate dormise prea mult și șeful de tren nu-l observase. Poate trecuseră deja de Far Rockaway, iar trenul își continua drumul în mare viteză spre locul, oricare ar fi fost acela, unde urma să fie garat pentru noapte.

— Să mă ia dracu'! rosti el cu voce tare.

Să treacă în vagonul din față și să-l întrebe pe conductor? Auzi, a naibii întrebare: unde mă aflu? La această oră din noapte, mai mult ca sigur că o să primească, drept răspuns, un potop de înjurături.

Trenul încetini.

O stație. Oh, o stație! Garnitura ieși din tunel pe peronul prost luminat al stației de pe West 4th Street. Nu pierduse nicio oprire. Deci, unde dispăruse tânărul?

Fie că ignorase anunțul de pe perete, care interzicea trecerea dintr-un vagon în altul în timpul mersului, fie că intrase în cabina conductorului. Probabil se află chiar acum între picioarele acestuia, gândi Kaufman, strâmbând din gură cu dispreț. Nu era ceva nemaiauzit. La urma urmei, orașul New York era Curtea Plăcerilor, unde fiecare avea dreptul la o scurtă partidă de dragoste în întuneric.

Kaufman ridică din umeri. Ce-i păsa lui unde se dusesse băiatul?

Ușile se închiseră. Nimeni nu urcase. Trenul porni din stație, iar luminile clipiră ușor în momentul în care conductorul mări tensiunea, pentru a câștiga din nou viteză.

Kaufman simți cum îl cuprinde iarăși somnul, dar frica subită de a nu rămâne în tren, îi pompă un val de adrenalină în corp,

sporindu-i forțele.

Simțurile i se ascuțiră și ele.

În ciuda clănțănitului și bubuitului roților pe șine, distinse un zgomot de haine sfâșiate provenind din vagonul următor. Își rupea cineva cămașa?

Se ridică în picioare, apucându-se de-un mâner, ca să-și mențină echilibrul.

Fereastra dintre vagoane era astupată complet, dar se holbă la ea, încruntând din sprâncene, de parcă ar fi beneficiat brusc de-o vedere bazată pe raze X. Vagonul se legăna și se zguduia. Viteza crescuse din nou.

Alt zgomot de țesătură sfâșiată.

Viol?

Pradă unui ușor imbold de voyeur, se deplasă, în ciuda tangajului vagonului, către ușa despărțitoare, sperând să găsească vreo crăpătură în perdea. Cu ochii fixați asupra ferestrei, nu observă picăturile de sânge pe care călca. Până ce...

... îi alunecă piciorul. Privi în jos. Stomacul aproape că percepuse sângele înaintea creierului, iar șunca și pâinea de grâu ajunseseră deja la jumătatea esofagului și în fundul gâtului. Sânge! Inspiră câteva guri de aer stătut și privi într-altă parte – înspre fereastră.

În cap îi răsuna un singur cuvânt: sânge! Nimic nu-l făcea să iasă de-acolo.

Mai avea un metru sau doi până la ușă. Trebuia să privească. Avea sânge pe pantofi și o dâră subțire ducea spre vagonul următor, dar tot trebuia să privească.

Trebuia!

Făcu încă doi pași spre ușă și cercetă perdeaua, căutând o ruptură în material – un fir smuls ar fi de-ajuns. Descoperi o gaură minusculă. Își lipi ochii de ea.

Mintea sa refuză să accepte ceea ce ochii vedeau în spatele ușii. Respinse priveliștea ca absurdă, închipuită. Rațiunea îi spunea că nu putea fi ceva real, dar firea sa omenească știa că, de fapt, era. Trupul îi deveni rigid din cauza terorii. Cu ochii holbați, nu-și putea dezlipi privirea de la scena cumplită, de dincolo de perdea. Rămase lângă ușă, în timp ce trenul își continuă drumul huruind; sângele i se scurse din toate extremitățile, iar creierul încetă să-i

mai funcționeze din lipsă de oxigen. Pete strălucitoare de lumină îi apărură înaintea ochilor, împiedicându-l să mai vadă atrocitatea din fața lui.

Apoi leșină.

•

Era inconștient când trenul ajunse în Jay Street. Rămase surd la apelul conductorului, care anunță călătorii că trebuia să schimbe trenul. Dacă l-ar fi auzit, i-ar fi pus la îndoială sensul. Niciun tren nu-și lăsa pasagerii în Jay Street; traseul continua pe Mott Avenue, via Aqueduct Race Track, apoi trecea pe lângă Aeroportul JFK. S-ar fi întrebat ce fel de tren era acela. Deși știa deja. Adevărul se afla în vagonul următor, zâmbind satisfăcut, din spatele unui șorț însângerat.

Era Trenul de la miezul nopții.

•

Timpul nu putea fi măsurat în cazul unui leșin profund. Ar fi putut trece secunde sau ore înainte ca ochii lui Kaufman să se mai deschidă, iar mintea să i se concentreze asupra noii situații.

Acum zăcea sub unul dintre scaune, ascuns privirii, întins de-a lungul peretelui în vibrație al vagonului. Se gândi că, până atunci, soarta fusese de partea sa; într-un fel sau altul, mișcările vagonului trebuie să-i fi aruncat corpul fără cunoștință într-un loc în care nu putea fi văzut.

Se gândi la oroarea din Vagonul Doi și își înghiți voma. Era singur. Oriunde se afla șeful de tren (probabil mort), nu exista niciun mijloc de-a cere ajutor. Și conductorul? Era mort, prăbușit peste comenzi? Zbura, oare, trenul printr-un tunel necunoscut, fără vreo stație care ar fi putut duce la identificarea sa, un tunel care-l purta direct spre distrugere?

Și chiar dacă nu era ucis în timpul impactului, mai rămânea Măcelarul, care încă nu-și terminase treaba, la distanță de-o ușă de locul unde zăcea Kaufman.

Indiferent de variantă, pe ușă stătea scris Moarte.

Zgomotul era asurzitor, în special atunci când zăceai pe podea. Dinții lui Kaufman clănțăneau în alveole, fața îi amortise din pricina vibrațiilor; îl dureau chiar și țeasta.

Treptat, simți cum îi revin puterile în membrele anchilozate, își întinse cu grijă degetele și încleștă pumnii, pentru a-și pune din nou în mișcare sângele.

O dată cu simțurile, îi reveni și greața. Continua să vizualizeze cruzimea înspăimântătoare din vagonul următor. Văzuse, bineînțeles, fotografii ale victimelor unor crime, dar acestea nu erau crime obișnuite. Se afla în aceeași garnitură cu Măcelarul-din-Metrou, monstrul care-și atârna victimele de tavanele vagoanelor, legate de picioare, goale și rase de orice urmă de păr.

Cât timp o să mai treacă până ce ucigașul să pășească prin acea ușă și să-l revendice? Era sigur că, dacă nu murea de mâna criminalului, avea să fie ucis de așteptare.

Auzi o mișcare în spatele ușii.

Instinctul de conservare avu câștig de cauză. Kaufman se înghesui sub scaun, transformându-se într-un fel de minge minusculă, cu fața, albă din cauza greții, la perete. Apoi își acoperi capul cu mâinile și își strânse ochii la fel de tare ca un copil terorizat de Omul-Negru.

Ușa se întredeschise. Poc! Fâșșș! Dinspre șine își făcu simțită prezența un curent de aer însoțit de un miros mult mai ciudat decât întâlnise vreodată Kaufman; temperatura scăzu brusc. Într-un anume fel, în nările lui Kaufman pătrundea un aer primordial, ostil și venit din adâncuri. Se cutremură.

Ușa se închise. Poc!

Măcelarul era aproape – și Kaufman știa acest lucru. Putea să se afle la cel mult câțiva centimetri de locul în care zăcea el.

Se uită chiar acum în jos, la spatele lui Kaufman? Se apleca chiar acum, cu cuțitul în mână, pentru a-l scoate cu forța din ascunzătoarea sa ca pe un melc din cochilie?

Nu se întâmplă nimic. Nu simți respirația nimănui în ceafă. Nu i se spintecă șira spinării.

Lângă capul lui Kaufman se auzi numai un tropăit de picioare; apoi, sunetul se îndepărtă.

Simțind cum plămânii îi sunt pe cale de-a exploda, Kaufman scrâșni din dinți și respiră încet.

•

Mahogany era oarecum dezamăgit, pentru că bărbatul adormit coborâse pe West 4th Street. Spera să se mai ocupe de cineva în acea seară, petrecându-și astfel timpul până ce Întemeietorii aveau să-și facă apariția. Însă bărbatul dispăruse. Oricum, se gândi în sinea sa, victima potențială nu păruse prea sănătoasă – probabil, vreun contabil evreu anemic; nimic de calitate. Mahogany străbătu vagonul, îndreptându-se spre cabina conductorului. O să petreacă acolo restul călătoriei.

•

Hristoase, gândi Kaufman, îl va ucide pe conductor!

Auzi deschizându-se ușa cabinei. Apoi, vocea joasă și răgușită a Măcelarului.

— Salut.

— Salut.

Se cunoșteau!

— I-ai terminat pe toți?

— Da.

Kaufman era șocat de banalitatea schimbului de cuvinte. „*I-ai terminat pe toți?*” Ce să fi însemnat asta?

Pierdu următoarele câteva cuvinte, căci roțile garniturii făcură un zgomot infernal pe-o anumită porțiune a liniei.

Kaufman nu mai putu rezista fără să privească. Se răsuci cu precauție și aruncă o privire peste umăr, de-a lungul vagonului. Tot ce putea zări erau picioarele Măcelarului și partea de jos a ușii deschise a cabinei. La dracu’! Voia să vadă din nou fața monstrului.

Auzi râsete.

Kaufman calculă riscurile situației în care se afla: matematica panicii. Dacă rămânea pe loc, Măcelarul avea să-l descopere, mai devreme sau mai târziu, și, astfel, să devină carne tocată. Pe de altă parte, dacă ieșea din ascunzătoare, risca să fie văzut și urmărit. Care era varianta cea mai rea: să rămână pe loc și să-și găsească moartea în ascunzătoare, prins ca într-o capcană, sau să o ia la sănătoasa și să-și înfrunte Creatorul în mijlocul vagonului?

Kaufman fu surprins de propriul său curaj: decise s-o ia din loc.

Extrem de încet, se târî de sub scaun, urmărind mereu cu privirea spatele Măcelarului. O dată ieșit din locul dosit, începu să se târască spre ușă. Fiecare pas i se părea un adevărat supliciu,

dar Măcelarul părea prea absorbit de conversație pentru a se întoarce.

Kaufman ajunse la ușă. Se ridică cu greu în picioare, încercând, în același timp, să se pregătească pentru priveliștea ce-l aștepta în Vagonul Doi. Apucă de mâner și trase, deschizând puțin ușa.

Zgomotul roților deveni mai puternic, iar un val de aer umed și rece, duhnind a nimic cunoscut pe pământ, se năpusti asupra sa. Cu siguranță, Măcelarul trebuia să fi auzit sau să fi simțit mirosul. Cu siguranță trebuia să se întoarcă...

Nu se întâmplă nimic. Kaufman se strecură prin deschizătura ușii și pătrunse în vagonul însângerat din spatele ei.

Sentimentul de ușurare îl făcu neatent. Nu reuși să închidă ușa complet, și aceasta începu să se deschidă din cauza trepidațiilor.

Mahogany scoase capul din cabină și se holbă de-a lungul vagonului.

— Ce dracu' se întâmplă? întrebă conductorul.

— Ușa... Nu s-a-nchis ca lumea. Asta-i tot.

Kaufman îl auzi pe Măcelar apropiindu-se. Se ghemui lângă peretele despărțitor, brusc conștient de cât de pline îi erau măruntaiele. Împinsă din cealaltă parte, ușa se închise, iar pașii se îndepărtară.

Se afla în siguranță, cel puțin vreo câteva clipe.

Kaufman deschise ochii, îmbărbătându-se pentru a suporta masacrul din fața sa.

N-avea cum să-l evite.

Toate simțurile îi intrară în acțiune. Miroși intestinele spintecate, văzu cadavrele, percepu fluidul de pe podea, aflat chiar sub degetele sale, auzi sunetul chingilor pe punctul de-a se rupe sub greutatea cadavrelor; miroși chiar și aerul, sărat din cauza sângelui. Se afla în compania absolută a morții, în acel spațiu complet închis, străbătând întunericul...

Acum nu-i mai era greață. În afara unui ușor dezgust, era lipsit de orice sentiment. Se trezi chiar privind cercetător cadavrele, pradă unei anume curiozități.

Cel mai aproape de el se aflau rămășițele tânărului plin de coșuri, pe care-l văzuse în Vagonul Unu. Cadavrul atârna cu capul în jos, legănându-se înainte și înapoi, în ritmul trenului, la unison cu

ceilalți trei confrăți – un dans macabru și obscen. Brațele le atârnavă libere din articulațiile umărului, în care fuseseră practicate deschizături adânci de doi sau patru centimetri, așa încât corpurile să atârne mai bine.

Fiecare parte anatomică a tânărului mort se balansa hipnotic. Limba îi ieșea afară din gura deschisă. Capul îi atârna greu pe gâtul retezat. Chiar și penisul i se mișca dintr-o parte în alta, în vințurile smulse. Din rana de la cap și din jugulara deschisă, sângele mai țâșnea încă într-un butoi negru. Întreaga priveliște dădea o impresie de eleganță: semnul unei munci bine făcute.

Dincolo de leșul tânărului, se balansau cadavrele a două tinere femei albe și al unui bărbat cu pielea mai întunecată. Kaufman își răsuci capul într-o parte, să le privească fețele. Erau întru totul golite de sânge. Una dintre fete era o frumusețe. Bărbatul trebuia să fi fost portorican. Toți erau rași pe cap și pe corp. Aerul era încă usturător din pricina mirosului. Din poziția ghemuită în care stătea, Kaufman lunecă de-a lungul peretelui, mișcare ce produse răsucirea corpului uneia dintre femei, oferind o imagine completă a părții sale dorsale.

Kaufman nu era pregătit pentru această ultimă oroare.

Carnea de pe spate fusese spintecată de la gât până la fese, iar mușchii jupuiți, pentru a expune vertebrele strălucitoare. Era triumful final al artei Măcelarului. De tavan atârnavă bucăți retezate ale umanității, rase, golite de sânge, spintecate ca peștii, gata de a fi devorate...

Kaufman aproape că zâmbi la perfecțiunea acestor grozăvii. Simți cum în craniu îi pătrunde o senzație de dementă, îmbiindu-l spre uitare, promițându-i o indiferență totală față de lume.

Începu să tremure necontrolabil. Simțea cum coardele vocale încercau să articuleze un urlet. Era intolerabil: și, totuși, a urla însemna să devină, în scurt timp, asemenea creaturilor din fața sa.

— Să mă ia dracu'! rosti el, mai tare decât ar fi dorit.

Se depărtă de perete și începu să străbată vagonul, trecând printre cadavrele aflate într-o continuă balansare, în timp ce privea cu atenție hainele și lucrurile așezate ordonat pe scaune, între foștii lor posesori. Sub picioare, podeaua era lipicioasă din cauza bilei pe

cale de-a se usca. Chiar cu ochii aproape închiși, vedea limpede sângele din butoaie: gros, cu miros îmbătător, plin de cheaguri...

Trecu de tânăr; în față, distingea ușa care ducea înspre Vagonul Trei. Tot ce trebuia să facă, era să depășească acest mănunchi de atrocități. Se forță să înainteze, încercând să ignore ororile și să se concentreze asupra ușii, care avea să-l ducă din nou în lumea celor sănătoși.

Trecu și de prima femeie. Doar câțiva metri, își zise Kaufman, cel mult zece pași, chiar mai puțin, dacă pășea cu încredere. Apoi, luminile s-au stins.

— Iisuse Cristoase! murmură el.

Trenul se clătină, iar Kaufman își pierdu echilibrul. Întuneric beznă; încercă să se agațe de ceva, dar mâinile întinse cuprinseseră cadavrul de lângă el. Înainte de-a se putea opri, simți cum mâinile îi pătrund în carnea caldă, degetele se încleștează pe mușchii dezgoliți de pe spatele femeii moarte, iar vârful degetelor îi ating șira spinării. Avea obrazul lipit de carnea goală a coapsei.

Scoase un urlet prelung. Chiar în timp ce urla, luminile se aprinseseră treptat și chiar în timp ce se aprindeau, iar urletul îi murea în gât, Kaufman auzi zgomotul făcut de picioarele Măcelarului pe podeaua Vagonului Unu, apropiindu-se de ușa despărțitoare.

Kaufman dădu drumul cadavrului pe care-l ținea în brațe. Fața sa era murdară de sângele de pe piciorul femeii. Simțea sângele pe obraz – ca o culoare a războiului.

Urletul limpezise mintea lui Kaufman, și acesta se simți deodată întărit. Știa că nu o să fie nicio urmărire de-a lungul trenului; știa că acum nu o să fie un laș. Urma o confruntare primitivă a două ființe umane – față în față. Și nu avea să existe vreo șmecherie – nici măcar una – pe care să nu o folosească pentru a-și distruge dușmanul. Pur și simplu, era o problemă de supraviețuire.

•

Mânerul ușii zdrăngăni.

Kaufman se uită în jur, după o armă, cu o căutătură rece și calculată. Ochii i se opriră pe teancul de haine aflat lângă cadavrul portoricanului. Printre inelele cu diamante false și imitațiile de lanțuri de aur, se afla un cuțit. O armă desăvârșită, cu lama lungă, probabil, mândria și bucuria proprietarului. Întinzându-se peste

corpul musculos, Kaufman trase cuțitul din grămadă. Se simțea bine cu el în mână; de fapt, era de-a dreptul înfiorat.

Ușa se deschidea treptat; apăru fața ucigașului.

Privirea lui Kaufman părăsi scena de abator și se opri pe figura lui Mahogany. Nu era teribil de înfricoșător – doar un alt bărbat de vreo cincizeci de ani, cu un surplus evident de greutate și cu un început de chelie. Avea fața durdulie, ochii vârați în fundul capului și gura destul de mică, cu buze delicate. De fapt, avea o gură de femeie.

Mahogany nu înțelegea de unde apăruse acest intrus, dar deveni conștient de faptul că era o nouă greșeală de-a sa, un alt semn al incompetenței sale sporite. Trebuia să termine imediat cu această ființă nenorocită. La urma urmei, Întemeietorii nu se puteau afla la mai mult de trei kilometri de capătul liniei. Îl putea spinteca pe amărâtul ăsta, atârându-l apoi de picioare, înainte să ajungă la destinație.

Pătrunse în Vagonul Doi.

— Dormeai, zise Mahogany, recunoscându-l. Te-am văzut dormind.

Kaufman nu răspunse.

— Trebuia să fi coborât din vagon. Ce încercai să faci? Să te ascunzi de mine?

Kaufman continua să tacă.

Mahogany apucă mânerul satârului atârnat de cureaua sa de piele. Era murdar de sânge – ca și șorțul de protecție, ciocanul și ferăstrăul.

— Așa stând lucrurile, zise acesta, va trebui să-ți fac felul.

Kaufman ridică subit cuțitul. Părea o jucărie pe lângă accesoriile Măcelarului.

— Să mă ia dracu'! rosti el.

Mahogany rânji la pretențiile de apărare ale omulețului din fața sa.

— Nu trebuia să fi văzut toate astea, nu-s chestii pentru unu' ca tine, declară Măcelarul, făcând încă un pas spre Kaufman. Sunt secrete.

Așadar, individul ăsta e inspirat de divinitate! gândi Kaufman. Asta ar explica niște lucruri...

— Să mă ia dracu'! repetă el.

Măcelarul se încruntă. Nu-i plăcea indiferența omulețului față de îndatoririle și reputația sa.

— Toți murim odată și odată, spuse. Ar trebui să fii foarte mulțumit: nu vei fi pârlit precum cei mai mulți. Te pot folosi – pentru a-i hrăni pe Întemeietori.

Kaufman replică doar printr-un rânjet. Depășise starea în care se mai simțea terorizat de această matahală care abia își târa picioarele.

Măcelarul desprinsă satârul de pe curea și-l roti prin aer.

— Un evreu împruțit ca tine ar trebui să se bucure la gândul că poate fi, totuși, util. Nu ai decât șansa de a-ți dori să devii carne...

Măcelarul lovi fără vreun avertisment. Satârul despică aerul cu viteză, dar Kaufman făcu un pas înapoi. Satârul îi spintecă mâneca hainei și se înfipse în gamba portoricanului. Impactul îi reteză acestuia jumătate din picior, greutatea corpului adâncind și mai mult rana. Carnea expusă semăna cu cea a unei fripturi de bună calitate, succulentă și apetisantă.

Măcelarul începu să tragă satârul din rană și, chiar în acel moment, Kaufman țâșni înainte. Cuțitul se repezi spre ochiul lui Mahogany, dar o eroare de apreciere îl făcu să se înfigă în beregată, îl străpunse și ieși împreună cu o picătură de sânge prin cealaltă parte. Direct prin gâtleej. Dintr-o singură lovitură.

Mahogany simți lama printr-o senzație de sufocare, aproape ca și cum i-ar fi rămas în gât un os de pui. Scoase un sunet ridicol, asemănător cu o tuse ușoară. Sângele îi țâșni printre dinți, vopsindu-i buzele, precum rujul gura unei femei. Satârul căzu cu zgomot pe podea.

Kaufman trase cuțitul. Două șiroaie mici de sânge țâșniră din cele două răni.

Mahogany se prăbuși în genunchi, holbându-se la cuțitul care-l ucisese. Omulețul îl urmărea pasiv. Rostea niște cuvinte, dar urechile lui Mahogany nu percepeau niciun sunet, de parcă s-ar fi aflat sub apă.

Ochii lui Mahogany nu mai văzură nimic. Știa, plin de nostalgie pentru simțurile sale, că nu o să mai vadă sau să audă vreodată. Așa arăta moartea: cu siguranță se apropia de el.

Totuși, mâinile sale simțeau încă țesătura pantalonilor și picăturile fierbinți de pe piele. Viața părea să meargă în vârful picioarelor, pe când degetele simțeau încă... Apoi, corpul îi cedă, iar mâinile, viața și datoria lui sacră se prăbușiră sub greutatea cărnii cenușii.

Măcelarul era mort.

Kaufman trase lacom aerul stătut în plămâni și se încleștă de unul dintre mânerele de susținere, pentru a-și menține echilibrul. Lacrimile îl împiedicau să mai vadă abatorul în care se afla. Trecu câțva timp – cât, nu știa. Era adâncit într-un vis de victorie.

Apoi, trenul începu să încetinească. Simți și auzi frânele. Cadavrele atârinate de tavan se deplasară înaintea pe măsură ce trenul de mare viteză încetinea, roțile scrâșnind pe șinele acoperite cu un lichid vâcos.

Curiozitatea îl învinse pe Kaufman.

O să gareze, oare, trenul în abatorul subteran al Măcelarului, decorat cu trofee adunate în timpul carierei? Și ce avea să facă acel conductor zâmbitor, atât de indiferent la masacru, de îndată ce o să oprească trenul? Ce urma să se întâmple, era o întrebare pur academică. Putea să înfrunte orice situație.

Difuzoarele pâârâă. Se auzi vocea conductorului:

— Am ajuns, omule. Mai bine ți-ai lua locul, da?

„Ți-ai lua locul?” Ce voia să spună?

Trenul înainta acum ca melcul. Dincolo de ferestre, totul era la fel de întunecat ca întotdeauna. Luminile clipiră, apoi se stinseră. Dar, de data aceasta, nu se mai aprinseră.

Kaufman rămase într-un întuneric total.

— Plecăm după o jumătate de oră, anunță vocea din difuzoare, așa cum se întâmpla în atâtea stații.

Trenul se opri. Brusc, încetă zgomotul roților pe șine, șuieratul – atât de familiar lui Kaufman – produs de trecerea prin tunele. Nu se auzea decât bâzâitul difuzoarelor. Kaufman nu vedea absolut nimic.

Apoi se auzi un sâsâit. Se deschideau ușile. În vagon pătrunse un miros atât de înțepător, încât Kaufman își acoperi fața cu mâna.

Rămase tăcut, în acea poziție, o perioadă ce i se păru egală cu întreaga viață. Să nu vezi răul. Să nu auzi nimic rău. Să nu vorbești

de rău.

După aceea, dincolo de fereastră sclipi o lumină. Se proiectă pe cadrul ușii, devenind din ce în ce mai puternică. Curând se făcu destulă lumină în vagon pentru ca să poată vedea corpul ghemuit al Măcelarului la picioarele sale și hălciile livide de carne atârând de jur-împrejur.

Din întunericul ce înconjura trenul se auzi o șoaptă – niște zgomote subțiri asemănătoare cu acelea scoase de gândaci. În tunel, târșându-și picioarele spre tren, se aflau ființe umane. Kaufman le vedea siluetele. Unele purtau torțe ce ardeau cu o lumină cafenie mată. Zgomotele semănau cu cele făcute de picioare pe un teren umed, de-un plescăit de limbi – poate de amândouă.

Kaufman nu mai era naivul care fusese cu o oră în urmă. Mai putea exista, oare, vreo îndoială despre intențiile acelor ființe venite din întuneric spre tren? Măcelarul omorâse bărbați și femei, transformându-i în hrană pentru acești canibali care soseau la masă, la chemarea gongului, în acest vagon-restaurant.

Kaufman se aplecă și luă de jos satârul scăpat de Măcelar. Zgomotul produs de apropierea creaturilor devenea, cu fiecare clipă, mai puternic. Kaufman se dădu înapoi de lângă ușile deschise, doar pentru a le găsi deschise și pe cele din spatele său; aceleași zgomote se distingeau și din această direcție.

Se ghemui lângă un scaun, pe punctul de-a găsi un refugiu sub el, când o mână, subțire și fragilă până la transparență, apăru lângă ușă.

Rămase cu privirea pironită într-acolo. Nu din pricină că ar fi înghețat de groază, așa cum se întâmplase la fereastra dintre vagoane. Dorea, pur și simplu, să privească.

Creatura păși în vagon. Torțele din spatele ei îi lăsau fața în umbră, dar silueta i se distinge cu claritate.

Nu avea nimic remarcabil.

Ca și el, poseda tot două brațe și două picioare; capul avea o formă normală. Corpul era mic, iar efortul de a fi urcat în tren o făcea să respire greu. Părea mai mult bătrână decât psihotică; generațiile de mâncători mitici de oameni nu îl pregătiseră pentru vulnerabilitatea sa chinuitoare.

În spatele ei, creaturi similare apăreau din întuneric, urcându-se în tren pe toate uşile.

Kaufman era prins în capcană. Cântări în mână satârul, cumpănindu-l, gata pentru bătlăia cu aceşti monştri antici. O torţă, adusă în vagon, lumina feţele conducătorilor.

Erau cu desăvârşire chei. Pielea de pe feţe era bine întinsă pe oasele craniului. Totuşi, pe anumite porţiuni de piele se vedeau pete de mucegai – semne de boală, iar în câteva locuri, muşchii se atrofiaseră şi se transformaseră în pungi negre de puroi, prin care se distingeau oasele obrazilor sau ale tâmpelor. Unele creaturi erau complet goale, corpurile lor moi, sifilitice, fiind abia sexuate. Ceea ce odată fuseseră sâni, acum ajunseseră doar nişte pungi de piele care atârnav de tors; organele genitale erau degenerare.

Câteva creaturi înveşmântate într-un fel de voaluri arătau mai rău decât cei goi. Lui Kaufman i-au trebuit câteva clipe bune pentru a-şi da seama că materialele aproape putrezite, aruncate în jurul umerilor sau înnodate în jurul diafragmelor, erau făcute, de fapt, din piele umană. Şi nu doar din una singură, ci dintr-o duzină sau poate chiar mai multe, îngrămădite la întâmplare una peste alta, ca nişte trofee patetice.

Aflaţi în căutare de hrană, conducătorii acestui şir grotesc ajunseseră acum la cadavre, aşezându-şi mâinile subţiri pe hălcile de carne, plimbându-le în sus şi în jos pe pielea rasă într-un mod ce sugera o plăcere sexuală. Limbile dansau, aruncând picături de salivă pe carne. Ochii monştrilor se mişcau în sus şi în jos, exprimând foame şi excitare.

În cele din urmă, unul îl zări pe Kaufman.

Pentru o clipă, ochii îi rămaseră nemişcaţi, apoi se fixară asupra lui. O întrebare şi o nedumerire i se oglindeau pe faţă.

— Tu, spuse creatura, cu o voce la fel de slabă ca şi buzele care tocmai o rostiseră.

Kaufman ridică puţin satârul, calculându-şi şansele. Erau aproximativ treizeci de creaturi în vagon şi mult mai multe în afara lui. Dar arătau foarte slăbite – doar piele şi os – şi nu aveau nicio armă...

Monstrul vorbi din nou, cu o voce bine modulată, vocea ascuţită a unui om odinioară fermecător şi bine instruit.

— Îl înlocuiești pe celălalt, așa-i?

Aruncă o privire spre cadavrul lui Mahogany. Înțelesese situația extrem de repede.

— Oricum era bătrân, remarcă el, cu ochii apoși ațintiți asupra lui Kaufman, studiindu-l cu atenție.

— Du-te dracului! zise Kaufman.

Creatura încercă să zâmbească crispat, dar aproape uitase cum se procedă, și rezultatul fu doar o grimasă care-i expuse gura plină de dinți, ascuțiți ca niște pumnale.

— Acum trebuie s-o faci pentru noi, declară aceasta, rânjind bestial. Nu putem supraviețui fără hrană.

Lovi ușor cu mâna rămășițele de carne umană. Ideea îl lăsă pe Kaufman fără replică. Pur și simplu, se holba dezgustat, în timp ce degetele creaturii pătrundeau prin despicătura dintre fese, pipăind mușchiul bombat și moale.

— Și pe noi ne dezgustă la fel de mult, afirmă creatura. Dar trebuie să consumăm această carne, dacă nu vrem să murim. Dumnezeu ni-e martor că nu ne face nicio plăcere.

Cu toate acestea, creatura simțea o anumită plăcere lascivă... Kaufman își regăsi vocea, o voce slabă, dominată mai degrabă de sentimente contradictorii decât de frică.

— Ce sunteți voi? Își aminti de bărbosul din bar. Accidente genetice?

— Suntem întemeietorii Metropolei, răspunse creatura. Și mame, și fiice, și fii. Făuritorii, legiuitorii. Noi am construit această metropolă.

— New York? întrebă Kaufman. Curtea Plăcerilor?

— Înainte de nașterea ta, înainte ca orice ființă în viață să se fi născut.

Chiar în timp ce vorbea, degetele creaturii pătrundeau treptat sub pielea corpului spintecat, jupuind stratul subțire, elastic, de pe mușchii succulenți. În spatele lui Kaufman, celelalte creaturi se apucară să coboare cadavrele din legăturile care le țineau atârinate de tavan, iar mâinile lor se plimbară în același mod desfătător pe sâni netezi și pe hălcile de carne, începând să le jupuiască de piele.

— Ne vei aduce mai multe cadavre, zise întemeietorul. Mai multă carne. Celălalt era un nepriceput.

Kaufman se holba la el cu neîncredere.

— Eu? Să vă hrănesc? Ce credeți că sunt eu?

— Trebuie s-o faci pentru noi și pentru cei mai în vârstă decât noi. Pentru cei născuți înainte ca ideea înființării acestei metropole să-i fi venit cuiva... atunci când America era doar un teritoriu nelocuit, acoperit de păduri nesfârșite.

Creatura arată cu mâna subțire undeva în afara vagonului.

Privirea lui Kaufman urmări degetul îndreptat spre bezna de-afară. Mai era ceva acolo, ceva ce nu reușise să distingă mai devreme, ceva mult mai mare decât orice ființă umană.

Creaturile se dădură deoparte, lăsându-i lui Kaufman un spațiu liber, așa încât acesta să poată cerceta mai îndeaproape orice s-ar fi aflat acolo; totuși, picioarele lui Kaufman nu voiau să se miște.

— Du-te! îl îndemnă întemeietorul.

Kaufman se gândi la metropola pe care o iubea atât. Erau, oare, aceste creaturi strămoșii, filosofii și creatorii ei? Trebuia să creadă acest lucru. Poate că la suprafață erau oameni – birocrați, politicieni, autorități de orice fel – care cunoșteau acest secret abominabil și își dedicaseră viețile protejării și hrănirii acestor monstruozi, așa cum sălbaticii își hrănesc zeii cu miei. Era o familiaritate înspăimântătoare legată de acest ritual – ceva care trezea o amintire vagă, nu în mintea disciplinată a lui Kaufman, ci în eul său, mai adânc și mai vârstnic.

Picioarele i se mișcară, fără să mai dea ascultare minții, dar închinându-se, în schimb, în fața instinctului. Pășii prin șirul de creaturi și coborî din tren.

Torțele de-abia reușeau să arunce o lumină palidă în întunericul de nepătruns de-afară. Aerul părea solid – atât de gros devenise din cauza mirosului de pământ străvechi. Însă Kaufman nu simțea nimic. Ținea însă capul plecat, ca să nu leșine din nou.

În fața lui se afla precursorul omului. Americanul original, cel care trăise aici înainte de existența indienilor Passamaquoddy sau Cheyenne. Ochii acestuia – dacă erau cu adevărat ochi – erau ațintiți asupra sa.

Corpul i se cutremură. Dinții îi clănțăniră.

Auzea zgomotul făcut de părțile anatomice ale monstrului: ticăituri, trosnituri, suspine.

Își schimbă puțin locul în întuneric.

Sunetul era înfiorător. Era ca și cum un munte s-ar fi așezat...

Kaufman își înalță fața spre el și, fără să se gândească la nimic din ceea ce făcea, căzu în genunchi, într-o mare de excremente, în fața Tatălui Întemeietorilor.

Fiecare zi din viața sa fusese destinată acestei zile, fiecare moment accelera trecerea spre acest moment incalculabil, de teroare divină.

Dacă ar fi fost destulă lumină în acel infern, pentru a cuprinde totul cu privirea, poate că i-ar fi explodat inima călduță. Dar, așa cum stăteau lucrurile, o simțea palpitându-i în piept, în timp ce vedea ceea ce vedea.

Era un gigant. Fără cap sau membre. Fără vreo trăsătură asemănătoare omului, fără vreun organ care să aibă vreun sens sau care să-i ajute simțurile. Dacă semăna cu ceva, semăna cu un banc de pești. O mie de boturi, toate mișcându-se la unison, înmulțindu-se prin înmugurare, îmbobocind și ofilindu-se ritmic. Era irizat, ca sideful, dar uneori mai întunecat decât orice culoare pe care Kaufman o știa sau o putea numi.

Asta era tot ce putea vedea Kaufman – de fapt, mai mult decât dorea să vadă. Dar ceva mult mai mare sclipa și bătea din aripi în beznă.

Kaufman nu mai putea să se uite. Se întoarse și, chiar în aceeași clipă, o minge de fotbal, aruncată din tren, se rostogoli și se opri în fața Tatălui.

Cel puțin, se gândi că era o minge de fotbal, până când o privi mai atent și își dădu seama că era capul unei ființe umane, mai precis, al Măcelarului. Pielea de pe față îi fusese jupuită în fâșii. Rămase în fața Stăpânului său, îmbibat de sânge.

Kaufman își mută privirea în altă parte și se întoarse în tren. I se părea că fiecare parte a corpului îi lăcrimează, cu excepția ochilor; aceștia, prea fierbinți după priveliștea văzută, îi uscaseră lacrimile.

În interiorul trenului, creaturile se așezaseră deja la cină. Una scotea ochiul albastru al unei femei din orbită. Alta avea o mână în

gură. La picioarele lui Kaufman zăcea cadavrul fără cap al Măcelarului, încă sângerând din gâtul retezat dintr-o mușcătură.

Creatura cu care vorbise înainte apăru în fața lui Kaufman.

— Ne slujești? se interesă ea cu blândețe, pe același ton cu care i-ai fi cerut unei vaci să te urmeze.

Kaufman se holba la satâr, simbolul funcției Măcelarului. Creaturile păraseau acum vagonul, târând după ele cadavrele pe jumătate mâncate. Întunericul se lăsa din nou, pe măsură ce torțele erau scoase din vagon.

Dar, înainte ca lumina să dispară complet, creatura se întinse și îl înșfăcă pe Kaufman, răsucindu-l, pentru a-și vedea propria față în geamul murdar al ferestrei vagonului.

Era o imagine prost reflectată, însă Kaufman vedea destul de clar cât de mult se schimbase. Mai alb la față decât orice altă ființă umană, era acoperit de murdărie și sânge.

Mâna creaturii ținea încă strâns capul lui Kaufman, iar degetul arătător intra, ca un cârlig, în gură și gâtulejul lui, unghia creștându-i fundul gâtului. Kaufman se îneacă, dar nu mai avea putere să reziste.

— Ne vei sluji, rosti întemeietorul. În tăcere.

Kaufman își dădu seama prea târziu de ceea ce voiau să facă degetele...

Brusc, limba îi fu apucată strâns și răsucită de la rădăcină. În stare de șoc, Kaufman scăpă satârul. Încercă să urle, dar nu scoase niciun sunet. Avea sânge în gât, auzi cum i se sfâșia carnea și fu zguduit de convulsii.

Apoi, mâna se retrase din gura sa, iar degetele stacojii, pline de salivă, îi fluturară prin față, ținându-i limba între degetul mare și arătător.

Kaufman era mut.

— Ne vei sluji, repetă întemeietorul și își îndesă limba în propria gură, mestecând-o cu o satisfacție vădită.

Kaufman căzu în genunchi și vomă sandvișul cu șuncă. Întemeietorul se îndepărta deja în întuneric; ceilalți strămoși dispăruseră în bârlogul lor pentru încă o noapte. Difuzorul pâraii.

— Mergem acasă, zise conductorul.

Ușile se închiseră, sâsâind, motoarele porniră, luminile clipiră un moment, se stinseră, apoi se aprinseră din nou. Trenul începu să se deplaseze.

Kaufman zăcea pe podea, și pe față îi curgeau șiroaie lacrimi de înfrângere și de resemnare. Decise să rămână acolo, pentru a sângera până la moarte. N-avea nicio importanță dacă murea sau nu. Oricum, era o lume dezgustătoare.

Conducătorul îl trezi. Deschise ochii. Fața care-l privea era neagră, dar prietenoasă. Rânjea. Kaufman încercă să spună ceva, dar gura îi era astupată cu sânge uscat. Scutură din cap ca un idiot care încerca să articuleze un cuvânt. Nu scoase decât niște mormăituri.

Nu era mort. Nu sângerase până la moarte.

Conducătorul îl ridică în picioare, vorbindu-i ca unui copil de trei ani:

— Omule, ai o treabă de făcut. Creaturile sunt foarte mulțumite de tine.

Conducătorul își umezise degetele și freca acum buzele umflate ale lui Kaufman, încercând să le desfacă.

— Ai multe de învățat până mâine noapte... Multe de învățat. Multe de învățat.

Îl coborî pe Kaufman din tren. Nu era o stație pe care să mai fi văzut-o vreodată. Era foarte veche, îmbrăcată în plăci albe; o Nirvana a supraveghetorilor. Nici urmă de graffiti pe pereți. Niciun ghișeu pentru jetoane – dar, nu erau nici uși și nici pasageri. Era o linie pe care circula doar un singur tren: Trenul-Abator.

O echipă de muncitori erau deja ocupați să stropească cu furtunul scaunele și podeaua ca să le curețe de sânge. Cineva dezbrăca cadavrul Măcelarului, pregătindu-se să-l trimită în New Jersey. Toți erau ocupați în jurul lui Kaufman.

Lumina zorilor pătrundea printr-un grilaj în acoperișul stației. Particule de praf se mișcau înapoi și încolo în razele de lumină. Kaufman le urmărea fermecat. Nu văzuse un lucru atât de frumos din copilărie. Ce praf încântător! Înapoi și încolo, înapoi și încolo!

Conducătorul reușise să desfacă buzele lui Kaufman. Gura îi era prea rănită pentru a o mișca, dar, cel puțin, putea respira cu

ușurință. Iar durerea începea să se domolească.

Conducătorul îi zâmbi, apoi se întoarse la ceilalți muncitori din stație.

— Vă fac cunoștință cu înlocuitorul lui Mahogany. Iată-l pe noul nostru Măcelar!

Muncitorii se uitară la Kaufman. Pe fețe li se citea un anumit respect pe care Kaufman îl considera atrăgător.

Kaufman privi spre lumina soarelui ce îl înconjura din toate părțile. Scutură din cap, indicând că ar dori să iasă la suprafață, la aer. Conducătorul consimți printr-un gest și îl conduse spre un șir abrupt de trepte, apoi pe o străduță, până pe trotuar.

Era o zi minunată. Cerul senin de deasupra orașului New York era brăzdat de nori alungiți, de culoare roz-aprins, iar aerul de dimineață era proaspăt.

Străzile și bulevardele erau, practic, goale. La o distanță oarecare, un taxi trecea din întâmplare printr-o intersecție, cu motorul torcând ușor; un alergător transpira din greu de cealaltă parte a străzii.

Foarte curând, aceleași trotuare, acum pustii, aveau să se umple cu oameni. Metropola urma să-și continue afacerile în ignoranță, neștiind pe ce era construită sau cui îi datora existența. Fără ezitare, Kaufman căzu în genunchi și sărută asfaltul murdar cu buzele însângerate, jurând, în tăcere, loialitate eternă continuității neîntrerupte.

Curtea Plăcerilor îi primi adorația fără comentarii.

YATTERING ȘI JACK

Yattering nu putea înțelege de ce puterile întunericului (fie ca ele să domnească cât mai mulți ani și să arunce cât mai multă lumină asupra capetelor celor blestemați) îl trimiseseră din lad pentru a-l bântui pe Jack Polo. De câte ori încerca să se intereseze, pe cale ierarhică, prin simplă întrebare „Ce fac aici?”, era muștrat pentru curiozitatea sa. Nu era treaba lui să știe astfel de lucruri – trebuia doar să execute ordinul, sau să moară încercând să facă acest lucru. După șase luni de urmărire neîntreruptă a lui Polo, Yattering întrevedea anihilarea completă drept singura opțiune posibilă. Acest joc nesfârșit de-a v-ați ascunselea nu era în avantajul nimănui, spre imensa frustrare a lui Yattering. Îi era frică de ulcer, de lepra psihosomatică (la care erau predispuși demonii de grad inferior, asemenea lui), dar cel mai mult se temea să nu-și iasă complet din fire și să ucidă acea ființă umană, odată pentru totdeauna, într-un acces necontrolabil de pică.

Totuși, cine era Jack Polo?

Un importator de castraveciori; pe boășele Leviticului, era doar un simplu importator de castraveciori. Viața sa era una de uzură, familia deprimată, concepția politică simplă, religia inexistentă. Omul nu făcea doi-bani, fiind unul dintre indivizii cei mai lipsiți de inteligență din toată lumea – de ce să-ți pierzi timpul cu unul ca el? Nu era un Faust, un pecetluit de pacturi, un vânzător de suflete. Individul ăsta nu lua de două ori în calcul șansa inspirației divine – pufnea pe nas, ridica din umeri și își continua afacerea cu castraveciori.

Și, totuși, Yattering trebuia să rămână în casa respectivă, zile nesfârșite și nopți și mai nesfârșite, până ce avea să-l ducă pe Jack la nebunie sau pe undeva pe-aproape. Urma să fie o treabă de durată, dacă nu chiar interminabilă. Da, erau momente în care ar fi preferat chiar și lepra psihosomatică, dacă asta ar fi însemnat anularea acestei misiuni imposibile.

În ceea ce-l privea, Jack J. Polo continua să fie cel mai ignorant dintre bărbați. Așa fusese întotdeauna; într-adevăr, existența îi era presărată cu victimele naivității sale.

Atunci când răposata – și mult jelita sa soție – îl înșelase (el însuși se aflate în casă în cel puțin două ocazii, uitându-se la televizor), aflate întotdeauna ultimul. Și când te gândești la dâra de dovezi lăsată în urma lor! Chiar și un bărbat orb, surd și tâmpit ar fi devenit suspicios. Nu însă și Jack. Își petrecea timpul cu afacerile sale plicticoase și nu remarca niciodată mirosul pătrunzător al coloniei amantului, sau regularitatea ieșită din comun cu care nevastă-sa schimba lenjeria de pat.

Nu se arată prea interesat nici atunci când Amanda, fiica sa cea mai mică, îi mărturisi că era lesbiană. Singurul lui răspuns s-a rezumat la o ridicare din umeri și la o privire nedumerită.

— Bine, dragă, atât timp cât nu rămâi însărcinată, replică el, ieșind la plimbare în grădină, vesel ca întotdeauna.

Ce șansă avea un demon cu un bărbat ca acesta?

Pentru o creatură antrenată să-și introducă degetele intrigante în rănile sufletului uman, Polo oferea o suprafață atât de glacială, atât de lipsită de semne distinctive, încât respingea absolut orice manifestare de răutate.

Evenimentele păreau să nu lase vreo cicatrice în indiferența lui desăvârșită. Nenorocirile petrecute în timpul vieții păreau să nu-l fi afectat deloc. Nici măcar atunci când, în cele din urmă, a avut de înfruntat adevărul-adevărat despre infidelitatea soției sale (i-a găsit regulându-se în baie), nu se simți rănit sau umilit.

— Astfel de lucruri se întâmplă întotdeauna, își zise el, ieșind din baie cu spatele și lăsându-i să termine ceea ce începuseră.

„*Che sera, sera.*”

Che sera, sera^[2]. Omul bâiguia această frază tâmpită cu o regularitate monotonă. Părea să trăiască cu această filosofie fatalistă, lăsând atacurile la adresa bărbăției, ambiției și demnității sale să alunece pe lângă propriul eu, precum apa de ploaie pe craniul său pleșuv.

Atârnat cu capul în jos de lustră, invizibil ca întotdeauna, Yattering o auzise pe soția lui Polo mărturisindu-i totul soțului; scena îl făcu să se crispeze. Iat-o pe păcătoasa cu mintea rătăcită cum se ruga să fie acuzată, zbierând și aproape lovindu-se singură, și, în loc să-i dea satisfacție, exprimându-și ura, Polo se mulțumi doar să ridice din umeri, lăsând-o să povestească totul – până la

ultimul amănunt –, fără a o întrerupe nici măcar o dată. În cele din urmă, ea ieși din cameră, pradă, mai degrabă, frustrării și supărării decât vinovăției; Yattering o auzi spunându-i oglinzii din baie cât de insultată se simțea de lipsa de mânie justificată a soțului. Puțin mai târziu, se aruncase de la balconul cinematografului *Roxy*.

Sinuciderea ei îi convenea, în anumite privințe, demonului. O dată soția moartă și fetele plecate de-acasă, Yattering putea să pună în aplicare un plan mai sofisticat pentru a-și speria victima, fără grija de a-și face cumva cunoscută prezența acelor creaturi pe care stăpânii lui nu le desemnaseră drept ținte.

Însă absența soției lăsa casa goală în timpul zilei, fapt pe care Yattering începu să-l găsească de-a dreptul insuportabil. Rămas singur, simțea cum perioada de la nouă dimineața la cinci seara devenea adesea nesfârșită. Se plimba deprimat prin încăperi, însoțit doar de declicurile și bâzâiturile radiatoarelor și frigiderului, plănuiind răzbunări bizare și irealizabile față de omul-Polo. Situația deveni rapid atât de disperată, încât poșta de la amiază ajunse punctul central de interes al zilei; se simțea cuprins de-o melancolie adâncă dacă poștașul nu avea nimic de adus și se îndrepta direct spre casa următoare.

Jocul reîncepea cu toată seriozitatea când Jack se întorcea acasă. Era o rutină obișnuită, de încălzire. Îl aștepta pe Jack la ușă și îi împiedica cheia să se răsucescă în broască. Totul dura unul sau două minute, până în clipa în care Jack găsea, din întâmplare, modalitatea de a i se împotrivi și de a câștiga. O dată ajuns în casă, Yattering începea să învâртеască abajururile. De obicei, bărbatul ignora acest fapt, indiferent cât de violentă ar fi fost mișcarea. Ridica din umeri și murmură: „*Se tasează terenul*”, continuând apoi cu: „*Che sera, sera...*”

În baie, Yattering împrăștia pastă de dinți pe scaunul de la toaletă și înfunda dușul cu hârtie igienică. Făcea duș împreună cu Jack, atârând nevăzut de bara pe care era întinsă perdeaua și murmurându-i sugestii obscene în ureche. Demonii fuseseră învățați la Academie că acest lucru reușea întotdeauna. Obscenitățile murmurate în urechi nu dădeau niciodată greș, victimele crezând că ele însele se gândeau la astfel de acte dăunătoare, fiind împinse spre dezgust față de propria lor ființă,

apoi spre autorespingere și, în final, spre nebunie. Bineînțeles, în câteva cazuri, victimele deveneau atât de ațâțate de aceste sugestii șoptite, încât ieșeau pe străzi și le puneau în practică. În aceste condiții, victima era adesea arestată și închisă. Închisoarea ducea la alte crime și la risipirea oricăror reticențe morale; astfel, se obținea victoria. Oarecum, nebunia avea câștig de cauză.

Și, totuși, dintr-un motiv sau altul, această regulă nu i se aplica și lui Polo; omul era imperturbabil: un bastion de corectitudine.

Într-adevăr, dacă lucrurile continuau tot așa, cel care avea să cedeze era Yattering. Era atât de obosit! Zile în șir de torturare a pisicii, lectura glumelor din ziarul din ziua anterioară, urmărirea meciurilor la televizor – toate acestea epuizau puterile demonului. În ultimele zile, făcuse o pasiune pentru femeia care locuia în casa de vizavi. Era o văduvă tânără, care părea să-și petreacă cea mai mare parte a vieții defilând goală-pușcă prin casă. Uneori, la amiază, când poștașul nu-și făcea apariția, era aproape insuportabil să urmărești femeia, știind că nu avea să treacă niciodată pragul casei lui Polo.

Aceasta era Legea. Yattering era un demon de categorie inferioară și, ca ispititor de suflete, trebuia să se limiteze strict la perimetrul casei victimei sale. Dacă l-ar fi depășit, și-ar fi pierdut toate puterile deținute asupra victimei și s-ar fi pus, el însuși, la dispoziția umanității.

Yattering transpirase în închisoarea sa în iunie, iulie și în cea mai mare parte a lui august; în toate aceste luni toride și senine, Jack Polo rămăsese indiferent la atacurile demonului.

Era extrem de jenant, iar Yattering simți cum își pierdea încrederea în sine când își vedea victima supraviețuind oricărei încercări și șmecherii.

Yattering plânse.

Yattering urlă.

Într-un acces de suferință necontrolată, fierse apa din acvariu împreună cu peștii.

Polo nu auzi nimic. Nu văzu nimic.

•

În cele din urmă, spre sfârșitul lui septembrie, Yattering încalcă una dintre reguli și apelă direct la stăpânii săi.

Toamna era anotimpul ladului, când demonii de rang superior se arătau mai milostivi, consimțind să vorbească cu supușii lor.

— Ce vrei? întrebă Beelzebut, vocea sa întunecând atmosfera din încăpere.

— Bărbatul acesta..., începu nervos Yattering.

— Da?

— Acest Polo...

— Da?

— Nu am ajuns la niciun rezultat cu el. Nu-l pot face să intre în panică, nu-l pot înfricoșa și nici măcar tulbura. Sunt neputincios, Stăpân-al-Muștelor, și aș vrea să mi se pună capăt chinurilor.

Fața lui Beelzebut apărură, o clipă, în oglinda de deasupra căminului.

— Ce vrei?

Beelzebut era pe jumătate elefant, pe jumătate viespe. Yattering se îngrozi.

— Vreau... vreau să mor.

— Nu poți să mori.

— Din această lume. Să dispar doar din această lume. Să ies din scenă. Să fiu înlocuit.

— Nu vei muri.

— Dar nu-l pot înfrânge, țipă, cu lacrimi în ochi, Yattering.

— Trebuie s-o faci.

— De ce?

— Pentru că așa îți ordonăm.

Beelzebut folosea întotdeauna pluralul regesc, deși nu era autorizat în acest sens.

— Cel puțin, spuneți-mi de ce mă aflu în această casă, se rugă Yattering. Cine-i el? Un nimeni! E un nimeni!

Beelzebut găsi remarca amuzantă. Râse, bâzâi, mugi.

— Jack Johnson Polo este copilul unei adoratoare a Bisericii Mântuirii Pierdute. Polo ne aparține.

— Dar de ce vă trebuie? E atât de șters...

— Îl vrem pentru că ni s-a promis sufletul lui, iar mamă-sa nu ni l-a dat. Și, fiindcă veni vorba, nici pe-al ei. Ne-a înșelat. A murit în brațele unui preot și a fost condusă spre...

Cuvântul care urma era o anatemă. Stăpânul-Muștelor de-abia se hotărî să-l pronunțe.

— ... Rai, continuă Beelzebut, cu o nuanță de pierdere infinită în voce.

— Rai, repetă Yattering, fără a ști prea bine ce însemna cuvântul respectiv.

— Polo urmează să fie hăituit în numele lui Satana și pedepsit pentru crimele mamei sale. Niciun supliciu nu este prea mare pentru o familie care ne-a înșelat.

— Sunt obosit, se rugă Yattering, încercând să se apropie de oglindă. Vă rog! Vă implor!

— Impune-te în fața acestui om, declară Beelzebut, sau vei suferi în locul lui.

Imaginea din oglindă își ondulă trunchiul negru și galben; apoi se estompă treptat.

— Unde-ți este mândria? întrebă vocea stăpânului, în timp ce se estompa în depărtare. Mândria ta, Yattering, mândria ta.

Apoi dispăru.

În starea de frustrare în care se afla, Yattering înșfăcă pisica și o azvârli în foc, unde fu incinerată rapid. Dacă legea ar permite o astfel de cruzime și asupra oamenilor... gândi el. Numai dacă ar permite... Numai dacă ar permite... Atunci l-ar putea supune pe Polo la aceleași chinuri. Dar nu... Yattering cunoștea legile ca pe propria-i mână; fuseseră însemnate de profesori pe cortexul său de demon-novice. Și Legea Unu stipula: „Nu veți ridica mâna împotriva victimelor voastre.”

Nu i se explicase niciodată de ce legea indica așa ceva...

„Nu veți...”

Așa încât, tot acest proces dureros continuă. Treceau zilele, dar bărbatul nu dădea niciun semn de supunere. În următoarele săptămâni, Yattering omorî încă două pisici aduse acasă de Polo pentru a-l înlocui pe neprețuitul său Freddy, transformat acum în cenușă.

Prima dintre aceste victime sărmene a fost înecată în toaletă, într-o după-amiază plicticoasă de vineri. A fost doar o satisfacție neînsemnată să vadă privirea dezgustată a lui Polo în momentul în care își trase fermoarul de la pantaloni și se uită în jos. Dar orice

plăcere ar fi simțit atunci Yattering față de tulburarea lui Jack, aceasta a fost anulată de modul eficient, liniștit, în care bărbatul a rezolvat problema pisicii moarte, ridicând ghemul de blană udă din toaletă, înfășurându-l într-un prosop și îngropându-l în grădina din spate, aproape fără niciun murmur.

A treia pisică adusă acasă de Polo a sesizat prezența invizibilă a demonului chiar de la început. A fost, într-adevăr, o săptămână plăcută – și aproape interesantă – pentru Yattering, pe la mijlocul lui noiembrie, când s-a jucat de-a șoarecele și pisica cu Freddy al Treilea. Freddy juca rolul șoarecelui. Pisicile nefiind animale prea inteligente, jocul n-a constituit un efort intelectual deosebit pentru demon, dar a fost o schimbare față de zilele nesfârșite de așteptări, încercări și eșecuri. În cele din urmă, creatura acceptă prezența lui Yattering. Totuși, într-o bună zi, aflat într-o stare de spirit mizerabilă – cauzată de recăsătorirea văduvei goale din vecini –, demonul își pierdu cumpătul. Pisica își ascuțea ghearele de covorul de nailon, zgâriindu-l și trăgând de el ore în șir. Demonul simțea cum i se strepezeau dinții metafizici. Aruncă o privire scurtă pisicii, și aceasta se împrăștie în toate părțile de parcă înghițise o grenadă amorsată.

Efectul fu spectaculos, iar rezultatele dezgustătoare. Creierul, blana și măruntaiele pisicii se împrăștiară în toate direcțiile.

Polo ajunsese acasă extenuat, în acea seară, și rămase în cadrul ușii de la sufragerie, cu o figură scârbită, cuprinzând cu privirea resturile însângerate ale celui ce fusese Freddy al Treilea.

— Câini blestemați! rosti el. Câini blestemați... blestemați!

Mânia i se ghicea în voce. *Da*, jubilă Yattering, *mânie!* Omul era supărat; emoția i se citea pe față.

Cu moralul ridicat, demonul o luă la fugă prin casă, hotărât să-și fructifice victoria. Deschise și trânti toate ușile. Sparse niște vase. Făcu să se balanseze abajururile.

Polo strângea, pur și simplu, resturile pisicii.

Yattering se aruncă pe scări în jos și sfâșie o pernă. La mansardă, jucă, chicotind, rolul unei creaturi șchioape, avidă de carne umană.

Polo îl îngropă pe Freddy al Treilea lângă mormântul lui Freddy al Doilea și lângă cenușa lui Freddy Întâiul. Apoi se retrase în

dormitor, fără pernă.

Demonul rămase de-a dreptul stupefiat. Dacă omul nu manifestase nici cea mai mică emoție atunci când pisica fusese făcută bucăți, în sufragerie, atunci ce șanse mai avea să-l înfrângă pe ticălos?

Mai rămânea un singur prilej favorabil.

Se apropia Crăciunul, și copiii lui Jack aveau să vină acasă pentru a petrece sărbătorile în mijlocul familiei. Poate că ei l-ar convinge că nu toate erau în regulă în această lume; poate că ar reuși să pătrundă sub starea ireproșabilă de indiferență, găsind o modalitate de a-l învinge. Sperând, dar fără prea mari șanse, Yattering petrecu săptămânile rămase până la sfârșitul lui Decembrie plănuiu-și acțiunile cu toată răutatea imaginativă de care era capabil.

Între timp, viața lui Jack se irosea în van. Părea să și-o petreacă separat de experiența zilnică, trăind-o așa cum un scriitor ar așterne pe hârtie o povestire absurdă, fără a se implica vreodată prea adânc în acțiune. Totuși, în câteva privințe, își arată entuziasmul pentru sărbătorile ce se apropiau. Făcu o curățenie lună în camerele fetelor. Înfăță păturile cu lenjerie frumos mirositoare, îndepărtă orice picătură din sângele pisicii de pe covor. Puse chiar și un pom de Crăciun în hol, împodobit cu globuri irizate, betală și cadouri.

Din când în când, în toiul pregătirilor, Jack se gândea la jocul la care lua parte, calculându-și calm sorții de izbândă. În zilele următoare, o să cântărească nu numai propria-i suferință, ci și pe cea a fiicelor sale în privința unei victorii posibile. Și, întotdeauna, când făcea aceste calcule, șansa victoriei părea să depășească riscurile.

Așadar, continuă să-și scrie viața și să aștepte.

Veni zăpada – într-un strat moale la ferestre și la ușă. Sosiră și copiii cu colindele lor, iar Jack îi răsplăti din belșug. Era posibil, pentru o scurtă perioadă de timp, să crească în pace pe pământ.

Seara târziu, pe 23 decembrie, sosiră și fetele, într-un vârtej de bagaje și sărutări. Amanda, cea mai tânără, sosi prima. Așezat într-o poziție avantajoasă, pe trepte, Yattering o cântări, posomorât, cu privirea pe tânără. Nu părea ființa cea mai indicată să pricinuiască

înfrângerea cuiva. De fapt, chiar părea periculoasă. Gina sosi după o oră sau două; o femeie de douăzeci și patru de ani, unsă cu toate alifiile, care avea aceeași înfățișare de natură să intimideze ca și sora ei. Ambele umplură casa de mișcare și râsete; deranjară mobila, aruncară alimentele bogate în grăsimi din frigider și declarară una alteia – dar și tatălui lor – cât de mult își simțeau reciproc lipsa. Casa posomorâtă deveni, în câteva ore, o oază de lumină, voie-bună și dragoste. Lui Yattering i se făcu rău.

Smiorcăindu-se, își ascunse capul în dormitor, pentru a stopa manifestările de afecțiune, dar undele de șoc îl învăluiră. Tot ce putu face era să stea, să asculte și să-și perfecționeze metodele de răzbunare.

Jack era mulțumit să-și știe frumusețile de fete din nou acasă. Amanda – atât de plină de idei și puternică, exact ca mama ei. Gina – atât de echilibrată și perceptivă, exact ca mama lui. Era atât de fericit de prezența lor, încât ar fi putut plânge; iar el, tată orgolios, le expunea pe amândouă unui risc atât de mare! Care ar fi alternativa? Dacă ar fi anulat petrecerea de Crăciun, ar fi dat naștere la bănuieli. I-ar fi putut distruge întreaga strategie dușmanului, avertizându-l că era dus de nas.

Nu – trebuia să rămână neclintit. Să facă pe prostul, așa cum se aștepta dușmanul.

O să sosească și momentul acțiunii.

În dimineața de Crăciun, la orele trei și un sfert, Yattering porni ostilitățile, aruncând-o pe Amanda din pat. În cel mai bun caz, un spectacol jalnic, dar care își atinse scopul. Somnoroasă, aceasta se urcă din nou în pat, frecându-și capul, doar pentru a simți iarăși patul scuturându-se, ridicându-se în aer și azvârlind-o pe jos, ca un mânz neîmblânzit.

Zgomotul îi trezi pe ceilalți. Gina ajunse prima în camera surorii sale.

- Ce se-ntâmplă aici?
- E cineva sub pat.
- Ce?

Gina înșfăcă un prespapier de pe masa de toaletă și-i ceru agresorului să iasă afară. Invizibil, Yattering ședea pe scaunul de

lângă fereastră, făcând gesturi obscene către cele două femei și mângâindu-și organele genitale.

Gina aruncă o privire sub pat. Acum, Yattering atârna de lustră, balansând-o și făcând camera să se clatine.

— Nu-i nimic aici...

— Ba da.

Amanda știa. Oh, da, știa!

— Gina, e cineva aici, zise ea. Sunt sigură că e cineva în cameră cu noi.

— Nu, răspunse Gina cu fermitate. E goală.

Amanda căuta după dulap când Polo intră în cameră.

— Ce-i atâta gălăgie?

— Tată, e cineva în casă. Am fost aruncată jos din pat.

Jack privi cearșafurile mototolite, salteaua mutată din loc, apoi se uită la Amanda. Acesta era primul test: trebuia să mintă cât mai degajat cu putință.

— Scumpo, mi se pare că ai avut un coșmar, declară el, arborând un zâmbet inocent.

— Era cineva sub pat, insistă Amanda.

— Dar acum nu-i nimeni acolo.

— L-am simțit...

— Ei bine, mă duc să verific restul casei, se offeri tatăl, fără niciun entuziasm. Pentru orice eventualitate, voi două rămâneți aici.

În timp ce Polo părăsea încăperea, Yattering clătină și mai mult lustra.

— A scăzut temperatura, zise Gina.

La parter era frig, și Polo s-ar fi putut lipsi de plăcerea de a păși cu picioarele goale pe dalele din bucătărie, dar se simțea de-a dreptul satisfăcut de faptul că bătălia începuse într-un mod atât de banal. Aproape că se temuse că inamicul o să se dovedească fără milă față de niște victime atât de gingașe aflate la îndemâna lui. Dar nu: judecase bine creatura. Aparținea unei categorii inferioare. Puternică, însă greoaie la minte. Capabilă de-a fi ademenită într-o acțiune aflată dincolo de limitele pe care le putea controla. *Trebuie să acționezi cu grijă*, își zise el, *trebuie să acționezi cu grijă*.

Cutreieră toată casa, deschizând conștiincios dulapurile și privind după mobile, apoi reveni lângă cele două fete, așezate chiar

în capul scărilor. Amanda părea mică și palidă – nu mai era femeia de douăzeci și doi de ani, ci, din nou, un copil.

— Nu-i nimeni, zise Jack, zâmbind. E dimineața de Crăciun, și prin toată casa...

Gina termină versurile:

— ... nimic nu se mișcă, nici măcar un șoricel.

— Nici măcar un șoricel, scumpo.

În acel moment, Yattering își folosi coada pentru a răsturna o vază de pe căminul din camera de zi. Chiar și Jack tresări.

— Rahat! zise el.

Avea nevoie de somn, dar era limpede că Yattering nu intenționa să-i lase încă singuri.

— *Che sera, sera*, murmură Jack, adunând cioburile vazei de porțelan și punându-le pe un ziar. Casa a început să se lase pe latura stângă, de ani de zile, declară acesta cu o voce mai puternică.

— Temperatura scăzută, spuse Amanda, imperturbabilă, nu mă putea arunca jos din pat.

Gina nu comentă. Posibilitățile erau limitate, iar alternativele neatrăgătoare.

— Ei bine, poate că era Moș Crăciun, zise Polo, încercând să pară neserios. Împachetă cioburile vazei și se îndreptă spre bucătărie, sigur că i se urmărea orice mișcare. Cine altcineva putea să fie? Întrebă peste umăr, în timp ce înghesuia ziarul în coșul de gunoi. O altă explicație posibilă – aici deveni aproape exaltat de apropierea de adevăr –, de fapt, singura explicație posibilă, este prea absurdă chiar și pentru a fi doar amintită.

Era o ironie excelentă, care tăgăduia existența lumii invizibile, cu toate că aceasta îi sufla răzbunătoare în ceafă.

— Te referi la poltergeist^[3]? Întrebă Gina.

— Mă refer la oricine face zgomote în timpul nopții. Doar suntem oameni maturi, așa-i? Nu credem în Omul-Negru.

— Nu, răspunse răspicat Gina, eu nu cred, așa cum nu cred nici faptul că această casă a început să se lase într-o parte.

— Ei bine, hai să terminăm discuția aici, hotărî, impasibil, Jack. E Crăciunul. Nu vrem să-i stricăm tot farmecul vorbind despre spiriduși!

Râseră cu toții.

•

Spiriduși. Ce jignire! Să numești spiriduș progenitura ladului!

Frustrat, Yattering scrâșni din dinți, cu lacrimi de acid fierbinți pe obraji intangibili, dar nu reacționează deloc.

Mai era timp să șteargă zâmbetul ateist de pe fața ipocrită și dolofană a lui Jack Polo. Mai era timp destul. Pe viitor, nu avea să mai folosească jumătăți de măsură. Nici vreun rafinament. O să fie un atac necruțător.

Să curgă sânge! Să fie agonia cât mai mare!

Toți o să cedeze.

•

Amanda era în bucătărie și pregătea masa de Crăciun, când Yattering porni următorul atac. În toată casa răsună o melodie cântată de corul de la King's College: „O mic oraș, o Bethlehem, cum te mai vedem...”

Cadourile fuseseră deschise; casa era un adevărat paradis, de la mansardă la subsol.

În bucătărie, un curent brusc de aer rece pătrunse prin căldura și aburul din interior, făcând-o pe Amanda să se cutremure; se îndreptă spre fereastra întredeschisă – pentru a primeni aerul – și o închise. Poate că răcise...

Yattering o urmărea din spate, în timp ce-și făcea de lucru prin bucătărie, bucurându-se de atmosfera de familie pentru o zi. Fără îndoială, Amanda îi simți privirea. Se răsuci. Nimic și nimeni. Continuă să spele verzele de Bruxelles; în mijlocul uneia dintre ele, găsi un vierme, pe care-l înecă.

Corul cânta mai departe.

În camera de zi, Jack îi povestea ceva Ginei și amândoi râdeau.

Apoi se auzi un zgomot. La început, un zăngănit, urmat de bătaia unor pumni într-o ușă. Amanda lăsa să-i cadă cuțitul în castronul cu salată și se răsuci de la chiuvetă spre locul din care venea sunetul. Acesta devenea din ce în ce mai puternic. Ca și cum cineva fusese închis într-un dulap și încerca să scape. Poate o pisică sau...

O pasăre.

Sunetul venea din cuptor.

Amandei i se întoarse stomacul pe dos și începu să-și imagineze lucrurile cele mai rele cu putință. Închisese, oare, ceva în cuptor când pusese curcanul la fript? Strigă după tatăl ei, luă mănua și se îndreptă spre cuptorul zgâlțâit de prizonierul cuprins de panică. Amanda își închipui o pisică stropită cu untură sărind la ea din interior, cu blana arsă și carnea pe jumătate prăjită...

Jack se afla deja în ușa bucătăriei.

— E ceva în cuptor, îi spuse ea, ca și cum acest lucru nu era evident.

Cuptorul se mișca frenetic, conținutul lui fiind aproape aruncat prin ușă.

Jack luă mănui din mâna Amandei. *Iată o nouă idee, gândi el. Ești mai bun decât am crezut. O mișcare inteligentă. Și originală.*

Gina intrase și ea în bucătărie.

— Ce se frige? întrebă cu sarcasm.

Gluma nu mai fu gustată de ceilalți, pentru că mașina de gătit și cuptorul începuseră deja să danseze. Oalele cu apă clocotită fură azvârlite pe jos, opărindu-l pe Jack pe picior. Acesta țiță, se dădu înapoi și se împiedică de Gina, înainte de-a se repezi la cuptor cu un urlet de care nu i-ar fi fost rușine nici unui samurai.

Mânerul cuptorului era alunecos din cauza grăsimii și a căldurii, dar Jack îl apucă și deschise larg ușa.

Un val de abur fierbinte năvăli din cuptor, împreună cu un miros de grăsime succulentă de curcan. Dar pasărea dinăuntru nu avea, câtuși de puțin, intenția de-a se lăsa mâncată. Se arunca dintr-o parte într-alta a tăvii, împrăștiind stropi de sos în toate direcțiile. Aripile cafenii și bine prăjite fâlfâiau jalnic, iar picioarele băteau ritmic în acoperișul cuptorului.

Deodată însă păru să simtă ușa deschisă. Aripile se întinseră de ambele părți ale corpului bine umplut, apoi, pe jumătate ȳopăi, pe jumătate se prăbuși prin ușa cuptorului, într-o parodie a propriului ei mers. Fără cap, cu umplutură și ceapă curgându-i din corp, cu grăsimea încă clocotind pe spatele presărat cu slănină, se zvârcolea prin bucătărie ca și cum nimeni nu-i spusese blestematului de curcan că era deja mort.

Amanda urlă.

Jack plonja spre ușă atunci când pasărea făcu un salt în aer, oarbă, dar răzbunătoare. Nu s-a mai aflat niciodată care i-ar fi fost intențiile de îndată ce-ar fi ajuns la victimele terorizate. Gina o trase pe Amanda pe culoar, urmată îndeaproape de tatăl ei, iar ușa fu trântită chiar în clipa în care pasărea oarbă se repezi în ea, bătând în lemn cu toată puterea. Sosul negru și gras începuse să se prelingă prin spațiul gol de sub ușă.

Ușa nu se putea încuia, dar Jack se gândi că pasărea nu era capabilă să răsucescă mânerul. În timp ce se dădea înapoi, cu răsuflarea întretăiată, își blestemă încrederea în sine. Opoziția avea mai mulți ași în mânecă decât își închipuise.

Amanda stătea rezemată de perete, plângând cu suspine, cu fața mânjită de petele de grăsime de curcan. Tot ce putea face era să conteste ceea ce văzuse, clătinând din cap și repetând cuvântul „nu” ca pe un talisman împotriva ororii ridice care continua să se azvârle în ușă. Jack o însoți până în camera de zi. Din aparatul de radio se mai auzeau și acum colindele care acopereau zgomotul asurzitor făcut de curcan, dar promisiunile lor de bunăvoință păreau doar o slabă consolare.

Gina îi turnă surorii sale un pahar mare de coniac și se așeză pe canapea lângă ea, încercând să-i ridice moralul și s-o liniștească, în aceeași măsură. Toate acestea avură doar o ușoară influență asupra Amandei.

— Ce a fost asta? îl întreabă Gina pe tatăl ei, pe un ton ce necesita o replică.

— Nu știu, răspunse Jack.

— Isterie în masă?

Nemulțumirea Ginei era evidentă. Tatăl său încerca să ascundă un secret; știa ce se petrecea în casă, dar, dintr-un motiv sau altul, refuza să-l divulge.

— Pe cine să chem, poliția sau un exorcist?

— Pe niciunul.

— Pentru numele lui Dumnezeu...

— Gina, crede-mă că nu se întâmplă nimic.

Tatăl ei se răsuci de la fereastră și o privi. Ochii îi indicau ceea ce gura refuza să rostească: faptul că se aflau în război. Jack era înspăimântat.

Brusc, casa devenise o închisoare. Brusc, jocul devenise mortal. Inamicul, în loc să fie mulțumit cu jocuri prostești, intenționa să le facă rău tuturor – să le facă rău cu adevărat.

În bucătărie, curcanul se recunoscuse, în cele din urmă, învins. Colindele de la radio se transformaseră într-o predică despre binecuvântarea lui Dumnezeu.

Ceea ce fusese agreabil, devenise acru și periculos. Privi de-a curmezișul camerei spre Amanda și Gina. Din motive diferite, ambele tremurau. Polo voia să le spună, voia să le explice ce se întâmpla. Știa însă că demonul trebuia să fie prin preajmă, plin de-o bucurie răutăcioasă.

Se înșela. Yattering se retrăsese la mansardă, pe deplin satisfăcut de isprăvile sale. Era încredințat că ideea cu curcanul fusese genială. Acum, se putea odihni o perioadă, putea să-și recapete forțele. Fie că nervii inamicilor să cedeze, anticipând ceea ce avea să urmeze. Atunci, în momentul ales doar de el, o să le dea lovitura de grație.

Se gândea alene dacă vreunul dintre supraveghetori îl văzuse în acțiunea cu acel curcan. Poate că ar fi destul de impresionat de originalitatea lui Yattering privind îmbunătățirea perspectivelor de lucru. În mod cert, nu trecuse prin atâția ani de pregătire ca să urmărească, pur și simplu, imbecili neghiobi, ca Polo. Trebuia să fie ceva mai îndrăzneț. Simțea victoria în toate oasele sale invizibile – era o senzație agreabilă.

Cu siguranță că urmărirea lui Polo o să intre acum într-o nouă fază. Fiicele lui o să-l convingă – dacă nu era deja convins – că, efectiv, ceva nu era în regulă. Avea să cedeze. Avea să piară. Poate că urma să înnebunească de-a binelea: să-și smulgă părul, să-și sfâșie hainele, să se murdărească chiar cu propriile excremente.

Oh, da, victoria era aproape. Nu ar fi acest lucru pe placul stăpânilor săi? Nu avea să fie acoperit de laude și investit cu noi puteri?

Îi mai trebuia doar o demonstrație, o intervenție finală, plină de inspirație, și Polo o să fie cel care o să plângă în hohote.

•

Obosit, dar încrezător, Yattering coborî în camera de zi.

Amanda dormea lungită pe canapea. Evident, visa ceva despre curcan. Ochii i se rostogoleau imperceptibil sub pleoape, iar buza de jos îi tremura. Gina stătea lângă radio, care acum tăcea. Ținea o carte deschisă în poală, dar nu citea.

Importatorul de castraveci nu era în cameră. Nu i se auzeau, oare, pașii pe scări? Ba da, urca la etaj pentru a-și deșerta vezica plină de coniac.

O sincronizare perfectă.

Yattering traversă camera. În visul Amandei, ceva negru zbură prin câmpul ei vizual, ceva dușmănos, care îi lăsa un gust amar în gură.

Gina își ridică privirea de pe carte.

Globurile argintii din pom se legăneau ușor. Nu numai globurile – ci și beteala... și ramurile.

De fapt, tot pomul se legăna, ca și cum cineva l-ar fi înșfăcat...

Gina avu o presimțire rea. Se sculă în picioare. Cartea alunecă pe podea.

Pomul începu să se rotească.

— Cristoase! exclamă ea. Iisuse Cristoase!

Amanda continua să doarmă.

Pomul se învârtea din ce în ce mai repede.

Gina se îndreptă cât mai calm cu putință spre canapea și încercă să-și trezească sora. Amanda, imobilizată în visul ei, rezistă deocamdată.

— Tată! strigă Gina.

Vocea ei puternică răsună în tot holul, trezind-o și pe Amanda.

Polo auzi, undeva la parter, un zgomot asemănător cu scheunatul unui câine – ba nu, a doi câini. În timp ce cobora scările în fugă, duetul se transformă în terțet. Năvăli în camera de zi, aproape așteptându-se ca toți stăpânii ladului, cu capete de câine, să fie acolo, dansând cu frumoasele lui fete.

Nu... Cel care scheuna ca o haită de câini, răsucindu-se și iar răsucindu-se, era pomul de Crăciun!

Beculețele fuseseră de mult scoase din fasunguri. Aerul mirosea a plastic ars și a rășină. Pomul se învârtea ca o sfârlează, azvârlind podoabele și cadourile de pe crengile torturate cu mărinimia unui rege nebun.

Jack își dezlipi privirea de la spectacolul oferit de pom și le descoperi pe Gina și pe Amanda ghemuite la pământ, îngrozite, în spatele canapelei.

— Ieșiți de-aici! urlă el.

Chiar în timp ce vorbea, televizorul se ridică insolent într-un picior și începu să se rotească la fel ca pomul, cu o viteză din ce în ce mai mare. Pendula de deasupra căminului se alătură piruetelor. Tot așa și vătraiele, pernele, podoabele. Fiecare obiect adăugă propria lui notă la orchestrarea chelălăielilor care se apropiau, secundă cu secundă, de-o intensitate asurzitoare. Aerul începea să fie saturat de mirosul de lemn ars, pe măsură ce mișcarea de frecare încălzea sfârlezele până la temperatura de aprindere. Fumul se rotea prin cameră.

Gina o apucase pe Amanda de braț și o trăgea spre ușă, protejându-și fața de acele de pin proiectate de pomul a cărui viteză de rotire creștea mereu.

Acum și beculețele se roteau.

Cărțile, aruncate de pe rafturi, se alăturară tarantelei.

Jack își vedea, cu ochii minții, dușmanul alergând printre obiecte ca un jongler care încearcă să mențină farfuriile într-o continuă mișcare pe niște bețe. Se gândi că trebuia să fie o activitate cumplit de obositoare. Demonul se afla, probabil, în pragul colapsului. Nu putea gândi clar. Devenise supraexcitat. Impulsiv. Vulnerabil. Acesta era momentul – dacă ar fi existat vreunul – în care trebuia să intre în luptă. Să înfrunte demonul, să-l sfideze și să-l prindă în capcană.

Din partea sa, Yattering savura această orgie a distrugerii. Azvârlea fiecare obiect ce putea fi deplasat în luptă, făcând ca totul să se învâртеască.

Urmări cu satisfacție cum fata tresări convulsiv, apoi o luă la fugă; râse când îl văzu pe bătrân holbându-se, cu ochii mari, la acest balet absurd.

Cu siguranță că aproape înnebunise!

Frumoasele fete ajunseseră deja la ușă, cu părul și pielea pline de ace de pin. Polo nu le văzu plecând. Traversă la iuțeală camera, ferindu-se de-o ploaie de podoabe, și înșfăcă o furculiță din alamă pentru prăjit pâine, trecută cu vederea de dușman. Bibelourile

zburau prin aer, în jurul capului său, dansând cu o viteză care te îmbolnăvea de-a binelea. Corpul îi era plin de vânătăi și înțepături. Dar avea un chef nebun să intre în luptă, așa încât se apucă să distrugă cărțile, ceasurile și porțelanurile. La fel ca un bărbat atacat de un nor de lăcuste, Jack alerga prin cameră, aruncându-și pe jos cărțile preferate, într-un vârtej de pagini, spărgând vasele de Dresda și sfărâmând lămpile. Un strat gros de cioburi acoperea podeaua, unele dintre ele încă zvâcnind convulsiv pe măsură ce viața li se scurgea. Însă pentru fiecare obiect rămas nemișcat pe vecie, mai exista o duzină care continua să se răsucească și să se tânguiască.

O auzea pe Gina strigându-i din ușă să părăsească încăperea, să le lase în pace...

Dar era atât de plăcut să joace împotriva dușmanului mult mai direct decât își îngăduise vreodată până atunci. Nu voia să renunțe. Voia ca demonul să-și facă apariția, să fie cunoscut, să fie recunoscut.

Voia să se confrunte cu emisarul Satanei, odată pentru totdeauna.

Fără niciun avertisment, pomul se supuse forței centrifuge și explodează, cu un zgomot asemănător unui urlet de moarte. Ramuri groase, rămurele, ace, globuri, becuțe, sârme, panglici zburară transversal prin cameră. Jack, aflat cu spatele spre locul exploziei, simți suflul din plin și fu azvârlit la pământ. Ceafa și craniul îi fură împrășcate de ace de pin. O ramură dezgolită trecu pe lângă capul său și străpunse canapeaua. Fragmente din pom se răspândiră peste tot, pe covor, în jurul lui.

Acum, alte obiecte din cameră, răsucite dincolo de toleranța permisă de structura lor, explodau ca bradul. Televizorul trimise un val mortal de bucăți de sticlă de-a curmezișul camerei, multe dintre ele înfigându-se în peretele opus. Fragmente din măruntaiele televizorului, atât de fierbinți, încât ardeau pielea, căzură pe Jack, în timp ce acesta își croia drum spre ușă ca un soldat sub bombardament.

Camera era atât de înțesată de barajul de cioburi, încât părea cufundată în ceață. Pernele fuseseră sfâșiate, iar conținutul lor împrăștiat pe jos, ca un strat de zăpadă. Bucăți de porțelan – un

braț frumos smălțuit, capul unei curtezane – ricoșară pe podea, chiar în fața nasului său.

Gina stătea ghemuită lângă ușă, cu ochii aproape închiși din cauza ploii de cioburi, și îl îndemna să se grăbească. În momentul în care Jack ajunsese la ușă și Gina îl cuprinsese în brațe, acesta putu să jure că un hohot de râs răsună în camera de zi. Un râs palpabil, deslușit, profund și satisfăcut.

Amanda stătea în picioare în hol, cu părul plin de ace de pin, holbându-se la el. Jack își trecu picioarele dincolo de tocul ușii, iar Gina o trânti, blocând priveliștea unei adevărate demolări.

— Ce este? întrebă ea. Poltergeist? O fantomă? Fantoma mamei?

Gândul că răposata lui soție ar fi fost capabilă de atâtea distrugerii îi păru caraghios lui Jack.

Amanda zâmbea ușor. *În regulă*, gândi el, *își revine din șoc*. Apoi, îi întâlni privirea inexpressivă și își dădu seama de adevăr. Fusese total distrusă, iar mintea ei își găsisese refugiu într-un loc în care toate aceste întâmplări fantastice nu puteau pătrunde.

— Ce-i acolo? întrebă Gina, strângându-l atât de tare de mână pe Jack, încât îi întrerupse circulația sângelui.

— Nu știu, minți el. Amanda?

Zâmbetul Amandei nu dispăru. Continua să se holbeze la tatăl ei – și prin el.

— Ba știi.

— Nu.

— Minți.

— Cred... se ridică de pe podea, scuturând cioburile de porțelan și de sticlă, penele de pe cămașă și pantaloni. Cred... că am să mă duc să mă plimb.

În spatele său, în camera de zi, încetaseră și ultimele sunete tânguitoare. Aerul din hol era electrizat de prezențe nevăzute. Demonul se afla foarte aproape de el, invizibil ca întotdeauna, dar atât de aproape. Acesta era momentul cel mai primejdios, și nu trebuia să se piardă cu firea. Trebuia să se comporte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic; trebuia s-o lase pe Amanda în starea în care se afla, amânând explicațiile și învinuirile reciproce pe mai târziu, după ce totul avea să se fi terminat.

- Să te plimbi? întrebă Gina, crezând că n-a auzit bine.
- Da... să mă plimb... Am nevoie de aer curat.
- Nu ne poți lăsa aici!
- Voi găsi pe cineva să ne ajute să facem curat...
- Dar Mandy...
- Își va reveni. N-o lua în seamă.

Era greu. Aproape de neiertat. Dar așa a spus.

Se îndreptă nesigur spre ușa de la intrare, amețit de atâtea lucruri care se învârtiseră prin cameră. În spatele său, Gina spumega de furie.

- Nu poți pleca, pur și simplu! Ți-ai ieșit din minți?

— Am nevoie de aer curat, răspunse el, atât de degajat pe cât îi permitea gâtul uscat și inima care-i bătea cu putere în piept. Așa că voi ieși afară pentru câteva clipe.

Nu, își zise Yattering. Nu, nu, nu!

Se afla chiar în spatele lui. Polo îl simțea. Era atât de furios acum, atât de pregătit să-i răsucească capul. Ceea ce nu-i era permis – nu-i era permis să-l atingă niciodată. Însă Jack îi simțea indignarea ca pe o prezență fizică.

Făcu încă un pas spre ușă.

Era tot în spatele său, mergând pe urmele sale. Umbra sa, spiritul său.

Gina urlă la el:

- Ticălosule, uită-te la Mandy! Și-a pierdut mințile!

Nu, nu trebuia s-o privească pe Mandy. Dacă ar fi făcut-o, ar fi putut să plângă, ar fi cedat așa cum dorea demonul – și atunci totul ar fi fost pierdut.

- Se va face bine, zise el aproape în șoaptă.

Întinse mâna spre mânerul ușii. Demonul o zăvorî, rapid și zgomotos. Acum nu mai era dispus să se prefacă.

Păstrându-și calmul atât cât era posibil, Jack trase zăvoarele de jos și de sus. Demonul le împinse la loc.

Jocul era palpitant, dar și înfricoșător. Dacă forța prea mult nota, oare frustrarea demonului nu avea să treacă peste ordinele primite?

Încet, cu grijă, trase din nou zăvoarele. La fel de încet și la fel de grijuliu, Yattering le împinse la loc.

Jack se întrebă cât timp mai putea continua astfel. Într-un fel sau altul, trebuia să iasă afară – trebuia să-l ademenească dincolo de pragul ușii. Din cercetările întreprinse, știa că legea îi permitea doar un singur pas. Un singur pas.

Zăvoare trase. Împinse la loc. Trase. Împinse la loc.

Gina se afla la doi sau trei metri în spatele lui Jack. Nu înțelegea ceea ce vedea, dar era evident că tatăl ei se lupta cu cineva sau cu ceva.

— Tată... începu ea.

— Taci din gură! zise el cu blândețe, rânjind în timp ce trăgea zăvorul pentru a șaptea oară.

Era un rânjit de nebun, prea larg și prea liniștit.

În mod inexplicabil, ea îi întoarse zâmbetul. Încruntat, dar adevărat. Îl iubea, oricare ar fi fost deznodământul.

Polo o rupse la fugă spre ușa din spate. Demonul era cu trei pași înaintea lui și, alergând prin casă ca un sprinter, încuie ușa chiar înainte ca Jack să reușească să pună mâna pe mâner. Cheia fu răsucită în broască de niște mâini invizibile, apoi transformată în pulbere în aer.

Jack se prefăcu că se îndreaptă spre fereastra de lângă ușa din spate, dar jaluzelele erau trase, iar obloanele închise. Yattering, prea preocupat cu fereastra pentru a-l urmări cu atenție pe Jack, pierdu saltul pe care acesta îl făcu înapoi prin casă.

Când își dădu seama că fusese păcălit, scrâșni ușor din dinți și porni în goană după el, aproape ciocnindu-se cu Jack pe podeaua bine lustruită. Evită coliziunea doar printr-o adevărată manevră acrobatică. Altfel, ar fi comis o greșeală fatală: ar fi atins bărbatul în focul luptei.

Polo se afla lângă ușa din față, pe care Gina, sesizând strategia tatălui său, o deschisese în timp ce acesta se lupta cu Yattering la ușa din spate. Jack se rugase ca ea să folosească prilejul pentru a o deschide, ceea ce și făcuse. Era întredeschisă; aerul glacial al acelei după-amiezi de iarnă pătrundea ca un vârtej în hol.

Jack străbătu ultimii metri ca un fulger, simțind, fără să audă, urlul de suferință scos de Yattering când își văzu victima evadând în lumea exterioară.

Nu era un demon ambițios. Tot ce dorea în acel moment, mai presus de orice vis, era să cuprindă în mâinile sale craniul acestei ființe umane și să-l strivească. Să-l facă terci și să-l împrăștie în zăpadă. Să termine, odată pentru totdeauna, cu Jack J. Polo.

Cerea oare prea mult?

Polo păși în zăpada proaspătă, scârțâitoare, simțind cum îi înghețau papucii de casă și manșetele pantalonilor. În clipa în care demonul ajunse la prima treaptă, Jack se afla deja la trei sau patru metri distanță, îndreptându-se rapid pe cărare către poartă. Evadând. Evadând.

Yattering urlă din nou, uitând tot ce studiase în anii de antrenament. Fiecare lecție pe care o învățase, fiecare regulă a luptei gravată în craniul său nu mai avea acum nicio importanță în fața dorinței simple de-a lua viața lui Jack Polo.

Jack simți acest lucru. Auzi pașii demonului transformând zăpada de pe cărare în abur, apoi în apă fiartă. Venea după el! Creatura încălcase prima regulă a existenței sale. Trebuia să fie pedepsită! Simțea victoria în șira spinării și în stomac.

Demonul îl ajunse la poartă. Respirația i se vedea limpede în aer, deși corpul care o emana nu devenise încă vizibil.

Jack încercă să deschidă poarta, dar Yattering o închise, trântind-o.

— *Che sera, sera*, zise Jack.

Yattering nu se mai putu abține. Înșfăcă rapid capul lui Jack în mâini, intenționând să-i transforme oasele fragile în pulbere.

Această atingere constitui cel de-al doilea păcat și îl aruncă pe Yattering într-o agonie dincolo de limita suportabilă. Urlă ca ielele și se dădu înapoi, clătinându-se, alunecând pe zăpadă și căzând pe spate.

Știa că făcuse o greșală. Lecțiile care îi fuseseră vârâte în cap se întorceau acum împotriva lui. Știa și ce pedeapsă îl aștepta pentru că a părăsit casa, pentru că l-a atins pe acel om. Acum era la ordinele unui nou stăpân, ajungând sclavul acestei creaturi idioate, aplecate deasupra sa.

•

Polo câștigase.

Râdea, urmărind silueta demonului formată în zăpada de pe cărare. Înfățișarea demonului deveni clară ca o fotografie pe-o hârtie fotografică. Legea își cerea drepturile. Yattering nu se mai putea ascunde de stăpânul său. Și iată-l acum, chiar în fața ochilor lui Polo, în toată splendoarea sa fără farmec: corpul castaniu, ochii strălucitori, fără pleoape, brațele fluturând prin aer, coada transformând zăpada într-o pastă aproape topită.

— Ticălosule! rosti el cu un accent australian.

— Nu vei mai vorbi decât atunci când vei fi întrebat, replică Polo, cu o voce calmă, dar autoritară. Ai înțeles?

Ochii fără pleoape se întunecară plini de umilință.

— Da, răspunse Yattering.

— Da, domnule Polo.

— Da, domnule Polo.

Își băgă coada între picioare ca un câine bătut.

— Te poți ridica.

— Mulțumesc, domnule Polo.

Demonul se ridică în picioare. Nu era o priveliște plăcută, dar, cu toate acestea, îl bucura nespus pe Jack.

— Și, totuși, te vor învinge, declară Yattering.

— Cine?

— Doar știi... zise demonul, ezitând.

— Spune cine.

— Beelzebut, răspunse el, mândru de a rosti numele fostului stăpân. Puterile întunericului. Iadul însuși.

— Nu cred, replică Polo, visător. Nu câtă vreme te am pe tine ca o dovadă a dibăciei mele. Nu sunt mai bun ca ei?

Privirea demonului era posacă.

— Nu sunt?

— Da, recunosc el cu amărăciune. Da, ești mai bun decât ei.

Demonul începu să tremure.

— Ți-e frig? se interesă Polo.

Creatura aprobă din cap, luând expresia unui copil condamnat.

— Atunci ai nevoie de un antrenament, declară el. Mai bine te-ai întoarce în casă și te-ai apuca să faci curat.

Demonul păru uluit, chiar dezamăgit, de acest ordin.

— Nimic altceva? întrebă el, neîncrezător. Niciun miracol? Nicio Elenă din Troia? Niciun zbor pe undeva?

Gândul de a zbura într-o după-amiază plină de zăpadă ca aceasta îl lăsa rece pe Polo. De regulă, era un bărbat cu gusturi obișnuite: tot ce dorea de la viață era dragostea copiilor săi, o casă plăcută, un preț bun pentru castraveciori...

— Niciun zbor pe undeva, răspunse Polo.

În timp ce Yattering se îndrepta gârbovit pe cărare spre ușă, păru să-și amintească de ceva. Se întoarse spre Polo, servil, dar, neîndoios, mulțumit de sine.

— Aș putea să spun ceva?

— Vorbește.

— Este corect din partea mea să te informez că e în afara religiei să ai orice fel de legătură cu ființe ca mine. Este chiar eretic.

— Chiar așa?

— Oh, da, răspunse Yattering, înfierbântându-se la gândul acestei preziceri. Oamenii au ars și pentru mai puțin...

— Nu în aceste zile și nici în această epocă.

— Dar Serafimul va vedea și asta înseamnă că nu vei putea pătrunde niciodată în locul acela.

— Care loc?

Yattering încercă să-și aducă aminte cuvântul pe care-l auzise folosit de Beelzebut.

— Rai! zise el, triumfător.

Un rânjel hidos îi apărură pe față; aceasta era manevra cea mai inteligentă pe care o încercase vreodată și ascundea o teologie înșelătoare.

Jack dădu încet din cap, mușcându-și ușor buza de jos.

Demonul spunea, probabil, adevărul: asocierea cu el sau cu semenii acestuia nu avea să fie privită cu bunăvoință de Conclavul Sfinților și Îngerilor. Probabil că o să i se interzică accesul pe câmpiile paradisului.

— Ei bine, răspunse el, știi ce am de zis despre asta, nu-i așa?

Yattering se holbă la el, încruntându-se. Nu, nu știa. Apoi, rânjetul de satisfacție îi dispărură de pe chip în clipa în care își dădu seama la ce se referea Polo.

— Ce voi spune? îl întrebă Polo.

Învins, Yattering murmură:

— *Che sera, sera.*

Polo zâmbi.

— Poate că încă mai există speranță pentru tine, declară el și păși primul pragul, închizând ușa cu o expresie de liniște întipărită pe față.

BLUES CU SÂNGE DE PORC

Puteai să adormeci băieții înainte de a-i vedea, coridoarele cu ferestre zăbrelete fiind pline de sudoarea lor stătută, de respirația acră, de capetele urât-mirositoare, dar și de vocile stinse din pricina regulilor regimului de închisoare.

Nu alergați. Nu urlați. Nu fluierați. Nu vă bateți.

Se numea Centrul de Cercetare a Delincvenților Juvenili, dar era aproape o blestemată de închisoare. Uși încuiate, chei și gardieni. Inițiativele de liberalism erau puține, foarte rare și nu disimulau prea bine adevărul; deși nu se numea așa, Tetherdowne era, de fapt, o închisoare, iar cei deținuți aici știau acest lucru.

Redman nu-și făcea vreo iluzie în legătură cu viitorii săi elevi. Erau adolescenți duri și fuseseră închiși aici pentru un motiv bine întemeiat. Cei mai mulți te-ar fi jefuit, fără pic de jenă, de îndată ce te-ar fi văzut, te-ar fi schilodit, dacă ar fi avut chef, fără să-și facă nici o problemă. Fusesse prea mulți ani polițist ca să mai creadă o astfel de minciună sociologică. Cunoștea victimele, și-i cunoștea și pe puști. Nu erau imbecili neînțeleși, erau rapizi, inteligenți și amoral ca lamele pe care le ascundeau sub limbă. Nu luau în seamă atitudinile sentimentale, doreau, pur și simplu, să iasă de acolo.

— Bine ai venit la Tetherdowne.

Oare cum o chema pe femeie... Leverton sau Leverfall sau...

— Doctor Leverthal.

Leverthal. Da. Cățeaua încăpățânată pe care o întâlnise la...

— Ne-am întâlnit la interviu.

— Da.

— Suntem bucuroși să te vedem, domnule Redman.

— Neil, te rog să-mi spui Neil.

— Încercăm să nu ne tutuim în fața băieților, întrucât considerăm că acest lucru îi determină să creadă că se pot amesteca în viața dumatăle particulară. Așadar, aș prefera să folosim numele de botez doar în afara orelor de program.

Femeia nu se obosi să-și spună prenumele. Poate că era ceva greu digerabil. Yvonne. Lydia. Redman se va gândi la ceva potrivit.

Leverthal arăta de cincizeci de ani, dar, probabil, era cu zece ani mai tânără. Nici un fel de machiaj, cu părul atât de strâns prins la spate, încât se miră că nu-i ieșeau ochii din cap.

— Începi orele poimâine. Directorul mi-a cerut să-ți urez, în numele său, bun venit la Centru și să-ți cer scuze că nu te poate întâmpina personal. Avem niște probleme cu fondurile.

— Nu se-ntâmplă așa întotdeauna?

— Din păcate, da. Mă tem că aici înotăm împotriva curentului. Regula generală în țară este Lege și Ordine.

Nu-i așa că sună frumos? Să-l bați măr pe orice puști care traversează imprudent strada? Da, așa procedase și el la timpul său, aflându-se într-o serie de situații fără ieșire, destul de urâte, aproape la fel de rele ca sentimentalismul.

— Adevărul este că s-ar putea să pierdem cu totul Tetherdowne, zise ea, ceea ce ar fi o rușine. Știu că nu arată prea bine...

— ... dar este o casă, se amuză el.

Gluma obișnuită printre hoți. Ea nu păru nici măcar s-o audă.

— Dumneata – vocea ei deveni dură – ai un trecut de invidiat (nu cumva a spus întinat?) în poliție. Sperăm că numirea dumitale aici va fi considerată bine venită de autoritățile care ne sprijină financiar.

Așadar, asta era problema. Un fost polițist model adus pentru a calma spiritele și a pune totul în ordine. Nu-l doreau cu adevărat aici. Voiau vreun sociolog care să întocmească rapoarte despre efectul sistemului de clasă asupra brutalității printre adolescenți. Femeia îi dădea de înțeles discret că era în plus în acel loc.

— Ți-am spus de ce am demisionat din poliție.

— Ai menționat acest lucru. Ai fost găsit inapt pentru serviciul activ.

— A fost foarte simplu: n-am vrut să accept o slujbă de birou, iar ei nu m-au mai lăsat să fac ceea ce știam cel mai bine. După unii, devenisem un pericol pentru mine însumi.

Femeia păru ușor stânjenită de explicație. Era psiholog, deci trebuia să fi fost obișnuită cu astfel de lucruri – tot ce făcea el, era să-și strige în public propria-i durere. Pentru numele lui Dumnezeu, spunea tot adevărul...

— Așadar, după douăzeci și patru de ani de serviciu, am primit un șut în fund. Ezită, apoi spuse ce avea pe suflet: Nu sunt un polițist model – de fapt, nu mai sunt polițist. Am rupt-o definitiv cu poliția. Înțelegi ce vreau să spun?

— Bine, bine.

Ea nu înțelegea absolut nici un cuvânt, așa că încercă o altă metodă.

— Aș vrea să știu ce li s-a spus băieților.

— Ce li s-a spus?...

— Despre mine.

— Ei bine, de unde vii...

— Înțeleg.

Fuseseră preveniți. Venea „porcu”.

— Ni s-a părut important.

Redman se încruntă.

— Vezi dumneata, mulți dintre acești băieți au comis agresiuni reale, fapt ce constituie o sursă de dificultate pentru majoritatea. Nu se pot controla și, în consecință, suferă.

Nu o contrazise, dar ea îl privi cu severitate, ca și cum ar fi făcut-o.

— Oh, da, suferă. De aceea ne este atât de greu să facem o apreciere a situației lor, să-i învățăm că mai există și alternative...

Femeia se îndreptă spre fereastră. De la etajul al doilea, în fața ochilor se deschidea o imagine de ansamblu a împrejurimilor. Tetherdowne fusese o proprietate particulară, și clădirea principală era înconjurată de-o suprafață destul de mare de teren. Un teren de sport, cu iarba uscată de seceta miezului de vară. Dincolo de el, o serie de dependințe, câțiva copaci fără frunze, pâlcuri de arbuști, apoi un teren gol și pietros, care se întindea până la peretele ce înconjura proprietatea. Redman văzuse gardul din cealaltă parte. Închisoarea Alcatraz ar fi fost mândră de el.

— Încercăm să le oferim puțină libertate, un pic de educație și o oarecare simpatie. Există concepția generală că delincvenților le plac activitățile criminale, așa-i? Acest lucru contrazice complet experiența mea din domeniu. Ei vin aici vinovați, distruși...

Deplasându-se alene pe coridor, o „victimă” distrusă aruncă cu un obiect în formă de V în spatele lui Leverthal. Părul puștiului era

lucios și pieptănat în trei părți distincte; pe antebraț avea două tatuaje neterminate, realizate de o mână nu prea dibace.

— Totuși, au comis niște acte criminale, remarcă Redman.

— Da, dar...

— Și, după cum se pare, trebuie să li se reamintească faptele.

— Nu cred că e nevoie să li se reamintească ceva, domnule Redman. Cred că sunt mistuiți de vinovăție.

Femeia se înfierbânta când venea vorba de vinovăție, fapt care nu-l surprinse. Acești analiști-psihologi se urcaseră în amvon și preluaseră rolul predicatorilor cu mâna pe Biblie, improșcând cu predici învechite credincioșii aflați sub ei, dar folosind un vocabular mai puțin colorat. Cu toate acestea, povestea era fundamental aceeași, completată cu promisiuni de vindecare, dacă se respectau aceleași ceremonii. Și, ia aminte, cel virtuos va moșteni Împărăția Cerurilor.

Redman observă că pe terenul de sport se desfășura o adevărată urmărire. O urmărire soldată cu o captură. O „victimă” lovea cu bocancul o altă „victimă”, mai mică de statură; era un spectacol nemilos.

Leverthal văzuse scena în același timp cu Redman.

— Scuză-mă, trebuie să... începu să coboare scările. Atelierul tău e a treia sală pe stânga, dacă vrei să-l vezi, îi aruncă ea peste umăr. Mă întorc imediat.

Vezi să nu! Judecând după cum evoluau lucrurile pe terenul de sport, avea să fie nevoie de cel puțin trei lovituri de baston pentru a-i despărți pe combatanți.

Redman se îndreptă agale spre atelier. Ușa era încuiată, dar prin geamul cu inserție metalică se zăreau bancurile, menghinele și uneltele. Nu era rău deloc. Poate chiar ar fi reușit să-și învețe elevii să lucreze obiecte din lemn, dacă i s-ar fi lăsat destul timp la dispoziție.

Puțin frustrat de-a nu fi fost capabil să intre înăuntru, se întoarce de-a lungul coridorului și porni după Leverthal, găsind cu ușurință drumul spre terenul de sport, scăldat în razele soarelui. Un mic grup de spectatori se adunase în jurul bății sau al masacrului, care deja încetase. Leverthal stătea în picioare, cu ochii ațintiți asupra

băiatului întins pe pământ. Unul dintre gardieni era îngenuncheat lângă capul băiatului, ale cărui răni păreau serioase.

Câțiva spectatori își ridicară privirea și se holbară la noua figură care se apropia. Unii sușoteau, alții zâmbeau.

Redman îl privi pe băiat. Avea aproximativ șaisprezece ani și zăcea cu obrazul lipit de sol, ca și cum ar fi ascultat ceva ce venea din pământ.

— Se numește Lacey, zise Leverthal, adresându-se lui Redman.

— E grav rănit?

Bărbatul îngenuncheat scutură din cap.

— Nu prea rău. Doar o căzătură. Nimic rupt.

Fața băiatului era plină de sângele scurs din nasul sfărâmat. Avea ochii închiși și ședea liniștit. Putea să fi fost mort.

— Unde-i blestemata aia de targă? întrebă gardianul, care stătea într-o poziție inconfortabilă pe terenul întărit de secetă.

— Vine, domnule, răspunse cineva.

Redman se gândi că era chiar agresorul. Un flăcău subțirel de aproximativ nouăsprezece ani, cu niște ochi care ar fi putut acri laptele de la douăzeci de pași.

Într-adevăr, un grup mic de băieți ieșea din clădirea principală, ducând o targă și o pătură roșie. Toți rânjeau cu gura până la urechi.

Spectatorii începură să se risipească, deoarece nu mai era nimic interesant de văzut. Nu avea nici un haz să privești cum erau adunate de jos cioburile.

— Așteptați, așteptați, interveni Redman, nu ne trebuie martori? Cine-i vinovatul?

Câțiva ridicară din umeri, dar cei mai mulți făcură pe surzii. Se îndepărtară agale, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Noi am văzut tot. De sus, de la fereastră, zise Redman. Leverthal nu-i susținu deloc afirmația.

— Nu-i așa că am văzut? o întrebă el.

— Cred că era prea departe pentru a da vina pe cineva. Dar nu mai vreau să văd astfel de bătăi, m-ați înțeles cu toții, da?

Ea îl văzuse pe Lacey și-l recunoscuse cu ușurință de la acea distanță. De ce nu și pe agresor? Lui Redman îi venea să-și dea palme, pentru că nu se concentrase, fără nume sau persoane care

să se potrivească cu o anume față, era greu să-i recunoști pe unii sau pe alții. Riscul de a acuza un nevinovat era mare, chiar dacă era aproape sigur de vinovăția băiatului cu ochi de gheață. Hotărî că atunci nu era momentul să comită greșeli; de data aceasta, trebuia să lase baltă toată afacerea.

Leverthal nu părea impresionată de cele întâmplute.

— Lacey, zise ea, calmă, întotdeauna este Lacey.

— A fost vina lui și a obținut ce-a meritat, declară unul dintre băieții care duceau targa, îndepărtându-și o șuviță de păr blond-albicios din ochi.

Ignorând remarca, Leverthal supraveghe ridicarea pe targă a lui Lacey, apoi se îndreptă spre clădirea principală, cu Redman urmând-o îndeaproape. Totul era atât de liniștit...

— Lacey nu-i chiar sănătos la cap, zise ea enigmatic, aproape ca o explicație.

Și asta a fost tot. Ce mai compătimire!

Redman aruncă o privire în spate, în timp ce băieții aranjau pătura roșie în jurul formei inerte a lui Lacey. Aproape simultan, se întâmplară două lucruri.

Primul: cineva din grup rosti: „lată și porcu’!”

Al doilea: ochii lui Lacey se deschiseră și priviră – mari, limpezi și sinceri – drept în cei ai lui Redman.

•

Redman petrecu o bucată bună de timp, în ziua următoare, făcând ordine în atelier. Multe unelte fuseseră rupte sau deveniseră inutilizabile printr-o mînuire neexperimentată: ferăstraie fără dinți, dălți ciobite sau fără tăiș, menghine rupte. O să fie nevoie de bani pentru a reînzestra atelierul cu toate cele necesare, dar acum nu era momentul ca să înceapă să ceară fonduri. Era mai prudent să aștepte și să demonstreze că voia să facă o treabă ca lumea. Era obișnuit cu politica diverselor instituții – poliția nu făcuse nici ea excepție de la așa ceva.

Pe la patru și jumătate, o sonerie începu să sune, undeva la o oarecare distanță de atelier. O ignoră, dar, după câteva clipe, instinctul avu câștig de cauză. Soneriile dădeau alarma, iar alarma era făcută pentru a alerta oamenii. Lăsă baltă tot ce făcea, încuie ușa atelierului și porni în direcția de unde venea zgomotul.

Soneria suna în ceea ce se numea în batjocură Spital – de fapt, două sau trei camere separate de clădirea principală și înfrumusețate cu câteva fotografii pe pereți și draperii la ferestre. În aer nu se simțea miros de fum, deci, evident, nu era vorba de un incendiu. Totuși, se auzeau strigăte. Mai mult decât atât, urlete animalice.

Grăbi pașii de-a lungul coridoarelor interminabile și, în timp ce dădea colțul spre Spital, o siluetă mică intră direct în el. Șocul îi răsuci, pur și simplu, pe amândoi, dar Redman îl apucă pe puști de braț înainte de-a o lua din nou la fugă. Captivul reacționează prompt, repezindu-și piciorul gol spre tibia lui Redman. Numai că acesta fu mai iute.

— Dă-mi drumu', ticălosu...

— Liniștește-te! Liniștește-te!

Urmăritorii se apropiau în viteză.

— Țineți-l!

— Javră! Javră! Javră! Javră!

— Țineți-l!

Era ca și cum te-ai fi luptat cu un crocodil: puterile puștiului erau înzecite de frică. Însă furia i se domolise. Lacrimile îi țâșneau din ochii tumefiați, în timp ce-l scuipă pe Redman drept în față. În brațele acestuia se afla Lacey, Lacey cel nesănătos la cap.

— În regulă. L-am prins.

Redman se dădu înapoi, iar gardianul îl preluă pe Lacey, trăgându-l cu atâta putere, de parcă ar fi vrut să-i rupă brațul. Încă două sau trei persoane apărură de după colț: doi băieți și un infirmier, o creatură câtuși de puțin plăcută.

— Dă-mi drumu'... Dă-mi drumu'..., urlă Lacey, dar nu mai avu putere să se împotrivească.

Fața i se bosumflă, iar ochii, mari, căprui, asemănători cu ai unei vaci, se îndreptară acuzatori spre Redman. Părea să aibă mai puțin de șaisprezece ani – era probabil la pubertate. Tuleiele începuseră să-i răsară pe obrazul plin de vânătăi, iar un pansament, prost aplicat, îi acoperea nasul. Însă fața îi era feciorelnică – fața unei fecioare, la o vârstă la care mai existau încă virgine. Și, totuși, ochii...

Leverthal își făcu, și ea, apariția, prea târziu pentru a mai fi de vreun ajutor.

— Ce s-a întâmplat?

Gardianul vorbi cu o voce pițigăiată; urmărirea îl lăsase fără suflu, iar supărarea aproape îi dispăruse.

— S-a închis în toaletă și a încercat să iasă pe fereastră!

— De ce?!

Întrebarea era adresată gardianului, nu copilului. O confuzie frapantă. Zăpăcit, gardianul ridică din umeri.

— De ce? continuă Redman interogarea, de data aceasta adresându-se lui Lacey. Băiatul se mulțumi să se holbeze, ca și cum nu i se mai pusese niciodată până atunci o întrebare.

— Dumneata ești porcu'? întrebă el brusc, în timp ce mucii îi curgeau din nas.

— Porcu'?

— Vrea să spună polițaiu', interveni unul dintre băieți. Cuvântul fu rostit cu o precizie batjocoritoare, ca și cum ar fi fost adresat unui imbecil.

— Știu ce înseamnă, băiete, replică Redman, încă hotărât să-l determine pe Lacey să-și plece privirea. Știu foarte bine ce înseamnă.

— Ești porcu'?

— Taci din gură, Lacey, interveni Leverthal, și așa ai destule probleme!

— Da, fiule, eu sunt porcu'.

Războiul privirilor continuă – o bătălie personală între un băiat și un bărbat.

— Habar n-ai de nimic, afirmă Lacey.

Nu era o remarcă teatrală, băiatul își exprima, pur și simplu, versiunea sa despre adevăr; privirea nu-i tremura.

— În regulă, Lacey, ajunge.

Gardianul încercă să-l tragă după el; în timpul luptei, bluza și pantalonii de pijama ai băiatului se desfăcură, dezgolindu-i burta – o rotunjime netedă de piele lăptoasă.

— Lasă-l să vorbească, zise Redman. Despre ce n-am habar?

— Își poate expune părerile în fața Directorului, interveni Leverthal înainte ca Lacey să poată răspunde. Asta nu-i treaba

dumitale.

Ba era cu adevărat treaba sa! Privirea fixă a băiatului – atât de tăioasă, de cumplită – era chiar treaba sa!

— Lasă-l să vorbească, repetă Redman, cu vocea sa autoritară, anulând intervenția lui Leverthal.

Gardianul slăbi puțin strânsoarea.

— De ce-ai încercat să evadezi, Lacey?

— 'ntru că s-a-ntors.

— Cine s-a-ntors? Lacey, vreau un nume. Despre cine vorbești?

Preț de câteva secunde, Redman simți cum băiatul se luptă cu un pact al tăcerii; apoi, Lacey scutură din cap, întrerupând relația electrizantă creată între ei. Băiatul păru să se piardă cu totul; un fel de uluire îi astupă gura.

— Nu vei păți nimic.

Lacey își fixă cu privirea picioarele, încruntând din sprâncene.

— Acum vreau să mă întorc în pat, zise el, cu o voce feciorelnică.

— Nu vei păți nimic. Lacey. Îți promit.

Promisiunea se dovedi fără prea mare efect; Lacey amuțise de-a binelea. Cu toate acestea, era o promisiune, și Redman spera că Lacey își dădea seama de asta. Puștiul părea epuizat de efortul necesar evadării eșuate, încercării de a scăpa de urmăritori și susținerii privirii lui Redman. Avea fața pământie. Îl lăsă pe gardian să-l tragă după el. Înainte de a da colțul coridorului, păru să-și schimbe gândul; se luptă să se elibereze, nu reuși, dar se răsuci destul pentru a se afla iarăși cu fața la cel care-l interoga.

— Henessey, rosti el, întâlnind încă o dată privirea lui Redman.

Asta a fost tot. Fu tras dincolo de raza vizuală înainte de-a mai putea spune ceva.

— Henessey? făcu Redman, simțindu-se brusc un străin. Cine-i Henessey?

Leverthal își aprindea o țigară; mâinile îi tremurau ușor. Redman nu observase acest lucru cu o zi înainte, dar nu fu surprins, încă nu întâlnise un psihiatru care să nu aibă problemele lui personale.

— Băiatul minte, zise femeia. Henessey nu mai este aici.

O scurtă pauză. Redman nu insistă, pentru a nu o neliniști și mai mult.

— Lacey e inteligent, continuă ea, punându-și țigara între degetele palide. Cunoaște exact punctul slab.

— Cum?

— Ești nou aici, și vrea să-ți dea impresia că există un mister doar al lui.

— Atunci nu-i vorba de niciun mister?

— Henessey? rosti ea cu dispreț. Of, Sfinte Dumnezeule, nu! A evadat la începutul lunii mai. Împreună cu Lacey... ezită fără să vrea. Era ceva între cei doi. Poate droguri, n-am aflat niciodată. Inhalau aburi de ciment plastic, se masturbau reciproc, Dumnezeu știe ce mai făceau.

Leverthal găsea acest subiect cu adevărat neplăcut. Dezgustul i se citea pe toată fața.

— Cum a evadat Henessey?

— Încă nu știm. Pur și simplu nu s-a prezentat la apel într-o dimineață. Am cercetat peste tot, dar dispăruse.

— Este posibil să se fi întors?

Râse din toată inima.

— Hristoase, nu! Ura locul ăsta. În plus, cum putea să pătrundă înăuntru?

— Doar a evadat, așa-i?

Leverthal acceptă, mormăind, remarca.

— Nu era grozav de inteligent, dar foarte viclean. N-am fost întru totul surprinsă când a dispărut. Cu câteva săptămâni înainte de-a evada, s-a închis efectiv în sine. N-am putut scoate nimic de la el, deși până atunci fusese destul de vorbăreț.

— Și Lacey?

— Era sub papucul său. Se întâmplă adesea. Băieții mai mici îi idolatrizează pe cei mai mari și experimentați. Lacey provine dintr-o familie dezorganizată.

Nemaipomenit! gândi Redman. Atât de nemaipomenit, încât nu credea nici un cuvânt. Mințile nu erau ca tablourile dintr-o expoziție – toate numerotate și atârinate pe pereți în ordinea influenței, unul marcat „Viclenie”, următorul „Sensibilitate”. Erau mângălituri cu graffiti, care nu puteau fi prezise, care nu puteau fi întemnițate.

Iar micuțul Lacey? Era scris pe apă!

•

A doua zi, orele începură într-o căldură atât de înăbușitoare, încât, pe la ora unsprezece, atelierul deveni un cuptor. Dar băieții reacționară rapid la atitudinea directă a lui Redman. Toți recunoscă în el un om pe care-l puteau respecta fără să-l placă. Nu se așteptau la favoruri și nu primă nici unul. Era o înțelegere fermă.

Redman găsi întregul personal mai puțin comunicativ decât băieții. În toate privințele, personalul era o adunătură de scrântiți. Hotărî că printre ei nu se afla nici unul cu o voință puternică. Rutina de la Tetherdowne, ritualurile de clasificare, de umilire, păreau să-i fi transformat într-o masă amorfă de pietriș. Redman își dădea seama, din ce în ce mai mult, că evita conversațiile cu ceilalți. Atelierul deveni sanctuarul său, o casă într-o casă, mirosind a lemn proaspăt tăiat și a corpuri omenești.

De-abia luna următoare, unul dintre băieți menționează existența fermei.

Nimeni nu-i spusese lui Redman că, în interiorul Centrului, se afla o fermă, iar ideea aceasta i se păru absurdă.

— Nimeni nu se prea duce pe-acolo – pute îngrozitor, zise Creeley, unul din cei mai proști tâmplari lăsați de Dumnezeu pe pământ.

Un hohot general de răs.

— În regulă, flăcăi, liniștiți-vă!

Râsetele se domoliră, transformându-se în câteva șoapte zeflemitoare.

— Creeley, unde-i ferma asta?

— Nu-i chiar o fermă, domnule, zise Creeley, mișcându-și fălcile neîncetat, ca de obicei. Doar câteva maghernițe. Și e un miros, domnule, în special acum!

Arată cu degetul pe fereastră spre zona pustie de dincolo de terenul de sport. De când privise ultima dată peisajul – în acea primă zi în care fusese acolo cu Leverthal – zona respectivă se schimbase din cauza căldurii înăbușitoare, fiind acoperită mai mult ca niciodată de bălării. Creeley indică, în depărtare, un zid de cărămidă aproape ascuns în spatele unui pâlă de arbuști.

— Îl vedeți, domnule?

— Da, îl văd.

— Acolo-i cocina, domnule.

Alte râsete înfundate.

— Ce-i atât de caraghios? întrebă Redman, răsucindu-se spre clasă.

O duzină de capete se aplecară brusc asupra obiectelor la care lucrau.

— Nu m-aș duce acolo, domnule. Mirosul te amețește, de parcă ai lua o porcărie de drog.

Creeley nu exagerase. Chiar în răcoarea relativă a acelei după-amiezi târzii, duhoarea adusă de vânt de la fermă îți întorcea stomacul pe dos. Redman trebui doar să se ia după miros, traversând terenul de sport și trecând pe lângă dependințe. Clădirile pe care le zărise din atelier ieșeau, treptat, la iveală: câteva maghernițe din tablă ondulată și lemn putrezit, o crescătorie de păsări, și cocina din cărămidă – asta-i tot ce putea oferi ferma. Așa cum spusese Creeley, nu era, câtuși de puțin, o fermă. Era un Dachau în miniatură, murdar și părăsit. Evident, cineva hrănise cei câțiva prizonieri: păsările, vreo douăsprezece găște, porcii, dar nimeni nu se obosise să facă și curățenie. De aici, mirosul pestilențial. Mai cu seamă porcii stăteau pe un pat format din propriile lor excremente, insule de fecale perfect uscate la soare, populate cu mii de muște.

Cocina era formată din două compartimente separate, despărțite de un perete înalt de cărămidă. În țărcul exterior al unuia dintre ele, un porc mic și bălțat zăcea pe-o parte în mizeria din jur, și mii de căpușe și insecte îi mișunau pe corp. Un alt porc, mai mic, putea fi zărit în obscuritatea interiorului, zăcând pe-un strat de paie și excremente. Nici unul nu-i arătă vreun interes lui Redman.

Celălalt compartiment părea gol.

Nu erau excremente în țărcul exterior, în care roiau mult mai puține muște. Totuși, mirosul înțepător de materii fecale vechi îl ameți pe Redman. Acesta era pe punctul de a face cale înapoi când din interior se auzi un zgomot și o siluetă masivă se profilă în întuneric. Redman se rezemă de poarta de lemn, închisă cu un lacăt, și străduindu-se să nu mai respire mirosul cumplit, se uită prin ușa cocinei.

Porcul ieși să-l privească. Era de trei ori mai mare decât ceilalți – o scroafă imensă, probabil, mama porceilor din țărcul alăturat. Dar, în timp ce aceștia erau murdari pe burtă și pe părțile laterale, scroafa era curată, cu corpul trandafiriu radiind de sănătate. Mărimea ei îl impresionă pe Redman. Trebuia să fi cântărit de două ori mai mult ca el – o creatură cu adevărat formidabilă. Un animal fascinant, dar și dezgustător, cu părul blond și cârlionțat, cu un pufuleț fin pe râțul lucios, pufuleț care se transforma în țepi în jurul urechilor, ce-i atârnavă în jos, cu o privire lingușitoare și seducătoare în ochii căprui-închis.

Ca orășean, Redman văzuse rareori un astfel de animal în realitate, înainte de-a deveni friptură în farfuria sa. Această scroafă minunată însemna o adevărată revelație. Publicitatea proastă la adresa porcilor, reputația care făcea ca numele lor să devină un adevărat sinonim al grosolăniei – toate acestea erau acum dezmințite.

Scroafa era minunată, de la râțul sforăitor la coada îmbârligată în formă de tirbușon – o adevărată seducătoare pe copite.

Fără îndoială, aceasta îl privea pe Redman ca pe un egal, admirându-l mai puțin decât o admira el.

Ea era în toate mințile, ca și el. Erau egali sub cerul strălucitor.

Din apropiere, corpul scroafei mirosea frumos. Cineva fusese cu siguranță aici chiar în această dimineață, spălând-o cu apă și hrănind-o. Redman observă de-abia acum că troaca era plină-ochi cu lături, evident, hrana din ziua precedentă. Nu se atinsese de ele – nu era o mâncăcioasă.

În scurt timp, ea păru să termine aprecierea din ochi a bărbatului și, grohând liniștită, se răsuci pe picioarele sprintene și se întoarse în răcoarea din interior. Audiența se terminase.

În acea noapte, Redman plecă în căutarea lui Lacey. Băiatul fusese transferat din Spital și izolat într-o cameră sărăcăcioasă. Din câte se părea, mai era maltratată de ceilalți băieți din dormitor, iar singura alternativă era această încarcerare solitară.

Redman îl găsi stând pe un covor format din comicsuri vechi și fixând cu privirea peretele opus. Copertele lugubre ale comicsurilor îi dădeau feței sale un aspect mai albicios ca niciodată.

Pansamentul de pe nas dispăruse, iar vânătaia de la rădăcina acestuia se îngălbenise.

Redman îi strânse mâna băiatului, iar el își ridică privirea. Se produsese o adevărată schimbare de la ultima lor întâlnire. Lacey era calm, chiar docil. Strânsoarea de mână – un obicei pe care Redman îl aplica de câte ori se întâlnea cu băieții în afara orelor de atelier – era slabă.

— Te simți bine?

Băiatul aprobă din cap.

— Ți place să stai singur?

— Da, domnule.

— În cele din urmă, va trebui să te întorci în dormitor.

Lacey scutură din cap.

— Știi că nu poți rămâne aici pentru totdeauna.

— Of, știu asta, domnule.

— Va trebui să te întorci acolo.

Lacey aprobă iar din cap. Într-un fel sau altul, această idee păru să-și găsească drumul spre mintea lui. Întoarse pagina la un comics cu Superman și fixă cu privirea pagina colorată, fără să vadă de fapt.

— Lacey, ascultă-mă. Vreau să ne înțelegem. Da?

— Da, domnule.

— Nu te pot ajuta dacă mă minți, așa-i?

— Așa-i.

— De ce-ai menționat numele lui Kevin Henessey în fața mea săptămâna trecută? Știu că nu mai este aici. A evadat, din câte mi s-a spus.

Lacey fixa mai departe eroul desenat în trei culori pe pagina comicsului.

— Ce zici?

— E aici, răspunse, foarte calm, Lacey.

Brusc, băiatul se zăpăci, stare care i se simțea în voce și i se citea pe fața contractată.

— Dacă a evadat, de ce s-ar mai fi întors? N-are nici un sens pentru mine, pentru tine are?

Lacey clătină din cap. Îi curgea nasul și picăturile îi înăbuși oarecum, cuvintele, dar Redman le distinse clar.

— N-a evadat niciodată.
— Ce? Vrei să spui că n-a evadat niciodată?
— E inteligent, domnule. Nu-l știți pe Kevin. E inteligent. Închise comicsul și-l privi pe Redman.

— Inteligent în ce fel?
— A planificat totul, domnule. Totul.
— Va trebui să fii mai explicit.
— Nu mă veți crede. Și, atunci, totul se va termina, pentru nu mă veți crede. El va afla că știți, e pretutindeni. Nu-i pasă pentru că morților nu le pasă de așa ceva.

Un mort. Un cuvânt mai neînsemnat decât un om viu – îți tăia respirația.

— Poate să vină și să plece de câte ori are chef, zise Lacey.
— Vrei să spui că Henessey e mort? îl iscodi Redman. Lacey ai grijă ce vorbești.

Băiatul ezită: era conștient că se afla pe un teren primejdios, foarte aproape de a-și pierde protectorul.

— Mi-ați promis, zise el brusc, cu o voce rece ca gheața.
— Ți-am promis că nu ți se va întâmpla nimic rău. Și chiar nu ți se va întâmpla. Am promis, și așa va fi. Dar asta nu înseamnă că poți să-mi debitezi minciuni, Lacey.

— Ce minciuni, domnule?
— Henessey nu-i mort.
— Ba da, domnule. Toți știu asta. S-a spânzurat. În cocina porcilor.

Redman fusese mințit de nenumărate ori – chiar de experți în așa ceva – și era convins că își putea da seama atunci când cineva mințea sau nu. Cunoștea toate semnele respective. Însă băiatul nu folosisese nici unul. Spunea adevărul. Redman simțea acest lucru în sinea sa.

Adevărul; tot adevărul; numai adevărul.

Asta nu însemna că tot ceea ce spunea băiatul era adevărat. Îi spunea doar adevărul, așa cum îl înțelegea el. Credea că Henessey era mort. Însă asta nu dovedea nimic.

— Dacă Henessey ar fi mort...
— Este, domnule.
— Dacă ar fi mort, atunci cum ar mai fi aici?

Băiatul îi aruncă lui Redman o privire inocentă.

— Nu credeți în fantome, domnule?

Soluția era atât de evidentă, încât îl lăsă pe Redman cu gura căscată.

— Nu credeți, domnule?

Întrebarea nu era pur retorică. Băiatul dorea – of, nu! –, cerea un răspuns rezonabil la întrebarea sa rezonabilă.

— Nu, băiete, răspunse Redman. Nu, nu cred.

Lacey păru să fi rămas netulburat de acest conflict de opinii.

— Veți vedea, declară el, simplu. Veți vedea.

•

În cocina aflată la marginea complexului, scroafa fără nume era flămândă.

Ea număra zilele și, o dată cu scurgerea lor, îi creșteau și poftetele. Știa că trecuse vremea în care se hrănea cu lăturile râncede din troacă. Locul acestor plăceri porcești fusese luat de un cu totul alt fel de apetit.

Încă de prima dată când o gustase, începuse să prefere hrana de-o anumită calitate, de-o anumită vibrație. Nu cerea tot timpul o astfel de hrană, ci numai atunci când simțea nevoia. Nu avea o pretenție atât de mare: dorea, din când în când, să înfulece mâna care o hrănea.

Rămase lângă poarta propriei sale închisori, plină de presimțiri, așteptând și iar așteptând. Sforăia pe nări, și nerăbdarea i se transformă într-o mânie surdă. În țarcul alăturat, odraslele ei emasculate, simțindu-i suferința, începură să se agite. Îi cunoșteau obiceiurile – și știau cât de periculoase erau. La urma urmei, ea îi mâncase pe ceilalți doi frați – vii, fragezi și de-abia ieșiți din propria-i burtă.

Apoi, la adăpostul vălului albastru al asfințitului, se auziră câteva zgomote – sunetul ușor al unor pași printre urzici, murmurul unor voci.

Doi băieți se apropiau de cocină, pășind cu respect și prudență. Scroafa îi făcea nervoși, ceea ce era de înțeles. Circulau nenumărate povești despre obiceiurile acesteia.

Nu grăia ea, oare, atunci când era furioasă, cu o voce posedată, arcuindu-și gura cărnoasă, porcească, pentru a vorbi prin

intermediul unei limbi furate? Nu se ridica ea, uneori, pe picioarele din spate, trandafirie și suverană, cerând ca băieții cei mai mici, goi-pușcă precum purceii nou-născuți, să fie trimiși în adăpostul ei umbros, ca să o hrănească? Și nu lovea ea cu copitele năvălașe terenul, până ce hrana adusă era tăiată în bucăți mărunte și introdusă în stomac cu degete tremurătoare?

Ea făcea cu adevărat toate acestea. Și altele și mai rele.

În această seară, băieții știau că nu-i aduseseră hrana preferată. Pe farfurie nu era carnea albă și dulce pe care o ceruse cu cealaltă voce a ei, carnea pe care ar fi putut-o lua prin forță, dacă ar fi dorit. În această seară, hrana era, pur și simplu, o bucată de șuncă râncedă, șterpelită de la bucătărie. Hrana pe care o râvnea cu adevărat, carnea care fusese urmărită și înfricoșată spre a fi mâncată cu lăcomie, apoi bine bătută cu ciocanul de șnițel ca o friptură, pentru propria ei desfătare, acea carne se afla sub protecție specială. Avea să dureze o bucată de vreme până ce s-o ademenească la tăiere.

Între timp, băieții sperau ca ea să le accepte scuzele și lacrimile, și să nu-i devoreze la mânăie.

Până să ajungă lângă peretele cocinei, unul dintre puști se scăpă în pantaloni, și scroafa îl miroși. Vocea ei căpătă un alt timbru, savurând gustul picant al fricii. Sforăitul slab se transformă într-unul mai puternic și mai pasionat. Acesta spunea: „Știu, știu. Vino și fii judecat. Știu, știu.”

Scroafa îi urmărea prin șipcile porții, cu ochii sclipindu-i ca bijuteriile într-o noapte întunecată – mai strălucitori decât noaptea, pentru că erau vii, mai puri decât noaptea, pentru că erau plini de pofte.

Băieții îngenunchează lângă poartă, plecându-și rugător capetele. Farfuria pe care o țineau amândoi era acoperită cu o bucată pătată de șifon.

— Ei bine? zise ea.

Vocea le răsună limpede în urechi. Vocea lui ieșită din gura unei scroafe.

Băiatul mai mare, un negru cu gură de lup, se adresă calm ochilor scânteietori, încercând să-și domine frica:

— Nu este ceea ce-ai dorit. Ne pare rău.

Celălalt băiat, stânjenit de pantalonii care-i atârnavă greu, murmură și el scuzele de rigoare.

— Totuși, o să ți-l aducem. Chiar foarte curând – cât de curând vom putea.

— De ce nu în această seară? întrebă porcul.

— E protejat de un nou profesor. Domnul Redman.

Scroafa părea să cunoască toată problema. Își reamintea de confruntarea avută prin peretele de scânduri, de modul în care se uitase la ea, ca și cum ar fi fost o curiozitate zoologică. Așadar, acela era dușmanul ei – acel bătrân. O să-l devoreze. Oh, da, fără îndoială.

Băieții îi auziră promisiunea de răzbunare și se arătară mulțumiți că afacerea nu-i mai privea câtuși de puțin.

— Dă-i carnea! zise negrul.

Celălalt băiat se ridică în picioare, înlăturând bucata de șifon de pe farfurie. Șunca mirosea cumplit, dar, totuși, scroafa scotea sunete excitate de entuziasm. Poate că îi iertase.

— Haide, repede!

Băiatul luă prima bucată de șuncă între arătător și degetul mare și i-o oferă. Scroafa își lăsă gura pe-o parte și o mănca, arătându-și dinții îngălbeniți. Bucata dispăru la iuțeală. Urmară a doua, a treia, a patra și a cincea.

Ultima bucată, a șasea, o înșfăcă împreună cu degetele băiatului, smulgând-o cu niște maniere atât de alese și cu o asemenea viteză, încât băiatul avu doar timpul necesar să urle în clipa în care dinții ei mestecară degetele subțiri și le înghițiră. Își trase brațul prin peretele cocinei și se holbă cu gura căscată la mâna mutilată. Având în vedere condițiile, vătămarea era minoră. Dispăruseră doar vârful degetului mare și jumătate din arătător. Din răni, sângele țâșnea rapid și cu putere, pătându-i cămașa și pantofii. Scroafa grohăi și râsuflă zgomotos pe nări, părând satisfăcută. Băiatul scoase un urlet și o luă la fugă.

— Măine, zise scroafa, adresându-se puștiului care o privea implorator. Nu carnea asta veche de porc. Trebuie să fie albă. Albă și... efeminată, adăugă ea, gândind că era o glumă bună.

— Da, consimți băiatul. Da, bineînțeles.

— Să nu dați greș! ordonă scroafa.

- Nu.
- Sau voi veni eu însămi după el. Ai înțeles?
- Da.
- Voi veni eu însămi, indiferent unde s-ar ascunde. Îl voi mânca chiar și în pat, dacă așa voi avea chef. În somn, îi voi mânca tălpile, apoi picioarele, apoi boășele, apoi coapsele...
- Da, da.
- Îl vreau, declară scroafa, scurmând cu copita în stratul de paie. E al meu.

•

— Henessey mort? întrebă Leverthal, continuând să-și țină capul aplecat peste unul dintre interminabilele ei rapoarte. Altă născocire. Acum, puștiul spune că e în Centru, peste o clipă spune că-i mort. Nici măcar nu poate să-și mențină aceeași declarație!

Era greu să aduci argumente împotriva acestor contradicții, dacă nu acceptai existența fantomelor la fel de ușor cum o făcea Lacey. Redman nu avea la dispoziție nici o modalitate de a încerca să discute în contradictoriu asemenea problemă cu femeia din fața lui. Era de-a dreptul un nonsens. Fantomele sunt prostii, doar niște temeri transformate în lucruri vizibile. Însă posibilitatea sinuciderii lui Henessey îi părea din ce în ce mai reală lui Redman. Insistă asupra acestui aspect.

— Așadar, de unde i-a venit lui Lacey ideea cu moartea lui Henessey? E caraghios să inventezi așa ceva.

Ea binevoi să-și ridice privirea, dar fața i se contractă, de parcă ar fi fost un melc pe punctul de-a intra în cochilie.

— Imaginația bogată este ceva normal aici. Dacă ai auzi povestirile pe care le-am înregistrat pe casete, exotismul unora te-ar face să-ți iei câmpii...

— Au fost sinucideri?

— De când sunt aici? ea se gândi câteva clipe, cu stiloul menținut în echilibru. Două încercări. Cred că nici una nu se dorea a fi o reușită. Erau doar strigăte de ajutor.

— A încercat Henessey să se sinucidă?

Leverthal își permise să surâdă batjocoritor, în timp ce clătina din cap.

— Henessey era instabil psihic în cu totul alt sens. Credea că avea să trăiască veșnic. Singurul său vis: Henessey, supraomul nietzschean. Aproape că disprețuia oamenii obișnuiți. În ceea ce-l privea, el constituia o rasă aparte. La fel de îndepărtată de noi, restul muritorilor, pe cât era el de îndepărtat de nenorociții...

Redman știa că femeia se afla pe punctul de a spune porci, dar se controlă chiar înainte de-a rosti cuvântul respectiv.

— De nenorocitele de animale de la fermă, continuă ea, coborându-și din nou privirea pe raport.

— Petrecea mult timp Henessey la fermă?

— Nu mai mult decât alți băieți, minți femeia. Nici unuia nu-i place să meargă acolo, dar e una din îndatoririle lor, făcută prin rotație. Rânitul bălegarului nu este o ocupație foarte plăcută. Pot să depun mărturie în acest sens.

Minciuna pe care știa că Leverthal i-o îndrugase îl determină pe Redman să ascundă detaliul crucial: faptul că moartea lui Henessey se petrecuse în cocina porcilor. Ridică din umeri și adoptă o altă tactică.

— Lacey se află, cumva, sub tratament medical?

— I s-au administrat sedative.

— Întotdeauna sunt sedați băieții după ce s-au bătut?

— Numai dacă încearcă să evadeze. Nu avem destul personal pentru a-i supraveghea pe cei de teapa lui Lacey. Și nu-mi dau seama de ce ești atât de interesat de acest lucru.

— Vreau să aibă încredere în mine. Așa i-am promis și nu vreau să-l dezamănesc.

— Ca să fiu sinceră, totul mi se pare suspicios – de parcă ar fi vorba de-o favoare specială pe care i-o acorzi. Băiatul e unul dintre cei mulți de-aici. N-are probleme speciale și nici speranțe mari de mântuire.

— Mântuire? Ce cuvânt straniu!

— Reabilitare, sau oricum vrei s-o numești. Uite ce-i, Redman, îți voi vorbi deschis. Există părerea generală că nu joci corect.

— Vai de mine!

— Toți suntem de părere – și Directorul, cred – că ar trebui să ne lași să ne vedem de treburile noastre, așa cum facem de obicei. Pune-te la punct cu toate problemele înainte de-a începe...

— Să mă amestec.

Ea încuviință din cap.

— Se poate spune și așa. Îți faci dușmani.

— Mulțumesc că m-ai avertizat.

— Crede-mă, slujba-i destul de grea și fără dușmani.

Femeia încercă să-i arunce o privire conciliantă, pe care Redman o ignoră. Putea să trăiască în compania dușmanilor, dar nu în cea a mincinoșilor.

Biroul directorului era închis, așa cum obișnuia să fie toată săptămâna. În privința locului în care se afla directorul, explicațiile erau complet diferite. Cea care circula, îndeobște, printre membrii personalului se referea la întâlnirile cu organizațiile care finanțau Centrul, deși secretara pretindea că nu știa nimic precis. Se mai vorbea despre seminariile pe care șeful le ținea la universitate, scopul lor declarat fiind cercetările legate de Centrele de Cercetare. Posibil ca directorul să fi fost la unul dintre acestea. Dacă domnul Redman dorea, putea să lase un mesaj, pe care directorul o să-l primească...

•

Întors în atelier, îl găsi pe Lacey așteptându-l. Era aproape cinci și un sfert; orele se terminaseră de mult.

— Ce faci aici?

— Aștept, domnule.

— Pe cine?

— Pe dumneavoastră, domnule. Vreau să vă dau o scrisoare, domnule. Pentru mama. I-o trimite-ți?

— Ai putea s-o trimiți pe căile obișnuite. Dă-i-o secretarei, care o va expedia mai departe. Ai voie să trimiți două scrisori pe săptămână.

Lui Lacey i se lungi fața.

— Le citesc, domnule... să verifice dacă scrii ceva ce n-ar trebui. Și dac-o faci, le ard.

— Și-ai scris ceva ce nu trebuia?

Aprobă din cap.

— Ce?

— Despre Kevin. I-am scris totul despre Kevin, despre ce i s-a întâmplat.

— Nu sunt sigur că ai dreptate în privința lui Hennessey.

Băiatul ridică din umeri.

— E adevărat, domnule, zise el calm, după câte se părea fără să-i mai pese dacă-l convingea sau nu pe Redman. E adevărat. E aici, domnule. În interiorul ei.

— În cine? Despre cine vorbești?

Poate că Lacey vorbea, așa cum sugerase Leverthal, pur și simplu din pricina fricii. Trebuia să existe o limită a răbdării sale cu acest băiat, și tocmai se ajunsese aici.

Se auzi o ciocănitură în ușă și Slape, un individ cu fața plină de coșuri, se holbă la el prin geamul cu sticlă armată.

— Intră.

— Un telefon urgent pentru dumneavoastră, domnule. În biroul secretarei.

Redman detesta telefoanele. Niște mașini dezagreabile, care nu aduceau niciodată vești bune.

— Urgent? De la cine?

Slape ridică din umeri și își scărpină fața.

— Rămâi cu Lacey, da?

Slape nu păru prea fericit la această perspectivă.

— Aici, domnule? se interesă el.

— Aici.

— Da, domnule.

— Mă bizui pe tine, vezi să nu mă dezamăgești.

— Nu, domnule.

Redman se întoarse spre Lacey. Acesta plângea, iar acum, vânătaia părea o adevărată rană – o rană deschisă.

— Dă-mi scrisoarea. O duc la birou.

Lacey își îndesase scrisoarea în buzunar. O scoase în silă și i-o întinse lui Redman.

— Spune mulțumesc.

— Mulțumesc, domnule.

•

Coridoarele Spitalului erau pustii.

Era ora la care începuse venerarea nocturnă a televizorului. Băieții stăteau cu ochii lipiți de ecranul alb-negru ce domina sala de spectacole, urmărind, cu gura căscată și cu mintea opacă, filmele

polițiste, emisiunile de divertisment și războaiele oferite de Spectacolele Lumii. O tăcere hipnotizantă se lăsa asupra celor prezenți până în clipa în care, pe ecran, se desfășura vreo scenă de violență sau se făcea o aluzie sexuală. Atunci, toată încăperea răsună de fluierături, obscenități și strigăte de încurajare, pentru a cădea din nou într-o tăcere ursuză, în timpul dialogurilor, așteptând reparația unui alt pistol sau a altui sân. Redman auzea chiar și acum împușcăturile și muzica reverberându-se de-a lungul coridorului.

Biroul era deschis, dar secretara nu se afla acolo. Probabil, plecase acasă. Redman își potrivea ceasul după cel din birou, care arăta opt și nouăsprezece minute.

Telefonul stătea în furcă. Oricine îl sunase se plictisise să aștepte și închisese, fără a lăsa vreun mesaj. Deși liniștit că apelul nu fusese destul de urgent, pentru ca persoana care sunase să rămână pe fir, acum se simțea dezamăgit de neputința de a comunica cu lumea exterioară. Așa pățise Crusoe în momentul în care zărise o pânză, doar pentru a o vedea cum se îndepărta de insulă.

Ridicol – dar locul nu era o închisoare. Putea să iasă de câte ori dorea. O să facă o plimbare chiar în acea noapte – și nu o să mai fie Crusoe.

Se gândi să lase scrisoarea lui Lacey pe birou, dar se răzgândi. Promisese să-l protejeze pe băiat, și asta avea să facă. Dacă o să fie nevoie, o să pună chiar el scrisoarea la cutie.

Fără a se gândi la ceva anume, făcu cale-ntoarsă spre atelier. Simțea cum îl cuprinde o vagă neliniște, îngreunându-i reacțiile. Suspinele îi stăteau în gât, iar privirile amenințătoare îi rămâneau întipărite pe față.

— Blestematu' ăsta de loc! exclamă el cu voce tare, fără a se referi la pereții sau la podeaua propriu-zise, ci la capcana pe care o reprezentau. Avea impresia că putea să moară aici înconjurat de intenții bune, precum florile din jurul unui cadavru, și nimeni nu o să știe, nu o să se intereseze de soarta lui și nu o să-l jelească. Aici, idealismul era o slăbiciune, iar compasiunea o favoare. Neliniștea era totul: neliniștea și...

Tăcere.

Asta nu era în regulă. Televizorul încă mai împrăştia împuşcături şi urlete de-a lungul coridorului... În rest, doar tăcere. Nici fluierături admirative la apariţia unor femei atrăgătoare, nici urlete...

Redman ţâşni înapoi pe hol, îndreptându-se spre coridorul ce ducea la sala de spectacole. Deşi fumatul nu era permis în această parte a clădirii, peste tot mirosea a ţigări râncede. În faţa sa, continua să se audă acelaşi vacarm de nedescris. O femeie urla numele cuiva. Un bărbat răspunse, dar vocea îi fu retezată de-o rafală. Povestiri, spuse doar pe jumătate, pluteau în aer.

Ajunse la uşă şi o deschise.

Televizorul i se adresă: „Culcat!”

Are o armă!

O altă împuşcătură.

Femeia, o blondă cu sâinii mari, încasă glonţul drept în inimă şi muri, pe trotuar, alături de bărbatul pe care-l iubise.

Tragedia nu era urmărită de nimeni. Sala era goală, vechile fotolii şi scaune scrijelite cu graffiti fuseseră plasate în jurul televizorului pentru nişte spectatori care aveau o distracţie mai bună în acea seară. Redman se strecură printre scaune şi stinse televizorul. În timp ce lumina fluorescentă albastră-argintie muri, iar ritmurile insistente ale muzicii fură retezate brusc, Redman îşi dădu seama de prezenţa cuiva care stătea liniştit, în întuneric, lângă uşă.

— Cine-i acolo?

— Slape, domnule.

— Ți-am spus să rămâi cu Lacey.

— A trebuit să plece, domnule.

— Să plece?

— A fugit, domnule. Nu l-am putut opri.

— Lua-te-ar dracu'! Adică nu l-ai putut opri?

Redman porni să traverseze încăperea, dar se împiedică de-un scaun. Acesta se rostogoli pe podea, cu un sunet de protest. Slape tresări.

— Îmi pare rău, domnule, zise el. Nu l-am putut ajunge din urmă. Piciorul nu mă ajută.

Da, Slape şchiopăta.

— Încotro a luat-o?

Slape ridică din umeri.

- Nu-s sigur, domnule.
- Ei bine, adu-ți aminte.
- Nu-i nevoie să vă sară țandăra, domnule.

„Domnule” era ca o insinuare: o parodie de respect. Redman simți cum îl mânca palma și se abținu cu greu să nu-l pocnească pe adolescentul cu fața plină de puroi. Se afla la vreo jumătate de metru de ușă. Slape nu se urni din loc.

- Mișcă-te din calea mea, Slape!
- Acum, nu-l mai puteți ajuta, domnule. A plecat.
- Am spus să pleci din calea mea.

În timp ce făcea un pas înainte, ca să-l dea la o parte pe Slape, Redman auzi un declic la nivelul buricului, și ticălosul îi propti un cuțit cu resort în burtă, înțepându-i stratul de grăsime.

- Realmente nu-i nevoie să vă duceți după el, domnule.
- Pentru numele lui Dumnezeu, Slape, ce faci?
- Pur și simplu jucăm un joc, rosti el printre dinții galbeni ca ceara. Nu-i cu adevărat periculos deocamdată. Dar mai bine feriți-vă...

Vârful cuțitului făcuse să țâșnească sângele cald, prelingându-se în jos pe abdomenul lui Redman. Fără nici o îndoială, Slape era pregătit să-l ucidă. Oricare ar fi fost jocul, băiatul se distra pe cont propriu. Jocul se numea uciderea profesorului. Cuțitul continua să pătrundă, extrem de încet, prin pielea lui Redman. Șuvoiul de sânge devenea tot mai gros.

— Lui Kevin îi place să-și facă din când în când apariția și să se joace, zise Slape.

— Henessey?

— Da, vă place să ne strigați pe numele de familie, așa-i? E mai bărbătesc, nu? Ceea ce înseamnă că nu mai suntem copii, ci bărbați. Totuși, vedeți, domnule, Kevin nu-i chiar bărbat. N-a vrut niciodată să fie bărbat. De fapt, cred că detesta această idee. Știți de ce? (Acum cuțitul sfârteca ușor mușchiul.) El credea că, de îndată ce deveneai bărbat, începeai să mori, și Kevin obișnuia să spună că nu va muri niciodată.

- Nu va muri niciodată?
- Niciodată.
- Vreau să-l întâlnesc.

— Toți vor, domnule. E un tip carismatic. Așa l-a numit doctorul Leverthal: carismatic.

— Aș vrea să-l întâlnesc pe acest tip carismatic.

— Curând.

— Acum.

— Am spus curând.

Redman îl apucă atât de repede de încheietura mâinii, încât Slake nu mai putu să apese cuțitul. Reacția înceată a adolescentului, probabil din cauza drogurilor, îl făcu pe Redman să preia inițiativa. Cuțitul îi căzu acestuia din mână, în timp ce strânsoarea bărbatului se intensifică; cu cealaltă mână, îl apucă pe Slake de gâtul subțire, strângându-l ca într-un clește; palma lui Redman îi apăsă mărunțelul lui Adam, făcându-l să se înece.

— Unde-i Henessey? Du-mă la el.

Ochii care-l priveau pe Redman erau la fel de lipsiți de claritate ca și cuvintele sale, iar irișii mici ca o împunsătură de ac.

— Du-mă la el! ordonă bărbatul.

Pumnul lui Slake întâlni abdomenul tăiat al lui Redman și-l lovi drept în rană. Bărbatul înjură, slăbi strânsoarea, aproape scăpându-l din mână pe Slake, dar reuși, totuși, să-l lovească cu genunchiul, rapid și cu putere, în vîntre. Slake se aplecă în față, din cauza durerii, dar strânsoarea îl împiedică să se prăbușească. Genunchiul se ridică din nou, cu o forță și mai mare. Și din nou. Din nou.

Lacrimi spontane țâșniră din ochii lui Slake, scurgându-se printre furunculele de pe față.

— Te pot răni de două ori mai tare decât poți s-o faci tu, zise Redman. Așadar, dacă vrei s-o ținem așa toată noaptea, voi fi în culmea fericirii.

Slake clătină din cap, respirând cu greu, încet și dureros, prin traheea comprimată de mîna lui Redman.

— Mai vrei?

Slake clătină iarăși din cap. Redman îi dădu drumul și-l proiectă de peretele opus al coridorului. Smiorcăindu-se de durere, cu fața schimonosită, alunecă de-a lungul acestuia, în poziția unui fetus, cu mâinile între picioare.

— Unde-i Lacey?

Slope începu să tremure; cuvintele îi ieșiră brusc din gură:

— Unde credeți? L-a luat Kevin.

— Unde-i Kevin?

Slope îl privi, uluit.

— Nu știți?

— Nu te-aș mai întreba dacă aș ști, nu crezi?

Slope păru să se prăbușească în față, în timp ce vorbea, lăsând să-i scape un suspin de durere. Pe Redman îl fulgeră gândul că băiatul se afla pe punctul de-a leșina, numai că Slope avea alte intenții. Cuțitul, ridicat între timp de pe podea, îi apăru deodată în mână, și Slope îl îndreptă direct spre abdomenul lui Redman. Acesta făcu un pas într-o parte, reușind să evite la milimetru lovitura, dar băiatul se afla iarăși în picioare, uitând complet de durere. Cuțitul spintecă aerul în sus și în jos, Slope șuierându-și intenția printre dinți:

— Te ucid, porcule! Te ucid, porcule! Apoi deschise gura mare și urlă: Kevin! Kevin! Ajută-mă!

Loviturile deveneau mai nesigure, pe măsură ce Slope își pierdea controlul. Lacrimile, mucii și sudoarea îi lăsaseră dăre pe față, dar el continuă să înainteze, împleticindu-se, spre potențiala sa victimă.

Redman își alegea cu grijă momentul și îl lovi cu o forță incredibilă pe Slope în genunchi – după câte bănuia, în piciorul beteag. Bănuise corect. Slope urlă și se dădu înapoi, răsucindu-se și lovindu-se cu fața de perete. Redman făcu un pas înainte, împingându-l cu putere din spate. Înțelese prea târziu ce făcuse.

Slope se înmuie, iar mâna sa, strivită între perete și propriul corp, alunecă în jos, însângerată și fără cuțit. Băiatul expiră aerul morții și se prăbuși greoi, izbindu-se de perete, înfigându-și cuțitul și mai adânc în propriul abdomen. Era mort înainte de a atinge pământul.

Redman îl răsuci cu fața în sus. Nu se obișnuise niciodată cu caracterul neașteptat al morții. Să dispari atât de brusc, asemenea imaginii de pe ecranul televizorului! Îl închizi și devine alb. Fără nici un mesaj.

Tăcerea deplină a coridoarelor i se păru copleșitoare, în timp ce se întorcea spre hol. Tăietura de la stomac nu era serioasă, iar

sângele își făcuse propriul bandaj – de fapt, o crustă – din cămașă, lipind bucățile de bumbac de piele și închizând, astfel, rana.

Aproape că nu-l mai dureau. Însă tăietura era problema cea mai neînsemnată cu care se confrunta acum: trebuia să dezlege câteva mistere și nu se simțea capabil să le facă față. Atmosfera istovitoare, epuizantă a locului îl făcea să se simtă, la rândul său, istovit și epuizat. Aici nu avea să găsească nici sănătate, nici bunătațe și nici rațiune.

Brusc, crezu în fantome.

În hol ardea un bec, unul fără abajur, suspendat deasupra unui spațiu mort. Redman se opri sub bec și citi scrisoarea mototolită a lui Lacey. Cuvintele mâzgălite pe hârtie erau adevărate chibrituri gata să-i aprindă panica:

Mamă, m-au dat ca hrană scroafei. Să nu-i crezi dacă-ți vor spune că nu te-am iubit niciodată, sau dacă-ți vor spune că am evadat. Nici vorbă. M-au dat ca hrană scroafei. Te iubesc.

Tommy.

Redman băgă scrisoarea în buzunar și ieși în fugă din clădire, îndreptându-se spre terenul de sport. Era întuneric: un întuneric adânc, fără stele; aerul era umed. Nici măcar în timpul zilei nu putea fi sigur de drumul spre fermă; noaptea era și mai rău. Foarte curând se rătăci, undeva între terenul de sport și pâlcul de copaci. Se afla prea departe pentru a vedea silueta clădirii principale aflată în spatele său, iar copacii din față semănau unii cu alții.

Aerul nopții era puturos; nu bătea nici un pic de vânt, să-i răcorească picioarele obosite. Afară era tot atâta liniște ca și înăuntru – de parcă întreaga lume devenise un interior: o cameră înăbușitoare, prinsă de un tavan pictat de nori.

Rămase în întuneric, cu sângele pulsându-i puternic în cap, și încercă să se orienteze.

În stânga – acolo unde presupunea că ar fi trebuit să se afle dependințele – sclișea o lumină. Evident, se înșelase complet asupra poziției în care se afla. Lumina venea de la cocină, făcând să se distingă limpede conturul crescătoriei de păsări, dărăpănate.

Distinse câteva siluete în picioare, ca și cum ar fi urmărit un spectacol pe care el nu-l putea vedea încă.

Porni spre cocină, neștiind ce avea să facă, o dată ajuns acolo. Dacă toți erau înarmați, ca Slape, și împărtășeau aceleași intenții ucigăse, atunci, acolo o să-și găsească sfârșitul. Gândul nu-l deranja. Într-un fel sau altul, era o opțiune atractivă, pentru a scăpa în acea seară din lumea îngrădită a Centrului: să fii terminat pentru totdeauna.

Apoi mai era vorba și de Lacey. După ce discutase cu Leverthal, avusese un moment de îndoială și se întrebase, în sine sa, de ce ținea atât de mult la acest băiat. Există un oarecare adevăr în acuzația de „favoare specială”, care i se adusese. Era, oare, ceva în interiorul său care îl dorea pe Thomas Lacey gol lângă el? Acesta să fi fost subînțelesul remarcei lui Leverthal? Chiar și acum, în timp ce alerga – încă nesigur de direcție – spre luminile din depărtare, nu se putea gândi la altceva decât la ochii băiatului, uriași și rugători, privindu-l adânc în ochi.

Unele dintre siluetele aflate în fața sa se depărtau de fermă. Se distingeau, în noapte, proiectate pe luminile cocinei. Se terminase deja totul? Făcu un ocol larg spre partea stângă a clădirilor, pentru a-i evita pe cei care părăseau locul. Aceștia nu făceau nici un zgomot – nu trăncăneau între ei și nici nu râdeau. Asemănători membrilor unei congregații care părăseau o înmormântare, pășeau calm prin întuneric, cu capetele plecate, fiecare la o distanță oarecare de celălalt. Era lugubru să-i vezi pe acești delincvenți necredincioși copleșiți de pioșenie.

Redman ajunse la crescătoria de păsări, fără să se fi întâlnit cu vreunul față în față.

Câteva siluete mai zăboveau în jurul cocinei. Peretele țarcului scroafei era plin de lumânări – nenumărate lumânări. Ardeau continuu în atmosfera liniștită, aruncând o lumină puternică, caldă, asupra peretelui de cărămidă și asupra fețelor puținilor spectatori care încă mai priveau fix spre misterele ascunse ale cocinei.

Printre siluete, se zăreau Leverthal și gardianul care îngenuncheară lângă capul lui Lacey, chiar în ziua sosirii lui Redman la Centru. Mai erau doi sau trei băieți, ale căror fețe le recunoscuse, deși nu-și putea reaminti cum îi chema.

Din cocină se auzi un zgomot – zgomotul făcut de picioarele scroafei pe paie, în timp ce le accepta privirile ațintite asupra ei. Cineva vorbea, dar Redman nu-și dădea seama cine. Era vocea cadențată a unui adolescent. Vocea făcu o pauză, moment în care gardianul și unul dintre băieți ieșiră din rând, de parcă li s-ar fi ordonat acest lucru, și dispărură în întuneric. Redman se apropie și mai mult. Timpul era de maximă importanță acum. Curând, primii membri ai congregației aveau să traverseze terenul de sport, întorcându-se în clădirea principală. Atunci, or să vadă cadavrul lui Slape și or să dea alarma. Trebuia să-l găsească pe Lacey acum, dacă Lacey mai era încă de găsit.

Leverthal îl zări primul. Își mută privirea de la cocină și schiță un gest de salut, după cât se părea, fără a fi deranjată de sosirea sa. Era ca și cum apariția lui în acel loc ar fi fost inevitabilă, ca și cum toate drumurile ar fi dus la fermă, la cocina plină de paie și la mirosul de excremente. Era de parcă ea ar fi crezut acest lucru. Și aproape că-l credea chiar el însuși.

— Leverthal, i se adresă acesta.

Femeia îi zâmbi larg. Băiatul de lângă ea își ridică mâna și zâmbi, la rândul său.

— Tu ești Henessey? întrebă Redman, privindu-l.

Tânărul râse. Râse și Leverthal.

— Nu, răspunse ea. Nu. Nu. Nu. Henessey e acolo.

Arată cu degetul în interiorul cocinei.

Redman străbătu cei câțiva metri rămași până la peretele cocinei, așteptându-se – și neîndrăznind să aștepte – să vadă paiele, sângele, scroafa și pe Lacey.

Însă Lacey nu era acolo. Doar scroafa, mare și rotundă ca întotdeauna, în mijlocul propriilor ei excremente, cu urechile enorme și ridicole atârându-i peste ochi.

— Unde-i Henessey? întrebă Redman, întâlnind privirea scroafei.

— Acolo, răspunse băiatul.

— Asta-i o scroafă.

— Ea l-a mâncat, declară băiatul, continuând să zâmbească. Evident, găsea ideea delicioasă. Ea l-a mâncat, iar el vorbește prin gura ei.

Lui Redman îi veni să râdă. În comparație cu asta, povestirile despre fantome ale lui Lacey păreau aproape plauzibile. Îi spuneau că scroafa era posedată!

— S-a spânzurat Henessey, așa cum a afirmat Tommy?

Leverthal consimți cu o mișcare a capului.

— În cocină?

Altă mișcare aprobatoare a capului.

Deodată, scroafa luă o altă înfățișare. În minte, o văzu întinzându-se și adulmecând picioarele corpului convulsional al lui Henessey, simțindu-i moartea aproape, salivând la gândul cărnii sale. O văzu lingând, apoi sorbind cu lăcomie, picăturile care i se prelingeau din piele, pe măsură ce corpul putrezea, la început mușcându-l ușor și delicat, apoi devorându-l. Nu era prea greu de înțeles cum această atrocitate devenise o adevărată mitologie pentru băieți, aceștia dedicându-i imnuri și ridicând o scroafă la rang de zeitate. Lumânările, venerația, sacrificarea intenționată a lui Lacey: era o adevărată boală, dar nu mai ciudată decât alte o mie de obiceiuri ale credincioșilor. Redman începu chiar să înțeleagă letargia lui Lacey, incapacitatea sa de-a se împotrivi puterilor care-l copleșeau.

Mamă, m-au dat ca hrană scroafei.

Nu „*Mamă, ajută-mă, salvează-mă!*” Pur și simplu „*M-au dat ca hrană scroafei*”.

Putea să înțeleagă toate aceste lucruri: erau copii, mulți needucați, unii aflați aproape de instabilitate mentală, toți predispuși la superstiții. Însă asta nu explica atitudinea lui Leverthal. Femeia fixă din nou cu privirea cocina, și Redman pricepu pentru prima dată că părul, de culoarea mierii în lumina lumânărilor, îi era despletit pe umeri.

— Mi se pare că-i doar o scroafă, nimic mai mult, declară Redman.

— Vorbește cu vocea lui, zise, liniștită, Leverthal. Ai putea spune că vorbește prin intermediul limbii altcuiva. O să-l auzi în scurt timp. Scumpul meu băiat!

Atunci înțelese.

— Dumneata și Henessey?

— De ce pari atât de îngrozit? Avea optsprezece ani și un păr mai negru decât ai văzut vreodată. Și mă iubea.

— De ce s-a spânzurat?

— Pentru a trăi pe vecie, răspunse femeia, așa încât să nu devină niciodată bărbat și să moară.

— Nu l-am găsit vreo șase zile, interveni tânărul, aproape șoptind în urechea lui Redman. Și nici măcar atunci, o dată ce îl avea doar pentru ea, n-a lăsat pe nimeni să se apropie. Mă refer la scroafă, nu la doctor. Toți îl iubeau pe Kevin, continuă el, pe un ton de intimitate. Era frumos.

— Și unde-i Lacey?

Zâmbetul lui Leverthal dispăru.

— Împreună cu Kevin, răspunse tânărul. Acolo unde îl vrea Kevin.

Arată cu degetul prin ușa cocinei. Un corp zăcea întins pe paie, cu spatele la ușă.

— Dacă-l vrei, va trebui să intri acolo și să-l iei, declară băiatul și, în momentul următor, îi încheșta gâtul lui Redman ca într-o menghină.

Scroafa reacționează la această acțiune bruscă. Ea începu să strivească paie cu picioarele, arătându-și albul ochilor.

Redman încercă să se desfacă din strânsoarea băiatului, lovindu-l, în același timp, cu cotul în burtă. Băiatul făcu un pas înapoi, se răsuci și înjură, dar, imediat, Leverthal îi luă locul.

— Du-te la el, zise aceasta, apucându-l pe Redman de păr. Du-te la el, dacă vrei.

Unghiile ei îi zgâriară fața, de la tâmplă până la nas, trecând milimetric pe lângă ochi.

— Dă-te jos! strigă Redman, încercând să scape de femeie, dar ea se ținea bine, iar capul i se legăna înainte și înapoi, în timp ce căuta să-l împingă spre perete.

Restul se petrecu cu o viteză înfiorătoare. Părul ei lung atinse ușor flacăra unei lumânări și tot capul îi luă foc; flăcările se întinseră rapid. Urlând după ajutor, se împiedică și se lăsă cu toată greutatea pe poartă. Aceasta cedă, prăbușindu-se în interiorul țarcului. Redman privea neputincios, în timp ce femeia, transformată într-o torță vie, se prăvăli pe stratul de paie. Flăcările se întinseră avide,

de-a curmezișul țarcului exterior, spre scroafă, înghițind hulpave toate materialele cât de cât inflamabile.

Chiar și acum, în această situație extremă, scroafa rămase tot scroafă. Nu mai făcu nici o minune: nu scoase nici un sunet și nici nu ceru ajutor, folosindu-se de feluritele ei voci. Continuând să bată din picioare, animalul intră în panică, pe măsură ce vâlvătaia îl înconjură, încolțindu-i corpul masiv și lingându-i părțile laterale. Aerul se umplu cu un miros de șuncă pârlită, în timp ce flăcările se ridicau tot mai sus pe corp și pe cap, propagându-se printre peri ca printr-o iarbă uscată cuprinsă de foc.

Vocea îi era tot de scroafă, la fel și suferința. Grohăituri isterice îi scăpau printre buze; se năpusti cu putere de-a curmezișul țarcului cocinei și trecu de poarta ruptă, călcând peste Leverthal.

Corpul scroafei, încă în flăcări, părea un obiect magic, ce traversa cu repeziciune terenul în plină noapte, deplasându-se în zigzag, din cauza durerii. Urletele ei nu se diminuează nici atunci când întunericul o înghiți, părând, pur și simplu, să răsună ca un ecou pe tot terenul înconjurător, incapabile de a-și găsi scăparea din acea încăpere încuiată.

Redman avansă câțiva pași spre corpul mistuit al lui Leverthal și spre cocină. Paiele ardeau din toate părțile și focul se întindea spre ușă. Închise pe jumătate ochii, din cauza fumului usturător, și plonjă în interiorul compartimentului.

Lacey zăcea, ca și până atunci, cu spatele la ușă. Redman îl întoarse cu fața în sus. Trăia. Era conștient. Avea chipul scăldat în lacrimi și îl privea, de pe patul de paie, cu o expresie îngrozită și cu ochii atât de mari, încât aproape îi ieșeau din cap.

— Ridică-te, zise Redman, aplecându-se asupra băiatului.

Corpul său mic era rigid, și aceste cuvinte reprezentau tot ce putea face Redman pentru a-l determina să-și miște membrele. Îmbărbătându-l astfel, reuși să-l scoale tocmai când fumul începu să pătrundă înăuntru.

— E-n regulă, haide, haide!

Se ridică în picioare și ceva îi atinse ușor părul. Redman simți o ploaie de viermi pe față și, uitându-se în sus, îl văzu pe Henessey – sau ceea ce mai rămăsese din el – atârând de-o grindă a cocinei. Trăsăturile, înnegrite precum cărbunii, nu i se mai distingeau. Avea

corpul ros inegal la coapse, iar măruntaiele îi atârnav din scheletul puturos, legănându-se cu mișcări viermănoase chiar în fața lui Redman.

Duhoarea cadavrului ar fi fost copleșitoare, dacă n-ar fi fost fumul gros. Așa stând lucrurile, Redman era de-a dreptul revoltat; dar reacția îi spori puterile. Îl ridică pe Lacey din umbra cadavrului lui Henessey și îl împinse prin ușă.

Afară, paiele nu mai ardeau atât de puternic, dar lumina focului, lumânările și corpul în flăcări al lui Leverthal îl făcură să-și mijească ochii după bezna din interior.

— Haide, flăcăule! zise el, trecându-l pe Lacey prin văpaie.

Ochii băiatului străluceau ca o insignă de polițist, ca ai unui nebun. Exprimau zădărnicie.

Traversară cocina până la poartă, sărind peste cadavrul lui Leverthal, și se îndreptară spre întunericul terenului deschis din fața lor.

Cu fiecare pas ce îi îndepărta de fermă, băiatul părea să iasă din starea de paralizie în care se afla. În spate, cocina era deja o amintire în flăcări. În față, noaptea era la fel de liniștită și impenetrabilă ca întotdeauna.

Redman încerca să nu se gândească la scroafă. Cu siguranță, trebuia să fi murit până atunci.

Însă, pe măsură ce alergau, din pământ parcă se auzea un zgomot, ca și cum ceva uriaș ar fi ținut pasul cu ei, mulțumit să se mențină la distanță, precaut acum, dar neîndurător în urmărire.

Redman îl trase cu putere de mână pe Lacey și grăbi pasul, simțind terenul ars de soare sub picioare. Lacey scâncea, scoțând doar niște sunete, fără să articuleze vreun cuvânt. Era un semn bun, un semn de care avea nevoie Redman. Se săturase de toată această demență.

Ajunseră la clădirea principală, fără nici un incident. Coridoarele erau la fel de pustii așa cum fuseseră cu o oră mai devreme. Poate că nimeni nu descoperise încă cadavrul lui Slape. Era posibil, fiindcă nici unul dintre băieți nu părea să fi avut chef de distracție. Poate că se furișaseră, tăcuți, în dormitoare, pentru a-și continua venerația în somn.

Venise momentul să găsească un telefon și să sune la poliție.

Bărbatul și băiatul se îndreptară, mână în mână, spre biroul directorului. Lacey amuțise din nou, dar nu mai avea acea expresie de nebun întipărită pe față; arăta ca și cum lacrimile purificatoare erau gata să-i țâșnească. Trase aerul pe nas și scoase niște sunete din gâtlej.

Îl strânse mai puternic de mână pe Redman, apoi se relaxă complet. În fața lor, holul era cufundat în întuneric. Probabil că cineva spărsese recent becul; acesta încă se bălăngănea la capătul firului, luminat de-o rază slabă intrată pe fereastră.

— Haide! N-are de ce să-ți fie frică. Haide, băiete!

Lacey se aplecă asupra mâinii lui Redman și îl mușcă. Totul se întâmplă atât de iute, încât Redman îi dădu, involuntar, drumul băiatului, iar acesta o rupse la fugă pe coridor, îndepărtându-se cât mai mult de hol.

N-avea nici o importanță. Nu putea ajunge prea departe. De data aceasta, Redman se bucură că peste tot erau doar ziduri și zăbrele.

Redman traversă holul întunecos, îndreptându-se spre biroul secretarei. Nici o mișcare. Oricine spărsese becul stătea foarte liniștit.

Și telefonul fusese sfărâmat. Nu doar sfărâmat, ci făcut țăndări.

Redman se întoarse spre biroul directorului. Acolo era un telefon; nu avea să se lase oprit de niște vandali.

Bineînțeles, ușa era încuiată, dar Redman se aștepta la așa ceva. Sparse cu cotul geamul mic de la ușă și băgă mâna în cealaltă parte. Nici urmă de cheie.

La dracu'! gândi el, și se repezi cu umărul în ușă. Era rezistentă, din lemn masiv, și avea o încuietore de bună calitate. Îl durea umărul, iar rana de la stomac i se redeschise până când încuietorea cedă și reuși să pătrundă în cameră.

Podeaua era acoperită cu paie; mirosul dinăuntru era incomparabil mai dezgustător decât cel din cocină. Directorul zăcea în spatele biroului, cu inima mâncată.

— Scroafa! exclamă Redman. Scroafa! Scroafa! repetă el și întinse mâna după telefon.

Auzi un sunet. Se răsuci și primi lovitura drept în față. Îi sfărâmă umerii obrazilor și nasul. Camera se coloră, apoi deveni albă.

•
Holul nu mai era întunecat. În fiecare colț, ardeau lumânări, probabil sute de lumânări. Pe de altă parte, capul i se învârtea și vedea în ceață, ca urmare a loviturii. Putea să fi fost o singură lumânare, multiplicată de simțurile sale, pe care nu se mai putea baza.

Stătea în hol, în mijlocul unui cerc, fără a ști prea bine cum de reușea acest lucru, pentru că, sub el, își simțea picioarele paralizate și nefolositoare. La marginea razei sale vizuale, dincolo de lumina lumânărilor, auzea oameni vorbind. Nu, nu chiar vorbind. Nu erau cuvinte adevărate. Erau sunete fără sens, scoase de oameni care puteau, sau nu puteau, să fie acolo.

Apoi auzi grohăitul – grohăitul grav, astmatic al scroafei, care-și făcu, de îndată, apariția din lumina tremurătoare a lumânărilor. Corpul ei nu mai era strălucitor de curat și frumos. Părțile laterale erau carbonizate, ochii rotunzi ca mărgelile erau uscați, iar râtul, oarecum răsucit față de poziția sa normală. Înainta spre el foarte încet, poticnindu-se, și tot foarte încet, figura, așezată călare pe scroafă, deveni vizibilă. Era, bineînțeles, Tommy Lacey, gol ca atunci când se născuse, cu corpul la fel de trandafiriu și lipsit de păr ca al unuia dintre purceii ei, cu fața lipsită de orice sentiment omenesc. Ochii lui deveniseră acum ochii ei, conducând scroafa enormă prin intermediul urechilor. Și zgomotul scos de scroafă – asemănător cu al unui animal ținut în frâu – nu ieșea din gura acesteia, ci dintr-a lui. A lui era vocea scroafei.

Redman îi pronunță calm numele. Tommy, nu Lacey. Băiatul păru să nu-l audă. Și doar atunci, pe măsură ce scroafa și călărețul ei se apropiau, Redman își dădu seama de ce nu se prăbușise încă la pământ. Avea o frânghie înfășurată în jurul gâtului.

Chiar în momentul în care îl fulgeră acest gând, lațul se strânse și se trezi ridicat în aer.

Nu simți nici o durere, doar un dezgust înfricoșător – mult mai mare decât durerea –, un abis de pierdere și regret în care se afunda cu totul.

Scroafa și băiatul se opriseră chiar sub Redman, ale cărui picioare se legănau în aer. Continuând să grohăie, băiatul coborâse de pe scroafă și se așezase pe vine lângă animal. Prin atmosfera

din ce în ce mai cenușie, Redman zărea curbura șirei spinării băiatului, pielea perfectă a spatelui. Văzu și frânghia cu noduri, cu capătul ros, care ieșea dintre fesele sale galbene. Pentru toată lumea, semăna cu o coadă de porc.

Scroafa își ridică ușor capul, deși ochii ei nu mai distingeau nimic. Redman se gândi cu plăcere că aceasta suferea și că o să sufere mai departe, până ce o să moară. Pentru el, era aproape suficient acest gând. Apoi, gura scroafei se deschise și ea vorbi. Redman nu era sigur cum rostea cuvintele, dar vorbea. Cu vocea cadențată a unui băiat.

— Asta este menirea unui animal, spunea el, să mănânce și să fie mâncat.

După aceea, scroafa zâmbi, iar Redman simți, deși se crezuse amorțit, durerea provocată de dinții lui Lacey, care îi smulse o bucată din picior. Treptat, băiatul se cațără, grohăind, tot mai sus, pe corpul salvatorului său, pentru a-i stinge și ultima fărâmbă de viață.

SEX, MOARTE ȘI LUMINA STELELOR

Diane își trecu degetele parfumate prin barbă roșcată, țepoasă, veche de două zile, a lui Terry.

— Îmi place, zise ea. Chiar și porțiunea căruntă.

Femeia iubea tot ce avea legătură cu el, sau cel puțin așa pretindea. Era încântată atunci când o săruta, când o dezbrăca, sau atunci când el își dădea jos chiloții. Exclama de fiecare dată: „*Îmi place, îmi place, îmi place!*”

Ea se lăsa peste el cu un entuziasm atât de nepotolit, încât tot ce putea face era să-i urmărească partea superioară a capului blond-cenușiu săltându-i între vintre, rugându-se, în același timp, lui Dumnezeu ca nimeni să nu încerce să intre în cabină. La urma urmei, era o femeie măritată, chiar dacă era actriță. Și el avea, pe undeva, o soție. Acest tête-à-tête avea să facă deliciul uneia dintre fițuicile locale de scandal tocmai când încerca să-și câștige reputația de regizor serios; nicio șmecherie, nicio bârfă – doar artă adevărată.

Apoi, chiar și gândurile ambițioase erau anulate de limba ei, care făcea prăpăd printre terminațiile sale nervoase. Nu era grozavă ca actriță, dar, Dumnezeule, ce târfă minunată era! Tehnică fără cusur; sincronizare perfectă: știa fie din instinct, fie ca urmare a nenumăratelor repetiții, momentul exact în care trebuia să accelereze ritmul și să finalizeze întreaga scenă cu un deznodământ satisfăcător.

După ce-l termina de „stors”, aproape că dorea s-o aplaude.

•

Toată distribuția spectacolului „A douăsprezecea noapte”, regizat de Calloway, era, bineînțeles, la curent cu legătura lor. Uneori se făceau comentarii acide atunci când actrița și regizorul întârziu amândoi la repetiții, sau dacă ea părea satisfăcută, iar el roșu la față. Calloway a încercat s-o determine să-și controleze expresia de mătă-care-a-mâncat-smântâna, dar, efectiv, nu era o „actriță” atât de bună – lucru amuzant, luându-se în considerare adevărata ei profesie.

Pe de altă parte, La Duvalle, așa cum Edward insista s-o numească, ajunsese celebră, deci nu mai avea nevoie să fie o actriță bună. Ce dacă rostea versurile lui Shakespeare ca și cum ar fi recitat Cântarea lui Hiavata, bum-bum, bum-bum! Ce dacă toate cunoștințele ei de psihologie erau vagi, logica greșită, iar abordarea personajului necorespunzătoare? Ce dacă înțelegea poezia la fel de mult ca buna-cuviință? Era o stea, și asta reprezenta o adevărată afacere.

Nu se putea contesta faptul că numele ei însemna bani. Afișele publicitare ale Teatrului Elysium anunțau pretenția acesteia la gloria scenei cu litere de-o șchioapă, negre pe fond galben:

„Diane Duvall: steaua din Copilul dragostei”

Copilul dragostei. Probabil cea mai slabă *soap opera*^[4] din istoria genului, prezentată vreodată pe ecranele națiunii: în fiecare săptămână, două ore pline de personaje mediocre și dialoguri tâmpite. Totuși, în cele din urmă, crescuseră considerabil audiența, protagoniștii devenind, aproape peste noapte, staruri de primă mărime pe firmamentul încărcat de diamante false al televiziunii. Printre ele, scânteia Diane Duvall – steaua cea mai strălucitoare.

Poate că nu fusese născută să joace în piese clasice, dar, lisuse Cristoase, ce cozi se făceau la casele de bilete atunci când numele ei figura pe afiș! Iar în aceste zile și în această epocă, cu teatrele pustii, tot ce conta era numărul de scaune ocupate.

Calloway renunțase la gândul că aceasta avea să fie versiunea definitivă la „A douăsprezecea noapte”, dar, dacă montarea avea succes – și cu Diane în rolul Violei avea toate șansele –, i s-ar fi putut deschide câteva uși în West End. În plus, existau și compensații să lucrezi cu mereu adulata și mereu pretențioasa domnișoară Duvall.

•

Calloway își trase pantalonii de serj și privi în jos. Ea îi adresă zâmbetul cuceritor folosit în scena scrisorii: expresia numărul cinci din repertoriul Duvall – o combinație între una feciorelnică și una maternă.

Bărbatul îi întoarse zâmbetul cu una din propriul său repertoriu – o privire fugară și drăgăstoasă, care părea adevărată de la un metru distanță. Apoi se uită la ceas.

- Dumnezeuule, am întârziat, scumpo!
 - Femeia își linse buzele. Chiar îi plăcea atât de mult gustul?
 - Mai bine mi-aș aranja părul, zise ea, ridicându-se și aruncând o privire în oglinda lungă de lângă duș.
 - Da.
 - Te simți bine?
 - Cum nu se poate mai bine, replică el.
 - O sărută ușor pe nas și o lăasă să se pieptene.
-

În drum spre scenă, intră vreo câteva clipe în cabina bărbaților, să-și aranjeze ținuta și să-și dea cu apă rece pe obrajii îmbujorați. Sexul făcea să-i apară întotdeauna pete pe față și pe partea superioară a bustului. Aplecându-se, pentru a se stropi cu apă, Calloway își studie cu un ochi critic trăsăturile în oglinda de deasupra chiuvetei. După treizeci și șase de ani în care încercase să-și ascundă vârsta, adevărul începea să iasă la iveală. Nu mai era junele-prim de altădată. Avea pungi sub ochi – pungi fără nicio legătură cu insomniile repetate –, riduri pe frunte și în jurul gurii. Nu mai semăna deloc cu un *wunderkind*^[5]; destrăbălarea i se citea limpede pe față. Excesul de sex, băutură și ambiție, frustrarea de a aspira și de a rata marea șansă de atâtea ori. Cum ar fi arătat acum, gândi el cu amărăciune, dacă s-ar fi mulțumit să fie un actorăș oarecare, jucând piesele lui Brecht într-un teatru de duzină, cu doar zece spectatori în fiecare seară? Probabil că ar fi avut fața la fel de netedă ca fundul unui copilăș – cele mai multe spectatoare ale teatrelor care prezintă piese cu tentă socială au această privire. Sărmane vaci, inexpresive și mulțumite!

Ei bine, plătești și alegi, zise în sinea sa. Aruncă o ultimă privire spre heruvimul prăpădit reflectat în oglindă, cu încrețituri la colțul ochilor – heruvim căruia încă nu-i rezista nicio femeie –, și ieși din cabină, ca să facă față încercărilor și necazurilor din actul al treilea.

Pe scenă se desfășura o discuție aprinsă. Jack, tâmplarul, construisese două garduri vii pentru grădina Oliviei. Trebuia ca acestea să mai fie acoperite cu frunze, dar arătau de-a dreptul impresionant, întinzându-se pe toată adâncimea scenei, până la decorul de fundal, pe care urma să fie pictat restul grădinii. Nici o chestie simbolică. O grădină rămânea o grădină: iarbă verde, cer

albastru. Asta preferau spectatorii din nordul Birmingham-ului, iar Terry arăta o oarecare simpatie pentru gusturile lor simple.

— Terry, scumpule!

Eddie Cunningham îl luă de mână și de cot, conducându-l spre locul disputei.

— Care-i problema?

— Terry, scumpule, nu poți fi serios în legătură cu aceste rahaturi de garduri vii. (Cât de curgător îi ieși din gură cuvântul „rahaturi”!) Spune-i unchiului Eddie că nu ești serios, înainte să fac o criză de nervi. Arată cu degetul spre gardurile vii atât de jignitoare. Vreau să spun... uită-te la ele!

În timp ce vorbea, un jet gros de salivă se împrăstie prin aer.

— Care-i problema? întrebă, din nou, Terry.

— Problema? Blochează drumu’, scumpule, blochează drumu’. Gândește-te. Am tot repetat scena în care mă învârtesc de colo-colo ca un nebun de legat. În sus la dreapta, în jos la stânga – dar treaba nu merge dacă n-am acces prin spate. Și uită-te! Rahaturile astea sunt puse pe același plan cu fundalul.

— Ei bine, așa și trebuie, pentru a crea iluzia respectivă, Eddie.

— Dar nu pot trece pe după ele, Terry. Trebuie să-mi înțelegi punctul de vedere.

Îi luă drept martori pe alți câțiva indivizi aflați pe scenă: doi tâmplari, doi tehnicieni, trei actori.

— Vreau să spun... efectiv nu-i destul timp.

— Eddie, le schimbăm poziția.

— Of!

Asta-i luă apa de la moară.

— Nu?

— Hmm.

— Adică pare cel mai ușor, nu?

— Da... numai că îmi plăcea...

— Știu.

— Ei bine, dacă trebuie neapărat... Dar ce facem cu terenul de crichet?

— Tăiem și din el.

— Și toată scena cu ciocănelele de crichet? Chestia aia porcoasă?

— Va trebui să renunțăm la ea. Regret, dar n-am calculat toate variantele. N-am gândit corect.

Eddie tresări, indignat.

— Asta-i tot ce-ar trebui să faci întotdeauna, scumpule.

Chicote. Terry se făcu că n-aude. Obiecția ridicată de Eddie era corectă; vina era doar a lui, fiindcă nu studiase destul schițele de decor.

— Îmi pare rău de toată afacerea, dar n-avem nicio șansă s-o rezolvăm.

— Sunt sigur că nu vei tăia și din rolul altora, zise Eddie.

Aruncă o privire către Diane, peste umărul lui Calloway, apoi se îndreptă spre cabină. Ieși un actor înfuriat, iar scena rămase goală. Calloway nu încercă să-l oprească. Dacă i-ar fi stricat ieșirea, ar fi înrăutățit considerabil situația. Mormăi doar un simplu „Hristoase”, și-și trecu mâna lată peste față. Țsta era punctul nevralgic inevitabil al profesiei de regizor: actorii.

— Îl aduce cineva înapoi? întrebă el. Tăcere.

— Unde-i Ryan?

Directorul de scenă își arată fața cu ochelari peste gardul viu.

— Da?

— Ryan, scumpule, vrei, te rog, să-i duci o ceașcă de cafea lui Eddie și să-l îndupleci să revină în mijlocul familiei?

Ryan făcu o mutră pe care stătea scris: „Dumneata l-ai jignit, dumneata să-l aduci înapoi.” Însă Calloway fusese dus cu preșul de prea multe ori până acum, așa încât devenise un adevărat maestru. Îl fixă, pur și simplu, pe Ryan, îndemnându-l să nu-i asculte dorința, până când celălalt își plecă ochii și aprobă din cap.

— Sigur, zise el, cu un aer ursuz.

— Bun băiat!

Ryan îi aruncă o privire acuzatoare și dispăru în căutarea lui Cunningham.

— Nicio reprezentație fără o criză de nervi, declară Calloway, încercând să mai încălzească atmosfera.

Cineva mormăi; micul semicerc de martori începu să se împrăștie. Spectacolul se terminase.

— În regulă, în regulă, zise Calloway, conciliant. Să trecem la treabă! Repetăm de la punctul culminant al scenei. Diane, ești

pregătită?

— Da.

— Bine. Începem?

Se întoarse cu spatele spre grădina Oliviei și spre grupul de actori doar pentru a-și aduna gândurile. Numai reflectoarele erau aprinse, restul sălii fiind cufundat în întuneric. Rând după rând de scaune goale îl priveau insolent, cu gura căscată, provocându-l să le amuze. Ah, singurătatea regizorului de cursă lungă! Existau zile în această meserie când gândul de a fi doar contabil părea o „încheiere cucernic de râvnit”, pentru a-l parafraza pe prințul Danemarcei.

Cineva se mișcă la balconul Teatrului Elysium. Calloway își ridică privirea gânditoare și se holbă prin aerul îmbâcsit al sălii. Se refugiase Eddie chiar în ultimul rând? Nu, cu siguranță nu. Pentru bunul motiv că nu avusese timpul necesar să urce până acolo.

— Eddie? îndrăzni să întrebe Calloway, punându-și mâna streășină la ochi. Tu ești?

Nu putea distinge silueta. Nu, nu era doar o singură siluetă, ci erau două. Doi oameni, care se strecurau de-a lungul ultimului rând de scaune, îndreptându-se spre ieșire.

— Ăla nu-i Eddie? se interesă Calloway, răsucindu-se spre grădina artificială.

— Nu, răspunse cineva.

Vorbea chiar Eddie. Se afla din nou pe scenă, rezemat pe unul dintre gardurile vii, cu o țigară înfiptă între buze.

— Eddie...

— E-n regulă, răspunse actorul, bine dispus. Nu te umili. Nu suport să văd un bărbat drăguț umilindu-se.

— Să vedem dacă reușim să strecurăm undeva chestia cu ciocanele, zise Calloway, gata să se arate conciliant.

Eddie clătină din cap și scutură pe jos scrumul țigării.

— Nu-i nevoie.

— Realmente...

— Oricum nu ieșea prea bine.

Ușa de la balcon scârțâi ușor, închizându-se în urma vizitatorilor. Calloway nu se mai obosi să privească într-acolo. Oricine ar fi fost, plecaseră deja.

•
— A fost cineva străin în sală, în această după-amiază.

Hammersmith își ridică privirea de pe paginile pline de cifre pe care le studia.

— Da?

Sprâncenele sale sârmoase se înălțară mult deasupra ochilor mici, cu o mină de surpriză prost exprimată. Se ciupi de buza de jos cu degetele pătate de nicotină.

— Ai idee cine era?

Continuă să se ciupească de buză, fixându-l încă pe mai tânărul său interlocutor cu o expresie nedisimulată de dispreț pe față.

— Și ce-i cu asta?

— Vreau să știu doar cine era în sală și urmărea repetiția. Cred că am dreptul să aflu.

— Ai tot dreptul, răspunse Hammersmith, dând ușor din cap și ȱuguindu-ȱi buzele.

— Era vorba să vină cineva de la Naȱional, zise Calloway. Impresarii mei au aranjat ceva în această privinȱă. Dar nu vreau să intre oricine în sală fără ȱtirea mea. În special, dacă sunt persoane importante.

Hammersmith studia din nou coloanele de cifre. Avea o voce obosită:

— Terry, dacă va veni cineva de la South Bank să-ȱi urmărească viziunea regizorală, îȱi promit că vei fi informat primul. Eȱi mulȱumit?

Inflexiunea vocii era a naibii de dură! Cu alte cuvinte, plimbă ursu', copile! Calloway de-abia se stăpânea să nu-l pocnească.

— Hammersmith, nu-mi place să-mi urmărească cineva repetiȱiile fără aprobarea mea. Înȱtelegi? Și vreau să știu cine a fost în sală astăzi.

Directorul oftă din greu.

— Crede-mă, Terry, nu ȱtiu nici eu. Îȱi sugerez s-o întreb pe Tallulah, fiindcă ea a stat la intrare, în această după-amiază. Dacă cineva a pătruns în teatru, probabil că a observat. Oftă din nou. În regulă... Terry?

Calloway o lăsă baltă. Avea bănuielile sale în ceea ce-l privea pe Hammersmith. Individul nu dădea doi bani pe teatru și nu scăpa

nicio ocazie să declare deschis acest lucru; afișa un aer extenuat ori de câte ori se discuta ceva despre bani, ca și cum nu făcea să te obosești cu probleme estetice. Și avea un cuvânt, rostit cu voce tare, prin care-i numea, deopotrivă, pe actori și regizori: „crai”. Minuni de-o zi. În lumea lui Hammersmith, doar banul era veșnic, iar Teatrul Elysium era un loc înfloritor, un loc în care cineva inteligent putea câștiga o sumă frumușică, dacă-și juca bine șansele.

Calloway era sigur că Hammersmith ar vinde teatrul chiar a doua zi, dacă ar putea. Un oraș-satelit ca Redditch, dezvoltându-se în același ritm cu Birmingham, nu avea nevoie de teatre, ci de birouri, supermarketuri, depozite; avea nevoie, în viziunea consilierilor municipali, de o mărire a investițiilor în industria nouă. Mai avea nevoie și de amplasamente excelente, pe care să se dezvolte această industrie. Nicio artă nu putea supraviețui unei astfel de concepții pragmatice.

•

Tallulah nu se afla nici în gheretă, nici în foaierul mare, și nici în cel al artiștilor.

Iritat atât de lipsa de politețe a lui Hammersmith, cât și de dispariția lui Tallulah, Calloway se întoarse în sala de spectacole pentru a-și lua haina și a se duce să se îmbete. Repetiția se terminase, și actorii plecaseră de mult. Gardurile vii, încă neacoperite cu frunze, păreau destul de mici, privite din ultimul rând din stal – poate că era nevoie să mai fie înălțate cu câțiva centimetrii. Făcu o însemnare pe spatele unui afiș de reclamă, pe care-l găsi în buzunar: „Gardurile vii, mai înalte?”

Un zgomot de pași îl făcu să-și ridice privirea, și o siluetă își făcu apariția pe scenă. O intrare discretă, chiar prin fundul scenei, acolo unde se uneau gardurile vii. Calloway nu recunoscuse bărbatul.

— Domnul Calloway? Domnul Terence Calloway?

— Da?

Vizitatorul se apropie de partea din față a scenei, unde, cu mulți ani în urmă, s-ar fi aflat luminile de rampă, și rămase în picioare, privind spre sală.

— Îmi cer scuze că v-am întrerupt șirul ideilor.

— Nu-i nimic.

- Vreau să vorbesc ceva cu dumneavoastră.
- Cu mine?
- Dacă ați fi amabil...

Calloway înainta spre primele rânduri ale stalului, cântărindu-l pe străin din ochi.

Era îmbrăcat în nuanțe de gri din cap până-n picioare: haină de lână gri, pantofi gri, cravată gri. La o primă impresie, nefavorabilă, bărbatul era ostentativ de elegant, lăsând, totuși, o impresie deosebită. Lui Calloway îi venea greu să-i distingă fața sub umbra aruncată de borul pălăriei.

- Permiteți-mi să mă prezint.

Avea o voce convingătoare, cultivată. Ideală pentru reclame comerciale, poate pentru săpunuri. După lipsa de maniere a lui Hammersmith, această voce era cu adevărat o probă de bună creștere.

- Mă numesc Lichfield. Nu mă aștept ca acest nume să însemne mult pentru cineva de vârsta dumneavoastră fragedă.

Ei da, vârstă fragedă! Poate că pe față i se mai distinge o umbră de *wunderkind*.

- Sunteți critic? se interesă Calloway.

Râsul care se auzi de sub borul imaculat al pălăriei era de-a dreptul ironic.

- Pentru numele lui Iisus, nu! replică Lichfield.
- Atunci, îmi pare rău, mă puneți în încurcătură...
- Nu trebuie să vă cereți scuze.
- Ați fost în sală astăzi după-amiază?

Lichfield ignoră întrebarea.

- Îmi dau seama că sunteți un om ocupat, domnule Calloway, și nu vreau să vă irosesc timpul. Teatrul este meseria mea, așa cum e și a dumneavoastră. Cred că ar trebui să ne considerăm aliați, deși nu ne-am mai întâlnit vreodată.

Ah, marea frăție! Această pretenție de familiaritate, aproape că îl făcu pe Calloway să scuie. Când se gândea la numărul de așa-zis aliați, care îl înjunghiaseră prietenoși pe la spate, la dramaturgii ale căror opere le înjurase zâmbind, la actorii pe care-i distrusese cu o glumă ușoară, dar mușcătoare... La dracu cu frăția! Aici era vorba

de care-pe-care, la fel ca în oricare profesie în care existau prea mulți competitori.

— Am un interes statornic, spuse Lichfield, în Teatrul Elysium. (Cuvântul „statornic” fu accentuat straniu, sunând de-a dreptul lugubru pe buzele lui Lichfield.) Îngăduie-mi!...

— Cum?

— Da, am petrecut multe ore fericite în acest teatru de-a lungul anilor și, sincer, mă doare să fiu purtătorul acestor știri.

— Ce știri?

— Domnule Calloway, trebuie să vă anunț că montarea dumneavoastră cu „A douăsprezecea noapte” va fi ultima care va mai vedea luminile rampei la Elysium.

Declarația nu constitui o surpriză, dar era dureroasă, și șocul interior trebuie să se fi reflectat pe fața lui Calloway.

— Ah..., deci nu știați. Așa credeam și eu. Întotdeauna, actorilor li se ascunde ceva, sunteți de acord? E o satisfacție la care slujitorii lui Apollo nu vor renunța niciodată. Răzbunarea contabilului.

— Hammersmith, preciză Calloway.

— Hammersmith.

— Ticălosu'!

— Nu trebuie să vă bizuiți pe cei de teapa lui, dar nu cred că e nevoie să vă spun eu asta.

— Sunteți sigur că îl va închide?

— Desigur. Ar face-o și mâine, dacă ar putea.

— Dar de ce? Am regizat piesele lui Stoppard, Tennessee Williams – s-au jucat întotdeauna cu sălile pline. N-are niciun sens.

— Mă tem că are un admirabil sens financiar și, dacă gândiți în cifre, așa cum face Hammersmith, veți vedea că nimic nu se poate împotrivi unei simple operații aritmetice. Elysium îmbătrânește. Toți îmbătrânim. Scârțâim. Ne simțim vârsta în încheieturi: instinctul nostru ne spune să ne lungim și să dispărem. Să dispărem – vocea deveni melodramatic de ușoară, o șoptă plină de dorință.

— Cum de știți despre această afacere?

— Am fost, vreme de mulți ani, unul dintre membrii consiliului de administrație al teatrului, iar după ce am ieșit la pensie, am socotit că era de datoria mea – cum să mă exprim? – să stau cu urechea la

pândă. E greu, în aceste zile și în această epocă, să evoc triumful pe care l-a avut această scenă...

Vocea i se pierdu într-o reverie. Părea adevărată, nu doar ceva de efect. Apoi continuă, cu același timbru de om de afaceri:

— Acest teatru e pe punctul de-a muri, domnule Calloway. Veți fi prezent la ultimul ceremonial, fără să aveți vreo vină. Am crezut că trebuie să fiți... avertizat.

— Mulțumesc. Vă sunt recunoscător. Spuneți-mi, ați fost vreodată actor?

— Ce vă face să credeți așa ceva?

— Vocea.

— Știu, e pe jumătate retorică. Mă tem că ăsta-i blestemul meu. Nu pot nici măcar să cer o ceașcă de cafea, fără ca vocea să nu-mi sune ca a lui Lear în mijlocul furtunii.

Râse, din toată inima, pe socoteala sa. Lui Calloway începu să-i placă individul. Poate că arăta cam arhaic, puțin absurd, dar era o adevărată sete de sânge în comportarea sa, care captiva imaginația lui Calloway. Lichfield nu se dezvinovăți privind dragostea lui pentru teatru, ca mulți alții din această profesie, oameni care acceptau să devină actori de mâna a doua, deși sufletele lor erau vândute cinematografului.

— Trebuie să recunosc că m-am ocupat puțin de toate, își deschise inima Lichfield, dar mă tem că, efectiv, nu am avut rezistența necesară. Soția mea...

— Soția?

Calloway fu surprins să afle că Lichfield era heterosexual.

— ... soția mea, Constantia, a jucat aici de câteva ori, cu un mare succes, așa putea afirma. Bineînțeles, înainte de război.

— E păcat ca acest teatru să se închidă.

— Într-adevăr. Însă mă tem că nu există miracole de ultimă oră. Teatrul va fi un morman de moloz peste șase săptămâni, și asta-i tot. Vreau doar să știți că alte interese decât cele comerciale sunt legate de această ultimă montare. Gândiți-vă la noi ca la niște îngeri păzitori. Vă dorim numai bine, Terence, noi toți vă dorim numai bine.

Era un sentiment sincer, exprimat cu simplitate. Calloway era mișcat, dar și puțin afectat, de interesul bărbatului. Îi pune

propriile-i ambiții într-o perspectivă nu prea măgulitoare.

— Vrem să ne asigurăm că acest teatru își va termina existența într-un mod corespunzător și va muri cu demnitate, continuă Lichfield.

— Afurisită treabă!

— E mult prea târziu pentru regrete. Nu trebuia niciodată să fi renunțat la Dionisos în favoarea lui Apollo.

— Ce este?

— Ne-am vândut contabililor, legitimității, celor de teapa lui Hammersmith, al cărui suflet, dacă are vreunul, trebuie să fie de mărimea unghiei mele și de culoarea unui păduche. Cred că ar fi cazul să ne asumăm curajul faptelor noastre. Să slujim poezia și să trăim sub stele.

Calloway nu prea înțelese exact la ce se referea celălalt, dar ghici ideea generală și-i respectă punctul de vedere.

De undeva din stânga culiselor, vocea Diane pătrunse prin atmosfera solemnă, ca un cuțit de plastic.

— Terry? Ești acolo?

Vraja dispăru. Calloway nu-și dăduse seama cât de hipnotică era prezența lui Lichfield până în clipa în care cealaltă voce se intercală între ei. Ascultându-l, parcă erai legănat în brațele cuiva familiar. Lichfield păși spre marginea scenei, coborându-și vocea până la o șoaptă conspirativă:

— Încă un lucru, Terence...

— Da?

— Actrița pe care ai ales-o pentru rolul Violet. Îi lipsesc, dacă-mi permiți să spun, calitățile speciale, necesare interpretării acestuia.

Calloway rămase stupefiat.

— Știu, continuă Lichfield, că devotamentul personal împiedică, în asemenea cazuri, părerea sinceră...

— Nu, replică Calloway, ai dreptate. Dar e o actriță cunoscută...

— Așa era și vânătoarea de urși cu câini, Terence.

Un zâmbet luminos se răspândi de sub borul pălăriei, menținându-se în umbră ca rânjetul unui idiot.

— Glumesc, doar, zise Lichfield, chicotind, și urșii pot fi fermecători.

— Terry, aici erai!

Diane apăru, împopoțonată ca de obicei, din spatele câtorva decoruri. Cu siguranță, în aer plutea iminența unei confruntări stânjenitoare. Dar Lichfield trecuse de falsele garduri vii, îndreptându-se spre decorul de fundal.

— Sunt aici, spuse Terry.

— Cu cine vorbeai?

Lichfield ieșise la fel de liniștit și discret cum intrase. Diane nici măcar nu-l văzuse plecând.

— Of, doar cu un înger! declară Calloway.

•

Având în vedere împrejurările, prima repetiție cu costume nu decurse atât de rău cum se așteptase Calloway: se desfășură infinit mai rău. Sfârșitul replicilor se pierdu, recuzita fu rătăcită, intrările în scenă ratate; scenele comice păreau în neorânduială și obositoare, jocul actorilor iremediabil surexcitat, sau superficial. Această „A douăsprezecea noapte” părea să dureze un an. Calloway se uită la ceas, pe la mijlocul actului al treilea, și-și dădu seama că o reprezentație întreagă cu Macbeth (inclusiv antractele^[6]) s-ar fi terminat de mult.

Rămase în stal, cu capul îngropat în mâini, gândindu-se la ce-ar mai fi putut face pentru a pune pe picioare acest spectacol. Nu era prima dată, în această reprezentație, când se simțea neputincios din cauza distribuirii anapoda a rolurilor. Replicile puteau fi rostite până la sfârșit, problema recuzitei se putea rezolva, intrările în scenă puteau fi repetate până la perfecțiune. Însă un actor slab va rămâne întotdeauna un actor slab. Putea să lucreze până la judecata de apoi, ajustând și repetând totul, dar nu putea să facă o sită de mătase din coada de câine care era Diane Duvall.

Izbutea, cu măiestria unui acrobat, să ocolească înțelesul real al unui cuvânt, să ignore orice prilej de a emoționa spectatorii, să anuleze orice nuanță pe care dramaturgul a vrut s-o pună în gura personajului. Era o performanță eroică prin absurditatea ei, reducând imaginea delicată, pe care Calloway își dăduse osteneala s-o conceapă, la o simplă miorlăială. Această Viola era un adevărat personaj de *soap opera*, mai puțin uman decât gardurile vii, dar la fel de prost realizat.

Criticii or s-o măcelărească.

Mai rău decât atât, Lichfield avea să fie dezamăgit. Spre marea sa surpriză, șocul apariției lui Lichfield încă nu se risipise, Calloway nefiind în stare să uite vocea, retorica și atitudinea acestuia de adevărat actor. Îl mișcase mai mult decât era dispus să recunoască, iar gândul ultimului spectacol cu „A douăsprezecea noapte”, cu această Viola, reprezentând cântecul de lebadă al îndrăgitului său Elysium, îl deranja și-l încurca, părea, într-un anume fel, nerecunoscător.

Fusese destul de des avertizat despre greutățile cărora trebuia să le facă față regizorii, cu mult înainte de-a se implica serios în această profesie. Wellbeloved, cel cu ochiul de sticlă, îndrăgitul său mentor, acum decedat, de la Academia de Teatru, îi spusese încă de la început: „Un regizor este creatura cea mai singuratică de pe acest pământ lăsat de Dumnezeu. El știe ce-i bun și ce-i rău într-un spectacol, sau ar trebui să știe, dacă-și merită banii pe care-i încasează, și trebuie să transmită această informație celor din jurul său, fără a înceta să zâmbească.”

În acel moment, nu păruse atât de greu.

„Această meserie nu se referă la felul în care o să reușești în viitor”, obișnuia să spună Wellbeloved, „ci la modul în care înveți să nu cazi pe fața-ți îndobitocită.”

Bun sfat, așa cum avea să se dovedească mai târziu. Calloway îl putea încă vedea pe Wellbeloved, cu chelia strălucitoare și ochii scânteind de plăcere cinică, prezentându-i pe-o tavă respectivul sfat. Niciun om de pe pământ, gândise Calloway, nu iubise teatrul mai mult ca Wellbeloved, și cu siguranță nimeni nu ar fi putut să fie mai sarcastic referitor la pretențiile sale.

•

Era aproape unu dimineața, când terminară nenorocita de repetiție; parcurseră toate însemnările și se despărțiră, posomorâți și plini de resentimente unii față de alții. Calloway nu mai avea chef să le țină companie în acea seară, nici la vreo beție târzie, în bârlogul unuia sau al altuia, nici la vreo ședință de masaj. Era atât de deprimat și de mâhnit, încât nici vinul, nici femeile și nici cântecele nu-i puteau schimba starea de spirit. De-abia o putea privi pe Diane în față. Observațiile pe care i le făcuse în fața restului distribuției fuseseră acide. Nici măcar nu erau de vreun folos.

În foaier, o întâlni pe Tallulah, încă vioaie, deși trecuse de mult ora de culcare a unei doamne în vârstă.

— Încui ușa, în seara asta? o întrebă el, mai mult ca să spună ceva, și nu fiindcă ar fi fost curios.

— Întotdeauna încui ușa, răspunse ea.

Avea mult peste șaptezeci de ani – prea bătrână pentru slujba de la casă, prea tenace pentru a fi îndepărtată cu ușurință. Acum, întrebarea era pur academică, nu? Se întrebă ce ar răspunde când avea să afle despre închiderea teatrului. Probabil că vestea o să-i frângă inima fragilă. Oare nu i-a spus Hammersmith, cândva, că Tallulah lucrase în teatru de la vârsta de cincisprezece ani?

— Ei bine, noapte bună, Tallulah.

Ca întotdeauna, ea înclină ușor din cap. Apoi întinse mâna și îl apucă de braț pe Calloway.

— Da?

— Domnului Lichfield..., începu ea.

— Ce-i cu domnul Lichfield?

— Nu i-a plăcut repetiția.

— A fost aici, astă-seară?

— Oh, da, replică ea, ca și cum Calloway era doar un imbecil dacă credea altceva, bineînțeles că a fost.

— Nu l-am văzut.

— Ei bine... n-are importanță. Nu a fost prea impresionat.

Calloway încercă să pară indiferent.

— Asta-i situația.

— Iubește foarte mult spectacolul tău.

— Mi-am dat seama, zise Calloway, evitând privirile acuzatoare ale lui Tallulah.

Avea destule probleme care să-l țină treaz toată noaptea, fără a mai avea nevoie și de afirmațiile ei dezaprobatore.

Își eliberă brațul și se îndreptă spre ușă. Tallulah nu făcu nicio încercare de a-l opri.

— Ar fi trebuit s-o vezi pe Constantia, spuse ea, pur și simplu.

Constantia? Unde auzise numele ăsta? Bineînțeles, soția lui Lichfield!

— O juca minunat pe Viola.

Calloway era prea obosit, ca să se ocupe de actrițe moarte; era moartă, nu? Chiar Lichfield afirmase că era moartă!

— Minunat! repetă Tallulah.

— Noapte bună, Tallulah. Ne vedem mâine.

Cotoroașta bătrână nu-i răspunse. Dacă fusese jignită de maniera bruscă în care terminase conversația, atâta pagubă. Calloway o lăsă în plata Domnului și ieși în stradă.

Era sfârșitul lui noiembrie și era rece. Nicio mireasmă nu plutea în aerul nopții, doar mirosul de smoală de la vreo stradă proaspăt asfaltată și puțin praf adus de vânt. Calloway își ridică gulerul jachetei până la ceafă și se grăbi spre refugiul îndoielnic oferit de localul lui Murphy.

•

În foaier, Tallulah întoarse spatele frigului și întunericului din lumea exterioară și reveni, târșându-și picioarele, spre templul visurilor. Duhnea atât de dezgustător – un iz ranced, cauzat de vârsta localului și de folosirea lui îndelungată, un iz asemănător cu al propriului ei corp. Sosise timpul ca procesele naturale să-și urmeze cursul firesc; nu avea niciun rost ca lucrurile – clădirile și oamenii – să depășească limita de timp. Teatrul Elysium trebuia să moară, însă așa cum trăise – în glorie.

Trase, plină de respect, draperiile roșii, care acopereau portretele din coridorul ce ducea din foaier în stal – Barrymore, Irving: mari nume, mari actori. Or fi fost portretele pătate și decolorate, dar amintirile erau la fel de vii și de proaspete ca apa de izvor. Ultimul portret scos la lumină din lungul șir era cel al Constantiei Lichfield – o față de-o frumusețe transcendentală, o structură a oaselor care-l făcea să plângă pe orice anatomist.

Bineînțeles că ea fusese prea tânără pentru Lichfield, și asta constituise doar o parte a tragediei. Lichfield Svengali, un bărbat de două ori mai în vârstă decât Constantia, fusese capabil să ofere frumuseții ei strălucitoare tot ceea ce-și dorea: celebritate, bani, companie. Totul, cu excepția darului de care avea cea mai mare nevoie: viața însăși.

Murise, de un cancer la sân, înainte de-a împlini douăzeci de ani. Totul se întâmplase atât de repede, încât era încă greu de crezut că dispăruse pentru totdeauna.

Amintindu-și de acel talent genial, pierdut și irosit, ochii lui Tallulah se umplură de lacrimi. Constantia ar fi strălucit în atâtea roluri, dacă i-ar fi fost cruțată viața – Cleopatra, Hedda, Rosalind, Electra...

Dar n-a fost să fie așa. Dispăruse pentru totdeauna, stinsă ca o lumânare în timpul unui uragan, iar pentru cei rămași în urmă, viața mai era doar o scurgere a timpului, înceată și lipsită de orice bucurii, printr-un ținut rece. Erau dimineți, imediat după răsăritul zorilor, când Tallulah se întorcea pe partea cealaltă și se ruga să moară în somn.

Lacrimile aproape că o orbeau acum. Of, Doamne, cineva era în spatele ei! Se întorsese, probabil, domnul Calloway, iar ea plângea cu suspine și se comporta ca o babă nătângă, exact așa cum știa că o consideră el. Ce înțelegea un tânăr despre trecerea anilor, despre durerea adâncă pricinuită de o pierdere irecuperabilă? Avea să mai dureze ceva timp până să ajungă și el în aceeași situație. Mai repede decât credea, dar, totuși, peste o bucată de vreme.

— Tallie, zise cineva.

Știa cine: Richard Walden Lichfield. Tallulah se întoarse și-l văzu la mai puțin de doi metri distanță – un bărbat la fel de frumos cum și-l amintea dintotdeauna. Trebuia să fie cu vreo douăzeci de ani mai în vârstă decât ea, dar trecerea anilor nu părea să-l fi afectat. Tallulah se simți rușinată că plânsese.

— Tallie, spuse el, amabil, știu că-i puțin cam târziu, dar am crezut că vei dori cu siguranță să saluți pe cineva.

— Să salut?

Lacrimile îi dispăreau treptat din ochi, și acum o putea vedea pe însoțitoarea lui Lichfield, stând, respectuoasă, la vreo jumătate de metru în spatele acestuia, parțial ascunsă în întuneric. Silueta ieși din umbra aruncată de corpul lui Lichfield – o frumusețe luminoasă, cu o structură minunată a oaselor, o siluetă pe care Tallulah o recunoscuse la fel de ușor ca pe propria ei imagine. Timpul se sfârâmase în bucăți, iar rațiunea părăsise această lume. Fețele dorite cu pasiune reveneau neașteptat, pentru a umple nopțile goale și a oferi o nouă speranță unei vieți care devenise obositoare. De ce să contrazică ceea ce-i vedeau ochii?

Era Constantia, o Constantia radioasă, care-și trecea brațul pe sub cel al lui Lichfield și îi răspundea lui Tallulah cu o înclinare a capului.

Scumpa și decedata Constantia.

•

Repetiția era fixată pentru a doua zi de dimineață, la nouă și jumătate. Diane Duvall își făcu, ca de obicei, apariția cu o jumătate de oră întârziere. Arăta de parcă n-ar fi dormit toată noaptea.

— Îmi pare rău că am întârziat, zise aceasta, vocalele ei deschise scurgându-se de-a lungul intervalului până la scenă.

Calloway nu avea dispoziția necesară pentru lingușeli.

— Mâine-i premiera, izbucni el, și toată lumea te așteaptă.

— Chiar așa? făcu Diane, agitată, încercând să pară distrusă.

Era dimineața prea devreme și efectul se duse dracului.

— În regulă, reluăm de la început, anunță Calloway. Toată lumea este rugată să aibă la îndemână textul și un stilou. Am făcut o serie de tăieturi, și vreau să fie limpezi pentru toți până la prânz. Ryan, ai exemplarul suflerului?

Urmă un schimb grăbit de priviri și un semn negativ din partea lui Ryan.

— Ei bine, adu-l. Și să nu aud mofturi de la nimeni, ora e, oricum, prea târzie. Repetiția de aseară a fost un priveghi, nu o reprezentație. Sfârșitul replicilor a durat o veșnicie, iar jocul a fost mizerabil. Am de gând să fac modificări, și nu va fi prea plăcut.

Nici n-a fost. Începură mofturile, amenințările, argumentele, compromisurile, figurile acre și insultele murmurate printre dinți. Calloway și-ar fi dorit, mai degrabă, să stea atârnat de trapez cu un deget de la picior, decât să fie nevoit să dea indicații la paisprezece oameni nervoși, într-o piesă pe care două treimi dintre ei de-abia o înțelegeau, iar ceilalți nu dădeau nici doi bani pe ea. Își distrugea, pur și simplu, nervii.

Mai rău decât atât, avea mereu senzația că era urmărit, deși sala era goală, de la balcon până la fotoliile de orchestră. Se gândi că, poate, Lichfield avea un spion pe undeva, apoi renunță la această idee, considerând-o un prim semn de paranoia.

În sfârșit, prânzul.

Calloway știa unde s-o găsească pe Diane și era pregătit pentru scena pe care trebuia s-o joace. Acuzații, lacrimi, reasigurări, din nou lacrimi, împăcare. Tot tacâmul.

Bătu la ușa starului trupei.

— Cine-i?

Plângea, oare, sau vorbea cu ajutorul unui pahar plin cu ceva reconfortant?

— Eu.

— Oh!

— Pot să intru?

— Da.

Avea o sticlă de votcă – votcă de calitate – și un pahar. Fără lacrimi – nu încă.

— Nu sunt bună de nimic, nu-i așa? Întrebă Diane de îndată ce el închise ușa.

Ochii acesteia îl implorau s-o contrazică.

— Nu fi prostuță, se eschivă el.

— Nu-l voi putea înțelege niciodată pe Shakespeare, se bosumflă Diane, de parcă ar fi fost vina Bardului din Avon. Toate cuvintele alea blestemate.

Furtuna se întrezărea deja la orizont, și Calloway o simțea adunându-și forțele.

— E-n regulă, minți el, cuprinzând-o cu brațul. Ai doar nevoie de încă puțin timp.

Fața ei se posomorî.

— Măine-i premiera, zise ea, sec.

Greu de contrazis!

— Criticii mă vor face bucăți, nu crezi?

El vru să răspundă „nu”, dar limba avu un acces de cinste.

— Da. Dacă nu...

— Nu voi mai juca niciodată, așa-i? Harry, nenorocitul ăla de evreu neghiob, m-a convins să accept rolul. Mi-a spus că va face bine reputației mele, că îmi va asigura o mai mare influență. Ce știe el? Își încasează comisionul de zece la sută și mă lasă baltă, eu voi fi cea care va arăta ca o proastă!

Furtuna izbucni la gândul că o să arate ca o proastă. De data aceasta, nu era doar o simplă aversă: era fie o rupere de nori, fie

nimic. Calloway făcu tot ce-i stătu în putință, dar era greu. Diane plângea atât de tare, cu suspine, încât toate încercările sale abile eșuau. Așa că o sărută ușor, cum trebuia să facă orice regizor amabil, și – miracolul miracolului – gestul său avu efectul scontat. Aplică metoda cu ceva mai mult entuziasm, iar mâinile i se abătură pe sâni ei, căutându-i sub bluză sfârcurile și strângându-i-le ușor între degetul mare și arătător.

Efectul fu miraculos. Acum, printre nori, se întrezăreau câteva raze de soare; ea trase aerul pe nas și-i desfăcu cureaua, lăsând căldura să usuce ultimele urme de ploaie. Degetele lui găsiră marginea de dantelă a chiloților, și ea oftă în timp ce el o pipăia, ușor, dar nu prea ușor, insistent, dar niciodată prea insistent. Deodată, Diane răsturnă sticla de votcă, însă niciunul nu avu chef să se oprească și s-o ridice, așa încât aceasta se rostogoli pe podea, peste marginea mesei, în contrapunct cu îndemnurile ei și cu gâfâiturile lui.

Atunci se deschise afurisita de ușă și un curent se interpușe între ei, răcind atmosfera.

Calloway aproape se răsuci spre ușă, dar își dădu seama că avea cureaua desfăcută și se holbă în oglinda din spatele Diane, ca să vadă fața intrusului. Era Lichfield. Privea direct la Calloway, cu o figură netulburată.

— Îmi pare rău, trebuia să fi ciocănit.

Vocea lui dulce ca frișca nu trăda nicio urmă de jenă. Calloway se desprinse din îmbrățișare, își strânse cureaua și se întoarse spre Lichfield, înjurând în gând obraji în flăcări.

— Da... așa ar fi fost politicos, declară el.

— Îmi cer încă o dată scuze. Voiam să stau de vorbă cu... – ochii lui, vârați în fundul capului și impenetrabili, o fixau pe Diane – ...steaua spectacolului.

Calloway simțea cum, practic, eul Diane se dilată la cele auzite. Abordarea acestuia îl ului: oare Lichfield își schimbase brusc atitudinea? Venea el, admiratorul penitent, să îngenuncheze la picioarele unei mari actrițe?

— V-aș fi recunoscător dacă s-ar putea să stau de vorbă cu doamna în particular, continuă vocea dulceagă.

— Ei bine, tocmai eram...

— Bineînțeles, îl întrerupse Diane, lăsați-mă doar o clipă, da?
Ea preluase imediat inițiativa, uitând complet de lacrimi.

— Aștept afară, zise Lichfield, salutându-i.

Chiar înainte ca ușa să se fi închis, Diane era deja în fața oglinzii, trecându-și un deget înfășurat într-un șervețel în jurul ochiului pentru a șterge o urmă de fard.

— Ei bine, gânguri ea, e drăguț să ai un simpatizant. Știi cine-i?

— Se numește Lichfield, răspunse Calloway. A fost unul dintre membrii consiliului de administrație al teatrului.

— Poate că vrea să-mi propună ceva.

— Mă îndoiesc.

— Of, Terence, nu fi atât de enervant, rânji ea sardonice. Nu poți suporta ca altcineva să fie în centrul atenției, așa-i?

— Am greșit, recunosc.

Ea își privi cercetător ochii.

— Cum arăt?

— Bine.

— Îmi pare rău pentru... mai înainte.

— Înainte?

— Știi tu.

— Of... da.

— Ne vedem la cârciumă.

După cât se părea, era concediat scurt, cariera sa de amant și confident nemaifiind necesară.

Lichfield aștepta răbdător pe coridorul rece din fața cabinei. Deși luminile erau mai puternice aici decât pe scena prost luminată, și el se afla mai aproape decât fusese în noaptea precedentă, Calloway tot nu putea să-i distingă clar fața sub borurile largi. Era ceva – ce idee i se învârtea prin cap? –, ceva artificial în legătură cu trăsăturile lui Lichfield. Fața acestuia nu se mișca precum un sistem sincronizat de mușchi și tendoane, era prea rigidă, prea trandafirie, aproape ca pielea unei cicatrice.

— Încă nu-i gata, îi spuse Calloway.

— E o femeie drăguță, toarse Lichfield.

— Da.

— Nu vă condamn...

— Hmm.

- Deși nu-i o adevărată actriță.
- Nu cumva aveți de gând să vă amestecați? N-o să vă permit.
- Departe de mine acest gând.

Plăcerea voyeuristică pe care Lichfield o simțea față de jenă lui Calloway îl făcu pe acesta să fie mai puțin respectuos decât fusese până atunci.

- Nu te voi lăsa s-o superi...
- Terence, interesele mele coincid cu ale tale. Crede-mă că tot ce vreau să fac e ca acest spectacol să aibă succes. În aceste circumstanțe, este oare verosimil ca eu s-o supăr pe actrița principală? Terence, voi fi blând ca un miel.
- Ești orice, veni răspunsul posac al lui Calloway, numai miel nu ești.

Zâmbetul înflori din nou pe fața lui Lichfield, și pielea din jurul gurii abia i se întinse pentru a-și exprima părerea.

Neliniștit, fără a-și putea explica motivul, Calloway se îndreptă spre cârciumă, păstrând în minte imaginea acelor dinți prădători, în formă de seceră, din gura lui Lichfield.

•

În mica ei cabină, tapetată cu oglinzi, Diane Duvall era aproape gata să-și joace scena.

- Puteți intra acum, domnule Lichfield, anunță ea.
- Acesta se afla în cadrul ușii înainte ca ultima silabă a numelui lui să-i moară pe buze.
- Domnișoară Duvall, se înclină ușor în semn de respect.
- Ea zâmbi; era atât de curtenitor!
- Vreți să-mi iertați gafa făcută mai devreme?
- Diane părea sfioasă, atitudine care-i înmuia întotdeauna pe bărbați.
- Domnul Calloway..., începu aceasta.
 - Un tânăr foarte insistent...
 - Da.
 - Nu cumva își hăituiește actrița principală?
- Ea se posomorî; o cută i se adânci între arcurile sprâncenelor.
- Mă tem că da.
 - O atitudine extrem de neprofesionistă din partea sa, declară Lichfield, dar, iertați-mă, o pasiune ușor de înțeles.

Actrița făcu câțiva pași spre luminile oglinzii și se întoarse, știind că acestea îi vor pune mai bine în valoare părul.

— Ei bine, domnule Lichfield, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Ca să fiu sincer, e o chestiune delicată, zise Lichfield. Problema dureroasă este – cum să mă exprim? – faptul că talentele dumneavoastră nu sunt ideal puse în valoare în această piesă. Jocului dumneavoastră îi lipsește rafinamentul.

Urmă o tăcere prelungă. Diane pufni pe nas, reflectând la implicațiile remarcii, apoi se deplasă din centrul cabinei spre ușă. Nu-i plăcea felul în care începuse această întrevedere. Aștepta un admirator și, în schimb, îi căzuse pe cap un critic.

— Leși afară! zise ea, cu o voce împietrită.

— Domnișoară Duvall...

— M-ai auzit.

— Credeți că vi se potrivește rolul Violei? continuă Lichfield, ca și cum steaua spectacolului n-ar fi scos nicio vorbă.

— Nu-i treaba dumitale, declară ea cu dușmănie.

— Ba este. Am văzut repetițiile. Erați prietenoasă, neconvingătoare. Accentele comice n-au haz, scena reunirii, care ar trebui să ne frângă inimile, este apăsătoare.

— N-am nevoie de păreri dumitale, mulțumesc mult.

— Nu aveți rafinament...

— Cară-te!

— Nici prezență scenică și nici rafinament. Sunt sigur că străluciți în filmele de televiziune, dar teatrul cere o veridicitate specială, o însuflețire care, să fiu sincer, vă lipsește.

Atmosfera se încălzea rapid. Dorea să-l pocnească, dar nu găsea motivul potrivit. Nu-l putea lua în serios pe acest prefăcut ofilit. Cu elegantele mânuși gri, cu cravată impecabilă, de aceeași culoare, părea scos mai degrabă dintr-o comedie muzicală decât dintr-o melodramă. Un tâmpit de homosexual efeminat, cu talia ca de viespe – ce știa el despre actorie?

— Leși afară înainte de a-l chema pe directorul de scenă, insistă Diane, dar Lichfield se interpușe între ea și ușă.

Viol? Asta era scena pe care o jucau acum? I se aprinsese călcâiele după ea? Ferească Dumnezeu!

— Soția mea, rosti el, a jucat-o pe Viola...
— Bravo ei!
— ... și crede că ar pune mai multă viață în interpretarea acestui rol decât dumneavoastră.

— Premiera e mâine, se trezi Diane răspunzând, ca și cum și-ar fi apărat prezența acolo.

De ce naiba încerca să discute rațional cu el, după ce individul dăduse năvală înăuntru și făcuse toate acele remarce îngrozitoare? Poate pentru că îi era puțin frică. Respirația sa, atât de apropiată, mirosea a ciocolată scumpă.

— Știe rolul pe de rost.
— Rolul e al meu. Și-l voi juca. Ei bine, îl voi juca chiar dacă va fi cea mai slabă interpretare a Violei din toată istoria teatrului.

Încerca să-și păstreze stăpânirea de sine, deși îi era greu. Ceva legat de persoana lui o făcea nervoasă. Nu se temea că ar deveni violent – dar îi era frică de ceva.

— Mă tem că i-am promis deja rolul soției mele.
— Ce? făcu ea, căscând ochii mari la aroganța lui.
— Și Constantia îl va juca.

Diane râse la auzul acestui nume. Poate că, la urma urmei, era chiar o adevărată comedie. Ceva după Sheridan sau Wilde, o chestie vicleană, ipocrită. Însă el vorbea cu atâta siguranță. Constantia îl va juca – de parcă ar fi fost ceva obișnuit și previzibil.

— Nu mai discut această problemă, amice, așa încât, dacă nevastă-ta vrea s-o joace pe Viola, n-are decât să facă asta pe-o nenorocită de stradă. Ne-am înțeles?

— Mâine va juca premiera.
— Ești surd, tâmpit, sau poate și una, și alta?

Controlează-te, îi spuse o voce interioară, întreci măsura și nu mai poți juca cu aplomb scena. Oricare ar fi ea.

El făcu câțiva pași spre Diane, și luminile din jurul oglinzii se reflectară pe fața aflată sub borul pălăriei. Actrița nu-l privise cu destulă atenție atunci când își făcuse apariția pentru prima dată; acum observă ridurile adânci, scobiturile din jurul ochilor și gura. Era sigură că ceea ce vedea nu era piele. Un strat de latex, prost lipit, îi fusese aplicat pe față. O mâncau degetele de dorința de a-l smulge și a-i descoperi adevăratul chip.

Bineînțeles. Asta era. Scena pe care o juca se numea Demascarea.

— Să vedem cum arăți, zise ea, și mâna îi ajunse la obraz înainte de-a o putea opri.

Zâmbetul lui i se lățea pe față, în timp ce actrița îl atacă. Asta voia, gândi Diane, dar era prea târziu pentru regrete sau scuze. Vârfurile degetelor ei găsiseră deja marginea măștii chiar lângă orbită și se încleștară pentru o priză mai bună. Apoi traseră cu putere.

Stratul subțire de latex se rupse, și adevărata lui fizionomie fu expusă privirii întregii lumi. Diane încercă să se retragă, dar mâna lui i se încleștă în păr. Tot ce putea face era să privească direct în acea față descărnată. Câțiva mușchi atrofiați pe ici-pe colo și un început de barbă pe o bucată subțire de piele de pe gât; toate țesuturile vii dispăruseră de mult. Cea mai mare parte a feței era, pur și simplu, o grămadă de oase – pătate și roase.

— Nu am fost îmbălsămat, rosti craniul. Spre deosebire de Constantia.

Diane nu pricepu explicația. Nu manifestă vreun protest, care, fără îndoială, ar fi fost justificat de scena respectivă. Scoase doar un scâncet, în timp ce strânsoarea se intensifică și el îi răsturnă capul pe spate.

— Toți trebuie să alegem, mai devreme sau mai târziu, declară Lichfield – respirația mirosindu-i acum mai puțin a ciocolată și mai mult a putrefacție avansată –, între a ne servi pe noi înșine sau a servi arta.

Diane nu-l prea înțelese.

— Morții trebuie să aleagă cu mai mare grijă decât cei vii. Nu ne putem irosi respirația – dacă-mi scuzi expresia – decât pe plăcerile cele mai pure. Cred că nu dorești asta, așa-i?

Ea clătină din cap, rugându-se lui Dumnezeu ca acest răspuns să fi fost cel așteptat.

— Dorești viața corpului, nu viața minții. Și o vei putea avea.

— Mulțu... mesc.

— Dacă o vei dori destul, o vei putea avea.

Brusc, mâna care-o trăsesese până atunci atât de dureros de păr o înșfăcă de ceafă, forțându-i buzele să le întâlnească pe-ale lui. Ar

fi țișat în clipa în care gura putrezindă se lipi de-a ei, dar contactul era atât de insistent, încât chiar îi tăie respirația.

•

Ryan o găsi pe Diane pe podeaua cabinei cu câteva minute înainte de ora două. Era greu de apreciat ce se întâmplase. Nu avea niciun fel de rană pe corp și nu era nici moartă. Poate că alunecase și se lovise la cap în cădere. Oricare ar fi fost cauza, era făcută knock-out.

Mai rămăseseră câteva ore până la repetiția generală, și Viola se afla într-o ambulanță în drum spre secția de reanimare.

•

— Cu cât mai repede vor dărâma locul ăsta, cu atât va fi mai bine, declară Hammersmith.

Băuse în timpul programului, ceea ce Calloway nu-l mai văzuse făcând niciodată. Sticla de whisky se afla pe birou, alături de un pahar pe jumătate plin. Pe hârtiile cu cifre se observau urme de pahar, iar mâna îi tremura vizibil.

— Care-s noutățile de la spital?

— E o femeie frumoasă, zise el, fixând cu privirea paharul.

Calloway putea să fi jurat că era pe punctul de-a izbucni în plâns.

— Hammersmith? Cum se simte?

— E-n comă, dar starea ei s-a stabilizat.

— Bănuiesc că tot e ceva.

Hammersmith se holbă în sus la Calloway, și sprâncenele i se împreună din cauza mâniei.

— Jigodie, zise el, te culcai cu ea! Ai o părere atât de bună despre persoana ta, da? Ei bine, lasă-mă să-ți spun ceva, Diane Duvall valorează cât zece ca tine. Cât zece!

— De aceea ai acceptat să continue acest ultim spectacol, Hammersmith? Pentru că ai văzut-o și de-abia așteptai să-ți pui etichetele pe ea?

— Nu înțelegi. Gândești cu ce ai în pantaloni.

Hammersmith părea sincer jignit de interpretarea dată de Calloway admirației sale pentru domnișoara Duvall.

— Bine, cum dorești. Nu are cine s-o joace pe Viola.

— Tocmai din acest motiv anulez spectacolul, declară rar Hammersmith, pentru a savura din plin momentul.

Trebuia să se ajungă aici. Fără Diane Duvall, nu avea să fie „A douăsprezecea noapte” și poate că era mai bine așa. Se auzi o bătaie în ușă.

— Cine dracu’-i? zise încet Hammersmith. Intră!

Era Lichfield. Calloway se simți aproape bucuros să vadă acea față stranie și plină de cicatrice. Deși avea o mulțime de întrebări pentru Lichfield – despre starea în care o lăsase pe Diane, despre conversația cu aceasta –, nu dorea să i le pună de față cu Hammersmith. În plus, orice acuzație ar fi putut formula împotriva lui ar fi fost contracarată de însăși prezența lui aici. Dacă Lichfield ar fi încercat vreo acțiune violentă asupra Diane, indiferent din ce motiv, s-ar mai fi întors el atât de repede și atât de zâmbitor?

— Cine ești? se interesă Hammersmith.

— Richard Walden Lichfield.

— Ar trebui să-mi spună ceva numele dumitale?

— Am fost în consiliul de administrație al Teatrului Elysium.

— O!

— Am socotit că este de datoria mea...

— Ce vrei? îl întrerupse Hammersmith, iritat de siguranța afișată de Lichfield.

— Am auzit că spectacolul este în pericol, replică Lichfield, netulburat.

— Nu-i în pericol, îl contrazise Hammersmith, permițându-și un zâmbet acru în colțul gurii, nu-i deloc în pericol, pentru că nu va mai exista niciun spectacol. A fost anulat.

— Cum?

Lichfield îl privi pe Calloway.

— Ați fost de acord?

— N-are nimic de spus în această privință. Doar eu pot decide anularea, dacă circumstanțele o cer – așa scrie în contractul său. Teatrul e închis, începând de astăzi, și nu va fi redeschis.

— Ba da, va fi, insistă Lichfield.

— Ce?

Hammersmith se ridică din spatele biroului, și Calloway își dădu seama că nu-l văzuse până atunci niciodată în picioare. Era foarte

mic de statură.

— Vom juca „A douăsprezecea noapte”, așa cum s-a anunțat, rosti Lichfield, liniștit. Soția mea a acceptat s-o înlocuiască pe domnișoara Duvall în rolul Violetei.

Hammersmith izbucni într-un râs vulgar, de măcelar. Totuși, acesta îi muri pe buze în clipa în care biroul fu invadat de-un miros de levănțică, și Constantia Lichfield își făcu intrarea, strălucitoare, înveșmântată în mătase și blană. Arăta la fel de minunat ca în ziua în care murise; chiar și Hammersmith își ținu răsuflarea, rămânând fără glas la vederea ei.

— Noua noastră Viola! anunță Lichfield.

Hammersmith își recapătă vocea după câteva secunde.

— Această femeie nu poate juca rolul doar cu o jumătate de zi înaintea premierei.

— De ce nu? interveni Calloway, fără să-și ia ochii de la soție. Lichfield era un bărbat norocos; Constantia era de-o frumusețe extraordinară. De-abia îndrăznea să respire în prezența ei, de frică să nu dispară.

Atunci, aceasta deschise gura. Replica era din actul V, scena 1:

„De stă în calea bucuriei noastre,
Doar haina-mi bărbătească, mincinoasă,
Să nu mă-mbrățișezi decât atunci
Când locul, timpul, totul dovedi-vă
Că sunt Viola.”^[7]

Vocea era delicată și muzicală, dar părea să răsună în tot corpul ei, întregind fiecare frază cu subînțelesurile unei pasiuni înăbușite.

Iar fața... era minunat de vie, trăsăturile însoțindu-i cuvintele cu o expresie delicată. Era încântătoare.

— Îmi pare rău, zise Hammersmith. Însă există reguli și regulamente referitoare la astfel de lucruri. E înscrisă în sindicatul actorilor?

— Nu, declară Lichfield.

— Ei bine, e imposibil. Sindicatul e strict în această privință. Ne-ar jupui de vii.

— Ce te privește pe tine, Hammersmith? interveni Calloway. Ce dracu’-ți pasă atât de mult? Tot nu vei mai pune vreodată piciorul în vreun teatru, după ce acesta va fi demolat.

— Soția mea a urmărit repetițiile. Se va integra perfect.

— Ar putea fi ceva cu adevărat magic, zise Calloway, entuziasmul său crescând cu fiecare clipă în care o privea pe Constantia.

— Riști să ai probleme cu sindicatul, Calloway, bombăni Hammersmith.

— Îmi asum acest risc.

— Așa cum ai spus, pe mine nu mă privește. Dar, dacă cineva le va vinde pontul, totul se va sparge în capul tău.

— Hammersmith, dă-i o șansă. Dă-ne tuturor o șansă. Dacă sindicatul mă trece pe lista neagră, asta-i treaba mea.

Hammersmith se așează din nou pe scaun.

— Nu va veni nimeni, știi asta, nu-i așa? Diane Duvall era un star. Spectatorii ți-ar fi înghițit tot spectacolul grandilocvent doar ca s-o vadă, Calloway. Dar o necunoscută?... Ei bine, te privește. Dă-i drumul, eu mă spăl pe mâini de afacerea asta. Amintește-ți că totul se va sparge în capul tău, Calloway. Sper că te vor jupui de viu.

— Mulțumesc, zise Lichfield. Foarte amabil din partea dumitale.

Hammersmith începu să-și facă ordine pe birou, pentru a pune mai mult în evidență sticla și paharul. Întrevederea se terminase: nu mai era interesat câtuși de puțin de acești afoni.

— Plecați, zise el. Pur și simplu, plecați!

— Am una sau două doleanțe, îi spuse Lichfield lui Calloway, în timp ce părăseau biroul. Câteva modificări de concepție regizorală, care să îmbunătățească jocul soției mele.

— Ce anume?

— Pentru a o calma pe Constantia, aș vrea ca luminile să fie reduse substanțial. Nu-i obișnuită să joace sub atâtea reflectoare puternice și fierbinți.

— Foarte bine.

— Aș mai dori să instalezi un șir de lumini chiar la rampă.

— La rampă?

— Îmi dau seama că e o cerere neobișnuită, dar se simte mai în largul ei cu lumini la rampă.

— Au tendința să-i orbească pe actori, afirmă Calloway. Devine dificil să-i vadă pe spectatori.

— Cu toate acestea... trebuie să cer instalarea lor.

— În regulă.

— A treia rugămintă... Vreau să regândești toate scenele care implică sărutări, îmbrățișări sau alte gesturi de acest fel, pentru a nu permite nicio atingere fizică, oricât de mică ar fi, a soției mele.

— Orice atingere?

— De orice fel.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Soția mea nu are nevoie să dea un caracter teatral aventurilor inimii, Terence.

Ce curios accentuase acesta cuvântul „inimă”. Aventurile inimii.

Calloway prinse privirea Constantiei o fracțiune de secundă. Era ca și cum ar fi fost binecuvântat.

— O prezentăm pe noua noastră Viola celorlalți? sugerează Lichfield.

— De ce nu?

Cei trei intrară în teatru.

•

Rearanjarea luminilor și excluderea oricărui contact fizic a fost simplu de realizat. Și, deși restul distribuției a fost la început prudentă în privința noii colege, lipsa de afectare și farmecul ei natural i-au făcut în scurt timp pe toți să-i cadă la picioare. Pe deasupra, prezența ei însemna că spectacolul avea să se joace în continuare.

•

Calloway făcu o pauză la ora șase, anunțând că repetiția cu costume o să înceapă la opt și recomandându-le să părăsească teatrul și să se distreze vreo oră, sau chiar mai mult. Se împrăștiară cu toții care încotro, discutând plini de entuziasm despre spectacol. Ceea ce cu o jumătate de zi mai devreme păruse un adevărat dezastru, se contura acum ca un viitor succes. Bineînțeles că erau mii de lucruri de remediat: deficiențe tehnice, costume care nu veneau bine, greșeli de regie. Dar, totuși, actorii nu mai fuseseră atât de veseli de multă vreme. Până și Ed Cunningham nu se dădu în lături de-a face un compliment sau două.

•
Lichfield o găsi pe Tallulah dereticând în foaierul artiștilor.

— Diseară...

— Da, domnule.

— Nu trebuie să-ți fie frică.

— Nu mi-e frică, replică Tallulah. Ce gând! Ca și cum...

— S-ar putea să te doară puțin, ceea ce regret. Pe tine – de fapt, pe noi toți.

— Înțeleg.

— Firește că înțelegi. Iubești teatrul așa cum fac și eu: cunoști paradoxul acestei profesii. Pentru a juca viața... ah, Tallulah, pentru a juca viața... ce lucru curios! Știi, uneori, mă întreb cât timp voi mai putea menține iluzia.

— E o performanță minunată, declară femeia.

— Așa crezi? Chiar crezi?

Critica ei favorabilă îl încuraja. Era atât de chinuitor să te prefaci tot timpul: să falsifici carnea, respirația, aspectul vieții. Recunoscător față de părerea lui Tallulah, întinse mâna după ea.

— Ai vrea să mori, Tallulah?

— Doare?

— Aproape deloc.

— M-ar face foarte fericită.

— Chiar așa ar trebui să te faci.

Gura lui o acoperi pe-a ei, și Tallulah muri în mai puțin de un minut, cedând bucuroasă limbii sale cercetătoare. O așeză pe canapeaua jerpelită și încuie ușa foaierului artiștilor cu propria lui cheie. Ea avea să se răcească rapid în frigul din încăpere și să fie din nou pe picioare în momentul în care or să sosească spectatorii.

•
La ora șase și un sfert, Diane Duvall coborî din taxi în fața Teatrului Elysium. Era întuneric, o noapte vântoasă de noiembrie, dar se simțea bine; nimic nu putea s-o indispună în acea noapte. Nici întunericul, nici frigul.

Trecu nevăzută pe lângă afișele cu numele și figura ei, străbătu sala pustie și se îndreptă spre propria-i cabină. Aici, petrecându-și timpul în compania unui pachet de țigări, îl găsi pe cel căruia îi oferise dragostea.

— Terry!

Se opri o clipă în pragul ușii, pentru ca reapariția ei să-și croiască drum până în străfundurile minții lui. Văzând-o, Calloway păli, așa încât ea se bosumflă puțin. Îi venea destul de greu, fiindcă mușchii feței sale erau rigizi, dar gestul reuși satisfăcător.

Calloway rămase fără cuvinte. Fără nicio îndoială, Diane părea bolnavă și, dacă părăsise spitalul ca să ia parte la repetiția generală cu costume, era nevoit s-o convingă să renunțe. Nu era machiată, iar părul blond-cenușiu trebuia spălat.

— Ce faci aici? întrebă el, în timp ce Diane închidea ușa.

— Am de terminat ceva, declară ea.

— Ascultă... trebuie să-ți spun...

Dumnezeule, avea să fie cumplit!

— Ți-am găsit o înlocuitoare pentru spectacol.

Diane îl privi absentă.

El continuă grăbit, poticnindu-se:

— Am crezut că ești indisponibilă, vreau să spun, nu permanent, dar, știi, cel puțin pentru premieră...

— Nu-ți face probleme, îl liniști ea.

Lui Calloway i se lungi fața.

— Să nu-mi fac probleme?

— Ce-mi pasă mie?

— Ai spus că ai venit să termini...

Se opri. Diane își descheia nasturii rochiei. *Nu-i serioasă*, își spuse el, *nu poate fi serioasă. Sex? Acum?*

— M-am gândit mult în ultimele ore, se destăinui ea, în timp ce-și cobora rochia boțită peste umeri; o lăsă să cadă și pași peste ea. Purta un sutien alb, pe care încercă, fără succes, să-l desfacă. Am hotărât că nu mă mai interesează teatrul. Vrei să mă ajuți?

Se răsuci cu spatele la el. Automat, Calloway îi desfăcu sutienul, fără să se gândească efectiv dacă își dorea acest lucru. Părea să fie deja un fapt accompli^[8]. Era simplu – revenise pentru a duce la bun sfârșit ceea ce nu terminaseră împreună. Și, în ciuda sunetelor bizare pe care le scotea din gât și a privirii lipsite de viață, rămânea încă o femeie atractivă. Se răsuci din nou, și privirea lui Calloway se opri pe sânii ei plini, mai palizi decât și-i reamintea, dar frumoși. Pantalonii îi deveniră incomod de strâmți, iar situația se înrăutățea

prin felul în care Diane își mișca șoldurile și își plimba mâinile printre picioare asemenea celor mai vulgare prostituate din Soho.

— Nu-ți face probleme pentru mine, zise ea, m-am hotărât. Tot ce doresc cu adevărat...

Își puse mâinile, pe care tocmai le trecuse peste propriu-i sex, pe fața lui. Erau reci ca gheața.

— Tot ce doresc cu adevărat ești tu. Nu pot să fac dragoste și, totodată, să joc pe scenă... Vine un moment în viața oricui când trebuie să fie luate hotărâri.

Își linse buzele. Limba trecu peste ele, fără a lăsa vreo picătură de umezeală în urmă.

— Accidentul m-a făcut să mă gândesc, să analizez la ce anume țin cu adevărat. Și, sinceră să fiu – îi și desfăcea cureaua –, nu dau doi bani...

Acum, fermoarul.

— ... nici pe ăsta și nici pe vreo altă piesă blestemată... îi căzură pantalonii.

— ... O să-ți arăt la ce țin.

Își strecură mâna în chiloții lui și-l strânse. Într-un fel sau altul, mâna ei rece făcu atingerea și mai sexy. Calloway râse, închizând ochii, în timp ce Diane îi coborî chiloții până la mijlocul coapselor și îngenunche la picioarele sale.

Era la fel de expertă ca întotdeauna; gâtul i se deschise ca un canal de scurgere. Avea gura puțin mai uscată ca de obicei, limba îl freca, iar senzația îl înnebunea. Era atât de bine, încât aproape nu-și dădu seama de ușurința cu care-l devora, înghițindu-l mai adânc decât reușise s-o facă vreodată înainte, folosind orice truc pe care-l știa, pentru a-l ațâța din ce în ce mai mult. Încet și adânc, apoi accelerând, ca să-l aducă aproape de orgasm, și din nou încet, până ce dorința îi dispăru. Se afla cu totul la discreția ei.

Deschise ochii s-o urmărească în plină acțiune. Se înfigea în el, cu fața în culmea fericirii.

— Dumnezeule! gâfâi Calloway. E atât de bine. Oh, da, oh, da!

Pe fața femeii nu se citea nici măcar o tresărire de răspuns, continuând să-l lucreze în tăcere. Nu scotea sunetele ei obișnuite: gemete ușoare de satisfacție, respirație grea pe nas. Îi mânca doar carnea într-o muțenie absolută.

Calloway își ținu respirația o clipă, în timp ce o idee i se născu în pântece. Capul ei continuă să-l bobineze, cu ochii închiși, cu buzele încleștate în jurul membrului, peste măsură de îngroșat. Trecu o jumătate de minut... un minut... un minut și jumătate – și pântecele său se umplu de terori.

Ea nu respira. Reușise acea partidă fără egal de sex oral, pentru că nu se oprise, nici măcar un moment, pentru a inspira sau expira.

Calloway simți cum corpul îi devenea rigid, iar erecția îi scădea treptat, însă ea nu se opri, continuând să pompeze la nesfârșit; un gând inimaginabil îi fulgeră prin minte: *E moartă! M-a luat în gură, în gura ei rece – și este moartă!* De aceea s-a întors, s-a ridicat de pe lespede mortuară și a revenit. Era nerăbdătoare să termine ceea ce începuse, fără să-i mai pese de piesă sau de cea care-i furase rolul. Ceea ce aprecia, era acest act al dragostei, doar acest act. Hotărâse să-l joace pentru eternitate.

Tot ce mai putea face Calloway era să se holbeze ca un prost, în timp ce acest cadavru îi executa o felație.

Atunci, Diane păru să-și dea seama de groaza lui. Deschise ochii și-l privi. Cum să fi putut el confunda acea privire moartă cu una plină de viață? Ea îi scoase încet mădularul înmuiat dintre buze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cu o voce cântată, care încerca încă să pară vie.

— Nu... nu... respiri.

Femeia se schimbă la față și-i dădu drumul.

— Of, scumpule, zise ea, renunțând la orice pretenție de viață. Nu-mi joc prea bine rolul, așa-i?

Vocea era cea a unei fantome, o voce subțire, pierdută. Pielea, pe care el o considerase atât de fermecătoare, era, la o cercetare mai atentă, de un alb de ceară.

— Ești moartă?

— Mă tem că da. De două ore. Am murit în somn. Însă am fost nevoită să vin, Terry, fiindcă aveam de terminat ceva. Am ales. Ar trebui să fii măgulit. Ești măgulit, nu-i așa?

Ea se ridică și se întinse după poșeta pe care o lăsase lângă oglindă. Calloway privi spre ușă, încercând să-și miște membrele,

dar acestea erau inerte. În plus, avea pantalonii în jurul gleznelor. Dacă ar fi făcut doi pași, s-ar fi lungit la pământ.

Femeia se răsuci spre el, ținând în mână ceva argintiu și ascuțit. Oricât ar fi încercat, Calloway nu se putea concentra asupra acelui lucru. Dar, orice ar fi fost, lui îi era destinat.

•

De la construirea noului crematoriu, în 1934, cimitirul suferise umilire după umilire. Mormintele fuseseră devalizate pentru învelișurile de plumb ale sicriilor, pietrele funerare răsturnate și sparte, locurile murdărite de câini și mâzgălite cu graffiti. Foarte puține persoane mai veneau acum să îngrijească mormintele. Numărul descendenților scăzuse, iar cei care ar mai fi putut avea acolo pe cineva îndrăgit erau fie prea puțini, pentru a risca un drum pe-acolo, fie prea sensibili, pentru a rezista la un astfel de vandalism.

Nu fusese întotdeauna așa. Familii ilustre și influente erau înhumate în spatele fațadelor de marmură ale mausoleelor în stil victorian: membri fondatori, industriași și demnitari locali, toți cei care făcuseră gloria orașului prin eforturile lor.

Corpul actriței Constantia Lichfield fusese și el înmormântat aici („Până se va face ziuă și umbrele vor dispărea”), deși mormântul acesteia rămânea aproape unic mulțumită atenției pe care vreun admirator secret încă i-o arăta.

Nimeni nu urmărea cu interes împrejurimile în acea noapte, mult prea rece pentru cuplurile de îndrăgostiți. Nimeni n-o zări pe Charlotte Hancock când își deschise propriul cavou, bătaile aripilor porumbeilor aplaudându-i vigoarea, în timp ce ea se deplasa încet spre întâlnirea cu lumina lunii. O însoțea soțul, Gerald, mai puțin proaspăt ca ea, mort cu treisprezece ani înainte. Joseph Jardine, en famille, nu era prea departe, în spatele soților Hancock; la fel, Marriott Fletcher, Anne Snell, frații Peacock, iar lista continua la nesfârșit. Într-un colț, Alfred Crawshaw, căpitan în Regimentul 17 Lăncieri, își ajută soția, pe frumoasa Emma, să se ridice din așternutul putrezit. Peste tot, fețele se lipeau de crăpăturile lespezilor funerare – nu era oare Kezia Reynolds, ținându-și în brațe copilul care trăise doar o zi? Și Martin van de Linde („Binecuvântată fie memoria celor cinstiți!”), a cărui soție nu fusese

găsită niciodată; Rosa și Selina Goldfinch, amândouă femei cinstite; Thomas Jerrey și...

Prea multe nume, pentru a fi menționate. Prea multe stări de putrefacție pentru a fi descrise. Era suficient de spus că se ridicaseră din mormânt, cu hainele luxoase fluturând, cu fețele dezgolite de orice, cu excepția elementelor de bază ale frumuseții. Morții continuau să apară mereu, deschizând poarta din spate a cimitirului și croindu-și drum cu greu peste terenul pustiu, apoi îndreptându-se spre Teatrul Elysium.

În depărtare, se auzea zgomotul traficului. Deasupra, motoarele unui avion cu reacție urlau și se pregăteau de aterizare. Holbându-se la gigantul ale cărui lumini de poziție clipeau în aer, unul dintre frații Peacock se împiedică și căzu la pământ, cu fața în jos, sfărâmându-și falca. Îl ridicară afectuos și îl însoțiră mai departe. Nu se întâmplase nimic rău; ce-ar însemna o înviere fără câteva râsete?

•

Așadar, spectacolul continuă.

„Dacă e-adevărat că muzica,
E hrana dragostei, cântare dați-mi,
Să-mi satur dorul ăsta fără sațiu,
Și-atâta să-l îndop, încât să moară.”^[9]

Calloway nu putu fi găsit la ridicarea cortinei, dar Ryan primise, prin intermediul omniprezentului domn Lichfield, dispoziția lui Hammersmith de a începe spectacolul cu sau fără regizor.

— Va fi sus, la balcon, explică Lichfield. De fapt, cred că-l văd de-aici.

- Zâmbește? întrebă Eddie.
- Rânjește cu gura până la urechi.
- Atunci e beat mort.

Actorii se amuzară. Se râdea mult în acea noapte. Spectacolul mergea bine și, deși nu-i vedeau pe spectatori din cauza strălucirii orbitoare a noilor lumini de la rampă, simțeau valurile de dragoste și încântare care se scurgeau din sală. Actorii ieșeau din scenă jubilând.

— Toți stau la balcon, zise Eddie, dar prietenii dumitale, domnule Lichfield, sunt extrem de expresivi. Bineînțeles, sunt tăcuți, dar zâmbesc atât de larg...

Actul I, scena 2; prima intrare a Constantiei Lichfield, în rolul Violei, fu primită cu aplauze spontane. Ce mai aplauze! Asemănătoare cu bubuitul cavernos al tobelor, cu bătaia delicată a o mie de bețe pe o mie de piei întinse. Aplauze generoase, violente.

Și, Dumnezeu, se ridica la nivelul așteptărilor! Începu așa cum intenționa să continue, punând tot sufletul în rol, neavând nevoie de prezența fizică pentru a-și exprima profunzimea sentimentelor, dar rostindu-și replicile cu atâta inteligență și pasiune, încât cea mai ușoară mișcare a mâinii valora mai mult decât o sută de gesturi grandilocvente. După acea primă scenă, fiecare nouă apariție fu primită de spectatori cu aceleași aplauze, urmate de o tăcere aproape respectuoasă.

O încredere optimistă se instaurase în culise. Întreaga companie mirosea succesul: un succes care fusese smuls miraculos din ghearele dezastrului.

Din nou, aplauze! Aplauze!

•

În biroul său, Hammersmith înregistra vag tumultul adulației prin aburii beției.

Tocmai se afla pe punctul de a-și turna al optulea pahar, când ușa se deschise. Ridicând o clipă privirea, înregistră că vizitatorul era arogantul Calloway. *Vine să se dea mare*, gândi Hammersmith, *vine să-mi spună că n-am avut dreptate*.

— Ce vrei?

Golanul nu-i răspunse. Cu coada ochiului, Hammersmith avu impresia că zărește un surâs larg și plăcut pe fața lui Calloway. Neghiob mulțumit de sine însuși... să vină când un bărbat era în doliu.

— Bănuiesc că ai aflat?

Celălalt mormăi ceva.

— A murit, zise Hammersmith, începând să plângă. A murit acum câteva ore, fără a-și mai recăpăta cunoștința. Nu le-am spus încă actorilor. N-avea niciun rost.

Calloway tăcu mîlc. Nu-i păsa ticălosului? Nu vedea că acesta era sfârșitul lumii? Femeia era moartă. Murise în măruntaiele Teatrului Elysium. O să înceapă cercetările oficiale, o să fie examinată asigurarea, o să se facă o autopsie și o anchetă; prea multe lucruri urmau să iasă la iveală.

Bău cu nesaț din pahar, fără a se obosi să-l privească din nou pe Calloway.

— Băiete, cariera ta se va duce dracului, după afacerea asta. Nu voi cădea doar eu, scumpule, nu.

Calloway păstra încă tăcerea.

— Nu-ți pasă deloc? îl iscodi Hammersmith.

Urmă un moment de tăcere, apoi Calloway răspunse:

— Mă doare-n cot.

— Nu ești decât un regizor improvizat, de duzină. Asta sunteți *toți* blestemații de regizori! O recenzie bună, și vă credeți Dumnezeu. Ei bine, lasă-mă să ți-o spun pe șleau...

Îl privi pe Calloway, dar ochii încețoșați de alcool reușiră cu greu să focalizeze imaginea. În cele din urmă, izbuti.

Mizerabilul de Calloway era gol de la mijloc în jos. Purta pantofi și șosete, dar nu avea nici pantaloni și nici chiloți. Goliciunea sa ar fi putut să fie comică, dacă n-ar fi existat expresia întipărită pe față. Individul înnebunise: ochii i se rostogoleau necontrolat în orbite, saliva și muci îi curgeau din gură și din nas, limba îi atârna precum cea a unui câine care răsufla din greu.

Hammersmith puse paharul pe sugativa de pe birou și se gândi la ce era mai rău. Cămașa lui Calloway era pătată de o dâră de sânge scursă pe gât din urechea stângă, loc din care ieșea capătul pilei de unghii a Diane Duvall. Fusese înfiptă adânc în craniul lui Calloway. Bărbatul era, cu siguranță, mort.

Însă el stătea în picioare, vorbea și se mișca.

Un alt ropot de aplauze, amortizate de distanță, izbucni din sala de spectacol. Într-un anume fel, nu era un sunet real; venea din altă lume, dintr-un loc în care emoțiile decideau. Era o lume din care Hammersmith se simțise întotdeauna exclus. Nu avusese niciodată succes ca actor, deși numai Dumnezeu era martor că încercase, însă cele două piese scrise de el erau – și știa acest lucru – execrabile. Punctul său forte îl reprezenta contabilitatea, pe care o

folosise ca să rămână cât mai aproape de scenă, detestându-și lipsa de talent ca actor la fel de mult pe cât se simțea jignit de măiestria altora.

Aplauzele încetară și, de parcă ar fi primit o indicație din partea unui sufleur nevăzut, Calloway se repezi spre el. Figura sa nu era nici comică, nici tragică, ci doar o mască de sânge și de răs. Chircindu-se de frică, Hammersmith se simți încolțit în spatele biroului. Calloway sări peste el – arăta ridicol cu poalele cămășii și boașele legănându-i-se în toate părțile – și-l apucă pe Hammersmith de cravată.

— Filistin ce ești! zise Calloway, fără a ști cu adevărat ce era în inima lui Hammersmith, și – poc! – îi frânse gâtul, în timp ce aplauzele izbucniră din nou în sală.

„Să nu mă-mbrățișezi decât atunci,
Când locul, timpul, totul dovedi-vă
Că sunt Viola.”

leșite din gura Constantiei, versurile erau o revelație. Ca și cum acest spectacol cu „A douăsprezecea noapte” era o cu totul altă piesă, iar rolul Violei fusese scris numai pentru Constantia Lichfield. Actorii care se aflau împreună cu ea pe scenă simțeau cum eurile li se ofilesc în fața unui astfel de talent.

Ultimul act se derula spre deznodământul dulce-amărui, iar spectatorii se dovediră la fel de încântați ca întotdeauna, judecând după emoția care le tăia răsuflarea.

Ducele rosti:

„Dă-mi mâna, dar, și hai de mi te-arată
În haine femeiești înveșmântată.”^{10}

În timpul repetiției, invitația ascunsă din vers fusese ignorată; nimeni nu trebuia s-o atingă pe această Viola, cu atât mai puțin să-i prindă mâna. Dar, în febra spectacolului, astfel de tabuuri fură uitate. Purtat de pasiunea momentului, actorul întinse mâna după Constantia. Uitând, la rândul ei, tabuul, Constantia făcu la fel.

În culise, Lichfield rosti în șoaptă „nu”, dar ordinul său nu fu auzit. Ducele strânse mâna Violei într-a sa, viața și moartea unindu-se sub cerul pictat. Era o mână rece, fără sânge în vene, fără nicio roșeață a pielii.

Dar, de data aceasta, era ca și vie.

Erau egali, viii și morții, și nimeni nu putea găsi vreun motiv să-i despartă. În culise, Lichfield oftă, permițându-și un zâmbet. Îi fusese teamă de acea atingere, îi fusese teamă că o să se rupă vraja. Însă Dionysos era cu ei în acea seară. Totul urma să fie bine, simțea acest lucru în oase.

Actul se apropia de sfârșit, iar Malvolio, învins, dar încă proferându-și amenințările, fu scos din scenă. Eroii ieșiră unul câte unul, lăsându-l pe bufon să pună punct piesei:

„Piesa-i gata, trag oblonul,
Tii, ce ploaie e afară!
Dacă v-a plăcut bufonul,
Mai poftiți și mâine seară.”^[11]

Scena se întunecă și căzu cortina. Aplauze furtunoase izbucniră de la balcon, aceleași aplauze cavernoase, trepidante. Actorii, radiind de fericire după succesul repetiției generale cu costume, se alinieră în spatele cortinei pentru a saluta publicul. Cortina se ridică; aplauzele deveniră și mai furtunoase.

Calloway se alătură lui Lichfield în culise. Acum era îmbrăcat și își spălase sângele de pe gât.

— Ei bine, succesul este fulminant, rosti craniul. Mare păcat că această trupă va trebui dizolvată atât de curând.

— Adevărat, răspunse cadavrul.

Actorii strigau spre culise, chemându-l pe Calloway. Îl aplaudau, încurajându-l să-și arate fața.

Calloway puse o mână pe umărul lui Lichfield.

— Vom merge împreună, domnule, zise el.

— Nu, nu, eu nu pot.

— Trebuie. Este tot atât de mult triumful dumitale, ca și al meu.

Lichfield încuviință din cap, și ieșiră să salute publicul împreună cu restul trupei.

•

În culise, Tallulah se puse pe treabă. Se simțea înviorată după somnul din foaierul artiștilor. O dată cu viața, scăpase de atâtea neplăceri. N-o mai durea șoldul, nu mai simțea nevralgia din țeastă. Nu mai trebuia să respire prin „țevi” acoperite cu un strat de murdărie vechi de șaptezeci de ani, nici să-și frece dosul mâinilor pentru a-și pune sângele în mișcare; nici măcar nu mai trebuia să clipească din ochi. Cu puteri reînnoite, se apucă să facă focul, folosind resturi de la montări mai vechi: fundaluri de decor, recuzite, costume. După ce adună destule materiale inflamabile, aprinse un chibrit și le dădu foc. Teatrul Elysium începu să ardă.

•

Cineva strigă, acoperind aplauzele:

— Minunat, iubiților, minunat!

Era vocea Diane; o recunoscuseră cu toții, deși nu o puteau vedea. Cobora pe intervalul principal, îndreptându-se spre scenă și făcându-se de râs.

— Cățea proastă! remarcă Eddie.

— Fir-ar să fie! exclamă Calloway.

Ea se afla acum la marginea scenei, adresându-i-se direct:

— Ai obținut tot ce-ai vrut, nu-i așa? Asta-i noua ta cucerire, da? Da?

Încerca să se urce pe scenă, cu mâinile încleștate de carcasele metalice fierbinți ale reflectoarelor. Pielea începu să i se pârlească, iar grăsimea luă foc cu adevărat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, s-o oprească cineva! strigă Eddie.

Dar ei nu părea să-i pese de mâinile arse; îi râse de-a dreptul în față. Mirosul de carne arsă se ridica deasupra luminilor de scenă. Actorii rupseră rândul, uitând de triumful spectacolului.

— Stingeți luminile! urlă cineva.

O bătaie, apoi luminile de scenă se stinseră. Diane căzu pe spate, cu mâinile fumegând. Unul din actori leșină, altul fugi în culise, ca să vomizeze. Undeva, în spatele lor, auzeau pârlitul ușor al focului, dar ei aveau altceva de făcut.

Fără luminile de scenă, puteau să vadă sala mai clar. Stalul era gol, dar balconul și galeria erau pline cu admiratori înfocați. Toate

rândurile erau pline, iar fiecare spațiu gol de pe interval era înțesat de spectatori. Acolo sus, cineva începu să bată iar din palme, singur câteva momente, apoi urmat de alte ropote de aplauze. Însă acum doar câțiva membri ai trupei se mai simțeau mândri de așa ceva.

Chiar de pe scenă, chiar obosiți și cu ochii orbiți de lumini, actorii observau limpede că niciun bărbat, femeie sau copil din acea mulțime adoratoare nu era în viață. Agitau spre interpreți batiste fine de mătase, ținute în pumni putreziți, unii băteau cu un deget în scaunele din fața lor, dar cei mai mulți își loveau efectiv oasele unele de altele.

Calloway zâmbi, făcând o plecăciune adâncă, și le primi admirația cu gratitudine. În toți cei cincisprezece ani petrecuți în teatru, nu avusese niciodată parte de spectatori atât de pricepuți în a-i recunoaște meritele.

Scăldați în dragostea admiratorilor, Constantia și Richard Lichfield se apropiară, mână-n mână, de partea din față a scenei, pentru a mai primi încă o dată aplauzele publicului, în timp ce actorii în viață se dădeau înapoi, cuprinși de groază.

Începură să țipe și să se roage, să urle animalic, apoi o luară la fugă ca adulterii surprinși, într-o farsă, asupra faptului. Dar, exact ca într-o farsă, nu exista nicio ieșire din situația respectivă. Flăcări strălucitoare se prelingeau pe grinzile tavanului, iar bucăți întregi de pânză se prăbușeau din dreapta și din stânga, pe măsură ce decorurile luau foc. În față, morții; în spate, moartea. Fumul gros se întindea peste tot, așa încât era imposibil de văzut încotro să te îndrepti. Cineva purta o togă din pânză arzândă și își recita urletele. Altcineva îndrepta un stingător împotriva infernului. Totul era inutil: doar o oboseală fără rost, prost dirijată. Pe măsură ce tavanul începu să cedeze, căderile mortale de lemnărie și grinzi de susținere îi reduceră la tăcere pe cei mai mulți.

Spectatorii de la balcon aproape că se împrăștiară. Se îndreptară cu pași mărunți, nefirești, spre mormintele lor înainte de apariția pompierilor, în lințolii și cu fețele luminate de strălucirea incendiului, în timp ce priveau peste umeri să vadă dispărând Teatrul Elysium.

Fusesse un spectacol minunat, și erau fericiți să se întoarcă acasă, cu satisfacția de a avea alt subiect de bârfă în întuneric.

•

Incendiul continuă toată noaptea, în ciuda eforturilor impresionante ale pompierilor de a-l stinge. Pe la patru dimineața, bătălia era pierdută și conflagrația continua nestânjenită. La revărsatul zorilor, Teatrul Elysium era complet distrus.

Rămășițele câtorva persoane fură descoperite printre ruine, majoritatea cadavrelor aflându-se într-o stare care nu permitea o identificare ușoară. Se consultară fișele dentare; se stabili că un cadavru era al lui Giles Hammersmith, administratorul general, altul al lui Ryan Xavier, director de scenă, iar al treilea – fapt extrem de șocant – al Dianei Duvall.

Manșetele ziarelor de scandal titrau: „Eroina din Copilul dragostei arsă de vie”. Într-o săptămână, ea se cufundă în uitare.

Nu existau supraviețuitori. Câteva corpuri nu au mai fost găsite.

•

Stăteau pe marginea autostrăzii și urmăreau mașinile gonind în noapte.

Erau, desigur, Lichfield și Constantia, la fel de radioasă ca întotdeauna. Calloway, Eddie și Tallulah hotărâseră să-i însoțească. Alți trei sau patru se alăturaseră și ei grupului.

Era prima lor noapte de libertate, și iată-i pe marginea drumului – actori ambulanți. Eddie fusese ucis doar de fum, dar focul mai provocase câteva stricăciuni serioase printre ei: corpuri arse, membre rupte. Însă spectatorii pentru care aveau să joace în viitor o să le ierte mutilările neînsemnate.

— Există vieți trăite pentru dragoste, se adresă Lichfield noii sale trupe, și vieți trăite pentru artă. Noi am ales cu bucurie cea de-a doua credință.

Un ropot de aplauze izbucni printre actori.

— Vouă, cei care n-ați murit niciodată, pot să vă spun: bine ați venit în lume!

Râsete; alte aplauze.

Farurile mașinilor care treceau pe autostradă, îndreptându-se spre Nord, luminau siluetele membrilor trupei. După cum se părea, arătau ca bărbați și femei în viață. Dar nu asta era secretul meseriei

lor? Să imite viața atât de bine, încât iluzia să nu poată fi distinsă de realitate? Iar noul lor public, așteptându-i în morgi, cimitire și capele, o să le aprecieze calitățile mai mult decât majoritatea celorlalți. Cine alții să aplaude fățărnicia pasiunii și durerii pe care aveau s-o joace, decât morții care au încercat aceste sentimente și, în cele din urmă, s-au lepădat de ele?

Morții. Nu aveau mai puțină nevoie de distracție decât cei vii, dar erau o categorie extrem de neglijată.

Nu fiindcă această trupă ar fi jucat pentru bani, ci din dragoste pentru arta lor – Lichfield lămurise acest lucru chiar de la început. Niciun alt serviciu nu o să i se mai facă lui Apollo.

— Acum, se interesă el, încotro ne îndreptăm, spre Nord sau spre Sud?

— Spre Nord, răspuse Eddie. Maică-mea e îngropată în Glasgow – a murit înainte ca eu să devin actor profesionist. Aș vrea să mă vadă jucând.

— Atunci, spre Nord să fie, replică Lichfield. Încercăm să găsim un mijloc de deplasare?

Porni în fruntea celorlalți spre restaurantul de lângă autostradă, ale cărui lumini de neon scliffeau intermitent, transformând noaptea în zi. Culorile erau strălucitoare, teatrale – stacojii, gălbui, albastru de cobalt și o nuanță de alb – și se reflectau pe ferestrele mașinii parcate lângă locul în care se aflau. Ușile cu celulă fotoelectrică şuierară când un călător își făcu apariția, aducând hamburgeri și prăjituri copilului aflat pe bancheta din spate a mașinii.

— Cu siguranță că vreun șofer prietenos va găsi un loc și pentru noi, zise Lichfield.

— Pentru toți? se interesă Calloway.

— O camionetă va fi suficientă – cerșetorii nu prea au de ales, replică Lichfield. Și acum, toți suntem cerșetori, supuși toanelor patronilor noștri.

— Putem oricând să furăm o mașină, sugeră Tallulah.

— Nu-i nevoie să recurgem la furturi decât în cazuri extreme, zise Lichfield. Constantia și cu mine o vom lua înainte, pentru a găsi un șofer. Apucă mâna soției sale. Nimeni nu se poate împotrivi frumuseții, mărturisi el.

— Cum procedăm dacă ne întreabă cineva ce facem pe-aici? întreabă, nervos, Eddie.

Nu era obișnuit cu acest rol; avea nevoie de o asigurare din partea cuiva.

Lichfield se răsuci spre restul trupei, și vocea îi răsună puternic în noapte:

— Ce să faceți? accentuă el. Bineînțeles, să vă comportați ca niște oameni vii! Și să zâmbiți!

ÎN TRE DEALURI, ORAȘELE

De-abia în prima săptămână a călătoriei în Iugoslavia a descoperit Mick ce bigot politic își alesese ca iubit. De bună seamă, fusese prevenit. Un homosexual din Baths îi spusese că Judd era mai de dreapta decât Attila Hunul, dar omul fusese unul dintre foștii iubiți ai lui Judd, iar Mick bănuise că era mai multă răutate decât înțelegere în respectivul asasinat de personalitate.

Bine ar fi fost să-l fi ascultat! Atunci nu ar mai fi condus pe acel drum interminabil, într-un Volkswagen ce căpătase brusc dimensiunea unui coșciug, ascultând păreriile lui Judd despre expansiunea sovieticilor. Dumnezeuule, era atât de plicticos! Nu făcea conversație, ci ținea o prelegere, și încă una nesfârșită. În Italia, predica se referise la modul în care comuniștii exploataseră votul țăranilor. Acum, în Iugoslavia, Judd se ambalase cu adevărat pe această temă, iar Mick era pe punctul de a-l pocni pe acest tip greu de convins.

Nu pentru că ar fi fost în dezacord cu tot ceea ce spunea Judd. Unele argumente (acelea pe care Mick le înțelegea) păreau de bun-simț. Dar, de fapt, ce știa el? Era profesor de dans, iar Judd ziarist, un adevărat profesionist. Mick considera, ca și cei mai mulți ziariști pe care-i întâlnise, că era obligat să aibă o opinie referitoare la tot ceea ce există sub soare. În special la politică: cea mai bună troacă în care te puteai bălăci. Puteai să-ți bagi nasul, ochii, capul și picioarele din față în gunoiul ăla și să te simți bine împrôșcându-l peste tot. Era un subiect inepuizabil, ceva ce conținea câte puțin din fiecare lucru, pentru că orice, după părerea lui Judd, aparținea politicului. Artele reprezentau chestii politice. Sexul constituia o problemă politică. Religia, comerțul, grădinăritul, mâncatul, băutul, pârțâitul – toate aveau natură politică.

Iisuse, era o plictiseală ce-ți dădea dureri de cap! O plictiseală ucigătoare, insensibilă la dragoste.

Și mai rău, Judd nu părea să-și dea seama cât de plictisitor devenise Mick, sau dacă pricepuse, nu-i păsa deloc. Continua, pur și simplu, să vorbească prolix^[12], argumentele sale devenind din ce

în ce mai nesperioase, iar propozițiile mai lungi, pe măsură ce mașina înghițea mii de kilometri.

Judd, hotărâse Mick, era un bastard egoist și urma să se despartă de el de îndată ce voiajul lor de nuntă avea să se termine.

•

Judd nu sesizase ce flușturistic, într-ale politici, era Mick până la acea călătorie nesfârșită și nemotivată prin cimitirele culturii europene. Tipul arăta prea puțin interes față de situația economică sau politică a țărilor prin care treceau. Dovedea indiferență față de adevărurile aflate în spatele situației din Italia și căsca, da, căsca atunci când el încerca (și eșua) să dezbată amenințarea rusească la adresa păcii în lume. Trebuia să înfrunte adevărul dureros: Mick era o „fetiță”; nu exista alt termen pentru el. În regulă, poate că nu vorbea politicos și nu purta bijuterii în mod excesiv, dar rămânea oricum o „fetiță”, bucuros să se bălăcească în lumea de vis a frescelor Renașterii timpurii și a icoanelor iugoslave. Condițiile complexe și contradictorii, chiar agoniile ce duseseră la înflorirea și ofilirea acelor culturi, îl oboseau efectiv. Mintea nu-i era mai profundă decât înfățișarea; era un nimeni bine-crescut.

Halal lună de miere!

•

După standardele iugoslave, ruta ce pornea înspre Sud, de la Belgrad la Novi Pazar, era accesibilă. Existau mai puține hârtoape decât pe multe alte drumuri pe care călătoriseră și era relativ neted. Orașul Novi Pazar se întindea pe valea râului Raska, partea de sus a orașului luând numele acestuia. Nu era o zonă populară printre turiști. În ciuda drumului bun, rămăsese inaccesibilă și-i lipseau condițiile sofisticate de viață; totuși, Mick hotărâse să vadă mănăstirea Sopocani, aflată în partea vestică a orașului și, după câteva discuții aprinse, câștigă.

Călătoria se dovedi neinspirată. De ambele părți ale drumului, terenurile cultivate păreau aride și prăfuite. Vara fusese neobișnuit de fierbinte, și seceta afectase multe sate. Recoltele erau compromise, iar vitele fuseseră sacrificate prematur, pentru a le împiedica să moară de foame. Rarele fețe zărite pe marginea drumului aveau întipărite expresiile unor învinși. Chiar și copiii

aveau expresii aspre; sprâncenele lor erau la fel de încruntate ca și căldura stătută ce plutea peste vale.

Acum, când dăduseră cărțile pe față, după o ceartă în Belgrad, cei doi călătoriseră în tăcere cea mai mare parte a timpului; totuși, drumul drept, ca majoritatea unor astfel de drumuri, invita la discuții aprinse. Atunci când șofatul era ușor, mintea scotocea după ceva care s-o țină trează. Și ce putea fi mai bun decât o ceartă?

— De ce dracu' vrei să vezi blestemata aia de mănăstire? îl iscodi Judd.

Era o invitație clară.

— Am făcut atâta drum..., încercă Mick să mențină tonul de conversație, neavând chef de discuții în contradictoriu.

— Alte ticăloase de Fecioare, așa-i?

Păstrându-și vocea cât mai calmă posibil, Mick înșfăcă Ghidul și citi cu voce tare: „... se pot încă vedea și admira câteva dintre cele mai minunate picturi sârbești, inclusiv ceea ce mulți comentatori consideră a fi capodopera durabilă a școlii de la Raska – «Adormirea Maicii Domnului».”

Tăcere.

— M-am săturat până peste cap de biserici, zise, în cele din urmă, Judd.

— E o capodoperă.

— Dacă te iei după cartea aia blestemată, toate sunt capodopere.

Mick simți cum începea să-l părăsească stăpânirea de sine.

— Cel mult două ore și jumătate...

— Ți-am spus, nu mai vreau să văd încă o biserică. Mirosul lor îmi face greață: duhoare stătută de tămâie, sudoare și minciuni...

— E doar un mic ocol, apoi revenim la șosea și-mi poți oferi altă prelegere despre subvențiile pentru fermieri în Sandzak.

— Încerc doar să port o conversație decentă, în loc de prostiile fără margini despre blestematele alea de capodopere sârbești...

— Oprește mașina!

— Ce?

— Oprește mașina!

Judd trase Volkswagen-ul pe marginea șoselei. Mick coborî.

Șoseaua era fierbinte, dar sufla o briză ușoară. Respiră adânc și se îndreptă spre mijlocul drumului. Nu se zăreau nici mașini și nici pietoni. Pustiu în ambele direcții. Dealurile licăreau în căldura degajată de câmpurile din jur. În șanțuri creșteau maci sălbatici. Mick traversă șoseaua, se lăsă pe vine și culese unul.

În spatele său, auzi trântindu-se portiera Volkswagen-ului.

— De ce ne-am oprit? întrebă Judd.

Vocea îi era țâfnoasă, sperând încă într-o discuție în contradictoriu, chiar implorând-o, Mick se ridică, jucându-se cu macul. Avea semințele aproape formate, în acea vară târzie. Petalele căzură de pe receptacul de îndată ce le atinse, ca niște mici picături roșii împrăștiate pe asfaltul cenușiu.

— Te-am întrebat ceva, insistă Judd.

Mick privi în jur. Judd stătea înapoia mașinii, iar sprâncenele lui încruntate indicau o stare incipientă de mânie. Era chipeș, oh, da! O față care le făcea pe femei să plângă, frustrate că era homosexual. O mustață neagră și stufoasă (perfect îngrijită!), dar și niște ochi pe care-i puteai privi veșnic și în care nu aveai să vezi de două ori aceeași sclipire de lumină: *De ce, pentru numele lui Dumnezeu, gândi Mick, trebuie ca un bărbat atât de arătos să fie un rahat atât de insensibil?*

Judd îi întoarse privirea disprețuitoare, holbându-se la drăguțul cu o mină bosumflată, aflat de cealaltă parte a drumului. Mica scenetă pe care Mick o juca înadins pentru el aproape că-l făcea să vomite. Ar fi putut să fie verosimilă la o fecioară de șaisprezece ani, dar îi lipsea credibilitatea la un tip de douăzeci și cinci.

Mick lăsă să-i cadă floarea și își scoase tricoul din jeanși. Un stomac cu mușchii încordați, apoi un tors zvelt și neted se iviră pe măsură ce-și trăgea tricoul. Avea părul ciufulit în clipa în care capul îi apăru din nou la lumină, iar pe față i se întipărise un rânjel larg. Judd îi privi pieptul. Bine făcut, dar nu prea musculos. Cicatricea unei operații de apendicită se întrezărea din jeanșii decolorați. Un lanț de aur, mic, dar strălucitor în lumina soarelui, atârna în scobitura gâtului. Îi întoarse fără intenție rânjelul lui Mick, și un fel de pace se reinstaură între ei. Mick își desfăcea cureaua.

— Vrei s-o facem? întrebă el, continuând să rânjească.

— N-are nici un rost, veni răspunsul, deși nu la această întrebare.

— Ce n-are?

— Nu suntem compatibili.

— Pariem?

Acum avea fermoarul tras și se îndrepta spre lanul de grâu ce mărgea șoseaua.

Judd îl privea în timp ce Mick deschidea drumul prin marea unduitoare, spatele său având culoarea grânelor, care aproape că îl camuflau. Era periculos să faci dragoste în aer liber – nu se aflau în San Francisco și nici măcar în Hampstead Heath. Nervos, Judd aruncă o privire de-a lungul șoselei. Tot pustie, în ambele direcții. Iar Mick se răsucea în lan, se răsucea spre el și-i zâmbea, fluturându-și mâna ca un înotător care se menținea la suprafața unor brizanți aurii.

Ce dracu'..., nu era nimeni care să vadă - nimeni care să știe. Doar dealurile, materie lichidă în aburul produs de căldură – cu pantele lor împădurite, aplecate spre ocupațiile pământului, și un câine abandonat undeva la marginea drumului, așteptând un stăpân pierdut.

Judd urmă cărarea făcută de Mick prin lanul de grâu, descheindu-și cămașa în timp ce mergea. În fața lui goneau șoarecii de câmp, alergând cu pași mărunți printre tulpini, pe măsură ce uriașul le tăia calea, iar picioarele sale produceau un zgomot ca de tunet. Judd le observă panica și zâmbi. Nu voia să le facă nici un rău, dar cum să știe ei asta? Poate că omorâse vreo sută de viețuitoare – șoareci, gândaci, viermi –, înainte de-a ajunge la locul în care, pe un pat de grâu călcat în picioare, zăcea întins Mike, cu același rânjet, dar gol-pușcă.

Au urmat minute lungi de dragoste, o dragoste pasionată, egală ca plăcere pentru fiecare; pasiunea lor era precisă, cei doi simțind momentul în care extazul devenea presant, iar dorința se transforma în necesitate. Se strânsesă împreună, membru lângă membru, limbă lângă limbă, într-un nod pe care doar orgasmul îl putea dezlega, spatele lor fiind alternativ pârlit și zgâriat, pe măsură ce se rostogoleau pe jos, schimbând ghionturi și sărutări. În mijlocul acțiunii, când ejaculă împreună, se auzi pufăitul unui

tractor ce trecea prin apropiere; dar ei erau dincolo de punctul în care le mai păsa de ceva.

Și-au croit drum înapoi spre Volkswagen, cu spice de grâu sfărâmate în păr și în urechi, în ciorapi și între degetele de la picioare. Rânjetele fuseseră înlocuite de surâsuri; armistițiul, chiar dacă nu era unul permanent, avea să dureze cel puțin câteva ore.

Mașina dogorea, și au fost nevoiți să deschidă toate ferestrele și portierele pentru a permite brizei să o răcorească, înainte de a-și continua drumul spre Novi Pazar. Era ora patru, și mai aveau încă o oră bună de mers.

În timp ce urcau în mașină, Mick zise:

— O lăsam baltă cu mănăstirea, da?

Judd căscă gura.

— Am crezut că...

— Nu mai puteam suporta încă o ticăloasă de Fecioară...

Au râs ușor, apoi s-au sărutat, simțindu-și gustul unul altuia, un amestec de salivă cu iz de spermă sărată.

•

A doua zi, vremea se arată frumoasă, dar nu excesiv de caldă. Cerul nu era albastru, fiind acoperit cu un nor alb uniform. Aerul dimineții îți pătrundea în nări ca eterul sau menta.

Vaclav Jelovsek urmărea porumbeii în piața centrală din Popolac, cochetând cu moartea, în timp ce săltau și fluturau din aripi în fața vehiculelor ce treceau înapoi și-ncoace cu treburi militare sau civile. Un aer de sobrietate ascundea cu greu emoția pe care o resimțea în acea zi, o emoție ce știa că era împărtășită de fiecare bărbat, femeie sau copil din Popolac. Împărtășită chiar și de porumbei. Poate de aceea se jucau cu atâta dexteritate printre roți, știind că în această zi a zilelor nimic nu li se putea întâmpla.

Scrută din nou cerul – aceeași boltă albă pe care o cerceta de la revărsatul zorilor. Stratul de nori era coborât, nefiind tocmai o atmosferă ideală pentru ceremonii. Prin minte îi trecu o expresie, o expresie englezească pe care o auzise de la un prieten: „A fi cu capul în nori.” Însemna, după părerea sa, a fi cufundat în visare, într-un vis alb și invizibil. Atât, gândi el crispat, știa Occidentul despre nori – că simbolizau visele. Era nevoie de o perspicacitate ce le lipsea apusenilor pentru a înțelege adevărul din această

expresie obișnuită. Aici, în dealurile secrete, nu ar crea ei o realitate spectaculoasă din acele cuvinte fără rost? Un proverb viu. Un cap în nori.

Deja, primul contingent se aduna în piață, în afară de unul sau doi absenți pe caz de boală – dar rezervele de-abia așteptau să le ia locul. Câtă înflăcărare! Erau afișate zâmbete atât de largi când o rezervă își auzea strigat numele și numărul matricol, și era scoasă din linie pentru a se alătura membrului ce începea deja să se contureze. De ambele părți, miracole de organizare. Fiecare cu sarcina sa și cu locul său. Nici un fel de strigăte sau îmbrânceli; într-adevăr, vocile de-abia depășeau șoaptele. El urmărea totul cu multă admirație, în timp ce continua poziționarea, intrarea în formație și fixarea în rânduri.

Se anunța o zi lungă și obositoare. Vaclav fusese în piață chiar cu o oră înaintea zorilor, bând cafea din pahare de plastic, de import, discutând rapoartele meteorologice sosite din jumătate în jumătate de oră de la Pristina și Mitrovica și contemplând cerul fără stele, pe măsură ce lumina cenușie a dimineții înainta tiptil. Acum, bea a șasea cafea și era de-abia ora șapte. De cealaltă parte a pieței, Metzinger arăta la fel de obosit și neliniștit ca și Vaclav.

Urmăriseră împreună – el și Metzinger – zorile ce se scurgeau dinspre Est. Dar acum se separaseră, uitând de prietenia lor anterioară, și nu aveau să-și mai vorbească. La urma urmei, Metzinger era din Podujevo. Trebuia să-și sprijine propriul oraș în bătaia viitoare. Mâine, o să schimbe între ei poveștile aventurilor lor, însă astăzi erau nevoiți să se comporte ca și cum nu s-ar fi cunoscut vreodată, nici măcar atât cât să schimbe un zâmbet. Fiindcă, astăzi, ei aveau să fie, pur și simplu, partizani, interesați doar de victoria orașului lor asupra celuilalt.

Primul picior al lui Popolac se ridicase, spre satisfacția reciprocă a lui Metzinger și Vaclav. Fuseseră făcute verificări meticuloase, iar piciorul părăsi piața, umbra sa proiectându-se, uriașă, pe fațada Primăriei.

Vaclav își sorbi cafeaua dulce și își permise un mic mormăit de satisfacție. Ce zile, ce zile! Zile pline de glorie, cu drapele fâlfâind în aer și vederi ce-ți întorceau stomacul pe dos, destul cât să-i ajungă unui bărbat o viață întreagă. Era o anticipare frumoasă a Raiului.

Lăsați-i Americii plăcerile ei simple, șoriceii animați, castelele acoperite cu dulciuri, cultele și tehnologiile sale – el nu dorea nimic din toate acestea. Cea mai mare minune a lumii era aici, ascunsă între dealuri.

Ah, ce zile!

•

În piața centrală din Podujevo, scena nu era mai puțin animată și nici mai puțin inspiratoare. Poate că exista un sentiment mut de tristețe, ce sublinia ceremonia din acest an, și acest lucru era de înțeles. Nita Obrenovic, organizatoarea respectată și iubită a lui Podujevo, încetase din viață. Iarna trecută o revendicase, la vârsta de nouăzeci și patru de ani, lipsind orașul de părerile ei dure și de comportamentul și mai dur. Nita lucrase cu cetățenii din Podujevo timp de șaiszeci de ani, planificând întotdeauna următoarea întrecere și îmbunătățind proiectele, cheltuindu-și energia în încercarea de a face ca viitoarea înfruntare să fie mai ambițioasă și mai plină de viață decât cea anterioară.

Acum, ea era moartă și i se simțea cumplit absența. Nu pentru că ar fi existat o lipsă de organizare pe străzi, oamenii fiind mult prea disciplinați ca să se întâmple așa ceva, dar se aflau deja în întârziere și se făcuse aproape șapte și douăzeci și cinci. Fata Nitei luase locul mamei sale, însă ei îi lipsea puterea de a stimula oamenii și a-i împinge la acțiune. Într-un cuvânt, era prea blândă pentru o astfel de sarcină. Trebuia un conducător care să fie parțial profet și parțial maestru de manevră, ca să-i ademenească și să-i forțeze pe cetățeni să-și ocupe locurile. Poate că, după două sau trei decenii și după participarea la mai multe întreceri, fata Nitei Obrenovic și-ar fi atins scopul. Totuși, astăzi, Podujevo era în întârziere; fuseseră trecute cu vederea verificările obișnuite, iar privirile nervoase înlocuiseră încrederea anilor anteriori.

Cu toate acestea, la opt fără șase minute, primul membru al lui Podujevo își croi drum afară din oraș, îndreptându-se spre punctul de adunare pentru a-și aștepta camaradul.

Până atunci, flancurile erau deja amplasate în Popolac, iar contingentele armate așteptau ordinele în Piața Primăriei.

•

Mick se trezi prompt la ora șapte, deși nu exista un ceas deșteptător în camera lor simplu mobilată, din Hotelul Belgrad. Zăcea lungit în pat și asculta respirația regulată a lui Judd, aflat în patul geamăn, din cealaltă parte a camerei. O lumină posomorâtă de dimineață se strecura printre draperiile subțiri, descurajând o plecare matinală. După ce fixă câteva minute lacul crăpat de pe tavan și după ce se holbă și mai mult la crucifixul grosolan sculptat, de pe peretele opus, Mick se ridică și se îndreptă spre fereastră. Așa cum ghicise, ziua era mohorâtă, cu cerul plumburiu, iar acoperișurile din Novi Pazar erau cenușii, având un aspect monoton, în lumina palidă a zorilor. Dar, dincolo de acoperișuri, spre Est, se zăreau dealurile. Acolo era soare. Vedeau niște dâre de lumină, ce reliefa verdele-albăstrui al pădurii, invitându-l să-i viziteze pantele.

Astăzi, poate că or să meargă spre sud, la Kosovska Mitrovica, unde exista o piață, nu-i așa, și un muzeu? Și puteau coborî pe valea râului Ibar, urmând șoseaua ce însoțea cursul apei, acolo unde dealurile se înălțau sălbatic și strălucitoare, de ambele părți. Dealurile, da – astăzi hotărâseră să vadă dealurile.

Era ora opt și un sfert.

•

Pe la nouă, principalele corpuri ale lui Popolac și Podujevo erau, efectiv, adunate. În zonele alocate lor, membrele ambelor orașe așteptau să se alăture torsurilor deja pregătite.

Vaclav Jelovsek își puse mâna streășină la ochi și cercetă cerul. Fără îndoială, plafonul noros se ridicase în ultima oră, iar spre Est se zăreau spărturi printre nori, ba chiar, ocazional, și câteva raze de soare. Poate că nu avea să fie o zi perfectă pentru confruntare, dar, cu siguranță, una destul de potrivită.

•

Mick și Judd dejunaseră târziu, servind ceva asemănător cu șunca și ouăle și câteva cești de cafea neagră. Se însenina, chiar și în Novi Pazar, iar ambițiile lor deveneau tot mai mari: să ajungă la Kosovska Mitrovica până la prânz și, poate, să viziteze castelul-deal de la Zvecan, în timpul după-amiezii.

Pe la nouă și jumătate ieșiră din Novi Pazar și porniră pe șoseaua ce ducea spre Sud, către valea râului Ibar. Nu era o șosea

grozavă, dar hopurile și hârtoapele nu le puteau strica ziua.

Drumul era pustiu, cu excepția unor pietoni ocazionali, iar în locul lanurilor de grâu și porumb, pe lângă care trecuseră în ziua precedentă, șoseaua era flancată de dealuri ondulate, cu pantele acoperite de păduri întunecate și dese. În afara câtorva păsări, nu văzură nici un fel de viețuitoare sălbatică. Chiar și tovarășii lor rari de călătorie dispărură cu totul, după câțiva kilometri, iar cele câteva ferme, pe care le lăsară în urmă, păreau închise și zăvorâte. Porci negri alergau singuri prin curți, fără nici un copil care să-i hrănească. Rufele spălate se umflau și fâlfâiau pe frânghii, dar nu se vedea nici o spălătoreasă.

La început, această călătorie solitară printre dealuri era odihnitoare, prin lipsa oricărui contact cu alte ființe umane, dar, pe măsură ce trecea dimineața, cei doi începură să se simtă neliniștiți.

— N-ar fi trebuit să vedem un indicator pentru Mitrovica?

Mick cercetă cu atenție harta.

— Poate...

— ... am apucat pe un drum greșit.

— Dacă ar fi fost vreun indicator, l-aș fi observat. Cred că ar trebui să încercăm să părăsim drumul ăsta – s-o luăm mai spre Sud, să ajungem devale, mai aproape de Mitrovica decât am planificat...

— Cum să părăsești blestemata asta de șosea?

— Pe drumuri de țară.

— Ei bine, ce mi-s astea, ce mi-i șoseaua pe care ne aflăm.

Judd își țuguie buzele.

— Ai o țigară? întrebă el.

— Le-am terminat acum câțiva kilometri.

În fața lor, dealurile formau o linie impenetrabilă. Nici un semn de viață, nici cel mai mic vălătuc de fum, nici un zgomot de voci sau de vehicule.

— E-n regulă, spuse Judd, la următoarea intersecție, cotim. Orice e mai bun decât șoseaua asta.

Își continuă călătoria. Șoseaua se deteriora rapid, hârtoapele deveneau adevărate cratere, iar movilele îi dădeau senzația că treceau cu roțile peste corpuri omenești.

— Acolo! exclamă, deodată, Mick.

O răspântie, una palpabilă. Cu siguranță, nu era un drum principal. De fapt, părea un drum de țară, o pistă de pământ asemenea celor descrise de Judd; totuși, reprezenta o evadare din perspectiva fără de sfârșit a șoselei pe care erau prinși în capcană.

— Începe să devină un safari blestemat, zise Judd, în timp, ce Volkswagen-ul porni să se hurduce și să scrâșnească din toate încheieturile de-a lungul jalnicului drum de țară.

— Unde-i sentimentul tău de aventură?

— Am uitat să-l iau cu mine.

Acum începură să urce, pe măsură ce drumul șerpuia în sus printre dealuri. Pădurea se închise în jurul lor, ascunzând cerul, așa încât un mozaic de lumini și umbre gonea precipitat pe capota mașinii. Brusc se auzi un cântec de pasăre, lipsit de expresie, dar optimist, iar în aer se simți un miros de pin proaspăt și pământ reavăn. O vulpe traversă drumul și-i urmări cu privirea, în timp ce mașina se apropia de ea. Apoi, cu pasul calm al unui prinț neînfricat, dispăru agale printre copaci.

Ori încotro s-ar fi îndreptat, gândea Mick, era mai bine decât pe drumul pe care circulasera până atunci. Poate că, în curând, aveau să se oprească și să meargă puțin pe jos, pentru a găsi un promontoriu de pe care să poată contempla valea, ba chiar și orașul Novi Pazar, în spatele lor.

•

Cei doi bărbați mai aveau încă o oră de mers până la Popolac, când capul contingentului părăsi, în cele din urmă, în marș, Piața Primăriei și își ocupă poziția în corpul principal.

Această ultimă plecare pustiise orașul. Nici chiar bolnavii și bătrânii nu fuseseră neglijăți într-o asemenea zi; nimănui nu trebuia să i se interzică spectacolul și triumful întrecerii. Fiecare cetățean, indiferent de vârstă, orbii și mutilații, cei cu copii în brațe, femeile însărcinate – se îndreptară cu toții din orașul lor mândru spre terenul știut. Deși legea impunea participarea tuturor, nu era nevoie de constrângere. Nici un cetățean al celor două orașe n-ar fi pierdut șansa de a vedea spectacolul și de a încerca fiorii întrecerii.

Confruntarea trebuia să fie totală – oraș contra oraș. Așa fusese dintotdeauna.

Ca atare, orașele plecară pe dealuri. Cetățenii din Popolac și Podujevo se adunaseră până la prânz în zonele secrete ale dealurilor, ascunși de ochii oamenilor civilizați, pentru a purta bătălia străbună și rituală.

Zeci de mii de inimi băteau mai repede. Zeci de mii de corpuri se întinseră, se încordară și transpirară, în timp ce orașele își ocupau pozițiile. Umbrele corpurilor întunecau întinderi de teren de mărimea unor mici așezări; greutatea tălpilor strivea iarba, transformând-o într-un lapte verde; mișcările lor ucideau animale, zdrobeau tufișuri și doborau copaci. Pământul reverbera efectiv la trecerea lor, iar dealurile purtau ecoul zgomotului bubuitor al pașilor.

În corpul semeț al lui Podujevo, se vedeau câteva imperfecțiuni tehnice. O ușoară fisură în împletitura flancului stâng dusesese la o slăbiciune în acel loc. Ca atare, apărură probleme în mecanismul pivotant al șoldurilor. Era mai rigid decât ar fi trebuit, iar mișcările nu erau line. Drept rezultat, în acea regiune a orașului încordarea devenise considerabilă. Era suportată cu stoicism; la urma urmei, înfruntarea trebuia să-i solicite pe participanți până la limita puterilor. Totuși, limita critică a rezistenței se afla mai aproape decât ar fi îndrăznit cineva să recunoască. Cetățenii nu erau atât de plini de energie ca în întrecerile anterioare. O perioadă proastă pentru recolte produsese corpuri mai puțin hrănite, coloane vertebrale mai puțin suple, voințe mai puțin dârze. Flancul cu împletitură proastă n-ar fi putut produce un accident în sine, însă slăbit și mai mult de fragilitatea competitorilor, deveni punctul de plecare al unei scene de moarte la o scară nemaîntâlnită.

•

Opriră mașina.

— Auzi?

Mick clătină din cap. Auzul său nu fusese bun nici în adolescență. Prea multe concerte de rock îi spulberaseră dracului timpane.

Judd coborî din vehicul.

Păsările amuțiseră acum. Se deslușea din nou zgomotul pe care-l auziseră în timp ce călătoreau pe drum. Nu era, pur și

simplu, un zgomot, ci aproape o mișcare a pământului, un vuiet ce părea să existe în însăși substanța dealurilor.

Să fi fost tunet?

Nu, era prea ritmic. Își făcu iarăși simțită prezența prin intermediul tălpilor picioarelor... Bum!

De data aceasta, îl auzi și Mick. Se aplecă pe fereastra mașinii.

— Vine de undeva, din față. Acum îl aud.

Judd încuviință din cap.

Bum!

Din nou, tunetul-pământului.

— Ce dracu-i asta? întrebă Mike.

— Orice ar fi, vreau să văd...

Judd reveni, zâmbind, în Volkswagen.

— Aproape că seamănă cu zgomotul tunurilor, zise el, pornind mașina. Al unor tunuri de calibru mare.

•

Prin binoclul său rusesc, Vaclav Jelovsek îl urmărea pe oficialul de la start ridicând pistolul. Zări vălătucul de fum alb ce ieșea din țeavă și, o secundă mai târziu, auzi sunetul împușcăturii răsunând peste vale.

Înfruntarea începuse.

Se uită în sus, la turnurile gemene ale lui Popolac și Podujevo. Capete în nori – ei bine, aproape până acolo! Practic, ele se înălțau ca să atingă cerul. Era o priveliște înfricoșătoare, care-ți tăia respirația, o priveliște ce te făcea să-ți treacă somnul. Două orașe legănându-se, zvârcolindu-se și pregătindu-se să facă primii pași unul spre celălalt, în această bătălie rituală.

Podujevo părea cel mai puțin rezistent. Se simți o anumită ezitare în timp ce orașul își ridica piciorul stâng pentru a începe marșul. Nimic serios, doar o mică dificultate în coordonarea mușchilor soldului și ai coapsei. Câțiva pași, și avea să-și găsească ritmul; alți câțiva, și locuitorii săi urmau să se miște asemenea unei singure creaturi, un gigant perfect, pornit să-și potrivească grația și puterea cu imaginea-ogindă.

Împușcătura alungase stolurile de păsări din copacii ce mărgineau valea ascunsă. Ele se ridicară să celebreze marea

întrecere, ciripindu-și excitarea, pe măsură ce tăbărau asupra terenului de luptă.

•

— Ai auzit o împușcătură? întrebă Judd.

Mick aprobă din cap.

— Exerciții militare?... Zâmbetul lui Judd se lărgise. Parcă și vedea titlurile mari din ziare – reportaje exclusive ale manevrelor secrete din adâncurile provinciale ale Iugoslaviei. Poate că erau tancuri rusești, exerciții tactice desfășurate în afara ochilor cercetători ai Occidentului. Cu puțin noroc, el avea să fie purtătorul acestor vești.

Bum!

Bum!

Păsările se roteau în aer. Tunetul se auzea mai puternic acum.

— E dincolo de culme..., spuse Judd.

— Nu cred că ar trebui să mergem mai departe.

— Trebuie să văd.

— Eu nu. Se presupune că nu trebuie să fim aici.

— Nu văd nici un fel de indicator de restricții.

— Ne vor duce de-aici, ne vor deporta – nu știu – cred, pur și simplu...

Bum!

— Trebuie să văd.

De-abia îi ieșiseră cuvintele din gură, când începură țipetele.

•

Țipa Podujevo – un țipăt de moarte. Cineva îngropat în flancul slab murise din cauza efortului, și, astfel, începuse un lanț al descompunerii în întregul sistem. Un bărbat își eliberă vecinul, iar acela își eliberă, la rândul său, alt vecin, făcând cancerul haosului să se răspândească în tot corpul orașului. Coeziunea structurii imense se deteriora cu o rapiditate terifiantă, pe măsură ce încetarea funcționării unei părți anatomice determina o presiune de neîndurat asupra alteia.

Capodopera pe care oamenii de ispravă din Podujevo o construiseră din carnea și din sângele lor se clătină și, apoi, ca un zgârie-nori dinamitat, începu să se prăbușească.

Flancul sfărâmat își scuipe cetățenii în același fel în care o arteră spintecată face să țâșnească sângele. După aceea, cu o încetineală grațioasă, ce făcea și mai cumplită agonia cetățenilor, se îndoi către pământ, membrele dezagregându-se în timp ce cădea.

Capul uriaș – care atinsese norii atât de recent – fu aruncat spre spate pe gâtul său gros. Zece mii de guri scoaseră un singur urlet din gura enormă – un apel fără cuvinte către cer, vrednic de o milă infinită. Un urlet al pierderii, un urlet al anticipației, un urlet de perplexitate. Cum se putea termina astfel acea zi a zilelor – vru să știe acel urlet –, cum se putea termina într-o învălmășeală de corpuri în cădere?

•

— Ai auzit?

Era, fără îndoială, un sunet uman, deși aproape asurzitor. Stomacul lui Judd se convulsionă. Îl privi pe Mick, care se făcuse la fel de alb ca o foaie de hârtie.

Judd opri mașina.

— Nu, răspunse Mick.

— Ascultă... pentru numele lui Cristos...

Vacarmul gemetelor de moarte, rugămințile și imprecățiile inundară aerul. Era foarte aproape.

— Trebuie să plecăm acum, imploră Mick.

Judd clătină din cap. Era pregătit pentru un spectacol militar – căci toată armata rusă fusese masată dincolo de dealul următor –, dar zgomotul din urechile sale era cel al cărnii umane, chiar prea umane pentru a fi redat în cuvinte. Îi amintea de imaginile ladului, așa cum și le închipuise pe când era copil; de torturile nesfârșite și inexprimabile cu care-l amenințase mama sa, dacă n-ar reuși să îmbrățișeze calea lui Cristos. Fusese o teroare pe care o uitase de douăzeci de ani. Însă brusc, iat-o din nou, de data aceasta, sub o altă înfățișare. Poate că însuși ladul se deschisese, dincolo de orizontul următor, iar maică-sa stătea pe margine și-l invita să guste din pedepsele oferite de acesta.

— Dacă nu pornești, o fac eu.

Mick coborî din mașină și traversă prin fața ei, cercetând drumul. Avu o ezitare de moment, nu mai mult de-o secundă, când

ochii îi sclipiră, neîncrezători, înainte de-a se întoarce spre parbriz, cu fața și mai palidă decât până atunci, și de a exclama: „Iisuse Cristoase!”, cu o voce răgușită de la greața pe care încerca să și-o stăpânească.

Iubitul său stătea încă la volan, cu capul îngropat în mâini, căutând să-și șteargă din minte amintirile.

— Judd...

Judd ridică încet privirea. Mick se holba la el ca un sălbatic, cu fața strălucind din cauza unei sudori înghețate, apărute brusc. Judd se uită dincolo de el. La câțiva metri mai în față, drumul se întuneca în mod misterios, pe măsură ce o maree se întindea spre mașină, o maree groasă și adâncă de sânge. Mentea lui Judd începu să funcționeze cu rapiditate, încercând să ajungă la o altă concluzie decât cea inevitabilă, sugerată de priveliște. Numai că nu exista nici o explicație rezonabilă. Era sânge, într-o abundență insuportabilă, o mare de sânge fără de sfârșit...

Și acum, în briza care adia, se simțea mirosul de cadavre proaspăt spintecate: mirosul provenit din adâncurile corpului uman – parțial dulceag, parțial acrișor.

Mick reveni, împleticindu-se spre portiera Volkswagen-ului, și bâjbâi după mâner. Portiera se deschise brusc și el se strecură înăuntru, cu privirea încetoșată.

— Dă înapoi! spuse acesta.

Judd se întinse după cheia de contact. Mareea de sânge aproape că spăla roțile din față. Înaintea lor, lumea fusese vopsită în roșu.

— Dă-i drumu', la dracu', dă-i drumu'!

Judd nu schița nici un gest de-a porni mașina.

— Trebuie s-aruncăm o privire, zise el, fără convingere.

— Nu trebuie să facem nimic, replică Mike, ci doar să plecăm dracului de-aici. Nu-i treaba noastră...

— Dezastru aviatic...

— Nu se vede fum.

— Totuși, sunt voci omenești...

Instinctul îi spunea lui Mick că trebuia să părăsească neapărat zona. Putea să citească despre tragedie într-un ziar, să vadă

imaginile a doua zi, când aveau să fie cenușii și stacojii. Astăzi erau prea proaspete, prea neprevăzute...

Orice se putea afla la capătul acelui drum, orice care sângera...

— Trebuie...

Judd porni mașina, în timp ce, alături, Mick gemea slab. Volkswagen-ul începu să înainteze încet, pătrunzând în râul de sânge, cu roțile învârtindu-se în marea grețoasă și înspumată.

— Nu, spuse Mick, cu o voce foarte slabă. Te rog, nu...

— Trebuie, sună răspunsul lui Judd. Trebuie. Trebuie.

•

Doar la câțiva metri depărtare, orașul supraviețuitor, Popolac, își revenea din primele convulsii. Se holbă cu o mie de ochi la rămășițele dușmanului său ritual, întins acum într-un amestec de frânghii și corpuri, pe terenul călcat în picioare, un dușman zdrobit pentru totdeauna. Popolac se dădu înapoi, clătinându-se la această priveliște, cu tălpile sale uriașe culcând la pământ pădurea ce delimita zona de luptă, și cu brațele fluturând prin aer. Dar își menținu echilibrul, chiar dacă o banală nebunie, declanșată de grozăvia aflată la picioare, îi cuprinse toate măduarele și-i îngheță corpul. Se dădu comanda: corpul se zvârcoli și se răsuci, și, întorcând spatele rămășițelor înspăimântătoare ale lui Podujevo, se repezi înspre dealuri.

Pe măsură ce înainta către uitare, forma sa gigantică trecu între mașină și soare, aruncându-și umbra rece peste drumul însângerat. Mick nu văzu nimic din pricina lacrimilor, iar Judd, cu ochii pe jumătate închiși, din cauza a ceea ce se temea că avea să zărească după primul cot de drum, înregistră vag existența a ceva care blocase lumina timp de un minut. Poate un nor. Poate un stol de păsări.

Dacă ar fi privit în sus, în acel moment – dacă ar fi aruncat doar o privire spre Nord-Est –, ar fi văzut capul lui Popolac, acel cap imens și asemănător cu un furnicar al unui oraș înnebunit, dispărând din raza sa vizuală, pe măsură ce mășăluia spre dealuri. Ar fi știut că teritoriul se afla dincolo de puterea sa de înțelegere, că nu exista nici un mijloc de vindecare în acest colț al ladului. Dar Judd nu văzu orașul și, astfel, Mick și cu el depășiră ultimul punct din care s-ar mai fi putut întoarce. De-acum înainte, ca și Popolac

și geamănul său mort, pierduseră orice posibilitate de a-și păstra o judecată sănătoasă și o speranță de viață.

•

După primul colț al drumului, dădură cu ochii de rămășițele lui Podujevo.

Imaginația lor civilizată nu concepuse niciodată o priveliște atât de neînchipuit de brutală.

Poate că doar pe câmpurile de luptă ale Europei fuseseră strânse laolaltă așa multe cadavre; dar oare fuseseră atâtea femei și copii înțeleștați împreună cu cadavrele bărbaților? Existaseră, oare, grămezi de leșuri atât de înalte, dar atât de recent pline de viață? Existaseră, într-adevăr, orașe distruse la fel de repede, dar fuseseră vreodată un întreg oraș pierdut din cauza unei simple comenzi dictate de gravitație?

Priveliștea depășea orice imaginație. În fața ei, mintea începea să funcționeze ca melcul, iar forțele rațiunii alegeau cu grijă dovezile, căutând orice punct vulnerabil, orice loc în care ar fi putut spune: „Asta nu se întâmplă. Este un vis de moarte, nu moartea însăși.”

Numai că rațiunea nu putea găsi nici o fisură. Acesta era adevărul. Era moartea însăși.

Podujevo căzuse.

Treizeci și opt de mii șapte sute șaiszeci și cinci de cetățeni zăceau întinși pe pământ sau, mai degrabă, erau aruncați în grămezi diforme, din care tot felul de umori se scurgeau pe sol. Aceia care nu muriseră în urma prăbușirii, sau care nu se sufocaseră, agonizau. Nu aveau să existe supraviețuitori, cu excepția celor câțiva spectatori care își părăsiseră casele pentru a urmări confruntarea. Acei puțini locuitori din Podujevo – mutilații, bolnavii, bătrânii – se holbau acum, la fel ca Mick și Judd, la masacru, încercând să nu creadă ceea ce vedeau.

Judd ieși primul din mașină. Solul de sub pantofii săi din piele de căprioară era lipicios, din pricina sângelui pe cale de coagulare. Judd cuprinse cu privirea măcelul. Nici urmă de epavă, de avion prăbușit sau de incendiu, nici un miros de combustibil scurs pe jos. Doar zeci de mii de cadavre, calde încă, fie goale, fie îmbrăcate în uniforme identice din serj gri – bărbați, femei și copii, toți laolaltă.

Unii dintre ei purtau hamuri de piele, bine strânse în jurul pieptului, hamuri din care se încolăceau în jos kilometri și kilometri de frânghie. Cu cât privea mai de aproape, cu atât mai limpede distingea sistemul extraordinar de noduri și legături ce continua să le țină corpurile împreună. Pentru un motiv sau altul, toți acești oameni fuseseră legați unul de celălalt. Unii se sprijineau pe umerii vecinilor, călărind pe ei precum copiii pe spatele cailor. Alții erau înțeleștați mână în mână, înnodeați cu bucăți de frânghie, într-un perete de mușchi și oase. Iar alții erau legați strâns în formă de minge, cu capetele vârâte între genunchi. Toți erau, într-un anumit fel, uniți de tovarășii lor, prinși împreună ca într-un joc colectiv și dement.

Altă împușcătură.

Mick ridică privirea.

Pe câmp, un bărbat solitar, îmbrăcat într-o manta cafeniu-deschis, umbla printre leșuri cu un revolver în mână, dându-le lovitura de grație muribunzilor. Era un act de milă, nepotrivit, dar, cu toate acestea, el își continuă operațiunea, alegând mai întâi copiii. Descărcându-și revolverul, încărcându-l, descărcându-l din nou, încărcându-l, descărcându-l...

Mick nu se mai putu abține.

Urlă din toate puterile, acoperind gemetele răniților:

— Ce-i asta?

Bărbatul înălță privirea, întrerupându-și îndeletnicirea îngrozitoare, cu fața la fel de cafenie și de-o paloare mortală, ca și mantaua pe care o purta.

— Ha! mârâi el, încruntându-se prin ochelarii groși la cele două persoane care se amestecau în treburile lui.

— Ce se întâmplă aici? strigă Mick.

Îi făcea bine să strige, îi făcea bine să se mânie pe celălalt bărbat. Poate că el trebuia acuzat. Era bine să ai pe cineva în spatele căruia să arunci vina.

— Spune-ne..., începu Mike. Putea să audă lacrimile care-i frângeau vocea. Spune-ne, pentru numele lui Dumnezeu! Explică-ne!

Bărbatul în manta cafenie clătină din cap. Nu înțelegea nici un cuvânt din ce spunea acest tânăr idiot. Vorbea engleza, dar de

altceva nu-și putea da seama. Mick începu să se apropie de el, simțind tot timpul ochii morților ațintiți asupra sa. Ochi ca niște pietre prețioase și strălucitoare, montate în fețe sfărâmate; ochi care îl priveau de jos în sus, de pe capete retezate de la locurile lor obișnuite. Ochi din capete care permiteau urlete puternice. Ochi din capete ce depășiseră stadiul de urlet, de respirație.

Mii de ochi.

Ajunse lângă Manta-Cafenie, al cărui revolver era aproape gol. Bărbatul își scoase ochelarii și-i aruncase deoparte. Și el plângea, iar corpul său masiv și diform se scutura de spasme.

La picioarele lui Mick, cineva se întindea după el. Nu dorea să se uite în jos, însă mâna îi atinse pantoful și nu avu de ales. Văzu un tânăr, zăcând ca o zvastică din carne, cu fiecare încheietură sfărâmată. Sub el, se afla un copil, cu picioarele însângerate, care îi ieșeau în afară ca două bețe de un roz-aprins.

Voia revolverul bărbatului, pentru a-i opri mâna să-l mai atingă. Ba mai mult, voia o mitralieră, un aruncător de flăcări, orice care să stopeze acea agonie.

În timp ce-și ridica privirea de pe corpul sfărâmat, Mick îl văzu pe Manta-Cafenie înălțând revolverul.

— Judd..., zise el.

Dar, pe când cuvântul îi ieșea de pe buze, țeava revolverului pătrunse în gura Mantalei-Cafenii, care apăsă pe trăgaci.

Acesta își păstrase pentru el ultimul glonț. Partea din spate a capului i se deschise ca un ou scăpat pe jos, și bucăți de țeastă zburară în toate părțile. Corpul i se înmuie și Manta-Cafenie se prăbuși la pământ, cu revolverul între buze.

— Trebuie..., începu Mick, adresându-se nimănui. Trebuie...

Care era imperativul? Ce se impunea în această situație?

— Trebuie...

Judd se afla în spatele său.

— Ajutor..., rosti el.

— Da. Trebuie să aducem ajutoare. Trebuie...

— Să plecăm.

Să plece! Asta trebuia să facă. Să plece, sub orice pretext, sub orice motiv, oricât de neînsemnat. Să părăsească acel câmp de

bătaie, să iasă din raza de acțiune a mâinii muribunde, cu o rană în loc de corp.

— Trebuie să anunțăm autoritățile. Să găsim un oraș. Să aducem ajutoare...

— Preoți, zise Mick. Au nevoie de preoți.

Era absurd să te gândești la ultima împărțășanie pentru atâția oameni. Ar fi fost nevoie de-o armată de preoți, de-o cisternă cu apă sfințită și de un megafon pentru a da binecuvântarea.

Cei doi se răsuciră pe călcâie, întorcând spatele ororii și încolăcindu-și brațele unul în jurul celuilalt, apoi aleseră cu grijă drumul înapoi la mașină.

Vehiculul era ocupat.

Vaclav Jelovsek se afla la volan, încercând să pornească Volkswagen-ul. Răsuci o dată cheia de contact. De două ori. A treia oară, motorul prinse viață și roțile se învârtiră în noroiul roșu-închis, ducând mașina pe drum, în marșarier. Vaclav îi văzu pe englezi alergând spre Volkswagen și înjurându-l. N-avea ce să le facă – nu intenționa să le fure automobilul, dar avea o treabă de făcut. Fusesse arbitru, fusesse responsabil pentru confruntare și pentru siguranța celor care participau la ea. Unul dintre orașele eroice căzuse deja. Trebuia să facă tot ce-i stătea în putință pentru a-l împiedica pe Popolac să-și urmeze geamănul. Trebuia să-l urmărească pe Popolac și să-l convingă pe cale rațională. Să-l scoată din groaza ce-l stăpânea prin cuvinte meșteșugite și promisiuni. Dacă nu reușea, ar mai fi existat un dezastru egal cu cel din fața lui, iar conștiința sa era deja destul de afectată.

Mick continua să fugă după Volkswagen, strigând la Jelovsek. Hoțul nu-l lua în seamă, concentrându-se la conducerea mașinii cu spatele, de-a lungul drumului îngust și alunecos. Mick pierdea teren. Vehiculul începuse să prindă viteză. Furios, dar cu respirația tăiată, așa încât nu-și mai putea exprima mânia, Mick rămase în mijlocul drumului, cu mâinile pe genunchi, gâfâind și suspinând.

— Ticălosule! spuse Judd.

Mick privi în lungul drumului, dar mașina lor dispăruse deja

— Blestematu' ăla nici nu poate conduce ca lumea.

— Trebuie... trebuie... să-l prindem..., rosti Mick, respirând sacadat.

— Cum?

— Pe jos...

— Nici măcar nu avem o hartă... A rămas în mașină. Iisuse... Cristoase... Dumnezeule atotputernic!

Porniră împreună pe drum, departe de câmpul însângerat.

După câțiva metri, marea de sânge începu să scadă. Doar câteva șiroaie pe cale de coagulare se mai scurgeau pe drumul principal. Mick și Judd continuară să meargă pe urmele însângerate ale cauciucurilor, până la răscruce.

Șoseaua era pustie în ambele direcții. Urmele de cauciucuri arătau că mașina o luase la stânga.

— A pătruns mai adânc între dealuri, remarcă Judd, holbându-se de-a lungul drumului atrăgător, spre capătul învăluit într-o culoare verde-albăstruie. Și-a ieșit din minți!

— Ne întoarcem pe drumul pe care am venit?

— O să avem nevoie de-o noapte întreagă, dacă o luăm pe jos...

— Poate găsim vreo ocazie.

Judd clătină din cap; era tras la față, cu privirea pierdută.

— Mick, tu nu vezi că toți erau la curent cu ce se întâmpla pe dealuri? Țăranii... toți au plecat dracului în altă parte, în timp ce oamenii aceia au înnebunit aici, sus. Pun pariu pe orice că nu va trece nici o mașină pe drumul ăsta – poate cu excepția unor tâmpiți ca noi – și cu siguranță că nici un turist nu va opri pentru cineva care arată ca noi.

Avea dreptate. Semănau cu niște măcelari – stropiți de sus până jos cu sânge. Fețele lor străluceau de parcă ar fi fost date cu grăsime, iar ochii păreau ai unor nebuni.

— Vom fi nevoiți să mergem pe jos, spuse Judd, pe drumul pe care am venit.

Arată cu degetul spre șosea. Dealurile erau mai întunecate acum; soarele dispăruse brusc, dincolo de culmi.

Mick ridică din umeri. Oricum, îi aștepta o noapte pe drum. Își dorea, totuși, să se ducă undeva – oriunde –, atât timp cât punea o distanță oarecare între el și morții de-acolo.

•

În Popolac domnea un soi de pace. În loc de frenezia panicii, se instaurase o toropeală, o acceptare a lumii așa cum era, demnă mai degrabă de-o oaie. Zăvorâți în pozițiile lor, strânși în curele și frânghii unii într-alții, într-un sistem ce nu permitea ca vreo voce să fie mai puternică decât alta, sau vreo spinare să lucreze mai mult decât cea a vecinului, ei lăsară ca un consens dement să înlocuiască glasul calm al rațiunii. Erau chinuiți de convulsii ca o singură minte, o singură gândire, o singură ambiție. Deveniseră, în decursul câtorva clipe, gigantul cu o singură minte, a cărui imagine o recreaseră atât de strălucit. Iluzia unei individualități meschine era măturată de o mare irezistibilă de sentiment colectiv – nu pasiunea unei mulțimi, ci un val telepatic, ce dizolva vocile miilor de oameni într-o singură comandă irezistibilă. Și acea voce ordona: „Pleacă!”

Vocea spunea: „Du această priveliște departe, unde să nu o mai văd vreodată.”

Popolac se îndreptă spre dealuri, cu niște pași de opt sute de metri. Fiecare bărbat, femeie și copil din acel turn cuprins de agitație era lipsit de vedere. Toți aceștia vedeau doar prin ochii orașului. Erau lipsiți de judecată, cu excepția gândirii orașului. Și se credeau fără de moarte în puterea lor neînduplecată și stângace. Mare și nebun, și nemuritor.

•

După vreo trei kilometri, Mick și Judd simțiră în aer miros de benzină și, puțin mai departe, dădură peste Volkswagen. Se răsturnase într-un șanț de scurgere astupat cu trestii, de la marginea șoselei. Nu luase foc.

Portiera din partea șoferului era deschisă, iar corpul lui Vaclav Jelovsek se rostogolise afară. Avea o expresie calmă, ținând cont de starea de inconștiență în care se găsea. Nu se vedea altă rană, decât una sau două tăieturi pe fața sa liniștită. L-au tras afară pe hoț cu grijă, cărându-l până la șosea. Omul gemu de câteva ori, în timp ce-l deplasau. Apoi îi scoaseră jacheta și cravata și-i îndesară sub cap puloverul lui Mick.

Brusc, deschise ochii și se holbă la cei doi.

— Te simți bine? întrebă Mick.

Bărbatul tăcu o clipă. Nu părea să priceapă nimic.

— Englezi? articolă el, apoi.

Avea un accent puternic, dar întrebarea fusese clară.

— Da.

— V-am auzit vocile. Englezi.

Încruntă din sprâncene și făcu ușor cu ochiul.

— Te doare? îl iscodi Judd.

Bărbatul păru să găsească întrebarea amuzantă.

— Dacă mă doare? repetă el, cu fața încremenită într-un amestec de agonie și extaz. Apoi scrâșni din dinți și spuse: Voi muri.

— Nu, replică Mick. Ești bine...

Omul scutură din cap cu o autoritate absolută.

— Voi muri, insistă acesta, cu hotărâre, vreau să mor.

Judd se ghemui mai aproape. Vocea îi slăbise în intensitate.

— Spune-ne ce să facem, zise el.

Bărbatul închise ochii. Judd îl scutură cu duritate.

— Spune-ne, zise din nou, fără urmă de compasiune. Spune-ne despre ce-i vorba aici.

— Aici? făcu omul, cu ochii încă închiși. O cădere, asta-i tot. Doar o cădere...

— Ce cădere?

— Orașul. Podujevo. Orașul meu.

— De pe ce a căzut?

— De pe el însuși, bineînțeles.

Bărbatul nu explica nimic; răspundea doar la o ghicitoare prin alta.

— Încotro mergeai? se interesă Mick, încercând să fie cât mai pașnic cu putință.

— După Popolac, răspunse bărbatul.

— Popolac? întrebă Judd.

Mick începu să intuiască o anumită legătură în toată povestea asta.

— Popolac este un alt oraș. Ca și Podujevo. Orașe gemene. Se află pe hartă...

— Unde-i orașul acum? îl iscodi Judd.

Vaclav Jelovsek păru să aleagă adevărul. Existase un moment de ezitare între a muri cu o ghicitoare pe buze și a trăi destul pentru

a-și istorisi povestea. Ce mai conta dacă povestea era spusă acum? Nu o să mai fie nicicând o altă întrecere: totul se terminase.

— Au venit aici ca să lupte, zise el, cu o voce foarte slabă. Popolac și Podujevo. Vin la fiecare zece ani...

— Să lupte? făcu Judd. Vrei să zici că toți oamenii aceia au fost omorâți?

Vaclav clătină din cap.

— Nu, nu. Au căzut. Doar v-am spus.

— Ei bine, cum au luptat? se interesă Mick.

— Duceți-vă pe dealuri, veni brusc răspunsul.

Vaclav deschise puțin ochii. Fețele ce se aplecau asupra lui erau extenuate și dezgustate. Acei inocenți suferiseră. Aveau dreptul la câteva explicații.

— Ca giganți, continuă el. Au luptat ca giganți. Și-au alcătuit un corp din corpurile lor, înțelegeți? Pielea, mușchii, oasele, ochii, nasul, dinții – totul era făcut din bărbați și femei.

— Delirează, rosti Judd.

— Duceți-vă pe dealuri, repetă bărbatul. Vedeți cu ochii voștri cât de adevărat este.

— Chiar presupunând..., începu Mike să zică.

Vaclav îl întrerupse, dornic de a termina odată.

— Erau buni la întrecerea giganților. A fost nevoie de multe secole de practică: la fiecare zece ani, totul devenea din ce în ce mai mare. Ambiția unuia era întotdeauna mai mare decât a celuilalt. Frânghii cu care să-i lege împreună – totul era ireproșabil. Tendoane... ligamente... în pânțele există hrană... de la vintre plecau țevi pentru evacuarea deșeurilor. Cei cu vederea mai ageră stăteau în orbite, cei cu vocea mai puternică în gură și gâtleej. Nu vă veți imagina vreodată cât de bine era construit din punct de vedere ingineresc.

— Nu cred așa ceva, declară Judd și se ridică în picioare.

— Este corpul de stat, zise Vaclav, atât de încet, încât vocea îi sună ceva mai tare decât o șoptă. Este forma vieților noastre.

Făcu o pauză. Câțiva nori mici trecură pe deasupra șoselei, răspândindu-se, tăcuți, în aer.

— Un miracol, zise el, de parcă și-ar fi dat seama pentru prima dată de enormitatea acestui fapt. Un miracol!

Destul... Da. Era chiar destul.

Gura i se închise, cuvintele nu se mai auziră și el muri.

Mick îi simți moartea mult mai acut decât a miilor de morți de care fugise; sau, mai degrabă, această moarte era cheia ce declanșă suferința pe care o simțea pentru ei toți.

Se simțea inutil, fie că bărbatul hotărâse să le spună o minciună fantastică în timp ce agoniza, fie că povestea aceea era, într-un anume fel, adevărată. Imaginația sa era prea limitată pentru a înțelege întreaga idee. Creierul îl durea doar gândindu-se la așa ceva, iar compasiunea lui se prăbușea sub greutatea suferinței pe care o simțea.

Stătea pe șosea, în timp ce norii erau mânați de vânt, iar umbrele lor vagi și cenușii treceau pe deasupra lor, îndreptându-se spre enigmaticele dealuri.

•

Era în amurg.

Popolac nu mai putea continua. Simțea oboseala în fiecare mușchi. Moartea poposise pe alocuri, în anatomia sa uriașă; dar în oraș nu exista nici o tristețe pentru celulele lui decedate. Dacă morții erau în interior, cadavrelor li se permitea să atârne în harnașamente. Dacă acestea formau pielea orașului, erau dezlegate și li se dădea drumul pentru a plonja în pădurea de dedesubt. Gigantul nu era capabil de milă. Nu avea altă ambiție decât să continue până ce urma să înceteze să existe.

În timp ce soarele dispărea din raza vizuală, Popolac se odihnea, așezat pe un dâmb, legănându-și capul uriaș în mâinile-i uriașe.

Apăreau stelele, cu avertismentul lor familiar. Se apropia noaptea, bandajând cu mătase rănilor zilei, orbind ochii care văzuseră prea multe.

Popolac se ridică din nou în picioare și începu să se miște, pas cu pas, bubuitoare. Cu siguranță că nu putea să dureze mult până ce o să-l cuprindă iar oboseala, înainte de-a se putea întinde în mormântul vreunei văi pierdute, ca să moară.

Însă mai trebuia să meargă o bucată de vreme, agonizând cu fiecare pas, în timp ce noaptea făcea să înflorească bezna în jurul capului său.

•

Mick dorea să-l înmormânteze pe hoțul mașinii undeva la marginea pădurii. Totuși, Judd remarcă faptul că îngroparea unui corp putea părea oarecum suspicioasă, în lumina mai sănătoasă a zilei următoare. Și, în plus, nu era absurd să fie interesați de un cadavru când, efectiv, alte mii zăceau la o distanță de doar câțiva kilometri de locul în care se aflau?

Ca atare, corpul fu lăsat acolo, și mașina abandonată să se afunde și mai adânc în șanț.

Porniră din nou la drum.

Se făcuse frig, tot mai frig, și le era foame. Însă cele câteva case pe lângă care trecură erau părăsite, încuiate și zăvorâte.

— Ce-a vrut să spună? întrebă Mick, în timp ce stăteau nemișcați, privind o altă ușa încuiată.

— Vorbea metaforic...

— Toate chestiile alea referitoare la giganți?

— Niște fleacuri de origine troțkistă..., insistă Judd.

— Nu cred așa ceva.

— Eu știu. Era discursul lui pe patul morții, pe care, probabil, și-l pregătise de ani de zile.

— Nu cred așa ceva, repetă Mick și porni înapoi spre pădure.

— O, cum asta? zise Judd, care se afla în spatele său.

— Nu recita, pur și simplu, niște lozinci de partid.

— Vrei să spui că tu presupui că pe-aici, pe undeva, se află un gigant? Pentru numele lui Dumnezeu!

Mick se întoarse spre Judd. Fața i se deslușea cu greu în lumina amurgului. Avea însă vocea mai calmă și în ea se distingeau o anumită credință.

— Da. Consider că spunea adevărul.

— E absurd. Ridicol. Nu.

Judd îl detesta pe Mick în acel moment. Simți că îl disprețuia pentru naivitatea și pasiunea cu care credea orice poveste rostită de orice neghiob, dacă avea în ea un suflu romantic. Și asta? Asta era cea mai rea, cea mai absurdă...

— Nu, repetă el. Nu, nu, nu.

Cerul era neted ca porțelanul, iar siluetele dealurilor negre ca smoala.

— Îngheț dracului! zise Mick din întuneric. Stai aici, sau mergi cu mine?

Judd urlă:

- În felul acesta, nu vom găsi nimic.
- Ei bine, e lung drumul înapoi.
- Ne adâncim prea mult între dealuri.
- Fă ce vrei, eu plec mai departe.

Pașii i se îndepărtară; întunericul îl înghiți.

După un minut, îl urmă și Judd.

•

Noaptea era senină și rece. Cei doi își continuau drumul, cu picioarele umflate în pantofi, cu gulerile ridicate, ca să se apere de frig. Deasupra lor, cerul devenise o paradă a stelelor. Un triumf al luminii revărsate, din care ochiul putea face atâtea modele câte îi permitea răbdarea. După o vreme, își trecură brațele obosite unul în jurul celuilalt, pentru a se încălzi și a se alina.

Pe la ora unsprezece, văzură, în depărtare, o fereastră luminată.

Femeia din ușa colibei de piatră nu le zâmbi, dar înțelese în ce situație se aflau și-i lăsă înăuntru. Nu părea să aibă vreun rost încercarea de a explica femeii și schilodului ei de bărbat ceea ce văzuseră. Coliba nu avea telefon și nu se vedea vreo urmă de vehicul, așa încât, chiar dacă ar fi găsit vreo modalitate de exprimare, tot nu s-ar fi putut face nimic.

Prin gesturi, cei doi arătară că erau flămânzi și extenuați, încercară, mai apoi, să explice că se rătăciseră, blestemându-se în gând că lăsaseră dicționarul în Volkswagen. Femeia nu prea înțelese foarte multe din spusele lor, dar îi așeză lângă un foc bun și puse la încălzit pe plită o tingire cu mâncare. Au mâncat o supă nesărată și groasă de mazăre și ouă, iar la răstimpuri își exprimau mulțumirile la adresa femeii, zâmbindu-i. Soțul acesteia stătea lângă foc, fără a căuta să vorbească sau măcar să-și privească vizitatorii.

Mâncarea era bună și le ridică moralul.

Hotărâra să doarmă până dimineața și apoi să înceapă lungul drum înapoi. Până în zori, cadavrele de pe câmp aveau să fie numărate, identificate, împachetate și trimise familiilor, iar aerul urma să se umple de zgomote liniștitoare, ștergând gemetele care

încă le mai răsunau în urechi. După aceea, o să apară elicoptere și camioane pline cu oameni care o să organizeze operațiunile de curățare a locului. Toate ceremoniile și accesoriile unui dezastru civilizat.

Și, peste o vreme, totul urma să fie acceptat, devenind o parte a istoriei lor; o tragedie, bineînțeles, însă una pe care o puteau explica, clasifica și cu care se puteau învăța să trăiască. Da, totul o să fie bine, totul o să fie bine. Avea să vină dimineața.

Brusc, îi doborî somnul, provocat pe de-a-ntregul de oboseală. Rămaseră întinși acolo unde căzuseră, așezați la masă, cu capetele și brațele încrucișate. Îi înconjurau, claie peste grămadă, străchini goale și coji de pâine.

Nu știau nimic. Nu visau nimic. Nu simțeau nimic.

Apoi începu tunetul.

În pământ, în adâncul pământului, un pas ritmic, cel al unui titan, se apropia treptat, cu fiecare călcătură.

Femeia își trezi bărbatul. Suflă în lampă și se îndreaptă spre ușă. Cerul nopții era luminos de atâtea stele; de fiecare parte se întindeau dealurile negre.

Încă se mai auzea tunetul. O jumătate de minut între fiecare bubuitură, dar acum era mai puternic, și se tot amplifică, cu fiecare nou pas.

Stătură în ușă împreună, bărbat și femeie, și ascultară ecoul răspândit de dealuri în puterea nopții. Nici un fulger care să însoțească tunetul.

Doar bubuitura...

Bum!...

Bum!...

Făcea ca pământul să se zguduie; arunca colbul de pe pragul de sus al ușii, făcea să zăngăne zăvoarele ferestrelor.

Bum!...

Bum!...

Nu știau ce anume se apropia, indiferent de forma pe care o lua și de ceea ce intenționa, părea inutil să fugă din calea lui. Acolo unde se aflau ei, la adăpostul ca vai de lume oferit de colibă, erau tot în aceeași siguranță ca în orice alt ungher al pădurii. Cum

puteau alege dintr-o sută de mii de arbori pe cel care avea să reziste trecerii tunetului? Mai bine să aștepte. Și să privească.

Ochii femeii erau cam slabi, și ea se îndoii de ceea ce vedea, atunci când întunecimea dealului își schimbă forma și se înalță, blocând lumina stelelor. Însă bărbatul ei văzuse același lucru: capul inimaginabil de uriaș, mai colosal în întunericul înșelător, ridicându-se tot mai sus, micșorând până și dealurile cu ambiția sa.

Bărbatul căzu în genunchi, bolborosind o rugăciune, cu picioarele atinse de artrită răsucite sub el.

Soția sa urlă. Nici un cuvânt pe care-l știa nu putea să-i apere de monstru – nici o rugăciune, nici o rugămintă nu avea vreo putere asupra lui.

În colibă, Mick se trezi, și brațul său întins, zvâcnind cu un spasm brusc, mătură de pe masă farfuria și lampa. Acestea se sfărâmară.

Judd se trezi și el.

Urletul de afară se opri. Femeia dispăruse din cadrul ușii, fugind în pădure. Orice copac, indiferent care, era mai bun decât această priveliște. Soțul continua să bolborosească rugăciuni, în momentul în care enormul picior al gigantului se ridică pentru face un pas...

Bum!...

Coliba se zgudui. Farfuriile zăngăniră și se sparseră pe bufet, o pipă din argilă se rostogoli de pe polița de deasupra căminului și se făcu bucăți în cenușa din vatră.

Cei doi amanți cunoșteau sunetul care răsuna în propriile lor ființe: acel tunet-al-pământului.

Mick întinse mâna și-l apucă pe Judd de umăr.

— Vezi? făcu el, cu dinții albaștri-cafenii în întunericul colibei. Vezi? Vezi?

În spatele vorbelor sale clocotea un anume fel de isterie. Alergă spre ușă, împiedicându-se în întuneric de un scaun. Plin de vânătași și înjurând, ieși, împleticindu-se, în noapte...

Bum!

Tunetul era asurzitor. De data aceasta, sparse toate ferestrele colibei. În dormitor, una dintre grinzile acoperișului se făcu țândări, împrăștiindu-și bucățile peste tot.

Judd se alătură iubitului său în uşă. Bătrânul era acum cu faţa la pământ, cu degetele bolnave şi umflate încârligate, cu buzele imploratoare lipite de solul umed.

Mick privea în sus, spre cer. Judd îi urmări privirea.

Într-un loc nu se vedeau stelele. Era o întunecime de forma unui bărbat, o siluetă lată şi enormă, un colos care se înălţa spre culmi pentru a întâlni Raiul. Nu era chiar un gigant perfect. Conturul lui nu era fix: se agita şi se convulsiona.

Gigantul părea mai solid decât orice om normal. Picioarele acestuia erau nefiresc de groase şi scunde, iar braţele nu erau lungi. Mâinile ce se încleştau şi se descleştau păreau să aibă articulaţii ciudate şi mult prea delicate pentru torsul său.

Apoi ridică un picior uriaş şi plat şi-l puse pe pământ, făcând un pas spre ei.

Bum!...

Pasul produse prăbuşirea acoperişului peste colibă. Hoţul maşinii spusese adevărul. Popolac era un oraş şi un gigant; şi el plecase înspre dealuri...

Ochii lor se obişnuiseră acum cu lumina nopţii. Vedeau în detaliile cele mai înfricoşătoare cum era construit monstrul. Era o capodoperă de inginerie umană: un om făcut în întregime din oameni. Sau, mai degrabă, un uriaş fără sex, alcătuit din bărbaţi, femei şi copii. Toţi cetăţenii Popolacului erau chirciţi şi încordaţi în corpul acestui uriaş împletit din carne, cu muşchii lor tensionaţi dincolo de limita posibilului şi cu oasele pe cale de-a plesni.

Vedeau cum arhitecţii Popolacului modificaseră subtil proporţiile corpului uman; cum uriaşul fusese făcut mai scund, pentru a-şi coborî centrul de greutate; cum picioarele fuseseră concepute mai masive, ca să poată suporta greutatea torsului; cum capul fusese coborât între umerii largi, aşa încât problemele legate de un gât slab să fie minimalizate.

În ciuda acestor malformaţii, era grozav de plin de viaţă. Corpurile legate împreună, pentru a-i forma suprafaţa, erau goale, cu excepţia harnaşamentelor, aşa încât suprafeţele lor străluceau în lumina stelelor, exact ca un singur şi imens trunchi uman. Chiar şi muşchii erau perfect copiaţi, deşi simplificaţi. Puteau vedea modul în care corpurile legate se împingeau şi trăgeau unul de celălalt în

legături solide de carne și oase. Vedeau oamenii împlețiți care alcătuiau corpul: spinările lor asemănătoare unor broaște țestoase prinse împreună, ca să ofere curbura pectoralilor; acrobații legați și înnoțați cu frânghii la încheieturile brațelor și picioarelor, rostogolindu-se și descolăcindu-se, pentru a articula orașul.

Dar, cu siguranță că priveliștea cea mai uluitoare dintre toate era chipul.

Obraji de corpuri; orbite cavernoase, din care se holbau capete, câte cinci legate împreună pentru fiecare glob ocular; un nas lat și plat, și o gură care se deschidea și se închidea, pe măsură ce mușchii fălcilor se strângeau și se desfăceau ritmic. Iar din acea gură, străjuită de dinți din copii chelboși, vocea uriașului – acum, doar o palidă copie a puterilor sale anterioare – scotea o singură notă muzicală idioată.

Popolac mergea și Popolac cânta.

A fost vreodată în Europa o priveliște care să rivalizeze cu asta?

Mick și Judd îl urmăreau cu privirea, în timp ce uriașul făcu încă un pas în direcția lor.

Bătrânul își udase pantalonii. Bolborosind și implorând, se târî cât mai departe de coliba în ruină, înspre copacii înconjurători, trăgându-și picioarele moarte după el.

Englezii rămaseră pe loc, uitându-se la monstrul ce se apropia. Nici spaima și nici oroarea nu-i mai afectau acum, doar o teamă respectuoasă ce-i țintuia locului. Știau că aceasta era o priveliște pe care nu mai puteau spera s-o vadă vreodată; reprezenta punctul culminant – după el, urmau doar experiențe obișnuite. Atunci, mai bine să stea, deși fiecare pas aducea tot mai aproape moartea, mai bine să stea și să vadă priveliștea cât încă se afla acolo pentru a fi văzută. Și dacă acest monstru îi ucidea, atunci cel puțin vor fi zărit un miracol, vor fi cunoscut măreția pentru un scurt moment. Părea un schimb corect.

Popolac mai avea doi pași până la colibă. Acum, distingeau cu claritate complexitatea structurii sale. Fețele cetățenilor apăreau în în detaliu: albe, ude de sudoare, dar mulțumite în oboseala lor. Unii atârnavă morți în harnașamente, cu picioarele mișcându-se înapoi și-ncoace, precum cele ale unor spânzurați. Alții, în special copiii, încetaseră să se mai conformeze antrenamentului primit și se

relaxaseră, așa încât forma corpului degenera, începând să se descompună o dată cu agitația celulelor rebele.

Și, totuși, mergea încă, fiecare pas fiind un efort incalculabil de coordonare și rezistență.

Bum!...

Pasul ce zdrobi coliba veni mai devreme decât gândiseră.

Mick văzu piciorul ridicat; văzu fețele oamenilor din tibie, din gleznă și talpă – acum, de aceeași mărime ca și el –, toți oameni solizi, aleși pentru a suporta imensa greutate a acestei grandioase creații. Mulți muriseră. Partea de jos a tălpii era o îmbinare de corpuri strivite și însângerate, presate în moarte sub greutatea camarazilor lor.

Piciorul coborî cu un tunet.

În câteva secunde, coliba se transformă în așchii și praf.

Popolac acoperi complet cerul. Era, pe moment, o întreagă lume, rai și pământ, prezența sa umplând până la refuz simțurile. De la această distanță, o singură privire nu putea cuprinde totul. Ochiul trebuia să baleieze înainte și înapoi peste uriașa masă, pentru a avea o imagine completă – și chiar și atunci, mintea refuza să accepte întregul adevăr.

Un fragment de piatră proiectat din structura colibei, în momentul prăbușirii, îl lovi pe Judd drept în față. Bărbatul auzi în propriul său cap lovitura ucigătoare, ca o minge ce izbește un perete: un deces pe terenul de joc. Nici o durere. Nici o remușcare. Disparația unei lumini, a unei lumini mici și nesemnificative. Strigătul său de moarte se pierdu în infernul din jur. Corpul său se pierdu în fum și întuneric. Mick nici nu-l văzu, nici nu-l auzi pe Judd murind.

Era prea ocupat să se holbeze la piciorul uriașului, în timp ce acesta se opri o clipă pe ruinele colibei; celălalt picior tocmai își aduna toată voința, pentru a se mișca, la rândul său.

Mick profită de această șansă. Urlând ca ielele, se repezi spre picior, cu dorința înfrigurată de a îmbrățișa monstrul. Se împiedică în ruine și se ridică din nou, însângerat, pentru a ajunge înainte ca piciorul să se fi ridicat, iar el să fi rămas în urmă. Apoi auzi zgomotul unei respirații agonizante, pe măsură ce mesajul de mișcare ajungea la picior; Mick văzu mușchii tibiei încordându-se, în timp ce piciorul începu să se ridice. Făcu încă o încercare de a

ajunge la el, tocmai când membrul părăsea pământul, agățând un harnașament sau o frânghie, ori poate un păr uman sau carnea însăși – putea să apuce orice din acest miracol în mișcare, devenind astfel o parte a lui. Mai bine să meargă cu el, oriunde s-ar fi îndreptat, să-l ajute în scopul propus, oricare ar fi fost acesta; mai bine să moară împreună, decât să trăiască fără el.

Apucă piciorul și găsi un loc sigur pe gleznă. Urlându-și extazul pentru acest succes, simți membrul ridicându-se și aruncă o privire în jos, prin vârtejul de praf, spre locul în care stătuse până atunci, deja îndepărtat, pe măsură ce se apropia următorul pas.

Pământul dispăruse de sub el. Făcea autostopul ca un zeu: viața simplă pe care o părăsea nu mai însemna nimic – nici acum, nici în viitor. Avea să trăiască cu acest lucru, da, avea să trăiască cu el – continuând să-l vadă și mâncându-l din ochi, până ce avea să moară din pură lăcomie.

Urlă și țipă, și se balansa pe frânghii, sorbindu-și triumful. Dedesubt, mult dedesubt, observă corpul palid a lui Judd, încolăcit pe solul întunecat. Dispăruse dragostea și viața, și mintea sănătoasă, dispăruse ca și amintirea numelui său sau a sexului, sau a ambițiilor sale.

Totul nu mai însemna nimic. Chiar nimic.

Bum!...

Bum!...

Popolac păși înainte, zgomotul pașilor lui îndepărtându-se spre Est. Popolac continua să meargă, iar vuietul vocii sale se pierdea în noapte.

•

După o zi, sosiră păsările, apoi vulpile, muștele, fluturii și viespile. Judd se mișcă; Judd își schimbă poziția; Judd născu. În pânțelele său, viermii se încălziră, iar în vizuina unei vulpi se dădu o luptă pentru carnea gustoasă a coapselor sale. După asta, totul decurse rapid. Oasele se îngălbeniră, oasele se fărâmițară; curând rămase un spațiu gol, pe care-l umpluse, odinioară, cu respirație și opinii.

Întuneric, lumină, întuneric, lumină. N-o întrerupsese pe nici una cu numele său.

TEROAREA

Niciun extaz nu poate egala teroarea. Dacă ar fi posibil să surprinzi, invizibil, conversația a doi oameni desfășurată într-un tren oarecare, într-o sală de așteptare sau un birou, discuția s-ar centra mereu asupra acestui subiect, indiferent dacă, inițial, s-ar referi la cu totul altceva: starea națiunii, accidentele mortale de pe autostrăzi, prețul mereu crescut al asistenței stomatologice; dar, îndepărtând complet metaforele și insinuările, punctul esențial al discuției rămânea întotdeauna teroarea.

În timp ce originea lui Dumnezeu și posibilitatea vieții veșnice sunt subiecte neabordate, oamenii meditează întotdeauna la detaliile neînsemnate ale suferinței. Limitele sindromului sunt nemărginite, același ritual desfășurându-se și într-o baie publică, și într-o sală de seminar. Așa cum vârful limbii atinge inevitabil, din când în când, un dinte dureros, tot așa revenim în permanență la temerile noastre, de-abia așteptând să le dezbatem cu pofta unui flămând aflat în fața unei farfurii pline și aburinde.

•

Încă student și necomunicativ, Stephen Grace a fost învățat să discute motivele fricii sale. De fapt, nu numai să discute pur și simplu despre acest lucru, ci să analizeze și să-și examineze critic spaimile cele mai ascunse.

În toate aceste cercetări, a avut un profesor: Quaid.

Era epoca în care un guru se afla la mare cinste. În toate universitățile din Anglia, tinerii – bărbați și femei – își căutau idoli pe care să-i urmeze, precum miei; Steve Grace era doar unul dintre aceștia. Ghinionul său a constatat în faptul că Mesia pe care l-a găsit s-a numit Quaid.

Se întâlniseră în salonul frecventat de obicei de studenții din anii mari.

- Mă numesc Quaid, zise bărbatul aflat la bar, lângă Steve.
- O!...
- Iar tu?...
- Steve Grace.
- Da. Urmezi cursul de etică, așa-i?

— Exact.

— Nu te-am văzut la niciunul dintre celelalte cursuri sau seminarii de filosofie.

— L-am ales ca opțiune secundară anul acesta. Specialitatea principală este literatura engleză. Nu mi-a plăcut deloc ideea de a studia limba scandinavă veche un an întreg.

— Așa încât ai aterizat brusc la etică.

— Da.

Quaid ceru un coniac mare. Nu părea atât de înstărit, iar băutura comandată ar fi secat veniturile lui Steve pe toată săptămâna viitoare. Quaid dădu paharul peste cap repede și mai comandă unul.

— Ce vrei să bei?

Steve se chinuia cu o jumătate de halbă de bere blondă caldută, sperând ca aceasta să-i ajungă o oră.

— Nimic.

— Ba ai să bei.

— Nu te deranja.

— Încă un coniac și o halbă pentru prietenul meu.

Steve nu rezistă generozității lui Quaid. O halbă și câteva jumătăți de bere blondă pe stomacul gol nu aveau, cătuși de puțin, să-i alunge plictiseala ce-l aștepta la viitorul seminar cu titlul „Charles Dickens, analist social”. Căska doar gândindu-se la ceea ce-l aștepta.

— Cineva ar trebui să scrie o disertație despre beție ca activitate socială.

Quaid cântări o clipă paharul de coniac, apoi îl dădu pe gât.

— Sau despre uitare, adăugă el.

Steve îl privi. Steve avea douăzeci de ani, iar celălalt, probabil, cu vreo cinci mai mult. Hainele pe care le purta te derutau, teniși rupți, pantaloni de catifea reiată, o cămașă decolorată, care văzuse și zile mai bune, o jachetă de piele neagră, foarte scumpă, care nu se potrivea cătuși de puțin cu silueta sa înaltă și uscățivă. Avea figura alungită și comună; ochii, de un albastru-lăptos, erau atât de deschiși, încât culoarea lor părea să se confunde cu albul ochilor, lăsând vizibilă doar pupila din spatele ochelarilor masivi. Buzele

groase, dar palide, uscate și nesenzuale. Părul, de un blond-spălăcit.

Quaid, hotărî Steve, ar fi putut trece drept un traficant de droguri olandez.

Nu purta nicio insignă, semn distinctiv al obsesiilor studenților, iar Quaid părea gol-goluț, fără ceva care să-i dezvăluie gusturile. Era homosexual, feminist, apărător al drepturilor la viață ale balenelor – poate vegetarian fascist? Ce secret ascundea, pentru numele lui Dumnezeu?

— Trebuia să fi ales vechea limbă scandinavă, declară Quaid.

— De ce?

— Profesorii de la cursul respectiv nici măcar nu se deranjează să citească lucrările de control.

Steve nu auzise nimic despre așa ceva. Quaid continuă pe un ton monoton:

— Pur și simplu le aruncă pe toate în aer. Cele care cad cu fața în sus, primesc un zece, cele cu fața în jos, un opt.

O, ce mai glumă! Quaid era spiritual. Steve încercă să râdă, dar figura lui Quaid rămase imobilă la propriul său simț al umorului.

— Trebuia să fi ales vechea scandinavă, repetă el. Oricum, cine are nevoie de episcopul George Berkeley ori de Platon? Ori...

— Ori...

— Totu-i o porcărie.

— Da.

— Te-am urmărit la cursul de filosofie...

Steve începu să-și pună întrebări despre Quaid.

— ... nu iei niciodată notițe, așa-i?

— Nu.

— Am crezut fie că ești foarte încrezător în capacitățile tale, fie că, efectiv, nu-ți pasă.

— N-ai nimerit. Sunt doar pierdut cu totul.

Quaid mormăi și scoase din buzunar un pachet de țigări ieftine. Din nou, un lucru neindicat. Ori fumezi Gauloise și Camel, ori nu fumezi deloc.

— Nu aici se învață adevărata filosofie, afirmă Quaid, cu un dispreț evident.

— Cum?

— Ni se oferă cu lingurița date despre Platon sau Jeremy Bentham – nicio analiză adevărată. Desigur, totul într-un limbaj adecvat. Seamănă cu bestia. Neinițiaților chiar așa le miroase.

— Ce bestie?

— Filosofia. Filosofia adevărată. E o bestie, Stephen. Nu crezi?

— Nu m-am...

— E sălbatică. Mușcă.

Brusc, rânji cu șiretenie.

— Da. Mușcă, repetă el.

Vai, ce-i mai plăcea cuvântul!

— Mușcă, repetă din nou.

Stephen clătină din cap. Metafora îl depășea.

— Cred că ar trebui să ne simțim chinuiți de subiectul nostru. Quaid se ambală treptat, gândindu-se la mutilarea prin educație. Ar trebui să ne fie frică să jonglăm cu ideile despre care ar trebui să vorbim.

— De ce?

— Pentru că, dacă am fi filosofi, nu am schimba amabilități academice. Nu am vorbi în termeni semantici, folosind șmecherii lingvistice pentru a ne ascunde adevăratele preocupări.

— Și ce-am face?

Steve începea să se simtă ca partenerul lui Quaid, pregătindu-i poantele. Numai că acesta nu avea chef de glume. Figura îi devenise rigidă, cu pupilele de-abia vizibile.

— Nu crezi că ar trebui să ne apropiem de bestie, Steve? S-o dezmierdăm, s-o răsfățăm, s-o exploatăm la sânge...

— Ce... ăăă... ce este bestia?

Quaid era evident puțin exasperat de pragmatismul celuilalt.

— E subiectul oricărei filosofii care se respectă, Stephen. Sunt lucrurile de care ne temem, pentru că nu le înțelegem... întunericul din spatele ușii.

Steve își imaginează o ușă. Se gândi la întuneric. Începu să-și imagineze lucrul despre care vorbea atât de alambicat Quaid. Filosofia era o modalitate de a vorbi despre frică.

— Ar trebui să discutăm despre problemele cele mai intime ale sufletului, zise Quaid. Dacă n-o facem... riscăm...

Limbuția lui Quaid încetă brusc.

— Ce?

Quaid fixa paharul gol de coniac, în timp ce își dorea să-l fi avut din nou plin.

— Mai vrei unul? întrebă Steve, rugându-se ca răspunsul să fie negativ.

— Ce riscăm? repetă Quaid. Ei bine, cred că, dacă nu vom merge în căutarea bestiei...

Steve simțea apropierea loviturii finale.

— ... bestia ne va găsi, mai devreme sau mai târziu.

•

Niciun extaz nu poate egala groaza. Atât timp cât este a altuia.

•

În următoarele două săptămâni, Steve se interesă, aparent nepăsător, despre ciudatul domn Quaid. Nimeni nu-i cunoștea prenumele.

Nimeni nu era sigur despre vârsta sa; una dintre secretare declară că avea mai mult de treizeci de ani, o adevărată surpriză.

Cheryl îl auzise afirmând că ambii săi părinți erau morți. Uciși! cugetă ea.

Acestea păreau să fie toate informațiile referitoare la Quaid.

— Fac cinste, zise Steve, atingând umărul lui Quaid. Acesta arăta de parcă fusese bătut.

— Coniac?

— Mulțumesc.

Steve comandă băuturile.

— Te-am speriat?

— Mă gândeam...

— Nici unui filosof nu trebuie să-i lipsească.

— Ce anume?

— Creierul.

Erau predestinați să-și vorbească. Steve nu știa de ce îl abordase din nou pe Quaid. Tipul era cu zece ani mai în vârstă și aparținea unei alte categorii intelectuale. Steve ar fi trebuit să recunoască că îl intimidă, dacă ar fi fost cinstit. Referirile neconținute ale lui Quaid la bestie îl tulburau. Și, totuși, voia să știe mai multe despre acest subiect: mai multe metafore, mai multe

amănunte date de vocea lipsită de orice umor, referitoare la inutilitatea îndrumărilor și slăbiciunile studenților.

Nu existau certitudini în lumea lui Quaid. Nu avea niciun guru secular și, cu siguranță, nicio religie. Părea incapabil să împărtășească orice sistem, politic sau filosofic, fără a da dovadă de cinism.

Deși râdea rareori în public, Steve știa că viziunea sa despre lume era amară. Oamenii erau miei și oi, căutându-și păstorii. În opinia lui Quaid, acești păstori erau, bineînțeles, născociri. Tot ceea ce există în întunericul din afara stânei, erau spaimile existente în berbecul inocent, care așteptau, neclintite ca piatra, momentul prielnic.

Trebuia să ne îndoim de toate lucrurile, cu excepția existenței spaimei.

Aroganța intelectuală a lui Quaid te învigoră. Steve a ajuns curând să iubească felul în care distrugea, cu o ușurință iconoclastică, credință după credință. Uneori era dureros atunci când Quaid formula un argument beton împotriva uneia dintre doctrinele lui Steve. Dar, după câteva săptămâni, chiar și zgomotul distrugerii părea să-l stârnească. Quaid curăța tot ceea ce crescuse insuficient, doborând copacii, suprimând miriștea. Steve se simțea liber.

Națiune, familie, biserică, lege. Toate făcute scrum. Lucruri inutile. Înșelăciuni, lanțuri și noțiuni sufocante.

Peste tot, doar spaimă.

— Mă tem, te temi, se teme, ne temem, îi plăcea lui Quaid să afirme. Nu există vreo ființă conștientă pe fața pământului care să nu fi cunoscut spaima mai îndeaproape decât bătăile propriei sale inimi.

Una dintre victimele favorite, ademenite de Quaid, era Cheryl Fromm, o altă studentă de la filosofie și literatură engleză. Aceasta se revoltă împotriva celor mai scandaloase remarcе și, pe când cei doi se înverșunau unul contra celuilalt, schimbând replici dure, Steve ședea liniștit și urmărea confruntarea. După afirmația lui Quaid, Cheryl era o optimistă patologică.

— Iar tu nu ești decât un rahat, obișnuia ea să afirme când dezbaterea devenea prea aprinsă. Și cui îi pasă dacă ți-e frică și de

propria-ți umbră? Mie, nu. Mă simt bine.

Așa și arăta. Cheryl Fromm era visul erotic al oricărui bărbat, dar prea inteligentă pentru ca vreun individ să încerce a-i face avansuri.

— Cu toții simțim teroarea din când în când, obișnuia să-i răspundă Quaid, ochii săi spălăciți studiindu-i atent fața, urmărindu-i orice reacție și încercând – după părerea lui Steve – să-i găsească o breșă în argumente.

— Eu n-o simt.

— Nicio teamă? Niciun coșmar?

— Categorical nu. Provin dintr-o familie respectabilă și nu am nimic de-ascuns. Nici măcar nu mănânc carne, așa încât nu mă simt prost când trec pe lângă un abator. N-are de ce să-mi fie rușine. Asta înseamnă că nu sunt o persoană reală?

— Ba înseamnă – ochii lui Quaid erau ca niște pumnale – înseamnă că în spatele încrederii tale se ascunde cu adevărat ceva important.

— Ne întoarcem la coșmaruri.

— Coșmaruri cumplite.

— Fii mai explicit.

— Nu-ți pot spune de ce ți-e frică.

— Atunci, spune-mi de ce ți-e frică ție.

Quaid ezită.

— În ultimă instanță, zise el, e ceva mai presus de orice analiză.

— Auzi, mai presus de orice analiză! Să mă pupi în fund!

Afirmația îl făcu pe Steve să zâmbească involuntar. Fundul lui Cheryl era într-adevăr mai presus de orice analiză! Singura reacție era să îngenunchezi și să-l adori.

Quaid continuă de la tribuna sa improvizată:

— Lucrurile de care mă tem sunt personale. Nu au nicio relevanță într-un context mai larg. Semnele spaimei mele, imaginile folosite de creier – dacă vreți – pentru a-mi ilustra frica, sunt blânde în comparație cu ororile reale aflate la baza personalității mele.

— Și eu am anumite imagini, interveni Steve. Imagini din copilărie care mă fac să mă gândesc la...

Se opri, regretându-și deja confesiunea.

— La ce? îl iscodi Cheryl. La imagini legate de experiențe neplăcute? Căzături de pe bicicletă sau chestii de genul ăsta?

— Poate că da, răspunse Steve. Mi se întâmplă, uneori, să mă gândesc la acele imagini. Nu în mod deliberat, doar atunci când îmi scade concentrarea. E ca și cum mintea mi s-ar îndrepta automat spre ele.

Quaid scoase un mormăit de satisfacție.

— Exact.

— Freud a scris despre așa ceva, spuse Cheryl.

— Cine?

— Freud, repetă Cheryl, cu aceeași intonație cu care s-ar fi adresat unor copii. Poate ați auzit de Sigmund Freud...

Buzele lui Quaid se strânseseră într-un rictus de dispreț.

— Obsesiile materne nu constituie răspunsul la această problemă. Terorile adevărate – ale mele, ale tuturor – ne anticipează personalitatea. Teroarea există în noi înainte de-a ne percepe ca indivizi. Unghia degetului mare, încovrigată în uter, simte frica.

— Îți amintești, nu-i așa? se interesează Cheryl.

— Poate, replică Quaid, neobișnuit de serios.

— Despre uter?

Quaid schiță un început de zâmbet. Steve se gândi că zâmbetul voia să spună: „Știu ceva ce tu nu știi.”

Era un zâmbet ciudat, sinistru, unul pe care Steve nu dorea să-l mai vadă niciodată.

— Ești un mincinos, declară Cheryl, ridicându-se de pe scaun și măsurându-l cu privirea pe Quaid.

— Poate că sunt, spuse acesta, devenit brusc întruchiparea gentlemanului perfect.

•

Dezbaterile se opriră aici. Niciun fel de alte discuții despre coșmaruri sau despre lucruri cu care te întâlnești nas în nas în timpul nopții. Steve l-a văzut de câteva ori pe Quaid în luna următoare și, de fiecare dată, acesta era însoțit de Cheryl Fromm. Quaid se purta politicos, chiar respectuos, cu ea. Nu mai purta jacheta din piele, pentru că ea nu putea să suporte mirosul unei haine din piele de animal. Deși această schimbare bruscă în relația celor doi îl lăsă perplex pe Steve, acesta a pus-o pe seama cunoștințelor sale sumare legate de problemele sexuale. Nu mai

era virgin, dar femeile constituiau încă un mister pentru el – unul care te intrigă și te pune în încurcătură.

În plus, mai era și gelos, deși nu voia să recunoască pe deplin. Era jignit că acea întruchipare a erotismului petrecea atât de mult timp în compania lui Quaid.

Și mai exista o senzație curioasă – intuiția că amicul Quaid se băga pe sub pielea lui Cheryl, urmărindu-și doar propriile intenții bizare. Era sigur că motivul lui Quaid nu era de natură sexuală. Și nici nu reprezenta o recunoaștere a inteligenței lui Cheryl. Nu, o încolțea, într-un fel sau altul. Așa-i spunea instinctul: Cheryl Fromm era pregătită pentru a fi sacrificată.

•

Trecu o lună, și Quaid lăsa să-i scape o remarcă despre Cheryl:

— E vegetariană.

— Cheryl?

— Bineînțeles.

— Știu. A mai spus-o...

— Da, numai că nu-i o simplă manie. E pătimașă în această privință. Nu poate nici să privească în vitrina unei măcelării. Nici nu vrea să atingă carnea, s-o miroasă...

— O!

Steve era în încurcătură. Unde voia să ajungă Quaid?

— Groază, Steve.

— De carne?

— Semnele sunt diferite de la o persoană la alta. Cheryl se *teme de carne*. Și mai afirmă că-i atât de sănătoasă și echilibrată! Rahat! Voi descoperi...

— Ce anume?

— Frica, Steve.

— N-ai de gând să-i?...

Steve nu știa cum să-și exprime îngrijorarea fără a aduce acuzații.

— Fac vreun rău? completă Quaid. Nu, n-am să-i fac niciun rău. Dacă va păți ceva, și-o va fi făcut cu propria-i mână.

Quaid îl fixa cu o privire aproape hipnotică.

— E timpul să învățăm să avem încredere unul în celălalt, continuă el. Se apropie și mai mult de Steve. Fie vorba între noi...

- Ascultă, nu cred că vreau să știu.
- Trebuie să atingem bestia, Stephen.
- La dracu' cu bestia! Să nu aud nimic!

Steve se ridică, pentru a scăpa de căutătura fixă a lui Quaid și a pune punct discuției.

- Suntem prieteni, Stephen.
- Da...
- Atunci respectă acest lucru!
- Ce?
- Tăcere. Niciun cuvânt în plus.

Steve încuviință din cap. Nu era greu să-și respecte promisiunea. Nu exista nimeni căruia să-i fi putut vorbi despre anxietățile sale, fără să fie luat în râs.

Quaid păru satisfăcut. Se îndepărtă grăbit, lăsându-l pe Steve cu sentimentul că s-ar fi alăturat fără voie vreunei societăți secrete, pentru un scop pe care nu-l cunoștea încă. Quaid făcuse un pact cu el – lucru care-l speria.

Săptămâna următoare nu frecventă cursurile și lipsi de la aproape toate seminariile. Nu-și copie niciun curs, nu citi nicio carte, nu scrisese niciun eseu. De fapt, intra doar de câteva ori în universitate, dar se furișă ca un șoarece prudent, rugându-se să nu dea nas în nas cu Quaid.

Nu trebuia să se fi temut. În singura clipă în care a zărit silueta gârbovită a lui Quaid, de cealaltă parte a curții pătrate, acesta schimba priviri zâmbitoare cu Cheryl Fromm. Ea râdea, și vocea-i muzicală reverbera de pereții Facultății de Istorie. Steve nu mai era, câtuși de puțin, gelos. Nu ar fi fost în interesul său să fie atât de apropiat de Quaid...

Timpul pe care-l petrecu singur, departe de nenumăratele cursuri și coridoare înțesate, i-a oferit ocazia să reflecteze. Minte îi hoinărea liber. Gândurile îi reveneau mereu – precum limba pe dintele dureros sau unghia pe coaja unei răni – la spaimile sale.

Și, astfel, și la copilărie.

La șase ani, Steve fusese lovit de-o mașină. Nu avusese răni grave, dar rămăsese parțial surd, din cauza șocului. Fusese o experiență profund dureroasă, și nu înțeleșese motivul pentru care

pierduse brusc orice legătură cu lumea înconjurătoare. Un chin inexplicabil, pe care copilul îl considerase a fi etern.

Un moment, viața exterioară fusese reală, plină de țipete și râsete. În momentul imediat următor, devenise un acvariu, plin de pești cu gura căscată și zâmbetul grotesc. Mai rău decât atât, erau clipe în care suferea de ceea ce doctorii numeau tinnitus – țiuit în urechi. Capul i se umplea de sunetele cele mai neobișnuite, chiuitori și fluierături, care jucau rolul unor efecte sonore – unde propagate din lumea exterioară. În acele clipe, simțea un nod în stomac, iar fruntea îi era strânsă ca într-o menghină de oțel, care-i fărâmița gândurile, împiedica transmiterea comenzilor de la cap la mână, separa intențiile de punerea lor în aplicare. Cuprins de panică, cu capul plin de sunete melodioase și metalice, era incapabil să recepteze lumea înconjurătoare.

Însă terorile cele mai cumplite le încerca noaptea. Uneori, se trezea în ceea ce, înainte de accident, fusese adăpostul liniștitor al dormitorului, doar pentru a constata că țiuitul începuse în timpul somnului.

Ochii i se deschideau brusc. Avea corpul scăldat în sudoare și mintea plină de vuietele cele mai cumplite, pe care trebuia să le suporte la nesfârșit. Nimic nu le făcea să dispară, și credea că nimic nu l-ar mai fi ajutat vreodată să audă vorbele, râsetele și sunetele lumii reale.

Era singur.

Acesta a fost începutul, mijlocul și sfârșitul spaimei. Era absolut singur, cu sunetele cacofonice. Închise în casa, camera, corpul și capul său – un prizonier al cărnii oarbe și mute.

Era aproape imposibil de suportat. Uneori, noaptea, băiatul țipa, neștiind că peștii-părinți aprindeau lumina și intrau în cameră, aplecându-și fețele îngrijorate deasupra patului său, gurile lor mute luând forme hâde, în încercarea de a-l ajuta. Mângâierile îl calmau, în cele din urmă, iar mama sa reușea, cu timpul, să-i alunge panica.

Cu o săptămână înainte de a împlini șapte ani, auzul i-a revenit, nu complet, dar îndeajuns pentru a considera faptul un miracol. Lumea exterioară a devenit iar palpabilă; viața reîncepea din nou.

A fost nevoie de câteva luni pentru ca băiatul să creadă din nou în simțurile sale. Totuși, se mai trezea noaptea, anticipând pe

jumătate sunetele din cap.

Dar, deși urechile îi mai țiuiau la un zgomot mai puternic, împiedicându-l să frecventeze concertele rock împreună cu colegii, Steve aproape că nu mai dădea nicio atenție ușoarei surzenii.

Bineînțeles, își amintea totul. Foarte bine. Putea reînvia sentimentul de panică, durerea produsă de menghina de oțel din jurul capului, dar și o oarecare senzație de frică – frica de întuneric, de singurătate.

Pe de altă parte, nu-i este frică oricui de singurătate? De singurătatea absolută.

Acum, Steve încerca o altă senzație de frică, mult mai greu de clasificat.

Frica de Quaid.

Într-o dezvăluire făcută sub influența alcoolului, îi povestise lui Quaid totul despre copilăria, surzenia și spaimile sale nocturne.

Quaid îi cunoștea slăbiciunile, calea directă spre esența terorilor sale. Avea o armă, un mijloc de a-l distruge, dacă s-ar fi ajuns până acolo. Poate de aceea a hotărât Steve să nu vorbească cu Cheryl – s-o avertizeze, asta dorea, nu? – și cu siguranță de aceea îl evita pe Quaid.

Omul avea o privire plină de răutate. Nici mai mult, nici mai puțin. Semăna cu un om în care răutatea era adânc înrădăcinată.

Poate că acele patru luni în care urmărise lumea fără s-o audă, îl sensibilizase într-atât pe Steve, încât putea recunoaște cele mai mici umbre, surâsuri batjocoritoare sau zâmbete fugare, oglindite pe fețele oamenilor. Știa că viața lui Quaid era un adevărat labirint, harta complexității firii sale fiindu-i înscrisă pe față într-o mie de expresii diferite.

•

Următoarea etapă a inițierii lui Steve în lumea secretă a lui Quaid începu doar după aproximativ trei luni și jumătate. Sesiunea se terminase și studenții intraseră în vacanță. Ca de obicei, Steve lucra din nou la tipografia tatălui său; muncea mult și se simțea extenuat fizic, dar, indiscutabil, ușurat psihic. Școala îi împuiase forțat capul cu tot felul de texte și idei. Munca din tipografie îl debarasa rapid de toate acestea, ajutându-l să-și pună gândurile în ordine.

A fost o perioadă frumoasă; aproape că nici nu s-a gândit la Quaid.

S-a întors în campus spre sfârșitul lui septembrie. Erau încă destul de puțini studenți. Cele mai multe cursuri nu aveau să înceapă decât peste o săptămână; peste tot plutea un aer de melancolie, în lipsa discuțiilor aprinse, a nemulțumirilor și flirturilor dintre tineri.

Steve se afla în bibliotecă, căutând câteva cărți fundamentale, înainte de a pune mâna pe ele colegii săi. Cărțile erau aur curat la începutul fiecărui semestru, după afișarea bibliografiilor obligatorii, atunci când proprietarul librăriei universității pretindea că titlurile cerute se puteau obține doar la comandă. Însă volumele neapărat necesare soseau, invariabil, la două zile după seminarul în care trebuia discutat autorul respectiv. Aflat în ultimul an, Steve era hotărât să se plaseze în fruntea goanei după cele câteva exemplare din titlurile de bază disponibile în biblioteca universității.

Auzi o voce familiară:

— Ești matinal.

Steve ridică ochii și întâlnește privirea ca o împunsătură de ac a lui Quaid.

— Sunt impresionat, Steve.

— De ce?

— De entuziasmul tău pentru învățătură.

— O!

Quaid zâmbi.

— Ce cauți?

— Ceva despre Bentham.

— Am *Principii de morală și legislație*. Te interesează?

O capcană? Nu, era absurd. Îmi oferea doar o carte; cum ar putea acest simplu gest să constituie o capcană?

— Dacă mă gândesc mai bine, continuă cu un zâmbet larg, e chiar exemplarul de la bibliotecă. Ți-l dau.

— Mulțumesc.

— Ai petrecut bine în vacanță?

— Da, mulțumesc de întrebare. Tu?

— M-am simțit recompensat pe deplin.

Zâmbetul i se subția treptat sub...

— Ți-ai lăsat mustață.

Una complet nepotrivită. Subțire, superficială, de un blond-spălăcit, se mișca în sus și în jos sub nasul lui Quaid ca și cum ar fi căutat un mijloc prin care să-i dispară de pe față. Quaid păru ușor jenat.

— Ai făcut-o pentru Cheryl?

Acum era, cu siguranță, jenat.

— Ei bine...

— Pare să fi avut o vacanță pe cinste.

Jena era înlocuită treptat de altceva...

— Am niște fotografii minunate, zise Quaid.

— Ce fel de fotografii?

— Instantanee de vacanță.

Steve nu-și putea crede urechilor. Îl îmblânzise oare Cheryl Fromm pe Quaid? Instantanee de vacanță?

— Nici n-o să-ți vină să crezi când ai să vezi câteva...

Quaid se comporta de parcă ar fi fost un arab care vindea poze pornografice. Ce dracu' reprezentau fotografiile? Cheryl goală-pușcă, citindu-l pe Kant?

— Nu credeam că ești fotograf.

— A devenit o adevărată pasiune.

Rânji când pronunță cuvântul „pasiune”. În voce i se ghicea o emoție abia disimulată. Radia, pur și simplu, de plăcere.

— Trebuie să vii să le vezi.

— Ăăă...

— Diseară. lei și volumul de Bentham tot atunci.

— Mulțumesc.

— Acum locuiesc singur într-o casă. Pilgrim Street, colț cu Maternitatea. Numărul 64. După orele nouă?

— Bine. Mulțumesc. Pilgrim Street.

Quaid aprobă din cap.

— Nu știam că există vreo casă locuibilă pe Pilgrim Street.

— Numărul 64.

•

Pilgrim Street era la pământ. Majoritatea caselor se aflau în ruină, iar unele chiar pe punctul de a fi demolate. Pereții interiori erau expuși într-un mod nefiresc; tapetul roz-aprins și verde-

spălăcit, șemineurile de la etajele superioare supraviețuiau fisurilor din cărămizile înnegrite de fum. Scările venind de nicăieri și îndreptându-se spre nicăieri...

Clădirea cu numărul 64 era singuratică. Casele ce străjuiseră terasa din ambele părți fuseseră demolate și locul curățat cu buldozerul, rămânând în urmă doar praf de cărămidă, prin care încercaseră să se strecoare câteva buruieni temerare și nesăbuite.

Un câine alb, cu trei picioare, patrula prin fața clădirii cu numărul 64, marcându-și, la intervale regulate, teritoriul cu urme de urină.

Casa lui Quaid, deși neimpozantă, era mult mai primitoare decât pustiul înconjurător.

Au băut împreună un vin roșu, prost, adus de Steve, apoi au fumat marijuana. Quaid era mult mai prietenos decât îl văzuse vreodată Steve, pe deplin fericit să vorbească mai degrabă despre fleacuri decât despre spaime; uneori râdea, alteori spunea glume porcoase. Mobilier aproape că nu exista, confortul fiind spartan. Nici tablouri pe pereți și niciun fel de decorații interioare. Doar cărțile lui Quaid, fără exagerare, în număr de câteva sute, stivuite pe podea cu o neglijență aparentă, după părerea lui Steve. Bucătăria și baia erau primitive. Întreaga atmosferă părea aproape monahală.

După vreo două ore de tihnă, curiozitatea i-a venit de hac lui Steve.

— Și, la urma urmei, unde sunt instantaneele din vacanță? întrebă el, conștient că articula greu cuvintele, dar nesinchisindu-se câtuși de puțin.

— O, da! Experimentul meu.

— Experimentul?

— Să fiu sincer, Steve, nu sunt sigur că ar trebui să ți le arăt.

— De ce nu?

— Mă ocup de treburi serioase, Steve.

— Iar eu nu sunt încă pregătit pentru lucruri serioase, asta vrei să spui?

Steve simțea cum tehnica lui Quaid își făcea treptat efectul, chiar dacă intenția sa era evidentă.

— N-am afirmat că nu ai fi pregătit...

- Ce dracu' reprezintă fotografiile alea?
- Imagini.
- Ale cui?
- Ți-o amintești pe Cheryl. Poze cu Cheryl. Ha!
- Cum aş putea s-o uit?
- Nu mai vine la cursuri semestrul ăsta.
- De ce?
- A avut o revelație.

Privirea lui Quaid semăna cu a unui vasilisc.

- Cum adică?
- Era întotdeauna atât de calmă! Quaid vorbea despre Cheryl ca și cum ar fi fost moartă. Calmă, rece și stăpână pe sine.

- Bănuiesc că da.
- Cățeaua dracului! Tot ce voia era să se reguleze pe cinste.

Steve surâse, încrezut ca un puști, la vorbele porcoase ale lui Quaid. Era oarecum șocant – de parcă ți-ai fi văzut profesorul cu scula scoasă din pantaloni.

- A petrecut o parte din vacanță aici.
- Aici?
- În această casă.
- O placi?
- E o vacă ignorantă. Pretențioasă, slabă de înger, idioată. Dar nu voia să cedeze, nu voia să cedeze absolut deloc.
- Adică n-a vrut să se reguleze?
- O, nu, își dădea chiloțeei jos imediat după ce te privea mai bine! La spaime nu voia să renunțe...

Aceeași placă veche.

- Însă, la timpul potrivit, am convins-o.

Quaid trase o cutie din spatele unui vraf de cărți de filozofie. Înăuntru se afla un teanc de fotografii alb-negru, de două ori mărimea unei cărți poștale. Îi întinse prima fotografie lui Steve.

- Vezi tu, Steve, am încuiat-o într-o cameră. Vocea lui Quaid era neutră – ca a unui prezentator de știri: Să văd dacă, întărâtând-o, o determinam să-și dezvăluie spaimele...

- Adică, cum ai încuiat-o?
- Într-o cameră de la etaj.

Steve se simțea ciudat. Urechile îi țiuiau ușor. Vinul prost îi producea întotdeauna zgomote în cap.

— Am încuiat-o într-o cameră de la etaj, repetă Quaid. A fost un experiment. De aceea am cumpărat casa asta. Nu există vecini care să audă...

— Ce să audă vecinii?

Steve privi fotografia cu aspect granular din mâna sa.

— A fost făcută cu un aparat ascuns, continuă Quaid. Cheryl n-a știut niciodată că o fotografiam.

Fotografia Unu reprezenta o cameră mică și banală. Câteva obiecte simple de mobilier.

— Asta-i camera. La ultimul etaj. Călduroasă. Uneori sufocantă. Niciun zgomot nu răzbate în afară.

Niciun zgomot...

Quaid îi întinse Fotografia Doi.

Aceeași cameră. Cea mai mare parte a mobilierului fusese îndepărtat. Un sac de dormit întins lângă un perete. O masă. Un scaun. Un bec chior.

— Îți place cum arată?

— Parcă ar fi o celulă...

Quaid mârâi.

Fotografia Trei. Aceeași cameră. Un ulcior cu apă pe masă. Într-un colț, o găleată, abia acoperită cu un prosop.

— Pentru ce-i găleata?

— Trebuia să urineze.

— A, da!

— I-am asigurat toate condițiile, afirmă Quaid. Nu intenționez să o transform într-un animal.

Așa beat cum era, Steve remarcă implicația cuvintelor lui Quaid. Nu intenționa să o transforme într-un animal. Și, totuși...

Fotografia Patru. Pe masă, o farfurie obișnuită cu o bucată de carne din care ieșea un os.

— Carne de vacă, spuse Quaid.

— Dar e vegetariană.

— Într-adevăr. Puțin sărată, bine prăjită, o bucată pe cinste.

Fotografia Cinci. Aceeași cameră. Cheryl era înăuntru. Ușa era închisă. Fata lovea puternic cu picioarele în ea, cu fața

schimonosită de furie.

— Am dus-o în cameră pe la cinci dimineața. Dormea, așa încât am trecut-o eu însumi pragul. Foarte romantic. Habar n-avea ce dracu' se întâmpla acolo.

— Ai încuiat-o în cameră?

— Bineînțeles. Un experiment.

— Și nu știa nimic despre ce i se întâmpla?

— Vorbisem cu ea despre spaime, doar mă cunoști. Știa ce voiam să aflu – și mai știa că aveam nevoie de cobai. A acceptat. S-a calmat de îndată ce și-a dat seama ce urmăream.

Fotografia Șase. Cheryl, gânditoare, în colțul camerei.

— Probabil, își închipuia că mă putea trage în piept.

Fotografia Șapte. Cheryl privea piciorul de vacă aflat pe masă.

— Frumoasă poză, nu crezi? Uită-te la expresia dezgustată de pe fața ei. Detesta chiar și mirosul cărnii prăjite. Firește, atunci nu-i era foame.

Opt. Cheryl dormea.

Nouă. Urina. Steve se simți jenat, privind-o pe fată cum stătea pe vine pe găleată, cu chiloții căzuți în jurul gleznelor. Avea fața brăzdată de lacrimi.

Zece. Bea apă din ulcior.

Unsprezece. Dormea din nou, încolăcită ca un fetus.

— De cât timp se afla în cameră?

— Trecuseră doar paisprezece ore, dar pierduse noțiunea timpului – îți dai seama, fără nicio variație de lumină... Foarte curând, ceasul ei biologic s-a dus naibii.

— Cât timp a rămas închisă?

— Până și-a dat seama ce-mi pusesem în gând.

Douăsprezece. Trează, dădea târcoale bucății de carne de pe masă, aruncându-i priviri furișe.

— A fost luată în dimineața următoare. Eu dormeam. Aparatul fusese programat să înregistreze imagini din sfert în sfert de oră. Privește-i ochii...

Steve cercetă mai atent fotografia. Pe fața lui Cheryl se citea o oarecare disperare; privirea îi era neîmblânzită, sălbatică. Și modul în care fixa bucata de carne – s-o hipnotizeze, nu altceva!

— Pare bolnavă.

— E doar obosită. De fapt, deși a dormit mult, pare mai istovită ca oricând. În acest moment nu știe dacă-i zi sau noapte. Și, desigur, e flămândă. Trecuse deja o zi și jumătate. Se poate spune că era puțin înfometată.

Treisprezece. Dormea din nou, încolăcită și mai strâns, ca și cum ar fi vrut să se înghită pe ea însăși.

Paisprezece. Mai bea apă.

— Am schimbat ulciorul în timp ce dormea. Dormea atât de adânc! Puteam să fi țopăit prin cameră, și tot nu s-ar fi trezit. N-o mai interesa nimic pe lume.

Rânji.

E nebun, gândi Steve, tipu-i nebun!

— Dumnezeule, ce mai putea acolo! Știi cum miros femeile uneori – nu este vorba de transpirație, ci de altceva. Un miros greu. De carne. De sânge. Era la ciclu. Nu plănuisem să se întâmple chiar atunci.

Cincisprezece. Atingea carnea.

— De-acum apar schimbările, afirmă Quaid, cu o ușoară nuanță de triumf în voce. De-aici încep spaimele.

Steve studie mai atent fotografia. Granulația prea mare făcea imaginea neclară, dar femeia – atât de stăpână pe sine până atunci – se schimbase cu siguranță. Suferea; avea privirea încruntată, exprimând pe jumătate dorință, pe jumătate repulsie în timp ce atinge carnea.

Șaisprezece. Bătea și împingea cu toate puterile în ușă. Gura – o prăpastie neagră de anxietate – urla la ușa lipsită de viață.

— Totdeauna încheia printr-un discurs bombastic ori de câte ori discutam despre carne.

— Când a fost luată imaginea?

— Ne apropiem de cea de-a treia zi. Privești o femeie flămândă. Nu era greu să-ți dai seama.

Următoarea fotografie o prezenta tot în mijlocul camerei, protejându-și ochii de tentația hranei, cu tot corpul încordat din cauza dilemei în care se afla.

— O lași să moară de foame!

— Poate să reziste cu ușurință zece zile fără mâncare. Persoanele robuste sunt numeroase în țările civilizate, Steve.

Șaizeci la sută din populația Angliei este, la un moment dat, obeză din punct de vedere clinic. Oricum, Cheryl era prea grasă.

Optsprezece. Grăsuna stătea, plângând, în colțul ei.

— E aproximativ momentul în care a început să halucineze. Doar câteva chestii mentale. Credea că avea ceva în păr sau pe dosul mâinii. Am văzut-o holbându-se uneori în sus, deși acolo nu se afla absolut nimic.

Nouăsprezece. Se spăla. Goală până la jumătate, cu sânii grei și fața lipsită de orice expresie. Carnea de pe masă avea o culoare mai întunecată decât în fotografiile anterioare.

— Se spăla regulat. Nu treceau niciodată mai mult de douăsprezece ore, fără să se fi spălat din cap până-n picioare.

— Carnea pare...

— Stricată?

— Are o culoare închisă.

— E destul de cald în cămăruța aia. În plus, mai sunt și câteva muște. Au descoperit carnea și au depus ouă. Da, carnea e pe punctul de-a se strica.

— Asta făcea parte din plan?

— Sigur. Dacă aceasta o dezgusta când era proaspătă, cât de dezgustată crezi că se simțea în fața unei bucăți de carne stricată? Nu-i așa că în asta consta dilema ei? Cu cât aștepta mai mult până să mănânce, cu atât mai dezgustată o să fie de ceea ce primea la masă. Era prinsă în capcană între propria ei groază de carne, pe de o parte, și spaima de a muri, pe de altă parte. Care o să cedeze prima?

Nici Steve nu se simțea în largul său, acum.

Pe de o parte, gluma mersese prea departe, iar experimentul lui Quaid devenise cu adevărat sadic. Pe de altă parte, dorea să știe cum se termină toată povestea. Era o fascinație indiscutabilă să privești suferințele femeii!

Următoarele șapte fotografii – de la douăzeci până la douăzeci și șase – indicau aceeași rutină zilnică. Dormit, spălat, urinat, privit bucata de carne. Dormit, spălat, urinat...

Douăzeci și șapte.

— Vezi?

Cheryl înșfăcase carnea.

Da, o înșfăcase, cu o privire de groază întipărită pe față. Ciozârta de vacă părea stricată de-a binelea, plină de ouă de muște. Părea și mai mare.

— Mușcă din ea.

În următoarea fotografie, fața femeii era îngropată în bucata de carne.

Steve parcă simțea în fundul gâtului gustul cărnii putrede. Imaginea unei surse de duhoare i se formă în minte, iar o zeamă de friptură putrezită îi îmbibă limba. Cum putea Cheryl să mănânce așa ceva?

Douăzeci și nouă. Vomita în căldarea aflată în colțul camerei.

Treizeci. Ședea pe jos, privind spre masa goală. Ulciurul de apă fusese aruncat în perete, iar farfuria făcută bucăți. Bucata de carne, o grămadă vâscoasă, aproape dezintegrată, zăcea pe podea.

Treizeci și unu. Dormea. Cu capul îngropat în mâini.

Treizeci și doi. Stătea în picioare. Privea din nou bucata de carne, înfruntând-o. Foamea i se citea clar pe față. La fel și dezgustul.

Treizeci și trei. Dormea.

— Cât a trecut? întrebă Steve.

— Cinci zile. Ba nu, șase. Șase zile.

Treizeci și patru. O siluetă ștearsă, în aparență atacând spre perete. Poate izbindu-se cu capul de el, Steve nu putea fi sigur. Și nici nu dorea să întrebe. O parte din ființa sa nu voia să știe.

Treizeci și cinci. Dormea din nou, de data aceasta sub masă. Sacul de dormit fusese făcut bucăți, fâșii de pânză și căptușeală fiind aruncate peste tot în cameră.

Treizeci și șase. Vorbea cu ușa, prin ușă, știind că nu o să primească vreun răspuns.

Treizeci și șapte. Mânca acea carne dezgustătoare.

Se așezase calm sub masă, ca un om primitiv în peștera sa, și sfârteca bucata de carne cu incisivii. Fața sa era din nou lipsită de expresie; își îndrepta toată energia spre țelul de moment. Să mănânce. Să mănânce până ce foamea avea să dispară, până ce agonia din pânțe și durerea din cap aveau să înceteze.

Steve se holbă la fotografie.

— M-a uimit, zise Quaid, cât de brusc a cedat. O clipă, a părut să aibă la fel de multă rezistență ca și până atunci. Monologul cu ușa conținea același amestec de amenințări și scuze pe care le profera de dimineață până seara. Apoi a cedat. A cedat, pur și simplu. S-a ghemuit sub masă și a înfulecat bucata de carne până la os, ca și cum ar fi fost o delicatessă.

Treizeci și opt. Dormea. Ușa era deschisă. Lumina pătrundea înăuntru.

Treizeci și nouă. Camera era goală.

— Unde s-a dus?

— A rătăcit pe la parter. A intrat în bucătărie, a băut câteva pahare de apă și a stat pe un scaun trei sau patru ore, fără a rosti un cuvânt.

— Ai vorbit cu ea?

— În cele din urmă. Atunci când a început să-și revină din starea în care se afla. Experimentul se terminase. Nu voiam să-i fac rău.

— Și ce-a spus?

— Nimic.

— Nimic?

— Absolut nimic. Vreme îndelungată, nici n-am crezut că era conștientă de prezența mea în cameră. Apoi am copt niște cartofi, pe care i-a mâncat.

— N-a încercat să sune la poliție?

— Nu.

— Nu s-a manifestat violent?

— Nu. Știa ce făcusem și de ce o făcusem. Nu fusese ceva premeditat, deși vorbiserăm despre astfel de experimente în timpul unor discuții teoretice. Vezi tu, n-a pățit nimic. Poate a pierdut ceva din greutate, dar asta a fost tot.

— Unde-i acum?

— A plecat în ziua următoare. Nu știu unde s-a dus.

— Și ce-ai dovedit cu acest experiment?

— Poate chiar absolut nimic. Însă a constituit un punct interesant de plecare pentru cercetările mele.

— Un punct de plecare? Asta numești tu punct de plecare?

Din vocea lui Steve răzbătea dezgustul față de Quaid.

— Stephen...

— Puteai să fi omorât-o!
— Nu.
— Și-ar fi putut pierde mințile. Ar fi putut rămâne dezechilibrată mental pentru totdeauna.

— Posibil. Dar improbabil. Era o femeie cu o voință puternică.
— Însă tu i-ai distrus-o.
— Da. Era o încercare pe care era dispusă s-o facă. Discutaserăm despre necesitatea de a-și înfrunta frica. Și asta am și făcut cu Cheryl. De fapt, nu e cine știe ce.

— Ai forțat-o. Altfel nu ar fi plecat.
— Adevărat. A fost o lecție de educație pentru ea.
— Așadar, acum ești profesor?
Steve dorea să-și fi putut reține sarcasmul din voce. Însă era acolo. Sarcasm, mânie și puțină frică.

— Da, sunt profesor, replică Quaid, privindu-l pieziș pe Steve, fără a-și concentra privirea asupra unui anume punct. Îi învață pe oameni teama.

Steve se uită fix la podea.

— Ești satisfăcut de ceea ce le-ai predat altora?
— Și de ceea ce am învățat. Pentru că am și învățat. E o perspectivă foarte atrăgătoare: cercetarea unei lumi a spaimelor. În special cu subiecți inteligenți. Chiar în ciuda unor explicații raționale...

Steve se ridică.

— Nu vreau să mai aud nimic.

— Cum? În regulă.

— Am ore mâine dimineață.

— Nu...

— Ce?

Ezită.

— Nu. Nu pleca încă.

— De ce?

Inima îi bătea cu putere. Se temea de Quaid – lucru de care nu-și dăduse seama niciodată până atunci.

— Mai am să-ți dau niște cărți.

Steve simți cum roșește ușor. La ce se gândise în acea clipă? Avea Quaid să-l doboare cu un placaj de rugby, începând apoi să-i

cerceteze spaimile?

Nu. Ce idei tâmpite!

— Am o carte despre Kierkegaard, o să-ți placă. E la etaj. Mă întorc în două minute.

Quaid ieși din cameră, surâzând.

Steve se lăsă pe vine și începu să răsfoiască prin teancul de fotografii. Cel mai tare îl fascina aceea în care Cheryl apucase pentru prima dată bucata de carne putredă. Pe față i se citea o cu totul altă expresie decât cea a femeii pe care o cunoscuse odată – o expresie de îndoială, confuzie și o profundă... spaimă.

Acesta era cuvântul folosit de Quaid. Un cuvânt murdar, obscen, asociat din acea noapte cu tortura aplicată de Quaid unei tinere inocente.

O clipă, Steve se gândi la propria sa expresie în timp ce privea fotografia. Nu exprima, oare, aceeași confuzie? Și poate aceeași spaimă care aștepta să fie eliberată?

Auzi un sunet în spatele său, prea slab ca să fi fost pașii lui Quaid.

Numai dacă acesta nu se furișa. Of, Dumnezeuule, numai dacă nu...

Un tampon de vată îmbibat cu cloroform fu aplicat brusc peste gura și nările lui Steve. Inhală involuntar, și vaporii îi înțepără sinusurile și-i aduseră lacrimi în ochi.

O pată întunecată își făcu apariția din senin la extremitatea razei sale vizuale, și începu să crească, pulsând, în ritmul tot mai rapid al bătăilor inimii.

Vedea în propria-i minte vocea voalată a lui Quaid. Îi rostea numele:

— Stephen.

Din nou.

— Ephen.

— Phen.

— Hen.

— En.

Pata era lumea. O lume întunecată, pe punctul de a dispărea. Nici cu ochii nu vedeai, nici cu mintea nu gândeai. Steve se prăbuși greoi peste vraful de fotografii.

•

Când se trezi, nu era încă atât de conștient de sine însuși. Peste tot era întuneric. Zăcu, treaz, timp de-o oră, cu ochii mari, înainte de a-și da seama că erau cu adevărat deschiși.

Într-un mod cu totul experimental, își mișcă la început mâinile și picioarele, apoi capul. Nu era legat fedeleș, așa cum se așteptase, ci doar de gleznă. În jurul gleznei stângi avea, cu siguranță, un lanț sau ceva asemănător. Îi zgâria pielea de câte ori încerca să se miște prea departe.

Podeaua de sub el era extrem de incomodă; cercetând-o mai îndeaproape, prin pipăire cu palma, constată că zăcea pe niște zăbrele uriașe sau pe un fel de grilaj. Era metalic, iar suprafața sa netedă se întindea în toate direcțiile, cel puțin până unde ajungea cu mâna. Strecurându-și mâna prin spațiile goale dintre zăbrele, nu întâlnește nimic. Doar aerul.

•

Primele fotografii în infraroșu luate de Quaid redau momentul în care Steve cerceta locul unde era închis. Așa cum se așteptase Quaid, subiectul era lucid. Nici crize de isterie, nici înjurături și nici lacrimi. Ce mai provocare îi oferea acest subiect deosebit! Știa precis ce se întâmpla și avea să reacționeze logic la toate spaimile sale. O minte mult mai greu de înfrânt decât cea a lui Cheryl.

Dar cu atât mai merituoase o să fie rezultatele atunci când Steve o să cedeze. Nu urma să-și deschidă atunci tot sufletul, pentru ca el, Quaid, să-l vadă și să-l atingă? Erau atâtea lucruri acolo, în interiorul acestui om, atâtea lucruri pe care dorea să le studieze.

•

Treptat, ochii lui Steve se obișnuiră cu întunericul.

Era sechestrat în ceea ce părea un fel de puț, lat, după propriile-i estimări, de aproximativ șase metri, și complet rotund. O conductă de aerisire pentru vreun tunel, o fabrică subterană? Mintea lui Steve întocmi o hartă a zonei din jurul lui Pilgrim Street, încercând să calculeze cât mai exact poziția locului în care putea să-l fi transportat Quaid. Nicăieri nu găsea ceva potrivit.

Nicăieri.

Era părăsit într-un loc pe care nu-l putea determina sau recunoaște. Puțul nu avea colțuri pe care să-și fixeze privirea, iar

pereții nu ofereau nicio fisură sau gaură în care să-și ascundă conștiința.

Mai rău decât atât, zăcea cu picioarele desfăcute pe un grilaj amplasat deasupra acestui puț. Ochii nu puteau străpunge întunericul de sub el; puțul părea fără fund. Și tot ceea ce-l împiedica să cadă în adâncuri erau doar zăbrelele subțiri ale grilajului și lanțul șubred din jurul gleznei.

Se imaginează în echilibru sub un cer negru și gol, deasupra unui întuneric infinit. Aerul cald și îmbâcsit îi uscă lacrimile țâșnite brusc din ochii acum umflați. Când începu să strige după ajutor, ceea ce se întâmplă imediat după ce i se uscară lacrimile, întunericul îi înghiți cu ușurință cuvintele.

Țipetele îl făcură să răgușească, așa încât se lăsă pe spate pe grilaj. Nu se putea opri să nu-și imagineze că, sub patul său șubred, întunericul era veșnic. Era absurd, bineînțeles.

— Nimic nu-i veșnic! afirmă el cu voce tare. Nimic nu-i veșnic!

Și, totuși, nu avea să știe niciodată acest lucru. Dacă ar cădea în întunericul absolut de dedesubt, ar cădea, ar cădea și iar ar cădea, și nu ar vedea momentul contactului cu fundul puțului.

Deși încerca să se gândească la imagini mai luminoase și mai plăcute, mintea îi evoca mereu imaginea propriului său corp în cădere liberă prin puțul oribil, al cărui fund se afla la vreo treizeci de centimetri de corpul său zdrobit, fund pe care nici ochii nu l-au văzut și nici creierul nu l-a anticipat.

Până când s-a lovit de el.

Oare avea să vadă lumină în clipa în care capul o să i se zdrobească? Avea să înțeleagă, în clipa în care corpul o să-i devină un hoit, de ce trăise și de ce murise?

Apoi gândi: *Quaid n-ar îndrăzni așa ceva.*

— N-ar îndrăzni! țipă el ascutit. N-ar îndrăzni!

Întunericul era un hău nesățios pentru cuvinte. De îndată ce țipa înspre el, era ca și cum n-ar fi scos niciun sunet.

Deodată, un alt gând îi fulgeră prin minte, un gând cu adevărat cumplit. Dacă Quaid îl aruncase în acest iad circular, știind că nu o să fie găsit niciodată, nu o să fie cercetat niciodată! Poate că dorea să-și împingă experimentele până la limită. Până la limită. Limita era moartea. Și nu ar fi acesta experimentul final al lui Quaid?

Urmărirea modului în care moare un om; urmărirea felului în care se instaurează frica de moarte, sursa oricărei terori. Sartre afirmase că nimeni nu și-ar putea cunoaște vreodată propria-i moarte. Dar să cunoști îndeaproape morțile altora, să urmărești acrobațiile pe care le-ar realiza, fără îndoială, mintea pentru a evita acest adevăr amar, ar însemna un indiciu despre natura morții, nu-i așa? Acest lucru ar pregăti, într-o oricât de mică măsură, un om pentru propria-i moarte. Să trăiești spaima altuia era modalitatea cea mai sigură și inteligentă de a atinge bestia.

Da, gândi el, Quaid m-ar putea omorî ca să se elibereze de propria-i groază.

Steve simți o satisfacție acidă la acest gând. Nenorocitul de Quaid, cercetătorul imparțial, viitorul profesor, era obsedat de spaima, pentru că ale lui erau și mai puternice.

De aceea trebuia să-i urmărească pe alții tratându-și propriile lor temeri. Avea nevoie de-o soluție, de-o cale de scăpare pentru el însuși.

Toate aceste gânduri îi luară ore în șir. În întuneric, mintea lui Steve era ca argintul viu, deși necontrolabilă. Îi venea greu să-și ducă un argument până la capăt. Gândurile îi deveneau alunecoase precum peștii mici și rapizi, strecurându-i-se din strânsoare de îndată ce puneă mâna pe ei.

Dar la baza fiecărui gând nou se afla ideea fixă că trebuia să-l învingă pe Quaid. Acest lucru era sigur. Trebuia să fie calm, să pară un subiect nefolositor pentru experimentul lui Quaid.

•

Fotografiile luate în acele ore îl prezentau pe Stephen întins pe grilaj, cu ochii închiși și cu fruntea ușor încrêțită. Paradoxal, din când în când, un zâmbet îi flutura pe buze. Uneori era imposibil să-ți dai seama dacă dormea sau era treaz, dacă gândea sau visa.

Quaid aștepta.

În cele din urmă, ochii lui Steve începură să clipească sub pleoape, semn evident că acesta visa. Subiectul dormea – era momentul să schimbe metoda...

Steve se trezi cu mâinile legate împreună. Lângă el, pe un platou, era o strachină cu apă; o altă strachină, plină cu griș de ovăz, călduț și nesărat, se afla alături. Recunoscător, mâncă și bău.

În timp ce mânca, remarcă două lucruri. În primul rând, zgomotul făcut în timpul operației îi răsună foarte puternic în cap. În al doilea rând, simțea o apăsare în jurul tâmpelor.

Fotografiile îl prezentau pe Stephen ducând mâinile, cu o mișcare stângace, la cap, pe care era aplicat și fixat un ham; de el atârnavă tamponi introduse adânc în urechi, împiedicând pătrunderea oricărui sunet.

Fotografiile indicau uimire. Apoi mânie. Și apoi spaimă.

Steve era surd.

Auzea doar zgomotele din capul său: clăntănitul dinților, prelingerea apei și a grișului pe cerul gurii. Sunetele îi bubuiau în urechi ca niște împușcături.

Ochii i se umplură de lacrimi. Lovi cu piciorul grilajul, fără să audă zăgănitul tocurilor pantofilor pe zăbrelele metalice. Urlă până ce simți că îi sângera gâtul. Nu-și auzi niciunul dintre urlete.

Îl cuprinsese panica.

Fotografiile îi indicară momentul precis al apariției. Fața lui Steve era îmbujorată. Avea ochii larg deschiși, și dinții dezgoliți într-un rânjet.

Semăna cu o maimuță înfricoșată.

Îl asaltară toate amintirile familiare ale copilăriei: fețe ale unor vechi dușmani – membre care vibrau, sudoare, greață. Disperat, înșfăcă strachina cu apă, vărsându-și-o pe față. Șocul produs de apa rece îi abătu o clipă gândurile, împiedicând accentuarea panicii. Se lăsă cu spatele pe grilaj, cu corpul rigid, impunându-și să respire adânc și regulat.

— Relaxează-te, relaxează-te, relaxează-te, rosti cu voce tare.

În cap, își auzea limba plescăind, secrețiile nazale alunecând încet prin fosele comprimate de panică, țâcănind și pocnind în urechi. Acum reușea să detecteze șuieratul slab și liniștit, de-abia deslușit sub toate celelalte zgomote. Sunetul minții sale semăna cu interferențele statice dintre frecvențele posturilor radio; era același scâncet care venea să-l adoarmă sub anestezie, același zgomot care îi răsună în urechi la hotarele somnului.

Membrele încă îi tresăltau spasmodic și era doar pe jumătate conștient de felul în care se lupta cu cătușele de la mâini, nepăsător față de urmele lăsate de muchiile lor pe piele.

Fotografiile înregistrară cu precizie toate aceste reacții. Lupta lui cu accesele de isterie, încercările patetice de a-și împiedica spaimile să revină la suprafață. Lacrimile. Încheieturile însângerate.

În cele din urmă, epuizarea învinse panica, așa cum făcuse de atâtea ori în copilărie. De câte ori nu adormise cu gustul sărat al lacrimilor în gură și în nas, incapabil să se mai împotrivească?

Suferința accentuase intensitatea sonoră a zgomotelor din cap. Acum, în loc să folosească un cântec de leagăn, creierul îl adormea cu fluierături și chiuituri.

Ce bună era uitarea!

Quaid se simțea dezamăgit. După viteza de reacție, se vedea limpede că Stephen Grace avea să cedeze foarte curând. De fapt, era ca și terminat, doar după câteva ore de la începutul experimentului. Și Quaid își făcuse atâtea speranțe cu Stephen! După luni de pregătire a terenului, se părea că subiectul se găsea pe punctul de a-și pierde mințile, fără să-i pună la dispoziție nici măcar un indiciu.

Un cuvânt, un singur cuvânt nenorocit – atât îi trebuia lui Quaid. Un semn mic referitor la natura experienței sale. Încă și mai bine, ceva care să-i sugereze o soluție, un totem tămăduitor, chiar o rugăciune. Cu siguranță că numele vreunui Salvator avea să-i vină pe buze, pe măsură ce personalitatea subiectului urma să fie înlocuită treptat de nebunie. Trebuia să fi fost ceva.

Quaid aștepta ca o cioară aflată la locul unei atrocități numărând minutele rămase până la ultima suflare a muribundului și sperând să obțină o bucățică bună.

•

Steve se trezi cu fața în jos pe grilaj. Aerul era mai greu acum, iar zăbrelele metalice îi zgâriau obraji. Ardea și nu se simțea bine.

Rămase nemișcat, permițând ochilor să se obișnuiască, din nou, cu împrejurimile. Zăbrelele grilajului, desăvârșit aliniat, ofereau o perspectivă perfectă asupra pereților puțului. Rețeaua simplă de zăbrele încrucișate i se păru grozavă. Da, grozavă. Urmări cu privirea zăbrelele, de la un capăt la altul, până se sătură. Plictisit, se rostogoli pe spate, și simți grătarul vibrând sub greutatea corpului. Era mai puțin stabil acum? Parcă se legăna ușor, pe măsură ce se mișca.

Înfierbântat și transpirat, Steve își desfăcu nasturii cămășii. Pe bărbie mai avea salivă din timpul somnului, dar nu se obosi s-o șteargă. Și ce dacă avea bale? Cine era să le vadă?

Își scoase pe jumătate cămașa și, folosindu-se de un picior, își scoase pantoful din celălalt.

Pantof – rețea de zăbrele – cădere în gol. Leneșă, mintea sa făcu legătura. Se ridică în picioare. Of, sărmanul pantof! Pantoful avea să cadă; o să alunece printre zăbrele și o să cadă. Vai, nu! Stătea în echilibru peste deschizătura dintre două zăbrele – poate l-ar salva, dacă ar încerca.

Întinse mâinile spre sărmanul său pantof, dar mișcarea modifică poziția grilajului.

Pantoful începu să alunece.

— Te rog, îl imploră el, să nu cazii!

Nu dorea să-și piardă pantoful drăguț, pantoful său minunat. Nu trebuia să cadă. Nu trebuia.

În timp ce se întindea și mai tare pentru a-l apuca, pantoful se înclină cu tocul în jos, trecu printre zăbrele și căzu în întuneric.

Lăsa să-i scape un țipăt de durere pentru pierderea suferită, țipăt pe care nu-l putea auzi.

Of, dacă ar putea doar să asculte pantoful căzând; să numere secunde coborârii; să audă bufnitura de la fundul puțului. Atunci, cel puțin, ar ști cât de departe se afla de moarte.

Nu mai putea suporta. Se răsuci pe burtă și își introduse mâinile printre zăbrele, urlând:

— Vin și eu! Vin și eu!

Nu mai suporta așteptarea de a se prăbuși în întuneric, în tăcerea tânguitoare; dorea numai să-și urmeze pantoful în jos, tot mai jos, prin puțul întunecat, spre pieire, ca să se termine jocul odată pentru totdeauna.

— Vin! Vin! Vin! urlă el strident, pledând în fața gravității.

Sub el, grilajul se mișcă. Ceva se rupsesse. Un bolt, un lanț, o frânghie care menținea grilajul în poziția de până atunci cedase. Steve nu se mai afla în poziție orizontală; începuse să alunece pe zăbrele, pe măsură ce se înclinau, aruncându-l spre întuneric.

Șocat, își dădu seama că membrele nu-i mai erau legate.

Urma să se prăbușească.

Omul voia să-l facă să se prăbușească. Omul rău – cum îl chema? Quake? Quail? Quarrel...

Mașinal, se agăță cu amândouă mâinile de zăbrelele tot mai înclinate. Poate că, la urma urmei, nu dorea să se prăbușească după pantof! Poate că, pentru viață, pentru doar câteva clipe de viață, merita să te agăți...

Întunericul de dincolo de marginea grilajului era atât de profund... și cine putea ghici ce bântuia pe-acolo?

Zgomotele produse de panică i se înmulțiră în cap. Bătăile rapide ale inimii sale setoase de sânge, bolboroseala secrețiilor nazale, scrâșnetul uscat al vălului palatin. Palmele, cleioase de sudoare, pierdeau priza. Gravitația îl dorea. Își cerea drepturile asupra întregului său corp; îi solicita căderea. O clipă, aruncându-și privirea peste umăr, spre gura deschisă sub el, i se păru că vedea monștri mișcându-se în întuneric. Lucruri ridicole, lunatice, schițate sumar – lucruri întunecoase aflate în întuneric. Graffiti respingătoare se ridicau pofticioase din depărtările copilăriei și își descleștau ghearele să-l apuce de picioare.

— Mamă, rosti Steve în clipa în care mâinile i se desprinseră de pe grilaj și se trezi aruncat în spaimă. Mamă!

Iată cuvântul! Quaid îl auzi clar, în toată banalitatea sa „Mamă”.

Atunci când corpul său lovi fundul puțului, Steve depășise de mult stadiul în care ar fi putut judeca distanța de la care căzuse.

Când mâinile i se desprinseră de pe grilaj și știu că întunericul o să-l înghită, mintea sa o luă razna. Instinctul de animal învinse, relaxându-i corpul și atenuându-i căderea, lăsându-l nevătămat, cu excepția unor răni minore produse în momentul impactului. Toate celelalte componente ale vieții, în afara celor mai simple, fuseseră zdrobite, bucățile fiind împrăștiate prin străfundurile memoriei.

Când, în cele din urmă, se făcu lumină, Steve își ridică privirea spre personajul cu masca lui Mickey Mouse, aflat în ușă, și îi zâmbi. Era zâmbetul unui copil, unul de recunoștință pentru salvatorul comic. Îl lăsă pe bărbat să-l apuce de glezne și să-l târâie afară din încăperea mare și rotundă în care zăcea. Steve avea pantalonii uzi și atunci știu că făcuse pe el în somn. Totuși, Mickey-cel-Caraghios era dispus să-l sărute.

Capul îi atârna într-o parte în timp ce era târât din camera de tortură. Pe podea, lângă capul său, se afla un pantof. Iar la aproximativ doi metri deasupra, se afla grilajul de pe care căzuse.

Lucrul acesta nu însemna absolut nimic.

Îl lăsa pe Mouse să-l așeze într-o cameră luminoasă. Îl lăsa să-i redea auzul, deși nu-l dorea cu adevărat. Era nostim să urmărești lumea fără s-o auzi, și asta îl făcea să râdă.

Bău niște apă și mănca o prăjitură dulce.

Era obosit. Voia să doarmă. O voia pe Mama. Dar Mouse părea să nu fi înțeles, așa încât Steve izbucni în plâns, dădu cu piciorul în masă și azvârli pe podea farfuriile și ceștile. Apoi alergă în camera următoare și aruncă în aer toate hârtiile pe care le găsi. Era minunat să le urmărești fluturând în sus și-n jos. Unele căzură cu fața în sus, altele cu fața în jos. Câteva erau pline de notițe. Câteva erau fotografii. Fotografii oribile. Fotografii care-l făceau să se simtă foarte ciudat.

Toate, absolut toate, reprezentau oameni morți. Unele înfățișau copii mici, altele adolescenți. Zăceau întinși sau în capul oaselor; pe fețele și corpurile lor se vedeau tăieturi adânci, tăieturi care scoteau la iveală mizeria de dedesubt, un talmeș-balmeș de bucăți strălucitoare și umede. Și de jur-împrejurul morților... vopsea neagră. Nu în băltoace bine delimitate, ci împrăștiată peste tot, cu urme de degete și de mâini – ce mizerie!

În trei sau patru fotografii, obiectul care produsese tăieturile se afla încă acolo. Steve știa cum se chema.

Topor.

Un topor era înfipt aproape până la mâner în fața unei femei. Unul în piciorul unui bărbat, altul zăcea pe podeaua unei bucătării, lângă un bebeluș mort.

Individul colecționa fotografii cu morți și topoare, ceea ce era straniu, gândi Steve.

A fost ultimul său gând înainte ca mirosul prea familiar al cloroformului să-i umple capul – apoi își pierdu cunoștința.

•

Cadrul murdar al ușii mirosea a urină veche și a vomă proaspătă. Era propria lui vomă – întinsă peste tot, pe partea din

față a cămășii. Încercă să se ridice, dar picioarele nu-l prea țineau. Îi era foarte frig. Îl durea gâtul.

Apoi auzi pași. Poate se întorcea Mouse. Poate avea să-l ducă acasă.

— Ridică-te, băiete!

Nu era Mouse. Era un polițist.

— Ce faci aici? Ți-am spus să te ridici!

Steve se ridică, sprijinindu-se de cărămizile fărâmițate ale cadrului ușii. Polițistul își îndreptă lanterna asupra sa.

— Iisuse Hristoase! exclamă el, cu un chip dezgustat. Ești într-o stare cumplită. Unde locuiești?

Steve clătină din cap, holbându-se la cămașa pătată de vomă de parcă ar fi fost un școlar rușinat.

— Cum te cheamă?

Nu prea își aducea aminte.

— Numele, băiete!

Încerca să-și amintească. De n-ar mai țipa polițistul.

— Haide, stăpânește-te!

Cuvintele n-aveau niciun sens. Steve simțea cum îi dădeau lacrimile.

— Acasă.

Acum se smiorcăia, trăgându-și nasul și simțindu-se complet abandonat. Voia să moară; voia să se întindă pe jos și să moară. Polițistul îl scutură.

— Ești drogat? întrebă el, trăgându-l pe Steve spre luminile de pe stradă și fixându-i cu privirea fața pătată de lacrimi.

— Mai bine te-ai duce acasă.

— Mama, zise Steve. Vreau la Mama.

Cuvintele schimbă complet lucrurile. Polițistul găsi brusc întregul spectacol mai mult decât dezgustător, mai mult decât jalnic. Ticălosu' ăsta mic, cu ochii injectați de sânge și cu cina întinsă pe toată cămașa, îl călca de-a binelea pe nervi. Prea mulți bani, prea multe porcării prin venele sale, prea puțină disciplină.

„Mama” a fost cuvântul care a pus capac la toate. Polițistul îl lovi sec și puternic în stomac. Steve se frânse în două, scâncind.

— Gura, băiete!

Cu o altă lovitură, polițistul își duse la bun sfârșit intenția de a-l pune la punct pe băiat, apoi îl apucă de păr și apropie fața micului drogat de-a sa.

— Vrei să fii un răufăcător, da?

— Nu. Nu.

Steve nu știa ce era un răufăcător; tot ce dorea, era să-l determine pe polițist să-și schimbe părerea despre el – să-l placă.

— Te rog, zise el, plângând din nou, du-mă acasă.

Polițistul păru nedumerit. Puștiul nu se împotrivise și nici nu-și reclamasese drepturile civile, așa cum făceau cei mai mulți. De obicei, toți ajungeau la pământ, cu nasul însângerat, cerând pe cineva de la asistența socială, ăsta, pur și simplu, plânga. Polițistul simți că ceva nu era în regulă cu puștiul – înapoiat mintal sau ceva asemănător. Iar el îl bătuse măr pe mucos. Rahat! Acum se simțea răspunzător. Îl apucă pe Steve de braț și îl trase spre mașina parcată de cealaltă parte a străzii.

— Înăuntru!

— Du-mă...

— Te duc acasă, băiete. Te duc acasă.

•

La azil, hainele lui Steve fură scotocite în căutarea vreunui act de identitate, dar nu se găsi niciunul. Apoi, i se curăță hainele de purici și părul de lindini. În acest moment, polițistul îl părăsi, iar Steve se simți ușurat. Nu-i plăcuse individul.

Oamenii din azil vorbeau despre Steve ca și cum n-ar fi fost în cameră. Discutau despre cât de tânăr era, despre starea mentală, hainele și înfățișarea lui. După aceea, i-au dat o bucată de săpun și i-au arătat unde se aflau dușurile. Rămase sub apă rece zece minute, ștergându-se apoi cu un prosop pătat. Nu s-a bărbierit, deși îi împrumutaseră un brici. Uitase cum se procedează.

I-au plăcut hainele vechi pe care le-a primit. La urma urmei, nu erau oameni atât de răi, deși discutau despre el de parcă nu era de față. Unul, mătăhălos, cu o barbă căruntă, chiar i-a zâmbit – precum unui câine.

Hainele erau desperecheate. Prea mari sau prea mici. De toate culorile: ciorapi galbeni, o bluză de un alb-murdar, pantaloni vărğați, făcuți probabil pentru vreun gurmand, un pulover uzat,

ghete solide. Totuși, i-a plăcut să le îmbrace, punându-și chiar două veste și două perechi de ciorapi atunci când ceilalți nu-l priveau. Se simțea în siguranță sub câteva bucăți de bumbac și lână înfășurate în jurul corpului.

Apoi i-au pus în mână un tichet pentru un pat, lăsându-l să aștepte până la deschiderea dormitoarelor. Nu era nerăbdător ca alți oameni aflați pe coridor lângă el. Mulți țipau incoerent, se scuipau unii pe alții, acuzațiile amestecându-se cu obscenități. Acest lucru îl înspăimânta. Tot ce dorea, era să doarmă. Să se întindă și să doarmă.

La ora unsprezece, unul dintre supraveghetori deschise ușa către dormitor, și toți acei oameni condamnați intrară pe rând, ca să-și găsească un pat de fier pentru noapte. Dormitorul, era spațios, dar prost luminat, mirosea a dezinfectant și a oameni bătrâni.

Evitând privirile și ghionturile celorlalți răufăcători, Steve găsi un pat prost făcut, cu o pătură subțire aruncată deasupra, și se lungi pe el. În jurul său, oamenii tușeau, bolboroseau și plângeau, întins pe-o pernă cenușie, unul își făcea rugăciunea, privind fix tavanul. Steve găsi ideea bună, așa încât își rosti și el propria-i rugăciune de copil.

„Nobile Iisus, blând și indulgent,
Coboară-ți privirea asupra acestui copilăș,
Ai milă de...

Care era cuvântul?

Ai milă de... *candoarea mea*, îndură-te și cheamă-mă la tine.”

Rugăciunea îl făcu să se simtă mai bine, iar somnul, un adevărat balsam, era albastrui și profund.

•

Quaid stătea în întuneric. Spaima îl bântuia din nou, mai rea ca niciodată. Corpul îi era atât de rigid din cauza fricii, încât nici măcar nu mai putea coborî din pat pentru a aprinde lumina. În plus, dacă, de data aceasta, chiar de data aceasta, spaima avea să se adevărească? Ce s-ar întâmpla dacă bărbatul-cu-toporul i-ar apărea la ușă, în carne și oase? Rânjindu-i ca un zănatic, dansând ca un diavol în capul scărilor, așa cum îi apăruse în vis lui Quaid, dansând și rânjind, rânjind și dansând.

Nimic nu se mișca. Niciun scârțâit al scărilor, niciun chicotit din umbră. La urma urmei, nu era el. Quaid avea să trăiască până dimineța.

Corpul i se relaxase puțin. Își dădu jos picioarele din pat și aprinse lumina. Camera era într-adevăr goală. În casă era liniște. Prin ușa deschisă se zărea capul scărilor. Bineînțeles că nu era niciun bărbat-cu-toporul.

•

Steve se trezi din cauza urletelor. Era încă întuneric. Nu știa cât timp dormise, dar membrele nu-l mai dureau atât de tare. Sprijinindu-se în coate pe pernă, se ridică pe jumătate și își plimbă privirea prin dormitor ca să descopere de unde provenea agitația. Doi bărbați se băteau la patru șiruri de paturi de el. Motivul disputei nu era, cătuși de puțin, clar. Se agățau unul de altul ca fetele – Steve simți că-i vine să râdă privind-i –, țipând ascutit și trăgându-se de păr. Sângele de pe fețele și hainele lor părea negru în lumina lunii. Unul dintre ei, cel mai în vârstă, trântit pe spate pe pat, urlă:

— Nu mă duc în Finchley Road! N-ai cum să mă obligi. Nu mă lovi! Nu eu sunt omul tău! Nu eu!

Celălalt nu-l mai asculta; era prea tâmpit sau prea nebun pentru a înțelege că bătrânul îl imploră să-l lase în pace. Îndemnat de spectatorii din jur, atacatorul își scosese pantoful și își pocnea cu el în cap victima. Steve auzea trosniturile produse de toc. Fiecare lovitură era însoțită de aclamațiile spectatorilor, dar și de țipetele din ce în ce mai slabe ale bătrânului.

Brusc, aplauzele se stinseră în momentul în care cineva intră în dormitor. Steve nu-l putea vedea; masa de oameni adunată în jurul celor doi luptători se afla între el și ușă.

Dar îl văzu pe învingător aruncând în aer pantoful, cu un urlet final:

— Nenorocitul!

Pantoful.

Steve nu-și putea lua ochii de la pantof. Acesta se ridică în aer, răsucindu-se treptat, apoi se prăbuși spre podeaua goală, ca o pasăre împușcată. Steve văzu totul cu claritate, mult mai clar decât văzuse orice altceva de multe zile.

Ateriză nu departe de el.

Ateriză cu o bufnitură puternică.

Ateriză pe o parte. Așa cum făcuse și pantoful său. Pantoful său. Cel care și-l scosese din picior. Pe grilaj. În cameră. În casă. În Pilgrim Street.

•

Quaid se trezi; avusese același vis. Întotdeauna scara și cu el care se uita mereu în jos, spre „tunelul” scărilor, în timp ce vedenia aia ridicolă, jumătate-glumă, jumătate-oroare, se apropia în vârful picioarelor, râzând la fiecare nouă treaptă.

Nu visase niciodată până atunci de două ori în aceeași noapte. Își trecu mâna peste marginea patului și bâjbâi după sticla pe care o ținea acolo. În întuneric, sorbi adânc din ea.

•

Steve trecu de grupul de oameni furioși, fără să ia în seamă nici urletele lor, nici gemetele și blestemele bătrânului. Supraveghetorii or să aibă mult de furcă pentru a liniști spiritele. Era ultima dată când bătrânul Crowley avea să mai fie lăsat să intre; prezența sa invita, parcă, la violență. Toate acestea semănau cu începutul unei revolte care o să poată fi stinsă cu totul de-abia după câteva ore.

Nimeni nu-l întrebă nimic pe Steve când ieși pe ușă, parcurse coridorul și ajunse în holul azilului. Ușile batante erau închise, dar aerul tare de dinaintea zorilor, strecurat înăuntru, era reconfortant.

Micul birou de primire era gol; prin ușă, Steve văzu extingtorul, roșu și strălucitor, pe perete. Lângă el se afla un furtun lung, negru, încolăcit ca un șarpe adormit pe un tambur roșu. Lângă toate acestea, prins de perete prin doi suporti, era un topor.

Un topor foarte nostim.

Steve păși în birou. Auzi, la o oarecare distanță, tropăit de picioare, urlete, un fluier. Dar nimeni nu veni să-l întrerupă în timp ce se împrietenea cu toporul.

La început, îi zâmbi.

Lama curbată îi întoarse zâmbetul.

Apoi îl atinse.

Toporului părea să-i placă atingerea. Era prăfuit și nu mai fusese folosit de multă vreme. De prea multă vreme. Dorea să fie luat în brațe, mângâiat, să i se zâmbească. Steve îl scoase cu grijă de pe

suporți și îl strecură sub jachetă, ca să-i fie cald. Ieși din biroul de primire, trecu prin ușile batante și plecă în căutarea celui alt pantof.

•

Quaid se trezi din nou.

•

Lui Steve i-a trebuit doar foarte puțin timp pentru a se orienta. Simți un fel de elan în picioare atunci când se îndreptă spre Pilgrim Street. Se simțea ca un clown, îmbrăcat cu niște haine atât de viu colorate, în pantaloni atât de largi și cu ghete atât de urâte! Era un tip comic, nu-i așa? Îi venea și lui să râdă, atât de caraghios arăta.

Vântul începu să-l învăluie, biciuindu-l cu frenezie, strecurându-se prin păr și transformându-i globii oculari în două bucăți de gheață.

Începu să alerge, să sară, să danseze, să țopăie pe străzi, vizibil sub becuri, invizibil în întuneric. Acum mă vezi, acum nu! Acum mă vezi, acum...

•

De data aceasta, Quaid nu se trezise din pricina visului. De data aceasta, auzise un zgomot. În mod sigur, un zgomot.

Luna se ridicase destul de sus ca să-și trimită razele prin fereastră, să lumineze ușa și capul scărilor. Nu era nevoie să aprindă lumina. Vedea tot ce trebuia să vadă. Capul scărilor era, ca întotdeauna, pustiu.

Apoi, prima treaptă scârțâi, făcând un zgomot aproape imperceptibil, de parcă ar fi fost atinsă de-o răsuflare.

Moment în care Quaid cunoscuse spaima.

Un alt scârțâit, pe măsură ce visul său ridicol urca scările spre el. Trebuia să fie un vis. La urma urmei, nu cunoștea niciun clown, niciun ucigaș-cu-toporul. Așa încât, cum putea acea apariție absurdă, aceeași apariție care-l deștepta noapte de noapte, să fie altceva decât un vis?

Și, totuși, poate că existau vise atât de absurde încât să devină adevărate.

Niciun clown, își spuse el, în timp ce urmărea ușa, scările și razele lunii. Quaid cunoștea doar minți fragile, atât de slabe încât nu-i puteau oferi nici un indiciu referitor la natura, originea și remediul panicii care-l domina acum. Aceste minți nu făceau decât

să cedeze, să se transforme în pulbere atunci când erau confruntate cu cel mai mărunț semn al spaimei aflate la rădăcina vieții.

Nu știa niciun clovn, nu știuse și nici nu o să știe vreodată.

Atunci își făcu apariția – era fața unui nebun. Alb ca varul în lumina lunii, cu trăsăturile tinere contorsionate, nebărbierit și puhav, dar cu zâmbetul sincer al unui copil. Își mușcase buza de emoție. Maxilarul inferior era murdar de sânge, iar gingiile erau aproape negre din cauza sângelui. Și, totuși, era un clovn. Fără îndoială, un clovn, luând în considerare și hainele lălâi, atât de distonante și patetice.

Doar toporul din mână nu se potrivea cu zâmbetul.

Lama acestuia reflecta lumina lunii, în timp ce maniacul hăcuia aerul în stânga și-n dreapta, iar ochii săi mici și negri îi sclipeau la ideea distracției care-l aștepta.

Se opri aproape de vârful scărilor, continuând să zâmbească chiar și după ce întâlni privirea terorizată a lui Quaid.

Picioarele lui Quaid cedară, și el se prăbuși în genunchi.

Clovnul mai urcă dintr-o săritură o treaptă, cu ochii strălucitori, plini de un fel de răutate blândă, ațintiți asupra lui Quaid. Toporul se mișca înainte și înapoi în mâinile albe, ca o mică repetiție a loviturilor aducătoare de moarte.

Quaid îl cunoștea.

Era studentul, cobaiul lui, transformat într-o imagine a propriei sale spaime.

El. Dintre toți oamenii. El. Băiatul surd.

Săriturile erau mai mari acum, și clovnul scotea o serie de sunete joase, asemănătoare cu cele ale unor păsări fantastice. Toporul descria cercuri tot mai ample, fiecare mai ucigător decât precedentul.

— Stephen, zise Quaid.

Numele nu însemna nimic pentru Steve. Tot ce vedea era gura care se deschidea și apoi se închidea. Poate că a scos și un sunet, poate nu. N-avea nicio importanță pentru el.

Din gâtul clovnului ieși un țipăt strident, și toporul, ținut cu ambele mâini, se ridică deasupra capului. În același moment,

dansul voios, se transformă în fugă, bărbatul-cu-toporul sări peste ultimele două trepte și năvăli în dormitor, în lumina lunii.

Corpul lui Quaid se răsucii pe jumătate, ca să evite lovitura ucigătoare, numai că mișcarea nu se dovedi nici destul de rapidă, nici prea inspirată. Lama fulgeră prin aer și reteză partea din spate a brațului lui Quaid, spintecând cea mai mare parte a tricepsilor, sfărâmând humerusul și pătrunzând adânc în carnea antebrațului, dar ratând cu puțin artera.

Urletul lui Quaid s-ar fi putut auzi până la cea de-a zecea casă, dacă n-ar fi existat decât ruine. Nu era nimeni să-l audă. Nimeni care să vină și să îndepărteze clovnul de lângă el.

Toporul, gata să-și termine treaba, hăcuia acum coapsa lui Quaid ca și cum ar fi cioplit un buștean. Răni larg deschise, adânci de zece sau doisprezece centimetri, dezgoleau mușchii uzați, oasele, măduva. La fiecare lovitură, clovnul smulgea toporul cu putere, iar corpul lui Quaid tresălta convulsiv ca o păpușă.

Quaid urla. Quaid implora. Quaid lingusea.

Clovnul nu auzea niciun cuvânt.

Tot ce auzea, era zgomotul din cap: fluierături, chiote, urlete de animale, bâzâituri. Își găsise refugiu acolo, unde niciun argument rațional, nicio amenințare nu avea să-l mai atingă vreodată. Acolo unde bătăile inimii făceau legea, iar vuietul sângelui muzica.

Și cum mai dansa acest băiat surd! Dansa ca un dement, pentru a-și vedea călăul căscând gura ca un pește, depravarea intelectului său fiind redusă la tăcere pentru vecie. Cum mai țâșnea sângele! Cum mai împrôsca, cum mai semăna cu o fântână arteziană!

Micul clovn râdea de atâta distracție. *Aici e o adevărată distracție de noapte*, gândi el. Toporul era prietenul său pentru totdeauna, ascuțit și deștept. Ar putea tăia, secționa transversal, reteza și amputa și, totuși, l-ar putea ține pe acest om în viață, dacă erau destul de rafinați – îl puteau ține în viață o perioadă lungă de timp.

Steve era vesel ca un miel. Avea toată noaptea înaintea, și toată muzica pe care și-ar fi dorit-o se rezuma la sunetele din capul său.

Și Quaid știa, întâlnind privirea inexpresivă și fixă a clovnului prin aerul îmbibat de sânge, că în lume existau lucruri mai cumplite decât teroarea. Mai cumplite chiar decât moartea însăși.

Era o durere fără speranță de vindecare. Era o viață care refuza să se sfârșească, cu mult după ce mintea implorase corpul să cedeze. Și mai rău decât atât, erau visuri ce deveneau realitate.

ÎNTRECERE DRĂCEASCĂ

Diavolul însuși, venind tocmai din străfundurile glaciale ale celui de-al Nouălea Cerc, prea înghețat pentru a fi încălzit chiar și de arșița unei toamne văratice, apăru pe străzile și prin piețele Londrei, într-o zi de septembrie. Își făcuse planurile, șubrede cum erau, cu tot atâta grijă ca și odinioară. Dar, de data aceasta, era mai meticulos, verificând fiecare detaliu de două sau de trei ori, ca să fie sigur că o să aibă toate șansele de a câștiga această întrecere vitală pentru el.

Niciodată nu-i lipsise spiritul competitiv; de mii și mii de ori, de-a lungul secolelor, opusese focul Gheenei puterilor pământești ale oamenilor, uneori având câștig de cauză, dar de cele mai multe ori pierzând. Adora pariurile – chintesența progresului. Fără dorința omului de a se lua la întrecere, de a se târgui și de a paria, Pandemoniul ar fi dispărut din lipsă de clienți. Dansul, cursele de câini, totul era doar un joc în care, dacă se acționa cu suficientă inteligență, se putea pune mâna pe un suflet sau două.

Acesta era motivul pentru care Diavolul în persoană se găsea în Londra în acea frumoasă și senină zi: să ia parte la o cursă și să câștige – în măsura posibilului – destule suflete pentru a-l ține ocupat încă un secol.

•

Cameron deschise radioul; vocea comentatorului se auzea când mai tare, când mai încet, ca și cum ar fi vorbit de la Polul Nord, și nu din apropierea Catedralei Sfântul Paul. Mai era încă o jumătate de oră până la începerea cursei, dar Cameron dorea să asculte comentariul introductiv, ca să știe ce se spunea despre elevul său.

— ... atmosfera este electrizantă... probabil că, de-a lungul traseului pe care se va desfășura cursa, se află zeci de mii de spectatori...

Vocea comentatorului dispăru brusc. Cameron înjură și manevră butonul radioului până când auzi din nou ineptiile crainicului:

— ... A fost numită cursa anului... și ce zi frumoasă avem! Nu-i așa, Jim?

— Desigur, Mike...

— Sunteți în legătură directă cu Jim Delaney, care va urmări cursa din elicopter și vă va ține la curent cu evoluția favoriților, ce zici, Jim?

— Bineînțeles, Mike, așa voi face...

— Ei bine, în jurul locului de unde se va da startul se desfășoară o activitate febrilă, concurenții fiind gata de plecare. Iată-l pe Nick Loyer, poartă numărul de concurs trei și trebuie să recunosc că pare într-o formă foarte bună. Mi-a spus că, de obicei, nu concurează sâmbăta, dar că a făcut o excepție astăzi, cursa fiind de binefacere, încasările revenind programului pentru combaterea cancerului. La start se află și Joel Jones, medaliat cu aur în cursa de 800 m, dar și marele său rival, Frank McCloud. În afară de acești favoriți, va mai lua startul o serie de nume noi: cu numărul cinci, sud-africanul Malcolm Voight, apoi Lester Kinderman, câștigătorul-surpriză al maratonului de anul trecut, din Austria. Și trebuie să vă informez că toți arată la fel de proaspeți ca niște trandafiri, în această zi splendidă de septembrie. Nu cred că puteam găsi o zi mai potrivită pentru această cursă, nu-i așa, Jim?

•

Joel avusese niște vise urâte. „Nu te mai frământa atât, vei fi în formă”, îi spusese Cameron.

Dar nu se simțea în formă; parcă avea o greutate în stomac. Nu era vorba de tensiunea nervoasă premergătoare unei curse, căci se obișnuise cu aceasta și putea să și-o domine. Cel mai bun remediu erau două degete în gură și... totul afară; apoi, se simțea liniștit. Nu, senzația pe care o încerca acum nu se datora tensiunii inerente de dinaintea startului; nu se asemena cu nimic altceva. Era mult mai profundă – era ca și cum propriile sale măruntaie îi luaseră foc.

Cameron nu avea nici un pic de înțelegere pentru un astfel de lucru.

— Asta-i o cursă de binefacere, nu-i Olimpiadă, spuse el, privindu-l cu neîncredere. Fii bărbat!

Aceasta era metoda lui Cameron. Vocea lui suavă era cea a unui lingușitor care știa să-și terorizeze interlocutorul. Fără această duritate, nu ar fi existat nici medaliile de aur, nici mulțimile entuziaste, nici șirurile de admiratoare. Un ziar de scandal îl numise pe Joel „negrul cel mai iubit din Anglia”. Era plăcut să fii considerat

drept prieten de niște oameni pe care nu i-ai întâlnit niciodată; îi plăcea să fie admirat, deși știa că acest lucru nu o să dureze o veșnicie.

— Te iubesc, spuse Cameron. Dumnezeu știe de ce, dar ei te iubesc. Apoi râse, și nuanța de duritate din voce i se risipi brusc: Totul va fi bine pentru tine, băiete, declară el. Fugi cât te vor ține puterile!

•

Acum, în plină zi, Joel se uită la ceilalți concurenți și se simți un pic mai optimist.

Kinderman era robust, dar nu avea finis în cursele pe distanțe medii. Maratonul presupunea o tactică specială, în plus, era atât de miop, încât purta ochelari cu lentile foarte groase, care îi dădeau înfățișarea unui broscoi. Nici un pericol din partea lui.

Loyer – un alergător bun, dar nu prea obișnuit cu această distanță. Era un alergător în cursa cu obstacole, iar uneori un sprinter. Alteori alerga și la 400 m, deși nu era prea bucuros de astfel de concursuri.

Sud-africanul Voight. Ei bine, nu dispunea de prea multe informații despre el. După înfățișare, părea în formă – oricum era un adversar ce trebuia urmărit cu grijă, fiind capabil de orice surpriză. Dar adevăratul pericol în această cursă îl reprezenta McCloud. Joel alergase împotriva lui Frank „Fulger” McCloud în trei ocazii: de două ori îi suflase locul întâi, o dată se întâmplase invers. Și Frankie dorea să-i plătească niște polițe, în special pentru înfrângerea de la Olimpiadă, când fusese obligat să se mulțumească doar cu medalia de argint. Frank era adversarul de urmărit. Nu conta că aceasta era doar o cursă de binefacere, căci McCloud avea să alerge la valoarea lui maximă, pentru mulțime, dar și pentru orgoliul său. Se afla deja la linia de start, numai ochi și urechi. Nu mai încăpea vreo îndoială că „Fulger” era favoritul.

Pentru o clipă, Joel simți că Voight îl fixa cu insistență. Ciudat. Concurenții arareori priveau unii la alții înaintea unei curse – probabil există o anume sfială. Voight părea de aproximativ treizeci de ani, destul de uscățiv, cu fața palidă și cu un început de chelie. Avea picioare lungi, mâini mari și un corp disproporționat. Când privirile li se încrucișară, Voight întoarse capul. Lanțul fin din jurul

gâtului său sclipi în soare, iar crucifixul de aur pe care-l purta se balansa ușor sub bărbie.

Joel avea și el o amuletă introdusă în cingătoarea șortului – o buclă din părul mamei sale –, amuletă primită în deceniul trecut, cu ocazia primei sale curse importante. Anul următor mama sa se întorsese în Barbados, unde și murise. Mare durere – o pierdere de neînlocuit. Dacă n-ar fi fost Cameron, s-ar fi ales praful și pulberea de cariera sa sportivă.

•

Cameron urmărea pregătirile de pe treptele Catedralei; hotărâse să vadă startul, apoi să ajungă cu bicicleta în zona Strand-ului pentru a asista la finis. Avea să ajungă acolo cu mult înaintea concurenților și să asculte cursa la radio. Se simțea bine. Elevul său era în formă, în ciuda amețelii pe care o acuza; cursa de față era ideală pentru a-i menține forma sportivă, fără a-l suprasolicita. Desigur, traseul era destul de lung – prin Ludgate Circus, de-a lungul lui Fleet Street și până la Strand, apoi, traversând Trafalgar Square, până la Palatul Parlamentului. În plus, se alerga pe asfalt. Era, totuși, o experiență folositoare pentru Joel – și pentru ambiția lui. Băiatul era un alergător de fond, și Cameron știa acest lucru; nu fusese niciodată un sprinter, fiindcă ritmul său nu-i permitea acest lucru. Avea nevoie de distanță și de timp pentru a-și găsi tempoul și a-și pune în aplicare tactica de concurs. Băiatul era născut pentru cursele ce depășeau distanța de 800 m; fuleul său reprezenta un model de economisire a forțelor, iar ritmul atingea perfecțiunea. Dar mai mult și mai mult, Joel avea curaj, iar acesta îi adusese – și o să-i mai aducă – medaliile de aur, ceea ce-l făcea atât de diferit față de alții. Existau destui sportivi care apăreau meteoric pe firmament, dar, lipsiți de curajul care să suplimenteze calitățile lor fizice, nu însemnau aproape nimic. Să riști la momentul potrivit, să alergi până la epuizare – iată calitățile unui sportiv, și Cameron știa acest lucru.

Băiatul părea mai puțin fericit astăzi. Cameron putea să parieze că acesta avea probleme amoroase. Întotdeauna, sportivii cu o reputație „de aur” se confruntau cu necazuri de acest gen. Încercase să-i explice lui Joel că o să existe destul timp pentru

femei după ce cariera sa o să ia sfârșit, dar elevul său nu dorea să rămână burlac, iar Cameron nu-l condamna pentru asta.

•

Se auzi pocnitura pistolului – destul de înfundată. Zgomotul trezi porumbeii din domul Catedralei „Sfântul Paul”, care se ridicară în stoluri, fiindu-le întreruptă rugăciunea.

Joel luă un start bun – corect, elegant și rapid.

Mulțimea începu imediat să-i strige numele, și vocile îl înconjurară din toate părțile, într-o explozie de entuziasm.

Cameron urmări primii douăzeci și cinci de metri, în care sportivii încercau să se plaseze pe o poziție cât mai bună. Loyer conducea plutonul, deși Cameron nu era sigur dacă ajunsese acolo din calcul sau din întâmplare. Joel se afla după McCloud, iar acesta chiar în spatele lui Loyer.

Nicio grabă, băiete, își zise Cameron, și se îndepărtă de linia de start.

Bicicleta sa se afla în Paternoster Row, la un minut distanță de piață. Urâse întotdeauna mașinile: obiecte păgâne, inumane, necreștinești. Cu o bicicletă, erai propriul tău stăpân. Ce putea să ceară mai mult un om?

•

— Ce start superb pentru o cursă care se anunță de la început minunată. Se traversează deja piața, și mulțimea este în delir. Pare mai degrabă o alergare pentru campionatele europene decât o cursă de binefacere. Ce părere ai, Jim?

— Ei bine, Mike, văd mulțimile aflate de-a lungul traseului, până în zona lui Fleet Street. Poliția m-a rugat să comunic spectatorilor să nu încerce să urmărească cursa din mașinile proprii, căci s-a reușit degajarea tuturor străzilor, pentru o mai bună desfășurare a întrecerii, și tot ce s-ar putea obține ar fi doar o nouă blocare a traficului.

— Cine conduce în acest moment?

— Nick Loyer impune trena în această parte a cursei, dar se cunoaște, fără îndoială, faptul că pe o astfel de distanță trebuie aplicată o tactică adecvată. Este o cursă de fond, dar nu un maraton. Toți participanții sunt tacticieni cu experiență, și fiecare îl va lăsa pe celălalt să conducă la început.

•

Așa cum spunea întotdeauna Cameron: „Lasă-i pe alții să facă pe eroii”.

Iată o tactică greu de învățat – și Joel descoperise acest lucru. Când se dădea startul, era greu să nu o iei la picior ca împins de un resort nevăzut. Dădeai totul pe primii 200 de metri și apoi nu mai aveai resurse pentru restul cursei.

„E ușor să fii erou”, obișnuia să afirme Cameron, „dar, acționând astfel, nu dai dovadă câtuși de puțin de inteligență. Nu-ți irosi forțele fudulindu-te; lasă acest lucru pe seama Supraomului. Menține-te în grosul plutonului și economisește-ți resursele. Mai bine să fii aclamat la sosire ca învingător, decât ca învins onorabil.”

Victorie. Victorie. Victorie.

Cu orice preț. Cu *aproape* orice preț.

„Omul care nu iubește victoria, nu-mi este prieten”, zicea Cameron. „Dacă vrei să învingi doar pentru plăcere sau amuzament, n-ai decât să-ți cauți alt antrenor. Numai școlarii mai cred în balivernele despre plăcerea de a lua parte la o întrecere. Nu există bucurie pentru învinși, băiete.” Ce-am spus?

Nu există bucurie pentru învinși!

Fii dur. Joacă-ți șansa până la capăt – dar în mod corect. Forțează acolo unde este posibil. Să nu-l ascuți pe acel ticălos care ți-ar spune altceva. Ești aici pentru a învinge. Ce-am spus?

Fii învingător!

•

În Paternoster Row, strigătele se auzeau în surdină și clădirile blocau pătrunderea razelor soarelui. Era aproape frig. Porumbeii încă mai zburau, incapabili să se reîntoarcă la cuiburile lor. Erau singurele viețuitoare care se puteau întâlni pe străzile lăturalnice. Restul lumii părea să urmărească acea cursă.

Cameron desfăcu lanțul de la bicicletă, îl băgă în buzunar și se urcă în șa. *Sunt destul de sănătos pentru un tip de cincizeci de ani, în ciuda pasiunii pentru țigările ieftine*, gândi el. Dădu drumul la radio. Recepția era proastă – numai paraziți; probabil, din cauza clădirilor înconjurătoare. Călare pe bicicletă, încercă să prindă mai bine postul respectiv. Reuși, într-o oarecare măsură.

— ... și Nick Loyer deja pierde teren...

Deja... Loyer trecuse de floarea vârstei; era timpul să-și agațe crampoanele în cui și să lase locul celor mai tineri. Trebuia să fi făcut-o, deși, Dumnezeu, ce greu era! Cameron își aduse aminte cum se simțise la treizeci de ani, când își dăduse seama că era terminat ca sportiv. Era de parcă te aflai cu un picior în groapă – ceea ce-ți amintea cât de repede înflorește și se ofilește corpul uman.

În timp ce pedala de zor ca să ajungă într-o stradă mai însorită, un Mercedes de culoare neagră, cu un șofer la volan, trecu pe lângă el atât de silențios, ca și cum ar fi fost dus de vânt. Cameron abia zări pasagerii din interior. Pe unul îl recunoscuse ca fiind cel cu care vorbise Voight înainte de cursă – un individ cu fața slabă, de aproximativ patruzeci de ani, cu gura făcută pungă, de parcă buzele i-ar fi fost îndepărtate pe cale chirurgicală. Lângă el stătea Voight.

Imposibil, deși ceea ce se vedea în spatele ferestrelor fumurii părea să fie fața lui Voight; era îmbrăcat chiar ca pentru cursă.

Lui Cameron nu-i plăcu deloc acest lucru. Îl văzuse pe sud-african doar cu cinci minute înainte, în timp ce lua startul. Așadar, cine era acesta? Desigur, o dublură. Într-un fel sau altul, mirosea până-n înaltul cerului a ceva necinstit, a ceva necurat.

Mercedesul dispărea deja după un colț. Cameron închise radioul și pedală, mâncând pământul, după mașină. Soarele blând îl făcu să transpire.

Limuzina își continuă drumul cu oarecare dificultate, pe străzile înguste, ignorând toate semnele ce indicau sens unic. Din pricina vitezei mici, Cameron se ținea cu ușurință după ea, fără a fi observat de ocupanții acesteia, deși efortul îl făcea să-și simtă plămânii în flăcări.

Mercedesul se opri într-o alee mică, fără nume, la vest de Fetter Lane; aici, umbrele erau compacte. Cameron, ascuns după un colț, la aproape douăzeci de metri de mașină, privea toată scena, în timp ce șoferul deschidea ușa, și bărbatul fără buze, urmat de sosia lui Voight, coborî și intră într-o clădire cu un aspect greu de definit. Când toți trei dispăruă înăuntru, Cameron își propti bicicleta de perete și se luă după ei.

Strada era atât de liniștită, încât ai fi putut să auzi căderea unui ac. De la această distanță, țipetele mulțimii păreau doar un murmur. Strada putea să fi fost într-o altă lume. Umbrele tăcute ale păsărilor, ferestrele zidite cu cărămizi ale clădirilor, vopseaua scorjită, mirosul de putreziciune al aerului nemișcat. În rigolă zăcea un iepure de casă mort – un iepure negru cu un guleraș alb, probabil animalul favorit al vreunui om. În jurul lui se vânzoleau roiuri de muște nesățioase.

Cameron se furișă spre ușa deschisă, fără a face zgomot. Nu se temea de nimic. Cei trei dispăruseră, de multă vreme, de-a lungul coridorului întunecat. În hol era răcoare și umezeală. Aparent fără frică, dar, de fapt, temându-se, Cameron intră în clădirea întunecată. Tapetul de pe pereții holului avea culoarea excrementelor, vopseaua la fel; era ca și cum ai fi pătruns în măruntaiele unui om mort, rece și plin de fecale. Scările ce duceau la etaj se prăbușiseră, împiedicând accesul la nivelul superior. Cei trei nu urcaseră, ci coborâseră, neexistând altă soluție. Ușa de la pivniță se afla în apropierea scărilor prăbușite, și Cameron auzea voci ce veneau de dedesubt.

Iată momentul prielnic, gândi el, și deschise ușa atât cât să se strecoare în întunericul dinăuntru. Atmosfera era glacială: nu numai frig și umezeală, ci și un ger cumplit. O clipă, crezu că pășise într-o cameră frigorifică. Răsuflarea îi îngheță pe buze, iar dinții începușeră să-i clănțanească.

Nu pot să mă mai întorc înapoi acum, își zise el, și începu să coboare treptele acoperite cu promoroacă. Nu era chiar întuneric beznă. Undeva departe, la capătul treptelor, pâlpâia o lumină palidă, flacăra ei neînsuflețită aspirând spre lumina zilei. Cameron aruncă o privire în jur. Era extrem de tentant, iar el atât de curios... Nu avea nimic altceva de făcut – doar să coboare.

Mirosul îl înțepa în nări. Așa cum îi plăcea nevestei sale să-i reamintească, avea un simț nenorocit al mirosului și un cer al gurii chiar mai rău. Aceasta obișnuia să-i reproșeze că nu era în stare să deosebească un usturoi de un trandafir, ceea ce putea să fie adevărat. Dar mirosul din acest subsol însemna ceva pentru el, ceva ce-i întorcea stomacul pe dos.

Mirosea a țap, și – ha, ha – cât de mult ar fi dorit să-i spună pe loc nevastă-sii cum de-și reamintise acest lucru.

Era aproape de capătul scărilor, la aproximativ șase, poate nouă metri sub pământ. Vocile se auzeau însă de la o oarecare distanță, din spatele unei alte uși.

Se afla într-o cămăruță mică, cu pereții zugrăviți în alb și mâzgăliți cu graffiti obscene, cele mai multe reprezentând actul sexual. Pe podea se găsea un candelabru cu șapte brațe; erau aprinse numai două dintre lumânările înnegrite de fum, și ele ardeau cu o flacără albastră. Mirosul de țap devenise mai puternic acum, și era amestecat cu o mireasmă atât de nesănătoasă și de dulce, încât părea să fi provenit dintr-un lupanar turcesc.

Din cămăruță se deschideau două uși, iar din spatele uneia, Cameron auzea niște glasuri. Traversă cu mare atenție podeaua alunecoasă, îndreptându-se spre ușă și străduindu-se să prindă sensul cuvintelor, încărcate de o anume iritare.

- ... grabă...
- ... dibăcie...
- ... copii, copii...

Râsete.

- Cred că... mâine... noi toți...

Din nou râsete.

Brusc, vocile păreau să vină din altă direcție, ca și cum vorbitorii s-ar fi îndreptat spre ușă. Cameron se retrase cu trei pași, pe podeaua înghețată, aproape ciocnindu-se de candelabru; flăcările lumânărilor scuiară și sâsâiră.

Avea de ales între scări și cealaltă ușă. Scările reprezentau ultima soluție. Dacă urca, ar fi fost în siguranță, dar nu ar afla niciodată adevărul. Nu ar cunoaște cauza frigului intens, a mirosului de țap sau a flăcării albastre. Ușa reprezenta o șansă. Cu spatele la ea, cu ochii la ușa de vizavi, apăsă pe mânerul rece de alamă; acesta se răsuci cu oarecare greutate, și el dispăru brusc chiar în momentul în care se deschise cealaltă ușă. Cele două mișcări se sincronizară perfect: Dumnezeu era cu el.

Dar, exact în acea clipă, își dădu seama că făcuse o greșală. Dumnezeu nu mai era deloc de partea sa.

Cristale de gheață îi pătrunseră în cap, în dinți, în ochi și în degete. Se simțea ca și cum fusese aruncat gol în interiorul unui aisberg. Sângele părea să-i înghețe în vine; saliva i se cristaliza pe limbă; mucusul de pe perișorii din nas îl înțepa pe măsură ce se transforma în țurțuri de gheață. Frigul îl paraliză; nu putea nici măcar să se întoarcă.

Mișcându-și cu greu încheieturile, scotoci după brichetă cu degete atât de țepe, de parcă i le-ar fi tăiat cineva fără să simtă nimic.

Bricheta aproape că i se lipise de mână, iar transpirația de pe degete i se transformase în chiciură. Încercă să o aprindă, ca un mijloc de apărare împotriva întunericului și a frigului; reuși să obțină doar o flacără anemică.

Camera era mare: o peșteră de gheață. Pereții și tavanul încrustat scânteiau și străluceau. Deasupra capului său atârnav stalactite de gheață, ascuțite ca niște sulite. Podeaua, pe care stătea într-un echilibru precar, era înclinată spre o gaură aflată în mijlocul încăperii, cu o lățime de un metru cincizeci sau un metru optzeci; marginile și pereții acesteia erau așa de căptușiți cu gheață, de parcă un râu ce curgea spre întunericul de dedesubt ar fi fost solidificat.

Se gândi la Xanadu, poem pe care îl știa pe de rost. Viziuni ale unui alt Albion...

„Unde râul sacru Alph, ce curge
Printr-ale lumii caverne neumblate,
Se-ndreaptă spre-ale mării valuri neluminate.”

Dacă, într-adevăr, acolo jos se afla o mare, nu putea fi decât una înghețată. Era moartea veșnică.

Tot ce putea să facă, era să-și mențină echilibrul, să nu alunece pe panta ce ducea spre necunoscut. Flacăra brichetei pâlpâi și fu stinsă de-o adiere de vânt înghețat.

— La dracu'! exclamă Cameron, în timp ce totul se cufundă în întuneric.

Nu avea să știe niciodată dacă acest cuvânt i-a alertat pe cei trei din afară, sau dacă Dumnezeu l-a părăsit în momentul respectiv

pentru totdeauna. Totuși, ușa se izbi de perete, doborându-l din picioare. Prea paralizat și înțepenit de frig, nu reuși să se redreseze și se prăbuși pe podeaua acoperită cu gheață, în timp ce camera era invadată de mirosul de țap.

Cameron se întoarse pe jumătate. Lângă ușă se aflau sosia lui Voight, șoferul și cel de-al treilea pasager al Mercedes-ului. Acesta purta o haină făcută, după cât se părea, din câteva piei de țap; încă se mai vedeau copitele și coarnele, iar sângele de pe blană era brun și cleios.

— Ce faci aici, domnule Cameron? întrebă personajul în blană de țap.

Cameron de-abia vorbea. Tot ceea ce putea percepe, era un junghi de durere în mijlocul frunții.

— Ce dracu' se întâmplă aici? reuși să articuleze printre buzele înghețate.

— Ce intuiție, domnule Cameron, replică bărbatul. Ești în preajma Diavolului.

•

În timp ce trecea pe lângă biserica St. Maryle-Strand, Loyer privi înapoi și se împiedică. Joel, aflat la trei metri în urmă, își dădu seama că celălalt abandona lupta. Atât de repede! Ceva nu era în regulă. Încetini pasul, lăsându-i pe McCloud și Voight să-l depășească. Nu se grăbea. Kinderman se afla departe în spate, incapabil să țină piept acestor alergători rapizi. Loyer fu depășit de McCloud, apoi de Voight, iar în cele din urmă de Jones și Kinderman. Nu mai avea aer și își simțea picioarele ca de plumb. Mai rău decât atât, vedea asfaltul scârțâind și sfărâmându-se sub crampoane, iar din asfalt ieșeau niște degete – ca acelea ale unor copii nedoriți – care încercau să-l atingă. Se părea că nimeni altcineva nu le vedea. Spectatorii continuau să strige, în timp ce aceste mâini ireale ieșeau din mormintele lor de sub asfalt, înșfăcându-l de picioare. Istovit, se prăbuși în brațele lor moarte, simțind cum tinerețea îl părăsea, iar corpul i se sleise de putere. Percepea încă strânsoarea degetelor nepământene cu mult după ce medicii îl ridicaseră de pe pistă, îl examinaseră și-i administraseră calmante.

Zăcând acolo, întins pe asfaltul fierbinte, și simțind încă degetele lor înțepătoare, își dădu seama ce se întâmplase. Privise înapoi. De aceea apăruseră acele ființe – pentru că privise înapoi...

•

— După senzaționala prăbușire a lui Loyer, cursa este relansată. Frank „Fulger” McCloud impune acum trena, și el se detașează tot mai mult de concurentul cel nou, Voight. Mult mai departe se află Joel Jones, care nu pare capabil să reziste ritmului impus de conducătorii plutonului. Ce crezi, Jim?

— Ei bine, ori a terminat deja benzina, ori se bazează pe faptul că ceilalți vor obosi curând. Să ne reamintim că el nu prea a concurat pe o astfel de distanță...

— Ai dreptate, Jim...

— Și acest lucru poate să-l facă neglijent. Desigur, va mai avea de luptat până când va părăsi poziția a treia, pe care se află în prezent.

•

Joel era buimac. O clipă, în timp ce-l urmărise pe Loyer pierzând teren, îl auzise pe acesta rugându-se cu voce tare. Rugându-se lui Dumnezeu să-l salveze. Fusesse singurul care auzise cuvintele:

„Într-adevăr, deși pășesc prin umbrele Văii Morții,
Nu-mi va fi frică de nimic rău,
Pentru că ești cu mine, cu toiagul și cu slujitorii tăi...”

Soarele ardea mai puternic acum, și Joel începu să simtă cum îl cuprindea oboseala. Era greu de alergat pe asfalt; te dureau toate încheieturile. Numai că acest lucru nu trebuia să determine un bărbat să recurgă la rugăciuni. Încercă să-și scoată din minte disperarea lui Loyer și să se concentreze asupra cursei.

Mai era încă mult de alergat – nu fusese străbătută nici jumătate din distanță. Rămăsese încă destul timp ca să-i ajungă pe cei care făceau pe eroii – încă destul timp.

Continuând să alerge, se chinuia să-și amintească, pentru orice eventualitate, rugăciunile pe care le învățase de la mama lui, dar

timpul i le ștersese cu totul din memorie; nu mai ținea minte nici măcar una.

•

— Mă numesc Gregory Burgess, declară personajul îmbrăcat în piele de țap. Sunt membru al Parlamentului. Nu cred că ai auzit de mine, căci am stat întotdeauna retras, pentru a nu atrage atenția asupra mea.

— Membru al Parlamentului? făcu Cameron.

— Exact. Independent. Foarte independent.

— Cine-i ăsta? Fratele lui Voight?

Burgess aruncă o privire spre acel alter-ego al lui Voight. Acesta nici măcar nu tremura în atmosfera glacială de-acolo, în ciuda faptului că purta doar o flanelă de corp și niște pantaloni scurți.

— Fratele? se miră Burgess. Nu, nu... este – cum să spun – ... un spirit.

Cuvântul ar fi trebuit să-i reamintească de ceva, dar Cameron nu era atât de instruit. Ce era un spirit?

— Arată-i, spuse Burgess, mărinimos.

Fața lui Voight deveni mobilă – pielea păru să se contracte, iar buzele se retraseră, dezvelindu-i dinții, care se topeau într-un fel de ceară albă ce se scurgea spre esofag; la rândul său, acesta se transformă într-un tub de argint strălucitor. Fața nu mai avea nimic uman în ea, și nici nu mai semăna cu aceea a unui simplu mamifer; devenise un fel de evantai alcătuit din cuțite, ale căror lame străluceau în lumina lumânărilor de pe hol. Dar imediat ce această față bizară căpăta o oarecare formă precisă, începea din nou să se modifice. Lamele se topeau, pierzându-și strălucirea, membranele cu perișori apăreau în diverse locuri, iar ochii se umflau ca niște baloane. Din această masă informă răsăriră antene și mandibule – brusc; capul uriaș și perfect imitat al unei albine se afla pe umerii lui Voight.

Burgess urmări cu plăcere metamorfoza; aplaudă cu mâinile înmănușate.

— Amândoi sunt spirite, spuse el, arătând spre șoferul care își scosese șapca, lăsând să-i cadă pe umeri o coamă de păr castaniu.

Era o femeie foarte frumoasă, pentru care merita să-ți dai viața; dar era, totuși, o himeră, un demon, la fel ca și celălalt, capabil de infinite întruchipări.

— Bineînțeles, amândoi sunt ai mei, declară, mândru, Burgess.

— Ce-ai spus?

Cameron nu fu capabil să rostească alt cuvânt; spera ca acesta să simbolizeze toate întrebările care i se învârtteau prin minte.

— Sunt în slujba Diavolului, domnule Cameron. Și, la rândul său, acesta mă servește pe mine.

— A Diavolului? A ladului?

— În spatele tău se află una dintre intrările ce duc la cel de-al Nouălea Cerc. Sper că l-ai citit pe Dante, nu-i așa? „Iată! Acesta-i locul unde trebuie să-ți fortifici inima.”

— De ce ești aici?

— Ca să iau parte la cursă, sau, mai exact, să văd cum concurează acest al treilea spirit al meu. De data asta, nu va fi învins, căci aceasta este cursa noastră, a ladului, și nu o vom pierde.

— Pe dracu'! zise Cameron.

— Ești credincios, nu? Mergi la biserică, te rogi înainte de-a mânca, ca orice om cu frică de Dumnezeu. Ți-e teamă să nu te îneci cu dumicatele.

— De unde știi că mă rog?

— Mi-a spus nevastă-ta. O, da, mi-a spus multe despre tine, domnule Cameron; și-a descărcat cu adevărat sufletul în fața mea. E foarte serviabilă. O adevărată comoară, după ce i-am făcut ochi dulci. Mi-a dat atât de multe... informații. Ești un socialist convins, ca și tatăl tău, așa-i?

— Ce treabă are politica...

— Vai, domnule Cameron, politica stă la baza tuturor lucrurilor. Fără politică, ar fi haos, nu crezi? Chiar și ladul are nevoie de ordine. Nouă mari cercuri: ordinea și modul de pedepsire. Privește în jos, și o să vezi cu propriii tăi ochi.

Cameron simțea în spate prezența găurii, fără să fie nevoit să se întoarcă.

— Noi apărăm ordinea, nu haosul. Ceea ce se spune despre noi, nu-i decât propagandă dumnezeiască. Și știi ce vom câștiga?

- O cursă de binefacere.
- Binefacerea contează prea puțin. Nu participăm la această cursă pentru a salva omenirea, ci pentru a o guverna.

Cameron sesiză doar pe jumătate implicația cuvântului.

- A guverna..., spuse el.
- Această cursă pe distanța dintre Catedrala Sfântul Paul și Palatul Westminster are loc o dată la un secol. Adesea, ea s-a desfășurat în timpul nopții, fără aplauze și fără mare tămbălău, dar astăzi are loc pe o vreme însorită, fiind urmărită de mii de spectatori. Oricare ar fi condițiile, ea cuprinde aceleași elemente de bază: atleții voștri contra unuia de-al nostru. Dacă voi câștigați, beneficiați de democrație pentru încă o sută de ani. Dacă noi câștigăm – așa cum se va întâmpla –, urmează sfârșitul lumii, cel puțin al lumii pe care o cunoașteți.

Cameron simți un fel de vibrație în spatele său. Expresia feței lui Burgess se schimbă brusc; siguranța și îngâmfarea fură înlocuite, dintr-o dată, cu o exaltare nervoasă.

- Ei bravo, spuse el, dând din mâini de parcă ar fi fost o pasăre. Se pare că suntem pe punctul de a fi vizitați de persoane de rang înalt. Ce onoare...

Cameron se întoarse și privi cu atenție peste marginea găurii. Nu mai conta dacă era prea curios acum. Se afla în mâna lor, așa încât putea să-și permită să vadă tot ce era de văzut.

Un val de aer înghețat răbufni din gaura neluminată de soare, iar în întunecimea tunelului de dedesubt, văzu o formă ce se apropia, cu mișcări sigure și cu fața ridicată, pentru a privi la tărâmul de deasupra.

Cameron putea să-i audă răsuflarea, să-i vadă trăsăturile hidoase ale feței și maxilarele deschizându-se și închizându-se ca niște clești uriași de crab.

Burgess stătea în genunchi, iar cele două spirite erau întinse pe podea, cu fața în jos.

Cameron își dădu seama că aceasta reprezenta singura lui șansă. Se ridică, abia mișcându-și membrele înțepenite, și se îndreptă, orbecăind, spre Burgess, ai cărui ochi erau închiși într-o atitudine respectuoasă. Mai mult accidental decât cu intenție, îl lovi pe Burgess cu genunchiul sub falcă, trântindu-l jos. Cameron se

furișă, pe nesimțite, din peștera de gheață și ajunse în camera luminată de candelabru.

În spatele lui, camera se umplu de fum și şuierături, iar Cameron – ca și soția lui Lot, cea care fugea în timpul distrugerii Sodomei – se uită încă odată înapoi pentru a zări priveliștea interzisă muritorilor.

Învăluită într-un fel de aureolă, o formă masivă și cenușie se ivea treptat din tunel. Ochii ei, adânc înfundați în orbitele osoase ale capului de elefant, întâlneau, prin ușa deschisă, privirea lui Cameron; era ceva asemănător unui sărut, pătrunzându-i în cele mai ascunse cotloane ale minții.

Nu fu transformat în sare. Desprinzându-și privirea de la acea față, Cameron se repezi de-a curmezișul camerei și începu să urce scările două câte două, alunecând și urcând, alunecând și urcând mereu. Ușa era încă întredeschisă; în spatele ei – lumina zilei și lumea.

Dădu ușa de perete și se prăbuși în hol, simțind cum căldura începea să-i destindă mușchii înțepeniți. Nu se auzea nici un zgomot pe scările din spatele său; probabil că se temeau prea mult de vizitatorul nepământean pentru a-l urmări. Se târî de-a lungul peretelui holului, cu trupul scuturat de frisoane.

Cu toate acestea, nu-l urmărea nimeni.

Lumina zilei era atât de puternică, încât te orbea, și Cameron începu să simtă voioșia inherentă unei evadări. Nu mai simțise niciodată așa ceva. Să fii atât de aproape de moarte și, totuși, să supraviețuiești. Dumnezeu a ținut cu el, în cele din urmă.

Merse, clătinându-se, de-a lungul străzii până la locul în care se afla bicicleta, hotărât să întrerupă cursa și să anunțe lumea întreagă...

Bicicleta era acolo unde o lăsase, cu ghidoanele la fel de calde ca și brațele nevestei sale.

În timp ce ridică piciorul să-l pună pe pedală, îl ajunse privirea pe care o schimbase cu Diavolul. Corpul său, ignorând căldura emanată de creier, își continuă o clipă mișcările impuse, punând picioarele pe pedale și începând să pedaleze.

Cameron simți explozia din capul său și își dădu seama că era pierdut.

Privirea, căutătura pe care o aruncase în urmă... Soția lui Lot. La fel ca și soția neghioabă a lui Lot... Fulgerul îl lovi după ureche – mai repede decât gândul. Țeasta îi plesni, iar fulgerul incandescent țâșni din vârtoarea de foc a creierului. Ochii i se carbonizară în orbite, și lumina erupse prin gură și nări. Căldura intensă îl transformă, în câteva secunde, într-o masă înformă de carne neagră, fără nici o urmă de flacără sau fum.

Corpul îi fu complet carbonizat până în momentul în care bicicleta părăsi strada și, trecând printr-o fereastră, își termină cursa în prăvălia unui croitor, printre manechinele îmbrăcate în costume cenușii. Și Cameron privise înapoi.

•

Mulțimile din Trafalgar Square erau în delir. Strigăte, lacrimi și steaguri. Era ca și cum această cursă devenise un eveniment memorabil, un ritual a cărui semnificație le scăpa. Și, totuși, undeva în subconștient, simțeau mirosul de pucioasă, înțelegând că viețile lor atârnavă de-un fir de păr. Copiii își dădeau seama cel mai bine de acest lucru; ei alergau de-a lungul traseului, rostind rugăciuni incoerente; pe fețele lor se citea teama. Unii îi rosteau numele:

— Joel! Joel!

Își imagina el, oare, acest lucru? Își imaginase vreodată rugăciunile pe care le auzise de pe buzele lui Loyer, sau semnele de pe fețele radioase ale copiilor, ridicați de părinții lor în sus ca să-i vadă pe concurenți?

În timp ce dădu colțul spre Whitehall, Frank McCloud aruncă cu îndrăzneală o privire peste umăr – și Diavolul îl luă în primire.

Într-o clipă – simplu de tot.

McCloud se împiedică; o mână înghețată i se așeză pe piept, storcându-i parcă orice fărâmbă de putere. Joel încetini ritmul, pe măsură ce se apropia de el. Fața îi devenise purpurie, iar buzele i se acoperiseră cu spume.

— McCloud, spuse el și se opri, holbându-se la fața trasă a marelui său rival.

McCloud îl privi din spatele unei perdele de fum, ce făcea ca ochii săi cenușii să capete o tentă de ocru. Joel se aplecă pentru a-l ajuta.

— Nu mă atinge, bombăni McCloud, ai cărui ochi bulbucați erau injectați de sânge.

— Ai un cârcel? întrebă Joel. Din cauza lui ai căzut?

— Aleargă, ticălosule, aleargă! continuă McCloud, în timp ce mâna nevăzută îi distrugea măruntaiele. Sângele începu să i se prelingă prin porii feții, iar picăturile păreau niște lacrimi roșii. Aleargă, și nu privi înapoi. Pentru numele lui Dumnezeu, nu privi înapoi!

— Ce s-a întâmplat?

— Aleargă, dacă ții la viață! Cuvintele nu erau rugăminți, ci porunci. Aleargă. Nu pentru bani sau glorie. Doar pentru a trăi.

Joel privi brusc în sus, dându-și seama că în spatele său se afla ceva cu un cap imens, a cărui răsuflare rece o simțea deja pe gât. Își luă picioarele la spinare și alergă.

•

— Ei bine, lucrurile nu merg atât de grozav pentru concurenți, Jim. După senzaționala prăbușire a lui Loyer, iată că și Frank McCloud s-a împiedicat chiar acum. N-am văzut niciodată așa ceva, dar se pare că a schimbat câteva cuvinte cu Joel Jones, în timp ce acesta îl depășea, așa încât trebuie să se simtă bine.

•

McCloud murise în drum spre ambulanță, iar a doua zi de dimineață, era putrezit.

•

Joel alerga. O, lisuse Hristoase, cum mai alerga! Soarele îl ardea cu putere în față, făcând să dispară culoarea de pe steaguri și din obraji spectatorilor. Totul era numai zgomot, fără pic de umanitate.

Joel cunoștea senzația care-l cuprindea, tulburarea ce însoțea oboseala și suprasolicitarea. Alerga pentru o himeră a propriei sale conștiințe, alerga gândind, asudând, suferind de unul singur, pentru sine, în numele său.

Și nu era deloc rău faptul că era singur. În cap începură să-i răsune melodii: fragmente de imnuri, pasaje suave din cântece de dragoste, versuri obscene. Eul propriu i se risipi, iar firea lui visătoare, neînfricată și anonimă prelua conducerea.

Undeva înainte, învăluit în aceeași ploaie albă de lumină, se afla Voight. Acesta era dușmanul, obstacolul ce trebuia depășit. Voight

– cu crucifixul său strălucitor care se balansa în soare. Era capabil de a-l învinge, cu condiția să nu privească înapoi, atât timp cât nu privea...

În spatele său.

•

Burgess deschise ușa Mercedes-ului și se urcă în el. Se irosise mult timp – un timp prețios. Trebuia să fi fost deja la Palatul Parlamentului, la linia de sosire, pregătit să-i întâmpine pe alergători. Avea de jucat o scenă, aceea a democratismului zâmbitor și îngăduitor. Iar mâine? Nu atât de îngăduitor.

Avea mâinile reci și umede din cauza emoției, iar costumul în dungulițe mirosea ca haina de țăp, pe care fusese obligat să o poarte în cameră. Desigur, nimeni nu o să-și dea seama, și cumva dacă ar fi fost altfel, ce englez ar fi fost atât de nepoliticos încât să-i reproșeze faptul că mirosea a țăp?

Detesta Camera Inferioară, gheața ei eternă, acea gaură căscată, cu iz de pierzanie. Dar acum totul trecuse. Își adusese ofranda, își arătase supunerea oarbă și deplină față de lad; acum era momentul să-și încaseze răsplata.

În timp ce mașina rula, se gândea la sacrificiile nemăsurate pe care le făcuse ca să-și satisfacă ambiția personală. Începuse cu lucruri mărunte: pisicuțe și cocoșei. Avea să descopere mai târziu cât de ridicole erau considerate aceste fapte de către stăpânii săi. În inocența lui, nu știuse de la început ce să dea și cum să dea. Pe măsură ce anii treceau, pretențiile lor se măreau, devenind din ce în ce mai precise – și astfel, în timp, își vânduse sufletul. Propriile lui sacrificii erau plănuite cu grijă și realizate impecabil, deși, ca urmare a acestora, rămăsese fără mameloane și fără bucuria de-a avea copii. Totuși, merita; puterea îi creștea treptat: trei diplome la Oxford, o nevastă unsă cu toate alifiile, un loc în Parlament – și, foarte curând, conducerea întregii țări.

Cioturile cauterizate ale degetelor îl dureau, așa cum se întâmpla întotdeauna când era nervos. Gânditor, începu să le sugă pe rând.

•

— Iată-ne spre finalul a ceea ce s-ar putea numi o cursă a dracului de frumoasă, ei, Jim?

— O, desigur, este o surpriză, nu crezi? Voight e adevăratul outsider, și el se îndreaptă spre victorie fără prea mult efort. Desigur, dacă Jones n-ar fi pierdut un timp prețios atunci când a făcut acel gest altruist de a-l ajuta pe Frank McCloud, după prăbușirea acestuia...

— Aici a pierdut Jones cursa, așa-i?

— Cred că ai dreptate, și-a făcut-o cu mâna lui.

— Dar asta-i o cursă de binefacere, nimic mai mult.

— Absolut. Și, într-un caz ca acesta, nu se pune problema dacă pierzi sau câștigi...

— Totul se rezumă la modul în care îți joci șansa și respecți regulile.

— Exact.

— Mă bucur că ești de acord cu mine.

— Ei bine, iată-i pe amândoi dând colțul Palatului Whitehall. Mulțimea își aclamă favoritul, dar mă tem că nu mai are nici un rost, pare să fi pierdut cursa...

— Adu-ți aminte ce resurse nebaneuite a avut în acea cursă din Suedia.

— Într-adevăr, într-adevăr.

— S-ar putea să repete figura, cine știe!

•

Joel alerga, și distanța care-l separa de Voight începea să se micșoreze. Se concentrează asupra rivalului său, sfredelindu-i cu ochii tricoul, încercând să-i prindă ritmul mișcărilor, să detecteze orice slăbiciune.

Observă o încetinire în alergare; omul nu mai era atât de rapid cu înainte; fuleul său devenise inegal, semn sigur de oboseală.

Putea să-l depășească. Putea să învingă – dacă avea curaj...

Și Kinderman; uitase complet de el. Fără să se gândească, Joel întoarse capul și aruncă o privire în spatele său.

Kinderman se afla undeva departe, menținându-și neschimbat ritmul de maratonist. Dar mai era ceva în spatele lui Joel, un alt alergător – unul fantomatic – aproape să-l ajungă. Blestemând prostia pe care o făcuse, își feri ochii și privi drept înainte.

Se apropia din ce în ce mai mult de Voight. Acum era clar că acesta se afla la capătul puterilor. Joel își dădu seama că, dacă

insistă, îl putea depăși cu siguranță. Nu mai conta următorul, oricine ar fi fost el; trebuia să uite de orice și pe oricine, în afară de Voight.

Dar nu-și putea scoate din minte imaginea pe care o văzuse în spate.

Cuvintele lui McCloud fuseseră: „Nu privi înapoi!” Prea târziu, o făcuse deja, așa încât era mai bine să cunoască identitatea acelei apariții fantomatice.

Privi din nou.

La început nu văzu nimic, doar pe Kinderman care își continua cursa. Apoi, alergătorul-fantomă apărură încă o dată, și Joel pricepu cine-i doborâse pe McCloud și Loyer.

Nu era un alergător, viu sau mort; nici măcar o ființă umană, era un corp de fum, cu capul ca o deschizătură întunecată – cel care-l hărțuia era Diavolul în persoană.

Nu privi înapoi!

Gura sa, dacă așa ceva se putea numi gură, era căscată și din ea ieșea o răsuflare atât de înghețată, încât Joel începu să se sufoce. Iată deci cauza pentru care Loyer se rugase în timp ce alerga – de parcă rugăciunile l-ar fi putut ajuta cu ceva; moartea venise oricum. Joel privi în altă parte, fiindcă nu voia să-l vadă pe Diavol atât de aproape; încercă să ignore slăbiciunea bruscă ce o simțea în genunchi.

Voight se uită și el în urmă; avea căutătura întunecată și nesigură – și Joel știu, într-un fel sau într-altul, că rivalul său aparține ladului, că umbra din spatele său era stăpânul sud-africanului.

— Voight, Voight, Voight, Voight..., rostea Joel numele în ritmul pasului.

Voight își auzi numele.

— Negru ticălos! replică el cu voce tare.

Joel își mări fuleul; se afla acum la doi metri de alergătorul ladului.

— Privește... în spatele... tău, spuse Voight.

— Îl văd.

— A... venit... după... tine.

Tonul cuvintelor era melodramatic. Doar el, Joel, era stăpânul propriului său corp, nu altcineva. Și lui nu-i era frică de întuneric, culoarea pielii sale fiind la fel de întunecată. Nu acest lucru l-a făcut, oare, să fie considerat o ființă mai puțin umană de cei mai mulți oameni? Sau mai mult decât o ființă umană: mai setos de sânge, mai transpirat, mai avid de pofte trupești cu brațele și picioarele mai puternice, cu un cap mai tare, cu o rezistență mai mare, cu un chef mai mare de viață. Ce-i putea face Diavolul? Să-l mănânce? I-ar cădea greu la stomac. Să-l congeleze? Avea sângele prea aprins și era prea dornic de viață.

Nimic nu putea să-l învingă, căci era un necioplit cu maniere de gentleman.

Atât ziua, cât și noaptea.

•

Voight se simțea rău; durerea i se reflecta în respirația înțetăiată, în fuleul dezordonat. Mai erau doar cincizeci de metri până la trepte și la linia de sosire, dar avansul său se micșora treptat; cu fiecare pas, urmăritorii se apropiau tot mai mult.

Atunci începu târguiala:

— Ascultă... ce-ți... spun.

— Cine ești?

— ... putere... îți voi da putere... numai... lasă-ne... să... învingem.

Joel se apropiase de el.

— Prea târziu.

Picioarele parcă-i prinseră puteri noi, iar inima îi tresaltă de bucurie. Diavolul în spatele lui, Diavolul lângă el – dar ce-i păsa lui? Doar putea să alerge.

— Ticălosule! Ticălosule! Ticălosule!..., spunea spiritul, cu fața congestionată de atâta efort.

Și nu apăruse, oare, o anumită umbră pe acea față în timp ce Joel trecea pe lângă el? Trăsăturile ei nu păreau să-și fi pierdut, pentru o clipă, orice aspect uman?

Voight rămase în urmă, mulțimile strigau în delir, speranțele reînviau din nou în lume. Victoria se profila la orizont. A cui era? Nu se știa, dar era, totuși, o victorie.

Iată-l însă pe Cameron; îl vedea stând pe scări, lângă un personaj îmbrăcat într-un costum în dungulițe, un bărbat pe care Joel nu-l cunoștea. Cameron zâmbea, strigând cu un entuziasm ce nu-l caracteriza și făcându-i semne să se apropie.

Alergă puțin mai repede spre linia de sosire, puterile fiindu-i înzecite de prezența lui Cameron.

Apoi, figura acestuia începu să se metamorfozeze. Era, oare, ceața produsă de căldură, care făcea ca părul să-i lucească? Nu, pielea de pe obraji i se bășica, iar pete negre, din ce în ce mai negre, îi apăreau pe gât și pe frunte. Părul începu să i se ridice din cap, și o lumină de incinerare licărea deasupra țestei sale. Cameron ardea. Cameron ardea, și totuși zâmbea, și totuși făcea din mână.

Joel simți cum îl cuprindea disperarea.

Diavolul în spate. Diavolul în față.

Ceea ce vedea, nu era Cameron. Cameron nu se afla acolo; deci Cameron era mort.

Simți acest lucru în adâncul ființei sale. Cameron era mort, iar forma neagră care-i zâmbea și-l încuraja era o recreare a ultimelor sale momente, prezentate pentru delectarea admiratorilor.

Joel încetini pasul, pierzându-și ritmul fuleului. Simțea în spate respirația lui Voight, înspăimântător de compactă, aproape, tot mai aproape.

Corpul i se revoltă brusc. Stomacul era pe punctul de a-și revărsa conținutul, picioarele refuzau să-l mai susțină, iar mintea refuză să mai judece. Rămăsese doar teama.

Aleargă! zise în sinea sa. *Aleargă! Aleargă! Aleargă!*

Dar Diavolul era în fața lui. Cum putea el să fugă drept în brațele acestei scârboșenii?

Voight recuperase distanța dintre ei, și se afla lângă umărul său, înghiontindu-l în timp ce-l depășea. Victoria îi era smulsă extrem de ușor – ca dulciurile de la un copil.

Linia de sosire se contura la vreo doisprezece pași, și Voight preluase din nou conducerea. Aproape inconștient de ceea ce făcea, Joel se întinse și îl apucă de tricou pe Voight. Era un lucru nepermis, evident pentru toți spectatorii. Dar la dracu'!

Se agăță cu toată puterea de Voight și amândoi se împiedică. Mulțimea se dădu în lături, lăsându-i să treacă, și ambii se

prăbușiră la pământ – Voight deasupra lui Joel.

Brațul lui Joel, împins înainte pentru a preveni un contact prea dur cu asfaltul, fu zdrobit sub greutatea ambelor corpuri; prins într-o poziție nefavorabilă, osul antebrațului plesni. Joel auzi pocnitura înainte de-a simți durerea care-i smulse un urlet de agonie.

Pe trepte, Burgess țipa ca un sălbatic. Era o plăcere să-l urmărești. Aparatele de fotografiat tăcăneau fără întrerupere, iar comentatorii transmiteau cu înfrigurare.

— Ridică-te! Ridică-te! urla omul.

Dar Joel îl ținea pe Voight cu mâna sa teafără, și nimic în lume nu l-ar fi făcut să-i dea drumul.

Cei doi se rostogoleau pe caldarâm, și fiecare răsucire îi zdrobi tot mai mult brațul lui Joel, producându-i acestuia dureri de neînchipuit.

Spiritul care-l întruchipa pe Voight era extenuat. Nu fusese niciodată atât de obosit și de nepregătit pentru tensiunea ce marca acest concurs la care stăpânul său îl obligase să participe. Se afla pe punctul de a-și pierde firea. Joel îi simțea respirația mirositoare drept în față – respirația unui țap.

— Arată-ți înfățișarea normală, îi ceru el.

Ochii creaturii nu mai aveau pupile – erau albi. Joel scuipă drept în fața spiritului toată flegma pe care o avea în gură și în gât. Creatura își ieși din sărite.

Fața i se descompuse. Ceea ce părea a fi fost carne căpăta un nou aspect – o masă, devoratoare, informă, fără ochi sau nas, fără urechi sau păr.

De jur-împrejur, mulțimea se retrăgea. Unii dintre spectatori țipau, alții leșinau. Joel nu vedea nimic din toate acestea; plin de satisfacție, nu auzea decât țipetele. Metamorfoza nu era numai pentru el – o putea vedea toată lumea. Toți oamenii vedeau adevărul dezgustător în toată goliciunea lui.

Gura era enormă, străjuită de dinți ridicoli de mari, asemănători cu cei ai unui pește de mare adâncime. Brațul teafăr al lui Joel se afla sub falca lui inferioară, ținându-l astfel în șah, în timp ce striga după ajutor.

Nimeni nu se oferă să-l ajute.

Mulțimea stătea la o distanță respectuoasă, continuând să țipe și să privească, fără a fi dornică să intervină. Era, pur și simplu, un spectacol – un sportiv luptându-se cu Diavolul –, iar acest lucru nu avea legătură cu ea.

Joel simțea cum îl părăsea și ultima fărâmbă de putere; brațul său nu mai reușea să-i țină închisă gura. Disperat, îi simți dinții lângă sprâncene și bărbie, pătrunzându-i prin carne și oase, și simți, în cele din urmă, cum îl învăluia noaptea albă atunci când spiritul îl mușcă de față.

Spiritul se ridică de pe cadavru, cu bucăți din capul lui Joel atârându-i printre dinți. Îi sfâșiasse fața ca pe-o mască, transformând-o într-o masă informă de sânge și mușchi care încă zvâcneau. Prin deschizătura ce fusese gura lui Joel, rădăcina limbii fâlfâia și improșca sânge, fără a-și mai putea exprima durerea.

Lui Burgess nu-i mai păsa de ce-ar fi spus lumea despre el. Cursa era totul, și o victorie rămânea o victorie, indiferent de modul în care era câștigată. Și, la urma urmei, Jones trișase.

— Aici! țipă acesta către spirit. Aici! Fantoma își întoarse fața pătată de sânge spre el.

— Vino-ncoace! îi ordonă Burgess.

Erau despărțiți numai de câțiva metri: doar câțiva pași, și cursa avea să fie câștigată.

— Aleargă spre mine! țipă cu o voce pătrunzătoare Burgess. Aleargă! Aleargă! Aleargă!

Spiritul era foarte obosit, dar cunoștea vocea stăpânului său. Alergă în salturi spre linia de sosire, ascultând orbește de chemările lui Burgess.

Mai erau patru pași. Doar trei...

Și Kinderman trecu pe lângă el, îndreptându-se spre linia sosire. Miopul de Kinderman, cu un pas înaintea lui Voigt termină pe primul loc în cursă, fără a ști ce victorie câștigase, fără a vedea ororile ce îi zăceau la picioare.

Nu s-au auzit nici un fel de strigăte, nici un fel de aplauze. Atmosfera din jurul scărilor părea să se întunece, și un curent înghețat de aer, nepotrivit cu anotimpul, își făcu simțită prezența.

Clătinându-și capul pentru a-și cere scuze, Burgess căzu genunchi.

— Tatăl nostru, Care ești în Iad, nesfințit fie numele Tău...

Ce subterfugiu vechi! Ce reacție naivă!

Mulțimea începu să dea înapoi. Unii alergau deja. Copii cunoscând natura întunericului de care fuseseră atinși cu puțină vreme în urmă, erau cei mai liniștiți. Ei își luară părinții de mâini îndepărtându-i din zonă, ca pe niște mielușei, și spunându-le să nu privească în spatele lor. Amintindu-și vag de uter, de primul tunel, de prima ieșire dureroasă dintr-un loc sfânt sau de prima tentație de a privi înapoi și de a muri, părinții se lăsară conduși de odraslele lor.

Singurul care părea indiferent era Kinderman; acesta stătea jos pe trepte și își ștergea ochelarii, zâmbind după victorie, fără să ia în seamă frigul intens.

Când își dădu seama că rugăciunile nu ajutaseră la nimic, Burgess întoarse spatele și dispăru în Palatul Westminster.

•

Văzându-se părăsit, spiritul renunță la orice încercare de avea o formă umană și deveni el însuși. Plictisit, scuipă din gură ceea ce mai rămăsese din fața urât-mirositoare a lui Joel Jones, resturile, pe jumătate mestecate, aterizară pe caldarâm, alături de cadavrul alergătorului. Învăluindu-se într-o trombă de fum, spiritul se întoarse la Cercul care-i servea drept casă.

•

Mirosea a rânced pe coridoarele ce străbăteau Parlament, nu se simțea nici un suflu de viață, nici un ajutor nu venea nicăieri.

Condiția fizică a lui Burgess era precară, așa încât alergarea fu înlocuită curând de mersul său obișnuit. Cu un mers constant înainta de-a lungul coridoarelor cu lambriuri întunecate, pași fără zgomot pe covoarele roase de atâta umblat.

Nu prea știa ce avea de făcut. Era evident că o să fie învinovățit de eșec, că o să i se impute faptul de a fi nesocotit orice întâmplare neprevăzută; încrezător, totuși, în propriile-i puteri, era sigur că avea s-o scoată la capăt până la urmă. O să le dea tot ceea ce voiau drept compensație pentru lipsa sa de prevedere: o ureche, un picior... Oricum, nu avea nimic de pierdut în afară de carnea și de sângele său.

Dar trebuia să-și întocmească cu grijă procedura de apărare, pentru că stăpânii lui nu puteau suferi argumentele nefondate; viața sa nu mai valora doi bani, dacă scuzele invocate erau șubrede.

Simți un aer înghețat în spate; știa ce însemna acest lucru – Diavolul îl urmărise de-a lungul acestor coridoare liniștite, intrând chiar până în uterul locașului democrației. Avea să supraviețuiască, totuși, întâlnirii, cu condiția să nu se întoarcă, să privească numai înspre podea sau spre mâinile fără degete mari; astfel, nu o să i se întâmple nimic rău. Iată una dintre primele lecții învățate de cel care conlucra cu puterile întunericului.

Frigul devenea din ce în ce mai puternic. Burgess putea să-și vadă propria-i respirație și simțea cum îi îngheța capul.

— Îmi pare rău, zise cu toată sinceritatea, adresându-se urmăritorului său.

Vocea care-i răspunse era mai blândă decât se așteptase.

— Nu a fost greșeala ta.

— Știu, răspunse Burgess, înșelat de tonul conciliator al Stăpânului. Dar a fost o greșeală, și de aceea am remușcări. L-am subestimat pe Kinderman.

— Asta a fost o greșeală. De altfel, toți facem câte una, spuse Diavolul. Totuși, vom încerca din nou peste o sută de ani. Democrația este încă un cuvânt nou și nu și-a pierdut complet farmecul superficial. Îi vom permite să mai existe încă un secol, după care o vom învinge.

— Da.

— Dar tu...

— Știu.

— Nu vei mai avea nici o putere, Gregory.

— Sigur că nu.

— Nu este sfârșitul lumii. Uită-te la mine.

— Nu în acest moment, dacă nu vă supărați.

Burgess continuă să înainteze cu un pas ferm și constant. *Fii calm, judecă lucid!*

— Te rog, uită-te la mine! spuse mios Diavolul.

— Mai târziu, stăpâne.

— Nu-ți cer decât să te uiți la mine. Ar trebui să-mi arăți puțin respect.

— Chiar așa voi face, dar mai târziu.

Coridorul se ramifica în fața lor. Burgess porni spre bifurcația din stânga, gândindu-se că simbolismul acesta ar putea să-i încânte stăpânul. Dar nimerise într-un culoar înfundat. Burgess se opri cu fața la perete. Frigul îi pătrundea până în măduva oaselor, iar degetele boante îl făceau să se simtă ca pe ghimpi; își scoase mânușile și își supse cu putere degetele.

— Uită-te la mine. Întoarce-te și uită-te la mine, continuă suav vocea.

Ce avea oare de făcut? Să se întoarcă și să caute o altă ieșire – aceasta era, probabil, cea mai bună soluție. Trebuia doar să meargă în cercuri până ce reușea să-și argumenteze bine punctul de vedere, pentru că următorul său să-l lase în pace.

În timp ce stătea nemișcat, și toate alternativele posibile i se învolburau în minte, simți o ușoară durere în gât.

— Uită-te la mine, zise, din nou, vocea.

I se puse un nod în gâtleej. Simțea, în mod neobișnuit, o durere mistuitoare în cap, produsă parcă de frecarea unui os pe altul. Era ca și cum un cuțit i se înfipsese la baza craniului.

— Uită-te la mine, zise, pentru ultima dată, Diavolul, și capul lui Burgess se întoarse.

Nu însă și corpul său – acesta se afla îndreptat spre peretele orb al coridorului înfundat.

Capul i se încovoie în jurul axei sale subțiri, fără nici un pic de respect pentru anatomie sau fără vreo cauză rațională. Burgess se îneca pe măsură ce esofagul i se răsucea ca o frânghie, vertebrele i se transformau în pulbere, iar cartilagiile într-un terci fibros. Ochii începură să-i sângereze, timpanele îi plesniră, și el muri privind la acea față neluminată de soare, nepământească.

— Ți-am spus să te uiți la mine, spuse Diavolul, și plecă pentru a-și continua nefasta-i operă.

Își lăsa victima acolo ca un subtil paradox pentru democrați, atunci când aceștia aveau să intre, preocupați de cuvinte, în Palatul Westminster.

JACQUELINE ESS: PUTEREA VOINȚEI

Dumnezeule, gândi femeia, aceasta nu poate fi cu adevărat viață. Zile în șir același lucru, doar plictiseală, muncă ingrată și o senzație totală de inutilitate.

Of, Doamne, se rugă ea, scoate-mă din impas, redă-mi libertatea, chinuiește-mă, dacă vrei, dar scoate-mă din mocirla în care trăiesc!

Dar în loc de a aștepta binecuvântarea eutanasiei divine, într-o zi mohorâtă din luna Martie, Jacqueline luă o lamă din aparatul de ras al lui Ben, se închise în baie și își tăie venele de la mâini.

În ciuda pulsațiilor pe care le simțea în urechi, reuși, ca prin vis, să-l audă pe Ben strigând în fața ușii de la baie:

— Ești înăuntru, dragă?

Pleacă de-aici! gândi ea că a răspuns.

— Scumpo, m-am întors mai devreme, traficul nu a fost atât de intens.

— Te rog, pleacă!

Efortul făcut pentru a încerca să vorbească îi produse o amețelă atât de puternică, încât alunecă de pe colacul closetului pe podeaua din dale albe, pe care începuseră deja să se coaguleze mici bălți de sânge.

— Dragă, mă auzi?

— Pleacă...

— Dragă...

— ...de-aici!

— Ți-e rău?

Canalia bătea acum toba în ușă. Nu-și dădea oare seama că ea nu-i putea deschide, că nu voia acest lucru?

— Jackie, răspunde-mi!

Femeia gemu – nu se putea abține. Durerea nu era atât de mare pe cât se așteptase, dar simțea o senzație stranie, ca și cum cineva o lovise în cap. Și, totuși, el nu putea să mai intervină la timp pentru a o salva, cel puțin nu acum – chiar dacă ar fi spart ușa.

Bărbatul sparse ușa.

Jacqueline privi în sus spre el printr-un aer atât de îmbâcsit de miresmele morții, încât putea fi tăiat cu cuțitul.

Prea târziu, gândi ea că a răspuns.

Dar nu era...

•

Dumnezeule, aceasta nu poate fi sinucidere. Nu am murit...

Doctorul pe care Ben îl angajase era extrem de răbdător cu ea. „Tot ce-i mai bun”, promisese acesta, „tot ce se poate găsi mai bun pentru scumpa mea Jackie.”

— Nu-i nimic, o liniști doctorul, totul se va rezolva cu bine.

De ce dracu' nu recunoaște? se întrebă ea. *Nu-i pasă câtuși de puțin de mine. Nu știe cum mă simt.*

— Am avut întotdeauna de-a face cu femei și cu problemele lor, spuse doctorul, sigur pe el, încercând să pară interesat de pacienta sa. Sunt niște lucruri normale la o anumită vârstă.

Jacqueline de-abia împlinise treizeci de ani. Ce voia, oare, să o facă să înțeleagă? Că ajunsese deja la menopauză?

— Depresiune nervoasă, reacții totale sau parțiale de abțință, nevroze de diferite tipuri... Nu ești singura femeie cu probleme, poți să mă crezi pe cuvânt.

O, ba da, sunt singură, își spuse ea. Simt acest lucru în mintea mea, sunt propriul meu stăpân, dar tu nu poți înțelege asta.

— Te vei face bine cât ar scutura un miel din coadă.

O mielușea? Oare crede că sunt o mielușea?

În timp ce vorbea, doctorul se uita distrat la diplomele înrămate de pe pereți, la unghiile sale bine îngrijite, la creioane și la hârtiile de pe birou. Se uita oriunde în altă parte, dar niciodată la Jacqueline. Oriunde, numai la Jacqueline, nu.

— Știu, spuse doctorul, prin câte ai trecut, câte traume ai suferit. Femeile au anumite necesități fiziologice. Dacă ele nu sunt satisfăcute...

Ce-ar putea să știe el despre necesitățile unei femei?

Tu nu ești o femeie, crezu ea că gândise în sinea ei.

— Ce-ai spus? întrebă doctorul.

Oare vorbise ea? Clătină din cap, iar el își continuă discursul cu aceeași voce monotonă.

— Nu am de gând să te supun la niște ședințe interminabile de terapie. Nu vrei acest lucru, așa-i? Tot ce vrei este să capeți din nou încredere în viață și ceva care să te facă să dormi bine noaptea.

Acum începea s-o irite de-a binelea. Condescendența lui era atât de mare, încât nu mai avea margini. Se erija în atotcunoscătorul, atotvăzătorul Părinte – ca și cum, în mod miraculos, ar fi putut pătrunde în sufletul unei femei.

— Desigur, am mai încercat în trecut ședințe de terapie cu pacientele mele. Dar acum, între mine și dumneata...

O bătu ușor pe mână. Mâna Părintelui pe dosul mâinii sale. Se presupunea că trebuia să fie flatată, liniștită, poate chiar sedusă.

— ... între mine și dumneata este prea multă vorbărie. O discuție fără sfârșit. Și la ce bun, ca să fiu sincer? Toată lumea are probleme, iar acestea nu se pot rezolva discutând, ce crezi?

Nu ești femeie. Nu arăți ca o femeie și nici nu simți ceea ce simte ea...

— Ai spus ceva?

Ea negă, clătinând din cap.

— Am crezut că ai spus ceva. Te rog să discuți deschis și onest cu mine.

Jacqueline nu replică și doctorul se simți obosit de această intimitate simulată. Se ridică și se îndreaptă spre fereastră.

— Cred că cel mai bun lucru pentru dumneata...

El stătea în lumină, întunecând camera și împiedicând vederea spre peluza străjuită de cireși. Femeia se uită fix la umerii lui largi, la șoldurile înguste. Un tip arătos, așa s-ar fi exprimat Ben. Cineva care nu urma să poarte copii. Un corp ca acesta fusese făcut pentru a recrea lumea – sau, cel puțin, mințile.

— Cred că cel mai bun lucru pentru dumneata...

Ce știa el, cu astfel de șolduri și umeri? Era un reprezentant prea tipic al bărbaților, ca s-o poată înțelege câtuși de puțin.

— Cred că cel mai bun lucru pentru dumneata ar fi un tratament cu tranchilizante...

Acum, ochii femeii erau ațintiți asupra taliei lui.

— ... și o vacanță.

Mintea ei se concentrase asupra corpului acoperit de haine, la mușchii, oasele și sângele de sub pielea elastică. Femeia și-l imaginea din toate părțile, determinându-i dimensiunile și puterea de rezistență, apoi se concentrează din ce în ce mai mult.

Transformă-te în femeie! gândi Jacqueline.

Și, pur și simplu, în timp ce-și formula în minte această idee absurdă, ea începu să se înfăptuiască. Nu era o transformare ca acelea întâlnite în basme, pentru că, din păcate, propriul lui corp se împotriva unei astfel de metamorfoze. La comanda nerostită a lui Jackie, pieptul său de bărbat lua forma unor sâni seducători de femeie, care se umflau și se tot umflau văzând cu ochii, până când pielea îi crăpă și sternul ieși la lumină. Pelvisul, solicitat la maximum, se fractură chiar de la mijloc; dezechilibrat, doctorul se răsturnă peste birou și de-acolo se holbă în sus la ea; fața i se îngălbenise din cauza durerii. Își linse buzele uscate – de nenumărate ori –, în căutarea vreunei urme de umezeală, care să-i permită să vorbească. Gâttelejul îi ajunsese ca iasca, iar cuvintele nu-i mai ieșeau din gură. Singurele zgomote ce se auzeau proveneau de undeva dintre picioarele sale – era pleoscăitul sângelui care curgea și bufniturile surde ale măruntaielor ce cădeau pe covor.

Jackie țipă pătrunzător la vederea monstruoșității pe care o crease și se retrase în colțul cel mai îndepărtat al încăperii, unde vomită în vasul ce conținea un ficus.

Dumnezeule, își spuse ea, asta nu poate să fie o crimă. Nu l-am atins câtuși de puțin.

•

Jacqueline se feri să spună și altora ceea ce făcuse în acea după-amiază. Nu avea niciun rost să ții oamenii treji noaptea în șir, pentru a se gândi la asemenea însușiri personale excepționale.

Poliția a fost cât se putea de binevoitoare. S-au dat o serie de explicații referitoare la decesul subit al doctorului Blandish, deși niciuna nu a motivat convingător modul în care pieptul său suferise acea metamorfoză senzațională – apariția celor doi sâni bine făcuți, dar acoperiți de păr.

S-a admis sugestia că vreun psihopat necunoscut, cu o putere herculeană înzecită de o criză, a pătruns în casă, a făptuit crima,

ajutându-se de mâini, ciocane și ferăstraie, apoi a plecat lăsând-o încuiată înăuntru pe nevinovata Jacqueline Ess, într-o stare atât de avansată de șoc, încât niciun interogatoriu nu ar fi putut scoate ceva de la ea.

O persoană sau niște persoane necunoscute îl trimiseseră pe doctor într-o lume în care nici tranchilizantele, nici altă metodă de terapie nu i-ar mai fi fost de ajutor.

•

O vreme, aproape că uitase de această întâmplare. Dar, pe măsură ce treceau lunile, ea și-o reamintea încetul cu încetul; era ca o rememorare a unui adulter tăinuit. Nu putea să-și scoată din minte plăcerile sale interzise. Uitase greața, dar își reamintea puterea. Uitase dezgustul, dar își reamintea forța pe care o avea. Uitase vinovăția pe care o încercase după aceea, dar năzuia din tot sufletul, dorea fierbinte să facă din nou ceea ce deja făcuse.

Însă mult mai bine.

•

— Jacqueline!

Oare cel care mă strigă pe numele meu adevărat este realmente soțul meu? se întrebă ea. *De obicei, îmi spune Jackie, sau Jack, deși, uneori, nici nu se mai obosește să-l rostească.*

— Jacqueline!

Se uita la ea cu niște ochi mari și albaștri ca ai unui copil; încă mai semăna cu studentul de care se îndrăgostise la prima vedere, numai că, acum, forma gurii îi indica caracterul mai nemilos, iar sărutările sale aveau gustul pâinii mucegăite.

— Jacqueline!

— Da.

— Trebuie să-ți spun ceva...

O conversație banală? gândi Jacqueline. *Precis că este vorba de vreun dineu la care trebuie să iau parte.*

— ... dar nu știu cum să încep.

— Pune-mă la încercare, sugerează ea.

Știa că putea să-l determine să rostească orice cuvinte pe care i-ar fi plăcut să le audă – poate cuvinte de dragoste –, cu condiția să-și fi amintit cum sunau ele. Dar ce rost mai aveau? Mai degrabă voia să audă adevărul.

— Draga mea, am cam luat-o razna în ultimul timp...

— Ce vrei să spui?

Te-am prins, ticălosule! își zise Jacqueline.

— Totul a început în perioada în care nu prea te simțeai în apele tale. Cred că îți aduci aminte când lucrurile nu mai decurgeau normal între noi... camere separate – tu ai vrut, de fapt, acest lucru..., iar eu am început să mă urc pe pereți. N-am vrut să te supăr, așa încât nu ți-am spus nimic. Dar acum nu are niciun rost să încerc să duc o existență dublă.

— Poți să ai o amantă dacă vrei, Ben.

— Dar nu e doar o amantă de ocazie, Jackie. O iubesc...

E pe punctul de a se lansa într-unul dintre obișnuitele sale discursuri, gândi ea, văzând cum Ben căpăta din ce în ce mai mult avânt. Justificările care se transformau în acuzații, acele scuze care întotdeauna deveneau atacuri împotriva caracterului ei. O dată ce se pornea, nu mai putea fi oprit cu niciun chip. Și Jacqueline nu voia să-l asculte.

— ... nu se aseamănă deloc cu tine, Jackie. E destul de ușuratică, în felul ei. Cred că ai numi-o superficială.

Cred că ar fi mai bine să-l întrerup aici, își zise ea, înainte de a-și crea singur complicații.

— Nu-i capricioasă ca tine – e pur și simplu o femeie normală. Nu vreau să spun că tu ești anormală, căci momentele tale de depresiune nervoasă nu depind de voința ta. Iar ea nu-i atât de sensibilă ca tine.

— Ben, nu trebuie...

— Fir-ar să fie, vreau să-mi iau o piatră de pe suflet.

Și vrei să mi-o pasezi mie, gândi Jacqueline.

— Nu m-ai lăsat niciodată să-ți explic aceste lucruri, continuă Ben. Tot ce-ai făcut, a fost să-mi arunci una din acele blestемate de priviri ale tale, ca și când ai fi vrut...

Mori!

— ... să tac din gură.

Taci din gură!

— Nu-ți pasă de ceea ce simt! Acum, urla de-a binelea: Întotdeauna te-ai limitat la lumea ta îngustă.

Taci din gură!

Gura lui Ben era deschisă. Jacqueline dorea să i-o vadă închisă și, brusc, în timp ce-și formula ideea în minte, fălcile acestuia se închiseră cu un zgomot sec, retezându-i vârful roz al limbii; acesta îi căzu printre dinți și se opri într-o cută a cămășii.

Taci din gură! gândi ea din nou.

Cele două șiruri perfecte de dinți scrâșniră, frecându-se unul de altul, fisurându-se și făcându-se țandări; mușchi, smalt și salivă se contopeau într-o spumă rozalie ce i se scurgea pe bărbie, în timp ce gura i se strângea punga înspre interior.

Taci din gură, continuă ea să gândească, pe când ochii lui albaștri, de copil speriat, se afundau în craniu, iar nasul i se înșuruba în creier.

Nu mai semăna câtuși de puțin cu Ben – era un bărbat cu un cap roșu de șopârlă, ce se aplatiza și creștea peste măsură. Mulțumescu-ți Ție, Doamne, că nu mai era capabil să scoată vreun sunet.

Acum, că prinsese gustul de a-și folosi puterile neobișnuite, găsea o plăcere reală în a urmări transformările la care-l supunea.

Îl răsturnă peste cap pe podea și începu să acționeze asupra brațelor și picioarelor acestuia, comprimându-i carnea și oasele într-un spațiu din ce în ce mai mic. Hainele îi fură îndoite spre interior; țesutul stomacului fu jupuit – eliberându-i-se măruntaiele – și întins în jurul corpului pentru a-l înveli. Acum, degetele lui păreau să-i iasă din omoplați, iar picioarele – care se zvârcoleau încă de furie – din măruntaie. Îl întoarse pentru ultima oară, ca să-i comprime șira spinării într-o fâșie amorfă, lungă de treizeci de centimetri. Metamorfoza era aproape terminată.

Ieșind din transă, îl văzu pe Ben șezând pe covor, micșorat la un volum de dimensiunile uneia dintre valizele sale fine din piele, în timp ce sângele, fierea și lichidul limfatic se scurgeau din corpul său imobil.

Dumnezeule, acesta nu-i soțul meu! N-a fost nicicând atâta de micuț.

De data aceasta, nu mai așteptă ajutor de nicăieri, știind ce făcuse (chiar ghicind și modul în care acționase). Acceptă crima ca pe o judecată mult prea dură, își făcu bagajul și părăsi casa.

Trăiesc, gândi ea. Pentru prima dată în viața mea atât de mizerabilă, trăiesc cu adevărat!

•

Declarația lui Vassi (prima parte):

„Această poveste este pentru tine, cel care visezi la femei atrăgătoare și hotărâte. Aceasta este o promisiune și o confesiune, fiind ultimele cuvinte ale unui om a cărui soartă e pecetluită, un om care nu a dorit altceva decât să iubească și să fie iubit. Stau aici tremurând și aștept să se facă noapte. Trebuie să vină acel codoș plângăreț, pe nume Koos, și să-mi ia tot ceea ce mai posed, dându-mi, în schimb, cheia de la camera ei.

Nu sunt un om curajos și nici nu am fost vreodată, așa încât mă tem de ceea ce mi s-ar putea întâmpla la noapte. Dar nu pot să trec prin viață doar visând, trăind în întuneric, cu speranța unei recompense în ceruri. Mai devreme sau mai târziu, cineva tot va trebui să-și încordeze puterile (Ce cuvânt potrivit!) și să dezvăluie totul – chiar cu riscul de a renunța la această lume.

Probabil că mărturisirea mea nu are niciun sens. Probabil că te gândești, tu cel care citești acum această declarație, cine dracu' era autorul imbecil?

Mă numesc Oliver Vassi și am treizeci și opt de ani. Până acum aproximativ un an, când am început cercetările care se termină în această seară cu acest codoș, cu cheia și cu această sfântă a sfintelor, eram avocat.

Dar povestea începe acum vreun an și ceva. A trecut o vreme de când am văzut-o, pentru prima dată, pe Jacqueline Ess.

Într-o bună zi, a venit ca din senin la birou, pretinzând că este văduva unui fost coleg de facultate, un anume Benjamin Ess, de a cărui figură mi-am adus aminte după un oarecare efort de memorie. Un prieten reciproc, care fusese la nuntă, îmi arătase o fotografie a lui Ben și a încântătoarei sale soții. Și iat-o acum, în carne și oase, la fel de splendidă cum o reprezentase acel instantaneu.

Îmi amintesc cât de jenat am fost la acea primă întâlnire. Sosise în perioada cea mai aglomerată a unei zile de lucru, iar eu eram afundat în hârtii până la gât. Dar am fost atât de subjugat de ea,

Încât am lăsat baltă toate treburile și întrevederile de afaceri din acea zi, iar în momentul în care secretara a pătruns în birou, mi-a aruncat una dintre acele priviri reci ca oțelul, ce aveau efectul unui duș rece asupra mea. Cred că m-am îndrăgostit la prima vedere, iar ea și-a dat seama de atmosfera electrizantă ce domnea în birou. Și eu care pretindeam a fi doar politicoș cu văduva unui vechi prieten! Nu-mi plăcea să mă gândesc la patimă – nu-mi stătea în fire, sau așa credeam. Ce puțin ne cunoaștem *în realitate* adevăratele resurse latente!

Jacqueline mi-a debitat numai minciuni la acea primă întâlnire. Mi-a povestit modul în care Ben murise de cancer, cât de des vorbea el de mine și de câtă simpatie îmi arătase. Bănuiesc că ar fi putut să-mi spună atunci pe loc adevărul adevărat, și l-aș fi suportat fără a clipi, într-atât îi eram de devotat chiar de la început.

Este destul de greu să-mi aduc aminte cum și când interesul pentru o altă ființă omenească poate fi transformat într-o pasiune atât de arzătoare. S-ar putea doar să-mi imaginez înrâurirea pe care a avut-o asupra mea la acea primă întâlnire, reinventând, pur și simplu, toată această întâmplare ca să-mi justific excesele ulterioare. Nu sunt sigur de acest lucru. În orice caz, oriunde și oricând s-a întâmplat, oricât de repede sau de încet, am căzut în ghearele ei – și așa a început legătura noastră.

De felul meu, nu sunt un om care își bagă nasul în afacerile prietenilor sau ale partenerelor de așternut. Ca avocat, îmi ajung cele opt ore pe zi în care scormonesc prin viețile mai mult sau mai puțin murdare ale clienților. După ce ies din birou, dorința mea este de a-i lăsa pe oameni să-și vadă de treburile lor. Nu fac cercetări și nici nu răscolesc lucruri care nu mă privesc. Iau oamenii așa cum sunt.

Jacqueline n-a făcut excepție de la această regulă. Era o femeie pe care eram bucuros s-o am în viața mea, indiferent care ar fi fost adevărul despre trecutul ei. Avea un excepțional sang-froid, era spirituală, spurcată la gură, nesinceră. Nu întâlnisem niciodată o femeie atât de fermecătoare din toate punctele de vedere. Nu mă interesa felul în care se desfășurase viața ei cu Ben, dacă fusese fericită sau nu în căsătorie. Aceasta o privea pe ea, direct și personal. Eram bucuros să trăiesc în prezent și să nu dezgrop

amintirile trecutului. Bănuiesc că îmi plăcea chiar să cred că orice necazuri ar fi avut, puteam s-o ajut să le uite.

Desigur că poveștile ei aveau multe puncte slabe. Meseria de avocat mă învățase să fiu cu ochii în patru când cineva îmi îndruga verzi și uscate, și acum – în ciuda voinței mele – simțeam că nu era complet sinceră cu mine. Știam că fiecare are propriile-i secrete. *Las-o și pe ea să le aibă*, cugetam în sinea mea.

Numai o singură dată i-am pus la îndoială un detaliu al presupusei sale vieți. Într-o discuție despre moartea lui Ben, a luat-o gura pe dinainte și mi-a mărturisit că obținuse ceea ce meritase. Am întrebat-o ce înțelegea prin aceste cuvinte. Mi-a zâmbit, cu acel surâs al Giocondei, ce-i era atât de caracteristic, și mi-a replicat că există întotdeauna o poliță de plătit între bărbați și femei. N-am mai insistat, lăsând discuția baltă. Eram atât de obsedat de ea în acea perioadă – practic, dincolo de orice speranță de salvare – încât aș fi crezut orice mi-ar fi spus.

Era atât de frumoasă! Nu într-un sens bidimensional; nu mai era tânără, nici inocentă, și nu mai avea acea forță primitivă, latentă, atât de căutată de fotografii agențiilor publicitare. Avea o față obișnuită pentru o femeie care abia trecuse de patruzeci de ani, o față pe care bucuria și tristețea lăsaseră oarecare urme. Dar avea o putere excepțională de autotransformare, o mare mobilitate a feței, asemănătoare cu un cer într-o continuă schimbare. La început, am crezut că totul era un truc de machiaj. Petrecându-mi tot mai multe nopți cu ea și urmărind-o – dimineața, cu ochii cârpiți de somn, seara, cu ochii încercănați de oboseală –, mi-am dat seama, în scurt timp, că în mintea ei nu exista niciun fel de preocupare – doar carne și sânge. Transformarea venea din interior: era un truc al voinței.

Și, nu știu dacă poți să crezi, acest lucru mă făcea să o iubesc din ce în ce mai mult.

Apoi, într-o noapte, m-am trezit pe neașteptate. Dormeam adesea pe covor, pentru că, așa cum susținea ea, patul îi aducea aminte de căsătorie. Oricum, în acea noapte, era întinsă pe covorul din camera mea, acoperită cu o cuvertură, iar eu, cuprins, pur și simplu, de adorație, îi priveam fața în timpul somnului.

Dacă cineva ar sta complet relaxat și și-ar urmări iubita dormind, ar putea avea o surpriză neplăcută. Se știe că imobilitatea trăsăturilor feței împiedică întotdeauna exteriorizarea gândurilor celor mai ascunse ale unei persoane. Pentru noi, cei care ne-am dăruit, acest lucru este o oroare. În aceste momente, persoana respectivă știe că nici nu mai există în afara acelei fețe, a acelei personalități. De aceea, când fața este impenetrabilă, personalitatea se pierde în propria-i lume necunoscută, părând să nu mai aibă vreun scop în viață. E un fel de planetă neluminată de soare, ce evoluează într-un întuneric de nepătruns.

De acest lucru mi-am dat seama în acea noapte, privind trăsăturile extraordinare ale feței ei. În timp ce cugetam la lipsa mea de suflet, fața Jacquelinei începu să se schimbe. Se vedea limpede că visa, dar ce vise erau acelea! Întreaga structură i se modifica – mușchii, părul, pomeții obrazilor mișcându-se parcă antrenati de-un flux intern. Buzele înfloreau din structura osoasă, fierbând într-un turn pe piele; părul i se ondula în jurul capului ca și când ar fi fost afundat în apă; pielea obrazilor se zbârcea, formând cute și crețuri asemănătoare cicatricelor rituale de pe fața unui războinic; țesuturile inflamate palpitau, umflându-se și schimbându-și neconținut forma. Acest flux terifiant mă înspăimântă și, probabil, fără să vreau, trebuie să fi făcut vreun zgomot. Nu se trezi, dar păru să revină la niște vise obișnuite, lăsându-și gândurile cele mai ascunse să bântuie prin zonele de unde proveneau puterile ei neobișnuite. Într-o frântură de secundă, noile forme dispărură, iar fața ei semăna iarăși cu aceea a unei femei obișnuite, cufundată într-un somn liniștit.

Poți să înțelegi, fără îndoială, că tot ceea ce am văzut a fost o întâmplare ciudată; următoarele zile mi le-am petrecut încercând să mă conving pe mine însumi că imaginile acelea nu erau adevărate.

Efortul s-a dovedit inutil. Știam că era ceva în neregulă cu ea și, în acel moment, aveam siguranța că nu bănuia nimic. În organismul ei se petrecuse un fenomen neobișnuit și trebuia să-i cercetez trecutul înainte de a-i spune ceea ce văzusem.

Desigur că, dacă stau bine să mă gândesc, acest lucru era extrem de naiv – auzi, să-mi închipui că putea să nu fi fost conștientă de puterile pe care le avea! Dar mi se părea mult mai

convenabil să cred că era o victimă a acestor puteri, și nu că ea era cea care le controla. Asta gândește de obicei un bărbat despre o femeie – nu neapărat eu, Oliver Vassi, despre iubita mea, Jacqueline Ess. Noi, bărbații, nu putem crede cu adevărat că o astfel de putere poate exista în corpul unei femei – doar dacă ea nu este dată de vreun prunc mascul. Cel puțin, nu o putere reală. Asta ne-au învățat părinții noștri, tâmpiții dracului!

Oricum, am început să fac, pe furiș, cercetări despre Jacqueline. Aveam o cunoștință în York, acolo unde locuiseră cei doi, și nu mi-a fost greu s-o determin să mă ajute. A durat o săptămână – tipul respectiv a trebuit să îndure o mulțime de porcării din partea poliției că să afle adevărul în legătură cu anumite zvonuri, dar l-a aflat. Veștile erau proaste.

Ben decedase – lucru cert. Însă, în niciun caz, nu murise de cancer. Amicul meu obținuse numai niște informații vagi despre starea cadavrului – acesta fusese cumplit mutilat. Principalul suspect? Iubita mea, Jacqueline Ess. Aceeași femeie inocentă, care locuia în apartamentul meu și care dormea alături de mine în fiecare noapte.

Așa că i-am spus că bănuiam ceva. Nu știu ce așteptam să-mi răspundă, dar am obținut doar o demonstrație a puterii sale. Mi-a făcut-o de bunăvoie, fără răutate, însă trebuia să fi fost un prost ca să nu înțeleg că era, de fapt, un avertisment. La început, mi-a explicat cum își descoperise capacitatea de a manevra și a stăpâni o altă ființă umană. În disperarea ei, când se aflase pe punctul de-a se sinucide, și-a dat seama că, în străfundurile de nepătruns ale ființei sale, existau niște resurse de care nu fusese conștientă până atunci. Aceste puteri nebănuite apăruseră brusc la suprafață – așa cum peștele iese la lumină pe măsură ce sănătatea i se restabilea.

Apoi îmi exemplifică o parte infimă a acestor puteri formidabile, smulgându-mi cam vreo duzină de fire de păr din cap. Simțeam cum dispar rând pe rând. M-a avertizat: *Acum îți smulg un fir de după ureche*. Brusc, am simțit furnicături pe piele și am sărit în sus în timp ce degetele voinței ei îmi înhățau un fir de păr. Apoi altul, și altul. Era o manifestare incredibilă de forță, ce atingea de-acum adevărata artă, localizând și smulgându-mi firele de păr de pe țeastă de parcă ar fi folosit o pensetă.

Ca să fiu sincer, înțepenisem de frică, dându-mi seama că, de fapt, nu făcea decât să se amuze pe socoteala mea. Dar eram sigur că, mai devreme sau mai târziu, va veni vremea când mă va reduce la tăcere pentru totdeauna.

Și, totuși, se pare că avea niște îndoieli despre propria ei persoană. Mi-a spus că o înfricoșau aceste puteri, deși le perfecționase în mod conștient. Avea nevoie de cineva care s-o învețe cum să le folosească cât mai bine. Și acela nu eram eu! Eu eram doar o persoană care o iubea, care o iubise înainte de această dezvăluire, și care încă o va iubi în ciuda puterilor ei.

De fapt, imediat după această scenă, m-am împăcat cu noua imagine a Jacquelinei. În loc să-mi stârnească teama, i-am devenit mai devotat acestei femei care mă tolera în patul ei.

Propria mea meserie mă irita, devenind un fel de obstacol ce se ridica între mine și iubită. Reputația mea începea să pălească; am pierdut niște procese și încrederea clienților. În decurs de numai două sau trei luni, cariera îmi era aproape distrusă. Prietenii își pierdeau treptat speranța în mine, iar colegii mă evitau.

Trebuie să spun răspicat că nu ea mă consuma – nu era nici lamie, nici succubus. Ceea ce mi s-a întâmplat, dacă vreți, decăderea până la treapta cea mai de jos a existenței, a fost rezultatul propriei mele mâini. Nu ea m-a vrăjit; asta-i o minciună romantică ce justifică seducerea. Ea era marea – și eu trebuia să înot în ea. Are vreun sens ceea ce spun? Trăisem toată viața pe țărni, printre maldărele de cărți de drept, iar acum mă săturasem de ele. Ea era un lichid, o mare nesfârșită într-un singur corp, un torent într-o cameră mică – m-aș fi înecat cu plăcere în el, dacă mi-ar fi dat ocazia. Și această decizie era numai a mea. Trebuie să înțelegi acest lucru. A fost întotdeauna decizia mea. În această seară, am hotărât să merg în camera ei, să fiu cu ea pentru ultima oară. Din propria mea voință.

Dar ce bărbat ar refuza-o? Ea era (este) sublimă.

Vreo lună după acea demonstrație de putere, am trăit într-o admirație fără margini. Când eram împreună, îmi arăta diferite moduri de-a face dragoste, ce depășeau închipuirile oricărei creaturi de pe acest pământ al lui Dumnezeu. De fapt, se situau mai presus de orice închipuire – pentru că, atunci când erai cu ea,

nu existau limite. Când mă aflam departe de ea, o visam fără încetare – fiindcă părea să-mi fi schimbat întreaga viață.

Apoi m-a părăsit.

Știu de ce: plecase să găsească pe cineva care s-o învețe cum să-și folosească puterea. O înțelegeam, dar aceasta nu-mi făcea viața mai ușoară.

Am fost distrus complet... Mi-am pierdut slujba, propria identitate și cei câțiva prieteni care-mi mai rămăseseră pe această lume. De-abia mi-am dat seama. Erau niște pierderi mărunte în comparație cu pierderea Jacquelinei...”

•

— Jacqueline.

Dumnezeule, gândi ea, să fie oare acesta cel mai puternic bărbat din țară? Nu-mi face nicio impresie, nu mă încântă deloc – bărbia lui nu are nimic voluntar.

Dar Titus Pettifer era puterea întruchipată.

Conducea atât de multe consortii, încât cu greu le mai știa numărul; un singur cuvânt de-al său în lumea finanțelor putea distruge companii ca pe niște bețe de chibrit, spulberând ambițiile sutelor de oameni și carierele miilor de funcționari. În umbra sa, averile se înzeceau peste noapte sau corporațiile dădeau faliment – totul depindea de un simplu capriciu. Dacă exista vreun bărbat care să cunoască puterea cu adevărat, atunci el era acela. De la el puteai învăța orice.

— Nu te superi dacă-ți spun J., așa-i?

— Firește că nu.

— Aștepți de mult?

— De-o bună bucată de vreme.

— De obicei nu las femeile frumoase să aștepte!

— Ba da, le lași.

Îl cunoștea deja; cele două minute care trecuseră de când se afla în prezența lui îi permisese să-i cunoască posibilitățile. O să-i cadă mai repede la picioare, dacă o să fie mai insolentă cu el.

— Întotdeauna folosești inițialele cu femeile pe care nu le-ai mai întâlnit vreodată?

— E convenabil pentru clasare, nu crezi?

— Depinde.

- De ce?
- De ce primesc în schimb că să-ți permit această familiaritate.
- E familiaritate, sau un privilegiu să-ți știu numele?
- Bineînțeles.
- Ei bine... Mă simt flatat. Numai dacă nu acorzi prea des acest privilegiu.

Jacqueline negă, clătinând din cap. Era un mod de a-i arăta că nu era libertină în viața ei sentimentală.

- De ce-ai așteptat atât de mult pentru a mă vedea? întrebă el. De ce mi s-a spus că mi-ai exasperat secretarele cu atâtea cereri de audiență? Vrei bani, cumva? Dacă-i așa, ei bine, află că vei pleca cu mâinile goale din acest birou. M-am îmbogățit prin avariție, și cu cât devin mai bogat, cu atât sunt mai zgârcit.

Acesta era adevărul și nu se sfia să-l recunoască.

- Nu vreau bani, replică ea la fel de răspicat.
- Mi-ai luat o piatră de pe inimă.
- Există bogății mai mari decât cele pe care le posezi.

Surprins, bărbatul ridică din sprâncene. Putea să muște cățeaua asta frumoasă!

- E adevărat, răspunse Titus.

Știa că existau cel puțin vreo șase oameni mult mai bogați decât el, în această parte a lumii.

- Eu nu sunt o nulitate care nu mai poate de dragul tău. Nu am venit aici să reglez un nume, ci pentru că avem șansa de a fi împreună și de a ne oferi unul altuia o mulțime de lucruri.

- Ca de exemplu?
- Eu am corpul.

Bărbatul zâmbi. Era oferta cea mai directă și nerușinată pe care o auzise în ultimii ani.

- Și ce-aș putea să-ți ofer în schimbul acestei ofrande?
- Vreau să învăț...
- Ce să faci?
- ... cum să folosesc puterea.

Putoarea asta se purta din ce în ce mai straniu.

- Ce vrei să spui cu asta? replică el, pentru a câștiga timp. Încă nu reușise să-i înțeleagă jocul, iar acest fapt îl irita și-l stupefia.

— Să-ți repet încă o dată, mai pe șleau? întrebă Jacqueline, cu un zâmbet atât de insolent, încât aproape că-l dădu gata.

— Nu cred că-i nevoie. Deci vrei să înveți cum să-ți folosești puterea. Bănuiesc că aș putea să te învăț...

— Știu că poți.

— Ți dai seama că sunt însurat. Virginia și cu mine suntem împreună de optsprezece ani.

— Ai trei băieți, patru case și o menajeră pe care o cheamă Mirabelle. Detești New York-ul și iubești Bangkok-ul. Porți cămăși numărul șaisprezece și jumătate, iar culoarea ta favorită este verdele.

— Turcoazul.

— Ei, da, devii mai rafinat o dată cu vârsta...

— Nu sunt bătrân.

— Optsprezece ani de căsătorie înseamnă mult. Te îmbătrânește înainte de vreme.

— Nu pe mine.

— Dovedește-o.

— Cum?

— Iubește-mă!

— Ha!

— Iubește-mă!

— Aici?

— Trage perdelele, încuie ușa, decuplează terminalul computerului și iubește-mă. Ai curajul?

— Mă sfidezi?

Cât timp a trecut oare de când cineva îndrăznise să-l înfrunte în față?

— Îndrăznești să mă provoci?

Era excitat. Era atât de excitat cum nu mai fusese de peste zece ani. Trase draperiile grele, încuie ușa și decuplă terminalul ce afișa continuu situația averilor sale.

Dumnezeule, gândi femeia, am pus gheara pe el!

•

Nu era o legătură pe gustul Jacquelinei, așa cum fusese cu Vassi. Pe de-o parte, Pettifer era un amant prea neîndemânatic, iar pe de altă parte, se simțea prea intimidat și nervos din pricina

soției, pentru a o înșela cu nonșalanță. I se părea că o vede pe Virginia peste tot: în holurile hotelurilor în care închiriau câte o cameră după-amiaza, în taxiurile ce treceau prin fața locurilor lor de întâlnire – o dată (și jură că semăna leit) o văzu chiar sub înfățișarea unei chelnerițe care ștergea o masă într-un restaurant. Bineînțeles că toate acestea nu erau decât închipuiri, dar ele afectau spontaneitatea idilei lor.

Totuși, Jacqueline învăța de la el, dându-și seama că pe cât era de stângaci ca iubit, pe atât de genial era în afaceri. Învăța să fie puternică, fără să pară că stăpânește puterea, cum să păstreze eul necontaminat de putreziciunea pe care reputația o stârnește în rândul celor fără reputație, cum să procedeze ca deciziile alambicate să fie limpezi ca lumina zilei, cum să fie necruțătoare – deși, în această privință, nu prea mai avea ce învăța. De fapt, mai degrabă se putea spune că a învățat-o să nu regrete niciodată absența sentimentului de milă instinctivă și să judece numai în baza rațiunii cine merită să fie distrus și cine să fie ajutat.

Nici măcar o singură dată nu și-a arătat ea adevărata față, dar și-a folosit puterile în cele mai diferite moduri pentru a trezi la viață simțurile adormite ale bărbatului.

Trecuseră deja patru săptămâni de la întâlnirea lor; zăceau, unul lângă altul, într-o cameră cu pereții de culoare liliachie ascultând zgomotul surd al traficului din stradă. Ziua fusese dezastru; era nervos și niciun fel de truc nu l-a ajutat câtuși puțin. Totul se terminase rapid, fără niciun fel de pasiune.

Era pe punctul de a-i spune ceva. Jacqueline știa și aștepta destăinuirea care-i stătea undeva pe limbă. Întorcându-se spre el îi masă ușor tâmpilele cu mintea, determinându-l să vorbească.

Era pe punctul de a-și strica în totalitate ziua.

Era pe punctul de a-și ruina cariera.

Era pe punctul de a-și distruge viața.

Dumnezeu să-l aibă în pază!

— Trebuie să încetăm să ne mai întâlnim, spuse bărbatul.

N-ai să îndrăznești, gândi ea.

— Nu sunt sigur pe ce știu despre tine, sau mai degrabă ceea ce *cred* că știu despre tine, iar asta mă face să fiu... precaut, J. Mă înțelegi?

- Nu.
- Cred că te suspectez de... crime.
- De crime?
- Ai un oarecare trecut...
- Cine încearcă să-mi dezgroape trecutul? întrebă Jacqueline.

Sper că nu Virginia!

- În niciun caz. Virginia nu-i câtuși de puțin curioasă.
- Atunci, cine?
- Nu-i treaba ta!
- Cine?

Îl apăsă ușor pe tâmpile. Simți o durere și fața i se crispă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Jacqueline.
- M-a luat o durere de cap.
- Ești încordat, asta-i toată cauza – numai încordare și nervi.

Pot să te scap de ea, Titus.

Îi atinse fruntea cu degetul, atenuând fluxul pe care-l îndreptase spre el. Bărbatul oftă ușurat.

- E mai bine acum?
- Da.
- Cine-mi dă târcoale, Titus?

— Am un secretar particular, pe nume Lyndon. Cred că m-ai auzit vorbind despre el. Știe de legătura noastră chiar de la început, pentru că el e cel care reține camere la hotel și îmi aranjează alibiurile față de Virginia.

Exista un fel de naivitate, ceva înduioșător în aceste cuvinte. Era ca și cum se simțea jenat că trebuia să o părăsească, nu că ar fi fost cu sufletul zdrobit.

— Lyndon e un fel de făcător de minuni. A tras o mulțime de sfori pentru a ne face viața mai ușoară. N-are nimic personal cu tine, dar s-a întâmplat să vadă una dintre fotografiile pe care ți le-am făcut. I le-am dat ca să le rupă.

— De ce?

— Nu trebuia să le fi făcut – a fost o greșeală. Virginia putea să le fi... Făcu o pauză, apoi continuă: Oricum, te-a recunoscut, deși nu-și aducea aminte unde te mai văzuse înainte.

— Dar și-a reamintit, în cele din urmă.

— Pe vremuri lucra ca ziarist, scria rubrica mondenă. Așa am ajuns să-l angajez ca secretar particular. Și-a reamintit de tine – de fapt, de cealaltă întruchipare a ta: Jacqueline Ess, soția lui Benjamin Ess, decedat.

— Decedat.

— Mi-a arătat alte câteva fotografii, nu așa de frumoase ca acelea care te înfățișează pe tine.

— Ce reprezentau acele fotografii?

— Casa ta. Și corpul soțului tău – cel puțin așa s-a spus, deși – pentru numele lui Dumnezeu! – acele rămășițe nu mai aveau nimic uman în ele.

— De fapt, de la un nimic s-a și pornit, declară ea, fără afectare, gândindu-se la ochii indiferenți ai lui Ben și la mâinile reci ale acestuia. Bun numai pentru a fi redus la tăcere și uitat pentru totdeauna.

— Ce s-a întâmplat?

— Cu Ben? A fost omorât.

— Cum?

Oare i-a tremurat vocea un pic?

— Foarte ușor.

Femeia se ridicase din pat și stătea în picioare lângă fereastră. Lumina puternică a soarelui de vară își făcea drum printre jaluzele, dungi de umbră și lumină, schițându-i contururile feței.

— Tu ai făcut-o.

— Da.

O învățase să fie sinceră.

— Da, eu l-am omorât.

Însă o mai învățase că oricine putea fi amenințat.

— Părăsește-mă, și voi face același lucru și cu tine.

Bărbatul clătină din cap.

— Niciodată. N-ai să îndrăznești.

Stătea în fața ei acum.

— J., trebuie să ne înțelegem. Sunt puternic, dar nepătat, înțelegi ce vreau să spun? Nici măcar o urmă de scandal nu mi-a umbrit cariera. Pot să-mi permit o amantă, chiar și zece. Dar o ucigașă? Nu, pentru că astfel mi-aș distruge viața.

— Acest Lyndon, te șantajează cumva?

Privea fix, printre jaluzele, afară în stradă, cu o expresie de neputință zugrăvită pe față. Un mușchi îi zvâcnea sub ochiul stâng.

— Ei bine, dacă vrei neapărat să știi, spuse Titus cu o voce stinsă, ticălosul mă are la mână.

— Am priceput.

— Și dacă el poate ghici, la fel pot și alții. Înțelegi?

— Sunt puternică, așa cum ești și tu. Îi putem răsuci pe degete după bunul nostru plac.

— Acest lucru nu-i posibil.

— Ba da! Titus, eu am anumite talente.

— Nu vreau să le cunosc.

— Le vei cunoaște, declară ea.

Femeia îl privi, apucându-l de mâini, fără a-l atinge. Bărbatul urmări, cu ochii cât cepele, cum mâinile i se ridicau – împotriva voinței sale – pentru a-i pipăi fața și a-i mângâia părul cu un gest afectuos. Îl făcu să-și plimbe degetele tremurătoare peste sânii ei cu mai multă pasiune decât ar fi făcut-o din proprie inițiativă.

— Titus, ești întotdeauna atât de rezervat, zise Jacqueline, determinându-l s-o strângă cu atâta brutalitate, încât aproape că îi lăsă vânătăi. Așa-mi place!

Mâinile bărbatului coborau acum în jos, tot mai jos. Pe fața ei se așternu o expresie de voluptate, și simți furnicături în tot corpul. Trăia cu adevărat...

— Mai adânc...

Degetul mare o dezmierea ușor.

— Așa îmi place, Titus. De ce aștepți întotdeauna să-ți spun eu ce să faci?

El roși; nu-i plăcea să vorbească despre ceea ce făceau împreună. Ea continua să-l ademenească în șoaptă.

— N-ai nicio grijă, nu sunt atât de fragilă. Virginia poate că este ca porțelanul de Dresda, eu nu. Vreau să simt, vreau ceva de care să-mi aduc aminte atunci când nu ești lângă mine. Nimic nu durează veșnic, așa-i? Dar vreau ceva care să mă încălzească toată noaptea.

Bărbatul se lăsă încet în genunchi, cu mâinile – conduse încă – ce rățăceau ca doi crabi desfrânați pe corpul ei și în ea.

E scăldat în sudoare pentru prima dată, gândi femeia, când îl văzu nădușind.

— Nu mă omorî, scânci Titus.

— Aș putea să te curăț.

Să-l curăț, își zise ea, apoi își scoase gândul din minte înainte de a-i face vreun rău.

— Știu, știu... mă poți ucide ușor, spuse bărbatul. Plângea.

Dumnezeule, o fulgeră un gând, marele potentat este la picioarele mele, scâncind ca un copilăș. Ce-aș putea să învăț despre putere din această purtare copilărească?

Îi uscă lacrimile de pe obraz, folosind mai multă forță decât era necesar. Pielea i se înroși sub puterea privirii ei.

— J., lasă-mă în pace! Nu pot să te ajut câtuși de puțin. Îți sunt inutil.

Avea dreptate; nu-i era de niciun folos. Disprețuitoare, încetă să-i mai controleze mâinile, și acestea căzură fără vlagă de-a lungul corpului.

— Titus, să nu încerci vreodată să mă găsești. Înțelege ce-ți spun? Să nu-ți trimiți niciodată gorilele după mine ca să-ți restabilești reputația știrbită, pentru că atunci voi fi cu adevărat mai necruțătoare decât ai fost tu toată viața.

El nu răspunse; continuă să stea îngenunchat, cu fața la fereastră, în timp ce Jacqueline se spală pe față, bău cafeaua pe care o comandaseră și plecă.

•

Lyndon rămase surprins când găsi ușa biroului întredeschisă. Ceasul arăta de-abia șapte și treizeci și șase de minute; secretarele nu aveau să sosească decât peste o oră. Probabil că una dintre femeile de serviciu fusese neglijentă și uitase să încuie ușa. Nu-i nimic; o să afle vinovata și o s-o concedieze.

Împinse ușa.

Jacqueline ședea cu spatele la ușă. Îi recunoscuse coama de păr castaniu ce-i cădea pe umeri și-i dădea aspectul unei cocote – un păr despletit, dar bine îngrijit. Biroul său, învecinat cu acela al domnului Pettifer, era întotdeauna într-o ordine perfectă. Privi împrejur; totul părea să fie la locul lui.

— Ce cauți aici?

Ea respiră adânc, pregătindu-se.

Era prima dată când premeditase ceea ce voia să facă. Până acum, totul se întâmplase sub impulsul momentului.

Lyndon se apropie de birou și își lăsa jos servieta și exemplarul împăturit cu grijă al ziarului Financial Times.

— Nu ai niciun drept să intri aici fără permisiunea mea, zise acesta.

Jacqueline se întoarce alene spre el, cu aceeași mișcare înceată a scaunului pivotant pe care o făcea Lyndon când își admonesta subordonații.

— Lyndon, rosti ea moale.

— Nimic din ceea ce vei spune sau vei face nu va schimba realitatea, doamnă Ess, continuă el, intrând direct în subiect. Ești o ucigașă cu sânge rece, și de aceea am simțit că era de datoria mea să-l pun în temă pe domnul Pettifer.

— Pretinzi că ai făcut acest lucru în interesul lui Titus?

— Firește.

— Și șantajul ulterior, tot în interesul lui este?

— Ieși afară din biroul meu...

— Nu-i așa, Lyndon?

— Nu ești decât o târfă! Târfele nu știu nimic; ele sunt doar niște animale ignorante, morbide, spuse el cu dispreț. O, desigur, ești rafinată și vicleană, trebuie să recunosc acest lucru, dar, pe de altă parte, așa-i orice putoare care trebuie să-și câștige existența.

Ea se ridică în picioare. Bărbatul aștepta un răspuns cu aceeași monedă. Dar nu primi niciunul – cel puțin nu unul verbal. Simți o greutate pe față, ca și cum cineva l-ar fi apăsât ușor.

— Ce... faci? întrebă el.

— Ce să fac?

Ochii i se îngustau, astfel încât expresia feței semăna cu aceea a unui copil care încerca să imite un oriental monstruos; un zâmbet larg i se întindea pe figura brăzdată de-un rictus de durere. Începu să articuleze greu cuvintele:

— Înce... tea... ză...

Jacqueline clătină din cap.

— Târfă..., replică Lyndon, continuând să o sfideze.

Tot ce făcea, era să-l privească fix. Fața începu să i se contracte convulsiv sub presiune, iar mușchii să fie cuprinși de spasme.

— Poliția..., încercă el să vorbească,... dacă... ridici... un... deget... asupra... mea...

— Nu-l voi ridica, răspunse ea, și își intensifică puterile.

Sub haine, bărbatul simți o forță ce acționa pe întreg corpul, întinzându-i din ce în ce mai mult pielea, strângându-l tot mai mult. Ceva urma să se întâmple, și era conștient de acest lucru. O parte oarecare a corpului său o să se dovedească prea slabă și o să cedeze sub acțiunea acestui flux continuu, iar atunci când urma să se rupă, nimic nu avea s-o mai împiedice să-l spintece definitiv. *Extrem de lucid*, se gândea el la ceea ce-l aștepta, în timp ce era cuprins de spasme. Reuși, totuși, să rânjească forțat:

— Târfă! articulă. Târfă sifilitică!

Nu pare a fi înspăimântat, își zise femeia.

Ura pe care o resimți brusc era atât de mare, încât contracara cu totul frica. Cu fața aproape de nerecunoscut, o apostrofă din nou:

— Târfă!

După aceea, începu să se despice...

Ruptura se produse la rădăcina nasului și se extinse în sus, de-a curmezișul sprâncenei, și în jos, secționându-i buzele și bărbia, apoi, gâtul și pieptul. În câteva secunde, cămașa i se umplu de sânge, costumul negru deveni și mai închis la culoare, iar din manșetele hainei și ale pantalonilor începură să se prelingă picături. Pielea i se jupuia de pe mâini ca mânușile pe care un chirurg le scoate după operație; două rotocoale circulare de țesut roșu-intens atârnav, ca urechile unui elefant, de ambele părți ale feței desfigurate.

Invectivele ce-i ieșiseră din gură încetaseră acum.

Era deja mort de zece secunde, din cauza șocului, dar femeia, răzbunătoare, continua să-și desăvârșească opera, smulgându-i pielea de pe corp și împrăștiind fâșiile prin toată camera. Stătu așa încremenit o bucată de vreme, în costumul roșu, în cămașa stacojie și cu lucitorii săi pantofi roșcați, până când, mulțumită, ea se îndură de corpul din care ieșeau aburi și îi dădu drumul. Se prăbuși încet într-o baltă de sânge și adormi pe vecie.

Dumnezeule, gândi ea, în timp ce se îndrepta liniștită spre scările de serviciu, dar știi bine că asta a fost o crimă premeditată!

•

Moartea lui nu fu anunțată nici în ziare și nici în buletinele de știri. După cât se părea, Lyndon murise așa cum trăise, necunoscut de opinia publică.

Dar femeia știa că lucrurile nu aveau să se oprească aici, că mecanismul se pusese deja în mișcare – deși nu trebuia ca persoane insignifiante ca ea să simtă asta. Ce urma să se întâmple, cum o să i se schimbe viața? Putea să ghicească. Moartea lui Lyndon nu fusese ceva gratuit, căci femeia intenționase să tulbure apele, să-și stârnească dușmanii din toată lumea și să-i facă s-o atace. Să-și dea în vileag atuurile, să-și arate disprețul și groaza. Se părea că trecuse prin viață urmărind un singur țel, caracterul ei cel mai ascuns, exprimat în privirile altor oameni. Dar acum dorea ca totul să ia sfârșit. Sosise timpul să-și termine următorii.

Desigur că toți cei care o văzuseră – mai întâi Pettifer, apoi Vassi – o să-i ia urma, iar ea o să le închidă ochii pentru totdeauna. O dată ce martorii dispăreau, avea să fie liberă cu adevărat.

Desigur, Pettifer n-a căutat-o; cel puțin, nu el în persoană. I-a fost ușor să găsească câțiva profesioniști, niște oameni fără scrupule, dar cu un fler înnăscut pentru astfel de treburi, un fler care n-ar fi făcut de rușine niciun copoi însetat de sânge.

I se întindea o capcană, deși nu-și putea da seama cum or să procedeze. Semnele erau peste tot: un stol de păsărele înălțându-se brusc de după un zid, o străfulgerare de lumină provenind de la o fereastră îndepărtată, zgomote de pași, fluierături, bărbați în costume închise citindu-și ziarele în limita razei ei vizuale. Săptămânile treceau și aceștia nici nu se apropiau de ea, dar nici n-o lăsau în pace. Așteptau momentul prielnic, ca pisicile ce stau la pândă în copaci, dând din cozi și trândăvind.

Totul purta semnătura lui Pettifer. Învățase destule de la el pentru a-i recunoaște prudența și viclenia. Până la urmă, or să acționeze, dar în momentul ales de ei, nu sugerat de ea; sau poate numai când o să dea el ordinul. Și, deși nu i-a văzut niciodată fața, era ca și cum însuși Titus se afla pe urmele ei.

Doamne Dumnezeule, gândea femeia, mi-e viața în pericol și, totuși, nu-mi pasă.

Era inutil să-ți exerciți puterea asupra unei ființe umane dacă nu aveai vreun scop precis. Ea o folosise pentru propriile-i motive meschine, pentru satisfacerea unor necesități fiziologice sau, pur și simplu, din mânie. Dar aceste manifestări nu numai că nu au apropiat-o de ceilalți semeni, ci, dimpotrivă, au etichetat-o în ochii lor ca o întruchipare a unui monstru feminin.

Uneori, se gândea la Vassi, întrebându-se pe unde umblă și ce făcea. Nu fusese un bărbat hotărât, deși manifestase o oarecare pasiune pentru ea. Mai mult decât Ben sau Pettifer și, firește, mult mai mult ca Lyndon. Și, își amintea cu tandrețe, că fusese singurul bărbat cunoscut vreodată de ea care îi spunea pe numele adevărat – Jacqueline. Toți ceilalți nu știau cum să facă ca să-l abrevieze mai mult: Jackie, sau J., sau chiar Ju-Ju (cum făcea Ben de câte ori era iritat de ceva). Numind-o Jacqueline, în felul său simplu și deschis, acesta o accepta în totalitate. Și când se gândea la Vassi, la modul în care s-ar putea întoarce la ea, se temea pentru el.

•

Declarația lui Vassi (partea a doua):

„Era de la sine înțeles că am căutat-o. Numai atunci când pierzi pe cineva drag, îți dai seama de absurditatea expresiei: «Ce mică-i lumea!» Nu-i adevărat. Este o lume uriașă, mistuitoare, în special atunci când ești singur.

Pe vremea în care funcționeam ca avocat, închistat în tiparele inerente clicii respective, eram obișnuit să întâlnesc aceleași fețe în fiecare zi. Cu unii schimbam doar câteva cuvinte, cu alții, zâmbete sau semne din cap. Toți aparțineam unui cerc restrâns, deși eram inamici în fața juraților. Mâncam și beam cot la cot, în aceleași localuri. Se întâmpla chiar să avem aceleași amante, deși acest lucru nu îl cunoșteam la momentul respectiv.

În aceste condiții, e ușor să crezi că nimeni în lume nu-ți vrea răul. Îmbătrânești pe zi ce trece, ca toată lumea, de altfel. Ajungi chiar să crezi, mulțumit de tine însuși, că, o dată cu scurgerea anilor, devii mai înțelept. Viața devine suportabilă; chiar și sudorile

de la ora trei noaptea vin tot mai rar odată cu creșterea contului bancar.

Dar să crezi că viața-i inofensivă, înseamnă să te minți pe tine însuși, să ai încredere în așa-numitele certitudini, care, de fapt, sunt doar niște iluzii deșarte.

Toate iluziile se spulberară în clipa în care ea m-a părăsit, și toate minciunile pe care le înghițisem deveniră extrem de evidente.

Nu trăiești într-o lume mică atunci când cauți în ea o singură față pe care ai vrea s-o vezi mereu, o față pierdută undeva în vârtejul vieții cotidiene. Nu trăiești într-o lume mică atunci când puținele, dar vitalele, amintiri pe care le ai despre iubita ta sunt pe cale să fie zdrobite de miile de clipe ce te asaltează în fiecare zi și se agață de tine, solicitându-ți atenția, ca niște copii neajutorați.

Eram un om distrus.

Mă trezeam eu însumi dormind în niște cămăruțe ale unor hoteluri mizerabile, bând mult mai des decât mâncam și scriindu-mi numele, obsesiv, de nenumărate ori. Pe pereți, pe perne, pe dosul palmei. Odată, mi-am zgâriat pielea cu stiloul și m-am infectat din cauza cernelii. Mai am și acum acea urmă. Mă tot uit la ea – parcă ar spune: Jacqueline... Jacqueline...

Apoi, într-o zi, am zărit-o; absolut din întâmplare. Pare melodramatic, dar am crezut că o să mor chiar în acea clipă. Mi-am imaginat-o atât de mult, am dorit atât de mult s-o văd din nou și, când acest lucru s-a întâmplat, am simțit cum nu mă mai țineau picioarele și am vomitat în mijlocul străzii. Nu așa mi-am închipuit momentul – iubitul care vărsa pe propria-i cămașă la vederea iubitei! Dar, de fapt, nimic din ceea ce s-a întâmplat vreodată între mine și Jacqueline n-a fost normal. Sau natural.

Am urmărit-o cu oarecare dificultate. Era aglomerație pe stradă, și ea se grăbea. Nu știam dacă s-o strig sau nu. Am decis să tac din gură. Cum ar fi reacționat văzându-l pe acel nebun nebărbierit, care de-abia își târșâia picioarele, chemând-o pe nume? Probabil ar fi fugit. Sau, mai rău, mi-ar fi pătruns în piept, oprindu-mi inima după bunul ei plac, închizându-mi gura pe vecie, înainte de-a avea timp s-o dau în vileag.

Așa încât am rămas tăcut și am urmărit-o cu perseverență până la ceea ce am considerat a fi apartamentul ei. Am rămas acolo –

sau prin împrejurimi – două zile și jumătate; nu știam ce să fac. Era o dilemă ridicolă. După ce o căutasem atât timp, acum, când se afla la o distanță de la care mă putea auzi și vedea, nu îndrăzneam să mă apropii de ea.

Poate că mă temeam de moarte. Dar, acum, iată-mă în această cameră împruțită din Amsterdam, scriindu-mi mărturia și așteptându-l pe Koos să-mi aducă cheia, nesimțind niciun fel de teamă. Probabil că propria-mi vanitate mă împiedicase atunci să mă apropii de ea. N-am vrut să mă vadă ruinat și nenorocit; voiam să fiu refăcut, curat și într-o altă stare de spirit – să fiu iarăși iubitul ei din vis.

În timp ce o așteptam, au venit după ea.

Nu știu cine erau. Doi indivizi în haine civile. Nu păreau polițiști, căci erau prea blânzi și bine crescuți. Jacqueline nici nu s-a gândit să reziste; i-a urmat, zâmbind, de parcă s-ar fi dus la operă.

Cu primul prilej, m-am întors în clădire, îmbrăcat mai îngrijit, am aflat numărul apartamentului ei, întrebându-l pe portar, și am pătruns înăuntru. Trăise simplu. Într-un colț al camerei își instalase o măsuță la care își scria memoriile. M-am așezat și le-am citit, iar în cele din urmă le-am luat cu mine. Nu ajunsese mai departe de primii șapte ani de viață. Plin de vanitate, m-am întrebat dacă urma să figurez și eu în acele pagini. Probabil că nu.

Am mai luat și unele haine de-ale ei, acelea pe care le purtase pe vremea când am cunoscut-o. Nimic intim – nu sunt fetișist. Nu aveam de gând să mă întorc acasă și să-mi îngrop fața în lenjeria ei intimă. Am vrut doar ceva care să mi-o amintească, să mă ajute să mi-o înfățișez în minte. Deși, dacă mă gândesc bine, n-am întâlnit vreo ființă umană care să arate mai bine numai îmbrăcată în propria-i piele.

Și așa am pierdut-o încă o dată – victimă mai degrabă a propriei mele lașități decât a unor împrejurări nefaste.”

•

Pettifer nu se apropie de casa în care, de patru săptămâni, doamna Ess era ținută prizonieră. I s-au pus la dispoziție multe din ceea ce a cerut, mai puțin libertatea de mișcare. De fapt, nici n-a insistat pentru asta; nu era interesată să evadeze, deși i-ar fi fost destul de ușor s-o facă. O dată sau de două ori, se întrebă dacă

Titus îi prevenise pe cei doi bărbați care o păzeau și pe supraveghetore de ce era în stare să facă; probabil că nu. O tratau, pur și simplu, ca pe o femeie pe care își pusese Titus ochii – nimic mai mult decât o femeie pentru patul lui.

Având la dispoziție o cameră separată și o provizie inepuizabilă de hârtie, Jacqueline se apucă să-și scrie din nou memoriile, de la început.

Era spre sfârșitul verii, și nopțile începeau să devină friguroase. Uneori, pentru a se încălzi, se întindea pe podea (le ceruse de la început să scoată patul din cameră) și își ondula corpul precum apa unui lac. Își dădea seama, pentru prima dată, că, fără o viață sexuală, propriul ei corp redevenea un mister, că dragostea fizică fusese o explorare a celei mai intime și necunoscute părți a ființei sale: carnea. Se înțelesese mai bine pe ea însăși în timp ce se afla în brațele altcuiva, își dăduse seama mai bine de propria-i natură în timp ce alte buze i se plimbau, ușor, adorator, pe piele. Se gândi din nou la Vassi și, la acest gând, lacul se învolbură ca după o furtună. Sâni îi palpitau ca niște munți bântuiți de vijelie, șuvoaie neobișnuite îi traversau pânțele, gura îi era acoperită – ca nisipul unei plaje – de curenții ce-i brăzdau, în sus și în jos, fața cuprinsă de fiori. Pe cât era de vie imaginea ei în memoria lui, pe atât de trează era ființa lui în mintea ei.

Se gândi la puținele momente de liniște pe care le avusese în viață, momente fragile, de fiecare dată precedate de dragostea fizică, de ambiție și vanitate. Probabil că ar mai fi existat și alte căi de a le obține, dar îi lipsise experiența necesară. Mama ei spusese întotdeauna că femeile, fiind mai echilibrate decât bărbații, aveau nevoie de mai puține distracții. Nu asta era și părerea ei.

Descoperise că viața era plină de momente dureroase, dar nu și de modalitățile de a le depăși.

Încetă să-și mai scrie memoriile când ajunse la descrierea celui de-al nouălea an de viață. Urma pubertatea, și nu dorea să și-o reamintească. Arse toate foile în mijlocul camerei, chiar în ziua în care primi vizita lui Pettifer.

Dumnezeule, gândi ea, nu așa arată un om puternic.

Pettifer părea bolnav; era la fel de schimbat fizic ca un prieten de-al ei, care murise de cancer. Astăzi, sănătos, peste o lună, ros

pe dinăuntru, pe jumătate devorat, de-o boală necruțătoare. Avea fața ca o mască, pielea cenușie și acoperită cu pete. Doar ochii îi străluceau – ochi de câine turbat.

Era îmbrăcat impecabil, ca și cum ar fi mers la o nuntă.

— Bună, J.

— Bună, Titus.

O măsură din cap până-n picioare.

— Te simți bine?

— Desigur.

— Ți-au dat tot ce-ai cerut?

— Sunt niște gazde perfecte.

— Nu te-ai împotrivit deloc.

— De ce să mă împotrivesc?

— Pentru că ai fost adusă și închisă aici. Eram pregătit, după ce am văzut că s-a întâmplat cu Lyndon, să asist la un alt măcel al unor inocenți.

— Titus, Lyndon nu era inocent, pe când oamenii aceștia sunt. Nu le-ai spus nimic.

— Nu am considerat necesar. Pot să închid ușa?

Se afla în puterea lui; totuși, venise ca un emisar în tabăra cuiva cu o putere mai mare. Jacqueline aprecia modul în care se comporta; era terorizat, dar avea moralul ridicat. El închise ușa și o încuie.

— Te iubesc, J. Și mi-e frică de tine. De fapt, cred că te iubesc pentru că mă tem de tine. Să fie o boală?

— Am impresia că da.

— Eram sigur că ai să gândești așa.

— De ce n-ai venit până acum?

— Trebuia să-mi pun afacerile în ordine, ca să nu fie un haos cumplit după ce voi pleca.

— Pleci undeva?

O privi în ochi, iar mușchii feței îi tresăriră spasmodic.

— Sper.

— Unde?

Și, totuși, ea încă nu ghicea adevăratul motiv care-l adusese în această casă – afacerile puse în ordine, iertare cerută soției, fără ca

aceasta să știe, în timpul somnului, căile de întoarcere tăiate, nepotrivirile neluate în seamă.

Nu ghicea că venise aici să moară.

— Mă prefaci în pulbere, J. Mă reduci la zero. Nu pot pleca nicăieri. Înțelegi ce vreau să spun?

— Nu cred.

— Nu pot să trăiesc fără tine..., declară Titus.

Expresia era prea banală și de neiertat. Nu putuse, oare, să găsească o altă modalitate de-a o rosti? Ea aproape că izbucni în râs – era atât de răsuflată...

Însă el continuă:

— ... și cu siguranță nu pot trăi cu tine. Tonul i se schimbă brusc. Pentru că mă revolți, femeie fără suflet. Întreaga ta ființă mă dezgustă!

— Așadar? întrebă ea cu un glas moale.

— Așadar...

Devenise din nou calm, și Jacqueline începea să înțeleagă.

— ... ucide-mă!

Era grotesc. Ochii strălucitori o priveau fix.

— Asta vreau, preciză el. Crede-mă, asta-i tot ce vreau pe lume. Omoară-mă! Cum? Te privește. Nu voi opune nicio rezistență, nu mă voi văita câtuși de puțin.

Jackie își reaminti o veche glumă. Masochistul adresându-se sadicului: „Lovește-mă! Pentru numele lui Dumnezeu, lovește-mă!” Sadicul către masochist: „Nu!”

— Și dacă refuz? întrebă ea.

— Nu mă poți refuza. Sunt prea dezgustător.

— Titus, eu nu te urăsc.

— Ar trebui. Sunt slab. Nu-ți sunt de niciun folos. Nu te-am învățat nimic.

— M-ai învățat o mulțime de lucruri. Acum mă pot controla eu însămi.

— Vrei să mă convingi că te-ai controlat când l-ai omorât pe Lyndon?

— Firește.

— Mi s-a părut, totuși, că ai întrecut măsura.

— A căpătat doar ceea ce a meritat.

— Atunci, dă-mi și mie ceea ce merit, la rândul meu. Te-am ținut închisă în această casă. Te-am respins când ai avut nevoie de mine. Pedepsește-mă pentru toate acestea!

— Am supraviețuit, vezi bine.

— J!

Nici chiar în această situație extremă nu putea să-i rostească numele întreg!

— Mă rog lui Dumnezeu. Pentru numele lui Dumnezeu! N-am nevoie decât de acest lucru de la tine. Fă-l! Motivul? Oricare vrei – milă, dispreț sau dragoste. Dar fă-l, te rog!

— Nici gând, răspunse ea.

Brusc, Titus traversă camera și o plesni cu putere peste față.

— Lyndon te-a numit târfă. Avea dreptate – asta și ești. Ultima lepădătură a societății, nimic mai mult.

Se îndepărtă de ea, se întoarce, o lovi din nou, mai repede și mai tare, de șase sau de șapte ori, cu palma și cu dosul palmei. Apoi se opri, gâfâind.

— Vrei bani?

Târguiala. La început lovituri, apoi târguiala. Îl vedea deformat din cauza lacrimilor pe care nu era capabilă să le oprească.

— Vrei bani? întrebă el din nou.

— Ce crezi?

Nu-i desluși nota de sarcasm din glas și începu să împrăstie bancnote la picioarele ei, zeci și zeci de bilete de bancă, ca niște ofrande aduse Sfintei Fecioare.

— Tot ceea ce vrei, zise el. Jacqueline.

Femeia simți o senzație apropiată de durere în pânțele, în timp ce în ființa ei se năștea o dorință bruscă de a-l ucide. Rezistă pornirii care i-ar fi făcut lui jocul, devenind un instrument al voinței, fiind redus astfel la neputință. Era din nou folosită – așa cum fusese, de altfel, toată viața. Fusese crescută și educată ca o vacă, așteptându-se mereu ceva de la ea: să aibă grijă de soț, să alăpteze copiii, să aducă moarte bătrânilor. Și, ca orice vacă, trebuia să se supună oricărei cereri, de câte ori ar fi fost solicitată. Ei bine, nu și de data aceasta.

Se îndreptă spre ușă.

— Unde te duci?

Întinse mâna să apuce cheia.

— Te privește cum mori, e problema ta, nu a mea, spuse Jacqueline.

Se repezi la ea înainte de-a putea descuria ușa, și lovitura, extrem de puternică, o luă pe neașteptate.

— Cățea! urlă Titus, și un val de lovituri se abătu asupra ei.

Dorința ucigașă se mărea din ce în ce mai mult în stomacul femeii.

Bărbatul o apucă de păr și o trase înapoi în cameră, împrôșcând-o cu obscenități – un șuvoi nesfârșit, ce provenea, parcă, dintr-un iaz plin de lături, al cărui dig se rupsese. *Iată un alt mijloc prin care crede că va obține ce vrea*, gândi Jacqueline. *Dacă te lași impresionată, pierzi și de data aceasta – iar te manipulează.* Cuvintele continuau să curgă cu nemiluita, aceleași cuvinte murdare ce fuseseră adresate unor generații întregi de femei nesupuse – târfă, eretică, lepădătură, cățea, monstru.

Da, asta era ea.

Da, gândi Jackie. *Monstru ce sunt!*

Gândul îi ușură luarea deciziei. Se răsuci. Titus își dădu seama de intenție chiar înainte ca ea să-l privească. Dădu drumul mâinilor care o țineau de păr. Mânia femeii porni să se materializeze, părăsindu-i gâtul și traversând distanța care-i separa.

Dacă el consideră că sunt un monstru, ei bine, monstru voi fi. O fac pentru mine însămi, nu pentru el. Niciodată pentru el! Pentru mine însămi!

Pettifer începu să respire cu greutate, în timp ce voința ei îl atinge; ochii strălucitori îi deveniră pe moment opaci, dorința de a muri se transformă în dorință de viață – prea târziu, desigur – și el țipă cât îl ținu gura. Ca răspuns, pe scări se auziră pași, strigăte și amenințări. Aveau să ajungă în cameră în câteva secunde.

— Ești un animal! îl apostrofă ea.

— Nu, răspunse bărbatul, continuând să se creadă încă stăpân pe situație.

— Tu nu ești, zise femeia, făcând un pas spre el. Nimeni nu-l va mai găsi vreodată pe cel care a fost Titus. Titus a plecat. Restul e doar...

Durerea era cumplită. Îl împiedică chiar să scoată un sunet – care îi rămase în gât. Oare ea intrase din nou în acțiune, modificându-i gâtul, vălul palatin, poate chiar și capul? Jacqueline îi transforma cutia craniană și îl reorganiza.

Nu, nu așa mi-am imaginat acest ritual, voia el să spună. Voiam să mor ținându-te în brațe, cu gura lipită de-a ta, răcorindu-mă prin tine, în timp ce îmi dădeam ultima suflare. Nu acesta este felul în care am vrut să se întâmple.

Nu. Nu. Nu.

Oamenii care o ținuseră prizonieră se aflau deja lângă ușă, bătând cu pumnul în ea. Bineînțeles că nu se temea de ei – atâta doar că ar fi putut s-o împiedice să-și termine capodopera, adăugându-i ultimele retușuri.

Cineva lovea cu umărul în ușă. Săriră așchii, și ușa se izbi de perete. Cei doi bărbați care năvăliră înăuntru erau înarmați. Îndreptară pistoalele spre ea, fără nicio ezitare.

— Domnule Pettifer? strigă cel mai tânăr.

Ochii lui Pettifer străluciră din colțul camerei, de sub masă.

— Domnule Pettifer? repetă el, uitând complet de existența femeii.

Pettifer clătină capul ce semăna acum mai mult a râț.

Vă rog, gândi acesta, nu vă apropiați nici măcar cu un metru.

Individul se aplecă și privi sub masă la fiara dezgustătoare, chircită pe vine; era plină de sânge, ca urmare a metamorfozei, dar încă în viață. Toți nervii îi fuseseră distruși; nu mai simțea nicio durere. Important era însă că supraviețuise. Mâinile lui erau transformate în labe, picioarele ridicate și îndoite spre spate, genunchii fracturați, ceea ce-l făcea să semene cu un crab cu patru piciorușe, creierul dezvelit, ochii lipsiți de pleoape, falca inferioară sfărâmată și încălecată peste cea superioară, exact ca la un bulldog, urechile smulse, șira spinării frântă în bucăți; acum era o ființă umană adusă, prin vrajă, la o altă condiție.

— Ești un animal, spuse ea.

Și în prezent asta și era – o copie aproximativ fidelă a unei fiare.

Bărbatul cu pistolul își pierdu pe moment glasul, recunoscându-și, oarecum, patronul. Se ridică în picioare, cu spaima oglindită pe chip, și privi la femeia din fața sa.

Jacqueline înălță ușor din umeri.

— Tu ai făcut asta? întrebă cu un glas în care se simțea teamă, dar și repulsie.

Femeia dădu din cap aprobator.

— Vino, Titus, rosti ea, pocnind din degete.

Fiara își scutură capul, plângând cu suspine.

— Vino, Titus! repetă ea poruncitor.

Titus Pettifer ieși, clătinându-se, din ascunzătoare, lăsând o dâră însângerată în urma sa.

Bărbatul trase instinctiv asupra rămășițelor lui Pettifer. Ar fi făcut orice, absolut orice, pentru a împiedica această creatură dezgustătoare să se apropie de el.

Titus se poticni, făcu doi pași înapoi, sprijinindu-se pe labelle însângerate, se scutură, ca și cum ar fi vrut să alunge moartea din oase, se prăbuși și rămase nemișcat.

— Ești mulțumit acum? întrebă femeia.

Ucigașul ridică ochii de pe corpul celui executat. Cu el vorbea puterea întruchipată în femeia aceasta? Nu. Jacqueline privea fix cadavrul lui Pettifer, căruia îi adresase întrebarea:

— Ești mulțumit?

Ucigașul scăpă arma din mână. Partenerul său făcu la fel.

— Cum s-a întâmplat? întrebă bărbatul care stătea lângă ușă.

Era o întrebare nevinovată – o întrebare ce părea pusă de un copil.

— El a vrut-o, răspunse Jacqueline. Asta-i tot ce i-am putut oferi.

Ucigașul clătină din cap și căzu în genunchi.

•

Declarația lui Vassi (ultima parte):

„Șansa a jucat un rol supărător de mare în idila mea cu Jacqueline Ess. Uneori, mi se părea că eram supus la toate necazurile ce se întâlneau în lume, învârtit pe degete după bunul-plac al cuiva. Alteori, aveam bănuiala că ea îmi dirija toată viața, așa cum făcea și cu acelea ale altor sute sau mii de indivizi, aranjându-mi fiecare afacere norocoasă, împărtășindu-mi victoriile și înfrângerile, însoțindu-mă, orbește, către ultima mea clipă.

Ironia sorții a făcut să o descopăr fără să știu. La început, am dat de urma ei într-o casă din Surrey, în care, cu un an înainte, fusese asasinat Titus Pettifer, un miliardar împușcat de una dintre gărzile sale.

În camera la etaj, unde avusese loc crima, totul era liniștit. Dacă Jacqueline trecuse pe-acolo, orice urmă fusese îndepărtată. Casa, aflată acum într-un stadiu avansat de ruină, era lăsată la bunul-plac al amatorilor de graffiti. Cineva mâzgălise silueta unei femei pe tapetul pătat al încăperii. Dintr-un punct de vedere obscen, era supradotată; ceva ce semăna a fulger îi emana din sexul căscat, iar la picioarele sale se afla o creatură greu de descris. Putea să fi fost un crab, un câine sau chiar un om. Totuși, orice ar fi fost, nu poseda niciun fel de putere proprie. Stătea în șuvoiul de lumină eliberat de ființa ei chinuitoare, considerându-se pe sine însuși un favorizat al sorții. Privind la acea creatură zbârcită, ai cărei ochi erau înălțați pentru a întâlni privirea arzătoare a Sfintei Fecioare, am știut că portretul o reprezenta pe Jacqueline.

Nu știu cât timp am stat acolo, privind acel graffiti, dar am fost deranjat de un tip care părea să se afle într-o stare de spirit mai proastă decât a mea. Avea o barbă ce nu fusese vreodată pieptănată sau spălată, o siluetă atât de firavă, încât m-am întrebat cum mai stătea în picioare, și împrăștia un miros de care nu i-ar fi fost rușine nici măcar unui sconcs.

Nu i-am aflat niciodată numele, dar mi-a mărturisit că el era autorul acelui graffiti de pe perete. Un lucru ușor de crezut. Disperarea sa, dorința arzătoare și confuzia în care trăia erau acelea ale unui bărbat care o văzuse pe Jacqueline.

Dacă am fost cumva cam dur, sunt sigur că m-a iertat. Era o ușurare pentru el să-mi povestească tot ce văzuse în ziua în care Pettifer fusese omorât și să fie convins că-l credeam în totalitate. Mi-a spus că amicul său, bodyguardul care trăsesse focurile ce-l lichidaseră pe Pettifer, s-a sinucis în închisoare.

Mi-a destăinuit că viața nu mai avea niciun rost pentru el, fiindcă femeia aceea i-o distrusese. Am încercat să-l asigur, atât cât îmi stătea în putere, că ea nu voise să-l facă să sufere și că nu trebuia să-i fie teamă că-l va căuta vreodată. În timp ce-i spuneam toate

acestea, bărbatul continuă să țipe, mai mult sub impulsul unui sentiment de frustrare decât al unuia de ușurare.

În cele din urmă, l-am întrebat dacă știa unde se afla atunci Jacqueline. Lăsasem la sfârșit această întrebare, deși era cea mai presantă pentru mine, probabil pentru că nu speram să primesc vreun răspuns afirmativ. Dar, pe Dumnezeuul meu, l-am primit. Ea nu părăsise casa imediat după împușcarea lui Pettifer. Stătuse mult de vorbă cu interlocutorul meu de-acum, discutând despre copiii, croitorul și mașina sa. L-a întrebat cum arătase mama lui, iar el i-a răspuns că a fost o prostituată. Fusesse fericită? îl iscodise Jacqueline. El răspunsese că habar n-avea. Plângea ea vreodată? El replicase că niciodată în viața lui n-o văzuse râzând sau plângând. Ea înclinase din cap și îi mulțumise.

După o bucată de vreme, înainte de-a se sinucide, celălalt ucigaș i-a spus că Jacqueline plecase la Amsterdam. Știa precis acest lucru, sursa fiind un oarecare Koos. Și astfel, cercul începu să se strângă.

Am stat șapte săptămâni în Amsterdam, fără a afla măcar un singur indiciu care să mă pună pe urmele ei – până aseară. Șapte săptămâni de abțință, ceea ce era neobișnuit pentru mine. Nebun de dorință, m-am îndreptat spre cartierul rău famat al orașului, în căutarea unei femei. Se găseau pentru toate gusturile – etalate, ca manechinele, la ferestre, lângă nelipsitele lămpi cu abajur roșu. Unele țineau cățeluși în poală, altele citeau. Dar cele, mai multe fixau cu insistență strada, ca și cum ar fi fost hipnotizate.

Nu vedeam nicio față care să mă intereseze. Toate păreau posomorâte, fără niciun chef de viață – complet diferite de ea. Și totuși, nu mă înduram să plec. Mă simțeam ca un băiețuș obez într-un magazin de dulciuri, prea nehotărât ce să aleg, dar prea mândăcios pentru a pleca.

Spre miezul nopții, am fost acostat de un tip tânăr care se tot învârtea de colo-colo; la o cercetare mai atentă, nu era deloc tânăr, deși bine făcut. N-avea sprâncene, doar niște urme făcute cu dermatograful pe pielea lucioasă. O pereche de cercei de aur în urechea stângă, o pară pe jumătate mâncată în mâna înmănușată în alb, sandale decupate, unghiile de la picioare lăcuite. Mă trase de mânecă cu un gest degajat.

Privindu-l, probabil că am râs batjocoritor, ceea ce nu păru să-l impresioneze deloc.

«Pari a fi un cunoscător», zisese el.

«Nu arăt nici pe departe astfel, cred că te înșeli», i-am replicat.

«Nu», a continuat el, «nu cred că mă înșel. Trebuie să fii Oliver Vassi.»

Primul meu gând, absurd desigur, a fost că intenționa să mă ucidă. Am încercat să mă eliberez, dar strânsoarea sa era neîndurătoare.

«Vrei o femeie», îmi spusese.

Să fi ezitat eu destul pentru a-și da seama că răspunsul era afirmativ, cu toate că am negat?

«Cunosc o femeie cum nu este alta», continuase el, «un adevărat miracol. Știu că ai vrea s-o întâlnești în carne și oase.»

Oare ce m-a făcut să-mi dau seama că vorbea despre Jacqueline? Probabil faptul că mă reperase în mulțimea de pe stradă, de parcă ea privea de undeva de la o fereastră, alegându-și admiratorii așa cum un gurmand își alege homarul direct din bazinul restaurantului. Probabil și din felul în care ochii îi străluceau, întâlnindu-mi privirea fără niciun fel de teamă, pentru că teama, ca și extazul, o putea simți doar în prezența unei singure creaturi care trăia pe acest blestemat pământ al lui Dumnezeu. Puteam să nu mă recunosc în acea privire primejdioasă? Nu mai aveam nicio îndoială, o cunoștea pe Jacqueline.

Știa că eram prins în plasă, fiindcă de îndată ce am ezitat, s-a întors și a dat să plece, ridicând nepăsător din umeri, ca și când ar fi spus: «Ai avut o șansă și ai pierdut-o.»

«Unde-i?» l-am întrebat, apucându-l de mâna subțire ca un băț. Arătă cu capul în josul străzii și l-am urmat, strecurându-mă prin mulțime, ca un idiot fără minte. Pe măsură ce înaintam, strada devenea tot mai pustie; luminile roșii lăsaus locul obscurității, apoi, întinericului beznă. Dacă nu l-am întrebat de vreo zece ori unde mergeam, înseamnă că nu l-am întrebat niciodată; nu catadicsi să-mi răspundă până când n-am ajuns la ușa îngustă a unei case înguste, de pe o stradă îngustă și lungă ca un tăiș de brici.

«Am ajuns», mă anunțase el cu emfază, ca și cum această dărpănătură ar fi fost cel puțin Palatul de la Versailles.

După două șiruri de trepte, într-o casă de altfel goală, urma o cameră cu o ușă neagră. Mă împinse spre ea. Era încuiată.

«Ia uită-te», m-a invitat el, «e înăuntru».

«Dar e încuiat», i-am replicat.

Inima îmi bătea cu putere, gata-gata să-mi sară din piept; Jacqueline era aproape, simțeam că era aproape.

«Ia uită-te», a insistat el și mi-a arătat o gaură minusculă în tăblia ușii. Am absorbit pur și simplu lumina prin ea, apropiindu-mi ochiul de Jacqueline prin acea deschizătură.

Camera era mizerabilă și goală – cu excepția unei saltele și a iubitei mele. Zăcea întinsă cu picioarele desfăcute, cu încheieturile mâinilor și gleznelor legate de niște țărui grosolani bătuți în podea, în cele patru colțuri ale saltelei.

«Cine a legat-o așa?» l-am întrebat, neputându-mi lua ochii de pe corpul ei despuțat.

«Ea a vrut-o», mi-a replicat. «E dorința ei.»

Îmi auzise vocea. Și-a întors capul cu oarecare dificultate și a privit direct spre ușă. Când m-a săgetat cu privirea, am simțit cum părul mi se ridică în sus – ca un semn de bun-venit – și flutură la comanda ei.

«Oliver», a rostit ea.

«Jacqueline!» Am imprimat cuvântul în lemnul ușii cu un sărut.

Corpul ei se agita, sexul ei ras deschizându-se și închizându-se ca o plantă exotică de culoare purpurie, liliachie și trandafir.

«Lasă-mă să intru», i-am spus lui Koos.

«Nu vei supraviețui după o noapte cu ea.»

«Dă-mi drumul înăuntru.»

«Costă mult» m-a avertizat el.

«Cât vrei?»

«Tot ce pozezi. Cămașa de pe tine, toți banii, bijuteriile – atunci va fi a ta.»

Voiam să sparg ușa sau să-i frâng degetele pătate de nicotină unul câte unul, până când avea să-mi dea cheia. A priceput la ce mă gândeam.

«Cheia e la loc sigur», a zis el, «iar ușa-i rezistentă! Trebuie să plătești, domnule Vassi. Vrei să plătești, nu-i așa?»

Avea dreptate. Intenționez să plătesc.

«Vreau să-mi dai ceea ce ai avut vreodată, tot ceea ce ai fost vreodată. Vreau să te duci la ea, nelăsând în urma ta nimic care să-ți reclame prezența ulterioară. Știu acest lucru. Toți care se duc la ea fac la fel.»

«Toți. Sunt așa de mulți?»

«E o femeie de nepotolit», a spus el, fără chef.

Nu era un lucru cu care să se mândrească un codoș – era necazul lui și mi-am dat seama imediat de asta. «Îi caut din ce în ce mai mulți clienți și apoi îi îngrop.»

Îi îngropa.

Bănuiam că aceasta era principala ocupație a lui Koos: să se descotorosească de morți. Și așa urma să facă și cu mine apucându-mă cu mâinile lui lăcuite și târându-mă afară din cameră când nu-i mai eram de niciun folos femeii; apoi să mă arunce în vreo groapă, canal sau cuptor, ca să nu fiu găsit niciodată. Ideea nu-mi surâdea deloc.

Și, totuși, iată-mă cu toți banii pe care i-am putut strânge din vânzarea tuturor obiectelor ce le posedam; nu mai aveam nici fel de demnitate; viața îmi atârna de un fir de păr, iar eu stăteam și așteptam un codoș cu o cheie.

E întineric și târziu. Dar cred că va fi obligat să vină. Nu pentru a câștiga niște bani, probabil că avea puține nevoi în afară de heroină și fardurile pentru sprâncene și ochi. Va veni să încheiem afacerea pentru că ea o ceruse, iar el era sclavul ei, la fel de devotat ca și mine. Oh, va veni! Va veni cu siguranță.

Ei bine, cred că este de-ajuns.

Aceasta e declarația mea. Nu mai am timp să o recitesc. Îi aud pașii pe scări, șchiopătând, și trebuie să mă duc cu el. Las această mărturie la îndemâna celui care o va găsi, urmând s-o folosească după cum îl va tăia capul. Până dimineață voi fi mort, dar fericit. Credeți-mă.”

•

Dumnezeule, gândi Jacqueline, Koos m-a tras în piept.

Vassi fusese de cealaltă parte a ușii, îi simțise corpul în minte și-l îmbrățișase. Dar Koos nu-l lăsase înăuntru, în ciuda ordinelor ei clare. Dintre toți oamenii, Vassi trebuia să fie admis pe gratis; Koos

știa acest lucru, dar o înșelase, la fel cum făcuseră toți bărbații – cu excepția lui Vassi. La el fusese, probabil, dragoste adevărată.

Stătu întinsă toată noaptea pe pat, fără să închidă ochii o clipă. Arareori dormea mai mult de câteva minute, și numai atunci când Koos o privea. Își făcuse singură rău în timpul somnului, mutilându-se fără să-și dea seama, apoi trezindu-se însângерată și urlând de durere din cauza spinilor – asemănători cu ai unui cactus – pe care îi făcea să apară din pielea și mușchii oricărui membru.

Bănuia că se întunecase din nou, dar nu putea fi sigură. În această cameră cu draperii grele la fereastră, luminată de un bec puternic, dar fără abajur, domnea o zi veșnică – pentru simțuri – și o noapte perpetuă – pentru suflet. Se ridica adesea în șezut, cu răni pe spate de la șederea îndelungată în pat, așipind sau mâncând din mâna lui Koos, lăsându-se spălată, pieptănată și, mai ales, folosită.

O cheie se învârti în broască. Se răsuci pe saltea pentru a vedea cine era. Ușa se deschidea... se deschidea... se deschise.

Vassi. Of, Dumnezeu, în sfârșit era Vassi! Îl vedea traversând camera și apropiindu-se de ea.

Se rugă să nu fi fost cumva doar un vis, fie ca dorința să i se împlinească: să fie el în carne și oase.

— Jacqueline!

Era el.

În spatele lui, Koos se holba direct între picioarele femeii, fascinat de dansul labiilor.

— Koo..., rosti aceasta, încercând să zâmbească.

— Ți l-am adus, rânji travestitul, fără să-și mute privirea de pe corpul Jacquelinei.

— O zi, șopti ea. Am așteptat o zi, Koos. M-ai făcut să aștept...

— Ce înseamnă o zi pentru tine? replică el, continuând să rânjească.

Jacqueline nu mai avea câtuși de puțin nevoie de acest codoș, dar el nu-și dădea seama de asta. În naivitatea sa, Koos credea că Vassi era doar un simplu client sedus de ea odinioară, un tip care urma să fie secătuit de puteri și înlăturat ca oricare altul. Koos își închipuia că o să-i fie de folos și pe viitor, motiv pentru care juca atât de prost acest joc fatal.

— Încuie ușa, îi sugeră femeia. Dacă vrei, n-ai decât să rămâi.

— Să rămân? repetă codoșul, uitându-se pieziș la ea. Vrei să spui că pot să rămân și... să privesc?

Ar fi privit oricum. Jacqueline știa că acesta obișnuia să urmărească totul prin gaura pe care o făcuse în ușă, pentru că, uneori, îl auzea gâfâind. Numai că, de data aceasta, avea să rămână pentru totdeauna.

Koos scoase cu grijă cheia din broasca exterioară, închise ușa și o încuie pe dinăuntru. Jacqueline îl ucise chiar în momentul în care încuietoarea țacăni, înainte ca el să se întoarcă pentru a o privi din nou. Nu era nimic spectaculos în această execuție; tot ce făcuse era să-i pătrundă în pieptul de porumbel și să-i zdrobească plămânii. Se prăbuși grămadă peste ușă și alunecă în jos, strivindu-și fața de tăblia ei.

Vassi nici măcar nu catadicsi să se întoarcă și să-l vadă murind; unica lui dorință era să nu-și dezlipească ochii de la ea.

Se apropie de saltea, se lăsă pe vine și începu să-i dezlegi gleznelor. Avea pielea roasă, iar frânghiile erau acoperite cu pete de sânge. Dezlegă sistematic nodurile, cu un calm pe care nu și-l imaginase până atunci; avea satisfacția că se afla aici, incapabil, de-a face cale întoarsă și convins că singura cărare pe care putea merge se adâncea în femeia iubită.

După ce-i eliberă gleznelor, făcu la fel cu încheieturile mâinilor; se aplecă apoi asupra ei, blocându-i panorama tavanului. Vocea i se auzea slab:

— De ce l-ai lăsat să te lege așa?

— Mă temeam.

— De ce?

— Să mă mișc, chiar să trăiesc. Fiecare zi era o agonie.

— Ai dreptate.

Vassi înțelegea prea bine acea incapacitate totală de a exista.

Îl simți alături, dezbrăcându-se, apoi depunând un sărut pe pielea gălbuie a stomacului acelui corp în care ea se întrupase. Era însemnată cu urme ale propriei activități: pielea fusese întinsă peste limita ei de toleranță și era brăzdată în toate direcțiile.

Se lungi lângă femeie, lipindu-se de corpul acesteia, ceea ce nu-i plăcu deloc.

Ea îl mângâie pe cap. Încheieturile îi erau anchilozate, orice mișcare îi producea dureri, dar voia să-i simtă fața cât mai aproape de-a ei. Zâmbind, Vassi se apropie; se sărutară.

Dumnezeule, gândi Jacqueline, suntem împreună!

Și, la acest gând, dorința i se împlini. Sub apăsarea buzelor lui, trăsăturile feței ei se dizolvară, devenind acea mare roșie la care bărbatul visase atât de mult, ale cărei ape îi spălau acum fața; aceasta se dizolvă, la rândul ei; erau niște ape învălmășite, formate din gânduri și oase.

Sânii ascuțiți ai femeii îl înțepau ca niște săgeți, în timp ce sexul lui, transformat de gândul ei într-o armă tăioasă, o ucise dintr-o împunsătură. Încâlciți într-un singur val de dragoste, se gândeau că se distrugeau reciproc. Ceea ce și făceau.

Afară, viața dură își urma cursul, sporovăiala neguțătorilor și a cumpărătorilor continuând toată noaptea. În cele din urmă, indiferența și oboseala îl doborî chiar și pe cel mai avid comerciant, înăuntru și afară se așternu o liniște mormântală – punctul final al pierderilor și câștigurilor.

ÎNFĂȚIȘĂRILE TAȚILOR

Motorul mașinii tuși, gâfâi și se opri definitiv. Davidson își dădu seama brusc de tăria vântului ce bătea pe șoseaua pustie, zgâlțâind geamurile Mustang-ului. Încercă să pornească motorul, dar acesta refuză să prindă viață. Exasperat, Davidson lăsa să-i cadă mâinile asudate de pe volan și examină cu atenție împrejurimile. În orice direcție te întorceai – numai aer fierbinte, roci fierbinți, nisip fierbinte. Aceasta era Arizona!

Deschise portiera și păși pe asfaltul prăfuit și topit de căldură. În față și în spate, șoseaua se întindea aproape în linie dreaptă până la orizontul palid. Dacă își mișca ochii, putea să distingă munții, dar, de îndată ce încerca să-și concentreze privirea, ei dispăreau, înghițiți de aburul cald al arșiței. Deja simțea cum soarele îi ardea creștetul capului în zona în care părul blond se rărea. Deschise capota, și cercetă, cu o privire fără speranță, motorul, blestemându-și lipsa de pricepere în a depana o mașină. *Dumnezeule mare, de ce dracu' lucrurile astea afurisite nu sunt garantate împotriva oricărei defecțiuni?*

Atunci auzi muzica.

Era atât de departe, încât, la început, îi suna în urechi ca un fluierat; treptat, se auzea din ce în ce mai tare. Era muzică – de-un oarecare gen.

Cum suna? Ca vântul care trece prin firele de telefon, ca un val de aer fără sursă, fără ritm, fără inimă, ce-i zbârlea părul de pe ceafă. Încercă să o ignore, dar fără succes.

Ridică ușor capul din umbra capotei, căutând cu privirea muzicanții, dar șoseaua era pustie în ambele direcții. Numai atunci când cercetă amănunțit deșertul înspre Sud-Est, distinse un șir de siluete minuscule, ce pășeau, săltau sau dansau la limita vizibilității sale, străvezii din pricina căldurii emanate de sol. Procesiunea dacă se putea numi așa, își croia drum de-a curmezișul deșertului, paralel cu șoseaua. Drumurile lor nu urmau să se încrucișeze.

Davidson aruncă o ultimă privire pieselor motorului, care se răcea, apoi, șirului îndepărtat al dansatorilor.

Fără nicio îndoială, avea nevoie de ajutor.

Porni spre ei, prin deșert.

Înaintarea era anevoioasă; praful, nefiind cât de cât presat, ca pe asfalt, îl învăluia din toate părțile. Luți pasul, dar siluetele din zare se îndepărtau din ce în ce mai mult. O rupse la fugă.

Sângele îi pulsa în ureche, dar muzica se auzea acum mai tare. Nu era o melodie bine definită, ci deslușea felurite tonalități instrumentale, amestecate cu urlete, bâzâituri, fluierături, mugete și bătăi de tobă.

Capul procesiunii dispăruse deja în depărtare, dar ceilalți încă defilau prin fața lui. Davidson își schimbă puțin direcția, ca să nu-l piardă din ochi, apoi aruncă o scurtă privire peste umăr, fixându-și repere pentru drumul de întoarcere. Simți un gol în stomac când își văzu mașina – ajunsă acum de mărimea unui gândac –, părăsită pe șosea, sub un aer ce sta parcă să fiarbă.

Continuă să alerge. După aproximativ un sfert de oră, cortegiul deveni vizibil, deși conducătorii lui erau încă ascunși privirii. Era, își închipui el, un fel de carnaval deosebit, de vreme ce se desfășura în acel loc uitat de Dumnezeu. Ultimii dansatori erau, cu siguranță, costumați ca de bal. Purtau măști și pălării care-i făceau să depășească înălțimea medie a oamenilor; în jurul lor, fluturau pene viu colorate și panglici. Oricare ar fi fost motivul ceremoniei, cert era că mergeau clătinându-se ca niște bețivi – când sărind, când topăind, când târându-se pe sol, cu pânțele lipit de nisipul fierbinte.

Davidson își simțea plămânii în flăcări; pierdea din ce în ce mai mult teren în fața procesiunii, care se mișca mult mai repede decât putea – sau dorea – el să meargă.

Se opri, își sprijini mâinile pe genunchi, ca să-și odihnească puțin corpul, și se uită, pe sub sprâncenele din care picura sudoarea, spre siluetele ce reprezentau singura lui șansă de salvare. Apoi, adunându-și toată energia de care era în stare, țipă cât îl ținea gura:

— Opriți-vă!

Pentru început, nicio reacție. Apoi, prin ochii de-abia deschiși, i se păru că unul sau doi dintre cheflii se opresc. Își îndreptă șalele. Da, câțiva priveau spre el. Le simțea – mai degrabă decât le vedea – ochii ațintiți asupra lui.

Porni în direcția lor.

Unele dintre instrumente tăcuseră, ca și cum știrea despre prezența străinului se răspândise. Fără doar și poate, îl văzuseră.

Continuă să meargă, din ce în ce mai repede, și, deodată, din ceața ușoară, detaliile procesiunii deveneau mai clare.

Fără să vrea, încetini pasul. Inima, deja obosită de atâta alergătură, bătea să-i spargă pieptul.

— Doamne Dumnezeule! zise el, și, pentru prima oară în cei treizeci și șase de ani de ateism, cuvintele însemnau o adevărată rugăciune.

Se opri la vreo opt sute de metri de ei – nu putea să se înșele într-atât. Ochii săi mai erau totuși capabili să distingă mucavaua de carne și oase, iluzia de realitate diformă.

Creaturile ce încheiau cortegiul erau niște monștri a căror înfățișare întrecea cel mai demential coșmar.

Unul dintre ei măsură, probabil, cinci metri și jumătate sau chiar șase; pielea, ce îi atârna în falduri pe mușchi, era o membrană țepoasă, iar capul era un con de dinți rânjiți, ce ieșeau din niște gingii de un roșu-aprins. Altul avea trei aripi, iar coada triplă bătea pământul, stârnind nori de praf, cu un entuziasm reptilian. Al treilea și al patrulea formau un tot monstruos, mult mai dezgustător decât corpurile luate separat; pe lungime și pe lățime, această oroare simbiotică constituia un cuplu căsătorit, membrele unuia fiind împlântate în rănilor existente în carnea celuilalt; creatura scotea un urlat sinistru, cacofonic, deși limbile ei erau răsucite împreună.

Davidson făcu un pas înapoi și aruncă o privire spre mașină. În acest timp, una dintre vietăți, neagră și roșie la culoare, scoase un sunet ce semăna cu un fluierat, un sunet ce pătrunse până în străfundurile creierului lui Davidson, în ciuda distanței de opt sute de metri. Se uită din nou spre procesiune.

Monstrul, continuând să fluiera, își părăsise locul din cortegiu, și picioarele lui prevăzute cu gheare bătătoreau pământul în timp ce începu să alerge spre el. Davidson simți cum îl cuprindea o panică de nedescris, și pantalonii i se udară brusc când sfincterele cedară.

Creatura năvălea spre el cu viteza unui leopard, silueta mărimându-se cu fiecare secundă, așa încât putea să distingă detaliile anatomiei sale nepământene: mâinile fără degetele mari, dar cu

palmele dințate, capul cu un singur ochi în trei culori, mușchii dezvoltați ai umerilor și ai pieptului, și sexul în erecție din cauza mâniei sau – Dumnezeu să mă păzească! – a dorinței, sex ce i se lovea de abdomen.

Davidson scoase un țipăt atât de strident, încât aproape că acoperi zgomotul făcut de monstru, și o luă la fugă în direcția din care venise.

Mașina staționa la un kilometru și jumătate sau, poate, la trei kilometri depărtare, și Davidson era conștient de faptul că nu-i oferea o protecție sigură chiar dacă ar fi ajuns acolo înainte ca monstrul să pună laba pe el. În acel moment, își dădu seama cât de aproape era de moarte, cât de aproape fusese întotdeauna, și năzui din tot sufletul să înțeleagă, cel puțin o clipă, această oroare care-l urmărea.

Creatura se afla chiar în spatele său, când picioarele năclăite îi lunecară, și Davidson căzu; căută să se târască cât putea de repede spre mașină. Auzea dupăitul picioarelor în urma sa și, instinctiv, se ghemui la pământ, așteptând lovitura de grație.

Numără două bătăi ale inimii.

Apoi trei. Patru. Nu se întâmplă nimic.

Vocea șuierătoare atinsese o intensitate de nesuportat, apoi, treptat, începu să se diminueze. Palmele scrâșnitoare nu luară contact cu corpul său. Precut, așteptând ca în fiecare clipă capul să-i fie smuls de pe umeri, iscodi printre degete.

Creatura îl depășise. Își continuase drumul spre șosea – ca un semn de dispreț pentru fragilitatea sa.

Davidson era copleșit de mirosul greu de fecale ce-l înconjura, îi era frică, dar se simțea și oarecum ignorat, fără personalitate. În spatele lui, cortegiul își continua drumul. Doar unul sau doi monștri se mai uitau la el peste umăr, în timp ce se depărtau într-un nor de praf.

Tonalitatea zgomotului se schimbă. Davidson își înălță ușor capul de la pământ. Șuieratul era acum aproape de limita percepției sale auditive – ca un fel de scâncet strident.

Se ridică în picioare.

Creatura sărise pe mașină, cu capul ei uriaș dat pe spate, într-o atitudine de extaz. Avea o erecție mai pregnantă ca oricând, iar

ochiul îi scânteia. Într-o notă finală, care scoase fluieratul din zona de frecvență percepută de urechea umană, se aplecă asupra mașinii, zdrobind parbrizul și încolăcindu-și mâinile – ca un fel de gură hidoasă – în jurul capotei. Apoi, se apucă să sfâșie tabla de oțel, de parcă ar fi fost hârtie; corpul îi tresălta spasmodic de bucurie, iar capul i se bălăbănea în toate părțile. Imediat ce capota fu smulsă, sări pe șosea și aruncă bucățile de metal în sus; ele se învârtiră în aer, apoi căzură în mijlocul deșertului, sfărâmându-se. Davidson se întrebă cum putea completa polița de asigurare. Monstrul începu să dezmembreze mașina: împrăștie toate ușile, sfărâmă motorul, după care sfâșie și smulse de pe osii roțile.

Mirosul arhicunoscut al benzinei invadă nările lui Davidson.

O scânteie și... Nu apucă să termine gândul, că se și produse o sclipire metalică, iar mașina și monstrul se transformară într-o minge de foc și de fum negru.

Creatura nu țipă după ajutor – sau cel puțin nu scoase vreun sunet care să fie perceput de urechea omenească. Ieși, clătinându-se, din infernul de pe șosea, cu fiecare părticică a corpului cuprinsă de flăcări; agitându-și frenetic brațele într-o încercare vană de a stinge focul, începu să alerge spre munți, departe de locul agoniei sale. Flăcările se înteteau în jurul ei, iar aerul devenea de nerespirat din cauza mirosului de carne arsă.

Și, totuși, creatura nu se prăbuși, deși focul trebuia să fi devorat-o aproape în întregime. Continuă să alerge, până ce silueta se pierdu în zare.

Davidson căzu în genunchi. Excrementele de pe picioare i se uscaseră din pricina căldurii intense. Mașina ardea mocnit. Muzica dispăruse complet, la fel și procesiunea.

Soarele fierbinte îl determină să părăsească nisipul încins și să se îndrepte spre mașina devastată.

Avea o privire inexpressivă când un vehicul care trecea pe șosea se opri în dreptul lui.

•

Șeriful Josh Packard se holba la urmele de gheare de pe pământ, neputând să-și creadă ochilor. Erau gravate într-o grăsimă ce se solidifica încet, un lichid ce provenea de la monstrul care alergase pe strada principală – singura, de altfel – a orașelului

Welcome, cu câteva minute în urmă. Apoi, se prăbușise, dându-și ultima suflare și chircindu-se de durere, ca o minge, la câțiva metri de bancă. Toată activitatea obișnuită a localității – comerțul, discuțiile, bârfele – încetase brusc. Unul sau doi indivizi mai slabi de înger se adăpostiseră în holul hotelului, în timp ce mirosul de tocană emanat de corp îngroșa aerul curat al orașului.

Duhnea a peste prăjit prea mult și a cadavru deshumat. Packard se simți jignit. Acesta era orașul lui, supravegheat și apărat de el. Niciun intrus – ca această minge de foc – nu era privit cu ochi buni.

Packard puse mâna pe pistol și se îndreptă spre cadavru. Flăcările abia mai pâlpâiau, după ce devoraseră cea mai mare parte a corpului, care – deși distrus de foc – avea încă o mărime considerabilă. Ceea ce odinioară trebuia să fi fost membrele creaturii, erau acum încolăcite în jurul a ceva ce semăna cu un cap. Restul era de nerecunoscut. Packard se arătă întru totul mulțumit, chiar dacă pulsul i se accelerase la vederea formelor inumane ce se ghiceau printre rămășițele de carne friptă și oase înnegrite – un adevărat osuar.

Fără doar și poate, ceea ce vedea era un monstru.

O creatură de pe pământ; dar, de fapt, din afara lui. De undeva din lad – în drum spre un loc neștiut de nimeni, unde urma să se desfășoare o anumită ceremonie. Tatăl său îi spusese că, o dată la aproximativ treizeci de ani, deșertul își scuipa în libertate demonii, lăsându-i să-și facă mendrele o bucată de vreme. Fiind copil, Packard nu crezuse prostiile debitate de tatăl său; dar, oare, creatura ce zăcea în stradă nu era un astfel de demon?

Oricare ar fi fost accidentul ce adusese această monstruozitate arzândă în oraș, ca să moară aici, Packard simți o reală plăcere la gândul vulnerabilității ei. Tatăl său nu menționase nicicând această posibilitate.

Packard zâmbi la gândul de a deveni stăpânul acestei scârboșenii. Păși apoi spre cadavrul fumegând și-l lovi cu piciorul. Din mulțimea ce aștepta încă, în relativa siguranță oferită de tocurile ușilor, se ridică un murmur de admirație pentru curajul acestuia. Zâmbetul i se lăți și mai mult pe față. Numai și simpla lovitură de picior putea să-i aducă, pe gratis, niște pahare de băutură, poate chiar și o femeie!

Creatura zăcea pe spate. Cu privirea lipsită de patimă a unui profesionist obișnuit să lovească demonii cu piciorul, Packard cercetă, grijuliu, amalgamul de membre din jurul capului ei. Evident, era moartă de-a binelea. Șeriful băgă pistolul în toc și se aplecă deasupra corpului.

— Jededian, adu-mi un aparat de fotografiat! ordonă cu o voce care-l impresionează chiar și pe el.

Adjunctul său o luă la fugă spre birou.

— Ceea ce ne trebuie, continuă el, e o fotografie a frumuseții ce zace aici.

Packard se lăsă pe vine și se întinse să atingă membrele înnegrite de fum ale creaturii. Mănușile sale nu aveau să mai fie bune de nimic – dar merita, pentru că gestul urma să-i mărească popularitatea în rândul alegătorilor. Aproape că simți privirile admirative ale mulțimii în timp ce atingea carnea, încercând să detașeze un membru încolăcit în jurul capului monstrului.

Focul mai că-l sudase, așa că trebui să-l smulgă cu toată puterea; acesta ieși, cu un zgomot înfundat, dând la iveală și ochiul uscat de căldură de pe fața desfigurată.

Dezgustat, îl lăsă să cadă la loc.

Poc!

Apoi, brațul demonului se răsuci ca un șarpe – brusc, prea brusc pentru ca Packard să poată reacționa, și, într-un moment suprem de spaimă, șeriful văzu cum gura se deschidea în palma labei din față și se închidea, din nou, în jurul propriei sale mâini.

Scâncind, își pierdu echilibrul și căzu pe mormanul de grăsime, încercând să se elibereze în timp ce mănușa îi era sfârtecă și dinții monstrului îi înșfăcă degetele, retezându-i-le; fălcile scrâșniră mestecând oase, carne și sânge.

Pantalonii lui Packard alunecau în murdăria de dedesubt, iar el se agita, urlând și căutând să se ridice. Acest animal din lad mai era încă în viață! Acum, șeriful zbiera și implora îndurare, în timp ce se ridica în picioare, trăgând după el și trupul sordid al creaturii.

Se auzi o împușcătură în apropierea mașinii lui Packard. Lichid, sânge și puroi îl împrășcară atunci când membrul fu sfărâmat în bucăți la nivelul umărului; gura își pierdu controlul asupra mâinii lui Packard. Masa amorfă de mușchi devorați căzu la pământ, și mâna

dreaptă a lui Packard – sau ceea ce mai rămăsese din ea – se eliberă. Aceasta nu mai avea decât jumătate din degetul mare, iar oasele zdrobite se distingeau cu greutate dintr-o palmă parțial mâncată.

Eleanor Kooker coborî țeava puștii de vânătoare, pe care tocmai o folosisese, și mormăi satisfăcută, cu o simplitate dezarmantă:

— Ai rămas fără mână.

„Monștrii nu mor niciodată”, își reaminti Packard vorbele tatălui său. Își reamintise prea târziu acest lucru și, acum, iată că-și sacrificase tocmai mâna atât de folositoare la băutură și femeii. Îl cuprinsese un val de nostalgie gândindu-se la anii pe care-i pierdea o dată cu degetele. Un nor negru i se așternu pe ochi și ultimul lucru ce-l mai văzu înainte de-a leșina fu adjunctul său, care tocmai ridica un aparat de fotografiat în dreptul ochilor pentru a immortaliza întreaga scenă.

•

Baraca din spatele casei era – și fusese întotdeauna – refugiul lui Lucy. Când Eugene venea beat din Welcome sau când îl apuca o furie subită, din cauza tocanei reci, ea se retrăgea aici, unde putea să plângă în liniște. Cuvântul „milă” nu exista în viața lui Lucy; el nu însemna nimic, nici pentru Eugene, nici chiar pentru ea însăși.

Astăzi, vechiul motiv de iritare stârnise un acces de furie din partea lui Eugene: Copilul!

Fructul dragostei lor, educat și crescut cu grijă, fusese numit, după fratele lui Moise, Aaron – adică „cel împresurat de strălucire”. Un băiat încântător, cel mai drăguț din toată regiunea la cei cinci ani ai săi; un băiat politicos și fermecător, pe care și l-ar fi dorit orice mamă de pe Coasta de Est.

Aaron.

Mândria și bucuria lui Lucy, un copil născut pentru a face baloane de săpun, pentru a dansa și a-l încânta pe însuși Diavolul. Spre dezaprobarea lui Eugene.

— Scârba asta nu-i băiat, așa cum nu ești nici tu, îi spuse el lui Lucy. Nu-i nici măcar o jumătate de băiat. E bun doar să poarte pantofi fanteziști sau să vândă parfumuri, sau să fie predicator – e numai bun pentru un predicator.

Îndreptă spre băiat o mână cu degetele încovoiate și unghiile mâncate.

— Îți faci de rușine tatăl!

Aaron prinse privirea tatălui său.

— Mă auzi, băiete?

Eugene se uită într-o parte. Ochii mari ai băiatului, asemănători, mai degrabă, cu ai unui câine decât cu ai unei ființe umane, îi dădeau o senzație de greață.

— Nu vreau să-l mai văd în casa asta.

— Dar ce-a făcut?

— Nici nu trebuie să facă ceva. E suficient că arată așa cum arată. Toți râd de mine, înțelegi tu? Râd de mine din pricina lui.

— Nimeni nu râde de tine, Eugene.

— Ba da...

— Cel puțin nu din cauza băiatului.

— Ha?!

— Dacă râd, ei nu râd de copil, ci de tine.

— Taci din gură!

— Toți știu cine ești, Eugene. Ei te văd așa cum ești în realitate, așa cum te văd și eu...

— Ia ascultă, femeie...

— ... vărsându-ți mâțele în stradă, vorbind vrute și nevrute – despre ce-ai văzut, despre lucruri de care ți-e frică.

O lovi așa cum mai făcuse de atâtea ori până atunci. Îi dădu sângele – ceva obișnuit în ultimii cinci ani –, dar, deși se clătina pe picioare, Lucy încercă să-și apere copilul.

— Aaron, zise ea, printre lacrimile produse de durere, vino cu mine.

— Lasă-l în pace pe ticălos! strigă Eugene, tremurând de furie.

— Aaron!

Băiatul stătea între cei doi părinți, neștiind de cine să asculte. Confuzia ce i se citea pe față nu făcu decât să întetească plânsul lui Lucy.

— Mamă, zise el, cu o voce moale.

În ochi i se citea acum o privire serioasă. Înainte ca Lucy să găsească o modalitate de-a calma spiritele, Eugene îl apucă pe băiat de păr și-l trase mai aproape de el.

— Ascultă aici la mine, băiete...
— Da...
— Când vorbești cu tatăl tău, se spune „da, domnule”, nu-i așa, băiete? Se spune: „Da, domnule!”

Fața lui Aaron era lipită de pantalonii rău-mirositori ai lui Eugene.

— Da, domnule!
— Rămâne cu mine, femeie. N-ai să-l mai iei cu tine în acea baracă blestemată. Va rămâne cu tatăl său.

Discuția se terminase, și Lucy își dădu seama că orice încercare de-a o prelungi însemna un risc în plus pentru băiat.

— Dacă-i faci vreun rău...
— Sunt tatăl lui, femeie! Eugene rânji. Ce-i cu tine, doar nu crezi că am să-l rănesc pe cel care-i os din osul meu?

Aaron stătea între coapsele tatălui său într-o poziție oarecum obscenă. Dar Lucy își cunoștea bărbatul – și acesta se afla aproape de-o izbucnire care se anunța de necontrolat. Nu-i mai păsa de ea însăși – bucuriile pe care le mai putea avea trecuseră de mult, dar băiatul era atât de vulnerabil.

— Piei din fața mea, cât mai repede, femeie! Băiatul și cu mine vrem să rămânem singuri, ce zici?

Eugene îi trase capul lui Aaron dintre picioare și surâse batjocoritor spre figura sa palidă.

— Ce zici?
— Da, tată.
— Da, tată. Of, da, într-adevăr, tată!

Lucy ieși din casă și se retrase în întunecimea răcoroasă a barăcii, unde se rugă pentru Aaron, cel numit după fratele lui Moise, cel al cărui nume însemna „împresurat de strălucire”; se întrebă cât timp o să mai poată supraviețui brutalităților pe care i le rezerva viitorul.

Băiatul stătea acum dezbrăcat în fața tatălui său, fără expresie și fără teamă. Biciuirea ce urma să-i fie administrată era dureroasă, dar nu-i producea o spaimă reală.

— Ești bolnăvicios, flăcăule, zise Eugene, plimbându-și mâna puternică pe abdomenul fiului său. Ești slăbit și bolnăvicios, exact ca un godac pipernicit. Dacă aș fi fermier și tu ai fi un astfel de porc, știi ce-aș face?

Îl apucă din nou cu o mână de păr, cealaltă ținându-i-o între picioare.

— Știi ce-aș face, băiete?

— Nu, tată. Ce-ai face?

Mâna îi alunecă pe trupul lui Aaron, însoțindu-și gestul cu un sunet evocator.

— Ei bine, te-aș tăia și i-aș hrăni pe ceilalți cu tine. Nimic mai bun pentru îngrășat porcii decât carnea de porc. Ți-ar plăcea?

— Nu, tată.

— Nu ți-ar plăcea așa ceva?

— Nu, tată, mulțumesc.

Fața lui Eugene se înăspri.

— Aș vrea s-o văd și pe-asta, Aaron. Aș vrea să văd ce-ai face dacă aș fi pe punctul să te spintec și să văd ce-i înăuntrul tău.

În jocurile dintre ei, apăruse o violență nouă pe care Aaron nu o putea înțelege: noi amenințări, noi gesturi de intimitate. Deși nu se simțea stingherit, băiatul știa că nu lui îi era cu adevărat frică, ci tatălui său; frica era dreptul câștigat prin naștere de Eugene, așa cum cel al lui Aaron era de a urmări, de a aștepta și de a suferi până la momentul propice. Știa (fără să înțeleagă cum sau de ce) că o să fie un instrument de distrugere al tatălui său. Poate mai mult decât un simplu instrument.

Pe Eugene îl cuprinse mânia. Îl privi fix pe băiat, iar pumnii lui bronzăți erau atât de strânși, încât articulațiile i se înălbiră. Într-un fel sau altul, copilul o să-l distrugă; îi ruinase viața plăcută pe care o dusesese înainte de nașterea acestuia, la fel de sigur ca și cum și-ar fi împușcat părinții cu mâna lui. Aproape fără să gândească, la ce făcea, Eugene își încleștă mâinile în jurul gâtului fragil al băiatului.

Aaron nu scoase niciun sunet.

— Aș putea să te omor, băiete.

— Știu, domnule.

— Și ce-ai de spus?

— Nimic, domnule.

— Ar trebui să spui „mulțumesc, domnule”.

— De ce?

— Cum de ce, băiete? Pentru că această viață nu valorează nici cât rahatul unui porc și pentru că, de fapt, ți-aș face un mare serviciu, unul pe care orice tată ar trebui să-l facă fiului său.

— Da, domnule.

•

În baraca din spatele casei, Lucy se oprise din plâns. Nu avea niciun rost; în plus, ceea ce vedea prin găurile acoperișului îi reînviase niște amintiri care-i uscaseră lacrimile: un cer anumit – un cer de un albastru pur, strălucitor și limpede precum cristalul. Eugene nu o să-l rănească pe băiat, nici acum, nici altădată. El știa ce era băiatul, deși nu recunoscuse niciodată acest lucru.

Lucy își reamintea acea zi – cu șase ani în urmă –, când cerul arătase tot așa de cristalin ca astăzi, iar aerul tot așa de plumburiu, din cauza căldurii. Eugene și ea fuseseră la fel de înfierbântați ca și aerul – se sorbiseră din ochi de dimineață până seara. El era mai energic atunci – era în floarea vârstei. Un om ambițios, minunat, cu un corp bine clădit și cu picioarele atât de puternice, încât păreau ca de piatră când ea își plimba mâinile peste ele. Și Lucy fusese atrăgătoare – avea fundul cel mai bine făcut din Welcome și mersul cel mai unduitor, așa încât Eugene nu se putea abține să n-o sărute toată ziua. Uneori, făceau dragoste zi și noapte, fie în casa pe care o construiau, fie pe nisip, târziu după-amiaza. Deșertul era un pat bun, iar ei puteau să zacă acolo, sub cerul liber, fără a fi deranjați de nimeni.

În acea zi, cu șase ani în urmă, cerul se întunecase devreme, cu mult înainte de lăsarea nopții. Totul se petrecuse pe neașteptate – celor doi iubiți, complet goi, li se făcuse frig dintr-o dată. Peste umărul lui, Lucy văzuse formele pe care le luase cerul și creaturile enorme și monumentale care-i priveau. El continua să lucreze cu pasiune, înfipt până la rădăcină, așa cum știa că-i plăcea până când o mână de culoarea sfeclei și de mărimea unui om îl prinsese de ceafă și-l ridicase din poalele nevastei. Lucy îl urmări acolo, la înălțime, exact ca pe un iepure neajutorat, scuișând din două guri – Nord și Sud –, în timp ce termina în aer. Apoi, Eugene deschise ochii o clipă și își văzu nevasta la vreo șase metri sub el încă goală, cu picioarele larg desfăcute și înconjurată de monștri. Cu gesturi,

calme, fără răutate, ei îl îndepărtară de-acolo, în afara inelului admiratorilor și a zonei de percepție a femeii.

Lucy își reamintea atât de bine ceea ce a urmat și îmbrățișările monștrilor. Nu erau respingătoare, grosolane sau vătămătoare, doar tandre. Nici chiar organele lor de reproducere cu care o străpungeau, unul după altul, nu i-au provocat vreo durere, deși unele erau groase cât pumnul lui Eugene și dure ca oasele. Oare câți dintre acești străini o posedaseră în acea după-amiază amestecându-și sămânța în corpul ei – trei, patru, cinci? După ce-au plecat și pielea i-a fost din nou încălzită de razele soarelui, Lucy simți un fel de pierdere – deși, după o oarecare gândire, ar fi trebuit să fie rușinată. Era ca și cum apogeul vieții ei trecuse, restul zilelor fiind doar un drum glacial spre moarte.

În cele din urmă se ridicase, îndreptându-se spre locul în care Eugene zăcea inconștient pe nisip, cu un picior fracturat din cauza căderii de la înălțime. Îl sărutase, apoi se lăsase pe vine să urineze. Sperase din toată inima să existe un fruct al orelor de dragoste din acea după-amiază – un suvenir al bucuriei sale.

•

În casă, Eugene îl lovi pe băiat. Nasul acestuia începu să sângereze, dar nu scoase niciun sunet.

- Vorbește, băiete!
- Ce vrei să-ți spun?
- Sunt eu tatăl tău, sau nu?
- Da, tată.
- Mincinosule!

Îl lovi din nou, fără niciun avertisment; de data aceasta, lovitura îl trânti pe Aaron la podea. În timp ce încerca să se scoale de jos, sprijinindu-și mâinile, mici și nedeprinse cu munca, pe dalele din bucătărie, simți ceva prin podea. Din sol se auzea o muzică.

- Mincinosule! zise încă o dată tatăl.

O să mai aibă parte de lovituri, de mai multă durere, de mai mult sânge, gândi băiatul. Dar putea să le suporte; iar muzica era o promisiune – după o lungă așteptare – a unui sfârșit cât mai apropiat al suferințelor sale, odată pentru totdeauna.

•

Davidson mergea, clătinându-se, pe strada principală a orașelului Welcome. Era pe la mijlocul după-amiezii (ceasul îi stătuse – din compasiune, probabil), iar localitatea părea pustie; brusc, ochii i se opriră pe o grămadă neagră, fumegândă, aflată la nici o sută de metri de locul în care stătea.

Dacă ar fi fost posibil, sângele i-ar fi înghețat în vine la această priveliște.

În ciuda distanței, recunoscuse proveniența masei de carne arse și simți cum îl lua cu amețală. La urma urmei, totul fusese real. Mai făcu vreo câțiva pași împleticiți, încercând să-și învingă senzația de greață, până se simți sprijinit de brațe puternice și auzi, în ciuda unor zgomote nedeslușite din propriul său cap, o serie de cuvinte de îmbărbătare. Nu aveau niciun înțeles, dar cel puțin erau rostite de voci umane. Acum putea să renunțe la eforturile pe care le făcea pentru a nu-și pierde cunoștința. Leșină. I se păru că rămase în această stare doar câteva clipe, înainte de-a se trezi într-o lume la fel de respingătoare.

Fusese transportat într-o casă și zăcea pe o canapea incomodă. O femeie, Eleanor Kooker, îl privea fix, zâmbindu-i.

— Va supraviețui, declară ea cu voce aspră, ca a unei verzi trecute printr-o răzătoare.

Se aplecă și mai mult spre el.

— Ai văzut creatura, nu-i așa?

Davidson încuviință din cap.

— Cred că-i mai bine să ne spui tot ce știi.

Cineva îi puse un pahar în mână și Eleanor, plină generozitate, îl umplu ochi.

— Bea, comandă ea, apoi spune-ne tot ceea ce trebuie...

Dădu whiskyul pe gât din două sorbituri; paharul îi fu umplut din nou. De data aceasta, bău mai încet și începu să se simtă bine.

Camera era înțesată de oameni; era de parcă toată populația orașului se adunase în salonul Eleanor. Ce audiență – dar și poveste! Cu limba dezlegată de whisky, porni să relateze pățania prin care trecuse – cum se pricepu el mai bine și fără niciun fel de înflorituri. La rândul ei, Eleanor descrie circumstanțele în care șeriful Packard „se accidentase” în întâlnirea cu monstrul distrugător-de-mașini. Packard se afla și el în cameră. Arăta destul

de rău, în ciuda paharelor de whisky și a calmantelor. Mâna mutilată era atât de bine bandajată, încât semăna mai degrabă o crosă decât cu un membru omenesc.

— Acesta nu-i singurul demon ce bântuie prin deșert, zise șeriful, după ce se terminară ambele relatări.

— Dacă așa spui tu, replică, nu prea convinsă, Eleanor.

— Așa spunea tatăl meu, declară tăios Packard, privindu-și mâna bandajată. Și eu am motive să-l cred, la fel de sigur cum cred în existența Iadului.

— Atunci ar trebui să facem ceva, să luăm niște măsuri.

— Ca de exemplu? se interesă un individ cu o mutră acră, rezemat de cămin. Ce se poate face împotriva unor creaturi ce mănâncă automobile?

Eleanor ridică ușor capul și îi surâse batjocoritor.

— Ei bine, ia să beneficiem și noi de deșteptăciunea ta, zise ea. Ce crezi tu că ar trebui să facem?

— Să stăm cuminți și să-i lăsăm în plata Domnului.

— Eu nu sunt struț, replică Eleanor, dar, dacă vrei să-ți bagi capul în nisip ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, n-ai decât. Îți dau un hârleț, Lou, sau, și mai bine, îți sap chiar eu groapa.

Urmă un hohot de râs general. Jenat, Lou tăcu și se apucă să-și roadă unghiile.

— Nu putem sta cu brațele încrucișate, lăsându-i să treacă prin oraș, zise adjunctul șerifului, continuând să mestече gumă.

— Se îndreaptă spre munți, nu spre Welcome, le reaminti Davidson.

— Și cine o să-i împiedice să-și schimbe gândurile, îl înfruntă Eleanor. Ce zici?

Niciunul dintre cei prezenți nu scoase o vorbă, mulțumindu-se să-și clatine capetele.

— Jedediah, continuă ea, ești adjunctul lui Packard, ce crezi despre toate acestea?

Tânărul, cu insignă și pistol, se înroși puțin, apoi începu să își tragă de mustața subțire. Era evident că nu avea nimic de spus.

— M-am lămurit, conchise femeia, înainte ca bărbatul să răspundă. Sunteți niște fricoși care faceți pe voi numai la gândul de-a le lua urma acestor demoni – așa-i sau nu?

Murmure de justificare, alte clătinări din cap.

— Vă gândiți să stați liniștiți și să-i lăsați să vă devoreze femeile...

Un cuvânt bine ales: „devoreze” – mult mai sugestiv decât „mănânce”. Eleanor făcu o pauză de efect, apoi continuă cu o voce sumbră:

— ... sau și mai rău decât atât.

Mai rău decât devorat? Doamne, îndură-te de noi, ce poate fi încă mai rău decât devorat?

— Demonii nu se vor atinge de niciunul dintre voi, îi liniști Packard, ridicându-se cu oarecare greutate din scaun. Se legăna pe picioare în timp ce se adresa audienței: O să punem laba pe mâncătorii-de-rahăt și-i vom linșa.

Această declarație belicoasă îi lăsă rece pe bărbații din cameră; după cele întâmplăte în acea zi, promisiunile șerifului nu mai valorau nici cât o ceapă degerată.

— Ar fi mai bine ca unele persoane să dea dovadă de mai multă înțelepciune, murmură, ca pentru sine, Davidson.

— Prea se îndrugă verzi și uscate, adăugă Eleanor.

Davidson înălță din umeri și-și termină băutura din pahar. Numai că, de data aceasta, nimeni nu i-l mai umplu. Se gândi cu tristețe că ar trebui să fie recunoscător pentru faptul că se afla încă în viață. Dar programul îi fusese complet dat peste cap. Trebuia neapărat să dea niște telefoane și să închirieze o mașină; eventual, putea să aranjeze cu cineva să vină să-l ia din acel orașel. „Demonii”, oricine ar fi fost ei, nu erau problema lui. Ar fi fost poate interesant să citească un articol pe această temă în Newsweek, împreună cu Barbara, după ce avea să se întoarcă din nou pe Coasta de Est. Până una-alta, intenționa să-și termine treburile în Arizona și să revină acasă cât mai curând posibil.

Însă Packard era de altă părere.

— Ești martor ocular, preciză el, arătându-l cu degetul, iar eu, șeriful acestei localități, îți interzic s-o părăsești până când nu-mi vei răspunde satisfăcător la toate întrebările pe care am să ți le pun.

Limbajul acesta oficial suna oarecum deplasat, în acel moment.

— Dar am afaceri..., începu Davidson.

— N-ai decât să telegrafiezi și să-ți contramandezi întâlnirile, domnule Davidson.

Davidson își dădea seama că șeriful încerca să-și refacă pe spinarea lui o parte din reputația pierdută. Dar nu avea ce face, Packard reprezenta legea. Consimți, încercând să ascundă faptul că nu era deloc încântat de perspectiva de a rămâne în oraș. Nu-i nimic, se gândi el, o să aibă timp să depună o plângere împotriva acestui Mussolini de la țară după ce o să ajungă acasă viu și nevătămat. Acum, cel mai bun lucru era să trimită o telegramă și să dea dracului toate afacerile.

— Deci, ce-ai de gând? îl întrebă Eleanor pe Packard.

Șeriful își umflă obrajii îmbujorați de băutură.

— Să termin cu demonii, răspunse el.

— Cum?

— Folosind puștile, femeie.

— Vei avea nevoie de-o mulțime de puști, dacă creaturile sunt așa de mari pe cât se spune...

— Sunt, credeți-mă pe mine, interveni Davidson.

Packard rânji.

— Vom lua tot blestematul de arsenal de care dispunem, replică el, înghiontindu-l pe Jedediah. Băiete, du-te și scoate armamentul greu... antitanc – aruncătoarele de grenade.

Stupoare generală.

— Ai aruncătoare de grenade? întrebă cinicul Lou, continuând să stea rezemat de cămin.

Packard zâmbi răutăcios.

— Tehnică militară rămasă din timpul războiului...

Davidson oftă în sine. Tipul era psihopat, cu arsenalul lui învechit, probabil mult mai periculos pentru cei care-l foloseau decât pentru o potențială victimă. Toți urmau să moară. Dumnezeu să-i aibă în pază, niciunul n-avea să scape.

— Josh Packard, ești singurul bărbat adevărat din camera asta, în ciuda faptului că ți-ai pierdut câteva degete, declară Eleanor Kooker, încântată de această atitudine bravă.

Packard zâmbi, scărpinându-și distrat pântecul. Davidson simți că nu mai suporta discuțiile ieftine din cameră.

— la ascultați aici, șuieră el, v-am spus tot ce știu. Ar fi cazul să vă las să vă descurcați singuri.

— N-ai să pleci nicăieri, replică Packard, dacă la asta te gândești.

— Voiam...

— Toți știm ce vrei să spui, amice, dar eu n-am de gând să te ascult. Dacă încerci s-o ștergi, te spânzur de boașe – dacă ai așa ceva.

Ticălosul e-n stare s-o facă, chiar dacă n-are decât o singură mână validă, gândi Davidson. Singura soluție este să le cânti în strună, își zise el, încercând să-și oprească strâmbătura care tocmai îi înflorise pe buze. Dacă Packard se ducea să înfrunte monștrii și blestematul de aruncător de grenade exploda, asta îl privea direct și personal. Treaba lui!

— După câte ne-a povestit tipu' ăsta, trebuie să fie o adunătură întreagă de astfel de creaturi prin împrejurimi, remarcă, foarte calm, Lou. Deci, cum îi ucidem pe toți?

— E doar o chestie de strategie, răspunse Packard.

— Da, dar nu le cunoaștem pozițiile.

— O să-i supraveghem, replică Packard.

— Ne pot distruge pe toți, dacă-și dau osteneala, constată Jedediah, culegând o bucățică de gumă ce i se lipise de mustață.

— ăsta-i teritoriul nostru, afirmă Eleanor. Îl avem, și trebuie să-l păstrăm.

Jedediah încuviință din cap.

— Desigur, doamnă.

— Să ne imaginăm că au dispărut, pur și simplu? Că nu-i mai putem găsi? continuă să argumenteze Lou. N-ar fi mai bine să-i lăsăm în pace?

— Desigur, răspunse Packard. Și apoi n-avem decât să așteptăm să apară din nou și să ne devoreze femeile, ce zici?

— Poate n-au intenții dușmănoase, răspunse Lou.

Packard își ridică în sus mâna bandajată.

— Iată ce mi-au făcut!

Lucrul nu putea fi contestat.

Packard continuă cu o voce răgușită din cauza mâniei.

— Pe toți dracii, vreau să-i nimicesc cu totul, așa că o să mă duc după ei cu sau fără ajutorul vostru! Dar trebuie să chibzuim cu grijă și să fim mai șireți decât ei, pentru ca nimeni să nu fie rănit.

Este ceva adevăr în ceea ce spune individul, reflectă Davidson. Aceeași impresie părea s-o împărtășească și ceilalți prezenți în cameră. Se auziră murmure de aprobare din toate părțile, inclusiv din zona șemineului.

Packard se adresează din nou adjunctului său:

— Dă-i drumu' la treabă, băiete! Telefonează-i ticălosului de Crumb, în Caution, și spune-i să-și adune toți băieții pe care-i are la dispoziție, împreună cu fiecare blestemată de pușcă sau grenadă de care dispun. Dacă te întreabă ce te-a apucat, îi spui că șeriful Packard a instituit starea de urgență pe un teritoriu de șaptezeci și cinci de kilometri și că rechiziționează orice afurisită de pușcă și pe fiecare individ capabil s-o mânuiască. Mișcă-te, flăcăule!

Toți cei prezenți rămaseră muți de admirație, iar Packard își dădu seama de acest lucru.

— O să-i facem bucăți pe ticăloșii ăștia! declară el.

Pe moment, această vorbărie goală și plină de emfază păru a-l convinge și pe Davidson, dar acesta își reaminti brusc detaliile procesiunii, capetele, cozile și alte amănunte anatomice, și entuziasmul îi scăzu ca prin minune.

•

Se apropiară de casă într-o liniște desăvârșită – însă fără a se furișa – și nimeni nu-i auzi.

În interior, mânia lui Eugene se domolise. Ședea cu picioarele pe masă și cu o sticlă goală de whisky în fața lui. Liniștea din cameră era atât de apăsătoare, încât părea să te sufoce.

Cu fața tumefiată de loviturile tatălui său, Aaron ședea lângă fereastră. Nu avu nevoie să-și înalțe privirea pentru a-i zări apropiindu-se de casă; îi simți în sânge. Fața lui umflată începu să i se lumineze, dar își reprimă instinctul și așteptă, pur și simplu, într-o resemnare deplină, momentul sosirii lor. Se ridică de pe scaun doar în clipa în care corpurile lor masive blocau fereastra, împiedicând intrarea razelor soarelui. Mișcarea îl trezi pe Eugene din letargie.

— Ce se întâmplă, băiete?

Copilul se retrăsese de la fereastră și stătea acum în mijlocul camerei, plângând încet cu suspine. Mâinile sale mici erau întinse ca niște raze de soare, iar degetele i se mișcau spasmodic.

— Ce se întâmplă la fereastra aceea?

Aaron auzi una dintre vocile adevăratului său tată acoperind mormăiturile lui Eugene. Ca un câine dornic să-și întâmpine stăpânul pe care nu-l văzuse de mult, băiatul alergă spre ușă și încercă s-o deschidă. Dar nu reuși – era încuiată și zăvorâtă.

Eugene îl împinse la o parte și încercă să bage cheia în broască, în timp ce tatăl lui Aaron își striga odrasla prin ușă. Vocea semăna cu zgomotul făcut de un curs de apă îmbinat armonios cu o serie de suspine pițigăiate. Era o voce pasionată, iubitoare.

— Ce-i cu zgomotul de-afară?

Brusc, Eugene păru să înțeleagă. Îl apucă pe băiat de păr și-l trase de lângă ușă.

Aaron țipă ascutit din cauza durerii:

— Tăticule!

Eugene crezu că țipătul îi era adresat lui, însă adevăratul tată al lui Aaron auzise și el chemarea băiatului. Răspunse cu o voce în care se simțea îngrijorarea.

Lucy auzise și ea schimbul de cuvinte. Ieși din baraca protectoare, știind ce o să vadă profilându-se pe cerul strălucitor, fiind năucită de creaturile uriașe adunate de fiecare parte a casei. Simți o tortură în suflet, aducându-și aminte de bucuriile pierdute ale acelei zile – o zi cu șase ani mai devreme. Toate acele creaturi de neuitat erau acolo – o adunătură incredibilă de forme...

Capete piramidale pe torsuri bine proporționate, de culoare roz, și cu trupul în formă de umbrelă. O frumusețe argintie, fără cap, ale cărei șase brațe de sidef formau un fel de cerc în jurul gurii ce palpita și torcea ușor. O făptură ca un pieptene de dărăcit, ce scotea un sunet dulce și egal ca tonalitate. Creaturi prea fantastice pentru a fi reale, prea reale pentru a fi ignorate; îngeri ai căminului și ai pridvorului. O creatură avea un cap care se mișca încoace și încolo pe un gât subțire, de parcă ar fi fost o giruetă, un cap albastru ca cerul nopții, presărat cu o duzină de ochi strălucitori. Un alt tată semăna cu un evantai ce se deschidea și se strângea

din cauza emoției, carnea lui portocalie înroșindu-se puternic la sunetul vocii băiatului.

— Tăticule!!

La ușa casei se afla creatura căreia Lucy îi păstra cea mai mare afecțiune – aceea care o atinsese, îi alinase temerile și o posedase prima cu mare gingășie. Avea aproape șase metri în poziția dreaptă. Acum, stătea aplecată spre ușă, iar capul ei enorm și fără păr, asemănător celui al unei păsări pictate de vreun schizofrenic, era aproape lipit de ea în timp ce-i vorbea copilului. Era goală, avea spatele larg și întunecat la culoare scăldat în sudoare.

În casă, Eugene îl trase pe băiat lângă el, ca un fel de epavă.

— Ce știi tu, băiete, despre toate astea?

— Tăticule?

— Te-am întrebat ce știi?

— Tăticule!!

În vocea lui Aaron se simțea triumful. Așteptarea se termina. O spărtură se produse în fațada casei. Un membru ca un cârlig de piele se înfășură în jurul pragului de sus și ridică ușa din balamale. Cărămizile zburară în toate părțile, și aerul se umplu de așchii de lemn și de praf. În locul în care până atunci fusese întuneric aducător de liniște și siguranță, năvăleau acum valuri de lumină, orbind figurile umane liliputane ce mișunau printre ruine.

Eugene privi cu atenție prin perdeaua de praf. Acoperișul continua să fie smuls de mâini uriașe; pe locul bânelor, se vedea acum cerul. Înconjurându-l din toate părțile, se aflau corpurile și fețele unor bestii imposibil de descris; ele doborau pereții rămași încă în picioare, distrugând casa la fel de ușor ca și cum ar fi spart o sticlă. Îi dădu drumul băiatului, fără să-și dea seama de ceea ce făcea.

Aaron alergă spre creatura din pragul ușii.

— Tăticule!!

Creatura îl strânse în brațe, ca un tată care își întâmpină copilul când vine de la școală; ținea capul înclinat pe spate, într-un fel de extaz, iar din gură îi ieșea un sunet lung și indescritibil de bucurie. Imnul fu preluat și de celelalte creaturi, transformându-se într-un fel de slujbă de celebrare. Eugene își acoperi urechile și căzu în genunchi. Nasul începuse să-i sângereze la primele note scoase de

monstru, iar în ochi îi năvăliră lacrimi usturătoare. Nu era înspăimântat. Știa că nu ar fi capabili să-i facă vreun rău. Plângea pentru că ignorase această posibilitate timp de șase ani, iar acum, cu misterul și gloria acestora etalate în fața lui, se acuza pe sine însuși că nu avusese vreodată curajul să-i înfrunte și să-i cunoască. Acum era prea târziu. Îi luaseră băiatul cu forța, îi dărmaseră casa și-i distruseseră viața. Fără să dea vreo atenție cerințelor sale, creaturile plecau deja, continuând să-și cânte bucuria și ducându-l pe copil cu ele – pentru totdeauna.

•

În Welcome, se făceau pregătiri intense. Davidson nu putea decât să privească cu admirație felul în care acești oameni nebuni și temerari încercau să înfrunte imposibilul. Se simțea ușor enervat de acest spectacol. Era ca într-un film: coloniștii întreprinzători pregătindu-se să contracareze violența păgână a sălbaticilor doar cu niște arme nenorocite și cu o credință neștrămutată în steaua lor. Dar, spre deosebire de ceea ce se petrece în filme, Davidson știa că, de astă dată, înfrângerea era hotărâtă dinainte. Îi văzuse pe acești monștri înfiorători. Oricât de dreaptă ar fi fost cauza și puritatea credinței lor, adesea, sălbaticii îi măcelăreau pe coloniști fără milă. Doar înfrângerile aveau loc numai în filme.

•

Nasul lui Eugene încetă să mai sângereze după aproximativ o jumătate de oră, dar el nu-și dădea seama, pentru că o trăgea și o împingea pe Lucy spre Welcome. Nu voia să audă niciun fel de explicații de la această stricăță, deși ea sporovăia fără încetare. Tot ce putea să audă, era sunetul vocilor monștrilor și chemarea repetată a lui Aaron – „Tăticule!” – la care răspunsese un diavol distrugător de case.

Eugene știa că împotriva lui se urzise un complot, deși, nici în cele mai chinuitoare coșmaruri ale sale, nu pricepea tot adevărul.

Aaron era nebun, și de acest lucru își dădea seama. Într-un fel sau altul, nevastă-sa, Lucy, cea cu un trup atât de desăvârșit, cea care fusese singura lui mângâiere, contribuise, și ea, atât la demența copilului, cât și la propria lui decădere.

Femeia își vânduse copilul – aceasta era credința lui neștrămutată. Se târguise, într-un mod incalificabil, cu aceste

creaturi venite din Iad, schimbând viața și mintea sănătoasă a singurului lui fiu pe un cadou oarecare. Ce dracu' câștigase în schimb? Vreo mică bijuterie sau un alt obiect pe care-l ținea ascuns în hambar?

Dumnezeule, cum o să mai sufere pentru asta! Dar, înainte de a-și primi pedeapsa, înainte de a-i smulge părul din rădăcină și de a-i unge cu catran sâni frumoși, o să fie nevoită să mărturisească. Dar nu în fața lui, ci a întregii populații din Welcome, a bărbaților și femeilor care și-au bătut joc de vorbele sale de bețiv înrăit, care au râs când l-au văzut plângând peste paharul de bere. Toți aveau să audă – de pe propriile ei buze – adevărul despre coșmarurile pe care el le îndurase și să afle, cu oroare, că demonii de care le vorbise de atâtea ori erau reali. De-abia atunci o să fie reabilitat, și tot orașul o să-l primească cu brațele deschise, cerându-i iertare, în timp ce corpul acoperit cu pene al cățelei ce se numise cândva nevastă-sa o să se legene de-un stâlp de telefon, undeva în afara orașului.

Eugene se opri brusc în clipa în care mai erau aproximativ trei kilometri până la Welcome.

— Se apropie ceva.

Un nor de praf – și, în mijlocul vârtejului, se vedea o mulțime de ochi arzători.

— Dumnezeule mare!

Îi dădu drumul soției. Oare veneau s-o ia și pe ea? Da, probabil că aceasta era o parte a târgului pe care-l încheiase.

— Au pus mâna pe oraș, zise Eugene.

Aerul vibra de vocile lor; nu le mai putea suporta – era prea mult pentru el.

Se apropiau pe șosea, într-o hoardă zgomotoasă. Eugene se întoarse să fugă, nepăsându-i de soarta stricatei de lângă el. Puteau să și-o ia, câtă vreme îl lăsau în pace. Lucy zâmbea, privind norul de praf.

— E Packard, zise ea.

Mijindu-și ochii, Eugene aruncă o privire de-a lungul drumului. Norul de diavoli se descompunea încet. Ochii deveneau faruri, iar vocile se transformau în sirene; o întreagă armată de mașini și

motociclete – condusă de un vehicul în care se afla Packard – se apropia cu toată viteza dinspre Welcome.

Eugene rămase încremenit. Ce însemna oare asta, un exod în masă?

Pentru prima dată în acea zi splendidă, Lucy simți o umbră de îndoială.

Pe măsură ce se apropia, convoiul încetineea, apoi se opri de tot; praful se împrăștiase, așa încât echipa de kamikaze a lui Packard apăru cu claritate. Erau în jur de zece mașini și vreo cinci-șase motociclete, toate încărcate cu arme și cetățeni ai orașului, printre care se evidenția Eleanor Kooker. Un alai impresionant de oameni ticăloși, dar bine înarmați.

Packard se aplecă peste mașină, scuipă și întrebă:

— Ai probleme, Eugene?

— Nu sunt nebun, sună răspunsul.

— Dar nici n-am zis că ești.

— Am văzut și eu acele creaturi. Amănuntele ți le va da Lucy.

— Știu că le-ai văzut, Eugene – sunt sigur de acest lucru. N-are niciun rost să negăm faptul că există demoni pe undeva pe dealuri. Pentru ce crezi că am mobilizat garda civilă pe care o vezi, dacă nu pentru a-i înfrunța?...

Packard rânji, privindu-l pe Jedediah aflat la volan.

— Sigur, zise el din nou. Îi vom trimite pe toți în lad.

Din spatele mașinii, domnișoara Kooker se aplecă pe fereastră, continuând să tragă dintr-o țigară.

— Mi se pare că-ți datorăm niște scuze, Gene, spuse ea, surâzând.

Tot dobitoc ai rămas, își zise în sinea ei. A fost un bărbat terminat în momentul în care s-a căsătorit cu târfa aia cu fundul mare. Ce păcat!

Satisfacția se oglindi pe chipul lui Eugene.

— Așa se pare.

— Urcă-te într-o mașină din spate, zise Packard. Și tu, și Lucy. O să-i scoatem din găurile lor ca pe niște șerpi...

— S-au îndreptat spre dealuri, afirmă Eugene.

— Nu te înșeli cumva?

— Mi-au luat băiatul. Mi-au distrus casa.

— Sunt mulți?

— Cred că vreo zece, sau cam așa ceva.

— În regulă, Eugene. Te sfătuiesc să ne însoțești.

Packard ordonă unui polițist să se mute în altă mașină.

— Cred că de-abia aștepți să te răzbuni pe ei, așa-i?

Eugene se întoarse spre locul în care rămăsese Lucy.

— Și vreau ca ea să fie judecată..., începu acesta.

Dar Lucy o luase deja la goană de-a curmezișul deșertului; silueta sa era acum de mărimea unei păpuși.

— A luat-o de-a dreptul peste câmp – curată sinucidere! remarcă Eleanor.

— Moartea-i o pedeapsă prea ușoară pentru ea, replică Eugene, urcându-se în mașină. Femeia asta-i mai ticăloasă decât Diavolul însuși.

— Cum adică, Gene?

— Femeia asta mi-a vândut singurul fiu ladului...

Lucy dispăruse din raza vizuală, înghițită de aburul cald al arșiței.

— ... ladului.

— Atunci, las-o în pace, zise Packard. Ladul va avea grijă de ea, mai devreme sau mai târziu.

•

Lucy știuse că nu aveau să pornească în urmărirea ei. Din momentul în care văzuse farurile mașinilor prin norul de praf, observase armele și căștile, își dăduse seama de rolul pe care i-l destina derularea evenimentelor viitoare. În cel mai bun caz, o să fie un simplu spectator. În cel mai rău caz, o să moară de insolație, traversând deșertul, și nu o să mai cunoască deznodământul confruntării inevitabile. Reflectase adesea asupra existenței creaturilor care erau, cu toatele, tatăl lui Aaron. Unde trăiau, de ce se hotărâseră, în înțelepciunea lor, să facă dragoste cu ea. Se mai întrebaseră și dacă mai exista cineva în Welcome care să fie la curent cu prezența lor prin împrejurimi. Câți ochi omenești, alții decât ai ei, întrezăriseră, de-a lungul anilor, anatomii lor tainice? Urmase o întrebare logică – posibilitatea ca, odată și odată, să vină ceasul răfuielilor: confruntarea dintre o specie și alta. Acum se părea că

sosise momentul, fără niciun fel de avertisment, și într-un astfel de context, în care viața ei nu mai valora nimic.

De îndată ce mașinile și motocicletele se pierdură în depărtare, Lucy se întoarse, mergând pe propriile-i urme de pași, până când ajunse, din nou, la șosea. Era conștientă că nu avea niciun mijloc de a-l găsi pe Aaron. Într-un anume sens, ea fusese doar tutorele lui, deși îl născuse. El aparținea, într-un fel straniu, creaturilor care-și amestecaseră sămânța în corpul ei, procreându-l; poate că fusese doar un fel de cobai pentru un experiment de fertilitate și, acum, doctorii se întorceau să examineze fructul experienței; poate că, totuși, acest lucru se întâmplase din dragoste. Oricare ar fi fost motivele, spera din tot sufletul să apuce să vadă sfârșitul bătlăiei. Undeva în adâncul ființei ei, într-un loc atins doar de monștri, credea în victoria lor. Chiar dacă mulți dintre reprezentanții speciei pe care Lucy o numea a ei urmau să piară.

•

O liniște adâncă se așternuse pe colină. Aaron fusese așezat printre pietre, și creaturile se adunară în jurul lui, nerăbdătoare să-i examineze hainele, părul, ochii și zâmbetul.

Se însera, dar lui Aaron nu-i era frig. Răsuflarea taților îl încălzea, mirosul ei fiind cel întâlnit în interiorul magazinului universal din Welcome – un amestec de caramele și sămânță de cânepă, brânză proaspătă și fier. Pielea lui era maro-roșcată, în lumina soarelui ce apunea; stelele începură să apară pe cer. Nu se putea spune că a fost mai fericit la sânul mamei sale, decât în mijlocul acestor demoni.

•

Packard dădu ordin de oprire la picioarele colinei. Dacă ar fi auzit vreodată de Napoleon Bonaparte, fără îndoială că s-ar fi simțit precum acest cuceritor. Dacă ar fi cunoscut povestea vieții lui, ar fi înțeles că urma Waterloo-ul său; dar Josh Packard a trăit și a murit fără a fi avut privilegiul să se numere printre eroi.

Își convocă oamenii de care dispunea și-i trecu în revistă, ținându-și mâna mutilată strecurată sub cămașă. Nu era parada cea mai încurajatoare din istorie. Erau destule fețe albe și bolnăvicioase printre soldații săi, dar și o mulțime de ochi care-i evitau privirea în timp ce dădea ordine.

— Ei bine, oamenilor..., zbieră el cât îl ținu gura.

(Atât lui Kooker cât și lui Davidson li se păru că, dacă ceea ce urma se voia un atac prin surprindere, atunci gălăgia era prea mare.)

— ... am ajuns la destinație, ne-am organizat, iar Dumnezeu este de partea noastră. Suntem pe punctul de a pune mâna pe cele mai multe dintre bestii, înțelegeți?

Liniște. Priviri triste. Oamenii transpirau din abundență.

— Țineți minte: nu vreau să văd niciun terchea-berchea dintre voi că dă bir cu fugiții, fiindcă, dacă-l prind pe vreunul că încearcă, o să se târâie până în oraș cu niște găuri în spate.

Eleanor se gândi să aplaude, dar discursul încă nu se terminase.

— Și nu uitați, oamenilor – vocea lui Packard deveni un fel de șoaptă conspirativă –, că acești diavoli l-au răpit pe băiatul lui Eugene, Aaron, doar cu vreo patru ore în urmă. L-au luat de la sânul mamei sale, în timp ce-l legăna ca să adoarmă. Oricum ar arăta, nu sunt decât niște sălbatici. N-au niciun fel de respect pentru o mamă, un copil sau orice altceva. Așa că, atunci când o să vă apropiați de vreunul, gândiți-vă cum v-ați simți dacă v-ar fi luat cineva de la țâța mamei voastre.

Îi plăcea expresia „țâța mamei”. Era atât de sugestivă... Aceste două cuvinte aveau un efect stimulator mult mai mare asupra oamenilor decât oricare altele.

— Nu trebuie să vă fie frică de nimic, în afară de a vă pierde demnitatea de om!

Strașnice cuvinte de încheiere pentru un discurs!

— Și acum, la treabă!

Se urcă în mașină. Cineva din spate începu să aplaude; restul îl imită aproape imediat. Un zâmbet deschis se lăți pe fața roșie lui Packard.

— La drum! rânji el, și convoiul se puse în mișcare.

•

Aaron simți schimbarea din aer. Nu fiindcă îi era frig, căci mai persista căldura respirațiilor celor din jur. Totuși în atmosferă, se produse un fel de schimbare, de intruziune. Fascinat, privi cum reacționau tații săi la această schimbare: pielea lor căpăta noi

culori, mai închise, asemănătoare cu cele de camuflaj. Unii deja ridicaseră capetele pentru a adulmea aerul.

Ceva, cineva – neinvitat – se afla pe punctul de-a împiedica desfășurarea normală a acelei nopți de sărbătoare. Demonii cunoșteau semnele și erau pregătiți pentru o astfel de eventualitate. Nu era oare inevitabil ca eroii din Welcome să vină după băiat? Nu credeau oamenii, într-un mod vrednic de milă, că specia lor se născuse din nevoia de autocunoaștere a pământului, că se dezvoltase trecând printr-o serie lungă de mamifere până să ajungi la stadiul actual?

În aceste condiții, era firesc ca oamenii să-i considere pe tații săi drept dușmani, să-i urmărească și să-i distrugă. Cu adevărat o tragedie: când singurul gând al taților fusese unitatea prin intermediul căsătoriei, copiii să facă o gafă și să întrerupă festivitatea.

Oamenii rămân oameni. Dar poate că Aaron era altfel decât ei, deși nu ar fi fost exclus ca, odată, să se întoarcă și el în lumea omenească și să uite tot ce urma să învețe aici. Creaturile care-i erau tați erau, totodată, și cei care zămisliseră, cândva, oameni; amestecul de spermă din corpul lui Lucy era același care adusese pe lume primii bărbați. Femeile existaseră dintotdeauna; o specie separată, ele trăiseră cu demonii. Dar își doriseră și niște parteneri de joacă – și astfel, împreună, creaseră oamenii.

Ce eroare, ce calcul catastrofal! Cu timpul, cei mai răi îi biruiseră pe cei mai buni; femeile au devenit sclave, iar demonii au fost uciși sau constrânși să se adăpostească sub pământ, lăsând la suprafață doar câțiva pentru a încerca din nou experimentul inițial și a crea oameni – precum Aaron –, care aveau să se arate mai înțelepți. Numai prin infiltrarea în seminția umană a unor noi copii de sex masculin, rasa stăpânitoare urma să devină mai prietenoasă. Această șansă avea, totuși, puțini sorți de izbândă, chiar fără intervenția unor copii furioși, ale căror degete albe și groase erau gata să apese pe trăgaci.

Aaron îi adulmecă pe Packard și pe tatăl său vitreg – mirosul lor dându-i de înțeles că erau străini. Începând din acea seară, o să se poată gândi la ei ca la niște animale care aparțineau unei specii diferite. Se simțea cel mai legat de splendidul cortegiu de demoni,

pe care știa că o să-l protejeze, dacă o să fie necesar, chiar cu propria-i viață.

•

Mașina lui Packard conducea atacul. Șirul de vehicule apăru din întuneric, într-un urlet cumplit de sirene, îndreptându-se, cu toate farurile aprinse, direct spre grupul de participanți la sărbătoare. Din câteva mașini se auziră urletele spontane de groază ale câtorva polițiști înspăimântați la vederea spectacolului ce li se deschidea în fața ochilor; dar era deja prea târziu – atacul nu mai putea fi oprit. Se auziră împușcături. Aaron simți cum tații săi făcură un cerc protector în jurul lui, iar culoarea corpurilor acestora deveni din ce în ce mai întunecată din pricina mâniei și a fricii.

Instinctiv, Packard își dădu seama că și aceste ființe încercau o oarecare teamă – simțea asta după miros, pentru că, în meseria pe care o avea, învățase să recunoască frica și s-o folosească împotriva ticăloșilor. Își urlă ordinele prin microfon și conduse atacul împotriva cercului creat de demoni. Așezat pe locurile din spate ale unei mașini, Davidson închise ochii și începu să se roage lui Iehova, lui Buddha și lui Groucho Marx. *Dați-mi putere să rezist, dați-mi indiferență, dar și un oarecare simț al umorului!* Degeaba – nu se întâmplă nimic. Vocea îi tremura încă de emoție și de-abia se ținea să nu facă pe el.

Undeva în față, se auzi un zgomot asurzitor de frâne. Davidson întredeschise ochii și apucă să vadă cum una dintre creaturi își înfășurase mâna purpurie-neagră în jurul mașinii lui Packard și o ridicase în aer. Deodată, se deschise o ușă din spate, și o siluetă, în care o recunoscuse pe Eleanor Kooker, căzu la pământ de la o distanță de câțiva zeci de centimetri; imediat după ea, urmă și Eugene. Rămase fără conducător, mașinile se ciocniră în lanț – o scenă parțial acoperită de fum și de praf. Nu se auzea decât zgomotul parbrizurilor sfărâmate – prin care săreau cât puteau de repede polițiștii – ale capotelor boțite și ale ușilor sfâșiate, zgomote punctate, ici-colo, de urletul unei sirene sau de geamătul de moarte al vreunui sticlete zdrobit.

Cu toate acestea, vocea lui Packard continua să se audă strigându-și ordinele din mașina ce era ridicată tot mai sus în aer, cu roțile învârtindu-se nebunește în gol. Demonul zgâlțâia mașina,

exact cum ar fi făcut un copil cu o jucărie, până când una dintre uşile din faţă se deschise, şi Jedediah căzu, aterizând în fusta de piele a creaturii. Davidson văzu cum aceasta îl înfăşură pe adjunctul şerifului, cu spatele deja frânt, şi-l aspira înăuntru. O mai zări şi pe Eleanor aflată chiar în faţa demonului uriaş, privindu-l în timp ce acesta îi devora fiul.

— Ieşi de-acolo, Jedediah! urlă ea, trăgând foc după foc în capul cilindric, fără trăsături distincte al devoratorului.

Davidson coborî din maşină, pentru a avea o mai bună vizibilitate. Acum putea să vadă limpede grămada de maşini sfărâmate şi de capote împrăscate cu sânge. Monştrii se retrăgeau deja, lăsându-l pe unul dintre ei să le acopere fuga. Davidson adresa, în linişte, rugă fierbinţi de mulţumire oricărei zeităţi care binevoia să-l asculte. Diavolii se îndepărtau. Nu avea să mai fie nicio bătălie „mână” la „tentacul”. Băiatul urma să fie, pur şi simplu, mâncat de viu sau să sfârşească aşa cum intenţionau răpitorii săi. Într-adevăr, din locul în care stătea acum, putea să-l vadă pe Aaron! Nu semăna, oare, acea figură fragilă, pe care demonii în retragere o ţineau atât de sus, cu un fel de trofeu?

Insultaţi şi înjuraţi de Eleanor, poliţiştii care-şi găsiseră adăpost fiecare pe unde putuse, ieşeau acum din ascunzători, înconjurându-l pe monstrul rămas pe loc. La urma urmei, nu era decât un singur duşman de înfruntat, dar unul care-l ţinea pe Napoleonul lor într-o strânsoare lipicioasă. Începură să tragă, rafală după rafală, în corpul cutat şi în capul cu o geometrie indefinită, dar fără vreun rezultat aparent. Numai după ce corpul şerifului începu să facă un zgomot de broască moartă într-o cutie de tinichea, monstrul îşi pierdu orice interes pentru maşina acestuia şi-i dădu drumul. Un miros de benzină se răspândi în aer, întorcând pe dos stomacul lui Davidson. Se auzi un strigăt:

— Adăpostiţi-vă!

O grenadă? Mai bine nu – cu atâta benzină peste...

Davidson se aruncă la pământ. Urmă o tăcere bruscă, întreruptă doar de gemetele unui rănit de negăsit prin tot acel haos..., şi grenada explodează cu un zgomot surd, aruncând în aer bucăţi de pietre şi pământ.

Cineva exclamă:

— Iisuse Cristoase! cu o nuanță de victorie în glas. Isus Hristos! În numele lui... pentru gloria lui...

Demonul fu cuprins de flăcări. Țesutul subțire al fustei sale de piele, acum îmbibată de benzină, ardea; unul dintre membre îi fusese smuls de explozie, altul parțial distrus; din răni și din ciotul rămas țâșnea un sânge gros și incolor; aerul se umplu de un miros de dulciuri arse. Creatura era pe punctul de a fi incinerată. Corpul i se clătina și-i tresărea, în timp ce flăcările îi mistuiau fața inexpressivă; se împletici, îndepărtându-se de călăii săi, fără a scoate niciun geamăt de durere. Lui Davidson îi făcu o mare plăcere s-o vadă arzând – ceva asemănător cu satisfacția pe care o simțise cândva, când strivea vreo meduză sub tocul cizmei, o ocupație favorită în după-amiezile fierbinți ale copilăriei petrecute în Maine...

Packard fu tras cu greu de sub mormanul de fierărie ce fusese, câteva minute în urmă, frumoasa lui mașină. *Dumnezeule*, gândi Davidson, *tipul trebuie să fi fost din oțel* – se ridicase în picioare și își îndemna oamenii să atace dușmanul. Dar norocul îl părăsise; o picătură arzândă se scurse din demonul în agonie drept în balta de benzină în care stătea șeriful. În momentul următor, țâșni un nor alb de foc, căruia îi căzu pradă, împreună cu mașina și cu cei doi polițiști care-l salvaseră. Nu aveau nici cea mai mică șansă de supraviețuire – fură dizolvați, pur și simplu. Davidson le putea urmări siluetele întunecate pierzându-se în acel infern, zgârcindu-se și devenind din ce în ce mai mici, până dispărură cu totul.

Chiar înainte ca supliciul lui Packard să se fi terminat, Davidson distinse vocea lui Eugene:

— Vedeți ce-au făcut? Vedeți de ce sunt în stare?

Cuvintele acestuia erau însoțite de strigătele sălbatice ale polițiștilor.

— Terminați-i odată! continua să strige Eugene. Ștergeți-i de pe fața pământului!

•

Lucy auzea zgomotul bătăliei, dar nu făcu nicio încercare de-a se îndrepta spre dealuri. Ceva legat de felul în care luna strălucea pe cer și de mirosul adus de vânt îi tăiasă orice poftă de a merge

spre un anume loc. Frântă de oboseală, dar și oarecum vrăjită, se opri în mijlocul deșertului și privi cu atenție cerul.

Când, după o vreme, își coborî privirea spre orizont, văzu două lucruri interesante: de pe deal se ridica o dâră neagră de fum, iar în raza ei vizuală se distingea, la lumina blândă a nopții, un șir de creaturi care se îndepărta în grabă. Lucy o luă brusc la goană.

În timp ce fugea, îi trecu prin minte că mersul său era la fel de viu și de voios ca al unei tinere fete; același lucru se putea spune și despre rațiunea sa – era cea a unei tinere ce-și urmărea iubitul.

Grupul de demoni dispăru din raza ei vizuală într-o zonă pustie a deșertului. Din locul în care se oprise, gâfâind, lui Lucy i se păru că intraseră în pământ. O rupse iar la fugă. Cu siguranță că avea dreptul să-și mai vadă o dată fiul și pe tații acestuia înainte ca toți să dispară pentru totdeauna! Să-i fie oare refuzat acest lucru, după atâția ani de așteptare?

•

Prima mașină era condusă de Davidson, la ordinele unui Eugene cu care nu avea rost să discuți în contradictoriu în acel moment. Ceva din felul în care-și ținea pușca sugera că urma să tragă mai întâi, și apoi să pună întrebări; ordinele pe care le urla către grupul răzleț conțineau prea puține cuvinte raționale, majoritatea fiind obscenități. Nebunia i se citea în ochi; saliva i se scurgea din gură. Se comporta ca un om primitiv, și acest lucru îl îngrozea pe Davidson. Dar era prea târziu ca să mai dea înapoi – îl întovărășea pe acest om în ultima lui urmărire apocaliptică.

— Vedeți, fiii ăștia de cățea cu ochi negri n-au niciun fel de cap, urla el, ca să acopere uruitul motorului. De ce dracu' mergi atât de încet, băiete?

Propti țeava puștii în stomacul lui Davidson.

— Accelerează, sau îți zbor creierii!

— Nu știu încotro au luat-o! zbieră Davidson, la rândul său.

— Ce, ai înnebunit? Arată-mi direcția!

— Nu pot să ți-o arăt, de vreme ce au dispărut.

Ca prin minune, Eugene își dădu seama de situație.

— Încetinește, băiete! Făcu semn prin fereastră celorlalte mașini să-și reducă viteza. Oprește mașina, oprește-o!

Davidson frână.

— Și stinge naibii nenorocitele alea de faruri! Și voi ceilalți, faceți la fel!

Farurile se stinseră. În spate, ceilalți îl imitară.

Întuneric brusc. Tăcere mormântală. Tribul de demoni se făcuseră, parcă, nevăzut! Fantastic!

Deșertul devenea din ce în ce mai vizibil, pe măsură ce ochii li se acomodau cu lumina lunii. Eugene coborî din mașină, cu arma în poziție de tragere, și privi fix nisipul, de parcă se aștepta ca acesta să vorbească și să le dezvăluie direcția de mers.

— Ticăloșilor! rosti el foarte încet.

Lucy se opri din alergat. Acum, mergea încet spre șirul de mașini. Totul se terminase. Toți fuseseră păcăliți – dispariția demonilor fusese un atu pe care nimeni nu-l prevăzuse. Atunci îl auzi pe Aaron.

Nu putea să-l vadă, dar avea vocea la fel de clară ca sunetul cristalin al unui clopoțel – și ca un clopoțel, o chema. Sunetul clopoțelului indica începutul unei ceremonii. El spunea: „Veniți s-o celebrați cu noi!”

O auzi și Eugene; zâmbi. Deci se aflau pe undeva prin apropiere.

— Hei! răsună vocea băiatului.

— Unde este? Poți să-l vezi, Davidson?

Acesta scutură din cap. Apoi...

— Așteaptă o clipă! Așteaptă! Văd o lumină – uită-te drept înainte!

— Acum o văd.

Cu băgare de seamă, Eugene îi făcu semn lui Davidson să-și reia locul la volan.

— Dă-i drumul, băiete! Încet. Și fără să aprinzi farurile.

Davidson făcu semn că a înțeles. *Mai multe meduze de zdrobit sub tocuri*, gândi el. În cele din urmă, erau pe punctul de a le veni de hac bastarzilor; nu merita acest lucru un risc? Convoiul de mașini se urni, înaintând cu un pas de melc.

Lucy începu din nou să alerge; acum, putea să zărească silueta minusculă a lui Aaron pe marginea unei pante, care se continua cu o zonă nisipoasă. Mașinile se îndreptau spre el.

Văzându-i cum se apropiau, Aaron încetă să mai strige și porni spre poalele pantei. Nu trebuia să mai aștepte nici măcar un minut,

fiindcă aveau să-l urmărească. Picioarele sale goale aproape că pluteau pe panta cu nisip moale, ce marca hotarul unui tărâm depărtat de neroziile vieții. În umbrele terenului de la capătul pantei, își putea zări familia, făcându-i semne și zâmbindu-i.

— Se îndreaptă direct spre grupul de monștri, zise Davidson.

— Atunci, urmărește-l pe bastardul ăla mic! ordonă Eugene. Poate că puștiul nu-și dă seama ce face. Și prinde-l în bătaia reflectoarelor.

Valuri de lumină îl scăldară pe Aaron. Cu hainele numai zdrențe, de-abia se mișca din cauza oboselii.

La câțiva pași în dreapta pantei, Lucy urmărea mașina din frunte, care depășise buza dealului și cobora pe urmele băiatului în...

Nu, își spuse în sinea ei, *nu*.

Davidson se simți brusc cuprins de frică. Încetini.

— Dă-i drumu', băiete! Eugene îi propti din nou pușca în stomac. I-am încolțit. Avem în mână tot grupul de creaturi. Băiatul ne-a condus direct la locul lor de refugiu!

Mașinile coborau acum panta, cu roțile derapând, dar și afundându-se în nisip.

Aaron se întoarse. În spatele lui stăteau monștrii, luminați doar de fosforescența emanată de propriile lor corpuri – o masă compactă, cu o geometrie imposibil de descris. Amprenta lui Lucifer se afla peste tot: impregnată în anatomii lor extraordinare, în capetele gigantice, ce ți le puteai imagina doar în vis, în pielea și solzii cu care erau acoperiți, în labele și ghearele ca niște foarfece uriașe.

Eugene făcu semn convoiului să oprească, se dădu jos din mașină și se îndreptă spre Aaron.

— Mulțumesc, fiule, zise el. Vino-ncoace, vom avea grijă de tine. Am pus mâna pe ei, și acum ești în siguranță.

Aaron se holba la tatăl său, fără a înțelege nimic din cuvintele acestuia.

În spatele lui Eugene, oamenii coborau din mașini, pregătindu-și armele: instalară un aruncător de grenade, armară puștile și distribuiră grenadele de mână.

— Băiete, vino la tatăl tău, rosti Eugene cu o voce mieroasă.

Aaron nu făcu nicio mișcare, așa încât Eugene se apropie de el cu câțiva pași. Davidson coborâse din mașină și stătea acum pe nisip, tremurând din toate mădulele.

— Poate-ar trebui să lași deoparte pușca, poate se teme, sugeră el.

Eugene mormăi ceva, dar coborî țeava puștii cu câțiva centimetri.

— Ești în siguranță, zise Davidson. Totul e în regulă.

— Vino spre noi, băiete! Încet.

Fața lui Aaron începu să se înroșească. Chiar în lumina înșelătoare a farurilor, era limpede că își schimba culoarea. Obrajii i se umflau ca niște baloane, iar pielea de pe frunte i se mișca dintr-o parte în alta, ca și cum șiruri de viermi s-ar fi zvârcolit dedesubt. Capul părea să i se fluidifice, să capete continuu alte forme, să fie într-o neîncetată mișcare și schimbare – exact ca norii de pe cer. Figura lui de copil dispăru brusc atunci când tatăl – care exista latent în interiorul corpului fiului său – își arătă fața enormă și inimaginabilă.

Pe măsură ce Aaron devenea fiul tatălui său, terenul intra și el într-o oarecare transformare. Davidson o simți primul: era o schimbare ușoară în structura nisipului, de parcă o forță nevăzută ar fi acționat asupra lui.

Eugene privea cu gura căscată cum se definitiva metamorfoza lui Aaron, al cărui corp era acum cuprins de-un tremur nestăpânit. Pântecul i se umflase și din el răsărise o mulțime de cornuri ce se transformau aproape instantaneu în zeci de picioare șerpuitoare; schimbarea era uluitoare în complexitatea ei, având în vedere existența de până atunci, oarecum normală, a copilului.

Fără niciun avertisment, Eugene ridică pușca și trase în fiul său.

Glonțul îl lovi pe băiatul-demon drept în mijlocul feței. Aaron se prăbuși pe spate, continuând să se transforme, chiar în ciuda faptului că sângele, parțial roșcat, parțial argintiu, îi curgea din rană pe pământul pe cale de lichefiere.

Siluețele care se ghiceau prin întuneric ieșiră din adăpostul lor, ca să ajute copilul. Complexitatea formelor acestora era simplificată de lumina prea slabă a farurilor, dar, pe măsură ce se apropiau, păreau să se modifice din nou – corpurile se alungeau

din pricina durerii și a mâniei, iar un cor de bocete de doliu răbufnea, parcă, din inimile lor.

Eugene ridică încă o dată țeava puștii, savurându-și victoria. Îi putea distruge!

Dumnezeule, cum îi mai putea distruge. Ticăloși blestemați... murdari, urât-mirositori și hidoși!

Noroiul de sub picioare devenise, între timp, un fel de melasă caldă, ce i se încolăcea în jurul tibiilor, și, atunci când trase din nou, își pierdu echilibrul. Urlă după ajutor, dar Davidson deja se retrăgea în grabă spre deal, departe de zona în care se ducea o luptă fără sorți de izbândă împotriva unei mlaștini ce se ridica tot mai sus. Ceilalți oameni erau și ei prinși în capcană, pe măsură ce deșertul se fluidifica, iar un noroi vâscos începea să înainteze spre vârful pantei.

Demonii plecaseră; se retrăseseră în întuneric, și bocetul lor se auzea din ce în ce mai slab.

Eugene, întins cât era de lung pe spate, în nisipul mișcător, mai trase încă de două ori, fără niciun rost, undeva în întunericul din spatele corpului lui Aaron. Dădea din picioare ca un porc cu gâtul tăiat, dar, cu fiecare mișcare, se adâncea tot mai mult în nisip. Chiar în clipa în care fața îi dispărea dedesubt, apucă să o vadă pe Lucy, stând pe marginea pantei și privind fix în jos, spre corpul lui Aaron. Apoi, totul se cufundă în întuneric.

Deșertul îi înghițea cu iuțeala fulgerului.

Una sau două mașini dispăruseră deja, iar valul de nisip ce urca, implacabil, în sus, îi ajungea din urmă pe cei care încercau să scape. Țipetele slabe de ajutor erau iute înăbușite, în timp ce gurile erau astupate cu nisip; cineva începu să tragă în pământ, într-o încercare isterică de a stăvili șuvoiul, dar acesta se înălța cu repeziciune, pentru a-i înhăța și pe ultimii supraviețuitori. Eleanor Kooker nu era, nici ea, cruțată; se lupta din răputeri, blestemând și apăsând, tot mai adânc în nisip, corpul ce încă se zvârcolea al unui polițist, într-o încercare frenetică de-a se salva.

Urletele se auzeau acum de pretutindeni, pe măsură ce oamenii cuprinși de panică se agățau unii de alții, căutând să găsească un punct de sprijin în tentativa de a-și menține capetele deasupra mării de nisip.

Davidson era îngropat până la brâu. Solul care se învolbura în jurul său era fierbinte și provocator. Intimitatea presiunii îi produse o erecție. La câțiva metri, un polițist țipa cât îl ținea gura, în timp ce deșertul îl înghițea. Puțin mai departe, vedea o față ce se iveau din terenul clocotitor ca un fel de mască vie aruncată la pământ. Lângă ea, era un braț care încă mai făcea semne, fluturând, în timp ce se scufunda; două fese voluminoase se ridicară din marea de nămol, ca doi pepeni verzi – semnul de adio al unui polițist.

Lucy se dădu doi pași înapoi, în momentul în care mълul debordă puțin peste buza dealului, dar fără să ajungă la picioarele ei. Curios era faptul că el nu se retrase, cum ar făcut valul oricărui ape.

Se întări, ca betonul, immobilizându-și trofeelee vii, de parcă ar fi fost muște prinse în niște bobițe de chihlimbar. Țipete de groază izbucniră de pe buzele oricărui fețe aflate încă în contact cu aerul, pe măsură ce oamenii simțeau cum deșertul se solidifica în jurul membrelor lor ostenite de atâta luptă.

Davidson o văzu pe Eleanor Kooker, îngropată până la piept. Pe obraji i se scurgeau lacrimile și plângea cu suspine ca o fetiță. Abia se mai gândea la el însuși – și cătuși de puțin la casa de pe Coasta de Est, la Barbara sau la copii.

Bărbații ale căror fețe erau îngropate, dar ale căror membre sau părți ale corpurilor se aflau încă la suprafață, erau de-acum morți. Mai supraviețuiau doar Eleanor Kooker, Davidson și alți doi bărbați. Unul era îngropat până la bărbie. Eleanor fusese în așa fel prinsă, încât sânii i se odihneau pe sol, dar brațele erau libere să lovească, fără niciun folos, terenul care o încleștase atât de strâns. Înсуși Davidson era prins de la șolduri în jos. Cel mai oribil arăta însă o altă victimă, din care se mai putea zări doar nasul și gura. Capul acesteia era aplecat înspre pământ și ascuns privirii de-o piatră. Continua, totuși, să respire – și să țipe.

Eleanor Kooker scurma mai departe solul cu unghiile de-acum rupte, dar acesta nu mai era nisipul moale. Se întărise.

— Adu ajutoare, țipă ea, adresându-se lui Lucy și întinzând spre ea mâinile sângerânde.

Cele două femei se fixară cu privirea.

— Iisuse Cristoase! țipă Gura.

Capul tăcea, dar, considerându-i privirea împăienjenită, era evident că omul își pierduse mințile.

— Te rog, ajută-ne..., o imploră Bustul lui Davidson. Du-te și adu ajutoare!

Lucy încuviință din cap.

— Du-te! urlă Eleanor Kooker. Du-te odată!

Stupefiată, Lucy o ascultă. Zorile se iveau deja dinspre Est. Aerul avea să se încingă în curând. În Welcome, după trei ore de mers pe jos, o să întâlnească doar oameni bătrâni, femei isterice și copii. Probabil, o să fie nevoie să aducă ajutoare de la șaptezeci și cinci de kilometri depărtare. Dacă își mai reamintea drumul înapoi. Și, bineînțeles, dacă nu se prăbușea pe nisip din pricina oboselii și nu murea.

De-abia spre amiază ar putea să aducă ajutoare femeii, Bustului, Capului și Gurii. Dar, până atunci, pustietatea o să le vină de hac. Soarele o să le fiarbă creierii, șerpii or să-și facă cuib în părul lor, ulii o să le ciugulească ochii lipsiți de apărare.

Lucy privi încă o dată formele lor neînsemnate, diminuate de înaintarea implacabilă a soarelui tot mai sus pe cer. Mici virgule și puncte ale durerii umane pe o filă albă de nisip. Nu găsi de cuviință să se gândească la condeiul care le scrisese acolo. Era timp destul, mâine, pentru așa ceva.

Începu să fugă de-abia după o vreme.

NOILE CRIME DIN RUE MORGUE

Iarna, hotărî Lewis, nu era un anotimp favorabil bătrânilor. Zăpada, așezată într-un strat gros de aproximativ treisprezece centimetri, pe străzile Parisului, îl făcu să înghețe până-n măduva oaselor. Ceea ce constituisese o adevărată bucurie pentru el în copilărie, era acum un blestem. Ura iarna din toată inima; ura copiii care se băteau cu bulgări de zăpadă (țipete ascuțite, chiote, lacrimi); îi ura pe tinerii îndrăgostiți, nerăbdători să fie prinși împreună într-un vârtej de zăpadă (țipete ascuțite, sărutări, lacrimi). Era neplăcut și obositor, iar Lewis dorea să fie iar în Fort Lauderdale, acolo unde soarele strălucea acum.

Însă telegrama lui Catherine, deși nu explicită, fusese urgentă, iar prietenia lor începuse cu aproape cincizeci de ani în urmă. Era aici pentru ea și pentru fratele ei, Phillipe. Indiferent cât de tare îi îngheța sângele în vene, în această țară a gheții, era ridicol să se plângă. Venise ca urmare a unui apel din trecut, și ar fi venit la fel de repede și bucuros, chiar dacă Parisul ar fi fost în flăcări.

În afară de asta, era orașul mamei sale. Se născuse pe Boulevard Diderot, într-o epocă în care orașul nu fusese invadat de arhitecți cu o gândire liberă și de ingineri moderni. Acum, de câte ori Lewis revenea la Paris, era pregătit să reziste unei noi profanări. Observase că lucrul se întâmplase mai rar în ultimii timp. Recesiunea din Europa determinase guvernele să fie mai puțin dornice de a folosi buldozerele. Și, totuși, an după an, tot mai multe case frumoase se transformau în ruine. Uneori, străzi întregi erau făcute una cu pământul. Chiar și Rue Morgue.

Existau, bineînțeles, oarece îndoieli despre existența reală a acestei străzi cu reputație dezgustătoare, dar, o dată cu trecerea anilor, Lewis simțea din ce în ce mai puțin nevoia de a face distincția dintre adevăr și ficțiune. Această autentică linie de demarcație era valabilă pentru tinerii care încă urmau să dea piept cu viața. Pentru bătrânul Lewis, acum în vârstă de șaptezeci și trei de ani, deosebirea era pur și simplu academică. Ce importanță mai avea ce era adevărat și ce era fals, ce era real și ce inventat? În

mintea sa, toate aceste lucruri, minciunile spuse pe jumătate și adevărurile, reprezentau doar un șir de istorii personale.

Poate că Rue Morgue existase în realitate, așa cum fusese descrisă în povestirea nemuritoare a lui Edgar Allan Poe; poate că era doar o pură invenție. Oricare ar fi fost adevărul, renumita stradă nu mai figura pe nicio hartă a Parisului.

Lewis era, poate, puțin decepționat să nu găsească Rue Morgue. La urma urmei, aceasta făcea parte din moștenirea sa. Dacă poveștile ce i se spusese în tinerețe fuseseră adevărate, evenimentele descrise în *Crimele din Rue Morgue* îi fuseseră povestite lui Poe de bunicul lui Lewis. Mama sa se mândrea cu faptul că tatăl ei îl întâlnise pe Poe în timpul călătoriilor acestuia prin America. După cât se părea, bunicul lui Lewis, care călătorește prin toată lumea, ar fi fost nefericit dacă nu ar fi vizitat un nou oraș în fiecare săptămână. Ajunsese și în Richmond, Virginia, în iarna anului 1835 – o iarnă cumplită, poate nu prea diferită de cea pe care o suporta acum Lewis. Într-o noapte, în timp ce afară se dezlănțuise un viscol în toată regulă, bunicul său își găsisese adăpost într-un bar din Richmond. Aici, întâlnise un tânăr scund, oacheș și melancolic, pe nume Eddie. Era în mod vădit o celebritate locală, autor al unei povestiri ce câștigase concursul organizat de Baltimore Saturday Visitor. Povestirea se intitula *Manuscris găsit într-o sticlă*, iar tânărul bântuit era Edgar Allan Poe.

Cei doi petrecuseră și băuseră împreună toată seara și, așa cum se zice, Poe a smuls, cu delicatețe, de la bunicul lui Lewis, toate povestirile bizare, oculte și morbide pe care acesta le cunoștea. Călătorului versat îi făcuse plăcere să-i dezvăluie fragmente-mai-mult-sau-mai-puțin-credibile, pe care scriitorul avea să le transforme, mai târziu, în *Misterul Mariei Roget* și *Crimele din Rue Morgue*. În ambele povestiri, cercetând cu atenție atrocitățile descrise, se remarcă geniul singular al lui C. Auguste Dupin.

C. Auguste Dupin: întruchiparea perfectă dată de Poe detectivului perfect – calm, rațional și extrem de receptiv. Povestirile care l-au avut ca erou au căpătat rapid o largă popularitate, făcându-l pe Dupin o celebritate a ficțiunii, fără ca nimeni din America să știe că, de fapt, era o persoană reală.

C. Auguste Dupin fusese fratele bunicului lui Lewis.

Și cazul său cel mai important – crimele din Rue Morgue, se bazează pe fapte autentice. Crimele descrise în această povestire se petrecuseră aieva. Două femei fuseseră într-adevăr ucise, cu cruzime, în Rue Morgue. Ele se numeau – așa cum menționase Poe – doamna L'Espanaye și fiica ei, domnișoara Camille L'Espanaye. Ambele aveau o reputație bună, duceau o viață liniștită și lipsită de evenimente senzaționale, fapt care a făcut și mai odios modul în care își găsiseră sfârșitul. Cadavrul fetei fusese împins cu putere în sus, prin hornul căminului; cel al mamei sale fusese descoperit în curtea din spatele casei, cu gâtul tăiat atât de adânc, încât capul era aproape despărțit de trup. Nu se descoperise niciun motiv vizibil pentru aceste crime, iar misterul deveni și mai profund atunci când toți locatarii casei au declarat că-l auziseră pe criminal vorbind într-o limbă străină. Francezul avea certitudinea că era vorba de spaniolă, englezul, că era germană, iar olandezul s-a gândit că era franceză. În timpul cercetărilor, Dupin a remarcat faptul că niciunul dintre martori nu vorbea, de fapt, limba pe care declarase că a auzit-o ieșind de pe buzele criminalului nevăzut. Dupin a tras concluzia că limba respectivă nu era, cătuși de puțin, una adevărată, ci doar sunete scoase de un animal sălbatic.

De fapt, de o maimuță – un urangutan monstruos, provenit din insulele Indiilor Răsăritene. Un smoc din blana sa maro-roșcată fusese găsit în mâna cadavrului doamnei L'Espanaye. Numai puterea și agilitatea acestei maimuțe făceau plauzibil sfârșitul îngrozitor al domnișoarei L'Espanaye. Bestia, aparținând unui marinar maltez, scăpase și se dezlănțuise în apartamentul însângerat din Rue Morgue.

Acestea erau reperele principale ale povestirii.

Autentică sau nu, povestea avusese o puternică influență romantică asupra lui Lewis. Acestuia îi plăcea să-și imagineze unchiul venerabil parcurgând treptat, logic, toate etapele necesare dezlegării misterului, neinfluențat de isteria și groaza care-l înconjurau. Considera calmul respectiv drept tipic european, aparținând unei epoci apuse, în care rațiunea era încă apreciată, iar cea mai cumplită oroare imaginabilă era cea a unei bestii înarmate cu un brici ucigaș.

Acum, pe măsură ce se scurgeau ultimii douăzeci și cinci de ani ai secolului XX, existau atrocități mult mai mari, toate comise de ființe umane. Sărmanul urangutan fusese studiat de antropologi, fiind considerat un erbivor solitar, liniștit și filosofic. Monștrii adevărați erau mult mai puțin vizibili, dar mult mai puternici. Armele lor făceau ca bricele să pară un instrument jalnic; crimele lor erau nenumărate. Din anumite puncte de vedere, Lewis era aproape bucuros de vârsta sa înaintată și de posibilitatea de a lăsa secolul să-și rezolve singur problemele. Da, zăpada îl îngheța până-n măduva oaselor. Da, vederea unei tinere cu figură de zeiță îi trezea inutil dorințele. Da, acum se simțea mai degrabă un observator, decât un participant real.

Însă nu fusese întotdeauna așa.

În 1937, locuind în aceeași cameră în care se afla acum – pe Quai de Bourbon 11 –, asistase la destule evenimente. Parisul era încă un dom al plăcerilor, în acele zile, ignorând zvonurile de război și păstrând un aer de naivitate plăcută, deși, din când în când, tensiunile acumulate răbufneau. Fuseseră neglijenți – în ambele sensuri ale cuvântului –, trăind o viață de tihnă și plăceri neconținute.

Bineînțeles că nu era așa. Viețile nu au fost nici perfecte, nici eterne. Dar, la un moment dat – o vară, o lună, o zi –, li se păruse că nimic în lume nu putea să se schimbe.

Într-o jumătate de deceniu, Parisul avea să fie în flăcări, iar vinovăția sa glumeață – adevărată inocență – întinată pentru totdeauna. Petrecuseră multe zile – și nopți – minunate în apartamentul ocupat acum de Lewis; doar gândindu-se la ele, începea să-l supere stomacul, să resimtă durerea pierderii.

Gândurile reveniră la evenimente mai recente. La expoziția din New York, în care seria sa de tablouri, înfățișândamnațiunea Europei, avusese un strălucit succes de critică. La șaptezeci și trei de ani, Lewis Fox era un bărbat celebrat peste tot, iar în revistele de artă, apăreau articole despre el. Admiratorii și cumpărătorii se iveau precum ciupercile, peste noapte, dornici să-i achiziționeze lucrările, să stea de vorbă cu el, să-i atingă mâna. Bineînțeles, totul era prea târziu. Agoniile creației se terminaseră de mult și, cu cinci ani în urmă, lăsase pentru totdeauna pensulele jos. Acum, ca simplu

spectator, triumful său critic i se părea o parodie: urmărea circul de la distanță, cu un sentiment ce semăna a dezgust.

Primind de la Paris telegrama în care i se implora ajutorul, fusese mai mult decât bucuros s-o șteargă din rândul imbecililor care îl preamăreau.

Acum, aștepta în apartamentul din ce în ce mai întunecat, urmărind șirul constant de mașini de pe Pont Louis-Phillipe, mașini pline de parizieni obosiți, îndreptându-se spre casă prin zăpadă. Claxoanele urlau, motoarele tușeau și bubuiau, farurile galbene de ceață aruncau o fâșie de lumină de-a curmezișul podului.

Iar Catherine nu mai venea.

Ninsoarea, care nu-și manifestase prezența cea mai mare parte a zilei, începuse din nou să cadă, bătând ușor în fereastră. Traficul se revărsa peste Sena, apa fiind înghițită sub trafic. Se lăsa noaptea. În cele din urmă, auzi pași pe hol și șoapte schimbate cu administratorul.

Era Catherine. În fine, Catherine.

Se ridică și fixă ușa cu privirea, imaginându-și cum se deschidea înainte ca acest lucru să se întâmple, închipuindu-și-o pe Catherine în cadrul ei.

— Lewis, dragul meu...

Îi zâmbi – un zâmbet palid pe o față și mai palidă. Arăta mai în vârstă decât se așteptase. Câți ani trecuseră de când n-o mai văzuse? Patru sau cinci? Parfumul era cel obișnuit, fapt care îl liniști într-o oarecare măsură. O sărută ușor pe obraji reci.

— Arăți bine, minți Lewis.

— Nu, nu-i adevărat, replică ea. Dacă aș arăta bine, ar fi o insultă la adresa lui Phillipe. Cum aș putea arăta bine când el este într-o asemenea încurcătură?

Ca de obicei, felul ei de a fi era energic și îngrozitor. Fiind mai mare cu trei ani, îl trata precum profesorul pe un copil recalcitrant. Așa făcuse mereu – era modul în care-și exprima ea afecțiunea.

O dată terminat schimbul de complimente, Catherine se așeză lângă fereastră, fixând cu privirea Sena. Mici sloiuri cenușii de gheață pluteau sub pod, clătinându-se și rotindu-se din cauza curentului. Apa părea ucigătoare, ca și cum cruzimea ei ți-ar fi putut tăia complet respirația.

— În ce încurcătură se află Phillipe?

— Este acuzat de... – o foarte mică ezitare, apoi bătaia rapidă a unei pleoape – ... crimă.

Lui Lewis îi veni să râdă; era absurd chiar și numai să te gândești la așa ceva. Phillipe avea șaiszeci și nouă de ani și era blând ca un miel.

— Lewis, e adevărat. Nu ți-am putut menționa asta în telegramă, înțelegi? Trebuia să-ți comunic eu însămi. Crimă. E acuzat de crimă.

— Și pe cine a omorât?

— O fată, bineînțeles. Una dintre amantele sale.

— Tot se mai ține după fuste?

— Glumeam, uneori, pe seama faptului că va muri cu o femeie în brațe, ți-aduci aminte?

Lewis aprobă pe jumătate.

— Avea nouăsprezece ani. Natalie Perec. În aparență, o fată educată și drăguță. Cu părul lung, roșu. Îți amintești cât de mult iubea Phillipe roșcatele?

— Nouăsprezece? Avea nouăsprezece ani?

Ea nu răspunse. Lewis se așeză, știind cât de mult o irita obiceiul său de a măsura camera în lung și-n lat. Era încă frumoasă din profil, iar lumina galben-albăstruie ce pătrundea prin fereastră îi atenua ridurile feței, ștergând, într-un mod magic, cincizeci de ani de viață.

— Unde-i acum?

— În închisoare. Au spus că-i periculos... că ar putea ucide din nou.

Lewis clătină din cap. Simțea cum îi zvâcnesc tâmpilele, dar știa că senzația avea să dispară, dacă ar fi putut închide ochii.

— Are nevoie să te vadă. Neapărat.

Somnul era, poate, doar un mijloc de evadare. Dar, de data asta, Lewis se confrunta cu ceva la care nici măcar el nu putea rămâne un simplu spectator.

•

Phillipe Labordeaux îl fixa pe Lewis de cealaltă parte a mesei goale și scorjite; fața îi era obosită, iar privirea rătăcită. Își

strânseseră doar mâinile, orice alt contact fizic fiind cu desăvârșire interzis.

— Sunt disperat, zise el. E moartă. Natalia mea este moartă.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Am un mic apartament în cartierul Montmartre, pe Rue des Martyrs. În realitate, e doar o cameră în care îmi primesc prietenii. Catherine ține întotdeauna atât de curat apartamentul de la numărul 11, încât un bărbat nu-și prea poate face de cap acolo. Natalie petrecea mult timp cu mine în micul apartament, și o cunoșteau toți din clădire. Era atât de naturală, atât de frumoasă și inteligentă! Se pregătea să dea la Medicină. Și mă iubea.

Phillipe arăta încă bine. De fapt, în timp ce înfățișarea exterioară se potrivea cu manierele alese, fața-i chipeșă și șarmul de netăgăduit erau la modă. Probabil, un suflu al unei epoci apuse.

— Duminica trecută, dimineața, m-am dus până la patiserie, și când m-am întors... – cuvintele îl părăsiră o clipă – Lewis...

Ochii i se umplură de lacrimi de frustrare. Era atât de greu pentru el, încât gura refuza să rostească sunetele necesare.

— Nu...

— Lewis, vreau să-ți spun. Vreau s-o cunoști așa cum o cunoșteam eu – astfel încât să știi ce este... este... ce este în lume.

Lacrimile îi șiroiau pe față în două pâraiașe grațioase. Îl strânse atât de tare de mână pe Lewis, încât îl duru.

— Era scăldată în sânge. Nenumărate răni. Pielea sfâșiată... hainele rupte. Lewis, limba ei era pe pernă. Imaginează-ți așa ceva! Și-o mușcase din cauza spaimei. Zăcea, pur și simplu, pe pernă. Iar ochii erau înecați în sânge, ca și cum ar fi plâns cu sânge, era ființa cea mai scumpă din toată lumea, Lewis. Era frumoasă.

— Nu mai este.

— Vreau să mor, Lewis.

— Nu.

— Nu mai vreau să trăiesc. Nu mai are niciun rost.

— Nu te vor găsi vinovat.

— Nu-mi pasă, Lewis. Trebuie să ai grijă de Catherine de-acum înainte. Am citit despre expoziția ta... – aproape că zâmbi – ... e minunat pentru tine. Am spus, înainte de război, că vei ajunge celebru, nu-i așa? În timp ce eu... – zâmbetul dispăruse – ... voi fi

notoriu. Se scriu lucruri cumplite despre mine în ziare. Un bătrân umblând cu fete tinere... vezi tu, nu pot fi foarte sănătos... Probabil se crede că mi-am pierdut cumpătul, pentru că n-am reușit s-o reglez. Sunt sigur că asta își închipuie ei. Se opri, făcu o pauză, apoi continuă: Trebuie să ai grijă de Catherine. Are bani, dar nu și prieteni. Vezi tu, e prea stăpână pe sine, dar cu sufletul prea rănit, ceea ce-i face pe oameni să fie precauți. Va trebui să stai cu ea.

— O voi face.

— Știu. Știu. De aceea mă simt cu adevărat fericit să...

— Nu, Phillipe.

— ... mor. Nu ne-a mai rămas nimic, Lewis. Lumea-i prea dură.

Lewis se gândi la zăpadă, la sloiurile de gheață, și își dădu seama cât de puternic era sentimentul morții.

•

Ofițerul însărcinat cu cercetările se dovedi mai puțin binevoitor, deși Lewis se prezentase ca rudă a respectatului detectiv Dupin. Disprețul lui Lewis pentru canaliile prost îmbrăcate, cu figuri de nevăstuică, așezate în spatele unui birou în dezordine, făcu ca întâlnirea să se desfășoare într-o atmosferă de mânie abia reprimată.

— Prietenul dumneavoastră, declară inspectorul, rozându-și degetul mare, este un criminal, domnule Fox. E simplu ca bună ziua. Dovezile sunt zdrobitoare.

— Nu pot crede așa ceva.

— Credeți ce doriți, ăsta-i dreptul d-voastră. Deținem toate dovezile de care avem nevoie ca să-l condamnăm pe Phill Laborteaux pentru crimă cu premeditare. A fost o crimă cu sânge rece, și va fi pedepsit așa cum prevede legea. Vă promit.

— Ce dovezi aveți împotriva lui?

— Domnule Fox, nu trebuie să vă dau d-voastră raportul. Dovezile sunt treaba noastră. E suficient să vă spun că nicio persoană n-a fost văzută intrând în clădire în perioada în care acuzatul pretinde că a fost la vreo patiserie fictivă. În plus, accesul în camera în care s-a descoperit cadavrul este posibil doar pe scări.

— Dar pe fereastră?

— Un perete drept, fără ornamente – camera se află la etajul al treilea. Poate un acrobat ar reuși să urce până acolo – doar acrobat...

— Starea cadavrului?

Inspectorul făcu o figură dezgustată.

— Oribilă. Pielea și mușchii sfâșiați de pe oase. Șira spinării dezgolită. Și sânge – mult sânge.

— Phillipe are șaptezeci de ani.

— Și ce dacă?

— Un bătrân n-ar fi capabil...

— În alte privințe, îl întrerupse inspectorul, pare să fi fost în totul capabil, *oui!* Ca amant, da? Amant pasionat – de așa ceva era capabil.

— Și ce motive credeți că a avut?

Gura i se schimonosi, ochii i se dădură peste cap, și inspectorul se bătu cu pumnul în piept.

— *Le coeur humain*, zise el, ca și cum ar fi fost disperat de probleme amoroase. *Le coeur humain, quel mystere, n'est-ce pas?* conchise el și îi arătă lui Lewis ușa deschisă, scoțând un râgâit provocat de un ulcer.

— Mulțumesc, domnule Fox. Vă înțeleg încurcătura, *oui?* Dar mă faceți să-mi pierd timpul. O crimă este o crimă. Este ceva real, nu ca picturile dumneavoastră.

Sesiză surpriza de pe fața lui Lewis.

— Oh, nu sunt atât de înapoiat încât să nu vă cunosc reputația, domnule Fox! Chiar vă rog să vă realizați pânzele cât mai bine cu putință. Acesta este geniul dumneavoastră, *oui?* Al meu este de a investiga adevărul.

Lewis nu mai putea suporta tonul prefăcut al nevăstuicii aflate în fața sa.

— Adevărul? se răsti el la inspector. Dumneata n-ai afla ce e adevărul nici dacă te-ai împiedica de el.

Nevăstuica arăta de parcă ar fi fost plesnită în față cu un pește ud.

Era o satisfacție extrem de mică, dar îl făcu pe Lewis să se simtă mai bine, cel puțin vreo cinci minute.

Clădirea din Rue des Martyrs era cam deteriorată, și Lewis simțea umezeală în timp ce urca spre micuța încăpere de la etajul al treilea. Ușile se deschideau treptat și pe scări îl însoțeau șoapte iscoditoare, dar nimeni nu încercă să-l oprească. Camera în care se petrecuse atrocitatea era încuiată. Frustrat, dar neștiind cum și cu ce l-ar fi putut ajuta interiorul încăperii în rezolvarea cazului, făcu drum întors pe scări și ieși în aerul rece.

Catherine revenise în Quai de Bourbon. Imediat ce o văzu, Lewis își dădu seama că i se întâmplase ceva. Își desfăcuse cocul, pe care-l purta de obicei, și părul cărunt i se răsfirea pe umeri. La lumina lămpii, fața ei avea o culoare bolnăvicioasă, galben-cenușie. Tremura, chiar și în aerul îmbâcsit și încălzit al apartamentului.

- Ce s-a întâmplat?
- Am trecut pe la locuința lui Phillipe.
- Și eu, dar era încuiat.
- Am cheia – cheia de rezervă a lui Phillipe. Am vrut să-i iau câteva haine.

Lewis încuviință din cap.

- Și?
- Mai era cineva acolo.
- Poliția?
- Nu.
- Dar cine?
- N-am putut să văd. Nu știu exact. Era îmbrăcat într-un palton, cu un fular pe față. Purta pălărie și mănuși. După o pauză, adăugă: Lewis, avea un brici în mână.

- Un brici?
- Un brici deschis, ca acela al unui frizer.

Ceva se declanșă în mintea lui Lewis Fox. Un brici deschis; un bărbat îmbrăcat atât de bine, încât nu putea fi recunoscut.

- Am fost îngrozită.
- Te-a rănit?

Catherine clătină din cap.

- Am urlat și am fugit.
- Nu ți-a spus nimic?
- Nu.
- Să fi fost vreun prieten de-al lui Phillipe?

— Îi cunosc toți prietenii.
— Poate un prieten de-al fetei. Vreun frate.
— Poate, dar...
— Ce?
— Era ceva ciudat cu el. Mirosea puternic a parfum și avea un mers afectat, cu pași mici, chiar dacă avea o statură uriașă.

Lewis o cuprinse cu brațul.

— Oricine ar fi fost, l-ai speriat. Atâta doar, că nu trebuie să mai treci pe-acolo. Dacă va fi nevoie să luăm niște haine pentru Phillipe, mă duc eu bucuros.

— Mulțumesc. Mă simt ca o proastă. Poate că intrase, pur și simplu, să vadă camera în care s-a comis crima. Oamenii fac astfel de lucruri, nu-i așa? Pradă unei fascinații morbide...

— Mâine voi vorbi cu Nevăstuica.

— Nevăstuica?

— Inspectorul Marais. Îi voi cere să cerceteze încăperea.

— L-ai văzut pe Phillipe?

— Da.

— Se simte bine?

Lewis nu zise nimic mult timp.

— Catherine, vrea să moară. A renunțat să mai lupte, chiar înainte de-a se ajunge la proces.

— Dar n-a făcut nimic.

— Nu putem dovedi.

— Te-ai lăudat întotdeauna cu strămoșii tăi. Cu mult-slăvitul Dupin. N-ai decât să dovedești...

— De unde să încep?

— Lewis, vorbește cu unii dintre prietenii săi. Te rog. Poate că femeia avea dușmani.

•

Jacques Solal se holba la Lewis prin ochelarii rotunzi, irisurile uriașe fiindu-i distorsionate de lentilele groase. Era beat, după tot coniacul consumat.

— Ea nu avea niciun dușman, afirmă el. Oh, poate doar câteva femei geloase pe frumusețea ei...

Lewis se juca încet cu bucățelele de zahăr ambalate, aduse o dată cu cafeaua. Solal era la fel de neinformaț pe cât era de beat;

dar, pe cât de improbabil părea, Catherine îl descrisese pe piticul așezat de cealaltă parte a mesei ca fiind cel mai bun prieten al lui Phillipe.

— Crezi că Phillipe a ucis-o?

Solal își ȋuguie buzele.

— Cine știe?

— Ce-ȋi spune instinctul?

— Ah, era prietenul meu. Dacă aș ști cine a omorât-o, aș mărturisi.

Părea să spună adevărul. Poate că piticul își îneca, pur și simplu, amarul în coniac.

— Era un gentleman, declară Solal, plimbându-și privirea pe stradă.

Prin geamurile aburite ale braseriei, parizienii se luptau din greu cu furia altui viscol, încercând în van să-și mențină demnitatea și poziȋia în faȋa rafalelor puternice de vânt.

— Un gentleman, repetă el.

— Și fata?

— Era frumoasă, iar el o iubea. Firește, avea și alȋi admiratori. O femeie ca ea...

— Admiratori geloși?

— Cine știe?

Din nou aceleași cuvinte: „Cine știe?” Întrebarea semăna cu o simplă ridicare din umeri. „Cine știe?” „Cine știe?” Lewis începu să înȋteagă pasiunea inspectorului pentru adevăr. Pentru prima dată în ultimii zece ani, în viaȋa sa apăruse un anumit scop, o ambiȋie de a distruge nepăsătoarele cuvinte „Cine știe?” imediat ce au fost rostite. Scopul său era descoperirea celor întâmplare în camera din Rue des Martyrs. Nu se mulȋumea să obȋină un raport aproximativ sau fictiv, ci adevărul – adevărul absolut și incontestabil.

— Îȋi amintești dacă anumiȋi bărbaȋi erau atrași de ea? întrebă Lewis.

Solal rânji. Pe falcă de jos avea doar doi dinȋi.

— O, da! Era unul.

— Cine?

— Nu i-am știut niciodată numele. Un bărbat corpulent. L-am văzut de trei sau patru ori învârtindu-se pe lângă clădire. Deși, dacă

I-ai fi mirosit, ai fi crezut...

Doar uitându-te la figura sa scârbită, ar fi fost de ajuns să-ți confirme faptul că tipul era homosexual. Sprâncenele arcuite și buzele țuguiate îl făceau să arate de două ori ridicol în spatele ochelarilor groși.

— Mirosea?

— O, da!

— A ce?

— A parfum, Lewis. A parfum.

Undeva în Paris se afla un bărbat care o cunoscuse pe fata iubită de Phillipe. Un acces de gelozie pusese stăpânire pe el. Într-un moment de mânie necontrolată, pătrunsese în apartamentul lui Phillipe și o măcelărise pe fată. Era limpede ca bună-ziua.

Undeva în Paris.

— Încă un coniac?

Solal clătină din cap.

— Deja mă simt rău.

Lewis făcu un semn chelnerului și, în acest răstimp, ochii i se opriră pe un șir de tăieturi din ziare prinse în spatele barului. Solal îi urmări privirea.

— Imaginile astea îi plăceau lui Phillipe, zise el.

Lewis se ridică.

— Venea uneori pe-aici doar ca să le vadă.

Tăieturile erau vechi și îngălbenite de vreme. Unele reprezentau doar un interes local. Descrierea unui incendiu pe o stradă alăturată. O relatare referitoare la un copil de doi ani, ars de viu în pătuțul său. O notiță despre evadarea unei pume, un articol despre un manuscris nepublicat al lui Rimbaud, altul – însoțit de fotografii – despre pierderile după prăbușirea unui avion pe aeroportul din Orleans. Mai erau și alte tăieturi, unele mai vechi decât altele. Atrocități, crime bizare, violuri rituale, o reclamă pentru filmul *Fantomas*, alta pentru *La Belle et la Bete*, al lui Cocteau. Și, aproape îngropată sub maldărul de imagini bizare, se afla o fotografie în sepia, atât de absurdă, încât putea să fi fost opera lui Max Ernst. Un semicerc de gentlemen bine îmbrăcați, mulți purtând o mustață stufoasă, la modă prin anii 90, se formase în jurul cadavrului masiv, încă sângerând, al unei maimuțe atârnată de

picioare, de un stâlp de felinar. Fețele bărbaților exprimau o mândrie mută, o autoritate absolută asupra fiarei moarte – o gorilă, după aprecierea lui Lewis. Capul răsturnat avea o poziție aproape nobilă în moarte. Sprâncenele erau stufoase și încrețite, maxilarul, deși sfărâmat de o rană îngrozitoare, era acoperit cu un păr scurt, asemănător cu barba unui aristocrat, iar ochii, dați peste cap, păreau îngrijorați pentru soarta acestei lumi nemiloase. Ochii dați peste cap i-l aminteau lui Lewis pe Nevăstuica, bătându-se cu pumnul în piept, în biroul său.

„*Le couer humain*”.

Jalnic.

— Ce reprezintă? îl întreabă Lewis pe barmanul cu fața plină de coșuri, arătând cu degetul spre imaginea cu gorila moartă.

Răspunsul fu doar o ridicare din umeri – un răspuns indiferent despre soarta oamenilor și a maimuțelor.

— Cine știe? făcu Solal din spate. Cine știe?

Cu siguranță nu era maimuța din povestirea lui Poe. Povestirea respectivă fusese scrisă în 1835, iar fotografia era mult mai recentă. În plus, maimuța din imagine era, evident, o gorilă.

Se repeta istoria? Fusese lăsată oare în libertate o altă maimuță – dintr-o altă specie, dar, totuși, o maimuță – pe străzile Parisului, la începutul secolului?

Și, dacă așa s-a întâmplat, dacă povestea cu maimuța s-a putut repeta o dată... de ce nu s-ar putea repeta de două ori?

În timp ce Lewis se îndrepta, prin noaptea friguroasă, spre apartamentul din Quai de Bourbon, această posibilitate devenea tot mai clară, iar simetria evenimentelor tot mai limpede. Era oare posibil ca el, strănepotul lui C. Auguste Dupin, să fie implicat într-o altă anchetă, nu prea diferită de prima?

•

Lewis avea în mână cheia rece ca gheața a camerei lui Phillips, din Rue des Martyrs, și, deși trecuse bine de miezul nopții, nu se putu abține să nu-și schimbe direcția și s-o ia în sus pe Boulevard de Sebastopol, apoi spre Vest, pe Boulevard Bonne-Nouvelle și din nou spre Nord, către Place Pigalle. Era un drum lung și obositor, dar avea nevoie de aerul rece pentru a judeca limpede, fără urmă

de sentimentalism. I-a trebuit o oră și jumătate să ajungi în Rue des Martyrs.

Era sâmbătă noaptea și se mai auzeau încă zgomote în câteva camere. Lewis urcă cele două etaje cât mai încet posibil, pașii fiindu-i acoperiți de zarva din jur. Cheia se răsuci ușor în broască și ușa se deschise.

Camera era luminată de lămpile de pe stradă. Patul, care domina tot spațiul, era gol. Cearșafurile și păturile fuseseră luate, probabil, pentru analize. Șuvoaiele de sânge împrășcate pe saltele aveau o culoare purpurie, în obscuritatea încăperii. În rest, nicio urmă a violenței petrecute aici.

Lewis întinse mâna și răsuci comutatorul. Nu se întâmplă nimic. Păși până în mijlocul camerei și privi în sus, spre lampă. Becul fusese sfărâmat.

Se gândi să renunțe, să lase camera pradă întunericului și să revină a doua zi de dimineață, când umbrele din jur aveau să dispară.

Însă, în timp ce stătea sub becul sfărâmat, ochii obișnuindu-i-se treptat cu obscuritatea, distinseră forma unui scrin masiv de tek, aflat de-a lungul peretelui opus. Cu siguranță, nu avea nevoie decât de câteva minute ca să găsească niște haine de schimb pentru Phillipe. Altfel, ar fi trebuit să revină în ziua următoare – alt drum lung prin zăpadă. Mai bine să termine acum și să nu se mai obosească.

Camera spațioasă fusese lăsată în dezordine de polițiști. Îndreptându-se spre scrin, Lewis se împiedică de-o lampă răsturnată și de-o vază spartă; înjură. La etajul de jos, urletele și chiotele unei petreceri în plină desfășurare acopereau orice zgomot pe care-l făcea. O orgie, sau o luptă? După zgomote, putea fi oricare.

Se strădui din greu să tragă sertarul de sus al scrinului de tek și, în cele din urmă, reuși; cotrobăi prin adâncurile acestuia, în căutarea unor schimburi de strictă necesitate pentru Phillipe: un maiou curat, o pereche de ciorapi, niște batiste cu inițială, bine călcate.

Strănută. Vremea geroasă îi accentuase guturaiul și îi înfundase sinusurile. Găsind o batistă la îndemână, își suflă nasul, eliberându-

și nările blocate. Și, pentru prima dată, simți mirosul din cameră.

O anumită mireasmă domina umezeala și aerul îmbâcsit... un parfum, un miros persistent de parfum.

Se răsuci spre camera întunecată, mișcare care făcu să-i trosnească oasele, și ochii îi căzură pe umbra din spatele patului. O umbră masivă, o umbră care se mărea treptat, pe măsură ce se ridica în picioare.

Își dădu seama imediat că era necunoscutul cu briciul. Stătea și aștepta.

Curios, Lewis nu se înspăimântă.

— Ce faci aici? întrebă el cu o voce puternică.

Ieșind din ascunzătoare, fața necunoscutului pătrundea treptat în zona de lumină apoasă venită din stradă: o figură aspră, cu trăsături șterse. Ochii vârâți în fundul capului nu-l priveau cu răutate pe Lewis; individul îi zâmbea, îi zâmbea cu generozitate.

— Cine ești? întrebă din nou Lewis.

Bărbatul scutură din cap; de fapt, se scutură din tot corpul, făcând o serie de gesturi în dreptul gurii cu mâinile-i înmănușate. Era mut? Scutură tot mai tare din cap, de parcă ar fi avut o criză de epilepsie.

— Te simți bine?

Brusc, tremurăturile încetară și, spre surpriza sa, Lewis văzu lacrimi mari, grele, picurându-i din ochi și prelingându-se pe obrajii aspri, pentru a se opri în barba stufoasă.

Ca și cum ar fi fost rușinat de sentimentele sale, bărbatul se dădu înapoi din conul de lumină și, scoțând un suspin adânc, o rupse la fugă. Lewis îl urmă, mult mai curios de identitatea necunoscutului decât îngrijorat de intențiile acestuia.

— Așteaptă!

Bărbatul, sprinten, în ciuda masivității, se afla deja la jumătatea primului rând de trepte.

— Așteaptă, te rog, vreau să vorbesc cu dumneata, zise Lewis, începând să coboare treptele după el.

Dar urmărirea era sortită eșecului chiar înainte de-a începe, încheieturile lui Lewis erau înțepenite din cauza vârstei și a frigului, și se făcuse prea târziu. Nu era momentul să alerge după un bărbat mult mai tânăr, pe un caldarâm ce putea deveni fatal din cauza

gheții și a zăpezii. Îl urmări pe necunoscut până la ușă, privindu-l apoi cum parcurgea în fugă strada; făcea pași mărunți, așa cum spusese Catherine. Mergea clătinat, fapt ridicol pentru un bărbat atât de corpulent.

Mirosul parfumului său aproape că fusese împrăștiat de vântul ce sufla dinspre Nord-Est. Lewis urcă din nou scările, gâfâind, trecu pe lângă apartamentul în care vacarmul era în toi și pătrunse încă o dată în cameră, ca să ia un rând de haine curate pentru Phillipe.

•

În ziua următoare, Parisul se trezi sub un viscol de o ferocitate fără precedent. Clopotele au bătut în van, chemând credincioșii la liturghie, cornurile fierbinți de duminică au rămas nevândute în galantare, iar ziarele necitite în standuri. Puțini oameni au avut curajul sau motivul să se aventureze prin vântul ce urla sinistru, majoritatea rămânând lângă foc, masându-și genunchii și visând la primăvară.

Catherine intenționa să-l viziteze pe Phillipe la închisoare, dar Lewis insistă să meargă singur. Nu doar vremea friguroasă îl făcu pe acesta să fie prevăzător în ceea ce-o privea, ci și faptul că avea de discutat niște probleme delicate cu Phillipe. După întâlnirea din noaptea precedentă, Lewis nu se mai îndoia că Phillipe avea un rival, probabil unul cu intenții criminale. Așadar, foarte probabil, singurul mijloc de a-i salva viața lui Phillipe era găsirea acestui bărbat. Și, dacă acest lucru însemna cercetarea aventurilor amoroase ale lui Phillipe, atunci așa să fie! Dar nici el, nici Phillipe nu ar fi dorit să poarte o astfel de conversație în prezența Catherinei.

Schimburile curate au fost examinate, apoi înmânate lui Phillipe, acesta mulțumindu-i lui Lewis printr-o înclinare a capului.

— Am trecut aseară pe la apartamentul tău, ca să iau schimburile. În cameră se afla cineva.

Mușchii faciali ai lui Phillipe se contractară, iar dinții îi scrâșniră. Evită privirea lui Lewis.

- Un bărbat masiv, bărbos. Îl cunoști, sau știi ceva despre el?
- Nu.
- Phillipe...

- Nu!
- Același bărbat a atacat-o pe Catherine, zise Lewis.
- Ce-ai spus?

Phillipe începu să tremure.

- Cu un brici.
- A atacat-o? Ești sigur?
- Sau a fost pe punctul s-o atace.
- Nu! Nu ar fi atacat-o niciodată. Niciodată!
- Phillipe, cine-i individul? Îl cunoști?
- Spune-i să nu se mai ducă acolo, te rog, Lewis... – avea o privire imploratoare – ...te rog, pentru numele lui Dumnezeu, spune-i să nu se mai ducă niciodată acolo. Faci asta pentru mine? Și să nu mai treci nici tu – nici tu!

— Cine-i individul?

— Spune-i.

— Am s-o fac. Însă trebuie să-mi mărturisești cine-i bărbatul, Phillipe.

Acesta clătină din cap, scrâșnind puternic din dinți.

- Nu vei înțelege, Lewis. Nu mă aștept să înțelegi.
- Spune-mi, vreau să te ajut.
- Pur și simplu, lasă-mă să mor.
- Cine-i individul?
- Pur și simplu, lasă-mă să mor... Vreau să uit, de ce încerci să mă faci să-mi amintesc? Vreau să...

Ridică privirea; avea ochii injectați de sânge și înroșiți de lacrimile vărsate de-a lungul nenumăratelor nopți. Dar lacrimile păreau să fi secăt; sufletul său era acum doar un loc arid, în care domina o frică sinceră de moarte, o iubire fără de sfârșit și un mare apetit pentru viață. Ochii lui Lewis întâlneau o privire ce exprima o indiferență universală față de continuitate, de autoconservare și sentimente.

— Era o târfă! exclamă el brusc.

Își încleștă pumnii. Lewis nu-l văzuse niciodată pe Phillipe să facă așa ceva. Acum unghiile mușcară din pielea moale a palmelor până ce sângele începu să picure.

— O târfă, repetă el, cu o voce prea puternică pentru celula mică.

- Nu face gălăgie! se răsti paznicul.
- O târfă!

De data asta, Phillipe își șuieră acuzația printre dinții dezgoliți precum cei ai unei maimuțe furioase. Lewis nu-și putea explica transformarea.

— Tu ai început toate acestea..., declară Phillipe, scrutându-i fața lui Lewis și întâlnindu-i pentru prima oară direct privirea. Era o acuzație gravă, deși Lewis nu-i înțelegea semnificația.

- Eu?
- Cu povestirile tale. Cu blestematul tău Dupin.
- Dupin?
- Totul a fost doar o minciună – niște minciuni sfruntate. Femei, crime...
- Te referi la povestirea despre întâmplările din Rue Morgue?
- Erai atât de mândru de asta! Toate acele minciuni incredibile. Nimic nu era adevărat.

- Ba da, era.
- Nu, n-a fost niciodată, Lewis. Era doar o poveste, nimic mai mult. Dupin, Rue Morgue, crimele...

Vocea i se frânse ca și cum cuvintele următoare ar fi fost de nepronunțat.

- ... maimuța.
- Acelea erau cuvintele: cele în aparență inexprimabile fuseseră pronunțate de parcă fiecare silabă i-ar fi fost scoasă cu cleștele din gât.

- ... maimuța.
- Ce-i cu maimuța?
- Sunt fiare, Lewis. Unele sunt de compătimit – niște animale de circ. Nu au minte, sunt victime înnăscute. Dar mai sunt și altele.
- Care altele?
- Natalie era o târfă! urlă el din nou, cu ochii cât cepele.

Îl apucă pe Lewis de revere și începu să-l scuture. Toți ceilalți aflați în încăperea mică se întoarseră să-i privească pe cei doi bătrâni încăierăți peste masă. Condamnații și iubitele lor rânjeau pe măsură ce Phillipe fu tras de lângă prietenul său, iar cuvintele îi deveniră incoerente și obscene în strânsoarea gardianului.

- Târfă! Târfă! Târfă!

Era tot ce putea spune în timp ce îl târau înapoi în celulă.

•

Catherine îl întâlnește pe Lewis la ușa apartamentului ei. Tremura și era înlăcrimată. În spate, camera era devastată.

Lipită de pieptul lui, Catherine plângea cu suspine; Lewis încerca s-o consoleze, dar părea de neconsolat. Trecuseră mulți ani de când nu mai consolase o femeie și își pierduse obișnuința.

Lewis părea jenat, și ea simți acest lucru. Se desprinsese din îmbrățișare, bucuroasă de a nu fi atinsă.

— A fost aici, zise ea.

Lewis nu trebuia să întrebe la cine se referea. Necunoscutul, necunoscutul cu briciul și ochii înlăcrimați.

— Ce voia?

— Repeta mereu „Phillipe”. De fapt, mai mult mormăia cuvântul. Nu i-am răspuns și atunci a distrus mobilierul. Nici măcar nu căuta ceva, dorea doar să distrugă totul.

Inutilitatea atacului o făcea furioasă.

Apartamentul era o adevărată ruină. Lewis călca, clătinând din cap, peste cioburi și bucăți sfâșiate de materiale textile. În minte i se învâlmășeau chipuri înlăcrimate: Catherine, Phillipe, necunoscutul. Se părea că toți din lumea lui restrânsă erau răniți și sperați. Toți sufereau; totuși, sursa respectivă de suferință nu era de găsit nicăieri.

Doar Phillipe îndreptase un deget acuzator într-o anumită direcție: spre Lewis însuși.

„Tu ai început toate acestea...” Nu așa sunaseră cuvintele sale?
„Tu ai început toate acestea...”

Dar cum?

Lewis rămase în picioare lângă fereastră. Trei dintre ochiuri fuseseră sparte de sfărâmurile împrăștiate peste tot și, vântul se strecura încet, cu dinți de gheață, în apartament. Privi spre apele înghețate bocnă ale Senei; apoi, prinse cu coada ochiului o mișcare. Simți cum îi venea rău.

Necunoscutul privea direct spre fereastră, cu o expresie sălbatică, întipărită pe față. Hainele, întotdeauna impecabile, erau acum în dezordine, iar privirea exprima o disperare totală, atât de jalnică, încât părea aproape tragică. Sau, mai degrabă, era

reprezentarea unei tragedii – era durerea unui actor. Și, chiar în timp ce Lewis se holba în jos spre el, necunoscutul își înălță brațele spre fereastră, implorând parcă iertare sau înțelegere – sau amândouă.

Lewis se dădu înapoi din fața acestui apel. Era prea mult, mult prea mult. În momentul următor, necunoscutul se îndepărta, traversând curtea. Pașii mici se transformaseră într-un mers săltăreț și legănat. Lewis scoase un geamăt prelung, stins, de recunoaștere, în timp ce silueta prost îmbrăcată dispărea din raza sa vizuală.

— Lewis?

Acel mers legănat, afectat, nu era cel al unui bărbat. Era al unei fiare învățate să meargă în două picioare, o fiară care, fără stăpânul ei, începea treptat să piardă obișnuința respectivă.

O maimuță!

Of, Dumnezeu, of, Dumnezeu, o maimuță!

•

— Trebuie să-l văd pe Phillipe Labordeaux.

— Îmi pare rău, domnule, dar vizitatorii...

— E o problemă de viață și de moarte, domnule gardian.

— Ușor de spus, domnule.

Lewis decise să mintă.

— Sora sa e pe moarte. Vă implor să aveți puțină milă...

— Oh... bine!

Cu oarecare îndoială, Lewis continuă pe același ton:

— Doar câteva minute, trebuie să aranjăm niște lucruri...

— Nu puteți aștepta până mâine?

— Mâine dimineață va fi moartă.

Lewis regreta faptul că trebuia să vorbească astfel despre Catherine, chiar dacă la mijloc se afla doar o înșelătorie, dar era necesar s-o facă; trebuia să vorbească cu Phillipe. Dacă teoria sa se dovedea corectă, atunci, crima avea să se repete înainte de revărsatul zorilor.

Phillipe fusese trezit din somnul adânc datorat sedativelor. Avea cearcăne negre la ochi.

— Ce dorești?

Lewis nici măcar nu încercă să-și folosească mai departe stratagema; Phillipe era atât de drogat, încât probabil mintea sa nu

judeca limpede. Cel mai bine, să-l pună în fața adevărului-adevărat și să vadă rezultatul...

— Ai avut o maimuță, nu-i așa?

O umbră de spaimă se citi pe fața lui Phillipe, atenuată de drogurile din organism, dar totuși spaimă.

— Nu-i așa?

— Lewis...

Phillipe îmbătrânise brusc.

— Phillipe, te implor, răspunde-mi, înainte de-a fi prea târziu. Ai avut o maimuță?

— Era doar un experiment, nimic mai mult. Un experiment

— De ce?

— Povestirile tale. Blestematele tale de povestiri! Am vrut să văd dacă, într-adevăr, erau atât de sălbatice. Am vrut să fac din ea o ființă omenească...

— Să faci din ea o ființă omenească.

— Iar târfa aia...

— Natalie.

— A sedus maimuța.

Lewis simți că i se făcea rău. Afacerea lua o turnură pe care nu o anticipase.

— A sedus-o?

— Târfa, repetă Phillipe, cu o intonație de regret infinit în voce.

— Unde-i maimuța acum?

— Vrei s-o omori?

— A pătruns în apartament în timp ce Catherine era acolo. Phillipe, a distrus totul. Acum, când nu mai are stăpân, este periculoasă. Nu înțelegi?

— Catherine?

— N-a pățit nimic.

— E dresată, n-o să-i facă nimic. A urmărit-o pe ascuns. Venea și pleca. Tăcută ca un pește.

— Și fata?

— Maimuța era geloasă pe ea.

— Deci a ucis-o?

— Poate. Nu știu. Nu vreau să mă mai gândesc la asta.

— De ce nu le-ai spus? De ce n-ai pus să fie ucisă maimuța?

— Nu știu dacă-i adevărat. Ar putea fi doar o ficțiune, una dintre blestematele tale de ficțiuni – doar o altă povestire. Un zâmbet amar, dar și viclean, i se citi fugar pe fața obosită. Știi ce vreau să spun, Lewis. Ar putea fi o povestire, nu-i așa? Asemănătoare cu una dintre povestirile despre Dupin. Exceptând faptul că am transformat-o în realitate pentru o vreme – te-ai gândit vreodată la asta? Poate că am transformat-o în realitate.

Lewis se ridică în picioare. Era o discuție obositoare: realitate și iluzie. Un lucru fie că era, fie că nu era. Viața nu era un vis.

— Unde-i maimuța? se interesă el.

Phillipe arată cu degetul spre tâmpla sa.

— Aici, unde n-o vei putea găsi niciodată, declară el și-l scuipe pe Lewis drept în față.

Scuipatul îi atinse buzele ca un sărut.

— Nu știi ce-ai făcut. Nu vei ști niciodată.

Lewis își șterse buzele, în timp ce gardienii escortau prizonierul afară din încăpere, înapoi în starea sa de uitare fericită, rezultată din acțiunea drogurilor. Rămas singur în vorbitor, nu se putea gândi decât la faptul că Phillipe se comportase ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Se refugiase în pretinsa sa vinovăție, închizându-se într-un loc în care memoria, răzbunarea și adevărul – adevărul gol-goluț, nimicitor – aveau să-l nu mai poată ajunge niciodată. În acel moment, îl urî pe Phillipe din toată inima. Îl urî pentru diletantismul și lașitatea de care dăduse întotdeauna dovadă. Phillipe nu crease nicicând o lume tihnită în jurul său, ci doar o ascunzătoare, la fel de neadevărată ca și vara anului 1937. Nicio viață nu putea fi trăită, așa cum făcuse el, fără ca, mai devreme sau mai târziu, să vină și vremea judecății – și aceasta sosise.

În acea noapte, Phillipe se trezi în siguranță, în celula sa. Înauntru era cald, dar lui îi era frig. În întunericul de nepătruns, își roase încheieturile mâinilor, până ce un șuvoi de sânge îi umplu gura. Se lungi pe pat și lăsă sângele să țâșnească ca o fântână, așteptându-și moartea, care trebuia să-l despartă de toți și de toate.

Sinuciderea a fost menționată într-un articol de pe pagina a doua din *Le Monde*. Totuși, bomba zilei era asasinarea senzațională a unei prostituate roșcate, într-o căsuță din Rue de Rochechquant.

Monique Zevaco fusese găsită de colega ei de cameră la orele trei dimineața, cu trupul atât de oribil desfigurat, încât „întrecea orice descriere”.

În ciuda pretensei imposibilități a sarcinii, mass-media și-a pus în gând să descrie ceea ce era de nedescris cu o poftă morbidă. Fiecare zgârietură, lacrimă și tăietură descoperită pe corpul parțial gol al fetei – tatuat, conform articolului din *Le Monde*, cu o hartă a Franței – erau descrise amănunțit. La fel și criminalul, bine îmbrăcat și parfumat din belșug, care, în aparență, o urmărise prin ferestruica de la baie, apoi pătrunsese înăuntru și o atacase pe domnișoara Zevaco. Criminalul fugise pe scări, ciocnindu-se de colega de cameră a victimei, care avea să descopere, doar după câteva minute, cadavrul mutilat al prietenei sale. Un singur comentator a făcut legătura dintre crima din Rue des Martyrs și masacrarea domnișoarei Zevaco, deși nici lui nu i s-a părut curioasă coincidența că acuzatul Phillipe Labordeaux își luase viața în aceeași noapte.

•

Ceremonia funerară s-a desfășurat pe furtună, cortegiul străbătând străzile abandonate ce duceau către Montparnasse, croindu-și drum prin zăpada biciuitoare, care acoperea din abundență drumul. Lewis a rămas lângă Catherine și Jacques Solal, în timp ce Phillipe era coborât în locul de veci. Toți prietenii îl uitaseră brusc, nefiind dispuși să ia parte la funeraliile unui sinucigaș și al unui posibil criminal. Spiritul său viu, înfățișarea aleasă, capacitatea infinită de a cuceri pe oricine nu mai însemnau nimic la sfârșitul vieții.

Dar Phillipe n-a fost, așa cum s-a întâmplat, complet abandonat de străini. Aflându-se în picioare lângă mormânt, înghețați de vântul tăios, Solal se aplecă spre Lewis și îl înghionti.

— Ce s-a întâmplat?

— Privește sub copaci, șopti Solal și arătă cu capul undeva în spatele preotului.

Necunoscutul stătea la o oarecare distanță, aproape ascuns printre mausoleele de marmură. Avea fața acoperită cu un fular gros, negru, pălăria cu boruri late trasă până la sprâncene, dar silueta corpulentă era inconfundabilă. Catherine îl văzuse și ea.

Sprijinită de Lewis, tremura, nu atât de frig, cât de frică. Era ca și cum creatura era un înger morbid, coborât pe pământ să dea târcoale o perioadă de timp, savurând durerea altora. Era grotesc și lugubru ca această ființă să vină să-l vadă pe Phillipe încredințat pământului înghețat. Ce simțea? Chinuri? Vinovăție?

Da, se simțea oare vinovat?

Își dădu seama că fusese văzut și se dădu înapoi, târâindu-și picioarele. Fără să-i spună vreun cuvânt lui Lewis, Jacques Solal se furișă de lângă mormânt, pornind în urmărirea lui. În scurtă vreme, atât necunoscutul cât și urmăritorul său au fost înghițiți de zăpadă.

•

Revenind în apartamentul din Quai de Bourbon, Catherine și Lewis n-au scos o vorbă despre incident. Între ei se ridicase un fel de barieră, împiedicând contactul la toate nivelurile, cu excepția celor mai banale. N-avea niciun rost să analizeze evenimentele și nici să le regrete. Phillipe era mort. Trecutul, trecutul lor împreună, era mort. Acest capitol final al vieților lor comune le distrusese complet pe cele precedente, așa încât nicio amintire nu putea fi savurată, fără ca plăcerea să fi fost stricată. Phillipe avusese o moarte îngrozitoare, devorându-și carnea și sângele, înnebunit probabil de cunoașterea propriei sale vinovății și depravări. Nicio inocență, nicio manifestare a bucuriilor trecute nu puteau rămâne nepătate de acest lucru. Și-au jelit în tăcere pierderea, nu numai a lui Phillipe, dar și a propriului lor trecut.

De-abia acum înțelegea Lewis dezgustul pentru viață al lui Phillipe în momentul în care, în lume, era o astfel de pierdere.

Solal telefonă. Încă gâfâind după urmărirea necunoscutului, dar exaltat, vorbește în șoaptă cu Lewis, savurându-și evident succesul:

— Sunt în Gare du Nord și am descoperit unde trăiește prietenul nostru. Lewis, l-am găsit!

— Excelent. Iau un taxi – ajung în zece minute.

— E la subsolul clădirii cu numărul 16, Rue des Fleurs. Ne întâlnim acolo...

— Jacques, nu intra înăuntru. Așteaptă-mă. Nu...

Legătura se întrerupse brusc. Lewis se întinse după palton.

— Cine era?

Deși întrebuse, Catherine nu dorea, de fapt, să știe. Lewis ridică din umeri și răspunse:

- Absolut nimeni. Nu te îngrijora. Nu lipsesc mult.
- Ia-ți fularul, zise ea peste umăr, fără să-l privească.
- Bine. Mulțumesc.
- O să răcești.

O lăsă contemplând Sena învăluită în noapte, urmărind sloiurile plutitoare ce dansau pe apa neagră.

•

Când ajunse în fața clădirii din Rue des Fleurs, Solal nu se vedea nicăieri, dar în zăpada pufoasă se distingeau urme proaspete de pași, care duceau, la început, spre ușa de la numărul 16, apoi spre partea din spate a casei. Lewis se luă după ele. Pășind în curtea interioară printr-o poartă putrezită, evident forțată de Solal, își dădu seama că nu avea nicio armă. Cel mai bine era, poate, să se întoarcă și să găsească o rangă, un cuțit – orice. Chiar în timp ce cumpănea problema, ușa din spate se deschise și necunoscutul își făcu apariția, îmbrăcat în paltonul de-acum familiar. Lewis se lipi de peretele curții, acolo unde umbrele erau mai adânci; sigur că avea să fie văzut.

Dar fiara avea altă treabă. Rămase în cadrul ușii cu fața complet vizibilă și, pentru prima dată, Lewis putu distinge clar fizionomia creaturii, în lumina lunii reflectată de zăpadă. Fața îi era proaspăt rasă, mirosul de colonie puternic, chiar în acel spațiu deschis. Pielea, de un roz-aprins, semăna cu cea a unei piersici, fiind crestată într-un loc sau două de o lamă mânuită neglijent. Lewis se gândi la briciul cu care, după cât se părea, o amenințase pe Catherine. Asta căutase, oare, în camera lui Phillipe – un brici bun? Își trăgea mânușile de piele pe mâinile mari, rase, scoțând din gâtlee niște sunete slabe și guturale, asemănătoare unor gemete de satisfacție. Lewis avu impresia că se pregătea să iasă în lume; priveliștea te impresiona și intimida, în același timp. Tot ce dorea creatura era să fie o ființă umană. Aspira, în felul ei, spre modelul pe care Phillipe i-l oferise și pentru care o educase. Acum, lipsită de mentorul ei, derutată și nefericită, încerca să înfrunte lumea așa cum fusese învățată. Pentru ea, nu exista drum de întoarcere. Zilele inocenței trecuseră; nu o să mai poată fi niciodată o fiară lipsită de

ambitie. Prinsă în cursă în noua ei personalitate, nu avea altă soluție decât să continue viața pentru care stăpânul îi deschisese apetitul. Fără să arunce nici măcar o privire în direcția lui Lewis, închise ușor ușa după ea și traversă curtea. Mersul i se transformă, doar după câțiva pași, din cel legănat, caracteristic maimuțelor, în cel clătinat și afectat, folosit pentru a simula natura omenească. Apoi dispăru.

Lewis așteptă un moment în mijlocul umbrelor, respirând încet. Îi dureau toate oasele din cauza frigului, iar picioarele îi erau înțepenite. Fiara nu părea să se întoarcă, așa încât Lewis îndrăzni să iasă din ascunzătoare și încercă ușa. Nu era încuiată. Pătrunzând înăuntru, fu izbit de un miros greu – cel dulceag, nesănătos, de fructe putrezite, amestecat cu cel suprasaturat de colonie; mirosul de grădină zoologică și de budoar.

Se furișă în jos pe niște trepte cleioase de piatră, apoi de-a lungul unui coridor scurt, pavat cu dale, până ajunse la altă ușă. Nici aceasta nu era încuiată, iar becul fără abajur din interior lumina o scenă bizară.

Un covor persan, destul de uzat, era întins pe podea. Mobilierul era sărăcăcios: un pat acoperit cu păături și o pânză de sac pătată, un dulap, plin de haine de talie mare, o găleată, plină cu paie, mirosind a excremente. Peste tot, fructe din belșug, unele zdrobite pe podea. Pe perete, se afla un crucifix mare, pe cămin o fotografie din care zâmbeau împreună, într-o imagine însorită, Catherine, Lewis și Phillipe. Pe chiuvetă, trusa de bărbierit a creaturii: săpun, perie, brici, spumă de săpun proaspătă. Pe masa de toaletă, un teanc de bani, aruncați neglijent lângă o grămadă de seringi și nenumărate sticlute. Era cald în bârlogul creaturii; cazanul instalației de încălzire duduia, probabil într-o încăpere alăturată. Solal nu se afla înăuntru.

Brusc, se auzi un zgomot.

Lewis se răsuci spre ușă, așteptându-se să vadă maimuța astupându-i complet cadrul, cu dinții dezgoliți și ochii sclipind demonic. Descoperi că-și pierduse simțul de orientare: zgomotul nu venea dinspre ușă, ci din dulap. În spatele maldărului de haine, se produse o mișcare.

— Solal?

Jacques Solal se prăbuși pe jumătate din dulap, lățindu-se pe covorul persan. Avea fața desfigurată de o rană atât de cumplită, încât era aproape imposibil să-i distingi barem una dintre trăsăturile caracteristice.

Creatura îl apucase de buze și îi smulsese mușchii de pe oase, ca și cum ar fi scos o cagulă. Dinții dezgoliți clănțăneau – un răspuns nervos la moartea ce se apropia tot mai mult; membrele îi zvâcneau spasmodic. Dar Jacques era deja mort. Spasmele nu mai erau un semn al activității mentale sau al voinței proprii, ci al trecerii în neființă. Lewis îngenunche lângă Solal; avea nervii tari. În timpul războiului, refuzând serviciul militar activ, se angajase voluntar la un spital militar, prilej cu care aproape că nu existase transformare a corpului uman pe care să nu fi văzut-o, sub o formă sau alta. Ridică în brațe corpul, cu grijă, fără să observe vreo urmă de sânge. Nu-l îndrăgise pe acest bărbat, abia dacă îi păsase de el, dar acum tot ce dorea era să-l scoată din bârlogul maimuței și să-l așeze într-un mormânt omenesc. Luase și fotografia. Era prea mult să-i fi lăsat fiarei imaginea celor trei prieteni împreună. Acum îl ura pe Phillipe, mai mult decât oricând.

Trase corpul de pe covor; era nevoie de un efort supraomenesc, iar căldura sufocantă din cameră, după atmosfera înghețată din exterior, îi provoca amețea. Membrele îi tremurau nervos. Simțea cum îl părăsesc puterile; știa că se afla pe punctul de a ceda, de a-și pierde luciditatea și a leșina.

Nu aici. Pentru numele lui Dumnezeu, nu aici!

Poate ar trebui să părăsească încăperea, să caute un telefon. Ar fi un lucru înțelept. Da... să telefoneze la poliție... să-i telefoneze lui Catherine... sau să găsească pe cineva din clădire care să-l ajute. Însă asta ar însemna să-l lase pe Jacques în sălașul fiarei, la bunul plac al acesteia, iar el devenise ciudat de protector – nu dorea să lase cadavrul singur. Confruntat cu sentimente contradictorii, incapabil să-l abandoneze pe Jacques, dar, totuși, incapabil să-l deplaseze, Lewis rămase în picioare în mijlocul camerei, fără a face absolut nimic. Da, așa era cel mai bine. Să nu facă absolut nimic. Era prea obosit, prea slăbit. Cel mai bine era să nu facă nimic.

Continuând să viseze la nesfârșit, bătrânul rămase nemișcat, luptându-se cu propriile-i sentimente, incapabil să avanseze spre

viitor sau să revină în trecutul întinat. Incapabil să-și reamintească. Incapabil să uite.

Așteptând, visând pe jumătate, sfârșitul lumii.

Își reveni brusc, ca un bețiv, iar zgomotul ușii exterioare îi stârni o reacție lentă. Târî, cu oarecare greutate, cadavrul lui Jacques până la dulap și se ascunse și el tot acolo, ținându-i capul lipsit de față pe genunchi.

În cameră se auzea o voce – o voce de femeie. Poate că, la urma urmei, nu era vocea fiarei. Dar nu; prin ușa întredeschisă a dulapului, Lewis putea să vadă fiara, însoțită de o tânără cu părul roșu. Aceasta vorbea fără încetare – fleacuri eterne ale unei minți limitate.

— O, dar mai ai... O, scumpule, o, dragule, e minunat. Ia uite...

Avea niște pastile în mână și le înghițea precum bomboanele, voioasă ca un copil în ziua de Crăciun.

— De unde le ai? Bine, nu-i nimic, dacă nu vrei să-mi spui.

Era mâna lui Phillipe, sau fiara furase pastilele pentru propriile sale scopuri? Seducea, în mod regulat, prostituate roșcate, drogându-le?

Sporovăiala enervantă a fetei încetă treptat, pe măsură ce pastilele își făceau efectul, transportând-o într-o lume aparte. Lewis o urmări, fermecat, cum începea să se dezbrace.

— E atât... de cald... aici...

Maimuța o privea, cu spatele la Lewis. Ce expresie era întipărită pe fața-i rasă? În ochi i se citea patimă, sau îndoială?

Deși destul de slabă, fata avea sâinii frumoși, albi, cu sfârcurile roz-aprins. Se întinse, înălțându-și brațele deasupra capului, iar globurile perfecte se ridicară și se turtiră ușor. Maimuța întinse o mână mare spre corpul fetei și o pișcă ușor de unul dintre sfârcuri, răsucindu-l între degetele negricioase. Fata suspină.

— Scot... tot de pe mine?

Maimuța mârâi.

— Nu ești prea vorbăreț, așa-i?

Fata își scoase fusta roșie, rămânând doar în chiloți. Se lungi pe pat, îmbătându-se cu frumusețea propriului ei corp și cu căldura bine venită din cameră, fără măcar să-și privească admiratorul.

Apăsător de greutatea corpului lui Solal, Lewis simți cum i se făcea rău din nou. Cu toate că picioarele îi amortiseră aproape complet și nu-și mai simțea mâna dreaptă, presată de partea din spate a dulapului, nu îndrăznea să se miște. Știa că maimuța era capabilă de orice. Dacă ar fi descoperit, ce-ar fi fost în stare să le facă, lui și fetei?

Fiecare parte a corpului îi era lipsită de vigoare și devastată de durere. Cadavrul lui Solal părea să devină din ce în ce mai greu, cu fiecare clipă. Coloana vertebrală îl durea cumplit, iar ceafa parcă îi era străpunsă de ace fierbinți de tricotat. Agonia devenea de nesuportat; începu să creadă că o să moară în această ascunzătoare patetică, în timp ce maimuța făcea amor.

Fata suspină și Lewis privi din nou spre pat. Mâna maimuței era între picioarele fetei, aceasta agitându-se sub mângâierile sale.

— Da, o, da! repetă ea neîncetat, pe când iubitul ei o dezbrăca de tot.

Era prea mult. Simți cum amețeala se instaura la nivelul cortexului. Așa arăta, oare, moartea? Lumini în cap și scâncete în urechi?

Închise ochii, pierzând astfel percepția vizuală a celor doi amanți, dar incapabil să împiedice zgomotul. Părea să continue la nesfârșit, invadându-i capul. Suspine, râsete, scurte țipete ascuțite.

În cele din urmă, doar întuneric.

•

Lewis se trezi pe un instrument invizibil de tortură; corpul îi fusese deformat de spațiul îngust al ascunzătorii. Ridică privirea.

Ușa dulapului era deschisă, iar maimuța se holba la el, încercând să rânjească. Era goală, cu trupul în mare parte ras. Un crucifix mic de aur strălucea în despicătura pieptului imens. Lewis recunoscuse imediat bijuteria. O cumpărase pentru Phillipe de pe Champs-Élysées, chiar înainte de război. Acum își găsisese locul într-un smoc de păr roșu-portocaliu. Fiara întinse mână spre Lewis, și acesta o apucă automat. Mâna palmată, aspră, îl trase de sub cadavrul lui Solal. Lewis nu putea să stea drept. Picioarele i se înmuiaseră, gleznele nu-i puteau suporta greutatea. Fiara îl sprijini. Simțind cum i se învârteste capul, Lewis privi spre dulap, acolo unde Solal zăcea încolăcit, cu fața la perete, precum un făt în uter.

Fiara închise ușa, mascând cadavrul, și îl ajută pe Lewis să ajungă la chiuvetă pentru a vărsa.

— Phillipe?

Lewis își dădu vag seama că femeia se mai afla încă în cameră; în pat, după o noapte de dragoste.

— Phillipe – cine-i ăsta?

Roșcata bâjbâia după pastile pe măsuta de lângă pat. Fiara făcu un salt și i le smulse din mâini.

— Ah... Phillipe... te rog! Vrei s-o fac și cu ăsta? O fac, dacă vrei. Doar să-mi dai înapoi pastilele. Făcu un gest spre Lewis. De obicei, n-o fac cu bătrâni.

Maimuța mârâi la femeie. Expresia feței acesteia se schimbă, ca și cum ar fi făcut aluzie, pentru prima dată, la clientul ei. Dar gândul era prea complicat pentru mintea încețoșată de droguri, așa încât renunță.

— Phillipe, te rog..., scânci ea.

Lewis privea maimuța. Aceasta luase fotografia de pe cămin. Unghia ei neagră se afla pe figura lui Lewis. Zâmbea. Îl recunoscuse pe Lewis, chiar dacă, după patruzeci și ceva de ani, acesta se schimbase foarte mult.

— Lewis, rosti creatura cu destulă ușurință.

Bătrânul nu mai avea nimic în stomac și nu mai simțea nicio durere. Era sfârșitul secolului, trebuia să fie gata pentru orice. Chiar să fie salutat ca un prieten al unui prieten de fiară, a cărei siluetă se distingea vag în fața sa. Știa că nu o să-i facă niciun rău. Probabil că Phillipe îi povestise maimuței despre viața lor împreună, făcând-o să-i iubească pe Catherine și Lewis la fel de mult ca pe el însuși.

— Lewis, rosti din nou creatura, și făcu un gest spre femeia așezată cu picioarele desfăcute pe pat, oferindu-i-o pentru plăcerea proprie.

Lewis clătină din cap.

Parțial ficțiune, parțial realitate.

Se ajunsese și aici: să i se ofere o femeie de către o maimuță goală. Dumnezeu, era ultimul, chiar ultimul capitol al povestirii începute de fratele bunicului său! De la dragoste la crimă și iarăși la dragoste. Dragostea unei maimuțe pentru un bărbat. El însuși o pricinuisse, cu visele sale pline de eroi fictivi, cufundat într-o

judecată absolută. El îl convinsese pe Phillipe să transforme în realitate povestirile unei tinereți pierdute. Era, trebuia să fie vinovat. Nu această sărmană maimuță, cu un mers semeț, pierdută între junglă și bursa de valori; nici Phillipe, care dorea să rămână tânăr pe vecie; și, cu siguranță, nici Catherine care, după acea seară, avea să fie complet singură. Era vinovat. Ale lui erau crimele, a lui era vinovăția, a lui pedeapsa.

Picioarele își mai recăpătaseră puțin puterile, așa încât Lewis se îndreptă, clătinându-se, spre ușă.

— Nu mai rămâi? întrebă roșcata.

— Această creatură..., nefiind în stare să-i spună animalului pe nume.

— Vrei să spui Phillipe?

— Nu se numește Phillipe, răspunse Lewis. Nici măcar nu-i o ființă umană.

— Fă ce vrei, spuse femeia, ridicând din umeri.

În spatele său, maimuța vorbea, rostindu-i numele. Dar, de data asta, în loc să articuleze un cuvânt pe jumătate mormăit, palatinul maimuței a redat inflexiunea vocii lui Phillipe cu mare precizie, mai bine decât papagalul cel mai bine dresat. Era vocea lui Phillipe, reprodușă perfect.

— Lewis, rosti creatura.

Nu o rugăminte. Nu o cerere. Doar un simplu nume, rostit pentru plăcerea de a numi un semen de-al său.

•

Trecătorii care l-au văzut pe bătrân cățărându-se pe parapetul lui Pont du Carrousel, l-au fixat cu privirea, dar n-au făcut nicio încercare de a-l împiedica să sară. Se clătină un moment, rămânând drept în picioare, apoi se aruncă în apa agitată, rece ca gheața.

Unul sau doi oameni se îndreptară spre cealaltă parte a podului, să vadă dacă bătrânul fusese luat de curent; așa se întâmplase. Se ridică o clipă la suprafață, cu fața vânătă și inexpresivă, ca a unui copil, dar un vârtej îi prinse picioarele și îl trase în adâncuri. Apa tulbure se închise, spumegând, peste capul său.

— Cine era? întrebă cineva.

— Cine știe?

•

Era o zi senină. Căzuse deja ultima zăpadă, iar dezghețul avea să înceapă pe la prânz. Păsările, bucuroase de soarele apărut brusc pe cer, se roteau peste Sacré-Coeur. Parisul începea să-și dezbrace hainele de iarnă; albeața lor virginală era prea murdărită, ca să mai poată fi purtată mult timp.

În mijlocul dimineții, o tânără cu părul roșu, la braț cu un bărbat mătăhălos și urât, se îndrepta, fără grabă, către scările de la Sacre Coeur. Soarele îi binecuvânta. Clopotele băteau.

Era o nouă zi.

FIUL PELICULEI DE CELULOID

UNU: FORȘPAN^{13}

În ciuda glonțului încasat, Barberio se simțea bine. Desigur, dacă respira profund, simțea o durere în piept, iar rana din coapsă nu arăta prea bine; dar mai fusese găurit și altădată, totul terminându-se, până la urmă, cu bine. Cel puțin, era liber: acesta era principalul lucru. Nimeni, se jură el, nimeni nu avea să-l mai închidă vreodată – mai degrabă s-ar sinucide, decât să fie încă o dată arestat. Dacă o să-l urmărească ghinionul și să fie iarăși încolțit, o să-și bage arma în gură, zburându-și creierii. Nicio șansă să fie târât din nou, viu, în acea celulă.

Viața era prea lungă, dacă stăteai închis și numărai secunde. Îi trebuise doar două luni pentru a învăța lecția respectivă. Viața era lungă, reiterată și plină de slăbiciuni, iar dacă nu erai atent, aveai să te gândești curând că ar fi mai bine să mori, decât să trăiești în acea latrină împruțită în care fuseseși închis. Mai bine să te spânzuri cu cureaua în mijlocul nopții, decât să înfrunți din nou încetineala cu care treceau încă douăzeci și patru de ore, optzeci și șase de mii patru sute de secunde.

Așa încât, jucă totul pe-o carte.

În primul rând, își cumpără un pistol de pe piața neagră a închisorii. Îl costă tot avutul său, plus o duzină de chitanțe la purtător, pe care urma să le onoreze în lumea de-afară, dacă dorea să rămână în viață. În al doilea rând, recurse la acțiunea cea mai simplă: escaladă zidul. Și oricare ar fi fost zeul protector al contrabandiștilor de băuturi alcoolice din această lume, s-a îngrijit și de el în acea noapte, pentru că, mamă Doamne, a sărit zidul și a luat-o la sănătoasa, fără ca nici măcar un câine să-i fi luat urma!

Polițiștii? Au dat-o-n bară în toate privințele, de duminică încoace, căutându-l acolo unde nu se dusesese niciodată, arestându-i fratele și cumnata sub bănuiala de a-l fi adăpostit, deși nici nu știau că evadase, dându-l în urmărire generală cu o descriere veche, în care avea cu zece kilograme mai mult decât acum. Toate acestea le auzise de la Geraldine, o doamnă pe care o curtase în

vremurile de demult, care-i bandajase piciorul și-i dăduse sticla de whisky, acum aproape goală din buzunar. Luase băutura, acceptând toată simpatia ei, și își văzuse de drum, încrezându-se în idioțenia legendară a polițiștilor și în zeul care-l adusese până aici.

Pe acest zeu îi numise Sing-Sing. Și-l imaginase ca pe un tip gras, cu un rânjet de la o ureche la alta, cu un salam de primă calitate într-o mână și o ceașcă de cafea neagră în cealaltă. În mintea lui Barberio, Sing-Sing avea aceeași burtă plină pe care o avusese el însuși acasă, în zilele în care maică-sa era încă întreagă la cap, iar el îi fusese singura mândrie și bucurie.

Din păcate, Sing-Sing privise în altă parte când singurul polițist cu ochi de vultur din tot orașul îl văzu pe Barberio ușurându-se într-o străduță lăaturalnică și-l recunoscă din vechiul buletin de urmărire generală. Tânărul polițist vru să facă pe eroul la nici douăzeci și cinci de ani. Era prea tâmpit pentru a lua în considerare focul de avertisment al lui Barberio. În loc să se adăpostească, lăsându-l pe Barberio s-o ia la sănătoasa, își forță norocul, repezindu-se direct spre el.

Barberio nu avu de ales. Trase.

Polițistul trase și el. Pesemne că Sing-Sing intervenise într-un fel sau altul, făcându-l pe polițist să-și greșească ținta, așa încât glonțul care ar fi trebuit să-l lovească pe Barberio drept în inimă îl nimeri în picior, dar îndreptând glonțul de răspuns al lui Barberio direct spre nasul polițistului. Ochiul-de-Vultur se prăbuși, ca și cum tocmai și-ar fi amintit de un *rendez-vous* cu pământul, iar Barberio fugi înfricoșat, înjurând și sângerând. Nu împușcase niciodată pe cineva până atunci și iată că începuse tocmai cu un polițist. Un adevărat debut pentru această meserie!

Totuși, Sing-Sing încă mai era cu el. Glonțul din picior îl durea, dar primul-ajutor acordat de Geraldine oprise sângerarea, whiskyul făcuse minuni contra durerii, și iată-l acum, o jumătate de zi mai târziu, obosit, dar în viață, țopăind într-un picior prin jumătate din oraș, urmărit atât de aproape de polițiștii răzbunători, încât părea să facă parte dintr-o paradă a psihopaților la balul polițiștilor. Acum, tot ceea ce-i cerea protectorului, era un loc în care să se

odihnească o vreme, pentru a-și trage sufletul și a-și planifica mișcările viitoare. Nu i-ar fi stricat deloc și o oră sau două de somn.

Problema era că îl dureau burta – o durere acută, chinuitoare, pe care o simțea din ce în ce mai mult în aceste zile. Poate că, după ce avea să se odihnească un timp, o să găsească un telefon și o să-l sune din nou pe Geraldine, rugând-o să-l ducă pe vreun doctor cu zăhărelul, pentru a-l determina să-l consulte. Plănuise să părăsească orașul înainte de miezul nopții, dar, acum, acest lucru nu mai părea o opțiune valabilă. Oricât de periculos ar fi fost, trebuia să rămână în localitate încă o noapte și, poate, cea mai mare parte a zilei următoare, căutând să se îndrepte spre o altă regiune, după ce își mai recupera forțele și i se scotea glonțul din picior.

Doamne, ce-l mai dureau burta! Probabil, un ulcer provocat de porcăriile de lături care se numeau hrană în închisoare. În acel loc, o mulțime de indivizi avea probleme cu burta și defecarea. Al naibii să fie dacă nu avea să se simtă mai bine după câteva zile în care o să mănânce doar pizza și o să bea numai bere!

Cuvântul cancer nu exista în vocabularul lui Barberio. Nu se gândise niciodată la boli incurabile, mai ales în legătură cu propria persoană. Ar semăna cu o vacă dusă la abator, care s-ar plânge, în așteptarea sfârșitului, de-o copită încarnată. În profesiunea sa, înconjurat de arme letale, un bărbat nu se așteaptă să piară din cauza unei tumori în burtă. Însă de-aici provenea durerea.

•

Clădirea din spatele cinematografului *Movie Palace* fusese un restaurant, dar un incendiu o distrusese cu trei ani mai înainte, și zona nu fusese niciodată curățată.

Nu era un loc bun pentru a reconstrui ceva pe el, și, de aceea, nimeni nu se arătase prea interesat de terenul respectiv. Zona fusese, odinioară, plină de viață, dar aceasta se întâmplase prin anii 60 și începutul anilor 70 – o decadă amețitoare, în care înfloriseră localurile de distracție: restaurante, baruri, cinematografe. Urmă decăderea inevitabilă. Din ce în ce mai puțini puști veneau pe-aici să-și cheltuiască banii: erau noi localuri de noapte de vizitat, noi locuri de văzut. Mai întâi, se închiseră barurile, apoi restaurantele.

Rămase doar *Movie Palace*, o amintire simbolică a unor zile cât de cât inocente, într-un cartier care devenea, cu fiecare an, mai sordid și mai periculos.

Rochița-rânduncii și lemnele putrezite răspândite peste tot acel teren părăsit îi conveneau de minune lui Barberio. Piciorul îl chinuia ca naiba, se poticnea din cauza oboselii, iar durerea din stomac devenea tot mai puternică. Avea nevoie, al dracului de repede, de un loc în care să-și pună jos capul obosit, să termine whiskyul și să se gândească la Geraldine.

Era un jumătate noaptea; zona era locul de întâlnire al pisicilor. Speriate, alergau printre buruienile de înălțimea unui om, în timp ce Barberio împinse deoparte câteva lemne și se făcu nevăzut în obscuritate. Zona mirosea a urină – de om și pisică, a gunoi, a focuri vechi, dar constituia un adevărat sanctuar.

La adăpostul peretelui din spate al cinematografului *Movie Palace*, Barberio se sprijini pe antebraț și aruncă afară din stomac o cantitate suficientă de whisky și suc gastric. Puțin mai departe, lângă perete, niște puști construiseră o ascunzătoare din grinzi, scânduri înnegrite de foc și bucăți încovoiate de fier. *Ideal*, gândi el, *un sanctuar în interiorul unui alt sanctuar*. Sing-Sing îi zâmbea mios. Gemând ușor – burta îl durea într-adevăr cumplit, în acea seară –, Barberio merse, clătinându-se, de-a lungul peretelui spre ascunzătoare și se strecură înăuntru pe ușă.

Altcineva folosisese acest loc pentru dormit; simțea sub mâini pânzele umede de saci, în timp ce se așeză iar o sticlă zăngăni, lovindu-se de-o cărămidă, undeva în stânga. În jur plutea un miros la care nu dorea să se gândească prea mult; era ca și cum canalele colectoare se revărsau. Una peste alta, era o adevărată mizerie, dar era mai sigur decât pe stradă. Se rezemă cu spatele de peretele cinematografului *Movie Palace* și își dădu frâu liber temerilor printr-o răsuflare lungă, înceată.

Nu mai departe de un cvartal, poate chiar jumătate, se auzi urlatul tânguitor al unei mașini de poliție, și sentimentul său de siguranță, de-abia câștigat, dispăru fără urmă. Știa că polițiștii se apropiau cu gândul de a-l ucide. Se jucau cu el, lăsându-l să creadă că scăpase, dându-i, în tot acest timp, târcoale ca rechinii, prefăcuți și tăcuți, așteptând momentul în care o să fie prea obosit

pentru a le mai opune rezistență. La naiba, ucisese un polițist, nu aveau să se dea în lături de la nimic de îndată ce aveau să-l găsească singur. O să-l crucifice.

În regulă, Sing-Sing, ce să fac acum? Renunță la privirea aia surprinsă de pe față și scoate-mă din această încurcătură!

Nimic, deocamdată. Apoi, zeul îi zâmbi cu ochiul minții și, coincidență, Barberio simți balamalele intrându-i în spate.

La dracu'! O ușă. Se rezema de-o ușă.

Gemând de durere, se răsuci și-și plimbă degetele peste acea porțiță de scăpare, aflată chiar în spatele său. La o simplă atingere, era o grilă de aerisire, nu mai mare de nouăzeci de centimetri pătrați. Poate ducea spre o conductă sau spre bucătăria cuiva – și ce dacă? Înăuntru era mai sigur decât afară: asta era prima lecție pe care orice nou-născut și-o băga în cap.

Sirena continua să urle; pielea lui Barberio se făcu ca de găscă. Respingător sunet! Doar auzindu-l, inima începu să-i bată mai tare.

Degetele groase pipăiră partea de jos a grilei de aerisire, în căutarea vreunei încuietori. La naiba, un lacăt, la fel de ruginit ca și restul părților metalice!

Haide, Sing-Sing, se rugă el, tot ce-ți mai cer este încă o șansă de scăpare, haide, lasă-mă să trec, și voi fi al tău pe vecie.

Trase de lacăt, dar la dracu', acesta nu avea de gând să cedeze atât de ușor! Fie că era mai rezistent decât părea, fie că el era mai slăbit – poate amândouă.

Mașina poliției se apropia cu fiecare secundă. Sirena înăbuși sunetul propriei sale respirații cuprinse de panică.

Scoase pistolul – ucigașul-de-polițist – din buzunar și încercă să-l folosească pe post de rangă; era prea scurt, pentru a fi folosit în acest fel, dar două lovituri, însoțite de înjurături, avură efectul scontat. Lacătul cedă, iar o ploaie de rugină îi împrășcă fața. Își reprimă un strigăt de triumf.

Urma doar să deschidă grila de aerisire și să scape din această lume nenorocită, în întuneric.

Își strecură degetele printre zăbrele și trase. Durerea, o durere continuă care cobora de la pânțele spre măruntaie, apoi spre picior, făcu să i se învârtă capul. *Lua-te-ar dracu, deschide-te, se adresă grilei de aerisire, deschide-te, Sesam!*

Ușa cedă.

Se deschise brusc, iar el se prăbuși pe spate, pe sacii îmbibați de apă. Se ridică într-o clipă, privind cercetător spre întunericul care era interiorul cinematografului *Movie Palace*.

Poate să vină mașina poliției, gândi el, optimist, *am o ascunzătoare care să-mi țină de cald*. Și, într-adevăr, era cald – de fapt o căldură aproape toridă. Aerul mirosea ca și cum ar fi fiert acolo o bună bucată de vreme.

Pradă unui cârcel, piciorul îl durea cumplit, în timp ce se târî prin ușă înspre bezna din spatele ei. Chiar în acel moment, mașina poliției dădu colțul străzii și sirena încetă să mai urle. Ceea ce auzea nu erau cumva pașii repezi și mărunți ai oamenilor legii?

Se răsuci stângaci în întuneric, simțind cum piciorul rănit ajunsese deja de mărimea unui pepene verde, și trase ușa-grilă după el. Simțea aceeași satisfacție că și când ar fi ridicat un pod mobil, lăsându-și dușmanul pe celălalt mal al șanțului cu apă. Într-un fel sau altul, nu avea nicio importanță dacă polițiștii deschideau ușa la fel de ușor, urmărindu-l în interior. Sincer ca un copil, era sigur că nimeni nu l-ar fi găsit aici. Atât timp cât nu-și putea vedea urmăritorii, nici aceștia nu-l puteau vedea.

Dacă polițiștii pătrunseseră până în acel loc, pentru a-l căuta, el nu-i auzise. Poate greșiseră, poate urmăreau vreun alt nenorocit de derbedeu de pe stradă, nu pe el. Ei bine, explicația putea fi oricare. Își găsise un loc minunat, în care să se odihnească o vreme – un lucru excelent.

Ciudat, dar aerul nu părea chiar atât de rău înăuntru. Nu mai era aerul stătut ce putea fi întâlnit într-o ieșire de urgență sau mansardă – atmosfera din ascunzătoare era vie. Nu era aer curat, nici vorbă de așa ceva – era vechi și îmbâcsit, însă viu. Aproape că îi cânta în urechi, îi făcea – precum un duș rece – pielea ca de găină, i se strecura prin nas și-i vâra gândurile cele mai ciudate în minte. Era la fel de bine ca și cum s-ar fi aflat sub influența unui drog. Fie că nu-l mai durea piciorul, fie că era prea distrat de imaginile din minte. Era plin până la refuz cu imagini: dansatoare, cupluri care se sărutau, despărțiri în gări, case vechi și întunecoase, actorii cowboy, aventuri submarine – scene pe care nu le trăise într-un milion de ani, dar care-l emoționau acum, de parcă ar fi fost o experiență

reală, adevărată și incontestabilă. Dorea să plângă în tot timpul despărțirilor; singura deosebire era că voia să râdă de actori, să arunce ocheade fetelor, să strige cât îl ținea gura după cowboy.

La urma urmei, ce loc era ăsta? Străpunse cu privirea vraja imaginilor care aproape îi distruseseră lumina ochilor. Se afla într-un spațiu nu mai larg de-un metru și douăzeci de centimetri, dar înalt, luminat de-o lumină pâlپătoare, care pătrundea prin crăpăturile peretelui interior. Barberio era prea amețit, pentru a recunoaște sursa luminii, iar urechile sale nu puteau înțelegе nimic din dialogul desfășurat pe ecranul situat de cealaltă parte a peretelui. Era *Satyricon*, cel de-al doilea din cele două filme de Fellini, prezentate în acea sâmbătă noapte la *Movie Palace*.

Barberio nu văzuse niciodată filmul, nici nu auzise de Fellini. L-ar fi dezgustat acest film cu homosexuali – o porcărie italiană. Prefera filme cu aventuri subacvatice sau de război. O, și cu dansatoare! Orice film cu dansatoare.

Curios, deși era singur în ascunzătoare, avea senzația ciudată că era urmărit. Prin caleidoscopul de imagini tip Busby Berkeley, desfășurat în interiorul craniului, simțea niște ochi, nu doar câțiva – ci mii – urmărindu-l. Senzația nu era atât de rea, încât să facă să te îmbeți, însă ochii se aflau în permanență acolo, holbându-se la el ca și cum ar fi fost ceva ce merita văzut, uneori râzând de el, uneori plângând, dar, de cele mai multe ori, pur și simplu privindu-l flămânzi.

Oricum, nu putea face nimic în privința lor. Membrele nu-l mai ajutau deloc – nu-și mai simțea nici mâinile, nici picioarele. Nu știa – probabil era mai bine așa – că, pătrunzând în acel loc, își redeschisese rana și că acum sângera de moarte.

Pe la două și cincizeci și cinci noaptea, în timp ce *Satyricon* se termina ambiguu, Barberio își dădu duhul în spațiul aflat între dosul vechii clădiri și peretele din spate al cinematografului.

Movie Palace fusese, odinioară, o misiune religioasă și, dacă Barberio ar fi privit în sus în timp ce trăgea să moară, poate ar fi zărit fresca stupidă, care reprezenta un Amfitrion divin, încă vizibil prin praful de cărbune, primind, astfel, propria-i Adormire. Însă muri, urmărind dansatoarele, ceea ce-i convenea de minune.

Peretele fals, cel care permitea pătrunderea luminii din spatele ecranului, fusese ridicat ca un perete de formă, pentru a acoperi fresca ce reprezenta Amfitrionul – o idee mai respectuoasă decât acoperirea permanentă a îngerilor cu vopsea; în plus, bărbatul care comandase modificarea aproape bănuise că cinematograful o să ardă, mai devreme sau mai târziu. În acest caz, dărâma pur și simplu peretele și devenea, din nou, adoratorul lui Dumnezeu, nu a lui Garbo.

Acest lucru însă nu avea să se întâmple. Deși șubred, cinematograful nu arse niciodată, iar filmele rulară mai departe. Toma necredinciosul – pe numele adevărat Harry Cleveland – muri, iar spațiul fu dat uitării. Niciun muritor nu mai știa de el. Dacă ar fi căutat prin tot orașul, Barberio nu ar fi putut găsi un loc mai secret în care să-și dea duhul.

Totuși, spațiul, aerul însuși, își trăise propria-i viață în cei cincizeci de ani. Ca un autentic rezervor, înmagazinase privirile pline de electricitate ale miilor, zecilor de mii de ochi. Spectatorii unei jumătăți de secol trăiseră, substituindu-se altora, prin intermediul ecranului de la *Movie Palace*, imprimându-și simpatiile și pasiunile pe imaginile tremurătoare, energia degajată de emoțiile lor întărindu-se, ca un coniac uitat de vreme, în aerul pasajului secret. Mai devreme sau mai târziu, energia trebuia să se descarce singură. Tot ce-i lipsea, era catalizatorul.

Până la cancerul lui Barberio.

DOI: FILMUL PRINCIPAL

După ce hoinări prin foaierul strâmt de la *Movie Palace* vreo douăzeci de minute, tânăra într-o rochie imprimată, cireșie-gălbuie, începu să fie evident agitată. Era aproape trei dimineața, iar filmele din spectacolul de noapte se terminaseră de mult.

Trecuseră opt luni de când Barberio murise în spatele cinematografului, opt luni plictisitoare în care afacerile merseseră, în cel mai bun caz, pe sponci. Totuși, cele două filme prezentate noaptea târziu – vinerea și sâmbăta – atrăgeau întotdeauna clienții. În acea noapte, rulasera două westernuri spaghetti, cu Eastwood. Fata în rochie cireșie-gălbuie nu părea, după opinia lui Birdy, un fan

al westernurilor – acestea nefiind chiar genul de filme care să atragă femeile. Poate venise, mai degrabă, pentru Eastwood decât pentru violența de pe ecran, deși Birdy nu găsisese niciodată ceva atractiv la acea față cu privirea etern încrucișată.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă Birdy.

Fata îl privi nervoasă.

— Îl aștept pe Dean, prietenul meu, zise ea.

— L-ai pierdut în înghesuială?

— S-a dus la toaletă la sfârșitul filmului și n-a mai apărut de atunci.

— Îi era... ăăă... rău?

— O, nu, răspuse repede fata, încercând să-și protejeze prietenul de orice tentativă de a-i pune la îndoială seriozitatea.

— Trimit pe cineva să-l caute, spuse Birdy.

Era târziu, era obosită, iar efectul amfetaminei se risipea treptat. Nu-i prea surâdea ideea de a rămâne mai mult timp decât era strict necesar în acest cinema de duzină. Voia acasă, în patul ei – și voia să doarmă. Doar să doarmă. La treizeci și patru de ani, hotărâse că se putea dispensa de sex. Patul era pentru dormit, mai ales pentru grășane.

Împinse ușa batantă și-și băgă capul în sală. O învălui un miros stătut de țigări, popcorn și sudoare; în sală era mai cald cu câteva grade decât în foaier.

— Ricky?

Ricky încuia ușa din spate, la capătul opus al sălii.

— Mirosul a dispărut cu totul, strigă el.

— Bine. Cu câteva luni în urmă, puțea al dracului de tare în spatele ecranului.

— Trebuie să fi fost vreun mort prin împrejurimi, afirmă Ricky.

— Poți să mă ajuți o clipă? strigă fata.

— Ce vrei?

Se apropie agale pe intervalul acoperit cu mochetă roșie, cheile zdrăgănindu-i la centură. Inscricția de pe tricou anunța: „Numai cei tineri mor de-a binelea.”

— Ai probleme? se interesă el, suflându-și nasul.

— O fată zice că prietenul i-a dispărut la toaletă.

Ricky păru necăjit.

— În toaletă?

— Exact. Vrei să arunci o privire pe-acolo? Nu te superi, nu?

Mai bine te-ai lăsa de bancuri proaste, gândi el, adresându-i un zâmbet șters. De-abia își mai vorbeau în ultimele zile. Petrecuseră prea multe momente plăcute împreună, ceea ce, pe termen lung, destramă întotdeauna o prietenie. În plus, Birdy făcu câteva remarcе rele – dar reale – în legătură cu amicii săi, iar el răspunsese cu aceeași monedă. După acest schimb de replici, nu își mai vorbiseră timp de trei săptămâni și jumătate. Acum se stabilise un armistițiu jenant, mai mult din bun-simț decât din alt motiv, armistițiu nerespectat în mod riguros.

Ricky se răsuci pe călcâie, o luă înapoi pe interval și se îndreptă spre toaletă, traversând sala de-a lungul rândului E și ridicând scaunele pe măsură ce înainta. Scaunele respective văzuseră și zile mai bune, dar acum arătau jalnic, unele necesitând reparații, altele trebuind înlocuite complet. Numai pe rândul E, patru scaune fuseseră deja spintecate, fără posibilitatea de a mai fi reparate – acum îl găsi și pe cel de-al cincilea, proaspăt mutilat în acea noapte, de vreun puști fără minte, plictisit de film și / sau de prietena sa, și prea drogat pentru a părăsi sala. Fusesse o vreme în care făcuse și el același lucru, considerându-l o lovitură contra capitaliștilor care controlau aceste localuri dezgustătoare. O vreme în care făcuse o mulțime de blestemății.

Birdy îl urmări pătrunzând grăbit în toaleta bărbaților. Așa o să fie satisfăcut, se gândi ea, zâmbind cu șiretenie, exact ceea ce-i trebuia. Și când te gândești că, în urmă cu vreo șase luni, i se aprinseseră călcâiele după el, deși, genul ei de bărbați erau cei subțirei, cu un nas ca al lui Durante și cu o cunoaștere aprofundată a filmelor lui de Niro. Acum, Birdy îl vedea exact cum era, o lepădătură de pe o corabie pierdută a speranței, încă toxicoman, teoretic bisexual, devotat primelor filme ale lui Polanski și pacifismului simbolic. Oricum, ce o fi fost în mintea lui? Același lucru care fusesse și într-a ei, se mustră Birdy, atunci când se gândise că vagabondul era sexy.

Așteptă câteva secunde, cu privirea ațintită asupra ușii. Văzând că nu mai apare, Birdy se întoarse o clipă în foaier, să vadă ce făcea fata. Aceasta fuma, ca o actriță amatoare lipsită de orice

talent, rezemată de balustradă, cu poala rochiei ridicată, scărpinându-și piciorul.

— Mă strânge, explică ea.

— Administratorul s-a dus să-l caute pe Dean.

— Mulțumesc, zise fata, continuând să se scarpine, sunt alergică.

Picioarele frumoase ale acesteia erau pline de bubulițe, ceea ce aproape că distrugea priveliștea.

— Asta-i din cauză că sunt înfierbântată și necăjită, încercă ea să explice. Devin alergică de câte ori sunt înfierbântată și necăjită.

— Vai!

— Știi, poate că Dean a plecat când eram întoarsă cu spatele. Ar face așa ceva. Nu dă doi bani pe nimic. Nu-l interesează.

Birdy își dădu seama că fata era pe punctul de-a izbucni în lacrimi, un fapt cu totul exasperant. Nu putea suporta lacrimile. Urlete, chiar bătăi, da. Lacrimi, în niciun caz.

— Totul va fi în ordine, zise ea, pentru a împiedica apariția lacrimilor.

— Nu, nu va fi, replică fata. Nu va fi în ordine, fiindcă e un ticălos. Îi tratează pe toți ca pe niște gunoaie.

Strivi țigara pe jumătate fumată sub vârful ascuțit al pantofilor de culoare cireșie, având mare grijă să stingă orice fragment de tutun încă aprins.

— Bărbaților nu le pasă, nu-i așa? întrebă ea, privind-o pe Birdy cu o franchețe care-ți topea inima.

Sub machiajul expert, părea de vreo șaptesprezece ani, nu mai mult. Rimelul era puțin șters, iar sub ochi avea cearcăne.

— Nu, replică Birdy, vorbind din propria-i experiență dureroasă. Nu, nu le pasă.

Birdy se gândi mâhnită că nu arătase niciodată atât de bine ca această nimfă obosită. Avea ochii prea mici, iar brațele prea grase – fii cinstită, fato, ești grasă de-a binelea! Se convinsese singură că brațele erau partea cea mai urâtă a corpului. O mulțime de bărbați se dădeau în vânt după săni mari sau dosuri de mărimi considerabilă, dar niciunul dintre cei pe care-i cunoscuse nu suporta brațele grase. Întotdeauna doreau să poată cuprinde încheietura mâinii iubitei între degetul mare și arătător ca o metodă

primitivă de a-și arăta afecțiunea. Însă încheieturile ei – ca să fie aspră cu propria-i persoană – erau practic invizibile. Mâinile grase se continuau cu antebrațe și cu brațe groase. Bărbații nu îi puteau cuprinde încheieturile, pentru că nu avea așa ceva, iar acel lucru le denatura sentimentele. Ei bine, asta era unul dintre motive, Birdy era foarte inteligentă – un dezavantaj pentru cineva care dorea ca bărbații să-i cadă la picioare. De aceea, afirma întotdeauna că brațele ei grase erau motivul pentru care nu avusese niciodată noroc în dragoste.

Fata din fața ei avea brațele la fel de zvelte ca ale unei dansatoare din Bali, încheieturile părând subțiri ca sticla și la fel de fragile.

Ți se făcea cu adevărat greață. Probabil că nu era deloc meșteră la vorbă. Dumnezeuule, fata avea toate avantajele!

— Cum te cheamă? întrebă Birdy.

— Lindi Lee, replică fata.

•

Avea să fie.

Ricky se gândi că făcuse vreo greșeală. *Aceasta nu poate fi toaleta*, își zise în gând.

Se afla pe ceea ce părea a fi strada principală a unui oraș de frontieră, văzută în vreo două sute de westernuri. O furtună de praf îl obligă să-și mijească ochii, pentru a-i proteja contra nisipului înțepător. Prin vârtejurile de aer ocru-cenușiu, i se păru că distinge magazinul universal, biroul șerifului și cârciuma, situate în locul cabinelor toaletei. Buruieni duse de vânt dansau, uneori, pe lângă el prin vântul fierbinte al deșertului. Sub picioare se întindea doar nisip presat – nici urmă de plăci de ceramică. Nimic care să semene, chiar pe departe, cu o toaletă.

Ricky privi spre dreapta, de-a lungul străzii, acolo unde, în planul al doilea și într-o perspectivă forțată, trebuia să fi fost peretele exterior al toaletei. Era, bineînțeles, o minciună totul era o minciună. Cu siguranță, dacă s-ar concentra, ar putea să-și dea seama, prin miraj, de felul în care s-a realizat totul: proiecțiile, efectele ascunse de lumină, decorurile de fundal, miniaturile – toate șmecheriile meseriei. Dar, deși se concentra cât de tare îi

permiteau condițiile ușor distanțate, pur și simplu nu putea descoperi locul de unde începea iluzia, pentru a o risipi.

Vântul continua să sufle, și buruienile să se rostogolească. Undeva, în mijlocul furtunii, ușa unui hambar se trântea, deschizându-se și închizându-se cu zgomot. Simțea chiar și mirosul bălegarului. Efectul era atât de perfect, încât i se tăie respirația de admirație.

Oricine crease aceste efecte extraordinare își dovedise din plin calitățile. Era impresionat, dar venise acum momentul să pună punct acestui joc.

Reveni la ușa toaletei. Dispăruse în spatele unui perete de praf. Brusc, se trezi singur și rătăcit.

Ușa hambarului continua să se trântască. Prin furtuna care devenea din ce în ce mai puternică, se auzeau oameni strigând unii la alții. Cărciuma și biroul șerifului dispăruseră și ele în praf. Ricky simți ceva ce nu mai încercase din copilărie: panica produsă de pierderea protectorului. În acest caz, părintele pierdut era reprezentat de mintea-i sănătoasă.

Undeva în stânga sa, din străfundurile furtunii, se auzi o împușcătură, și ceva îi fluieră în ureche; urmă o durere ascuțită, își duse încet mâna la lobul urechii, atingând locul dureros. O parte din ureche – lobul – dispăruse; avea sânge, sânge adevărat, pe degete. Cineva tocmai ratase ocazia să-i facă o gaură în cap – sau, efectiv, se juca cu el.

— Hei, omule, se adresă cuiva din lumea acestei ficțiuni de două parale, răsucindu-se pe călcâie, să vadă dacă nu-l putea localiza pe agresor.

Nu văzu pe nimeni. Praful îl învăluia în întregime și nu se putea deplasa în siguranță nici înainte, nici înapoi. Trăgătorul putea să fie în apropiere, așteptându-l să facă un pas în direcția sa.

— Nu-mi place, zise cu voce tare, sperând că lumea reală îl va auzi într-un fel sau altul și va interveni pentru a-i salva mintea drogată.

Se scotoci prin buzunarul jeanșilor după vreo capsulă cu drog, orice pentru ameliorarea situației, dar printre cusăturile buzunarului nu găsi nici LSD, nici măcar vreun nenorocit de Valium. Se simți

gol. Ce moment și-a găsit să se rătăcească în mijlocul coșmarurilor din romanele lui Zane Grey.

Răsună a doua împușcătură, dar, de data asta, nu se auzi şuieratul glonțului. Ricky era convins că acest lucru însemna că fusese împușcat, dar, nesimțind nicio durere și nevăzând nici urmă de sânge, se gândi cu greu la o certitudine.

Apoi, auzi pocnitura de neconfundat a ușii cârciumii și geamătul unui alt om, aflat undeva prin apropiere. Pentru o clipă, în peretele de praf se deschise o breșă. Să fi zărit prin ea cârciuma și un tânăr ieșind, împleticindu-se, pe ușă, lăsând în spate o lume pictată de mese, oglinzi și pistolari? Înainte de a-și focaliza corect privirea, breșa se închise cu un perete de nisip, fapt care-l determină pe Ricky să pună la îndoială ceea ce tocmai văzuse. Apoi, lucru de neînchipuit, tânărul pe care venise să-l caute se afla lângă el, la nici treizeci de centimetri, prăbușindu-i-se în brațe, cu moartea întipărită pe buzele albastre. Nu era îmbrăcat pentru un astfel de film, așa cum nu era nici Ricky. Jacheta fără pretenții era în stilul anilor 50, iar tricoul purta figură zâmbitoare a lui Mickey Mouse.

Ochiul stâng al lui Mickey era injectat, și sângele continua să-i curgă. Glonțul găsisese, fără greșală, inima tânărului.

Muri, folosindu-și ultima suflare pentru a întreba:

— Ce dracu' se întâmplă?

Cuvintele nu erau cele mai potrivite, dar le rostise din inimă. Ricky fixă un moment fața înghețată a tânărului, apoi, greutatea cadavrului deveni prea mare și nu avu altă alternativă decât să-i dea drumul. În clipa în care corpul atinse pământul, praful păru să se transforme, în vreo câteva secunde, în plăci de ceramică pătate de urină. Apoi, ficțiunea preluă din nou controlul, praful se învolbură, buruienile se rostogoliră înapoi și-n colo, iar Ricky rămase în mijlocul străzii principale din Deadwood Gulch cu un cadavru la picioare.

Ricky simți, dintr-o dată, ceva foarte rece în organism. Membrele începură să-i tremure ca într-o criză de coree^[14] și îl presa urgent nevoia să urineze. Încă o jumătate de minut, și își va fi udat pantalonii!

Undeva, se gândi el, undeva în această lume sălbatică, există un pisoar. Există un perete acoperit cu graffiti, cu numere de

telefon pentru obsedați sexuali, cu inscripția: „Acesta nu-i un loc în care să cazi” scrijelită pe plăcile de ceramică, alături de o serie de desene obscene. Există rezervoare de apă, suporturi pentru sulurile de hârtie igienică fără nimic pe ele, toalete cu capace rupte. Există mirosul cumplit de urină și pâțuri. Găsește-! Pentru numele lui Dumnezeu, găsește acel lucru real înainte ca ficțiunea să-ți producă un rău permanent.

Dacă, prin absurd, cârciuma și magazinul universal sunt cabinele toaletelor, atunci pisoarul trebuie să fie în spatele meu, conchise el. Așadar, dă-te înapoi. Nimic nu putea fi mai rău decât să rămână aici în mijlocul străzii în timp ce cineva îl lua drept țintă.

Doi pași, doi pași precauți – nimic în afară de aer. La cel de-al treilea – ei, ei, ce avem aici? Mâna sa atinse o suprafață rece de ceramică.

— Uhuuu! exclamă Ricky. Pisoarul!

Îl atinse, ca și cum ar fi găsit aur într-o ladă de gunoi. Nu simțea oare un miros slab de dezinfectant? Oh, da, Dumnezeule, el era!

Chiuind încă de bucurie, își trase fermoarul pantalonilor și începu să-și potolească durerea pe care o simțea în vezică, improșcându-se, în grabă, pe picioare. La dracu', ce iluzie avusese! Dacă s-ar întoarce acum, cu siguranță iluzia ar dispărea. Cârciuma, tânărul mort, furtuna – toate vor fi dispărut. Probabil, vreun efect secundar al drogurilor de proastă calitate, ceva care-i rămăsese în organism și-i jucase vreo festă memoriei. În timp ce ultimele picături îi cădeau pe pantofii din piele de căprioară, îl auzi pe eroul acestui film vorbind:

— De ce te ușurezi în mijlocul străzii, băiete?

Era vocea lui John Wayne, fidelă până la ultima silabă articulată nedeslușit, voce care venea chiar din spatele său. Ricky nici măcar nu se gândi să se întoarcă. Tipu' avea să-i zboare cu siguranță creierii. Avertismentul se simțea din voce: „Sunt gata să trag, fă ce nu trebuie, și ești mort.” Cowboy-ul era înarmat, pe când Ricky își ținea în mână doar scula, care nu se putea pune cu un pistol, chiar dacă ar fi fost într-o poziție mai avantajoasă.

Extrem de precaut, își vârî la loc arma, trase fermoarul și ridică mâinile. În fața lui, imaginea tremurătoare a peretelui toaletei dispăruse din nou. Furtuna urla, urechile îi țiuiau.

— În regulă, băiete, desfă centura și las-o să cadă. Ai auzit? întrebă John Wayne.

— Da.

— Încet și cu grijă – și ține-ți mâinile în așa fel încât să le văd.

Dumnezeule, individul chiar vorbea serios.

Încet și cu grijă, așa cum spusese omul, Ricky își desfăcu centura, o trase prin găicile jeansilor și-i dădu drumul pe jos. Cheile trebui să fi zăngănit atingând plăcile de ceramică – se ruga lui Dumnezeu să fi făcut-o. De unde așa noroc! Se auzi o bufnitură surdă și sunetul unui metal căzut pe nisip.

— În regulă, rosti Wayne. Acum mai merge. Ce-ai de spus în apărarea ta?

— Că-mi pare rău? făcu Ricky fără vlagă.

— Îți pare rău?

— Pentru că am urinat în stradă.

— Nu cred că-i suficient, zise Wayne.

— Chiar îmi pare rău. Am greșit.

— Ne-am saturat de voi, străinilor, prin aceste locuri. L-am găsit pe puștiul ăla cu pantalonii în jurul gleznelor, făcându-și nevoile în mijlocul cârciumii. Ei bine, asta-i grosolănie! Unde ați învățat voi, ticăloșilor, să faceți așa ceva? În școlile la modă din Est?

— Nu există destule cuvinte ca să-mi cer scuze...

— Bineînțeles că nu, rosti tăragănat Wayne. Ești împreună cu puștiul?

— Se poate spune și așa.

— Ce vorbe-s astea? întrebă el, înfigându-și pistolul în spatele lui Ricky; atingerea era, într-adevăr, reală. Ești cu el sau nu?

— Am vrut doar să spun că...

— Nu vrei să spui nimic prin aceste locuri, amice, asta s-o știi de la mine. Ridică cocoșul pistolului cu un sunet sec. De ce nu te-ntorci, fiule, să-ți vedem fața?

Ricky cunoștea continuarea. Omul se întorcea, încerca să scoată o armă ascunsă și Wayne îl împușca. Fără polemici, fără discuții legate de etica gestului – glonțul făcea o treabă mai bună decât cuvintele.

— Am spus să te-ntorci!

Foarte încet, Ricky se răsuca pentru a-l înfrunta pe supraviețuitorul a mii de schimburi de focuri – în fața lui se afla însuși John Wayne sau, mai degrabă, o personificare strălucită a lui. Un Wayne de la mijlocul carierei, înainte de a se îngrășa și de-a arăta bolnav. Un Wayne de pe Rio Grande, plin de praf din pricina drumurilor lungi, privind cruciș din cauza unei vieți petrecute cu privirea ațintită spre orizont. Lui Ricky nu-i plăcuseră niciodată westernurile. Ura toată masculinitatea agresivă, glorificarea eroismului de două parale. Generația sa pusese flori în țevile puștilor, iar el se gândise că fusese un lucru frumos în acel moment; de fapt, mai gândea la fel și acum.

Această figură, atât de pretins bărbătească, atât de intransigentă, personifica o mână de minciuni mortale, referitoare la gloria frontierei americane, moralitatea judecății sumare, sensibilitatea inimii brutelor. Ricky detesta această figură. De-abia se stăpânea să n-o pocnească.

La dracu', dacă actorul, oricare ar fi fost el, urma să-l împuște oricum, ce avea de pierdut dacă și-ar fi plantat pumnul drept în fața ticălosului? Gândul se transformă în faptă: Ricky își strânse pumnul, îl aruncă înainte, și articulațiile degetelor sale întâlneau bărbia lui Wayne. Actorul reacționa mai încet decât imaginea sa de pe ecran. Nu reuși să pareze lovitura, și Ricky avu prilejul să azvârle pistolul din mâna lui Wayne. Continuă cu o serie de lovituri la corp, așa cum văzuse în filme. Splendid!

Bărbatul mai solid se retrase sub lovituri și se poticni, pintenele cizmei agățându-i-se în părul băiatului mort. Își pierdu echilibrul și se prăbuși în praf, învins.

Ticălosul era la pământ! Ricky simți un fior pe care nu-l mai simțise niciodată: veselia produsă de triumful unei confruntări fizice. Dumnezeu, îl doborâse pe cel mai mare cowboy din lume! Gândirea critică îi fu copleșită de victorie.

Brusc, furtuna de nisip se întetă. Wayne era încă la pământ, plin de sângele scurs din nasul sfărâmat și buza crăpată. Nisipul îl acoperea deja, ca o cortină trasă peste rușinea înfrângerii.

— Ridică-te! ceru Ricky, încercând să profite de situație, înainte de a pierde complet ocazia.

Wayne păru să rânjească în timp ce furtuna îl învăluia.

— Ei bine, băiete, zise el, privind pieziș și frecându-și bărbia, o să scoatem un adevărat bărbat din tine...

Apoi, corpul îi fu erodat de nisipul adus de vânt și, o clipă, altceva îi luă locul, o formă pe care Ricky n-o putu desluși. O formă care era și nu era Wayne, o formă care se deteriora rapid, transformându-se în ceva inuman.

Nisipul îl bombarda deja cu furie, intrându-i în urechi și în ochi. Aproape sufocat, Ricky se îndepărtă, împleticindu-se, de locul luptei și găsi, ca prin minune, o ușă; înainte de a-și da seama unde se afla, furtuna violentă îl aruncă în tăcerea ce învăluia *Movie Palace*.

Aici, deși își făgăduise să se comporte curajos până ce avea să-i crească mustața, scoase un țipăt slab, care n-ar fi făcut-o de rușine nici pe Fay Wray, și leșină.

•

În foaier, Lindi Lee îi povestea lui Birdy motivul pentru care nu agrea foarte mult filmele.

— Vreau să spun că lui Dean îi plac filmele cu cowboy. Mie nu-mi plac chestiile de genul ăsta. Bănuiesc că n-ar trebui să-ți spun...

— Nu, e-n regulă.

— ... adică, eu cred că-ți plac cu adevărat filmele... doar lucrezi aici.

— Unele îmi fac plăcere, altele nu.

— Oh! Mă atrag filmele despre viața în sălbăticie, zise ea, părând surprinsă.

— Da...

— Știi doar. Animale... chestii de-astea.

— Da...

Birdy își aminti ceea ce-și închipuise despre Lindi Lee – faptul că nu era genul care să facă conversație. Am citit-o din prima.

— Mă întreb ce-l reține atât? se interesă Lindi.

Timpul pe care Ricky îl petrecuse în furtuna de nisip nu durase mai mult de două minute în timp real. Însă în filme timpul era flexibil.

— Mă duc să văd, îndrăzni să spună Birdy.

— Probabil a plecat fără mine, afirmă din nou Lindi.

— Vom afla.

— Mulțumesc.

— Nu te necăji, zise Birdy, atingând ușor brațul subțire al fetei, în timp ce trecea pe lângă ea. Sunt sigură că totu-i în ordine.

Dispăru prin ușile batante în sală, lăsând-o pe Lindi Lee singură în foaier. Lindi oftă. Dean nu era primul băiat care o părăsea doar pentru că nu-și arăta toate farmecele. Lindi avea propriile sale idei referitoare la momentul și la felul în care ar fi mers până la capăt cu un băiat. Acum, nu era nici momentul, și nici Dean nu era băiatul potrivit. Era prea superficial, prea terchea-berchea, iar părul îi mirosea a motorină. Dacă o părăsea, n-avea de gând să bocească după el. Așa cum zicea întotdeauna maică-sa, mai existau destui bărbați pe lumea asta.

Fixă cu privirea un poster care anunța filmul de atracție al săptămânii următoare, când auzi un zgomot înăbușit în spatele ei: un iepure tărcat, dolofan și somnoros ședea în mijlocul foaierei, holbându-se la ea.

— Salut, zise Lindi, adresându-se iepurelui.

Iepurele își lingeă blana.

Lindi Lee iubea animalele și îi plăceau filmele despre viața animalelor, în care creaturile erau prezentate în habitatul lor natural pe muzică de Rossini, filmele în care scorpionii executau cadriluri atunci când se împerecheau, iar fiecare pui de urs era numit, afectuos, o mică secătură. Înghițea cu lăcomie toate aceste chestii. Dar cel mai mult iubea iepurii.

Iepurele făcu două salturi spre ea. Lee îngenunche ca să-l mângâie. Era prietenos, cu ochii rotunzi, de culoare roz-aprins. Trecu sărind pe lângă ea, pe scări în sus.

— Vai, nu cred că ar trebui să urci acolo! zise fata.

Unul dintre motive era faptul că vârful scărilor se afla cufundat în întuneric, iar altul, că pe perete se afla inscripția: „Accesul permis doar personalului.” Însă iepurele părea hotărât și își continuă drumul, distanțându-se apreciabil atunci când fata începu să urce, și ea, scările.

În vârful scărilor, era întuneric beznă, iar iepurele dispăruse.

În locul iepurelui, se afla, cu ochi strălucitori, altcineva.

Iluziile puteau fi simple cu Lindi Lee. Nu era nevoie s-o atragi într-o ficțiune, ca în cazul băiatului, fata visa deja. Pradă ușoară.

— Salut, zise Lindi Lee, puțin înfricoșată de ceea ce se afla în fața ei.

Fata scrută întunericul, încercând să distingă o siluetă sau o față. Nimic. Nici măcar nu auzi respirația cuiva. Făcu un pas înapoi, dar, brusc, creatura se întinse după ea și o prinse înainte de-a se rostogoli pe scări, reducând-o la tăcere rapid.

Lee nu avea prea multă pasiune de oferit, dar creatura simți că ea putea să-i fie de folos într-un alt fel. Corpul delicat al fetei încă îmbobocea, orificiile nefiindu-i obișnuite cu invaziile. Creatura o purtă pe Lindi în sus pe scări și o puse la păstrare pentru cercetări ulterioare.

•

— Ricky? O, Dumnezeu, Ricky!

Birdy îngenunche lângă corpul lui Ricky și-l scutură. Cel puțin respira, și asta era ceva; deși, la prima vedere, părea plin de sânge, rana era, de fapt, doar o gaură în ureche.

Îl scutură din nou, mai tare; nicio reacție. După căutări frenetice, îi găsi pulsul: puternic și regulat. Evident, fusese atacat de cineva, probabil de prietenul pierdut al lui Lindi Lee. Și atunci, unde se afla acesta? Poate tot în toaletă, înarmat și periculos. Nicio șansă ca ea să fie atât de nebună, încât să pătrundă înăuntru și să arunce o privire pe-acolo – văzuse de prea multe ori scena respectivă. Femeie în Pericol: chestie obișnuită. Încăpere întunecoasă, bestie la pândă. Ei bine, în loc să se conformeze acestui clișeu, avea să facă ceea ce ea însăși le îndemna, în tăcere, pe eroine să facă: să-și înfrâneze curiozitatea și să anunțe poliția.

Lăsându-l pe Ricky acolo unde zăcea, străbătu intervalul și reveni în foaier.

Era pustiu. Fie că Lindi Lee renunțase complet să-și mai aștepte prietenul, fie că găsisse pe altcineva pe stradă s-o ducă acasă. Oricum, încuiase ușa de la intrare după ea, lăsând în aer o urmă de parfum. În regulă, asta ușura mult lucrurile, se gândi Birdy, îndreptându-se spre casa de bilete ca să telefoneze la poliție. Se simțea oarecum mulțumită că fata avusese bunul-simț să-și părăsească nenorocitul de prieten.

Ridică receptorul și imediat auzi o voce:

— Alo, zise vocea, nazală și insinuantă, e puțin cam târziu să folosești telefonul!

Nu era operatoarea, Birdy era sigură. Nici nu apucase să formeze numărul.

În plus, vocea semăna cu a lui Peter Lorre.

— Cine-i acolo?

— Nu mă recunoști?

— Doresc să vorbesc cu poliția.

— Aș vrea să-ți fac pe plac, chiar aș vrea.

— Te rog să închizi! E o urgență! Trebuie să telefonez la poliție.

— Te-am auzit de prima dată, continuă vocea tânguitoare.

— Cine ești?

— Ai mai întrebat asta.

— E cineva rănit. Te rog, vrei...

— Sărmanul Rick!

Îi cunoștea numele. Spusese „sărmanul Rick” de parcă ar fi fost un prieten drag.

Birdy simțea cum sudoarea îi răzbate prin fiecare por, adunându-se între sprâncene. Celălalt știa numele lui Ricky.

— Sărmanul, sărmanul Rick, repetă vocea. Totuși, sunt sigur că vom avea un happy-end, nu ești de aceeași părere?

— E o problemă de viață și de moarte, insistă Birdy, impresionată de modul stăpânit în care îi suna vocea.

— Știu, răspunse Lorre. Nu-i captivant?

— Du-te dracului! Închide telefonul! Sau ajută-mă...

— Să te ajut? Ce poate o grăsană ca tine să facă într-o astfel de situație decât să se smiorcăie?

— Ticălosu’ dracului!

— Plăcerea e de partea mea.

— Te cunosc?

— Da și nu – tonul vocii îi tremura.

— Ești un prieten al lui Ricky, așa-i? Unul dintre prietenii toxicomani cu care-și pierdea vremea. Un fel de joc idiot. Bine, ai făcut destule glume proaste, zise Birdy, acum închide telefonul înainte de a face ceva cu adevărat rău.

— Ești obosită, zise alinător vocea. Înțeleg... – vocea se schimbă magic, urcând cu o octavă –, ... încerci să-l ajuți pe

bărbatul pe care-l iubești... – acum timbrul era feminin, nuanța modificându-se, și din lingușitor deveni asemănător cu cel al unei pisici care torcea.

Și, brusc, era Garbo.

— Sărmanul Richard, rosti ea, adresându-se lui Birdy. A încercat atât de tare, nu-i așa?

Femeia părea blândă ca un miel.

Birdy amuți: personificarea era, fără doar și poate – ca și cea a lui Lorre –, la fel de feminină pe cât de masculină era prima.

— În regulă, sunt impresionată, acum lasă-mă să vorbesc cu polițiștii.

— Birdy, n-ar fi o noapte frumoasă numai bună pentru o plimbare? Doar noi două.

— Îmi știi numele!

— Firește. Sunt foarte apropiată de tine.

— Adică, cum foarte apropiată?

Răspunsul fu un râs gutural – râsul încântător al lui Garbo.

Birdy nu mai putea suporta. Șiretlicul era prea inteligent; simțea cum ceda în fața acelei voci, de parcă ar fi vorbit ea însăși cu starul.

— Nu, rosti fata în receptor, n-ai să mă convingi, auzi? Brusc, îi sări țandăra. Ești o impostoare! urlă ea atât de tare, încât simți receptorul tremurându-i în mână, apoi îl trânti în furcă.

Birdy deschise ușa biroului și se îndreptă spre ușa exterioară. Lindi Lee nu trântise, pur și simplu, ușa după ea. Era încuiată și zăvorâtă pe dinăuntru.

— Rahat! rosti încet Birdy.

Deodată, foaierul părea mai mic decât îl considerase până atunci; simți cum își pierde stăpânirea de sine. Se plesni mental peste față – reacția obișnuită a unei eroine aflate în pragul unui acces de isterie. Fii calmă, își recomandă ea.

Unu: ușa era încuiată. Lindi Lee n-o făcuse, Ricky nu putea să fi făcut-o, iar cu siguranță ea n-o făcuse. Ceea ce însemna...

Doi: Înăuntru era un nebun. Poate același – el sau ea – cu care vorbise la telefon. Ceea ce însemna...

Trei: El – sau ea – trebuie să fi avut acces la cealaltă linie telefonică, undeva în clădire. Singurul loc de unde putea s-o facă

era la etaj, în magazie. Nicio șansă ca ea să urce acolo. Motivul: Eroina în Pericol. Ceea ce însemna...

Patru: Trebuia să deschidă ușa cu cheile lui Ricky.

În regulă, deci trebuia să ia cheile de la Ricky.

Reveni în sală. Pâlpâiau, dintr-un motiv oarecare, luminile, sau nervul ei optic îi juca o festă? Nu, pâlpâiau ușor; întregul interior părea să oscileze, ca și cum ar fi respirat.

Ignoră-l; ia cheile.

O luă la fugă pe interval, conștientă, așa cum fusese întotdeauna când alerga, că sânii – dar și buclele – îi săltau ritmic. *Ce bine arăt*, gândi ea, *pentru cineva care are ochi să vadă*. Ricky gemea. Birdy căută cheile, dar centura îi dispăruse.

— Ricky..., rosti aceasta aproape de fața lui.

Gemetele se întetiră.

— Ricky, mă auzi? Rick, sunt eu, Birdy. Birdy.

— Birdy?

— Suntem încuiați înăuntru. Unde-s cheile?

— ... cheile?

— Nu ai centura, Ricky, zise ea încet, ca și cum ar fi vorbit cu un idiot, unde-s cheile?

Enigma pe care Ricky încerca s-o rezolve, în ciuda faptului că îl dureau cumplit capul, fu brusc soluționată, și el se ridică în picioare.

— Băiatul, rosti acesta.

— Ce băiat?

— În toaletă. Mort în toaletă.

— Mort? Of, Hristoase. Mort? Ești sigur?

Ricky părea să fi căzut într-un fel de transă. Nu se uita la ea, ci privea fix de la semidistanță, văzând parcă ceva ce Birdy era incapabilă să vadă.

— Unde-s cheile? repetă ea. Ricky. E important. Concentrează-te.

— Cheile?

Voia să-l plesnească, dar avea fața deja plină de sânge și ar fi fost ceva sadic...

— Pe podea, zise el, după un timp.

— În toaletă? Pe podeaua toaletei?

Ricky aprobă din cap. Mișcarea capului păru să-i readucă în minte o serie de gânduri cumplite; brusc, arăta de parcă ar fi fost pe punctul să plângă.

— Totul va fi în regulă, afirmă Birdy.

Mâinile lui Ricky se abătură asupra propriei fețe, pipăindu-și trăsăturile, un adevărat ritual de reasigurare.

— Sunt cu adevărat aici? întrebă el încet.

Birdy nu-l auzi, ocupată să-și adune toate puterile pentru a intra în toaletă. Nu mai încăpea nicio îndoială, trebuia să pătrundă acolo, fie că era sau nu un cadavru înăuntru.

— Intri, iei cheile și ieși. Fă-o, acum.

Păși înăuntru, gândindu-se că nu mai intrase niciodată într-o toaletă pentru bărbați și sperând sincer ca aceasta să fie prima și ultima dată.

Toaleta era aproape cufundată în întuneric. Lumina pâlpâia la fel de intermitent ca în sală, deși mai puțin evident. Rămase în ușă, permițând ochilor să se acomodeze câteva clipe cu obscuritatea, apoi cercetă cu privirea locul.

Toaleta era goală. Pe podea nu se afla niciun băiat, mort sau viu.

Totuși, cheile erau acolo. Cureaua lui Ricky zăcea în canalul de scurgere al pisoarului. O pescui, mirosul apăsător de dezinfectant producându-i dureri în sinusuri. Scoase cheile de pe inel, ieși din toaletă și reveni în atmosfera comparativ mai proaspătă a cinematografului. Totul se terminase, simplu ca bună-ziuă.

Ricky se ridicase de jos și se prăbușise pe unul dintre scaune, arătând mai bolnav și mai amărât decât fusese vreodată. Auzind-o pe Birdy, își ridică privirea.

— Am cheile, zise ea.

Ricky gemu. *Dumnezeule, pare bolnav*, gândi Birdy. Totuși, o parte din compasiune îi dispăruse. Evident, avusese halucinații, probabil de natură chimică. Era doar din vina sa.

— Ricky, nu-i niciun băiat acolo.

— Ce?

— Nu-i niciun cadavru în toaletă, absolut nimic. Ce drog ai luat?

— N-am luat, sincer.

— Ce tâmpenie! zise ea.

Îl suspecta că, într-un fel sau altul, pusese ceva la cale, deși festele nu erau genul lui. Ricky era aproape un puritan în această privință, iar asta fusese una dintre calitățile sale.

— Ai nevoie de un doctor?

Clătină ursuz din cap.

— Sigur?

— Am spus că nu vreau! se răsti el.

— Bine, am întrebat doar. Birdy înainta deja pe interval, mormăind ceva în barbă. Se opri la ușa foaierului și-i aruncă peste umăr: Cred că avem un intrus. Era cineva pe derivația telefonică. Vrei să păzești ușa principală în timp ce aduc un polițist?

— Imediat.

•

Ricky rămase așezat, sub lumina pâlpâitoare, și încercă să-și examineze starea mentală. Dacă Birdy a afirmat că băiatul nu era acolo, probabil că spunea adevărul. Cel mai bun mijloc de a verifica era să vadă cu propriii săi ochi. Atunci o să fie sigur că suferise o criză minoră de realitate produsă de vreun drog de proastă calitate, caz în care o să se ducă acasă, să pună capul jos și să se trezească mâine după-amiază în formă. Însă nu voia să-și bage capul în acea încăpere din care emana mirosul răului. Dacă Birdy se înșelase, și ea era cea care avea criza respectivă? Nu existau, oare, astfel de lucruri ca halucinațiile de normalitate?

Se ridică, clătinându-se, traversă intervalul și împinse ușa toaletei. Înăuntru era întuneric, dar vedea destul, pentru a-și da seama că nu erau nici furtuni de nisip, nici băieți morți, nici cowboy și nici măcar buruieni. *Ce minte mai am și eu! Să creeze perfect o lume alternativă atât de stranie! Minunată șmecherie!* Păcat că nu putea fi folosită la lucruri mai bune decât să-l înspăimânte de moarte. Nu poți câștiga întotdeauna, nu?

Atunci văzu sângele. Pe dalele de ceramică. O pată de sânge care nu provenea din urechea sa găurită, cantitatea fiind prea mare. Ha! Nu-și imaginase câtuși de puțin. Sânge, urme de cizme, toate semnele care indicau că văzuse cu adevărat ceea ce crezuse doar că văzuse. Dar, Dumnezeu din Ceruri, ce era mai rău? A vedea sau a nu vedea? N-ar fi fost mai bine să se fi înșelat și să fi fost doar puțin drogat în acea seară, decât să fi avut dreptate și să se

afle în mâinile unei puteri care putea, realmente, să schimbe lumea?

Ricky se holbă la dâra de sânge și se luă după ea, traversând toaleta, spre cabina aflată în stânga razei sale vizuale. Ușa era închisă; înainte fusese deschisă. Ucigașul, oricare ar fi fost, lăsase acolo cadavrul băiatului – Ricky știa acest lucru fără să se mai uite.

— În regulă, zise el, acum te-am prins.

Împinse ușa. Aceasta se deschise larg și Ricky dădu nas în nas cu băiatul, rezemat de scaunul toaletei, cu picioarele desfăcute și brațele atârând în jos.

Ochii îi fuseseră scoși. Nu era o treabă bine făcută – nu de un chirurg. Îi fuseseră, pur și simplu, smulși, lăsând o dâră însângerată pe obraji.

Ricky își astupă gura cu mâna, impunându-și să nu vomite. Stomacul i se revoltă, dar îl ascultă, și Ricky se repezi spre ușa toaletei ca și cum cadavrul ar fi fost pe punctul de a se ridica și a-și cere înapoi banii pentru biletul de intrare.

— Birdy... Birdy...

Cățeaua aia grasă se înșelase, cum se mai înșelase! Moartea se afla aici – poate ceva mai rău.

Ricky ieși în fugă din toaletă, pătrunzând în sala cinematografului.

Luminile de pe pereți dansau ușor în penumbră, topindu-se asemenea lumânărilor aflate pe punctul de a se stinge. Întunericul ar fi prea mult pentru el, și-ar pierde mințile.

I se păru ceva familiar în modul în care pâlpâiau luminile, ceva de care nu-și putea da seama. Rămase o clipă pe interval, pierdut, fără speranță.

Apoi auzi vocea și își ridică privirea, deși ghici că, de data asta, era Moartea.

— Salut Ricky, spunea ea, în timp ce se apropia de-a lungul rândului E.

Nu era Birdy. Nu, Birdy nu purtase niciodată o rochie albă, subțire, nu avusese niciodată buze atât de cărnoase, nici păr atât de fin sau ochi atât de plini de promisiuni. Spre el pășea Monroe, trandafirul distrus al Americii.

— N-ai de gând să mă saluți? îl muștră ea cu blândețe.

— ... ăăă...

— Ricky. Ricky. Ricky. După atâta timp...

După atâta timp? Ce voia să spună cu „după atâta timp”?

— Cine ești?

Ea îi zâmbi radioasă.

— Ca și când n-ai ști.

— Nu ești Marilyn. Marilyn e moartă.

— Nimeni nu moare în filme, Ricky, o știi la fel de bine ca și mine. Întotdeauna poți pune înapoi pelicula de celuloid...

... iată de ce-i aducea aminte pâlpâirea luminilor – de pâlpâitul produs de trecerea peliculei prin deschizătura proiecteurului, imagine după imagine, o iluzie a vieții create dintr-o succesiune perfectă de morți neînsemnate.

— ... și iată-ne din nou, vorbind, cântând. Râse, glacial: Nu ne ratăm niciodată replica, nu îmbătrânim niciodată, nu ne desincronizăm niciodată...

— Nu ești reală, zise Ricky.

Păru puțin plictisită de observație, ca și cum ar fi fost pedantă.

Ajunsese deja la capătul rândului și se afla la nu mai mult de-un metru de el. De la această distanță, iluzia era la fel de fermecătoare și completă ca întotdeauna. Brusc, vru s-o aibă, chiar acolo, pe interval. Și ce naiba dacă era doar o ficțiune: poți să regulezi ficțiunile, dacă nu intenționezi să te căsătorești.

— Te vreau, zise Ricky, surprins de propria-i grosolănie.

— Eu te vreau, replică ea, ceea ce-l surprinse și mai mult. De fapt, am nevoie de tine. Sunt foarte slăbită.

— Slăbită?

— Nu-i ușor să fii în centrul atenției. Ți dai seama că ai nevoie tot mai mult de această atenție. Ai nevoie de oameni care să te privească. Toată noaptea, toată ziua.

— Te privesc.

— Sunt frumoasă?

— Orice-ai fi, ești o zeiță.

— Sunt a ta, asta sunt.

Era un răspuns perfect. Se autodefinia prin el. „Exist în funcție de tine; sunt făcută pentru tine, din tine.” Fantezia perfectă.

— Continuă să mă privești, să mă privești pentru totdeauna, Ricky. Am nevoie de privirile tale iubitoare. Nu pot trăi fără ele.

Cu cât o țintuia mai mult cu privirea, cu atât mai puternică părea să-i devină imaginea. Pâlpâirea luminilor aproape încetase; calmul se așternuse peste acel loc.

— Vrei să mă atingi?

Ricky se gândise că nu avea să întrebe vreodată.

— Da.

— Bine.

Ea îi zâmbi lingușitor, iar el se întinse să o atingă. Fantasma îi evită elegant vârful degetelor în ultima clipă și fugi, râzând, în de-a lungul intervalului, spre ecran. Ricky o urmă, nerăbdător. Voia să se joace – perfect, din punctul lui de vedere.

Fantasma intrase într-o fundătură. Nu exista nicio ieșire în această parte a cinematografului și, judecând după avansurile făcute, cunoștea acest lucru. Ea se răsuci și se lipi de perete, cu picioarele puțin desfăcute.

Ricky se afla la câțiva metri, când o briză venită de nicăieri îi ridică rochia în jurul taliei. Aceasta râse, mijindu-și ochii, în timp ce jupa de mătase se ridică, dezgolindu-i corpul. Nu purta nimic pe dedesubt.

Ricky se întinse din nou după ea, dar, de data asta, nu-i evită atingerea. Rochia se ridică și mai sus, iar el se holbă uluit la acea parte a corpului lui Marilyn pe care n-o văzuse niciodată, la blana ce fusese visul milioanelor de oameni.

Văzu sânge. Nu mult, câteva urme de degete pe partea interioară a coapselor. Strălucirea desăvârșită a corpului ei era puțin mată. Ricky continua să se holbeze: buzele i se întredeschiseră pe măsură ce ea își mișca șoldurile, iar el înțelese că scânteierea umedă din ea nu era seva corpului, ci cu totul altceva. În timp ce mușchii acesteia se mișcau, ochii însângerați pe care îi îngropase în propriul corp se mișcă și se ațintiră asupra lui.

Marilyn își dădu seama, din expresia întipărită pe fața lui, că nu-i ascunsese destul de adânc, dar unde era să-și ascundă fructele muncii o fată care nu avea pe ea aproape nimic care să-i acopere goliciunea?

— Tu l-ai ucis, spuse Ricky, fără să-și mute privirea de la buzele și de la ochii care priveau iscoditori dintre ele.

Imaginea era atât de captivantă și primitivă, încât îi suprimă oroarea resimțită în pânțele. Într-un mod pervers, dezgustul îi alimentă dorința, în loc s-o omoare. Și ce dacă era o ucigașă – era o legendă.

— lubește-mă, rosti fantasma. lubește-mă pentru totdeauna.

Ricky se apropie, deși știa prea bine acum că acest lucru însemna moarte. Moartea era un lucru relativ, nu? Marilyn era moartă în realitate, dar vie aici – fie în creierul său, fie în matricea bâzâitoare a aerului, fie în amândouă –, iar el putea să fie cu ea.

O îmbrățișă, și Marilyn făcu la fel. Se sărutară. Era ușor. Buzele îi erau mai moi decât își imaginase, și Ricky simți aproape o durere în pelvis, atât de puternică era dorința de-a fi în ea.

Brațele subțiri ca ramurile sălciilor îi înconjură talia, și el se simți ca într-un adevărat paradis de lux.

— Mă faci puternică, zise ea, privindu-mă în acest fel. Trebuie să fiu privită, altfel mor. E starea naturală a iluziilor.

Îmbrățișarea fantasmei devenea tot mai strânsă; brațele care-l înconjuraseră pe la spate nu mai semănau aproape deloc cu ramurile de salcie. Ricky încercă să se elibereze.

— N-are rost, îi gânguri ea în ureche. Ești al meu.

Ricky întoarse capul spre spate să-i vadă brațele, dar observă, cu surprindere, că acestea semănau acum cu niște lațuri – ceva fără mâini, degete sau încheieturi.

— Iisuse Hristoase! exclamă el.

— Privește-mă, băiete, zise fantasma.

Cuvintele își pierduseră delicatețea. Nu mai era Marilyn cea care-l ținea în brațe; nimic care să semene cu ea. Îmbrățișarea deveni și mai puternică, plămânii i se goliră, strânsoarea împiedicându-l să tragă aer în piept. Coloana vertebrală cedă sub presiune, iar durerea i se propagă fulgerător prin tot corpul ca o lumină extrem de puternică, explodându-i în ochi, într-o jerbă de culori.

— Ar fi trebuit să pleci din oraș, rosti Marilyn, în timp ce fața lui Wayne se ivi de sub curbele oaselor perfecte ale obrazilor ei.

Privirea lui Wayne era trufașă, Ricky zăbind-o doar o secundă înainte ca imaginea să dispară și altcineva să apară din spatele acestor fețe celebre. Ricky întrebă, pentru ultima oară în viață:

— Cine ești?

Cel care-l luase în captivitate nu răspunse. Se hrănea cu fascinația lui Ricky; chiar în timp ce acesta îl privea fix, două organe gemene țâșniră din corpul creaturii, ca niște coarne de melc – poate niște antene –, transformându-se în sonde care ținteau capul lui Ricky.

— Am nevoie de tine, zise creatura, vocea nefiind nici a lui Wayne, nici a lui Monroe, ci una aspră, necultivată – vocea unui criminal. Sunt al dracului de slăbit și mă consumă faptul că mă aflu în această lume.

Orice era, se hrănea cu privirile lui Ricky, cândva adoratoare, acum îngrozite. Simțea cum îi aspira viața prin ochi, desfătându-se cu privirile sufletului pe care i le arunca în timp ce pierea.

Știa că trebuia să fie aproape mort, pentru că nu mai respirase de mult. Parcă trecuseră câteva minute, dar nu putea fi sigur.

În timp ce-și asculta bătăile inimii, coarnele îi înconjură capul și i se lipiră de urechi. Senzația era dezgustătoare chiar și în starea de reverie în care se afla, așa încât vru să strige, cerându-i creaturii să se oprească. Însă degetele își croiau deja drum în capul său, spărgându-i timpanele și continuând să înainteze, ca niște tenii iscoditoare, prin creier și prin craniu. Chiar și acum mai era în viață, țintuindu-l cu privirea pe cel care-l tortura, știind că degetele creaturii îi căutau globurile oculare, împingându-le din spate.

Brusc, ochii i se făcură cât cepele, apoi, desprinzându-se din locașurile lor, fură proiectați afară din orbite. Pentru o clipă, văzu lumea dintr-un unghi diferit în timp ce simțul vederii i se scurgea în jos pe obraji. Își văzu propriile buze, bărbia...

Era o experiență înspăimântătoare, dar, din fericire, de scurtă durată. Apoi, trăsăturile sub care Ricky trăise vreme de treizeci și șapte de ani dispărură la jumătatea rolei, și el se prăbuși grămadă în brațele ficțiunii.

•

Seducerea și uciderea lui Ricky durase mai puțin de trei minute. Între timp, Birdy încercase toate cheile de pe inelul acestuia, dar nu

reuși să deschidă ușa cu niciuna. Dacă n-ar fi fost atât de perseverentă, poate s-ar fi întors în sală și ar fi cerut ajutor. Dar orice chestie mecanică, chiar încuietorile și cheile, constituiau o provocare pentru feminitatea ei. Disprețuia felul în care bărbații afixau o superioritate instinctivă față de femei atunci când era vorba despre motoare, sisteme și procese logice. A naibii să fie, dacă avea să se întoarcă scâncind la Ricky pentru a-i spune că nu putea deschide blestemata asta de ușă!

În momentul în care renunță să mai încerce, Ricky renunțase și el la viață. Mort pentru totdeauna. Birdy înjură într-un limbaj colorat cheile și se recunoscuse învinsă. Ricky se pricepea, cu adevărat, la lucrurile astea nenorocite, ceea ce ea n-avea să reușească vreodată. Atmosfera devenea claustrofobică. Îi dispăcea să fie închisă acolo, neștiind cine bănuia la etaj.

Și acum, ca să pună capac la toate, luminile din foaier începură să pâlpaie, murind treptat.

Ce dracu se întâmpla în locul ăsta?

Fără niciun avertisment, luminile se stinseră cu totul, și Birdy fu sigură că auzise o mișcare în spatele ușilor sălii. O lumină pătrunse din partea opusă, mai puternică decât cea a unei lanterne – o lumină tremurătoare, vie.

— Ricky? riscă ea să întrebe, adresându-se întunericului. Acesta păru să-i înghită cuvintele. Fie că așa se întâmpla, fie că nu credea cătuși de puțin că acolo era Ricky, ceva îi spunea să vorbească – dacă trebuia neapărat – în șoaptă:

— Ricky?...

Buzele ușilor batante plescăiră încet, ca și cum ceva s-ar fi lipit de ele pe cealaltă parte.

— ... tu ești?

Atmosfera era încărcată de electricitate statică. Aceasta îi trosnea sub pantofi, în timp ce pășea spre ușă, iar părul de pe brațe i se zbârlise. Lumina din partea exterioară devenea tot mai strălucitoare cu fiecare pas.

Se opri, gândindu-se dacă era bine să-și mai continue cercetările. Știa că acolo nu era Ricky. Poate că era bărbatul sau femeia de la telefon, sau vreun nebun cu ochii bulbucați, căruia îi plăcea să hărțuiască femei grase.

Făcu doi pași înapoi, spre casa de bilete, și de sub pantofi îi ieșiră scânteii; se întinse sub tejghea după Amicul-Ticăloșilor – o bară de fier, ținută acolo de când fusese încolțită în birou de trei viitori hoți, cu capete rase și burghie electrice. Țipase de parc-ar fi fost sfârșitul lumii, și cei trei fugiseră, dar își jură că, data următoare, o să-i bată până o să-i lase lași, mai degrabă decât să fie terorizată. Și Amicul-Ticăloșilor, lung de-un metru, era arma aleasă.

Înarmată, se răsuci spre ușile batante.

Brusc, acestea se deschiseră, și un vuiet îi pătrunse în cap; apoi o voce rosti, acoperind vuietul:

— la să te văd, puștoaico!

Un ochi, un singur ochi imens, umplea cadrul ușii. Vuietul o asurzea; ochiul clipea, uriaș, umed și indolent, cercetând cu privirea păpușa din fața lui cu insolența Singurului Zeu Adevărat, creatorul Pământului și al Cerului de celuloid.

Birdy se simțea îngrozită – asta era cuvântul. Nu era vorba de un fior provocat de cineva-care-te-urmărea, nici de o anticipare desfătătoare și nici de o frică ademenitoare. Era o frică adevărată, o frică izvorâtă din măruntaie, la fel de naturală și urâtă ca și excrementele.

Își auzea propriile-i scâncete sub privirea neînduplecată a Ochiului, simțind cum i se înmuiau picioarele. Curând o să se prăbușească pe covorul din fața ușii și, cu siguranță, acolo o să-și găsească sfârșitul.

Apoi își aduse aminte de Amicul-Ticăloșilor. Dragă Amic-al-Ticăloșilor, binecuvântată fie inima ta falică! Ridică bară cu amândouă mâinile și alergă spre Ochi, rotind-o prin aer.

Înainte de a-l lovi, Ochiul se închise, lumina dispăru, și ea rămase din nou în obscuritate, având încă înregistrată pe retină imaginea.

Cineva rosti în întuneric:

— Ricky e mort.

Doar atât. Era mai rău decât Ochiul, mai rău decât toate vocile moarte ale Hollywoodului, pentru că știa, într-un fel sau altul, că era adevărat. Cinematograful devenise un abator. Dean, prietenul lui

Lindi Lee, murise așa cum spusese Ricky, iar acum era mort și Ricky. Toate ușile erau încuiate. Era un joc în doi – ea și creatura.

Se repezi spre scări, nesigură de ce avea să facă, dar știind cu siguranță că ar fi fost curată sinucidere să rămână în foaier. În clipa în care puse piciorul pe prima treaptă, ușile batante se deschiseră din nou în spatele ei, și ceva se luă după ea, rapid și pâlpâitor. Se afla cu un pas sau două în urmă, în timp ce Birdy urca scările cu răsuflarea tăiată, blestemându-și gabaritul. Șiruri de lumini strălucitoare trecură pe lângă ea, asemenea primelor sclipiri explozive ale unui foc de artificii. Creatura pregătea o altă șmecherie, Birdy era sigură de asta.

Ajunse în capul scărilor, cu admiratorul încă pe urmele ei. În față, coridorul luminat de un singur bec murdar nu părea să-i fie de prea mare ajutor. Coridorul se întindea pe toată lungimea cinematografului și pe el se înșiruiau ușile câtorva magazii pline de rahaturi: postere, ochelari tridimensionali, fotografii mucegăite. Birdy era sigură că o magazie avea o ieșire de incendiu. Dar care? Mai fusese pe-aici doar o singură dată, cu doi ani în urmă.

— La dracu'! La dracu'! La dracu'!

Alergă spre prima magazie. Ușa era încuiată. Bătu în ea, protestând. Rămase încuiată. La fel, următoarea. La fel, cea de-a treia. Chiar dacă și-ar reaminti în care magazie se afla ieșirea de urgență, ușile erau prea masive pentru a le sparge. Poate ar reuși, folosindu-se de Amicul-Ticăloșilor și având la dispoziție vreo zece minute. Însă Ochiul se afla în spatele ei – nu mai dispunea nici de zece secunde, darămite de zece minute.

Rămânea doar confruntarea directă. Se răsuci pe călcâie, murmurând o rugăciune, ca să se afle cu fața spre scări și spre următor. Nu era nimeni în capul scărilor.

Se holbă la dispunerea becurilor, moarte acum, și la vopseaua cojită de pe pereți, ca și cum ar fi vrut să descopere creatura invizibilă, dar aceasta nu se afla câtuși de puțin în fața ei, ci în spate. Strălucirea izbucni iar în spatele ei și, de data asta, se aprinseră artificii, focul devenind lumină, lumina transformându-se în imagini, și celebritățile pe care aproape le uitase începură să se reverse de-a lungul coridorului spre ea. Scene decupate dintr-o mie de filme, fiecare cu legătura sa unică. Birdy începu, pentru

prima dată, să înțeleagă originile acestei specii remarcabile. O fantomă în proiectorul cinematografului: un fiu al peliculei de celuloid.

- Dă-mi sufletul tău, rostiră cele „o mie de stele”.
- Nu cred în suflete, replică ea pe același ton.
- Atunci, dă-mi ceea ce ai dat ecranului, ceea ce dă toată lumea. Dă-mi un pic de dragoste.

Asta era ceea ce toate acele scene jucau la nesfârșit în fața ei. Erau toate momentele în care spectatorii erau uniți, într-un mod magic, cu ecranul, sângărând prin ochii acestuia, privind și iar privind. Făcuse și ea, adesea, același lucru. Văzuse un film și fusese impresionată atât de puternic, încât aproape simțise o durere fizică în clipa în care pe ecran apăruse genericul de sfârșit, și iluzia se terminase – simțise că lăsase o parte din ea însăși, o parte a eului interior, acolo, printre eroi și eroine. Poate că așa făcuse. Poate că aerul îi transportase dorințele și le depozitase pe undeva, amestecate cu încărcătura celorlalte inimi – toate adunându-se în vreun loc potrivit până...

Până aici. Până la acest copil al pasiunii lor colective, acest seducător tehnocruntat, comun, grosolan și cu totul încântător.

Foarte bine, gândi ea, una e să-ți înțelegi călăul și cu totul altceva să-l determini să renunțe la obligațiile profesionale.

Chiar în timp ce dezvățea enigma, nu se putea abține să nu se delecteze cu imaginile existente în creatură. Imagini fugare ale vieților pe care ea le trăise, fețe pe care le iubise. Mickey Mouse dansând cu o mătură, Gish în *Crinul strivit*, Garland – cu Toto lângă ea –, urmărind tornada ce întuneca cerul Kansasului, Astair în *Piccolino*, Welles în *Cetățeanul Kane*, Brando și Crawford, Tracy și Hepburn – actori atât de întipăriți în inimile noastre, încât nu mai aveau nevoie de prenume. Și cu atât mai bine să fii sâcâit de aceste momente, să ți se arate doar preambulul sărutului, nu sărutul însuși; palma, nu împăcarea; umbra, nu monstrul; rana, nu moartea.

Fără îndoială, creatura o subjuga. Era legată la ochi la fel de sigur că și cum creatura i-ar fi scos din locul lor și i-ar fi înlănțuit.

- Sunt frumos? întrebă creatura.

Da, era frumos.

— De ce nu mi te oferi?

Birdy nu mai gândea, capacitatea de analiză îi secase – brusc, ceva apăru în harababura de imagini care continuau s-o asalteze. „Dumbo”. Elefantul gras. Elefantul gras – nici mai mult, nici mai puțin decât elefantul gras, pe care ea îl considerase ca fiind al ei.

Vraja se rupse. Își mută privirea de la creatură. Pentru o clipă, văzu, cu coada ochiului, ceva nesănătos și murdar sub aspectul fascinant. Toți copiii din bloc o numiseră, încă din copilărie, Dumbo. Trăise cu acest nume ridicol vreme de douăzeci de ani, fără a fi capabilă să scape de el. Corpul gras al creaturii îi reamintea de propria ei grăsime, privirea lui pierdută, de propria ei izolare. Își imaginea creatura în corpul mamei sale, condamnată ca un Elefant Nebun, și dori s-o bată măr pe această ființă sentimentală.

— E o minciună sfruntată! îi strigă ea cu dispreț.

— Nu știu ce vrei să spui, protestă creatura.

— Atunci, ce se află sub toată această vigoare? Probabil ceva foarte urât.

Luminile începură să pâlpâie, iar parada forșpanurilor se poticni. Birdy zări o altă formă, mică și întunecată, stând la pândă în spatele cortinei de lumini. În ea se citea îndoiala. Îndoiala și frica de moarte. Birdy era sigură că-i simțea frica, de la zece pași.

— Cine ești? Birdy făcu un pas spre creatură. Ce ascunzi?

Descoperi o voce. O voce umană, înspăimântată.

— N-ai nicio treabă cu mine.

— Ai încercat să mă ucizi.

— Vreau să trăiesc.

— Și eu.

Se întuneca în acest capăt al coridorului și, în plus, se simțea un miros vechi și urât, de putrefacție. Birdy cunoștea mirosul respectiv – unul animalic. Primăvara trecută, după topirea zăpezii, găsise o mortăciune în curtea din spatele apartamentului. Greu de spus ce era: un câine de talie mică, o pisică mai mare. Un animal domestic, care murise de frig în timpul zăpezilor din decembrie anterior; plin de viermi, de culoare gălbuie, cafenie, roz-trandafirie – o grămadă albastră cu o mie de componente în mișcare.

Acum simțea aceeași duhoare. Poate că era, cumva, mirosul corpului din spatele fantasmei.

Făcându-și curaj, cu ochii încă amăgiți de „Dumbo”, Birdy înainta spre mirajul tremurător, cu Amicul-Ticăloșilor ridicat, în caz că această creatură ar fi încercat vreo șmecherie.

Scândurile îi scârțâiau sub picioare, dar era prea interesată de creatura pe care o hăituia, pentru a mai da atenție acestor avertismente. Sosise momentul să-l captureze pe ucigaș, să-l scuture bine și să-l facă să-și dezvăluie secretul.

Aproape că parcurseră tot coridorul, ea înaintând, creatura retrăgându-se.

Brusc, sub greutatea lui Birdy, scândurile se transformară într-un adevărat vârtej de mici fragmente, și ea se prăbuși prin podea într-un nor de praf. Dădu drumul Amicului-Ticăloșilor în încercarea de-a se prinde de ceva, dar scândurile, mâncate de viermi, se fărâmițară sub degete.

Căzu neîndemânatică și ateriză ca un bolovan pe ceva moale. Mirosul de putrefacție, incomparabil mai puternic aici, îi ridică conținutul stomacului în gât. Întinse mâna să-și regăsească echilibrul în întuneric, dar întâlni doar o materie vâscoasă și rece. Se simțea de parcă ar fi fost aruncată într-o ladă cu pește, parțial curățat de intestine. Deasupra ei, lumina nerăbdătoare strălucea printre scânduri, căzându-i pe pat. Birdy privi în jur, deși Dumnezeu știa că nu dorea așa ceva, și-și dădu seama că zăcea pe rămășițele unui bărbat, al cărui cadavru fusese împrăștiat de devoratori pe o suprafață destul de mare. Îi veni să urle. Instinctul îi spuse să-și sfâșie fusta și bluza, ambele îmbibate cu materia organică respectivă; însă nu putea să apară goală în fața fiului peliculei de celuloid.

Creatura încă o privea.

— Acum știi, rosti fantasma, pierdută.

— Ăsta-i...

— Ăsta-i corpul pe care l-am ocupat cândva. Se numea Barberio. Un criminal mărunț, care n-a aspirat niciodată la celebritate.

— Iar tu?

— Cancerul său. Sunt acea parte din el care aspira spre ceva, care năzuia să fie mai mult decât o celulă umilă. Sunt o boală visătoare. Nu-i de mirare că-mi plac filmele.

Fiul peliculei de celuloid plângea peste marginea podelei sfărâmate, expunându-și adevăratul său corp, acum când nu mai avea niciun motiv să folosească un nume celebru.

Era o creatură scârboasă, o tumoare dezvoltată din pasiuni irosite. Un parazit de forma unui melc, cu structura unui ficat crud. Pentru o clipă, o gură fără dinți, prost modelată, îi apăru pe cap și spuse:

— Va trebui să găsesc o nouă modalitate de a-ți mânca sufletul.

Creatura se lăsă să cadă în spațiul îngust, lângă Birdy. Fără haina pâlpâitoare de lumini tehnicolore, era de mărimea unui copil mic. Birdy se dădu înapoi, în timp ce creatura își întindea un sensor pentru a o atinge, dar posibilitatea evitării era limitată. Spațiul era îngust, puțin mai departe fiind blocat cu ceea ce păreau să fie niște scaune rupte și cărți de rugăciuni aruncate la gunoi. Nu exista altă ieșire în afară de aceea prin care pătrunsese, aflată la vreo patru metri și jumătate deasupra capului.

Cu titlu de încercare, cancerul îi atinse piciorul, și Birdy simți cum îi venea rău; nu se putu abține, chiar dacă îi era rușine să cedeze unor reacții atât de primitive. O revoltă cum n-o mai făcuse nimic înainte și îi aduse în minte imaginea a ceva avortat.

— Du-te dracului! se adresă ea creaturii, lovind-o cu piciorul în cap.

Aceasta însă continua să înainteze, masa ei diareică prinzându-i picioarele. Îi simțea mișcarea agitată a măruntaielor pe măsură ce se ridica spre ea.

Apăsarea creaturii pe abdomenul și ventrele ei era aproape sexuală și, revoltată de propriile-i gânduri, Birdy se întrebă melancolică dacă o astfel de creatură năzuia spre sex. Ceva din insistența sensorilor, a căror formă se schimba mereu în contact cu pielea ei, scormonindu-i cu blândețe sub bluză, întinzându-se pentru a-i atinge buzele, avea rost doar dacă exprima o dorință carnală.

Atunci, lasă-l să vină, gândi ea, lasă-l să vină, dacă trebuie s-o facă.

Îi permise să se urce, târându-se, pe corpul ei, luptându-se tot timpul cu impulsul de a-l arunca jos – apoi declanșă capcana. Se rostogoli pe pământ.

Ultima dată când se cântărise, avusese o sută zece kilograme – acum, probabil, avea mai mult. Creatura se trezi sub ea, înainte de a-și da seama cum, sau ce se întâmplase, în timp ce prin pori i se scurgea toată vlaga bolnăvicioasă.

Creatura se lupta, dar oricât se agită, nu putea să iasă de sub corpul lui Birdy. Aceasta își înfipsese unghiile în ea și începuse s-o sfâșie, spintecând pielea subțire ca de păianjen și provocând și mai multe secreții. Urletele de mânie ale creaturii se transformară în urlete de durere. După o bucată de vreme, boala visătoare încetă să se mai împotrivească.

Birdy rămase un moment imobilă. Nimic nu se mișca sub ea. În cele din urmă, se ridică în picioare. Imposibil de știut dacă tumoarea era moartă. N-ar fi supraviețuit, după toate standardele cunoscute de Birdy. În plus, nu avea de gând s-o mai atingă din nou. Mai degrabă s-ar lupta cu însuși Diavolul, decât să mai îmbrățișeze încă o dată cancerul lui Barberio.

Privi în sus, spre coridorul de deasupra, și căzu pradă disperării. Oare avea să moară aici, precum Barberio? Apoi, uitându-se în jos, spre adversarul ei, observă grilajul. Nu fusese vizibil câtă vreme era noapte afară. Acum se crăpa de ziuă și dăre zoioase de lumină pătrundeau printre zăbrele.

Se aplecă spre grilaj, trase cu putere și, deodată, lumina invadă spațiul strâmt din jurul ei. Se strecură, într-adevăr, cu multă greutate prin ușa mică, având tot timpul senzația că simțea creatura târându-i-se în sus pe picioare; reuși, totuși, să ajungă în lumea reală doar cu sânii plini de vânătăi.

Zona abandonată nu se schimbase considerabil de la vizita lui Barberio. Era doar mai năpădită de urzici decât înainte. Birdy rămase o vreme respirând aerul proaspăt, apoi se îndreptă spre gard și spre strada aflată dincolo de acesta.

Grăsana cu privirea sălbatică și hainele urât-mirositoare fu ocolită cu grijă, deopotrivă de vânzătorii de ziare și de câini, în timp ce se îndrepta spre casă.

TREI: SCENE CENZURATE

Nu așa se termină totul...

Polițiștii ajunseră la *Movie Palace* la scurt timp după ora nouă și jumătate. Birdy îi însoțea. Cercetările descoperiră atât cadavrele mutilate ale lui Dean și Ricky, cât și rămășițele lui „Sonny” Barberio. La etaj, în colțul coridorului, se găsi un pantof cireșiu.

Birdy nu spuse nimic, dar știa adevărul. Lindi Lee nu părăsise niciodată cinematograful.

Birdy fu judecată pentru o dublă crimă, pe care nimeni nu credea, cu adevărat, că o comisese, și achitată din lipsă de probe. Decizia tribunalului o puse sub observație psihiatrică pentru o perioadă de cel puțin doi ani. Poate că femeia nu comisese nicio crimă, dar, cu siguranță, era nebună de legat. Povești despre cancere umblătoare nu fac nimănui niciun bine.

•

Primăvara următoare, Birdy renunță să mai mănânce o săptămână întreagă. În această perioadă, reuși să elimine doar apă, dar era suficient pentru a-i încuraja prietenii că, în cele din urmă, o să caute să rezolve Marea Problemă.

În acel weekend, Birdy lipsi douăzeci și patru de ore.

•

Birdy o găsi pe Lindi Lee într-o casă părăsită din Seattle. Îi luase urma cu ușurință; sărmanei Lindi îi era greu să-și controleze propria comportare în acele zile, ca să nu mai vorbim de încercarea de a scăpa de niște urmăritori potențiali. Întâmplarea făcea ca părinții să fi renunțat s-o mai caute, cu câteva luni înainte. Doar Birdy continuase, plătinând un detectiv care să-i dea de urmă; în final, răbdarea îi fu răsplătită la vederea acelei frumuseți trecătoare, mai firavă ca întotdeauna, dar încă o frumusețe, șezând în camera goală. Prin aer bâzâiau muștele, iar în mijlocul încăperii, zăceau excremente, probabil umane.

Birdy pătrunse în încăpere cu un pistol în mână. Lindi Lee, cufundată în gândurile ei – sau poate ale creaturii –, înălță privirea și-i zâmbi. Zâmbetul dură doar o clipă, înainte ca parazitul din Lindi să recunoască fața lui Birdy, să vadă pistolul și să-și dea seama exact de scopul vizitei.

— Ei bine, zise creatura, ridicându-se pentru a-și întâmpina vizitatoarea.

Ochii și gura lui Lindi Lee erupseră, la fel vaginul și anusul, urechile și nasul, tumoarea revărsându-se din ele în râuri șocante, de culoare roz-aprins. Se mai revărsa, târându-se, din sânii lipsiți de lapte, dintr-o tăietură în degetul mare, dintr-o zgârietură de pe coapsă. Venea din orice deschizătură aflată pe corpul lui Lindi.

Birdy ridică pistolul și trase trei focuri. Cancerul se întinse către ea, apoi se dădu înapoi, se împletici și se prăbuși, rămânând nemișcat. Birdy scoase calm din buzunar sticla cu acid, deșurubă capacul și-i goli conținutul arzător, deopotrivă peste diavolul uman și peste tumoare. Creatura nu scoase niciun sunet în timp ce corpul i se dizolvă, împrăștiind în jur un fum usturător; ea o lăsă acolo, pe acea porțiune însorită a podelei.

Birdy păși în stradă, cu sentimentul datoriei împlinite, și-și văzu de drum, plănuiind cu toată convingerea să trăiască mult după ce genericul de sfârșit al acestei comedii speciale avea să se fi terminat.

RAWHEAD REX

Dintre toate armatele cuceritoare care călcaseră, de-a lungul secolelor, pe străzile din Zeal, doar pașii turiștilor de duminică aduseseră, în cele din urmă, locuitorii satului la capătul răbdării. Toleraseră legiunile romane și pe cuceritorii normanzi, supraviețuiseră suferințelor produse de războiul civil, fără a-și pierde identitatea proprie în favoarea forțelor de ocupație. Dar, după secole dominate de cizme militare și arme de tot felul, turiștii – noii barbari – cuceriseră satul Zeal, folosind, ca arme, politețea și banii-gheață.

Locul era ideal pentru o invazie. Situat la șaptezeci și doi de kilometri Sud-Est de Londra, printre livezile și câmpurile cultivate cu hamei din Kent, Zeal era destul de departe de metropolă, pentru ca o călătorie aici să fie o adevărată aventură, și, totuși, destul de aproape, pentru o retragere rapidă în caz de vreme urâtă. Din mai și până-n octombrie, Zeal devenea, în fiecare weekend, o adevărată cârciumă pentru londonezii însetați. Aceștia mișunau prin sat în fiecare sâmbătă ce promitea să fie însoțită, însoțiți de câini, mingi de plastic, copii, copiii copiilor, lăsându-i pe aceștia să se împrăstie în cete urlătoare pe terenurile înverzite, apoi revenind la cârciuma „Omul înalt”, ca să schimbe impresii în compania halbelor de bere caldă.

Din partea lor, locuitorii din Zeal nu erau chinuiți, în mod exagerat, de turiștii de duminică; cel puțin, ei nu vărsau sângele nimănui. Însă chiar această lipsă de agresiune dădea invaziei un caracter cu atât mai perfid.

Treptat, oamenii plictisiți de viața din metropolă începură să schimbe, încet, dar sigur, atmosfera din sat. Mulți se gândiră să se stabilească la țară, încântați de casele de piatră, amplasate printre stejarii seculari, vrăjiți de porumbeii care-și făcuseră cuiburi în tisele din cimitir. Chiar și aerul pe care-l trăgeau adânc în piept părea – cel puțin așa spuneau – mai proaspăt aici: aerul adevăratei Angliei.

La început, puțini, apoi din ce în ce mai mulți, începură să facă oferte pentru hambarele goale și casele părăsite, împrăștiate prin

Zeal și împrejurimi. Puteau fi văzuți în fiecare weekend cu vreme frumoasă, stând în mijlocul urzicilor și al molozurilor, făcând planuri cum să mărească bucătăriile sau unde să instaleze jacuzzi-urile. Și, deși mulți dintre ei, o dată reîntorși în confortul din Kilburn sau St. John's Wood, se hotărau să rămână acolo, în fiecare an, unul sau doi făceau o afacere avantajoasă cu vreun sătean, cumpărând un pogon de teren.

Așadar, pe măsură ce anii treceau și localnicii din Zeal se curățau de bătrânețe, sălbaticii bine crescuți le luau locul. Deși ocupația se desfășura pe nesimțite, era vizibilă pentru ochiul unui cunoscător. Era evidentă din teancurile de ziare de la Poștă, căci care localnic din Zeal ar fi cumpărat vreodată revista *Harper and Queen* sau ar fi frunzărit *The Times Literary Supplement*? Schimbarea mai era simțită și prin mașinile noi, strălucitoare, care umpleau singura stradă îngustă, numită în batjocură Șosea – coloana vertebrală a satului Zeal –, dar și prin bârfele auzite la „Omul înalt”, semn sigur că afacerile străinilor deveniseră subiect de dezbatere și de glume.

Într-adevăr, o dată cu trecerea timpului, invadatorii găsiseră un loc și mai stabil în inima satului Zeal, demonii veșnici ai vieților lor febrile – Cancerul și Infarctul – urmărindu-și victimele chiar în acest ținut nou descoperit, pentru a-și cere drepturile. Ca și romanii, înaintea lor, ca și normanzii și toți ceilalți invadatori, navetiștii își lăsară amprenta cea mai puternică pe acest teren cu iarbă, uzurpat, nu clădind pe el, ci fiind îngropați sub el.

•

Era mijlocul unui septembrie rece și umed – ultimul septembrie al satului Zeal.

Thomas Garrow, singurul fiu al decedatului Thomas Garrow, transpira din greu, săpând într-un colț al câmpului numit Trei Pogoane. Fusese o furtună violentă în ziua precedentă – joi – iar solul era îmbibat cu apă. Curățarea și pregătirea terenului pentru semănatul de anul viitor nu se dovedea, așa cum crezuse, o treabă ușoară, dar Thomas jurase orbește că avea să termine până la sfârșitul săptămânii. Îndepărtarea pietrelor și a resturilor de mașini vechi, pe care taică-său – un ticălos leneș – le lăsase să ruginească acolo unde rămăseseră, era o muncă dificilă.

Trebuie să fi fost ani buni, ai dracului de buni, reflectă Thomas, dacă taică-său își permisesese să lase mașini în perfectă stare de funcționare să ajungă fiare vechi. Iar dacă se gândea mai bine, și-a putut chiar permite să lase nearată cea mai mare parte a celor trei pogoane. Și ce pământ fertil era! La urma urmei, asta era Grădina Angliei: pământul însemna bani. În aceste vremuri de strâmtoare, nimeni nu-și putea îngădui să lase în paragină trei pogoane. Dar, lisuse Hristoase, munca era grea – genul de muncă pe care taică-său îl pusese s-o facă în tinerețe și pe care o urâse cu înverșunare de-atunci. Totuși, trebuia făcută.

Ziua începuse bine. Tractorul mergea ca uns, după ce fusese verificat, iar cerul dimineții era plin de pescărușii veniți tocmai de pe coastă pentru un ospăț cu viermi proaspăt scoși din pământ. Pescărușii îi ținură companie cu țipetele lor răgușite, obrăznicia și irascibilitatea acestora fiind întotdeauna distractivă. Apoi, după ce Thomas revenise pe câmp, după un prânz lichid la „Omul înalt”, lucrurile intrară pe un făgaș prost. Motorul începu să dea rateuri, deși, recent, abia cheltuisese pentru el două sute de lire; și tocmai când se apucase din nou de lucru, doar de câteva minute, găsisese piatra.

Era o simplă piatră, ieșind cu vreo treizeci de centimetri din pământ, cu diametrul vizibil de aproape un metru, cu suprafața netedă și goală; nici măcar licheni nu creșteau pe ea; se vedeau numai câteva creștături care ar fi putut constitui, cândva, cuvinte. Poate o scrisoare de dragoste – mai degrabă ceva de genul „*Kilroy a fost aici*”, sau cel mai probabil o dată și un nume. Orice ar fi fost odinioară, un monument funerar sau o piatră de hotar, acum stătea în drum. Trebuia s-o dezgroape, căci altfel, anul viitor, o să aibă cu aproape trei metri mai puțin teren arabil. Nicio șansă ca vreun plug să tragă brazdă în jurul unui bolovan atât de mare.

Thomas era surprins că blestemata de piatră fusese lăsată pe câmp atât timp, fără ca cineva să se fi deranjat s-o îndepărteze. Însă trecuse destulă vreme de când Trei Pogoane nu mai fusese cultivat – cu siguranță, nu în ultimii treizeci și șase de ani. Și, poate, dacă se gândea mai bine, nici în timpul vieții tatălui său. Pentru vreun motiv oarecare (dacă l-ar fi știut vreodată, acum îl uitase), această bucată din pământul familiei Garrow fusese lăsată în

paragină de-a lungul multor ani buni de semănat, poate chiar timp de generații. De fapt, își aducea vag aminte că cineva, probabil tatăl său, afirmase că niciodată nu aveau să crească grâne în acest loc. Ce aiureală! În afară de urzici și de volbură, orice ar fi fost plantat pe aceste trei pogoane abandonate ar fi crescut mai des și mai rodnic decât în oricare altă parte a ținutului. Așa încât, nu exista niciun motiv din lume pentru care hameiul să nu se dezvolte din plin aici. Poate și niște pomi fructiferi, deși aceștia necesitau mai multă îngrijire și dragoste decât credea Thomas că le-ar fi putut oferi. Indiferent ce s-ar fi hotărât să planteze, cu siguranță ar fi obținut o recoltă bogată de pe un teren atât de roditor, prilej cu care și-ar putea redresa situația financiară dezastruoasă.

Numai dacă reușea să dezgroape această piatră blestemată!

Aproape că se gândea să angajeze pe unul dintre excavatoriștii de pe șantierul de construcții aflat la capătul de nord al satului, pentru a-și aduce aici „fălcile mecanice” și a extrage piatra în doar două secunde. Însă mândria îl împiedica să alerge după ajutor la cel mai mic necaz. Oricum, treaba era mult prea ușoară. O să scoată singur piatra, așa cum ar fi făcut-o și taică-său. Așa hotărâse. Dar, două ore și jumătate mai târziu, își regreta hotărârea pripită.

Căldura toridă a după-amiezii devenise acidă, iar aerul era înăbușitor, în lipsa oricărei brize. Dinspre dealurile calcaroase din Sud se auzeau câteva tunete slabe, și Thomas simțea cum electricitatea statică din aer îi ridica părul de pe ceafă. Cerul de deasupra câmpului era acum pustiu – pescărușii, prea capricioși pentru a mai rămâne prin preajmă, după ce toată distracția se terminase, plecaseră, folosindu-se de curenții ascendenți de aer cald și sărat.

Chiar pământul, reavăn, după ce fusese întors de lama tăioasă în acea dimineață, emana acum un miros urât; în timp ce săpa solul negru din jurul pietrei, mintea lui Thomas se îndreptă, iremediabil, spre putrefacția care-l făcea atât de mănos. Gândurile îi rățăceau în jurul nenumăratelor morți nesemnificative petrecute pe fiecare palmă a terenului pe care tocmai îl săpa. Nu era obișnuit să gândească astfel, iar propria sa morbiditate îl întristă. Se opri o clipă, rezemat de hârleț, regretând că dăduse pe gât, la prânz, și

cea de-a patra halbă de bere Guinness. În mod normal, cantitatea era destul de inofensivă, dar astăzi i se învârtea prin stomac, la fel de neagră ca și pământul de pe hârleț, luptând cu resturi de acid gastric și hrană pe jumătate digerată.

Gândește-te la altceva, își impuse el, sau o să vomîți.

Pentru a-și distra atenția de la ceea ce i se întâmpla în stomac, privi spre câmp. Nimic bizar – doar o suprafață aproximativ pătrată de teren, delimitată de un gard viu, neîngrijit, de păducel. În umbra gardului, zăceau una sau două păsări moarte: un graur și încă ceva, de nerecunoscut de la acea distanță. Ceva lipsea, dar nu era atât de neobișnuit. Curând avea să vină toamna – vară fusese prea lungă și prea toridă pentru gustul său.

Privind mai sus peste gardul viu, observă norul de forma unui cap de mongol descărcând un fulger deasupra dealurilor. Din strălucirea după-amiezii mai rămăsese doar o dungă subțire și albastră la orizont.

În scurt timp, va ploua, se gândi el cu bucurie. O ploaie rece – poate o aversă ca cea din ziua precedentă. De data asta, va curăți cum trebuie aerul.

Thomas privi fix în jos spre piatra de neclintit și o lovi cu hârlețul. Se produse o flăcăruie albă, de forma unui arc.

Înjură, tare și colorat, piatra, pe el însuși, apoi terenul. Piatra stătea, efectiv, în șanțul pe care-l săpase, sfidându-l. Aproape că-și epuizase opțiunile: săpase solul din jur până la o adâncime de șaizeci de centimetri, introdusese dedesubt țărugi de lemn, legați între ei cu lanțuri, apoi folosisse tractorul pentru a o ridica. Degeaba. O să fie nevoie să sape mai adânc și să înfigă țărugi mai mult în pământ. Nu avea de gând să se lase bătut de o blestemată de piatră.

Mormăind, începu iarăși să sape. O picătură de ploaie îi căzu pe dosul mâinii, dar de-abia îi acordă atenție. Știa din experiență că o astfel de muncă necesita un singur lucru: capul jos, atenția concentrată. Își impuse să nu se mai gândească la altceva decât la pământ, hârleț, piatră și corpul său.

Apăsa hârlețul, îl scotea. Apăsa, scotea – un ritm hipnotic al efortului. Transa era atât de totală, încât nu-și dădu seama cât timp trecuse înainte ca piatra să înceapă să se deplaseze.

Mișcarea îl trezi. Se îndreptă, vertebrele îi trosniră, nesigur încă dacă mișcarea nu fusese, de fapt, numai o iluzie. Împinse piatra cu călcâiul. Da, se mișca din locul ei de veci. Era prea stors de puteri ca să zâmbească, dar victoria era aproape. Piatra se afla la cheremul lui.

Începuse să plouă mai strașnic, și simțea picăturile pe față. Înfipse încă doi țăruiși în jurul pietrei, pentru a o deplasa și mai mult: urma s-o învingă.

O să vezi, zise, o să vezi!

Al treilea țăruiș intra mai adânc decât primele două și, probabil, sparse o pungă de gaz aflată sub piatră; un nor gălbui, rău-mirositor, țâșni din pământ. Thomas făcu un pas înapoi, ca să tragă în piept o gură de aer proaspăt. Nici urmă de așa ceva! Reuși doar să scuipe un cocoloș de flegmă, pentru a-și curăța gâtul și plămânii. Orice se afla sub piatră – mirosul era, fără îndoială, de animal – era într-o stare foarte avansată de putrefacție.

Făcu un efort să-și reia lucrul, trăgând aerul pe gură, nu pe nas. Își simțea capul greu, ca și cum creierul i s-ar fi umflat și i-ar fi apăsător pe țeastă, încercând să iasă afară.

— Lua-te-ar dracu'! exclamă el și bătu încă un țăruiș sub piatră.

Simțea cum spatele era pe punctul să i se frângă. O bășică îi apărură pe mâna dreaptă. Un tăun i se așeză pe braț și începu să se ospăteze netulburat.

— Mișcă-te. Mișcă-te. Mișcă-te.

Bătu ultimul țăruiș, fără a ști ce face. Apoi, piatra începu să se rostogolească.

Fără ca măcar s-o atingă. Era împinsă din locașul ei de dedesubt. Thomas întinse mâna după hârleț, care rămăsese încă înfipt în pământul de sub piatră. Devenise, brusc, foarte posesiv – hârlețul era al lui, o parte din el, și nu dorea să-l lase în apropierea gropii. Nu acum, cu piatra balansându-se de parcă un gheizer ar fi fost gata să țâșnească de sub ea. Nu în aerul galben din jur și cu propriul creier umflându-i-se ca un dovlecel în luna august.

Trase cu putere de hârleț, dar acesta nu ieșea din pământ. Îl înjură și-l apucă cu ambele mâini, de la o palmă distanță de nivelul gropii; mișcarea tot mai accentuată a pietrei azvârli în sus o ploaie de pământ, păduchi și pietricele.

Trase din nou de hârleț, dar tot nu ieșea. Nu se opri, pentru a analiza situația. Se săturase de muncă, iar tot ce dorea era să-și recupereze hârlețul – hârlețul *lui* – din groapă și să plece dracului de-acolo.

Piatra se ridică încă puțin, dar Thomas tot nu voia să dea drumul hârlețului – își băgase în cap ideea că trebuia să-l scoată înainte de a pleca de-acolo. Doar atunci când o să-l aibă în mâini, întreg și nevătămat, o să asculte îndemnurile măruntaielor sale și o să o ia la goană.

Pământul începu să-i erupă sub picioare. Piatra se rostogoli de pe mormânt, ca și cum ar fi fost un fulg, iar un al doilea nor de gaz, mai insuportabil ca miros decât primul, păru s-o măture din cale. În același timp, hârlețul ieși din groapă, și Thomas văzu ce-l reținuse.

Brusc, Raiul sau Pământul nu mai aveau niciun sens.

O mână – o mână vie – era încleștată pe hârleț, o mână atât de lată, încât putea cuprinde cu ușurință lama.

Thomas își dădu seama exact despre ce era vorba: pământul care crăpa, mâna, putoarea. Cunoștea totul dintr-o poveste de coșmar, auzită pe când stătea, odată, pe genunchii tatălui său.

Acum dorea să dea drumul hârlețului, dar nu mai era stăpân pe propria-i voință. Tot ce putea face era să asculte poruncile venite de sub pământ, să tragă în sus, până ce ligamentele aveau să i se rupă, iar mușchii să-i fie storși de vlagă.

De sub scoarța subțire a pământului, Rawhead simțea mirosul cerului – eter pur pentru simțurile sale inactive, un miros care-l îmbolnăvea de plăcere. Doar la câțiva centimetri distanță, se aflau niște regate de cucerit. După atâția ani, după asfixierea neîntreruptă, ochii săi vedeau iarăși lumina zilei, iar limba simțea din nou gustul spaimei umane.

Capul îi ieșea acum la suprafață, cu părul negru împletit cu viermi și pielea mișunând de păianjeni mici și roșii. Acești păianjeni îl iritaseră o sută de ani, ascunzându-se în măduva sa, așa încât, acum, de-abia aștepta să-i zdrobească.

Trage, trage! ordonă el ființei umane, iar Thomas Garrow trase până ce nu mai rămase niciun pic de putere în corpul său mizerabil; Rawhead fu ridicat, centimetru cu centimetru, afară din mormânt, învăluit într-un giulgiu de rugăciuni.

Piatra care-l apăsase atât de mult timp fusese îndepărtată și, acum, el se ridică încet, lepădându-se de pământul mormântului ca un șarpe de pielea lui. Torsul i se eliberase. Umerii de două ori mai largi decât ai unui bărbat, brațele subțiri, pline de cicatrice, mai puternice decât ale oricărei ființe umane, membrele îi pulsau de sânge precum aripile unui fluture, jubilând la gândul reînvierii, iar degetele lungi, mortale, scurtau ritmic pământul, pe măsură ce deveneau tot mai puternice.

Thomas Garrow rămase nemișcat, privind. Nu mai simțea decât o frică respectuoasă – frică pentru cei care mai aveau încă o șansă de a trăi; a lui se spulberase.

Rawhead ieșise acum complet din mormânt. Începu să se ridice în picioare, pentru prima dată de secole. Bucăți de pământ umed îi cădeau de pe tors, în timp ce revenea la adevărata sa înălțime: un metru peste cei un metru optzeci cât măsura Garrow.

Thomas Garrow rămase în umbra aruncată de corpul lui Rawhead, cu ochii ațintiți asupra gropii căscate, din care se sculase Regele. Încă ținea încheștat hârlețul în mâna dreaptă. Rawhead îl ridică în sus, înșfăcându-l de păr. Pielea capului se desprinsese sub greutatea corpului, așa încât Rawhead îl apucă de gât, cuprinzându-l cu ușurință în mâna sa mare.

Sângele curgea pe fața lui Garrow și senzația îl tulbură. Știa că moartea era iminentă. Se uită în jos spre propriile-i picioare, care loveau neputincioase aerul, apoi în sus, direct spre fața nemiloasă a lui Rawhead.

Era enormă, ca o lună plină, uriașă și chihlimbarie – o lună cu ochi care ardeau în mijlocul feței palide, ieșite parcă din iad. Pentru toată lumea, ochii lui Rawhead semănau cu două răni, ca și cum cineva le-ar fi scobit în carnea feței, apoi ar fi pus două lumânări aprinse în găurile respective.

Garrow fu vrăjit de imensitatea acestei luni. O măsură cu privirea, de la un ochi la altul, holbându-se apoi la crăpăturile umede, care-i constituiau nasul, și, în cele din urmă, cu o spaimă copilărească, la gură. *Dumnezeule, ce gură!* Era atât de largă și cavernoasă, încât părea să-i despartă capul în două în clipa în care se deschise. Acesta fu ultimul gând al lui Thomas Garrow – că luna se despica în două și se prăbușea din cer direct asupra lui.

Apoi, Regele întoarse cadavrul invers, așa cum procedase întotdeauna cu dușmanii morți, coborându-l pe Thomas, cu capul înainte, chiar în mormântul în care strămoșii săi intenționaseră să-l îngroape pe Rawhead pentru totdeauna.

•

Atunci când furtuna se abătu cu toată puterea asupra satului Zeal, Regele se afla deja la un kilometru și jumătate de Trei Pogoane, adăpostindu-se în grajdul lui Nicholson. În sat, indiferent dacă plouă sau nu, fiecare își vedea de treburile lui. Ignoranța constituia o bucurie. Printre ei nu se afla nicio Cassandra, iar rubrica „*Citiți-vă viitorul în stele*”, din săptămânalul Gazette, nu anunțase niciodată posibilele morți subite, în următoarele zile, ale unui Geamăn, trei Lei, un Săgetător și ale altor nativi din constelații mai puțin importante.

Ploaia rece și deasă, însoțită de tunete, se transformă rapid într-o aversă de o ferocitate asemănătoare cu cea a unui muson.

Oamenii începură să se adăpostească doar atunci când șanțurile de scurgere deveniră adevărate torente.

Pe șantierul de construcții, excavatorul care trasese aproximativ conturul grădinii din spatele casei lui Ronnie Milton, stătea nepăsător în ploaie, udat pentru a doua oară în două zile. Șoferul considerase aversa drept un semnal pentru a se retrage în baracă, la discuții despre curse de cai și femei.

Din ușa Poștei, trei săteni priveau canalele de scurgere revărsându-se, exclamând că acest lucru se întâmpla întotdeauna când ploua, fapt pentru care, peste vreo jumătate de oră, adâncimea apei în partea de jos a Șoselei avea să fie atât de mare, încât s-ar putea merge cu barca.

Și chiar în acest loc, în sacristia^[15] bisericii Sfântul Petru, Declan Ewan, Purtătorul Cârjei, urmărea apa care se scurgea de pe deal în pâraiașe rapide, adunându-se într-o mare mititică, chiar în fața porții sacristiei.

Curând o să fie destul de adâncă pentru a se îneca, reflectă el, și apoi, uluit de motivul pentru care își imaginase așa ceva, plecă de lângă fereastră, reluând împăturirea odăjdiilor. Astăzi simțea o emoție stranie, pe care nu putea și nu dorea să și-o reprime. N-avea nicio legătură cu furtuna, deși îndrăgise întotdeauna astfel de

fenomene, încă din copilărie. Nu – altceva îl neliniștea și să-l ia dracu' dacă știa ce anume! Era ca și cum ar fi fost din nou copil. Ca și cum ar fi fost Crăciunul, iar Moș Crăciun, primul Stăpân în care crezuse vreodată, tocmai urma să intre pe ușă. Ideea aproape că-l făcu să râdă zgomotos, dar sacristia era un loc prea sobru pentru așa ceva și el se opri, lăsând zâmbetul să se înfășoare în interiorul său ca o speranță secretă.

•

În timp ce toată lumea se adăpostise de ploaie, Gwen Nicholson fu udată până la piele. Zăbovise în curtea din spatele casei, încercând să ademenească poneiul Ameliei către grajd. Tunetele speriaseră tâmpitul de animal și acesta nu voia să se miște din loc. Acum, Gwen era learcă și furioasă.

— Vii odată, dobitocule? urlă ea pentru a acoperi zgomotul furtunii.

Ploaia biciuia curtea și îi răpăia cu putere în cap. Părul i se lipise.

— *Haide! Haide!*

Poneiul refuza să se miște. Frica i se citea în albul ochilor. Și, cu cât tunetele deveneau mai puternice, cu atât mai mult se încăpățâna animalul. Furioasă, Gwen îl pocni pe spate, mai zdravăn decât era necesar. Ca urmare a loviturii, poneiul făcu doi pași, dând drumul, în același timp, la câteva baligi aburinde. Gwen profită de prilej; o dată ce reușise să-l urnească, putea să-l târască și restul de drum.

— E cald în grajd, îi promise ea. Haide, plouă afară, și tu nu vrei să stai aici.

Ușa grajdului era întredeschisă. Cu siguranță era o invitație ademenitoare, chiar și pentru un ponei cu creierul de mărimea unei boabe de mazăre. Îl trase după ea până la o distanță de un scuiat de grajd și îl împinse pe ușă, cu o nouă lovitură pe spate.

Așa cum îi promisese afurisitului de animal, în interiorul grajdului era uscat și plăcut, deși aerul avea un miros metalic din cauza furtunii. Gwen legă poneiul de grinda boxei și aruncă în grabă o pătură peste pielea lucitoare. Să fie a naibii dacă avea să-l țesale, asta era treaba Ameliei. Așa se înțelese cu fiică-sa când fusese de acord să cumpere poneiul: țesălatul și curățenia grajdului urmau

să fie responsabilitatea Ameliei și, ca să fim corecți, ea își respectase, mai mult sau mai puțin, promisiunea.

Poneiul era încă stăpânit de panică. Bătea din copite și își rostogolea ochii ca un tragedian prost. Avea botul înspumat. Gwen îl bătu ușor pe crupă, ca și cum ar fi vrut să-și ceară scuze. Își pierduse cumpătul – se afla în perioada proastă a lunii – și acum regreta. Spera doar ca Amelia să nu o fi urmărit de la fereastra dormitorului.

O rafală de vânt izbi ușa grajdului, închizând-o. Sunetul ploii de afară fu, pe neașteptate, amortizat. Brusc se făcu întuneric.

Poneiul încetă să mai dea din copite. Gwen încetă să-l mai bată pe crupă. Totul încetă – după cât se părea, chiar și bătăile inimii ei.

Din spatele femeii, o siluetă aproape de două ori mai mare decât ea, se înalță dintre baloturile de fân. Gwen nu-l zări pe uriaș, dar simți o durere în măruntaie.

A dracului „perioadă”, gândi ea, frecându-și abdomenul cu o mișcare circulară, înceată. În mod normal, ciclul îi venea la date precise, ca de ceasornic, dar luna asta îi venise cu o zi mai devreme. Trebuia să se întoarcă în casă, să se spele și să se schimbe.

Rawhead rămase în picioare, privind spre ceafa lui Gwen Nicholson, acolo unde o singură mușcătură ar fi ucis cu ușurință pe cineva. Însă nu era nicio șansă să se atingă de această femeie – nu astăzi. Purta în ea ciclul sângelui – îi simțea mirosul pătrunzător, ceea ce-i făcea rău. Acel sânge era tabu, și nu se atinsese niciodată de vreo femeie otrăvită de prezența lui.

Simțind umezeala dintre picioare, Gwen ieși în grabă din grajd, fără să privească în urmă, și alergă prin ploaie până în casă, lăsând poneiul în întunericul grajdului.

Rawhead auzi pașii femeii îndepărtându-se și ușa grajdului trântindu-se.

Așteptă pentru a fi sigur că femeia nu avea să se întoarcă, apoi se îndreptă spre animal, se aplecă și-l ridică. Poneiul dădu din picioare și necheză, dar Rawhead omorâse, la vremea sa, animale mult mai mari și mai bine dotate pentru apărare decât acesta.

Deschise gura. Avea gingiile înecate în sânge, dinții ieșeau din ele ca ghearele unei pisici din pernițe. Pe fiecare falcă se aflau

două rânduri de dinți, două duzini de dinți ascuțiți ca acele. Străluciră în timp ce se închideau în jurul grumazului poneiului. Sângele gros și proaspăt se scurse în gâtul lui Rawhead; îl înghiți cu lăcomie. Gustul fierbinte al lumii. Îl făcea să se simtă mai puternic și mai înțelept. Aceasta era doar prima dintre multele mese pe care avea să le ia – urma să înfulece tot ceea ce avea chef și nimeni nu o să-l poată opri de astă dată. Și când o să fie gata, o să-și detroneze pretendenții, o să-i ardă în casele lor, o să le ucidă copiii și să le poarte măruntaiele în chip de coliere. Acest loc era al lui. Doar pentru că îmblânziseră sălbăticia o vreme, nu însemna că stăpâneau pământul. Acesta era al lui, și nimeni nu avea să i-l ia, nici chiar Sanctitatea Sa. O să se îngrijească de asta. Nu o să-l mai supună din nou.

Se așază cu picioarele încrucișate pe podeaua grajdului, cu intestinele cafenii-trandafirii ale poneiului împrăștiate în jurul lui, planificându-și tactica cât de bine putea. Nu fusese niciodată un mare gânditor. Apetitul prea mare îi întuneca judecata. Trăia în prezentul etern al foamei și puterii sale, simțind instinctul teritorial crud, care, mai devreme sau mai târziu o să se transforme în măcel.

•

Ploaia continuă mai bine de-o oră.

Ron Milton devenea nerăbdător: un defect care-i provocase un ulcer și-i oferise un post de consultant, de mâna întâi, în proiectare. Ceea ce Milton făcea pentru voi, nu putea fi făcut repede. Era cel mai bun și ura trândăvia, atât la el, cât și la alții. De exemplu, casa asta blestemată. I s-a promis că o să fie gata pe la mijlocul lui iulie – grădina bine delimitată, drumul de acces asfaltat, totul pus la punct – și, iată, două luni mai târziu, privea la o casă care mai avea mult până să poată fi locuită. Jumătate din ferestre nu aveau sticlă, ușa din față lipsea, grădina era o cursă cu obstacole, drumul de acces o mocirlă.

Acesta urma să fie castelul său, locul de retragere dintr-o lume care-l făcuse dispeptic și bogat. Un refugiu față de frecușurile orașului, un loc în care Maggie putea să cultive trandafiri și copiii să respire aer curat. Numai că refugiul nu era gata. La naiba, în ritmul

ăsta, nu o să reușească să se mute până la primăvară. O altă iarnă în Londra; inima i se strânse la acest gând.

Maggie i se alătură, adăpostindu-l sub umbrela ei roșie.

— Unde-s copiii? întrebă el.

Ea se strâmbă.

— La hotel, înnebunind-o pe doamna Blatter.

Enid Blatter le suportase prostiile vreo cinci-șase weekenduri în timpul verii. Avea și ea copii, și se descurca cu aplomb cu Debbie și Ian. Dar exista totuși o limită, chiar și pentru capacitatea ei de veselie și voioșie.

— Mai bine ne-am întoarce în oraș.

— Nu. Te rog, să mai rămânem o zi sau două. Ne putem întoarce duminică seara. Vreau să mergem cu toții la slujba de Sărbătoarea Recoltei.

Veni rândul lui Ron să se strâmbe.

— Of, la dracu'!

— Face parte din viața satului, Ronnie. Dacă vom locui aici, va trebui să ne integrăm în comunitate.

Scâncea ca un băiețel când se afla într-o astfel de dispoziție. Maggie îl cunoștea atât de bine, încât îi auzi cuvintele chiar înainte să le rostească:

— Nu vreau.

— Ei bine, n-avem de ales.

— Putem pleca diseară.

— Ronnie...

— N-avem ce face aici. Copiii sunt plictisiți, tu ești prost dispusă...

Trăsăturile lui Maggie se împietriră – n-avea de gând să cedeze nicio iotă. Ron cunoștea acea expresie la fel de bine cum îi cunoștea ea scâncetul.

Studie băltoacele care se formau în ceea ce, într-o bună zi, putea să fie grădina lor, incapabil să-și imagineze locul acoperit cu iarbă și trandafiri. Brusc, totul părea imposibil.

— Întoarce-te în oraș, dacă vrei, Ronnie. Ia și copiii. Eu rămân aici. Vin cu trenul, duminică noaptea.

Inteligentă mișcare, se gândi el, să-i ofere o variantă de plecare mai neatractivă decât una de a rămâne. Două zile în oraș, având

singur grijă de copii? O, nu, în niciun caz!

— Bine, ai câștigat. Mergem la afurisitul ăla de Festival al Recoltei.

— Vei deveni un martir.

— Atât timp cât nu va trebui să mă rog.

•

Amelia Nicholson alergă în bucătărie, cu fața-i rotundă albă ca varul, și se prăbuși în fața mamei sale. Pe haina verde de ploaie avea urme de vomă, iar pe cizmele verzi de cauciuc, pete de sânge.

Gwen urlă după Denny. Deși leșinată, fetița tremura toată, gura schițând un cuvânt – sau cuvinte – care nu mai veneau.

— Ce s-a-ntâmplat?

Denny coborî zgomotos scările.

— Pentru numele lui Dumnezeu...

Amelia vărsă din nou, și fața îi deveni practic albastră.

— Ce are?

— De-abia a intrat pe ușă. Mai bine ai chema o ambulanță.

Denny îi puse mâna pe obraz.

— E în stare de șoc.

— Ambulanța, Denny...

Gwen îi scoase copilului haina de ploaie verde și-i desfăcu bluza. Încet, Denny se ridică în picioare. Prin fereastra biciuită de ploaie, putea să vadă în curte; ușa grajdului se deschidea și se închidea în bătaia vântului. Zări o mișcare – cineva era înăuntru.

— Pentru numele lui Dumnezeu – cheamă ambulanța! insistă Gwen.

Denny n-o asculta. Cineva era în grajdul lui, pe proprietatea lui, iar el avea reguli stricte față de cei care-i încălcau proprietatea.

Ușa grajdului se deschise iarăși, făcându-i în ciudă. Da! Se retrăgea în întuneric. Un intrus!

Înșfăcă pușca aflată lângă ușă, cu privirea îndreptată, pe cât posibil, spre hambar. În spatele lui, Gwen o lăsase pe Amelia pe podeaua bucătăriei și telefonă după ajutor. Fata gемеа: avea să se facă bine. Fusese, probabil, speriată de vreun nenorocit care-i încălcase proprietatea. Proprietatea lui.

Denny deschise ușa și păși în curte, îmbrăcat doar într-o cămașă cu mâneci scurte. Vântul sufla rece, dar ploaia se opri. Pământul de sub picioare strălucea, iar din fiecare cornișă și portic cădeau picături – un sunet neliniștit de percuție, care-l însoți pe când traversă curtea.

Ușa grajdului se deschise din nou cu indiferență, dar, de data asta, rămase deschisă. Denny nu vedea nimic înăuntru. Se întreabă dacă era o iluzie creată de lumină proastă...

Dar nu – văzuse pe cineva mișcându-se înăuntru. Grajdul nu era gol. Ceva – nu poneiul – îl urmărea chiar și acum. O să vadă pușca din mână și o să nădușească. Treaba lui. Să intre astfel în grajdul său! Lasă-l să creadă că avea de gând să-l lase fără boașe!

Străbătu distanța din șase pași mari și, sigur de sine, intră în grajd.

Stomacul poneiului se afla sub un pantof, unul dintre picioare în dreapta, cu partea superioară a gambei roasă până la os. Bălțile de sânge în curs de închegare reflectau găurile din acoperiș. Mutilarea aproape îl făcu să vomite.

— În regulă, se adresă umbrelor. Ieși de-acolo! Ridică pușca. M-ai auzit, ticălosule? Ieși sau te trimit pe lumea cealaltă!

Vorbea serios.

Ceva se mișcă, la capătul cel mai îndepărtat al grajdului, printre baloturile de fân.

Acum, am pus mâna pe ticălos, gândi Denny. Cel care îi încălcase proprietatea se ridică în picioare și se holbă la el de la înălțimea celor doi metri și șaptezeci.

— Iisu... se!

Și, fără niciun avertisment, se repezi spre el, venind ca o locomotivă, cu viteză și randament constante. Denny trase, glonțul îl lovi în partea superioară a pieptului, dar rana aproape că nu-i încetini înaintarea.

Nicholson se răsucii și o rupse la fugă. Pietrele din curte erau alunecoase și nu-și putea mări viteza, ca să se distanțeze de creatură. Aceasta îl ajunse din doi pași, iar la al treilea se aruncă asupra lui.

Gwen lăsă să-i cadă telefonul din mână în clipa în care auzi împușcătura. Se repezi la fereastră în timp util, pentru a-l vedea pe

scumpul ei Denny umbrit de o formă gigantică. Aceasta urlă animalic în timp ce-l înșfăca, aruncându-l în aer ca pe o pernă plină de puf. Gwen privi neputincioasă atunci când corpul lui Denny se răsuci în punctul culminant al călătoriei, înainte de a cădea ca un bolovan pe pământ, izbindu-se cu o bufnitură pe care ea o resimți în fiecare fibră; gigantul se aruncă fulgerător asupra corpului, transformându-i fața îndrăgită într-o masă amorfă.

Gwen urlă, apoi încercă să-și astupe gura cu mâna. Prea târziu. Sunetul fusese auzit, iar gigantul se uita acum drept la ea, răutatea acestuia pătrunzând prin fereastră. Of, Dumnezeule, o văzuse și acum venea după ea, traversând curtea în salturi, ca o mașină nudă, rânjindu-i în timp ce se apropia.

Gwen o ridică pe Amelia de pe podea și o ținu în brațe, apăsându-și fața de gâtul fetei. Poate că nu o să vadă – nu trebuia să vadă. Zgomotul picioarelor lipăind prin curtea udă deveni mai puternic. Umbra creaturii umplu bucătăria.

— Iisuse Hristoase, ajută-mă!

Gigantul era lipit de fereastră; corpul lui imens împiedica pătrunderea luminii, iar fața rea îi murdări geamul ud. Apoi păși înăuntru, sfărâmând și ignorând sticla ce-i străpungea trupul. Mirosise carne de copil. Voia carne de copil. O să aibă carne de copil.

Dinții lui dezgoliți îi transformau zâmbetul larg într-un râs obscen. Râuri de salivă îi curgeau din fălci, în timp ce mușca aerul, ca o pisică după un șoarece într-o cușcă, apropiindu-se tot mai mult, cu fiecare pas, de bucățica râvnită.

Creatura își pierdu răbdarea și porni să rupă cadrul ferestrei și să se cațere înăuntru pe când Gwen deschise larg ușa spre hol, încuind-o, apoi, după ea. De cealaltă parte, faianța fu sfărâmată și lemnul făcut țandări. Gwen începu să înghesuie mobila din hol în fața ușii – mese, scaune, cuiere –, știind că toate acestea aveau să ajungă așchii exact în două secunde. Amelia stătea ingenunchată pe podeaua holului, acolo unde o lăsase Gwen, palidă și recunoscătoare.

În ordine, asta era tot ce putea face. Acum trebuia să urce la etaj. Își ridică fata în brațe, ușoară ca fulgul, și urcă scările două

câte două. Pe când ajunsese la jumătatea lor, zgomotul din bucătăria de dedesubt încetă.

Brusc, se confruntă cu o criză a realității. Pe palierul pe care se afla, atmosfera era liniștită. Praful se aduna continuu pe pervazuri, iar florile se ofileau; toate lucrurile își vedeau de mersul lor firesc, de parcă nimic nu se întâmplase.

Visez, își zise ea. Da, Dumnezeu, visez.

Se așeză pe patul în care ea și Denny dormiseră împreună timp de opt ani și încercă să gândească limpede.

Era doar un coșmar menstrual dezgustător, o fantezie seducătoare, scăpată de sub control. O puse pe Amelia pe plapuma trandafirie de puf (Denny ura această culoare, dar o suporta de dragul ei) și-i mângâie fruntea lipicioasă.

— Visez.

Apoi, camera se întunecă, și Gwen își ridică privirea, știind ce o să vadă.

Coșmarul se afla aici, întunecând fereastra de sus, cuprinzând toată lățimea sticlei cu brațele ca de păianjen, agățându-se ca un acrobat de cadru, cu dinții respingători dezvelindu-se și acoperindu-se în timp ce rânjea la spaima așternută pe chipul ei.

Cu o singură mișcare, Gwen o înșfăcă pe Amelia de pe pat și se repezi către ușă. În spatele ei, sticla se făcu țăndări și un val de aer rece năvăli în dormitor. Venea creatura.

Traversă culoarul spre partea superioară a scărilor, dar creatura o ajunse într-o fracțiune de secundă, plonjând prin ușa dormitorului, cu gura larg-deschisă ca un tunel. Uriașă în spațiul îngust al coridorului, scoase un strigăt de luptă și se întinse să fure pachetul mut din brațele femeii.

Aceasta nu putea nici să fugă și nici să lupte. Mâinile creaturii se încheștară pe Amelia, cu o ușurință insolentă, și traseră.

Copilul țipă; unghiile lăsară patru dâre pe obrajii mamei sale în timp ce fata era ridicată din brațele acesteia.

Gwen se dădu înapoi, împleticindu-se, năucită de priveliștea de neconceput pe care o avea în față, și își pierdu echilibrul chiar în capătul scărilor. Pe când se prăbușea, văzu fața pătată de lacrimi și rigidă ca a unei păpuși a Ameliei, mestecată între șirurile de dinți.

Apoi, capul i se lovi de balustradă și gâtul i se frânse. Ultimele șase trepte fură coborâte de un cadavru.

•

Apa provenită de la ploaie se mai scursese puțin până la lăsarea serii, dar lacul artificial creat în partea de jos a Șoselei avea încă o adâncime de câțiva centimetri. Liniștit, lacul reflecta cerul. Lucru drăguț, dar necuviincios. Părintele Coot îi reaminti calm lui Declan Ewan să anunțe consiliul districtual despre gurile de canalizare înfundate. Îi reamintea acest lucru a treia oară, și Declan se înroși.

— Îmi pare rău...

— Nu-i nicio problemă, Declan, dar vor trebui desfundate.

O privire inexpressivă. O clipire din ochi. Un gând.

— Bineînțeles, frunzele căzute toamna le vor înfunda la loc.

Coot făcu un gest ușor ciclic, intenționând să fie un fel de observație asupra faptului lipsit de semnificație al desfundării canalizării, apoi renunță complet la idee. Avea alte probleme mai arzătoare. În primul rând, predica de duminică. În al doilea rând, motivul pentru care nu prea reușise să-și scrie predica în acea seară: o anumită tulburare în atmosferă care făcea ca fiecare cuvânt liniștitor așternut pe hârtie să se coaguleze pe măsură ce-l scria. Coot se îndreptă spre fereastră, întorcându-i spatele lui Declan și scărpinându-se în palmele care-l mâncau – probabil avea o nouă eczemă. Dacă măcar ar putea vorbi, dacă și-ar găsi cuvintele pentru a-și formula suferința! Niciodată, în cei patruzeci și patru de ani de viață, nu se simțise atât de incapabil să comunice – și, niciodată, în toți acești ani, nu fusese atât de vital să vorbească.

— Pot pleca? întrebă Declan.

Coot clătină din cap.

— Mai stai o clipă, dacă vrei.

Se întoarse spre îngrijitorul bisericii. Declan Ewan avea douăzeci și nouă de ani, deși arăta mult mai bătrân la față: trăsături blânde, șterse, o chelie prematură.

Cum va primi această față, asemănătoare cu un ou, revelația mea? gândi Coot. Probabil va râde. De aceea nu-mi pot găsi cuvintele – pentru că nu vreau. Mă tem să nu par stupid. Eu, om al bisericii, dedicat misterelor creștine. Pentru prima dată, în patruzeci

și ceva de ani, am întrezărit ceva – poate o viziune – și mi-e frică să nu fiu luat în râs. Om stupid, Coot, om stupid, stupid!

Își scoase ochelarii. Trăsăturile șterse ale lui Declan se estompară. Cel puțin, acum nu trebuia să-i vadă surâsul afectat.

— Declan, astăzi de dimineață, am avut ceea ce s-ar putea numi o... o... viziune.

Declan nu scoase o vorbă și nici trăsăturile estompate nu i se schimbă.

— Nu prea știu cum să formulez... vocabularul nostru e sărac când e vorba de astfel de lucruri... dar, sincer să fiu, n-am avut niciodată o manifestare atât de directă și precisă a lui...

Coot se opri. Se referea la Dumnezeu?

— ... Dumnezeu, continuă, nesigur că se referea la el.

Declan tăcu o clipă. Coot riscă să-și pună din nou ochelarii pe nas. Fața-ou rămase imobilă.

— Poți să-mi spui cum arăta? întrebă Declan, fără să-și piardă, câtuși de puțin, cumpătul.

Coot clătină din cap; încercase toată ziua să-și găsească cuvintele, dar toate expresiile păreau previzibile.

— Cum arăta? insistă Declan.

De ce nu înțelegea că nu putea fi descris în cuvinte? *Trebuie să încerc, gândi Coot. Trebuie s-o fac.*

— Eram în altar după slujba de dimineață..., începu el, și am simțit ceva trecând prin mine – ca și cum m-ar fi electrizat. Mi s-a făcut părul măciucă – realmente măciucă.

Coot își trecu mâna prin părul tuns scurt în timp ce-și reamintea senzația respectivă: părul țepăn, asemănător cu un câmp de ghimber, și bâzâitul de la tâmpile, din plămâni, din vintre. De fapt, chiar îl excitase – deși nu-i putea spune așa ceva lui Declan; stătuse în altar cu o erecție atât de puternică, de parcă ar fi descoperit din nou plăcerea simțurilor.

— Nu voi pretinde... nu pot pretinde că era Stăpânul nostru Dumnezeu... (Deși dorea să creadă așa ceva, să creadă că Dumnezeul său era Stăpânul Ereției) ... – nu pot nici măcar pretinde că era creștin. Totuși, ceva s-a întâmplat astăzi – simt asta.

Fața lui Declan rămase încă impenetrabilă. Coot o urmări câteva secunde, nerăbdător să vadă disprețul ogindindu-se pe ea.

- Ei bine? întrebă el.
- Ce anume?
- N-ai nimic de spus?

Fața-ou se încruntă o clipă, și pe coajă îi apăru o cută adâncă. Apoi spuse, aproape șoptind:

- Dumnezeu să ne ajute.
 - Ce?
 - Și eu am simțit același lucru. Nu chiar așa cum l-ai descris – nu ca un șoc electric. Însă era...
 - De ce să ne ajute Dumnezeu, Declan? Ți-e frică de ceva?
- Niciun răspuns.

— Dacă știi ceva despre aceste lucruri, și eu nu știu... te rog, spune-mi. Vreau să știu, să înțeleg. Dumnezeule, trebuie să înțeleg. Declan își țuguie buzele.

- Ei bine...

Ochii îi deveniră mai indescifrabili ca niciodată – și, pentru prima dată, Coot văzu imaginea unei fantome în spatele ochilor lui Declan. Să fi fost disperare?

- Știi, există o mulțime de relatări istorice legate... de acest loc, zise el.

Coot știa că Declan cercetase istoria satului Zeal. O distracție destul de inofensivă: trecutul rămânea doar un trecut.

- Pe aceste locuri a existat, de-a lungul secolelor, o așezare ale cărei rădăcini datau încă înainte de ocupația romană. Nimeni nu știe de cât timp. Posibil să fi fost și un templu pe-aici pe undeva.

- Nimic ciudat în asta.

Coot zâmbi, invitându-l pe Declan să continue. O parte din el dorea să i se spună că totul era bine în lumea lui – chiar dacă acest lucru era o minciună.

Fața lui Declan se întunecă. Nu putea oferi nicio asigurare.

- Pe aici există o pădure uriașă: Pădurea Sălbatică.

I se mai citea încă disperarea în ochi? Nostalgia?...

- Nu o biată pădurice. O pădure în care încăpea un oraș, plină de bestii...

- Adică lupi? Urși?

Declan clătină din cap.

— Erau creaturi care stăpâneau această zonă, înainte de Hristos, înaintea civilizației. Multe n-au supraviețuit distrugerii habitatului lor natural – bănuiesc că erau prea primitive. Însă erau puternice, și nu se asemănau cu noi – nu erau ființe umane, ci cu totul altceva.

— Și ce dacă?

— Una dintre ele a supraviețuit până prin anii o mie patru sute. Există o reprezentare a ei – pe altar.

— Pe altar?

— Sub vălul de pe masa altarului. Am descoperit-o cu ceva timp în urmă. Nu m-am gândit prea mult la ea – până astăzi. Astăzi... am încercat s-o ating. Își ridică pumnul și-l descleștă. Carnea din palmă era plină de bășici. Din pielea crăpată curgea puroi. Nu mă doare, declară el. De fapt, nici nu-l simt. Trebuia să fi știut...

Primul gând al lui Coot fu că omul mințea; al doilea, că exista o explicație logică; al treilea se referea la o zicală a tatălui său: „Logica este ultimul refugiu al unui laș.”

Declan vorbea din nou, de data asta plin de emoție:

— Îl numeau Rawhead.

— Pe cine?

— Bestia pe care o îngropaseră. Figurează în cărțile de istorie. Era numită Rawhead pentru că avea un cap uriaș, de culoarea lunii, și era crud precum carnea. Declan nu se mai putea opri acum. Începu să zâmbească. Mânca copii, adăugă el, radiind ca un prunc pe punctul de a fi alăptat la sân.

•

Atrocitățile de la ferma lui Nicholson nu au fost descoperite până sâmbătă dimineața. Mick Glossop se îndrepta spre Londra și se angajase pe drumul care trecea pe lângă fermă (*Nu știu de ce; de obicei nu merg pe-acolo; e într-adevăr ciudat*); vacile friziene ale lui Nicholson stăteau înșirate lângă gard, cu ugerile pline; era evident că nu mai fuseseră mulse de douăzeci și patru de ore. Glossop oprise jeepul pe drum și intrase în curte.

Cadavrul lui Denny Nicholson fusese acoperit de muște, deși soarele răsărise doar de-o oră. În interiorul casei, rămășițele Ameliei Nicholson erau doar niște zdrențe din rochie și un rest

dintr-un picior, aruncat cu nepăsare pe jos. Cadavrul nemutilat al lui Gwen Nicholson zăcea la picioarele scărilor. Nu prezenta nicio rană și nicio urmă de agresiune sexuală.

Zeal viermuia de polițiști, pe la nouă și jumătate, iar șocul incidentului se citea pe fața fiecărei persoane de pe stradă. Deși existau relatări contradictorii referitoare la starea cadavrelor, nimeni nu se îndoia de brutalitatea crimelor. În special cea referitoare la moartea copilului, probabil dezmembrat. Corpul îi fusese luat de ucigaș, Dumnezeu știe în ce scop.

Echipa criminalistică se stabili la „Omul înalt”. Detectivii intrau din casă în casă, interogând toți locuitorii satului, dar nu se obține niciun rezultat imediat. Niciun străin nu fusese văzut în sat și nu se descoperi altă comportare suspectă, în afară de cea obișnuită a unui braconier sau negustor de fiare vechi. Doar Enid Blatter, cu bustul ei amplu și ținuta maternă, menționează faptul că nu-l văzuse pe Thom Garrow de mai mult de douăzeci și patru de ore.

Îl descoperiră acolo unde îl lăsase ucigașul, într-o stare proastă, doar după câteva ore de stat în pământ. Viermii îi mâncaseră capul, iar pescărușii picioarele; carnea de pe tibii, acolo unde pantalonii îi ieșiseră din cizme, era ciugulită până la os; familii de păduchi se scurgeau din urechi în timp ce-l dezgropau.

Atmosfera din hotel, în acea seară, era tristă. În bar, sergentul-detectiv Gissing, venit din Londra pentru a conduce cercetările, găsisse un ascultător atent în persoana lui Ron Milton. Bucuros să stea de vorbă cu un concetățean londonez, Milton continuă să consume, împreună cu celălalt, scotch cu apă timp de aproape trei ore.

— De douăzeci de ani, de când sunt în poliție, continuă să repete Gissing, n-am văzut niciodată așa ceva.

Ceea ce nu era chiar adevărat. Mai existase acea târfă (sau fragmente din ea) găsită într-o valiză la bagaje pierdute în Euston, cu mai bine de zece ani în urmă. Și drogatul care se hotărâse să hipnotizeze un urs polar, în Grădina Zoologică din Londra; ce privește încântătoare după ce-l pescuiseră din piscină! Stanley Gissing văzuse o mulțime de lucruri...

— Dar așa ceva... n-am văzut niciodată așa ceva, insistă el. Pe cuvânt că mi-a venit să vărs.

Ron nu știa prea sigur de ce-l asculta pe Gissing – era, pur și simplu, un mod de a petrece noaptea. Ron, radical în tinerețe, nu îndrăgise niciodată polițiștii și simțea o satisfacție echivocă în a-l determina pe tâmpitul ăsta mulțumit de sine să-și iasă din țâțâni.

— E un nenorocit de nebun, spuse Gissing, poți să mă crezi pe cuvânt. O să-l prindem cu ușurință. Un astfel de bărbat nu se poate controla, nu se obosește să-și acopere urmele, nici măcar nu-i pasă dacă trăiește sau moare. Dumnezeu știe, dar orice bărbat care poate hăcui în așa hal o fetiță de șapte ani e pe punctul de-a o lua razna. Am văzut așa ceva.

— Adevărat?

— O, da. L-am văzut plângând precum copiii, cu lacrimile curgându-le pe obraji, mânjiți de sus până jos de sânge, de parcă tocmai ar fi ieșit dintr-un abator. Patetic.

— Așadar, o să-l prinzi.

— Cât ai zice pește, zise Gissing, pocnind din degete. Se ridică în picioare, șovăielnic. Îl vom prinde la fel de sigur cum Dumnezeu face să crească merele.

Aruncă o privire la ceas, apoi la paharul gol. Ron nu se oferă să-l mai umple.

— Ei bine, hotărî Gissing, trebuie să mă întorc în oraș să-mi prezint raportul.

Se îndreaptă, legănându-se, spre ușă, lăsându-l pe Milton să achite nota.

•

Rawhead urmări mașina lui Gissing cum se târa afară din sat, îndreptându-se spre Nord; farurile acesteia nu reușeau să împrăștie decât foarte puțin din întunericul nopții. Zgomotul motorului, urcând dealul pe lângă ferma lui Nicholson, îl enerva pe Rawhead; urla și tușea cum nu mai făcuse nicicând vreo fiară întâlnită până atunci și, într-un fel sau altul, Homo Sapiens o controla. Dacă Regatul urma să fie recucerit de la uzurpatori, mai devreme sau mai târziu, trebuia să învingă una dintre aceste fiare. Rawhead își înghiți frica și se pregăti pentru confruntare.

Lunii îi crescură dinți.

•

Pe bancheta din spate, Stanley dormea, visând fete. În visurile sale, aceste nimfe încântătoare urcau pe o scară spre pat, iar el era de serviciu lângă scară, urmărindu-le și întrezărindu-le chiloții puțin pătați, în timp ce ele dispăreau în cer. Era un vis familiar, despre care n-ar fi vorbit niciodată, nici măcar atunci când era beat. Nu pentru că i-ar fi fost rușine; știa precis că mulți dintre colegii săi făceau unele greșeli la fel de neobișnuite, deși unele mai puțin apetisante decât ale sale. Însă Stanley era un tip foarte posesiv – acesta era visul său special, și nu avea să-l împartă cu nimeni.

La volan, tânărul polițist, șoferul lui Gissing de aproape șase luni, aștepta ca bătrânul să adoarmă cu adevărat. Atunci, și numai atunci, putea să-și permită riscul de-a deschide radioul și de-a asculta rezultatele la crichet. Australia era condusă la scor – puțin probabil să mai poată recupera. *Ah, jucător de crichet, asta da carieră!* gândi polițistul. *O învinge detașat pe-a noastră.*

Pierduți în reveriile lor, nici șoferul și nici pasagerul nu-l zăriră pe Rawhead. Acesta îi urmărea și pașii săi gigantici țineau ușor ritmul cu mașina ce înainta pe drumul șerpuit și neluminat.

Dintr-o dată, se înfurie și, cu un urlat puternic, părăsi câmpul, repezindu-se spre șosea.

Șoferul viră lateral, pentru a evita silueta imensă, care apăruse în lumina arzătoare a farurilor, urlând ca o haită de câini turbați.

Mașina derapă pe terenul umed; aripa sa stângă atinse tufișurile de pe marginea drumului, iar câteva ramuri îi biciuiră parbrizul. Pe bancheta din spate, Gissing căzu de pe scara din vis exact în clipa în care mașina ajunse la capătul gardului viu și se izbi de-o poartă de fier. Impactul îl proiectă pe șofer peste volan și prin parbriz în doar două secunde. Acum, picioarele sale tresăreau spasmodic chiar în fața lui Gissing.

De pe drum, Rawhead urmări moartea cutiei metalice. Vocea deformată, urlatul părților laterale smulse, fața ei zdrobită îl înspăimântară. Însă era moartă.

Prudent, așteptă câteva momente până să înainteze spre drum, pentru a mirosi corpul zdrobit. În aer plutea un iz aromat, care-i gâdila sinusurile, iar cauza lui – sângele cutiei – se scurgea din

torsul sfărâmat, alergând în jos pe drum. Fiind acum sigur că trebuia să fie moartă, Rawhead se apropie.

În cutie, rămăsese cineva în viață. Nu era mirosul cărnii dulcele de copil, care-i plăcea atât de mult, ci al cărnii viguroase de bărbat. O față comică îl privea cercetător, cu ochii săi rotunzi, sălbatici și gura stupidă, care se deschidea și se închidea precum cea a unui pește. Lovi cu piciorul cutia pentru a o deschide, dar, văzând că nu reușea, smulse ușile. Apoi se întinse și-l trase pe bărbatul care scâncea afară din refugiul său. Era oare un membru al speciei care-l învinsese? Acest prichindel fricos, cu buze gelatinoase? Râse la rugămințile lui și-l întoarse pe Gissing cu capul în jos, ținându-l de un picior. Așteptă până când țipetele încetară, apoi întinse mâna între picioarele lui și-i găsi bărbăția. Nu era mare. De fapt, chiar zbârcită de frică. Gissing bolborosea ceva fără niciun sens. Singurul sunet pe care Rawhead îl înțelese din gura omului era acela pe care-l auzea acum – urletul strident ce însoțea întotdeauna o castrare. O dată terminată treaba, îi dădu drumul lui Gissing lângă mașină.

Un foc izbucnise în motorul sfărâmat, iar Rawhead îi simțea mirosul. Nu era o fiară care să se teamă de foc. Îl respecta, dar nu se temea de el. Focul era o unealtă pe care o folosisese de multe ori pentru a-și arde dușmanii și a-i incinera în propriile paturi.

Se îndepărtă de mașină, în timp ce focul ajunsese la benzină și flacăra se ridică în aer. Căldura se rostogolea spre el; simți mirosul părului ars de pe piept, dar era prea vrăjit de spectacol ca să-l privească. Focul se extinse de-a lungul dărei de sânge al fiarei, îl mistui pe Gissing, prelingându-se, apoi, de-a lungul râurilor de benzină în același fel în care un câine lacom se ia după o urmă de urină. Observând priveliștea, Rawhead învăță o lecție nouă, mortală.

•

În haosul din birou, Coot încerca, fără succes, să lupte împotriva somnului. Petrecuse o mare parte a serii în altar – câtva timp împreună cu Declan. Nu intenționa să rostească rugăciuni în acea seară, ci încerca doar să studieze o anume schiță. În fața sa, pe birou, se afla o reproducere a inscripției de pe altar, reproducere pe care o fixa cu privirea de-o oră. În zadar. Ori inscripția era prea

ambiguă, ori imaginația sa lăsa de dorit. Oricare ar fi fost motivul, înțelegea prea puține lucruri din ea. Cu siguranță, reprezenta o înmormântare. Cadavrul părea puțin prea mare decât cel al participanților la serviciul funebru, însă nu era nimic extraordinar în asta. Se gândi la numele cârciumii din Zeal – „Omul înalt” – și zâmbi. S-ar fi putut că vreunui glumeț al Evului Mediu să-i fi plăcut să immortalizeze înmormântarea vreunui berar sub vâlul de pe masa altarului.

Pe hol, pendula, aflată într-o stare nu prea grozavă, bătu ora douăsprezece și cincizeci, ceea ce însemna că, de fapt, era aproape unu. Coot se ridică de la birou, se întinse și stinse lampa. Era surprins de strălucirea lunii, ale cărei raze se strecurau prin crăpătura draperiei. Era lună plină și lumina ei, deși rece, era luxuriantă.

Puse grilajul în fața focului din cămin și păși pe holul întunecat, închizând ușa în urma lui. Pendula ticăia strident. Auzi sirena unei ambulante, undeva spre Goudhurst.

Ce se întâmplă? se miră el și deschise ușa din față, să vadă ce putea să afle. Pe deal, se zăreau farurile unor mașini obișnuite, dar și luminile albastre ale mașinilor poliției, mult mai ritmice decât bătăile pe care le auzea în spate. Un accident pe Șoseaua de nord. Prea devreme pentru a fi din cauza gheții, și cu siguranță nu din cauza frigului. Urmări luminile, amplasate pe deal ca bijuteriile din constelația Cetus, făcând cu ochiul. Dacă se gândea mai bine, era chiar rece. Nu era o vreme în care să stai.

Se încruntă; ceva în colțul cel mai îndepărtat al cimitirului, sub copaci, îi atrase privirea. Lumina lunii grava scena într-o culoare monocromă. Tise negre, pietre cenușii, o crizantemă albă împrăștiindu-și petalele pe un mormânt. Și, de culoare neagră în umbra tiselor, dar proiectat clar pe fundalul de marmură al unui mormânt, se afla un uriaș.

Coot ieși din casă în papuci.

Uriașul nu era singur. Cineva îngenunchease înaintea lui – o siluetă mai mică și mai umană, cu fața ridicată, vizibilă, în lumina lunii. Era Declan. Chiar de la acea distanță se distingea limpede că îi zâmbea stăpânului său.

Coot dori să se apropie, să vadă mai bine coșmarul. La cel de-al treilea pas, o piatră îi trosni sub picioare.

Uriașul păru să-și schimbe poziția printre umbre. Se întorcea pentru a-l privi? Coot simți cum îi sărea inima din piept. *Nu, fă-l să fie surd; te rog, Doamne, fă-l să nu mă vadă, fă-mă invizibil!*

După aparențe, ruga îi fusese ascultată. Uriașul nu dădu niciun semn că l-ar fi văzut apropiindu-se. Coot prinse curaj traversă porțiunea pavată cu lespezi de mormânt, adăpostindu-se după fiecare cavou, de-abia îndrăznind să respire. Când ajunse la o distanță de câțiva zeci de centimetri, observă felul în care capul creaturii era aplecat deasupra lui Declan și auzi sunetul asemănător cu cel al unui șmirghel frecat de-o piatră – sunet pe care creatura îl scotea din gât. Însă asta nu era totul.

Veșmintele lui Declan erau sfâșiate și murdare, iar pieptul subțire dezgolit. Lumina lunii îi cădea pe stern și pe coaste. Starea și poziția sa erau clare – reprezentau, pur și simplu, adorare. Apoi, Coot auzi un plescăit și, apropiindu-se mai mult, văzu cum uriașul îndrepta un jet strălucitor de urină înspre fața ridicată a lui Declan; acesta se revărsă în gura lui deschisă și i se prelinse pe tors. Licărirea de bucurie din ochii lui Declan nu dispăru nicio clipă în timp ce primea botezul, întorcându-și, în schimb, capul dintr-o parte în alta, în dorința de a fi complet pervertit.

Mirosul urinei creaturii fu purtat de vânt înspre Coot – un miros acid, respingător. Cum suportă, oare, Declan o picătură pe trupul lui, cu atât mai mult să se scalde în el? Coot vru să țipe, să oprească depravarea, dar silueta bestiei era terifiantă chiar și în umbra tisei. Creatura era prea înaltă și prea masivă, ca să fi fost o ființă umană.

Cu siguranță că aceasta era Bestia Pădurii Sălbătice, pe care Declan încercase s-o descrie – aceasta era devoratoarea de copii. Ghicise oare Declan, când îi făcuse elogiul acestui monstru, ce putere ar avea asupra imaginației sale? Știuse, oare, tot timpul că, dacă bestia ar fi urmat să vină, adulmecând după el, ar fi îngenuncheat în fața lui, l-ar fi numit Stăpân (înainte de Hristos, înainte de civilizație, spusese el), l-ar fi lăsat să-și golească vezica asupra lui și ar fi zâmbit?

Da. O, da.

Așadar, lasă-l să-și savureze momentul. Nu-ți risca viața pentru el, gândi Coot, e aici unde dorește să fie. Foarte încet, se dădu înapoi spre sacristie, cu privirea ațintită asupra decăderii din fața lui. Botezul se terminase, dar mâinile lui Declan, făcute căuș, încă mai rețineau o cantitate de fluid. Își duse palmele la gură și bău.

Coot vomită, incapabil să se abțină. Închise o clipă ochii, pentru a scăpa de acea priveliște, și îi deschise din nou, doar ca să vadă capul ascuns între umbre răsucindu-se spre el și privindu-l cu ochi care ardeau în întuneric.

— Hristoase, Dumnezeuule!

Îl văzuse. De data asta, chiar îl văzuse. Creatura urlă, capul ei își schimbă forma în umbră, iar gura i se deschise cumplit de mare.

— Iisuse Hristoase!

Năvălea deja spre el, sprintenă ca o antilopă, lăsându-și acolitul prăbușit în spatele copacului. Coot se răsuci pe călcâie și o rupse la fugă, așa cum nu mai făcuse de mulți ani, sărind peste morminte. Ușa se afla doar la câțiva metri – ușa care-i oferea o oarecare siguranță, doar atât cât să poată gândi și să găsească o armă. Aleargă, prostănac bătrân! Cursa lui Hristos, premiul lui Hristos. Patru metri.

Aleargă!

Ușa era deschisă.

Aproape a ajuns; încă un metru...

Pășii peste prag și se răsuci, ca să-i trântască ușa în nasul urmăritorului. O, nu! Rawhead își trecuse deja fulgerător mâna prin ușă – o mână de trei ori mai mare decât una umană. Urla neîncetat, spintecând aerul și încercând să-l înșface pe Coot.

Acesta se azvârli cu toată greutatea asupra ușii de stejar. Cadrul de fier al ușii mușcă antebrațul lui Rawhead. Urletul se transformă într-un țipăt, ura și agonia amestecându-se într-un vuiet care fu auzit dintr-un capăt în celălalt al satului.

Țipătul străbătu noaptea, ajungând până pe Șoseaua de nord, acolo unde rămășițele lui Gissing și ale șoferului erau culese de pe jos și introduse în saci de plastic. Răsună ca un ecou în jurul pereților de gheață ai capelei mortuare, în care Denny și Gwen Nicholson începeau deja să se descompună. Se auzi și în dormitoarele din Zeal, acolo unde cuplurile vii stăteau întinse unele

lângă altele, poate cu un braț înțepenit sub corpul celuilalt; acolo unde bătrânii zăceau trezi, studiind configurația tavanului; acolo unde copiii visau uterul, iar bebelușii îl plâneau. Se auzi la nesfârșit, în timp ce Rawhead turba de furie în fața ușii.

Coot simți cum i se învârtea capul din pricina țipătului. Bolborosi câteva rugăciuni, dar niciun semn al ajutorului atât de necesar nu se ivi din înaltul cerului. Simțea cum îl părăsesc puterile. Uriașul câștiga mereu teren, împingând ușa centimetru cu centimetru. Picioarele lui Coot alunecau pe podeaua prea lustruită, iar mușchii îi fremătau pe măsură ce cedau. Era o întrecere pe care nu avea nicio șansă s-o câștige, în cazul în care ar încerca să-și măsoare forța și rezistență cu cele ale bestiei. Avea nevoie de-o strategie, dacă voia să mai vadă dimineața următoare.

Coot împinse și mai tare în ușa de stejar, aruncându-și, în același timp, privirea prin hol, în căutarea unei arme. Creatura nu trebuia să pătrundă înăuntru, nu trebuia să pună stăpânire pe el. Simți un miros amar în nări. O clipă, se văzu gol, îngenuncheat în fața uriașului, cu urina lui răpăindu-i pe țeastă. Acestei imagini îi urma rău imediat altele, adevărate exemple de depravare. Tot ce putea face, era să nu le lase să-i pătrundă în minte, să nu lase obscenitățile să aibă câștig de cauză. Mintea creaturii încerca să pună stăpânire pe-a sa, un șir întreg de porcării croindu-și drum printre amintirile lui și încurajându-i gândurile ascunse să iasă la suprafață. Nu cerea creatura venerație, exact ca orice Dumnezeu? Nu erau cererile sale adevărate și reale, și nu ambigue, precum cele ale Stăpânului pe care-l slujise până atunci? Ce gând măreț: să se ofere acestei creaturi certe, care bătea de cealaltă parte a ușii, să se prostorneze în fața ei și s-o lase să-l distrugă!

Rawhead. Numele său era o pulsație în ureche – Conducător. Crud.

În disperare de cauză, știind că liniile sale de apărare mentală erau la un pas de a se prăbuși, privirea i se opri pe cuierul de haine, aflat în stânga ușii.

Conducător. Crud. Conducător. Crud. Numele era ceva imperativ. Conducător. Crud. Conducător. Crud. Numele evoca un cap ras, lipsit de mijloace de apărare, o creatură aproape de-a exploda, fără să știe dacă de durere sau de plăcere. Ușor de aflat...

Coot era conștient că trebuia să acționeze acum sau niciodată, ca să nu fie supus. Sprijinind ușa doar cu o mână, o întinse pe cealaltă spre cuier, după un baston. Printre alte câteva, exista unul de care avea neapărată nevoie. Îl numise bastonul pentru teren accidentat, un baston lung de-un metru și jumătate, din frasin curățat de coajă, des folosit și elastic. Îl trase cu degetele spre el.

Rawhead profită de faptul că ușa nu mai era bine sprijinită dinăuntru; brațu-i puternic pătrundea tot mai mult în interior, nepăsător că ușa îi zgâria pielea. Mâna cu degetele ca de oțel înșfăcă poalele hainei lui Coot.

Coot ridică bastonul de frasin și lovi cotul lui Rawhead, în locul în care osul, aflat chiar sub piele, era vulnerabil. Arma se frânse, dar își făcu datoria. De cealaltă parte a ușii, se auzi un nou urlet, și brațul lui Rawhead se retrase rapid. Coot trânti ușa și o zăvori. Urmă o scurtă pauză – doar câteva secunde – înainte ca atacul să reînceapă, de data asta sub forma bătăilor de pumni în ușă. Balamalele începură să se îndoaie, iar lemnul trosni. Mai rămăsese foarte puțin timp până ce Rawhead avea să pătrundă în încăpere. Era puternic, iar acum și foarte furios.

Coot traversă vestibulul și ridică telefonul, formând numărul poliției. Cât oare o să mai treacă până când creatura să cumpănească lucrurile, să renunțe să mai atace ușa și să se îndrepte spre ferestre? Geamurile erau din sticlă cu plumb, dar asta nu o s-o rețină prea mult. Avea la dispoziție câteva minute, poate numai secunde, depinzând de rapiditatea cu care gândea creatura.

Eliberată de dominația lui Rawhead, mintea lui Coot era un cor de fragmente de rugăciuni și rugăminți.

Dacă avea să moară, se trezi el gândindu-se, urma să fie răsplătit în Rai pentru a fi murit într-un mod mai brutal decât cel la care putea să se aștepte orice preot de țară? O să i se ofere o compensație în paradis pentru intestinele scoase în vestibulul propriei sale sacristii?

La poliție, mai rămăsese doar un singur ofițer de serviciu, ceilalți aflându-se pe Șoseaua de nord, unde strângeau resturile mașinii lui Gissing. Bietul polițist înțelese prea puțin din rugămințile reverendului Coot, dar nu se înșelă nici asupra zgomotului de lemn

sfărâmat care însoțea bolboroselile, nici asupra urlletului care se auzea pe fondul conversației.

Ofițerul închise telefonul și ceru ajutor prin stația de radio. Patrula aflată pe Șoseaua de nord avu nevoie de douăzeci sau douăzeci și cinci de secunde pentru a răspunde apelului. În acest timp, Rawhead sfărâmasese panoul central al ușii sacristiei, iar acum distrugea și restul. Echipajul patrulei n-avea cum să știe așa ceva. După priveliștea de pe șosea – corpul carbonizat al șoferului, bărbăția lipsă a lui Gissing –, polițiștii deveniseră imuni la orice experiență de acest gen, de parcă ar fi fost veteranii unui război de-o oră. Ofițerului de serviciu îi trebui un minut întreg ca să-și convingă colegii că reverendul Coot avea nevoie urgentă de ajutor, iar în tot acest răstimp, Rawhead pătrunsese înăuntru.

•

În hotel, Ron Milton urmări spectacolul de lumini sclipitoare de pe deal, auzi sirenele și urletele lui Rawhead și fu cuprins de îndoieli. Era, oare, acesta satul liniștit în care intenționa să se stabilească împreună cu toată familia? O privi pe Maggie care, după ce fusese trezită de zgomot, adormise din nou; flaconul de somnifere, aproape gol, se afla pe noptieră. Ron simțea, deși ea ar fi râs dacă ar fi știut, că trebuia s-o apere – dorea să fie eroul ei. Și, totuși, Maggie luase lecții de autoapărare în perioada în care el se îngrășase din pricina prea multor dejunuri de afaceri. Îl întrista în mod inexplicabil s-o vadă dormind, când știa că avea o atât de mică putere asupra vieții și a morții.

•

Rawhead stătea în vestibulul sacristiei, într-un nor de confeti format din sfărâmături de lemn. Torsul îi era plin de așchii, zeci de răni minuscule sângerau pe corpul lui masiv, iar sudoarea acră se răspândea în vestibul ca tămâia.

Adulmecă aerul pentru a lua urma bărbatului, dar acesta nu se afla prin apropiere. Rawhead își dezgoli dinții într-un rânjet frustrat, suieră subțire din fundul gâtului și făcu un salt spre birou. De la douăzeci de metri, simțurile îi indicau că acolo găsea căldură și consolare. Răsturnă biroul și sfărâmă două scaune, într-o oarecare măsură ca să aibă mai mult spațiu de mișcare, dar mai cu seamă dintr-o pornire pur distructivă; dădu apoi deoparte grilajul căminului

și se așeză. Căldura, tămăduitoare, vie, îl înconjură. Savura senzația pe măsură ce căldura îi cuprindea fața, pânțelele plat, membrele, îi pătrundea apoi în sânge, aducându-i aminte de alte focuri pe care le aprinsese, odinioară, în holdele de grâne.

Și își reaminti un alt foc, unul pe care încerca să-l uite, dar la care nu se putea abține să nu se gândească – umilirea la care fusese supus în acea seară o să dăinuie în el pentru totdeauna. Dușmanii își aleseseră cu grijă momentul: miezul verii, nicio picătură de ploaie căzută vreme de două luni. Arbuștii din Pădurea Sălbatică erau uscați complet, chiar și copacii vii luaseră foc cu ușurință. Fusese alungat din ascunzătoarea sa cu ochii șiroind de lacrimi, derutat și înspăimântat, pentru a fi întâmpinat de țărugi și plase, de fiecare parte, și de acel... *lucru* pe care-l aveau, acea priveriște care-l putea supune.

Bineînțeles, nu fuseseră destul de curajoși ca să-l ucidă – erau prea superstițioși pentru așa ceva. În plus, oare nu-i recunoscuseră autoritatea? Spaima întipărită pe fețele lor, în timp ce-l răneau, nu constituia un omagiu? De aceea l-au îngropat de viu – ceva mai rău decât moartea. Nu era, oare, lucrul cel mai rău posibil? Pentru că el putea să trăiască un secol, chiar mai multe, fără să moară vreodată, nici chiar închis sub pământ. Lăsat doar să aștepte și să sufere o sută de ani, apoi altă sută și altă sută, în timp ce generații se perindau pe pământul de deasupra capului său, generații care au trăit, au murit și l-au uitat. Poate că femeile nu-l uitaseră: le simțea mirosul chiar și prin pământ, atunci când se apropiau de mormânt, și, deși ele ar fi putut să nu știe, se îngrijorau, reușind apoi să-și convingă bărbații să abandoneze definitiv acel loc; astfel, a fost lăsat complet singur, neavând nici măcar spicele drept însoțitor. Singurătatea fusese răzbunarea lor, cugetă Rawhead, pentru timpurile în care el și frații săi le luaseră femeile în păduri, le ținuseră la pământ, le violaseră și le dăduseră drumul să plece, pline de sânge, dar însărcinate. Aveau să moară născându-și copii – fructele acelor violuri –, pentru că anatomia nici unei femei nu putea supraviețui aducerii pe lume a unui astfel de hibrid. Aceasta era singura răzbunare pe care el și frații săi au săvârșit-o vreodată asupra sexului cu burtă mare.

Rawhead se întinse și privi în sus spre reproducerea aurită a „Luminii lumii”, ce atârna deasupra căminului lui Coot. Imaginea nu trezi în el nici frică și nici remușcări: era doar o reprezentare a unui martir fără sex, cu ochi de căprioară, copleșit de durere. Niciun fel de provocare în această imagine. Puterea adevărată, singura putere care-l putea învinge, dispăruse, după cât se părea – pierdută dincolo de orice putință de revenire, locul ei fiind uzurpat de un păstor virgin. Rawhead ejaculă în tăcere, și jetul subțire de spermă sâsâi pe pământ. Lumea îi aparținea, fiind supusă stăpânirii lui în mod categoric. O să aibă căldură și hrană din abundență. Chiar și bebeluși. Da, carnea de bebeluș era cea mai bună. Bebeluș proaspăt născut, încă fără ochi.

Se întinse, oftând anticipat la gândul acestor delicatese, cu mintea plină de atrocități.

•

Refugiat în criptă, Coot auzi mașinile poliției oprindu-se în scrâșnete de frâne în fața sacristiei, apoi zgomotul pașilor pe pietrișul cărării. Păreau să fie cel puțin vreo șase polițiști. Cu siguranță, suficienți.

Se deplasă prudent, în întuneric, spre scări.

Ceva îl atinse; aproape că urlă, mușcându-și limba cu o clipă înainte ca strigătul să-i iasă din gât.

— Nu te duce acum, rosti o voce din spatele său.

Era Declan, dar vorbea mult prea tare pentru a fi liniștit. Creatura se afla undeva deasupra lor și avea să-l audă, dacă nu era atent. Of, Dumnezeu, nu trebuia să-l audă!

— E deasupra noastră, șopti Coot.

— Știu.

Vocea părea să-i vină din măruntaie, nu din gât, și în ea se distingea degradarea.

— Să-l lăsăm să vină aici, jos, ce zici? Doar știi că te vrea. Vrea ca eu să...

— Ce s-a-ntâmplat cu tine?

Fața lui Declan de-abia se distinge în întuneric. Rânji – era nebun.

— Cred că ar dori să te boteze și pe tine. Cum ți-ar plăcea? A urinat pe mine – l-ai văzut? Și asta n-a fost tot. O, nu, vrea mai mult

decât atât. Vrea totul. Mă auzi? Totul.

Declan îl înșfăcă pe Coot, într-o îmbrățișare de urs puțind a urină – urina creaturii.

— Vii cu mine? întrebă el, privindu-l pieziș.

— Eu cred în Dumnezeu, răspunse Coot.

Declan râse. Nu era un râs cavernos, ci unul în care se distingea o compasiune sinceră pentru sufletul său pierdut.

— El este Dumnezeu. Era aici înainte ca rahatul ăsta de clădire să fie construit.

— Și câinii erau.

— Aăă?

— Asta nu înseamnă că-i voi lăsa să urineze pe mine.

— Faci pe deșteptul, da? zise Declan, cu un zâmbet pervers. O să-ți arate el. Te vei schimba.

— Nu, Declan. Dă-mi drumul...

Îmbrățișarea era prea puternică.

— Urcă pe scări, cretinule! Nu trebuie să-l faci pe Dumnezeu să te-aștepte.

Îl trase pe Coot în sus pe scări, ținându-l încă în brațe. Coot nu-și găsea cuvintele, nu găsea vreun argument logic; oare nu putea să facă nimic pentru al determina pe individ să-și dea seama de nivelul de degradare la care ajunsese?

Amândoi își făcură o intrare dizgrațioasă în biserică; Coot privi automat spre altar, căutând o anume siguranță, dar nu găsi niciuna. Altarul fusese profanat. Odăjdiele fuseseră sfâșiate și murdărite cu excremente, iar crucea și sfeșnicele ardeau, împreună cu cărțile de rugăciuni, într-un foc viu, pe treptele altarului. Funinginea plutea prin biserică și aerul era plin de fum.

— Tu ai făcut asta?

Declan mârâi.

— Vrea ca eu să distrug totul. Cărămidă cu cărămidă, dacă trebuie.

— Nu va îndrăzni.

— O, ba da! Nu se teme de Iisus, nu-i este frică de...

Siguranța îl părăsi o clipă, și Coot profită de această ezitare.

— Totuși, există ceva aici de care îi este frică, nu-i așa? Altfel, ar fi intrat chiar el în biserică, ar fi făcut-o singur...

Declan nu-l privea pe Coot. Ochii i se împăienjeniră.

— Ce este, Declan? Ce nu-i place? Poți să-mi spui...

Declan îl scuipă în față pe Coot, și un cocoloș de flegmă i se lipi de obraz ca un melc.

— Nu-i treaba ta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Declan, privește ce-a făcut din tine!

— Îmi cunosc stăpânul când îl văd... – Declan tremura – ... și așa vei face și tu.

Îl răsuci pe Coot cu fața spre ușa dinspre Sud. Era deschisă, iar creatura se afla în prag, aplecându-se grațios pentru a pătrunde înăuntru. Coot îl văzu pentru prima dată pe Rawhead în plină lumină și se simți cuprins de o spaimă adevărată. Evitase prea mult să se gândească la mărimea, privirea fixă și originea lui. Acum, pe măsură, ce se apropia, cu pași înceți, chiar maiestuoși, inima îi recunoștea autoritatea. Nu era o simplă bestie, în ciuda coamei și a șirului îngrozitor de dinți; ochii ei îl străpungeau continuu, scânteind cu un dispreț pe care niciun animal nu l-ar fi putut exprima vreodată. Gura i se deschidea tot mai larg, dinții lungi de cinci sau chiar opt centimetri, strălucindu-i în gingii. Când Coot nu mai avea încotro să fugă, Declan îi dădu drumul. Oricum, Coot nu s-ar fi putut mișca: privirea fixă a creaturii era prea insistentă. Rawhead se întinse și-l înșfăcă pe Coot. Lumea i se învârti în cap...

•

Erau șapte polițiști, nu șase cât bănuise Coot. Trei erau înarmați, armele fiind aduse de la Londra, din ordinul sergentului Gissing – defunctului sergent Gissing, ce urma, în curând, să fie decorat postmortem. Cei șapte polițiști – toți oameni unul și unul – se aflau sub ordinele sergentului Ivanhoe Baker. Ivanhoe nu era un erou, nici prin vocație și nici prin educație. Vocea sa, pentru care se rugase în gând să nu-l trădeze tocmai în momentul critic, sună ca un țipăt înăbușit, atunci când Rawhead apăru din biserică.

— Îl văd! zise el.

Toți îl vedeau: înalt de doi metri și optzeci, acoperit de sânge – un iad umblător. Armele se ridicară fără ordinul lui Ivanhoe, iar cei neînarmați, simțindu-se brusc goi, își sărutară bastoanele și începură să se roage. Unul o luă la goană.

— Mențineți formația! urlă Ivanhoe.

Dacă ticăloșii ăștia spălau puțină, avea să fie lăsat singur. Nu-i dăduseră nicio armă, mulțumindu-se să-l investească cu comanda grupului, dar asta nu-l încălzea deloc.

Rawhead îl ținea încă de gât, la înălțimea brațului, pe Coot. Picioarele reverendului se clătinau la treizeci de centimetri de sol, capul îi era răsturnat pe spate și ochii închiși. Monstrul prezentă corpul dușmanilor, ca o dovadă a puterii sale.

— Putem... vă rugăm... putem... să-l împușcăm pe ticălos? întrebă unul dintre polițiștii înarmați.

Ivanhoe înghiți cu greu înainte de-a răspunde.

— Îl vom lovi pe preot.

— E deja mort, replică polițistul.

— Asta n-o știm.

— Trebuie să fie mort. Uită-te la el...

Rawhead îl scutură pe Coot ca pe o plapumă de puf; o parte din umplutură căzu pe jos, spre marele dezgust al lui Ivanhoe. Apoi, cu o mișcare aproape neglijentă, Rawhead îl aruncă pe Coot spre polițiști. Corpul lovi pietrișul puțin mai departe de poartă și rămase nemișcat. Ivanhoe își regăsi vocea:

— Foc!

Polițiștii nu aveau nevoie de îndemnuri; degetele apăsaseră deja pe trăgaci înainte ca ultima silabă să-i fi ieșit din gură.

Rawhead fu lovit de trei, patru, cinci gloanțe într-o succesiune rapidă, cele mai multe nimerindu-l în piept. Rănit, își ridică o mână pentru a-și proteja fața, acoperindu-și cu cealaltă boșașele. Era o durere pe care n-o anticipase. Rana primită din arma lui Nicholson fusese uitată în exaltarea produsă de vărsarea de sânge care urmase, dar aceste înțepături îl dureau și numărul lor continuă să crească. Avu un acces de frică. Instinctul îi spunea să se repeadă în fața acestor bețe strălucitoare, ce scoteau un sunet surd, dar durerea era prea mare. Se răsuci și se retrase, sărind peste morminte și îndreptându-se spre siguranța oferită de dealuri. Acolo se aflau crânguri, ascunzișuri și peșteri pe care le cunoștea, locuri în care se putea ascunde, câștigând timpul necesar pentru a se gândi la această nouă problemă. Însă, mai întâi, trebuia să scape de urmăritori.

Aceștia se luară iute după el, înflăcărați de ușurința cu care învinseseră, lăsându-l pe Ivanhoe să găsească un vas pe unul dintre morminte, ca să arunce crizantemele din el și să vomite.

Pe șosea nu erau lumini, și Rawhead începu să se simtă mai în siguranță. Putea să se topească în întuneric, în pământ – doar făcuse acest lucru de o mie de ori. Traversă un lan. Orzul nu era cules încă, iar spicele erau grele de boabe. Le zdrobi sub tălpi în timp ce alerga, măcinând boabele și tulpinile. În spatele său, urmăritorii pierdeau deja cursa. Mașina în care se îngrămădiseră se oprise pe șosea, și Rawhead îi vedea luminile – una albastră, două albe – în depărtare. Dușmanii strigau ordine dezordonate, cuvinte pe care el nu le înțelegea. N-avea nicio importanță; cunoștea oamenii; se speriau ușor. Nu aveau să-l caute prea departe în acea noapte; or să folosească întunericul ca o scuză pentru a opri cercetarea, spunându-și că, oricum, rănilor erau probabil fatale. Copii încrezători!

Urcă în vârful dealului și privi în vale. Sub șoseaua-șarpe, ai cărei ochi erau farurile mașinii inamice, satul semăna cu o roată de lumină caldă, cu sclipiri albastre și roșii în butuc. Mai departe, în toate direcțiile, se vedea doar negrul impenetrabil al dealurilor, peste care atârnavă stelele în bucle și mănunchiuri. Ziua semăna cu o vale acoperită, de mărimea unei jucării. Noaptea era ceva fără fund, mai mult a lui decât a lor.

Dușmanii se retrăgeau deja spre colibele lor, așa cum își imaginase el. Urmărirea se încheiase în acea noapte.

Rawhead se întinse pe pământ și urmări cu privirea un meteor aprinzându-se și căzând undeva spre Sud-Vest. O licărire scurtă, strălucitoare, care lumină marginea unui nor, apoi se stinse. Până dimineață, mai erau multe ore, lungi și tămăduitoare. În scurt timp, o să fie din nou puternic, iar atunci, atunci... o să-i ardă pe toți.

•

Coot nu era mort, dar se afla atât de aproape de moarte, încât nici nu mai conta. Avea optzeci la sută dintre oasele corpului fracturate sau rupte, fața și gâtul sfâșiate, iar una dintre mâini așa de sfărâmată, că nu mai putea fi recunoscută ca atare. Oricum, urma să moară. Era doar o problemă de timp și de vocație.

•

În sat, cei care văzuseră doar un fragment din cele întâmplate în partea de jos a așezării își pregăteau deja în detaliu povestirile; dovezile vizibile cu ochiul liber ofereau credibilitate celor mai fantastice invenții. Haosul din cimitir, ușa sfărâmată a sacristiei, mașina înconjurată de cordoane de protecție de pe Șoseaua de nord. Indiferent ce se întâmplase în acea noapte de sâmbătă, avea să treacă mult timp până ce totul să fie dat uitării.

Nu se desfășură nicio slujbă dedicată Festivalului Recoltei, ceea ce nu constituia o surpriză pentru nimeni.

— Vreau să plecăm cu toții la Londra, insistă Maggie.

— Cu o zi în urmă, doreai să rămânem aici, să devenim o parte a comunității.

— Asta a fost vineri, înainte ca... tot... acest... Un nebun este în libertate, Ron.

— Dacă plecăm acum, nu ne vom întoarce niciodată.

— Ce spui? Bineînțeles că ne vom întoarce.

— Dacă plecăm acum, când localitatea se află în primejdie, renunțăm cu totul la ea.

— Ridicol.

— Doar tu erai atât de nerăbdătoare să fii văzută că te integrezi în viața satului. Ei bine, va trebui să ne alăturăm și morților de-aici. Și am de gând să rămân – până ce totul se va termina. Poți să te întorci la Londra. Ia și copiii.

— Nu.

Ron oftă din greu.

— Vreau să-l văd capturat, oricine ar fi. Vreau să știu că totul s-a terminat, să văd cu propriii mei ochi. E singurul mod în care ne vom simți vreodată în siguranță aici.

Ea încuviință din cap, fără tragere de inimă.

— Cel puțin, haide să plecăm din hotel o vreme. Doamna Blatter a luat-o razna. Putem să ieșim puțin la plimbare cu mașina? Luăm aer proaspăt...

— Firește, de ce nu?

Era o zi liniștită de septembrie; ținutul, întotdeauna plin de surprize, strălucea de viață. Florile târzii sclipeau în gardurile vii de pe marginea drumului, iar păsările coborau deasupra șoselei și a mașinii. Cerul era albastru, și norii, o fantezie de culoare crem. La

câțiva kilometri în afara orașului, toate ororile nopții precedente se estompară și exuberanța desăvârșită a zilei începu să amelioreze starea de spirit a familiei. Cu cât se îndepărtau mai mult de Zeal, cu atât temerile lui Ron se micșorau. În scurt timp, se apucă să cânte.

Pe bancheta din spate, Debbie făcea fițe. Acum zicea: „Mi-e cald, tăticle”, în clipa următoare: „Vreau un suc de portocale, tăticle”, iar în clipa imediat următoare: „Vreau să fac pipi”.

Ron opri mașina pe o porțiune pustie a șoselei și jucă rolul tatălui indulgent. Copiii trecuseră prin multe, așa încât, astăzi, puteau să fie răsfățați.

— În regulă, scumpo, fă pipi aici, apoi mergem să-ți cumpărăm o înghețată.

— Unde-i la-la? întrebă ea.

Ce expresie tâmpită – eufemismul pentru toaletă folosit de soacră-sa. Maggie interveni. Se descurca mai bine decât Ron cu Debbie, atunci când aceasta se afla în asemenea toane.

— Poți să te duci după gardul viu.

Debbie păru îngrozită. Ron schimbă o privire amuzată cu Ian. Băiatul făcu o figură afectată. Strâmbându-se, se întoarse la banda desenată, cu colțurile îndoite.

— Grăbește-te, da? murmură el în bărbie. Apoi vom pleca într-un loc decent.

Într-un loc decent, cugetă Ron. Voia să spună un oraș. Fiind un puști de la oraș, o să aibă nevoie de ceva timp pentru a-l convinge că un deal de pe care se deschidea o priveliște era un loc decent. Debbie continuă să se comporte la fel.

— Nu pot să mă duc, mami...

— De ce nu?

— Dacă mă vede cineva?

— Nu te va vedea nimeni, scumpo, o asigură Ron. Acum fă ce ți-a spus mama. Se răsuci spre Maggie. Du-te cu ea, iubito!

Maggie nu se mișcă din loc.

— Se va descurca.

— Nu se poate cățara singură pe poartă.

— Ei bine, atunci du-te tu!

Ron, hotărât să nu discute în contradictoriu, zâmbi forțat.

— Haide, zise el.

Debbie coborî din mașină și Ron o ajută să treacă peste poarta de fier, în lanul aflat de cealaltă parte. Grânele fuseseră deja culese. Mirosea... a pământ.

— Nu te uita, îl admonestă ea, cu ochii mari, nu trebuie să te uiți.

Era deja o pungașă la vârsta fragedă de nouă ani. Îl ducea de nas mai bine decât cânta la pian, deși lua lecții de muzică. El știa acest lucru, la fel și ea. Ron îi zâmbi și închise ochii.

— În regulă. Vezi? Am închis ochii. Acum, te rog, grăbește-te, Debbie!

— Promite-mi că nu tragi cu ochiul.

— N-o voi face. *Dumnezeule*, gândi el, *câte mofturi!* Hai, grăbește-te!

Ron aruncă o privire în urmă, spre mașină. Ian ședea pe bancheta din spate, cu fața rigidă, continuând să citească, captivat de aventurile eroice de duzină ale eroului. Băiatul era atât de serios, încât Ron nu putea să obțină de la el decât un zâmbet ocazional. Departe de a fi o mască sau de-a avea un aer contrafăcut de mister, părea mulțumit să lase toate fandoselile în seama surorii sale.

În spatele gardului viu, Debbie își trase în jos pantalonașii de duminică și se lăsă pe vine, dar, după tot circul făcut, nu reuși să urineze. Se forța, ceea ce înrăutăți și mai mult situația.

Ron privi peste Ian, spre orizont. Pescărușii se învârteau în aer, certându-se de la vreo bucatăică de hrană gustoasă. Îi urmări o vreme, simțindu-se din ce în ce mai neliniștit.

— Grăbește-te, scumpo! zise el.

Se uită spre mașină. Ian îl urmărea cu o figură plictisită – poate și cu un sentiment profund de resemnare? Băiatul își coborî din nou ochii pe banda desenată, intitulată „Utopia”, fără să susțină privirea fixă a tatălui său.

Fetița scoase un urlat strident.

— Dumnezeu!

Ron escaladă poarta într-o clipă, urmat îndeaproape de Maggie.

— Debbie!

Tatăl o găsi stând în picioare, cu spatele la gardul viu. Se holba spre pământ, bolborosind, cu fața roșie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Debbie vorbea incoerent. Tatăl îi urmări privirea.

— Ce s-a întâmplat?

Maggie avea probleme cu escaladarea porții.

— E-n regulă... e-n regulă.

O cârțiță moartă era aproape îngropată în ramurile de la marginea lanului, cu ochii ciuguliți și pielea acoperită de muște.

— Of, Dumnezeule, Ron!

Maggie îl privi acuzator, ca și cum el ar fi pus cu premeditare blestematul de animal acolo.

— Nu-i nimic, scumpo, zise ea, dându-și soțul la o parte cu cotul și cuprinzând-o în brațe pe Debbie.

Suspinele i se mai domoliră. *Copii crescuți la oraș*, se gândi Ron. O să fie nevoie să se obișnuiască și cu astfel de lucruri, dacă urmau să locuiască la țară. Aici nu existau gunoieri care să ridice, în fiecare dimineață, pisicile călcate de mașini. Maggie o legăna; se părea că momentul dificil trecuse.

— Își va reveni, spuse Ron.

— Bineînțeles că-și va reveni. Nu-i așa, scumpo?

Maggie o ajută să-și tragă pantalonașii. Debbie mai scâncea încă, uitând complet, în nefericirea ei, de nevoia de-a fi singură.

Pe bancheta din spate a mașinii, Ian asculta miorlăiturile surorii sale și încerca să se concentreze asupra benzii desenate. *Ar face orice să i se dea un pic de atenție*, gândi el. *Ei bine, treaba ei!*

Brusc, se făcu întuneric.

Își ridică privirea și inima îi sări din piept. Lângă umărul lui, la vreo cincisprezece centimetri, ceva – o față a iadului – se aplecă, privind cercetător în mașină. Ian nu putu să urle, căci limba refuza să-l ajute. Nu reuși decât să ude scaunul și să dea inutil din picioare, în vreme ce brațele lungi și pline de cicatrice se întindeau prin fereastră, după el. Unghiile bestiei se încleștară în jurul gleznei și îi sfâșiară șoseta. Unul dintre pantofii cei noi îi căzu în timpul luptei. Creatura îl trăgea de picior, pe bancheta udă, spre fereastră. Își regăsi vocea. Nu chiar vocea lui, ci una patetică, prostescă, care nu putea egala spaima mortală resimțită. Oricum, era prea târziu; îi trăgea picioarele pe fereastră – apoi șezutul. Ian se uită prin fereastra din spate atunci când creatura îi ridică torsul în aer și,

ca într-un vis, își văzu tatăl la poartă, cu fața atât de ridicolă, apoi îl văzu escaladând poarta, pentru a-i veni în ajutor, pentru a-l ajuta – numai că se mișca prea încet. Ian știuse de la început că nu putea fi salvat, fiindcă murise în acest fel, în somn, de sute de ori, iar tatăl său nu ajunsese niciodată la timp. Gura era mai mare chiar și decât cea din vis, o gaură în care era introdus cu capul înainte. Mirosea de milioane de ori mai urât decât lăzile de gunoi din spatele cantinei școlii. Îi veni să vomite chiar în clipa în care creatura îi retează, cu o mușcătură, calota capului.

Ron nu urlase nicicând în viața lui. Urletele aparțineau întotdeauna celui alt sex – până în acel moment. Atunci, văzând monstrul cum se ridica în picioare și își închidea fălcile în jurul capului fiului său, niciun sunet nu putea fi mai potrivit decât un urlet.

Rawhead auzi strigătul și se răsuci, fără vreo urmă de frică pe față, pentru a-i descoperi sursa. Ochii li se întâlniră. Privirea Regelui îl străpunse pe Milton ca un piron, înghețându-l până-n măduva oaselor, pe șosea. Maggie rupse cea dintâi vraja, cu o voce funebră:

— O... te rog... nu!

Ron își scoase din minte imaginea lui Rawhead și porni spre mașină, spre fiul său. Dar ezitarea îi oferise lui Rawhead o clipă de răgaz – de care oricum n-avea nevoie –, și el se îndepărta deja, cu prada bine prinsă între fălci, sângele acesteia șiroind prin dreapta și prin stânga gurii. Briza purtă stropii din sângele lui Ian pe șosea, spre Ron, iar acesta îi simți picurându-i pe față ca un duș ușor.

•

Declan stătea în altarul bisericii Sfântul Petru și asculta bâzâitul. Acesta persista. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să ajungă la sursa lui și să-l distrugă, chiar dacă și-ar fi semnat propria-i moarte. Noul său stăpân o să i-o ceară. Nu era nimic neobișnuit în asta, iar gândul morții nu-l deranja; departe de el așa ceva. În ultimele câteva zile, își văzuse îndeplinite ambițiile pe care le nutrise – nerostite, chiar negândite – ani de zile.

Privind în sus la corpul masiv și negru al monstrului, în timp ce acesta îl scăldase în urină, descoperise bucuria cea mai pură. Dacă acea experiență, care l-ar fi dezgustat odinioară, putea fi atât de

desăvârșită, atunci cum ar arăta moartea? Chiar și mai perfectă. Și dacă ar reuși să moară de mâna lui Rawhead, de acea mână uriașă, care mirosea atât de urât, n-ar găsi, oare, perfecțiunea întruchipată?

Se uită spre altar și spre rămășițele focului stins de polițiști. Îl căutaseră, după moartea lui Coot, dar el avea o duzină de ascunzători pe care nu puteau să le găsească niciodată, așa încât renunțaseră. Aveau un pește mai mare de prins. Declan adună încă un braț din Psalmi și azvârli cărțile în cenușa udă. Sfeșnicele erau deformate, dar, totuși, destul de ușor de recunoscut. Crucea dispăruse – fie distrusă, fie luată de vreun polițist cu mâna lungă. Rupse câteva pagini cu imnuri și scapără un chibrit. Vechile cântece se aprinseră ușor.

•

Ron Milton vărsa acum lacrimi, al căror gust îl uitase. Trecuseră mulți ani de când plânsese, în special în fața altor bărbați. Însă nu-i mai păsa câtuși de puțin; oricum, ticăloșii ăștia de polițiști nu erau ființe umane. Se mulțumeau să-l privească, clătinând din cap ca niște idioți, în timp ce-și depăna povestirea.

— Am adus oameni de la fiecare secție de pe o rază de optzeci de kilometri, domnule Milton, declară figura prietenoasă, cu ochii înțelegători. Dealurile sunt cercetate amănunțit. Îl vom prinde, orice-ar fi.

— Mi-a luat copilul, pricepi? L-a ucis chiar în fața mea...

Nu păreau să înțeleagă întreaga oroare a celor întâmpate.

— Facem tot ce putem.

— Nu-i destul. Creatura asta... nu-i umană.

Ivanhoe, polițistul cu ochii înțelegători, știa al naibii de bine cât de neumană era.

— Așteptăm specialiști de la Ministerul Apărării. Nu putem face mai mult până ce nu vor studia probele, zise el. Apoi adăugă, ca o concesie: E vorba de banii contribuabililor, domnule.

— Idiotul dracului! Ce importanță are cât costă să-l ucideți? Nu-i o ființă umană. E o creatură a iadului.

Privirea lui Ivanhoe își pierdu orice urmă de compasiune.

— Dacă ar fi venit din lad, domnule, zise el, nu cred că reverendul Coot ar fi fost o pradă atât de ușoară.

Coot – ăsta era omul de care avea nevoie. Cum de nu se gândise mai devreme? Coot.

Ron nu fusese niciodată un om cu frica lui Dumnezeu. Însă nu avea prejudecăți, iar acum, după ce-i întâlnise pe adversari – sau pe unul dintre soldații lor –, era gata să-și revizuiască părerile. O să creadă orice, absolut orice, dacă astfel o să obțină o armă cu care să se împotrivească Diavolului.

Trebuia să vorbească cu Coot.

— Ce facem cu soția dumitale? strigă polițistul după el.

Maggie se afla sub influența unor calmante puternice, în unul dintre birourile alăturate; Debbie dormea lângă ea. Nu putea să facă nimic pentru ele. Erau în aceeași siguranță aici, ca și în altă parte.

Trebuia să vorbească cu Coot, înainte ca acesta să moară.

O să știe tot ceea ce știa și reverendul; el o să-i înțeleagă durerea mai bine decât acești maimuțoi. La urma urmei, fiii morți constituiau problema delicată a bisericii.

În timp ce se urca în mașină, i se păru, o clipă, că simte mirosul fiului său, al băiatului care i-ar fi purtat numele – fusese botezat Ian Ronald Milton –, al spermei sale transformată în carne, al băiatului care fusese circumcis ca și el, al băiatului liniștit care îl privise din mașină cu atâta resemnare în ochi.

De data asta, nu mai izbucni în lacrimi. De data asta, nu simțea decât mânie, un lucru aproape minunat.

•

Era unsprezece și jumătate seara. Rawhead Rex stătea întins, sub lumina lunii, în unul dintre lanurile aflate la sud-vest de ferma lui Nicholson. Miriștea era acum cufundată în întuneric, iar din pământ se degaja un miros ațâțător de materii vegetale putrezite. Lângă el zăcea cina: Ian Ronald Milton, cu fața în pământ, cu coșul pieptului spintecat. Din când în când, bestia se sprijinea într-un cot și-și afunda degetele în supa din ce în ce mai rece a corpului băiatului, pescuind vreo delicatesă.

Aici, scăldat în lumina argintie de lună plină, întinzându-și membrele și hrănindu-se cu carne omenească, Rawhead se simțea de neînvins. Degetele apucară un rinichi de pe farfuria de lângă el și îl înghiți cu totul.

Proaspăt.

•

În ciuda sedativelor, Coot stătea treaz. Știa că era pe moarte, iar timpul devenise prea prețios pentru a moțai. Nu știa numele celui care-l interoga în obscuritatea galbenă a camerei, dar vocea era atât de politicoasă și insistentă, încât trebuia să-l asculte, chiar dacă îi întrerupea împăcarea cu Dumnezeu. În plus, erau aceleași întrebări, întrebări ce se învâteau în jurul bestiei care-l adusese în această stare de masă amorfă.

— Mi-a luat fiul, spunea bărbatul. Ce știi despre această creatură? Te rog, spune-mi. Voi crede tot ce-mi vei spune... în voce i se citea disperarea. Explică-mi, doar...

De nenumărate ori, în timp ce Coot zăcea pe perna fierbinte, îi treceau prin minte gânduri confuze: botezul lui Declan, îmbrățișarea bestiei, altarul, părul din cap ridicat măciucă și pielea făcându-i-se ca de găină. Poate că era, totuși, ceva ce putea să-i spună acestui tată aflat lângă patul său.

— ... în biserică...

Ron se aplecă și mai mult deasupra lui Coot; acesta mirosea deja a pământ.

— ... altarul... îi e frică... altarul...

— Te referi la cruce? Se teme de cruce?

— Nu... nu de...

— Nu de...

Corpul tresări o singură dată, apoi rămase nemișcat. Ron se uită cum moartea i se așternea pe față: urmări saliva uscându-se pe buzele lui Coot și irisul unicului ochi contractându-se. Privi o lungă bucată de vreme înainte de-a suna după infirmieră; apoi dispăru în liniște.

•

În biserică se afla cineva. Ușa, încuiată cu lacăt de poliție, era întredeschisă și încuietoarea sfărâmată. Ron o împinse cu câțiva centimetri și se strecură înăuntru. În biserică nu ardea nicio lumină, singura sursă de iluminat fiind un foc pe treptele altarului, foc întreținut de-un tânăr pe care Ron îl văzuse din când în când prin sat. Acesta își ridică privirea, dar continuă să alimenteze flăcările cu măruntaie de cărți.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă el, fără interes.

— Am venit să...

Ron ezită. Să-i spună acestui bărbat adevărul? Nu, ceva nu era în regulă aici.

— Ți-am pus o nenorocită de întrebare, zise bărbatul. Ce vrei?

În timp ce cobora din naos spre foc, Ron îl văzu mai clar pe celălalt. Avea pete noroioase pe haine, iar ochii îi erau afundați în orbite, ca și cum creierul i-ar fi aspirat înăuntru.

— N-ai niciun drept să pătrunzi aici...

— Credeam că oricine poate intra într-o biserică, spuse Ron, fixând cu privirea paginile arzânde care se înnegreau treptat.

— Nu și astă-seară. Ieși dracului de-aici!

Ron continuă să înainteze spre altar.

— Am spus să ieși dracului de-aici!

Figura din fața lui Ron arunca căutături răutăcioase și se schimonosea, părând cuprinsă de nebunie.

— Am venit să văd altarul, și nu voi pleca decât după ce-l voi vedea.

— Ai vorbit cu Coot, nu-i așa?

— Coot?

— Ce-a trăncănit împutitul ăla bătrân? Orice ți-ar fi debitat, sunt doar minciuni. Știi că n-a spus niciodată adevărul în toată viața lui blestemată? Obişnuia să urce acolo... — aruncă o carte de rugăciuni spre amvon — și să spună niște minciuni afurisite!

— Vreau să văd eu însumi altarul. Vom vedea dacă debita minciuni...

— Nu, nu-l vei vedea!

Bărbatul aruncă încă un braț de cărți pe foc și păși înainte, pentru a-i tăia calea lui Ron. Nu mirosea a noroi, ci a excremente. Fără niciun avertisment, se repezi asupra lui Ron, înșfăcându-l de gât; cei doi se rostogoliră pe jos. Degetele lui Declan se întinseră să-i scoată ochii lui Ron, iar dinții încercară să-l muște de nas.

Ron rămase surprins de slăbiciunea propriilor sale brațe; de ce nu jucase squash, așa cum sugerase Maggie, de ce-i erau mușchii atât de slabi? Dacă nu era atent, bărbatul avea să-l omoare.

Brusc, o lumină, atât de strălucitoare încât miezul nopții ar fi putut deveni zori de ziuă, pătrunse prin fereastra dinspre Vest. Îi

urmă îndeaproape o mulțime de urlete. Lumina focului, eclipsând rugul de pe treptele altarului, coloră aerul. Vitraliul se zgudui.

Declan uită o clipă de victima sa, și Ron își adună forțele, împinse înapoi bărbia bărbatului, îi propti un genunchi în piept și-l lovi cu putere. Adversarul se clătină și se dădu înapoi, iar Ron se ridică și, repezindu-se după el, îl apucă pe nebun de păr cu o mână, pocnindu-l cu cealaltă drept în față, până ce i-o făcu zob; nu se mulțumi să-i vadă nasul sângerând sau să audă sfărâmându-i-se cartilajul – continuă să-l pocnească până ce pumnul începu să-i sângereze. Doar atunci îi dădu drumul lui Declan.

•

Afară, satul Zeal era în flăcări.

Rawhead mai făcuse multe focuri înainte. Benzina era o armă nouă și încă trebuia să se obișnuiască cu ea. N-a avut nevoie de prea mult timp ca să învețe. Șmecheria era să rănească cutiile pe roți, lucru ușor de făcut. Să le sfâșie flancurile și să lase să li se scurgă sângele, acel sânge care-i provoca dureri de cap. Cutiile erau o pradă ușoară, aliniată pe caldarâm precum taurii jugăniți în așteptarea sacrificării. Trecea printre ele ca moartea, scos din minți, împrăștiindu-le sângele pe strada principală și aprinzându-l. Șiroaie de foc lichid curgeau prin curți, peste pragurile caselor. Cocenii se aprindeau, iar colibele cu grinzi de lemn erau mistuite. În câteva minute, satul Zeal ardea de la un capăt la altul.

•

În biserica Sfântul Petru, Ron trase vâlul murdar de pe masa altarului, încercând să nu se mai gândească deloc la Debbie și Margaret. Cu siguranță, poliția o să le transporte într-un loc sigur. Ceea ce făcea acum, trebuia să aibă întâietate.

Sub vâl se afla o cutie mare, cu capacul sculptat grosolan. Nu dădu nicio importanță desenului respectiv; avea de rezolvat probleme mult mai urgente. Bestia era în libertate. Îi auzea urletele triumfătoare, iar el se simțea nerăbdător – da, nerăbdător – s-o întâlnească. S-o ucidă sau să fie ucis. Dar primul său obiectiv era cutia. Ascundea, fără îndoială, puterea – o putere care, chiar acum, făcea să i se zbârlească părul de pe cap și acționa asupra penisului, provocându-i o erecție dureroasă. Corpul părea să-i fiarbă și îl exaltă precum dragostea. Înfometat, își puse mâinile pe

cutie, și un șoc electric îi trecu prin ambele brațe, aproape prăjindu-i încheieturile. Căzu pe spate și, o clipă, se întrebă dacă avea să rămână conștient; deși cumplită, durerea se potoli în câteva momente. Aruncă o privire în jur, căutând o unealtă, ceva cu care să pătrundă în interiorul cutiei, fără s-o mai atingă cu mâna goală.

În disperare de cauză, își înfășură în jurul mâinii o bucată din vâlul de pe masa altarului și smulse unul dintre sfeșnicele de alamă din foc. Vâlul începu să ardă înăbușit, pe măsură ce căldura își croia drum către mâna sa. Se apropie din nou de altar și lovi cutia ca un nebun, până ce lemnul începu să crape. Mâinile îi amortiseră; dacă sfeșnicul încins îi ardea palmele, nu simțea acest lucru. Oricum, ce mai conta? La câțiva centimetri de el, se afla arma dorită – doar dacă ar fi putut ajunge la ea, dacă ar fi putut-o mânui. Penisul îi pulsa, iar testiculele îi palpitau.

— Vino, vino, se trezi el spunând, ca și cum ar fi consimțit să îmbrățișeze această comoară, ca și cum ar fi fost o fată pe care o dorea, pe care erecția o dorea, iar el o hipnotiza pentru a o duce în patul său. Vino, vino...

Carcasa de lemn se sfărâma treptat. Gâfâind, folosi colțurile postamentului sfeșnicului, ca să îndepărteze bucățile mai mari de lemn. Altarul era scobit, așa cum știa că o să fie. Și gol.

Gol.

Cu excepția unei pietre rotunde, de mărimea unei mingi mici de fotbal. Țasta era premiul? Nu putea să creadă cât de lipsită de semnificație arăta – și, totuși, aerul era încă încărcat cu electricitate în jurul lui; sângele încă îi clocotea în vine. Își băgă mâna prin gaura pe care-o făcuse în altar și ridică relicva.

Afară, Rawhead jubila.

Imagini fulgerară prin fața ochilor lui Ron, în timp ce cântărea piatra în mâna amortită: un cadavru cu picioarele arzând, un pătuț de copil în flăcări, un câine, ca o minge vie de flăcări, alergând pe stradă – totul era afară, așteptând să fie dezvăluit.

Ron avea doar această piatră ca armă împotriva celui care făcuse toate aceste lucruri.

Avusese încredere, timp de-o zi și jumătate, în Dumnezeu și fusese înșelat. Era doar o piatră, doar o piatră nenorocită. Răsuci

pe toate părțile mingea de fotbal în mână, încercând să deslușească înțelesurile șanțurilor și umflăturilor de pe ea. Poate că însemna ceva, poate că el nu-i înțelegea semnificația adâncă.

La celălalt capăt al bisericii, se auzi o serie de zgomote: o trosnitură, un țipăt, răbufnirea unei flăcări în spatele ușii.

Două persoane intrară, împleticindu-se, urmate de fum și de rugăminți.

— A dat foc satului, rosti o voce.

Ron o cunoștea. Era a acelui polițist blajin care nu crezuse în existența iadului și care încerca să-și păstreze calmul, poate în folosul însoțitoarei sale, doamna Blatter, de la hotel. Cămașa de noapte în care aceasta alergase pe străzi era sfâșiată. I se vedeau sânii, clătinându-se în ritmul suspinelor; nu numai că femeia nu părea să-și dea seama că era goală, dar nu știa nici măcar unde se afla.

— Iisuse Hristoase din Ceruri, ajută-ne! exclamă Ivanhoe.

— Nu-i niciun blestemat de Iisus Hristos aici, replică vocea lui Declan.

Acesta se ridică în picioare și se îndreptă, clătinându-se, spre intruși. Ron nu-i zărea fața, dar știa că trebuia să fie aproape de nerecunoscut. Doamna Blatter îl evită pe când el se împleticea spre ușă, și alergă spre altar – aici se căsătorise, chiar pe locul în care Declan aprinsese focul.

Ron se holbă, în transă, la corpul femeii.

Avea un surplus evident de greutate, sânii îi atârnavă, pântecul îi lăsa în umbră sexul, așa încât Ron se îndoi că ea ar putea să și-l vadă vreodată. Dar pentru asta îi pulsa penisul, pentru asta i se învârtea capul...

Avea imaginea ei în mână. Da, Dumnezeu, ea se afla în mâna sa – era echivalentul în viață a ceea ce ținea el în mână. O femeie. Piatra era statuia unei femei, o Venus mai grasă decât doamna Blatter, cu pântecul umflat de copii, cu țățele precum munții, cu sexul ca o vale, care începea de la buric și se deschidea în fața întregii lumi. În tot acest timp, sub vâlul de pe masa altarului și sub cruce, ei își plecaseră capul în fața unei zeițe.

Ron coborî din altar și începu să alerge în josul naosului, împingându-i deoparte pe doamna Blatter, pe polițist și pe nebun.

— Nu ieși, zise Ivanhoe. Creatura e afară.

Ron o ținea strâns în mână pe Venus, simțindu-i greutatea și simțindu-se ocrotit de ea. În spatele lui, îngrijitorul bisericii urlă strident un avertisment adresat Stăpânului său. Da, cu siguranță era un avertisment.

Ron deschise ușa cu o lovitură de picior. Focul îl încadra din toate părțile. Un pătuț de copil în flăcări, un cadavru – dirigintele Poștei – cu picioarele arzând, un câine cu pielea jupuită de foc, toți i se perindară prin față. Și, bineînțeles, Rawhead – o siluetă proiectată pe-o panoramă de flăcări. Creatura privea în jur, poate pentru că auzise țipetele de avertisment ale îngrijitorului, dar, mai probabil, cugetă Ron, pentru că știa, știa fără a i se spune, că femeia fusese găsită.

— Aici! urlă Ron. Sunt aici! Sunt aici!

Acum venea după el, cu mersul sigur al unui învingător care se apropia să-și revendice victoria finală și absolută. Pe Ron îl cuprinse îndoiala. De ce venea atât de sigur să-l întâlnească, și nu părea să se teamă de arma pe care o ținea în mâini?

Nu văzuse și nu auzise avertismentele?

Dacă nu cumva...

O, Dumnezeu! din Ceruri!

... dacă nu cumva Coot se înșelase. Dacă nu cumva era doar o simplă piatră ceea ce ținea în mână, o piatră nefolositoare, fără niciun rost.

Apoi, două mâini îl înșfăcă de gât. Nebunul.

O voce slabă îi scuipe în ureche cuvântul „javră”.

Ron îl urmări pe Rawhead apropiindu-se și auzi nebunul țipând pătrunzător: „Aici e. Înhață-l! Ucide-l! Aici e.”

Fără vreun avertisment, strânsoarea slăbi și Ron se răsuci atât cât să-l vadă pe Ivanhoe târându-l pe nebun spre peretele bisericii. Gura de pe fața sfărâmată a îngrijitorului continua să țipe:

— E aici. Aici!

Ron privi înapoi spre Rawhead: bestia era acum foarte aproape, iar el ridică prea încet piatra în autoapărare. Însă Rawhead n-avea intenția să-l atace. Pe Declan îl mirosea și-l auzea. Ivanhoe îi dădu drumul lui Declan, în timp ce mâinile uriașe ale lui Rawhead trecură pe lângă Ron, bâjbâind după nebun. Urmă ceva de neînchipuit.

Ron nu putea să suporte să vadă mâinile creaturii sfârtecându-l pe Declan; auzea rugămințile bolborosite, devenind strigăte neîncrezătoare de durere. Când Ron se uită din nou în jur, nu mai era nimic cu aspect uman pe jos sau pe perete...

... Și Rawhead venea acum după el, venea să-i facă același lucru ca lui Declan – sau chiar mai rău. Capul uriaș se roti, și privirea i se fixă pe Ron, cu gura larg-deschisă; Ron văzu rănila pe care focul i le produsese lui Rawhead. În entuziasmul distrugerii, bestia fusese neglijentă: focul îi arsese fața și partea superioară a torsului. Părul de pe corp era prăjit, din coamă rămăseseră doar niște peri scurți, iar carnea de pe partea stângă a feței era neagră și bășicată. Flăcările îi arsaseră globii oculari, care înotau într-o masă de mucozități și lacrimi. De aceea urmărise vocea lui Declan și trecuse pe lângă Ron – de-abia zărea.

Însă acum trebuia să vadă. Trebuia.

— Aici... aici..., zise Ron, sunt aici!

Rawhead îl auzi. Privi, fără să vadă, ochii săi încercând să se focalizeze.

— Aici! Sunt aici!

Rawhead mârâi. Îl dureau fața arsă și voia să plece de-aici, să plece în răcoarea pădurii de mesteceni, scăldată în lumina lunii.

Ochii săi opaci descoperiră piatra; acest Homo Sapiens o ținea ca pe un copil. Îi era greu să vadă limpede, dar Rawhead știa. Acea imagine îi provoca o durere în minte, îl înțepa, îl sâcâia.

Bineînțeles, era doar un simbol, un semn al puterii, nu puterea însăși, dar mintea sa nu făcea astfel de distincții. Piatra era lucrul de care se temea cel mai mult: femeia care sângera, cu „gaura” ei înghițind sămânța și scuipând copii. Acea „gaură”, acea femeie, reprezenta viața, fecunditatea fără de sfârșit. Îl îngrozea.

Rawhead făcu un pas înapoi, și propriile excremente i se scurseră pe picior în jos. Frica ce i se întipărise pe față îi dădu putere lui Ron. Profitând de acest avantaj, se apropie și mai mult de bestia care se retrăgea, oarecum conștient că Ivanhoe își regrupa oamenii în jurul lui – acele siluete înarmate ce așteptau la marginea zonei sale vizuale, gata să-l distrugă pe incendiator.

Ron simțea cum îl părăsesc puterile. Piatra, ridicată deasupra capului, așa încât Rawhead s-o poată vedea deslușit, părea mai

grea cu fiecare clipă.

— Haideți, zise el calm, adresându-se locuitorilor adunați în jurul său. Haideți, doborâți-l! Doborâți-l...

Aceștia începură să se apropie, chiar înainte ca Ron să fi terminat de vorbit.

Rawhead mai degrabă îi mirosi decât îi văzu: ochii, care-l dureau, erau ațintiți asupra femeii.

Dinții ieșiră din tecile lor, pregătindu-se pentru atac. Mirosul umanității îl înconjura din toate părțile.

Panica învinse o clipă superstițiile, și el se repezi spre Ron, adunându-și puterile pentru confruntarea cu femeia. Atacul îl luă prin surprindere pe Ron. Ghearele i se înfipseră în țeastă, iar sângele porni să-i curgă pe față.

Atunci, mulțimea se apropie. Mâinile umane slabe, mâinile umane albe atinseră corpul lui Rawhead. Pumnii îi loviră șira spinării și unghiile îi zgâriară pielea.

Rawhead îl slobozi pe Ron, pe când cineva îi înfipse un cuțit în partea din spate a piciorului, retezându-i tendoanele. Agonia îl făcu să scoată un urlet care se auzi până la cer – sau cel puțin așa părea. În ochii prăjiți ai lui Rawhead, stelele se clătinau în timp ce se prăbușea pe șosea, zdrobindu-și spatele. Mulțimea profită imediat, copleșindu-l prin număr. Rawhead mușcă un deget aici, o față dincolo, dar ea nu mai putea fi oprită acum. Ura celor mulți era veche, ascunsă în oase, deși nu conștientizau acest lucru.

Se zvârcoli sub asaltul lor cât îl mai țineau puterile, dar știa că moartea era sigură. De data asta, gata cu învierea, gata cu așteptarea în pământ timp de-un secol, până ce descendenții celor de azi o să-l uite. Avea să fie distrus complet – pentru el, o să existe doar neantul.

La acest gând se mai liniști și se strădui să privească spre locul în care stătea micuțul tată. Ochii li se întâlniră, așa cum făcuseră pe șosea când îi omorâse băiatul. Însă acum privirea lui Rawhead își pierduse puterea de a străpunge pe cineva. Fața lui era la fel de goală și sterilă ca și luna, învinsă cu mult înainte ca Ron să-i trântască piatra între ochi. Craniul era moale: se curbă înăuntru, și părți din creier se împrăștiară pe șosea.

Regele muri. Brusc, totul se terminase, fără ceremonie sau celebrare. Totul se terminase, odată pentru totdeauna. Fără niciun țipăt Ron lăsă piatră acolo unde se afla, îngropată pe jumătate în fața bestiei. Rămase în picioare, clătinându-se, și își duse mâna la cap. Pielea de pe țeastă era desprinsă, și degetele atinseră craniul; sângele curgea fără oprire. Dar existau brațe care să-l sprijine și nu era nimic de care să se teamă, dacă dormea.

Un lucru trecu neobservat: deși Rawhead era mort, bășica lui se golea. Un șuvoi de urină țâșnea ritmic din cadavru și curgea pe șosea. Râulețul fumega în aerul rece, cu nasul său înspumat adulmecând în stânga și-n dreapta, pentru a găsi un loc în care să se scurgă. După câțiva zeci de centimetri, găsi rigola și se prelinse de-a lungul ei până la o crăpătură în asfalt; acolo se infiltră în pământul primitiv.

CONFESIUNILE LINȚOIULUI UNUI COMERCIANT DE REVISTE PORNO

Odinioară fusese carne. Carne, oase și ambiție. Toate acestea se întâmplau cu un secol în urmă – sau așa părea –, iar amintirile acelei stări binecuvântate dispăreau rapid.

Totuși, mai rămăseseră unele urme ale existenței sale anterioare; timpul și epuizarea nu-i puteau lua totul. Încă își mai putea imagina, clar și dureros, fețele acelor pe care îi iubise și-i urâse, ațintindu-l, din trecut, cu o privire limpede și luminoasă. Încă mai putea vedea expresiile de încântare din ochii copiilor când le ura noapte bună – și aceeași privire, mai puțin încântată, dar tot de noapte bună, în ochii brutelor pe care le ucisese.

Unele dintre aceste amintiri îi trezeau dorința de a plânge, fără să țină seama de faptul că din ochii imobili nu mai puteau țâșni lacrimi. În plus, era mult prea târziu pentru regrete. Regretul era un lux rezervat celor vii, care mai beneficiau încă de timp, răsuflare și energie ca să acționeze.

El se afla dincolo de toate acestea. El, „micuțul Ronnie”, așa cum îl numea maică-sa – o, dacă l-ar putea vedea acum –, era mort de aproape trei săptămâni – mult prea târziu pentru regrete.

Făcuse tot ce-i stătuse în putere să-și corecteze greșelile, până la limita posibilului și chiar dincolo de aceasta, câștigând un timp prețios în care să se revanșeze pentru perioadele mai ușurate ale existenței sale destrămate. „Micuțul Ronnie” fusese întotdeauna ordonat: un model de ordine. Urmărirea câtorva penny rătăciți printre sute de cifre era o ocupație care-i plăcea; și ce satisfăcut era, la sfârșitul zilei, când registrele arătau sumele corecte! Din păcate, viața nu era atât de perfectă, așa cum înțelese acum, prea târziu. Totuși, își dăduse toată silința, lucru care, după cum obișnuia să spună maică-sa, era tot ceea ce putea spera cineva să facă. Nu trebuia decât să recunoască, iar după confesiune, să se prezinte la Judecata de Apoi cu mâinile goale, plin de căință.

În vreme ce stătea, acoperit cu lințoliul, în scaunul afumat din confesionalul bisericii Sfânta Maria Magdalena, își făcea probleme, gândindu-se că forma corpului său uzurpat nu o să reziste destul

de mult pentru a avea timp să-și ușureze conștiința de toate păcatele care lâncezeau în inima sa de pânză. Se concentrează, încercând să-și mențină corpul și sufletul împreună, în cele câteva ultime minute vitale.

Curând, avea să vină părintele Rooney. O să se așeze de cealaltă parte a despărțiturii de zăbrele a confesionalului și o să-i ofere cuvinte de consolare, înțelegere și iertare; apoi, în minutele rămase ale existenței sale furate, Ronnie Glass urma să-și spună povestea.

Avea să înceapă prin a nega acuzația cea mai teribilă care-i păta reputația, aceea de comerciant de reviste porno.

Comerciant de reviste porno!

Gândul era absurd. Nu exista nici urmă de așa ceva în firea sa. Oricine îl cunoscuse în cei treizeci și doi de ani ar fi depus mărturie în această privință. Dumnezeu, nici măcar nu-i prea plăcea să facă sex. Curată ironie! Dintre toți oamenii, tocmai el să fie acuzat de astfel de porcării, când el era cel mai puțin probabil să fi făcut așa ceva! În timp ce toți din jurul lui se făleau cu aventuri și adultere, de parcă ar fi fost vorba de un al treilea picior, el dusesese o existență fără pată. Viața interzisă a corpului li se întâmpla, precum accidente de mașină, altor oameni, nu lui. Sexul era, pur și simplu, o plimbare sus-jos pe care cineva și-ar putea-o permite o dată pe an, sau cam așa ceva. De două ori ar fi tolerabil, de trei ori ți-ar provoca greață. Mai putea fi atunci surprinzător faptul că în nouă ani de căsnicie cu o bună catolică, acest bun catolic zămislise doar doi copii?

Chiar și lipsit de pofte trupești, fusese un bărbat iubitor, iar soția sa, Bernadette, îi împărtășise indiferența față de sex, așa încât membrul său lipsit de entuziasm nu constituise niciodată un motiv de ceartă între ei. Și copiii erau minunați. Samantha devenea deja un model de politețe și ordine, iar Imogen moșteneva zâmbetul mamei sale.

Una peste alta, viața fusese frumoasă. Avusese o casă, fără o formă bine definită, lipită de-o altă clădire printr-unul dintre ziduri, în suburbiile umbroase din sudul Londrei. Avusese o mică grădină pe care o îngrijea doar duminica; la fel proceda și cu sufletul său.

Dusese, în măsura în care putea judeca el însuși, o viață model, modestă și cinstită.

Și așa ar fi rămas, dacă n-ar fi existat în firea sa viermele lăcomiei. Fără îndoială, lăcomia îl distrusese.

Dacă n-ar fi fost lacom, n-ar fi acceptat slujba oferită de Maguire. S-ar fi încrezut în propriul său instinct, ar fi aruncat o privire prin biroul neînsemnat și plin de fum, situat deasupra unei plăcintării ungurești din Soho, și ar fi dat bir cu fugiții. Însă setea de bogăție îi distrăsese atenția de la adevărul-adevărat – că își folosea toată abilitatea de contabil pentru a da o aparență înșelătoare, de credibilitate, unei afaceri care mirosea a depravare. Bineînțeles, știuse acest lucru în adâncul inimii. Știuse că Maguire era o jigodie, în ciuda discursurilor nesfârșite despre curățenia morală, în ciuda afecțiunii pentru copii și a obsesiei pentru arta educată a bonsaiului. Individul era cel mai de jos printre cei de teapa lui. Dar Ronnie nu ținuse seama de toate aceste fapte și se mulțumise să-și facă meseria: ținerea registrelor contabile. Maguire era generos, iar acest lucru îi stimulase și mai mult orbirea. Lui Ronnie chiar începuse să-i placă omul și asociații săi. Se obișnuise cu Dennis „Dork” Luzzati, o matahală care mergea târșâindu-și picioarele, cu o bucată de prăjitură cu cremă lipită întotdeauna de buzele groase; se mai obișnuise cu Henry B. Henry, micuțul cu trei degete, care trișa la cărți și flecărea continuu, în fiecare zi pe altă temă. Nu erau interlocutorii cei mai rafinați și, cu siguranță, n-ar fi fost bine primiți la Tennis Club, dar păreau destul de inofensivi.

Apoi, Ronnie a avut un șoc, unul înspăimântător, când, în cele din urmă, a ridicat vâlul și i-a văzut pe Dork, Henry și Maguire ca adevărate bestii ce erau.

Revelația se produsese din întâmplare.

Într-o seară, terminând târziu de calculat niște impozite, luase un taxi până la depozit, pentru a-i preda raportul direct lui Maguire. Nu văzuse niciodată depozitul, deși acesta fusese adesea menționat în conversații. Maguire depozitase acolo, de câteva luni, stocul de cărți – cele mai multe, cărți de bucate din Europa, sau, cel puțin, așa i se spusese. În acea noapte, ultima noapte de puritate, Ronnie aflase adevărul în toată goliciunea lui.

Maguire se afla într-una din încăperile de cărămidă, așezat pe un scaun, înconjurat de pachete și cutii. Un bec fără abajur arunca un nimb pe pielea subțire a capului; aceasta strălucea într-o culoare trandafirie. Dork era și el acolo, ocupat cu o prăjitură. Henry B. făcea pasențe. Așezate în teancuri înalte, de fiecare parte a celor trei, se aflau mii și mii de reviste, cu coperte strălucitoare, virgine și oarecum lumești.

Maguire își ridică privirea din calcule.

— O, Glass cel rece! exclamă el.

Întotdeauna folosea acea poreclă.

Ronnie se holbă prin încăpere, ghicind, chiar de la distanță, ce reprezentau acele nenumărate comori.

— Intră, zise Henry B. Ai chef de-o partidă?

— Nu fi atât de sobru, îl liniști Maguire, e doar o marfă de vânzare.

Un fel de spaimă paralizantă îl făcu pe Ronnie să se apropie de unul dintre teancurile de reviste și să deschidă exemplarul de deasupra.

Pe copertă stătea scris: *Climax Erotica. Revistă pornografică în culori pentru adulții cu discernământ. Text în limbile engleză, germană și franceză*. Incapabil să se abțină, începu să frunzărească revista, cu jena care i se citea pe față, auzind doar în parte glumele și amenințările proferate de Maguire.

Nenumărate fotografii obscene, oribile, îi defilară prin fața ochilor. Nu mai văzuse așa ceva în viața lui. Fiecare act sexual posibil între adulți (și doar câțiva acrobați dopați ar consimți la așa ceva) era reprezentat în toate detaliile splendide. Executanții acestor acte inexprimabile îi zâmbeau lui Ronnie cu ochii lipsiți de viață, în timp ce se învălmășeau în vârtoarea sexului, fără ca pe fețele lor pline de dorințe să se vadă nici rușine și nici scuze. Era expusă orice „crăpătură”, orice „gaură”, orice încrețitură și bubuliță de pe corpurile lor – nuduri dincolo de nuditate. Excesul de gâfâieli și horcăieli îi întoarse stomacul pe dos lui Ronnie.

Acesta închise revista și aruncă o privire la alt teanc. Fețe diferite, aceeași împerechere furioasă. Nicio perversiune nu era uitată. Titlurile stăteau mărturie pentru deliciile ce puteau fi găsite în interior; unul era *Femei bizare în lanțuri*, altul *Înrobii în cauciuc*, iar

al treilea – *lubitul labrador* – era în perfect consens cu imaginile, până la ultima mustață udă.

Încet, vocea alterată de tutun a lui Michael Maguire pătrunse prin creierul amețit al lui Ronnie. Îl ademenea, sau încerca s-o facă; mai rău decât atât, își bătea joc, într-un mod subtil, de naivitatea sa.

— Trebuia să afli, mai devreme sau mai târziu, zise el. Bănuiesc că ar putea fi mai devreme, ei? Nimic rău în asta. Totul e doar un pic de distracție.

Ronnie scutură violent din cap, încercând să înlăture imaginile înrădăcinate în spatele ochilor. Acestea se multiplicau deja, invadând un teritoriu care fusese atât de inocent față de astfel de posibilități. În imaginația sa, labradorii, îmbrăcați în piele, alergau de colo până colo, bând din corpurile târfelor legate. Era înspăimântător modul în care aceste imagini îi pătrundeau în ochi, fiecare pagină constituind o nouă grozăvenie. Simțea că avea să se înăbușe din cauza lor, dacă nu acționa în vreun fel.

— Oribil, fu tot ce putu spune. Oribil. Oribil. Oribil.

Trase un șut într-un teanc de *Femei bizare în lanțuri*, și revistele se prăbușiră – imaginile repetate de pe copertă împrăștiindu-se pe podeaua murdară.

— Nu face așa ceva, zise Maguire, foarte încet.

— Groaznic, spuse Ronnie. Toate sunt infecte.

— Există o piață mare de desfacere pentru ele.

— Nu și pentru mine! zise el, ca și cum Maguire sugera că el ar avea vreun interes personal în așa ceva.

— Bine, deci nu-ți plac. Nu-i plac, Dork.

Dork își ștergea crema de pe degetele bondoace cu o batistă fină.

— De ce?

— Sunt prea porcoase pentru el.

— Groaznic, rosti din nou Ronnie.

— Ei bine, fiule, ești băgat în treaba asta până-n gât, declară Maguire. *Vocea lui era vocea Diavolului, nu-i așa? Cu siguranță era vocea Diavolului: Poți doar să faci haz de necaz.*

Dork izbucni în hohote de râs.

— Să faci haz de necaz. Îmi place, Mick, îmi place.

Ronnie îl privi pe Maguire. Omul avea patruzeci și cinci de ani, poate cincizeci, dar fața acestuia avea o expresie tulburată, cretină, prea bătrânească pentru anii săi. Farmecul dispăruse; figura care îl ținutua cu privirea nu mai avea aproape nimic uman în ea. Sudoarea, țepii, gura făcută pungă făceau ca acea față să semene, în mintea lui Ronnie, cu dosul oferit de una dintre târfele ordinare și vulgare din reviste.

— Toți suntem niște ticăloși bine cunoscuți, zicea organul, și n-avem nimic de pierdut dacă vom fi prinși din nou.

— Nimic, întări Dork.

— În timp ce tu, fiule, ești un profesionist imaculat, care n-ai fost niciodată băgat în rahat până acum. Așa cum văd eu lucrurile, dacă vrei să vorbești vrute și nevrute despre această afacere murdară, îți vei pierde reputația de contabil cinstit și simpatic. De fapt, aș îndrăzni chiar să sugerez că nu vei mai lucra niciodată, înțelegi ce vreau să spun?

Ronnie simți dorința de a-l lovi zdravăn pe Maguire – ceea ce și făcu. Se auzi o pocnitură ce-l satisfăcu pe deplin în clipa în care dinții lui Maguire încasară lovitura, iar sângele țâșni rapid printre buze. Ronnie nu se mai bătuse din școală și reacționează încet la replica inevitabilă. Lovitura de răspuns a lui Maguire îl trimise la podea, plin de sânge, printre *Femeile Bizare*. Înainte de-a se putea ridica în picioare, Dork își proiectă călcâiul în fața lui Ronnie, frângându-i cartilajul nasului. În timp ce Ronnie clipea din cauza sângelui, Dork îl săltă în picioare, ținându-l nemișcat – o țintă ideală pentru Maguire. Încleștându-și pumnul, acesta îl folosi pe Ronnie, în următoarele cinci minute, drept sac de box, loviturile începând de sub centură și urcând, treptat, în sus.

Ronnie găsi, în mod curios, durerea liniștitoare; părea să-i tămăduiască eul vinovat mai bine decât un cor de „Ave Maria”. După ce fu snopit în bătaie și Dork îi făcu vânt, desfigurat, în întuneric, Ronnie nu mai simțea niciun pic de mânie, doar nevoia de a termina el însuși purificarea începută de Maguire.

•

Ajuns acasă, o minți pe Bernadette, spunându-i că fusese atacat pe stradă. Ea îl alină cât putu, iar el se simți prost pentru că fusese nevoit să-i înșele încrederea, dar n-avea încotro. Nu dormi

nici în acea noapte, nici în următoarea. Zăcu în propriul pat, doar la câțiva centimetri de încrezătoarea sa soție, și încercă să-și pună în ordine gândurile. Știa în adâncul ființei sale că, mai devreme sau mai târziu, adevărul o să iasă la iveală și o să fie cunoscut de toți. Cu siguranță era mai bine să se ducă la poliție, pentru a fi absolvit de orice vină; avea însă nevoie de curaj, iar inima să nu mai fusese niciodată atât de slăbită. Așadar, procedă împotriva datoriei și conștiinței, în noaptea de joi și în ziua de vineri, lăsând vânătăile să se îngălbenească și starea de confuzie să se liniștească.

Apoi, duminică, rahatul deveni public.

•

Cel mai mizerabil dintre toate ziarele de scandal de duminică îi prezenta figura pe prima pagină, împreună cu o manșetă de-o șchioapă: „Imperiul sexului al lui Ronald Glass.” În interior se aflau fotografii, instantanee ale unor împrejurări inocente, prezentate drept mărturii de vinovăție. Glass, cu o figură de om urmărit, Glass, cu o expresie vicleană întipărită pe față. Aspectul său păros – obișnuit, de altfel – îl făcea să pară prost ras, iar părul său bine îngrijit sugera moda adoptată în închisoare de unii dintre membrii asociațiilor criminale. Fiind miop, privea adesea cruciș, fotografiat în astfel de momente, semăna cu un șobolan desfrânat.

Rămase în picioare, în fața standurilor de ziare, holbându-se la propria lui față, știind că Armaghedonul său personal se afla la orizont. Tremurând, citi minciunile înfricoșătoare din paginile ziarului.

Cineva – nu reușise niciodată să descopere cine dăduse în vileag întreaga poveste. Publicațiile pornografice, bordelurile, sex-shopurile, cinematografele. Lumea secretă a pornografiei dirijată din umbră de Maguire era prezentată amănunțit, cu toate aspectele ei sordide. Cu excepția faptului că numele lui Maguire nu era menționat nicăieri. Nici al lui Dork și nici al lui Henry. Doar cel al lui Glass – peste tot, doar numele lui Glass: vinovăția sa era transparentă. I se înscenaseră toate astea, simplu ca bună-ziuă. Editorialul îl numea „corupător de minori”, Băiețașul Albastru, îngrășat și excitat.

Era prea târziu pentru a nega totul. Până când ajunsese acasă, Bernadette deja îl părăsise, luând și copiii. Cineva o înștiințase și

salivase, probabil, la telefon în timp ce se delecta povestindu-i despre acea mizerie.

Ronnie rămase, plângând, în bucătărie, acolo unde masa fusese pusă pentru un mic-dejun pe care familia nu-l servise încă și pe care nu avea să-l mai servească vreodată. Nu plânse prea mult – lacrimile îi erau strict limitate, dar îndeajuns de multe pentru a simți că-și făcuseră datoria. Apoi, o dată terminate gesturile de remușcare, se așeză, ca orice bărbat de treabă, profund nedreptățit, și își plănuia crima.

Achiziționarea unui pistol se dovedi, în multe privințe, mai dificilă decât ceea ce urmă, fiindcă necesita o planificare atentă, câteva cuvinte dulci și mulți bani-gheață. A fost nevoie de-o zi și jumătate pentru a găsi arma dorită și a învăța cum s-o folosească.

Apoi, având tot timpul la dispoziție, se puse pe treabă.

•

Henry B. muri primul. Ronnie îl împușcă în propria sa bucătărie din lemn de pin decojit, bucătărie situată în promițătorul cartier Islington. Ținea o ceașcă de cafea în mână cu trei degete și avea o expresie de spaimă aproape vrednică de milă întipărită pe față. Primul glonț îl nimeri într-o parte, sfâșiindu-i cămașa și făcându-l să sângereze ușor. Mult prea puțin față de ce-și propusese Ronnie. Mai încrezător acum, trase din nou. Al doilea glonț lovi ținta în gât – probabil, o lovitură mortală. Henry B. se prăbuși înainte, ca un actor dintr-un film mut, fără să dea drumul ceștii de cafea decât în clipa în care atinse podeaua. Ceașca se învârti printre resturile de cafea și viață, zăngăni și, în cele din urmă, rămase nemișcată.

Ronnie păși peste corp și trase, aproape nepăsător, a treia oară, direct în ceafa lui Henry B. – un ultim glonț, rapid și precis. După aceea, Ronnie ieși cu ușurință pe poarta din spate, aproape radiind de bucurie din pricina ușurinței cu care făcuse totul. Se simțea ca și cum încolțise și ucise un șobolan în pivnița sa – o datorie neplăcută, dar care trebuia îndeplinită.

Exaltarea dură doar cinci minute. Apoi se simți groaznic de rău.

Oricum, terminase cu Henry. Se terminase cu toate șmecheriile sale.

•

Moartea lui Dork fu, oarecum, mai senzațională. Viața i se apropie de sfârșit la cursele de câini. Tocmai îi arăta lui Ronnie biletul câștigător când simți cuțitul cu lamă lungă insinuându-se printre cea de-a patra și cea de-a cincea coastă. De-abia credea că se afla pe punctul de a fi ucis, afișând pe fața lui îngrășată de atâtea prăjituri o expresie de completă uluire. Continua să se uite, când într-o parte când în alta, la pariorii care se mișcau în jurul său, ca și cum, în orice clipă, unul dintre ei l-ar fi arătat cu degetul, ar fi râs și i-ar fi spus că totul era doar o glumă, un joc prematur cu prilejul zilei sale de naștere.

Apoi, Ronnie răsuci lama în rană (citise că acest lucru era sigur mortal), și Dork își dădu seama că, cu sau fără număr câștigător, aceea nu era ziua lui norocoasă.

Mulțimea înghesuită îi purtă corpul său greu mai bine de zece metri, până ce se agăță în ușa turnantă. Doar atunci, cineva simți șuvoiul fierbinte ce țâșnea din Dork și urlă.

În acel moment, Ronnie era departe.

•

Mulțumit, simțindu-se mai curat o dată cu scurgerea orelor, se întoarce acasă. Bernadette trecuse pe-acolo, strângându-și lucrurile și podoabele preferate. Ronnie dorise să-i spună: „la totul, nu înseamnă nimic pentru mine”, dar ea se strecurase înăuntru și dispăruse iarăși, ca fantoma unei stăpâne a casei. În bucătărie, masa era încă pusă pentru acel ultim mic-dejun de duminică. Praful se așezase pe fulgii de porumb din farfuriile copiilor; mirosul untului rânced începuse să se împrăștie în aer. Ronnie stătu toată după-amiaza târzie, toată noaptea, până la primele ore ale dimineții următoare, și gustă din puterea, nou descoperită, asupra vieții și a morții. Apoi se sui în pat îmbrăcat, fără să-i mai pese de curățenie, și dormi somnul oamenilor drepecți.

•

Nu i-a fost greu lui Maguire să ghicească cine-i lichidase pe Dork și pe Henry B., deși ideea că acel vierme de contabil reușise așa ceva era greu de înghițit. Mulți dintre membrii organizațiilor criminale îl cunoscuseră pe Ronald Glass și se amuzaseră împreună cu Maguire privind mica înșelăciune la care fusese supus inocentul contabil. Însă nimeni nu-l crezuse capabil de astfel de

sanctiuni extreme contra dușmanilor. În unele cartiere sărăcăcioase, Ronnie era acum salutat pentru acțiunile sale al dracului de bine intenționate; alții, inclusiv Maguire, simțeau că el mersese prea departe, pentru a fi considerat de comunitate doar o oaie răătăcită. Părerea generală era că trebuia să fie eliminat înainte de a produce și mai multe pagube balanței fragile a puterii.

Așadar, zilele lui Ronnie puteau fi acum numărate pe cele trei degete ale mâinii lui Henry B.

•

Au venit după el sâmbătă după-amiază și l-au săltat rapid, fără ca Ronnie să aibă timp să folosească vreo armă pentru apărare. L-au dus într-un depozit de salamuri și preparate de carne și, în siguranța înghețată și albă a depozitului frigorific, l-au atârnat de un cârlig și l-au torturat. Oricine simțise o oarecare afecțiune pentru Dork și Henry B. a avut prilejul să-și arate durerea, „aranjându-l” cu cuțite, ciocane, lămpi cu oxiacetilenă. L-au sfărâmat genunchii și coatele, i-au spart timpanele, i-au ars tălpile picioarelor.

În cele din urmă, pe la unsprezece, au început să se plictisească. Cluburile tocmai își intrau în ritm, jocurile de noroc deveneau din ce în ce mai aprinse, așa încât era timpul să pună capăt judecății și să treacă la distracții.

În acest moment, și-a făcut apariția Micky Maguire, îmbrăcat la patru ace, în cele mai bune haine ale sale. Ronnie știa că acesta se afla pe undeva prin ceața care-l înconjură, dar cum simțurile nu-i mai erau aproape de niciun folos, n-a văzut decât pe jumătate pistolul îndreptat spre capul lui și n-a auzit decât pe jumătate zgomotul împușcăturii reverberându-se prin încăperea placată cu faianță albă.

Un singur glonț, plasat ireproșabil, îi pătrunse în creier, chiar prin mijlocul frunții. Nici nu și-ar fi putut dori ceva mai bine – era exact ca un al treilea ochi.

Corpul îi zvâcni o clipă în cârlig, apoi muri.

Maguire primi aplauzele ca un bărbat, sărută doamnele, le mulțumi dragilor săi prieteni care îl asistaseră la îndeplinirea acestei datorii, apoi plecă să joace cărți. Cadavrul fu abandonat într-un sac negru de plastic, la marginea pădurii Epping, devreme duminică dimineața, chiar în momentul în care zorile de zi se iveau printre

frasini și sicomori. Și cu asta, practic vorbind, s-a sfârșit totul. De fapt, așa a început totul.

•

Cadavrul lui Ronnie fu descoperit de cineva care făcea jogging, înainte de ora șapte, luni dimineața. În ziua scursă de la abandonarea și până la găsirea cadavrului, acesta începuse să se altereze.

Medicul legist văzuse însă altele aflate într-o stare mult mai proastă. Îi urmări cu o privire calmă pe cei doi tehnicieni de la Morgă, care dezbrăcă cadavrul, împăturiră hainele și le băgară în saci de plastic etichetați. Așteptă răbdător și atent în timp ce soția decedatului fu introdusă în domeniul său plin de ecouri; avea fața pământie și ochii aproape ieșiți din orbite de prea multe lacrimi. Ea privi în jos spre soțul ei, fără dragoste, holbându-se, impasibilă, la răni și la urmele de tortură. Legistul își imaginase o întreagă poveste despre această ultimă întâlnire dintre Regele Sexului și netulburata sa soție. Căsătoria lipsită de dragoste, certurile referitoare la modul lui abject de viață, disperarea ei, brutalitatea soțului, ușurarea că supliciul se încheiase, în sfârșit, și că ea era liberă să înceapă o nouă viață, fără el. Legistul își făcu o însemnare mentală să caute adresa acestei văduve drăguțe. Era delicioasă în indiferența arătată față de mutilarea corpului; îi lăsa gura apă doar gândindu-se la ea.

Ronnie știa că Bernadette venise și plecase; simțea, de asemenea, și prezența celorlalte persoane care apăreau pe neașteptate la Morgă, doar pentru a-l privi cercetător pe Regele Sexului. Chiar și mort, era un obiect de fascinație. Ronnie nu prevăzuse această oroare în timp ce bâzâia printre circumvoluțiile reci ale creierului său, ca un chiriaș care refuza să fie evacuat de portărei, văzând lumea învârtindu-se în jurul său, dar nefiind încă în stare să acționeze asupra ei.

În zilele ce trecuseră de la moartea sa, nici măcar nu se gândise să scape din starea în care se afla. Stătuse în propria-i țeastă moartă, incapabil să găsească o cale de-a pătrunde în lumea celor vii și, oarecum, refractar la ideea de a-și abandona complet existența și de-a intra în Paradis. Mai simțea încă dorința de răzbunare. O parte a minții sale, implacabilă în a trece dincolo de

limita permisă, era pregătită să amâne intrarea în Paradis, pentru a-și termina treaba începută. Trebuia ca datoriile să fie întotdeauna plătite – și până ce Michael Maguire nu murea, Ronnie nu avea să-și găsească liniștea.

Din închisoarea rotundă de os, îi privea pe curioși venind și plecând și își întări voința.

Legistul își făcu datoria față de cadavrul lui Ronnie cu respectul unui negustor eficient de pește, scoțându-i neglijent glonțul din craniu și scotocind prin tocană de oase și cartilaje sfărâmate, care fuseseră, odată, genunchii și coatele sale. Lui Ronnie nu-i plăcu individul. Se uitase pieziș la Bernadette, într-un fel foarte neprofesional, iar acum, când făcea pe profesionistul, cruzimea sa era categoric scandaloașă. O, de-ar avea voce, de-ar avea un pumn sau un corp de folosit pentru o anume perioadă de timp! I-ar arăta el atunci acestui negustor de carne cum ar trebui tratate cadavrele. Totuși, doar voința nu-i era de-ajuns – avea nevoie de o focalizare și de un mijloc de-a scăpa.

Legistul își termină raportul, cusu grosolan cadavrul, își aruncă mănușile care luceau de zeamă și instrumentele pătate pe cărucior, lângă tampoane și alcool, lăsând corpul în seama asistenților.

Ronnie auzi ușile batante închizându-se în urma lui, în timp ce bărbatul se îndepărta. Apa curgea undeva, stropind chiuveta; sunetul îl irita.

În picioare, lângă masa pe care zăcea, cei doi tehnicieni discutau despre pantofi. Dintre toate lucrurile posibile, despre pantofi! *Ce banalitate*, gândi Ronnie, *ce banalitate de declin al vieții!*

— Știi tălpile noi, Lenny? Cele pe care le-am pus la pantofii maro, din piele de căprioară? Sunt nefolositoare. Al dracului de nefolositoare!

— Asta nu mă surprinde.

— Și cât am plătit pe ele. Uită-te, s-au tocit după o lună.

— Sunt subțiri ca hârtia.

— Chiar așa și sunt, Lenny, subțiri ca hârtia. Am de gând să duc pantofii înapoi.

— Eu aș face-o.

— Chiar îi voi duce.

— Așa aș face și eu.

Conversația asta stupidă, după orele de tortură, după moartea bruscă și autopsia pe care o suportase atât de recent, era aproape de neîndurat. Spiritul lui Ronnie începu să bâzâie în cerc în jurul creierului, ca o albină furioasă prinsă în capcană într-un borcan cu gem răsturnat, hotărâtă să iasă afară și să înceapă să înțepe...

Învârtindu-se în cerc – precum conversația.

— Al dracului de subțire – ca hârtia!

— Asta nu mă surprinde.

— Ce porcării străine sunt tălpile astea! Făcute în blestemata de Coreea.

— În Coreea?

— De aceea sunt subțiri ca hârtia.

Imbecilitatea obositoare a acestor oameni era de neiertat. Trebuia ca ei să trăiască, să acționeze și să existe în timp ce el bâzâia mereu, fiert de frustrare. Era drept așa ceva?

— Frumoasă împușcătură, nu, Lenny?

— Ce?

— Cadavrul. Bătrânu' cum îl cheamă... Regele Sexului. Exact în mijlocul frunții. Vezi? Canalia a mierlit-o.

Însoțitorul lui Lenny părea încă preocupat de tălpile pantofilor, subțiri ca hârtia. Nu răspunse. Iscoditor, Lenny trase puțin lințoliul de pe fruntea lui Ronnie. Urmele de ferăstrău și pielea jupuită erau cusute de mântuială, dar gaura de intrare a glonțului era curată.

— Uite-o!

Celălalt aruncă o privire spre fața cadavrului. Rana de la cap fusese curățată după ce penseta își făcuse treaba. Marginile erau albe și încrețite.

— Credeam că, de obicei, trag în inimă, zise căutătorul de tălpi.

— Asta n-a fost o oarecare luptă de stradă. A fost o execuție perfectă, zise Lenny, vârându-și degetul mic în rană. Exact în mijlocul frunții. Ca și cum ar fi avut trei ochi.

— Mda...

Lințoliul fu aruncat la loc, peste fața lui Ronnie. Albina continua să bâzâie în interiorul țestei.

— Ai auzit despre ce-l de-al treilea ochi, nu-i așa?

— Tu ai auzit?

— Stella mi-a citit ceva despre faptul că ar fi centrul corpului.

- Ți-l ai buricul tău. Cum poate fruntea să fie centrul corpului?
- Ei bine...
- Ți-l ai buricul.
- Nu, e mai mult centrul tău spiritual.

Celălalt nu binevoi să-i răspundă.

— Chiar prin jurul locului în care-i gaura asta de glonț, zise Lenny, încă pierdut în admirație față de ucigașul lui Ronnie.

Albina asculta. Gaura de glonț era doar una dintre multele găuri din viața ei. Găuri în care ar fi trebuit să fie soția și copiii. Găuri clipind ca ochii fără vedere din paginile revistelor, trandafirii și castanii, și labiate. Găuri în partea sa dreaptă, găuri în partea sa stângă...

Găsise oare, în sfârșit, o gaură de care putea profita? De ce nu ar părăsi corpul prin rană?

Prinzând curaj, spiritul se îndreptă spre sprânceană, târându-se, tulburat și excitat, prin cortex. Putea simți, în față, ușa de ieșire ca lumina de la capătul unui tunel lung. Dincolo de gaură, urzeala și țesătura lințoliului străluceau ca o țară a făgăduinței. Simțul direcției era bun; pe măsură ce se târa, lumina devenea din ce în ce mai puternică, iar vocile din ce în ce mai sonore. Fără fanfară, spiritul lui Ronnie se autoscuipă în lumea exterioară: o mică scurgere a sufletului. Particulele de fluid care îi transportau voința și conștiința fură absorbite de lințoliu precum lacrimile de către țesături.

Corpul din carne și sânge era, acum, pe de-a-ntregul părăsit – o carcasă rece, bună doar pentru a fi dată flăcărilor.

Ronnie Glass exista într-o lume nouă: o lume a pânzei albe, ce nu semăna cu nicio stare pe care o trăise sau o visase înainte.

•

Ronnie Glass era lințoliul său.

Dacă legistul care făcuse autopsia lui Ronnie n-ar fi fost uituc, n-ar fi revenit la Morgă în acel moment, încercând să găsească agenda în care notase numărul de telefon al văduvei lui Glass; iar dacă n-ar fi revenit, ar fi trăit. Dar așa...

— Încă n-ați început cu ăsta? se răsti el la tehnicieni.

Bărbații murmurară o scuză sau alta. Legistul era întotdeauna iritat la această oră din noapte, dar ei erau obișnuiți cu accesele lui

de furie.

— Treceți la treabă, zise el – trăgând lințoliul de pe cadavru și aruncându-l, iritat, pe jos –, înainte ca nemernicul să plece de-aici dezgustat. N-am vrea ca micul nostru hotel să capete o reputație proastă, nu-i așa?

— Da, domnule, adică, nu, domnule.

— Ei bine, nu stați acolo – împachetați-l! Văduva îl vrea cât mai curând posibil. Am văzut tot ceea ce trebuia să văd la el.

Ronnie zăcea pe podea într-o grămadă mototolită, răspândindu-și încet influența asupra acestui ținut nou descoperit. Era bine să ai un corp, chiar dacă era steril și dreptunghiular. Adunându-și toată puterea de voință pe care nu știuse s-o aibă, Ronnie puse stăpânire totală pe lințoliu.

La început, acesta refuză viața. Fusesse întotdeauna pasiv – asta era condiția lui. Nu era obișnuit să fie ocupat de spirite. Însă Ronnie nu avea să fie înfrânt tocmai acum. Voința sa era imperativă. Împotriva tuturor regulilor comportării naturale, se întinse și înnodă pânza, dispusă prost, într-o formă de viață.

Lințoliul se ridică.

•

Medicul legist își găsisese mica agendă neagră și se afla pe punctul de-a o băga în buzunar când pânza albă îi tăie drumul, întinzându-se ca un om tocmai sculat după un somn adânc.

Ronnie încercă să vorbească, dar singura voce pe care o putu găsi era o șoaptă a pânzei prin aer, prea slabă, prea imaterială ca să fie auzită peste tânguiriile bărbaților înspăimântați. Chiar că erau înspăimântați! În ciuda strigătelor de ajutor ale legistului, nimeni nu-și făcu apariția. Lenny și însoțitorul său se furișau pe nesimțite spre ușile batante, iar gurile lor, larg-deschise, bolboroseau implorări adresate oricărui zeu local care i-ar fi ascultat.

Medicul legist se dădu înapoi, până la masa de autopsie, pierzându-și complet cumpătul.

— Pleacă din fața mea! zise el.

Ronnie îl îmbrățișă strâns.

— Ajutor! strigă legistul, aproape doar pentru el.

Însă ajutorul dispăruse. Alerga pe coridoare, încă bolborosind, lăsând în spate miracolul care avea loc la morgă. Legistul era

singur, înfășurat în această îmbrățișare scrobită, murmurând, în cele din urmă, câteva scuze pe care le găsisese în spatele propriei sale mândrii.

— Îmi pare rău, oricine ai fi. Oricine ai fi. Îmi pare rău!

Dar Ronnie era cuprins de o mânie care nu era dispusă să cadă la înțelegere cu nimeni; nu se acordau nici iertări, nici grațieri. Ticălosul acela cu ochi de pește, acel fiu al bisturiului îi tăiasse și examinase vechiul lui corp ca și cum ar fi fost o bucată de friptură de vacă. Ronnie căpăta o paloare cadaverică doar gândindu-se la felul atât de glacial în care această javră îi evaluase viața, moartea și pe Bernadette. Ticălosul avea să moară aici, printre rămășițele fostului său corp, și fie ca aceasta să reprezinte sfârșitul profesiei sale nemiloase.

Colțurile lințoliului luau acum forma unor brațe grosolane, pe măsură ce memoria lui Ronnie le modela. I se părea normal să-și recreeze vechea înfățișare în acest mediu nou. Mai întâi, își făcu mâinile, apoi degetele – chiar și un deget mare rudimentar. Semăna cu un Adam morbid, plămădit dintr-o pânză.

Chiar în timp ce se formau, mâinile îl apucară pe medicul legist de gât. Neavând încă bine dezvoltat simțul pipăitului și fiindu-i greu să judece cât de tare trebuia să apese pe pielea care palpita, Ronnie își folosi, pur și simplu, toată puterea de care dispunea. Fața bărbatului începu să se înnegrească, iar limba – de culoarea unei prune – îi ieși printre dinți ca vârful unei sulite, ascuțit și tare. În entuziasmul său, Ronnie îi frânse gâtul. Acesta trosni brusc, iar capul îi căzu într-o parte, sub un unghi oribil. Scuzele zadarnice încetaseră de mult.

Ronnie îi dădu drumul pe podeaua lustruită și se holbă la mâinile pe care și le construise, cu ochi care erau încă două împunsături într-o bucată de pânză pătată.

Se simțea sigur de el însuși în acest corp și, Dumnezeuule, ce puternic era! Frânse gâtul ticălosului, fără să se străduiască câtuși de puțin. Ocupând acest corp straniu, fără sânge, simțea o nouă libertate față de constrângerile umanității. Dintr-o dată era viu pentru viața în aer, simțind cum acesta îl umflă treptat. Cu siguranță, ar putea zbura ca un cearșaf dus de vânt sau, dacă i-ar

conveni, ar lua forma unui pumn și ar supune lumea. Posibilitățile păreau nesfârșite.

Și totuși... simțea că această formă era, în cel mai bun caz, temporară. Mai devreme sau mai târziu, lințoliul o să dorească să-și reia viața anterioară, de bucată inutilă de pânză, iar natura lui pasivă, adevărată, să fie restabilită. Acest corp nu-i fusese dat pentru totdeauna, doar împrumutat; rămânea la latitudinea sa să-l folosească cât putea mai bine, pentru a se răzbuna.

Cunoștea prioritățile. Prima și cea mai importantă era să-l găsească pe Michael Maguire și să-l lichideze. Apoi, dacă o să mai aibă timp, o să-și vadă copiii. Însă nu era înțelept să facă vizite sub forma unui lințoliu zburător. Mult mai bine, să îmbunătățească această iluzie de umanitate și să vadă dacă n-ar putea, cumva, să facă efectul mai sofisticat.

Văzuse cum se puteau transforma încrețiturile monstruoase în fețe, fie pe o pernă mototolită, fie în cutele unei jachete atârnată pe spatele unei uși. Și mai extraordinar era Giulgiul din Torino, în care fața și corpul lui Iisus Hristos fuseseră imprimate în mod miraculos. Bernadette primise o carte poștală reprezentând Giulgiul, cu fiecare rană de lance și fiecare cui la locul lui. De ce n-ar putea face și el un asemenea miracol prin puterea voinței? N-a fost și el înviat?

Se îndreptă spre chiuveta de la morgă și închise robinetul, apoi se holbă în oglindă pentru a-și vedea voința luând forma dorită. Suprafața lințoliului se convulsiona deja și se schimba încontinuu, pe măsură ce Ronnie cerea noi forme. La început era doar o schiță primitivă, grosolană, a capului, asemănătoare cu cea a unui om de zăpadă. Două adâncituri pentru ochi, un nas borcănat. Ronnie se concentra, impunând pânzei să se întindă până la limita elasticității sale.

Și, ce să vezi! Lucrul se realizează, chiar se realizează! Fibrele își exprimă nemulțumirea, dar se conformă cererilor sale, reproducând perfect nările, apoi pleoapele, buza superioară și, acum, cea inferioară. Trase, ca un iubit adorator, din memorie, contururile feței sale pierdute și le refăcu în toate detaliile. Trecu la construcția unei coloane pentru gât, umplută cu aer, dar arătând înșelător de solidă. Sub ea, lințoliul se bombă într-un tors. Brațele erau deja formate; urmară, repede, picioarele. Și totul era gata.

Era refăcut în propria sa imagine.

Iluzia nu era perfectă. În primul rând, era de-un alb pur, exceptând petele, iar carnea avea textura pânzei. Încrêșturile de pe față erau, probabil, prea accentuate, aproape cubiste, nu reușea să convingă pânza să modeleze părul sau unghiile cât de cât asemănătoare. Dar era la fel de pregătit să apară în lume așa cum putea să spere orice lințoliu viu.

Era timpul să-și facă apariția, pentru a-și întâlni publicul.

•

— Ai câștigat, Micky.

Maguire pierdea arareori la pocher. Era prea inteligent, iar fața lui blazată era impenetrabilă; ochii obosiți, injectați, nu trădau niciodată nimic. Totuși, în ciuda reputației formidabile de câștigător, nu trișa deloc. Acesta era legământul pe care-l făcuse cu el însuși. Nu era nicio plăcere să câștigi, dacă trișai. Ar fi însemnat doar un furt, iar la așa ceva se pretau doar criminalii. El era, pur și simplu, un om de afaceri.

În acea seară, pe parcursul a două ore și jumătate, băgase în buzunar o sumă frumoasă. Viața era frumoasă. De la moartea lui Dork, Henry B. Henry și Glass, polițiștii fuseseră prea ocupați cu crima, pentru a acorda mare atenție delictelor mai ușoare, ca Moravurile. În plus, palmele le erau bine unse cu arginți, așa încât n-aveau de ce să se plângă. Inspectorul Wall, prieten de pahar de mulți ani, chiar îi oferise lui Maguire protecție contra ucigașului nebun, care, după cât se părea, se afla în libertate. Ironia ideii îl mulțumi enorm pe Maguire.

Era aproape trei dimineața. Momentul în care fetele și băieții răi trebuia să se afle în paturile lor, visând la crimele din ziua următoare. Maguire se ridică de la masă, marcând sfârșitul jocului din acea noapte. Își închise nasturii de la vestă și își reînnoadă cu grijă cravata de mătase, în culoarea înghețatei de lămâie.

— Mai jucăm altă partidă săptămâna viitoare? sugerează el.

Jucătorii învinși acceptară. Erau obișnuiți să piardă bani în favoarea șefului lor, dar între cei patru nu exista ranchiună, poate doar o oarecare tristețe – simțeau lipsa lui Henry B. și Dork. Noaptea de sâmbătă fuseseră atât de vesele. Acum, întâlnirile se desfășurau într-o atmosferă tăcută.

Perlgut plecă primul, stingându-și trabucul în scrumiera plină până la refuz.

— Noapte bună, Mick.

— Noapte bună, Frank. Sărută copiii din partea unchiului Mick, da?

— Așa o să fac.

Perlgut plecă târșându-și picioarele, urmat de fratele său bâlbâit.

— Noa-a-p-pte bună.

— Noapte bună, Ernest.

Frații coborâră scările tropăind.

Ca întotdeauna, Norton era ultimul care pleca.

— Avem vreun transport mâine? întrebă el.

— Mâine-i duminică, replică Maguire.

Nu lucra niciodată duminică; era o zi dedicată familiei.

— Nu, astăzi e duminică, spuse Norton, fără a încerca să fie pedant, ci să pară natural. Mâine-i luni.

— Da.

— Avem vreun transport luni?

— Sper.

— Te duci la depozit?

— Probabil.

— Atunci te iau eu. Putem să mergem împreună.

— Perfect.

Norton era un om bun. Fără pic de umor, dar de încredere.

— Atunci, noapte bună.

— Noapte bună.

Pantofii săi, cu tocuri de șase centimetri, aveau bombeuri din oțel, care răsunau pe scări precum clinchetul stiletului unei femei. Ușa de la parter fu trântită.

Maguire își calculă profiturile, dădu pe gât paharul de *Cointreau* și stinse lumina în camera de joc. Fumul începea să devină acru. Mâine o să găsească el pe cineva care să urce până sus și să deschidă fereastra, lăsând să pătrundă înăuntru aerul proaspăt din Soho. Salam și boabe de cafea, comerț și depravare. Iubea aceste lucruri, le iubea cu pasiune, așa cum un bebeluș iubește țâța mamei.

În timp ce cobora scările în sex-shopul întunecat, auzi schimbul de saluturi din stradă, urmat de trântirea portierelor și demararea fără zgomot a mașinilor scumpe. Ce altceva și-ar mai putea dori cineva decât o seară plăcută în compania unor buni prieteni?

Se opri o clipă la capătul de jos al scărilor. Luminile sclipitoare ale reclamelor de pe partea opusă a străzii luminau suficient interiorul shopului pentru a distinge teancurile de reviste. Copertele îmbrăcate în plastic străluceau; sâni siliconici și dosuri numai bune de plesnit răsăreau de pe coperte ca niște fructe prea pârguite. Fețe de pe care curgea fardul îl priveau îmbufnate, promițând orice satisfacție pe care ar putea-o oferi, de una singură, o revistă. Maguire rămase neimpresionat; trecuse de mult vremea în care mai găsea ceva interesant în astfel de lucruri. Pentru el, era pur și simplu o afacere; nu se simțea nici dezgustat și nici excitat. La urma urmei, era un bărbat cu o căsnicie fericită, cu o nevastă a cărei imaginație de-abia depășea a doua pagină din Kama Sutra și cu niște copii care erau plesniți zdravăn dacă rosteau un cuvânt necuviincios.

În colțul shopului, acolo unde erau prezentate materialele de *Sclavie* și *Dominație*, ceva se ridică de pe podea. Maguire nu reuși să-și focalizeze privirea, din cauza luminii intermitente. Roșu, albastru. Roșu, albastru. Nu era nici Norton, niciunul dintre frații Perlgut.

Totuși, o figură cunoscută îi zâmbea pe fundalul revistelor *Legată și violată*. Acum o văzu limpede ca lumina zilei: era Glass – o față albă ca un lînțoliu, în ciuda luminilor colorate.

Maguire nu încercă să chibzuiască cum un om mort se putea holba la el, lăsă să-i cadă haina o dată cu falca și o rupse la fugă.

Ușa era încuiată, iar cheia era una dintre cele două duzini de pe lanț. *O, lisuse Hristoase, de ce avea atâtea chei?* Chei de la depozit, de la seră, de la bordel. Și doar acea lumină intermitentă – la care să le vadă. Roșu, albastru. Roșu, albastru.

Scotoci printre chei și, ca prin minune, prima pe care o încercă pătrunse cu ușurință în broască, răsucindu-se ca un deget într-o grăsime fierbinte. Ușa era deschisă, iar în fața lui se întindea strada.

Glass se strecurase, între timp, fără zgomot, în spatele său și, înainte ca Maguire să pășească peste prag, îi aruncase ceva – un

fel de pânză – în jurul feței. Ceva ce mirosea a spital – o putoare de eter, de dezinfectant sau și de una, și de alta. Maguire încercă să strige, dar un pumn de pânză îi era împins pe gât. Se înecă, reflexul de vomă făcând ca întregul corp să-i se revolte. Drept răspuns, asasinul strânse și mai tare.

De pe cealaltă parte a străzii, o fată pe care Maguire o cunoștea doar sub numele de Natalie (Model: caută poziția interesantă cu o disciplină strictă) urmărea lupta din ușa shopului cu o privire stupefiată întipărită pe fața ei plictisită. Asistase o dată sau de două ori la crime, văzuse nenumărate violuri și n-avea de gând să se implice. În plus, era târziu și o dureau părțile interioare ale coapselor. Întoarse, nepăsătoare, spatele gangului scăldat în lumina trandafirie, lăsând violența să-și urmeze cursul. Maguire își făcu o însemnare mentală să pună pe cineva să desfigureze fața fetei într-una din zilele următoare – asta dacă avea să supraviețuiască, ceea ce părea puțin probabil în acel moment. Culorile intermitente de roșu și albastru erau mai greu de distins acum, pe măsură ce creierul lipsit de aer nu mai era capabil să deslușească nicio culoare și, deși avu impresia că-și apucase strâns potențialul asasin, priza păru să se evapore, lăsând doar o pânză, o pânză goală ce-i aluneca, precum mătasea, printre mâinile transpirate.

Apoi cineva vorbi. Nu în spatele lui – nu era vocea asasinului – ci în față. Pe stradă.

Norton. Era Norton. Revenise, dintr-un motiv sau altul – Dumnezeu să-l ocrotească – și cobora din mașină la vreo zece metri de capătul străzii, strigând numele lui Maguire.

Strânsoarea asasinului deveni mai slabă și gravitația își spuse cuvântul, solicitându-l pe Maguire. Acesta se prăbuși greoi pe pavaj, cu lumea învârtindu-se în jurul lui, cu fața purpurie în lumina lugubră.

Norton alergă spre șeful său, scotocindu-se după pistol printre mărunțișurile din buzunare. Asasinul îmbrăcat în alb se retrăgea deja de-a lungul străzii, nepregătit să înfrunte încă un bărbat.

Semăna, se gândi Norton, cu un membru nereușit din Ku Klux Klan – o glugă, o robă, o pelerină. Norton se lăsă într-un genunchi și, ținând arma cu ambele mâini, ochi bărbatul și trase. Rezultatul

fu înspăimântător. Silueta păru să se umfle, pierzându-și forma și devenind o masă zburătoare de pânză albă, cu o față imprimată vag pe ea. Se auzi un zgomot asemănător cu trosniturile cearșafurilor spălate și întinse pe-o frânghie în cursul zilei de luni, un sunet care nu-și găsea rostul pe acea stradă dosnică, murdară. Confuzia lui Norton îl lăsă o clipă fără replică, și bărbatul-cearșaf păru să se ridice, ireal, în aer.

La picioarele lui Norton, Maguire își revenea în simțiri, gemând. Încerca să vorbească, dar avea dificultăți în a se face înțeleș, din cauza laringelui și a gâtului contuzionat. Norton se aplecă mai aproape. Maguire mirosea a vomă și a frică.

— Glass, păru să spună.

Era destul. Norton clătină din cap, încercând să-l liniștească. Bineînțeleș, aceea era fața de pe cearșaf. Glass, contabilul imprudent. Urmărise cum picioarele omului erau arse, urmărise întreg ritualul vicios, câtuși de puțin pe gustul său.

Ei bine, se părea că Ronnie Glass avea câțiva prieteni care nu se dădeau în lături de la răzbunare.

Norton privi în sus, dar vântul ridicase fantoma deasupra acoperișurilor caselor, îndepărtând-o de-acolo.

Fusese o experiență proastă – primul gust al înfrângerii. Ronnie își reamintea încă disperarea resimțită în acea noapte. Zăcuse grămadă într-un colț plin de șobolani, dintr-o fabrică părăsită, undeva la sud de râu, calmându-și panica din fibre. La ce mai era bună șmecheria pe care o pusese în aplicare, dacă își pierdea controlul în clipa în care era amenințat? Trebuia să planifice totul mai atent și să-și întărească voința, până când nu avea să mai tolereze nicio rezistență. Simțea deja că energia i se micșora și că întâmpina o oarecare dificultate în a-și restructura a doua oară corpul. N-avea timp de pierdut cu eșecuri. Trebuia să-l încolțească pe individ acolo unde acesta să nu poată scăpa sub nicio formă.

•

La morgă, cercetările poliției băteau pasul pe loc de-o jumătate de zi, prelungindu-se până noaptea. Inspectorul Wall de la Scotland Yard încercase orice metodă pe care o cunoștea: cuvinte mieroase și dure, promisiuni, amenințări, corupere, surprize, chiar lovituri. Și, totuși, Lenny susținea aceeași poveste – una ridicolă,

care jura că avea să fie coroborată atunci când colegul său o să iasă din starea catatonică în care-și găsisese refugiul. Nu exista însă nicio șansă ca inspectorul să ia în serios povestea. Un lințoliu umblător? Cum să menționeze așa ceva în raportul său? Nu, avea nevoie de ceva concret, chiar dacă era o minciună.

— Puteți să-mi dați o țigară? întrebă Lenny, pentru a nu știu câta oară.

Wall clătină din cap.

— Hei, Fresco..., se adresă inspectorul adjunctului său, Al Kincaid. Cred că-i momentul să-l percheziționezi din nou pe flăcău.

Lenny știa ce era percheziționarea – un eufemism pentru bătaie. La perete, picioarele depărtate, mâinile pe cap – pleosc! Doar gândindu-se, simți cum i se contracta stomacul.

— Ascultați..., imploră el.

— Ce-i, Lenny?

— N-am făcut-o eu.

— Bineînțeles că ai făcut-o, zise Wall, scobindu-se în nas. Vrem doar să știm de ce. Nu-ți plăcea nemernicul ăla bătrân? Făcea remarce porcoase referitoare la prietenele tale, așa-i? Cred că avea un oarecare renume în această direcție.

Al Fresco surâse afectat.

— De-asta i-ai făcut felul?

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Lenny, credeți că v-aș spune rahatul ăsta de poveste dacă n-aș fi văzut-o cu nenorociții ăștia de ochi?

— Nu vorbi urât! îl apostrofă Fresco.

— Lințoliile nu zboară, afirmă Wall, cu o convingere ușor de înțeles.

— Atunci, unde-i lințoliul? argumentă Lenny.

— L-ai incinerat, l-ai mâncat, de unde dracu' să știu?

— Nu vorbiți urât, zise încet Lenny.

Telefonul sună, înainte ca Fresco să-l poată lovi. Acesta ridică receptorul, spuse ceva și îl întinse lui Wall. Apoi îl pocni pe Lenny – o lovitură amicală, care-i stoarse un pic de sânge.

— Ascultă, zise Fresco, apropiindu-se la o distanță letală de Lenny, ca și cum ar fi vrut să-i sugă respirația, știm că tu ai făcut-o,

da? Erai singurul om viu din morgă, da? Vrem doar să știm de ce. Asta-i tot. Doar de ce.

— Fresco.

Wall acoperise receptorul cu mâna în timp ce vorbea cu gorila sa.

— Da, domnule.

— E domnul Maguire.

— Domnul Maguire?

— Micky Maguire.

Fresco clătină din cap.

— E foarte supărat.

— O, da? De ce?

— Crede c-a fost atacat de omul de la morgă. Cel cu revistele porno.

— Glass, spuse Lenny. Ronnie Glass.

— Ronald Glass, așa cum spune omul, zise Wall, rânjindu-i lui Lenny.

— E ridicol, zise Fresco.

— Ei bine, cred că ar trebui să ne facem datoria față de un membru marcant al comunității, nu-i așa? Dă o fugă până la morgă, asigură-te...

— De ce să mă asigur?

— Că ticălosul e încă acolo...

— Of!

Fresco ieși din încăpere, zăpăcit, dar ascultător.

Lenny nu înțelesese nimic din toată discuția, dar nu-i mai păsa câtuși de puțin. Oricum, ce dracu' îl mai interesa pe el? Începu să se joace cu propriile-i testicule, printr-o gaură din buzunarul stâng. Wall îl urmărea disprețuitor.

— Nu aici, zise el. N-ai decât să te masturbezi cât vrei de îndată ce te vârm într-o celulă frumoasă și calduță.

Lenny clătină încet din cap, apoi își scoase mâna din buzunar. Pur și simplu, nu era ziua lui norocoasă. Fresco revenise deja, cu sufletul la gură.

— E aici, zise el, vizibil ușurat de simplitatea sarcinii primite.

— Bineînțeles că este, accentuă Wall.

— Mort de-a binelea, declară Fresco.

— Cum adică? întrebă Lenny. Fresco păru stingherit.

— Doar o expresie de stil, replică el morocănos.

Wall de la Scotland Yard vorbea din nou la telefon. Bărbatul de la capătul opus al firului era speriat de-a binelea, iar asigurările inspectorului păreau să nu-i fie de vreun folos.

— E aici, am verificat, Micky. Trebuie să te fi înșelat.

Frica lui Maguire se propagă prin linia telefonică, precum o ușoară descărcare electrică.

— L-am văzut, lua-te-ar dracu'!

— Ei bine, zace aici cu o gaură în mijlocul frunții, Micky. Deci, spune-mi cum ai putut să-l vezi?

— Nu știu, răspunse Maguire.

— Ei bine, atunci...

— Ascultă... dacă poți, treci pe-aici, da? Aceeași învoială ca și data trecută. Aș putea face ceva pentru dumneata.

Lui Wall nu-i plăcea să discute afaceri la telefon, acest lucru îl făcea să se simtă stingherit.

— Mai târziu, Micky.

— În regulă. Treci pe-aici?

— O voi face.

— Promiți?

— Da.

Wall puse jos receptorul și-l fixă cu privirea pe suspect. Lenny revenise la „biliardul” de buzunar. Animal grosolan; era limpede că avea nevoie de încă o percheziție.

— Fresco, zise Wall, pe un ton blând, vrei, te rog, să-l înveți pe Lenny să nu se mai masturbeze în fața unor polițiști?

•

În fortăreața sa din Richmond, Maguire plângea ca un copil.

Nu era nicio îndoială că-l văzuse pe Glass. Orice ar fi crezut Wall despre cadavrul acestuia aflat încă la Morgă, el știa cu totul altceva. Glass era liber, pe stradă, neîncătușat și plin de idei, în ciuda faptului că îi făcuse o gaură în țeastă ticălosului.

Maguire era un om cu frica lui Dumnezeu și credea în viața de după moarte, deși până acum nu se întrebase niciodată cum se putea întâmpla așa ceva. Acum avea și răspunsul – acest fiu de

căteia cu fața albă, puțind a eter: așa arăta viața de după moarte. Îl făcea să plângă, temându-se să trăiască și temându-se să moară.

Trecuse bine de zorii zilei; era o dimineață liniștită de duminică. Nimic nu i se putea întâmpla în plină zi, în siguranța domeniului „*Ponderosa*”. Acesta era castelul lui, construit din câștigurile necinstite, obținute cu greu. Norton se afla aici, înarmat până-n dinți. La fiecare poartă erau câini. Nimeni – viu sau mort – nu ar îndrăzni să-l sfideze pe acest teritoriu. Aici, printre portretele eroilor săi: Louis B. Mayer, Dillinger, Churchill; printre membrii familiei, printre gusturile sale alese, printre bani și *objets d’art* – aici era propriul său stăpân. Dacă nebunul de contabil o să vină după el, o să fie spulberat, fie că era fantomă sau nu. Finiș.

La urma urmei, nu era el Michael Roscoe Maguire, fondatorul unui imperiu? Pornind de la zero, făcuse avere datorită figurii sale de agent de bursă și concepțiilor sale neconformiste. Poate că, din când în când, în condiții foarte bine controlate, putea să-și dea în vileag latura întunecată a existenței – așa se întâmplase în cazul execuției lui Glass. Simțise o adevărată plăcere în acea acțiune simplă; al lui era *coup de grace*, a lui era acea compasiune infinită a loviturii de grație. Această viață plină de violență rămăsese undeva în urmă. Acum era un burghez, aflat în siguranță, în fortăreața lui.

•

Rachel se trezi la opt, ocupându-se cu pregătirea micului-dejun.

— Vrei să mănânci ceva? îl întreabă pe Maguire.

Acesta clătină din cap. Îl dureau prea tare gâtul.

— Vrei cafea?

— Da.

— Ți-o aduc aici?

Aprobă din cap. Îi plăcea să stea în fața ferestrei cu vedere spre peluză și seră. Se însenina; norii groși, pufoși erau duși de vânt, umbrele lor trecând peste verdele perfect al peluzei. Poate că ar trebui să se apuce de pictat, ca Winston, cugetă el. Să-și immortalizeze peisajele favorite pe pânză; poate o imagine a grădinii, chiar un nud al lui Rachel, immortalizat în ulei, înainte că sânii ei să atârne dincolo de orice speranță.

Rachel reveni lângă el, torcând ca o pisică, și-i aduse cafeaua.

— Te simți bine? întrebă ea.

Cățea tâmpită! Bineînțeles că se simțea bine.

— Sigur, răspunse el.

— Ai un oaspete.

— Ce? se îndreptă în scaunul de piele. Cine?

Ea îi zâmbea.

— Tracy. Vrea să vină să te îmbrățișeze.

Suflă aerul pe la colțurile gurii. *Cățea tâmpită, tâmpită!*

— Vrei s-o vezi pe Tracy?

— Sigur.

„Micul accident”, așa cum îi plăcea s-o numească, era la ușă, încă în capot.

— Bună, tată.

— Bună, scumpo.

Aceasta traversă camera cu pași ușori și elastici – mersul mamei ei în miniatură.

— Mama spune că ești bolnav.

— Mă simt mai bine.

— Mă bucur.

— Și eu.

— Ieșim în oraș astăzi?

— Poate.

— Mergem în bazar?

— Poate.

Tracy se bosumflă, sigură de efectul produs. Din nou, șmecheriile lui Rachel. Maguire se rugă lui Dumnezeu ca fata să nu devină la fel de tâmpită ca maică-sa.

— Vom vedea, zise el, sperând să fie așa, deși știa că, de fapt, sensul era negativ.

Ea se așeză pe genunchii tatălui său, iar acesta înghiți mofturile unei fete de cinci ani, apoi o trimise să-și vadă de treabă. Îl dureau gâtul când vorbea și, în acea zi, nu prea avea chef să joace rolul tatălui iubitor.

Rămas din nou singur, urmări umbrele dansând pe peluză.

Câinii începură să latre imediat după ora unsprezece. După scurt timp, tăcură. Maguire se ridică să-l caute pe Norton, care se

afla în bucătărie și construia un puzzle împreună cu Tracy. „Carul cu fân”, două mii de piese – unul din favoriții lui Rachel.

— Ai controlat câinii, Norton?

— Nu, șefu.

— Ei bine, la naiba, fă-o!

Nu înjura prea des în fața copilului, dar se simțea gata să explodeze. Norton se conformă rapid. În timp ce deschidea ușa din spate, Maguire simți mirosul plăcut al zilei. Era tentant să iasă afară, dar câinii lătrau într-un fel care-i dădea dureri de cap și îi producea furnicături în palmă. Tracy revenise la puzzle, cu corpul încordat, anticipând mânia tatălui ei. Acesta nu spuse nimic și se întoarse în camera de zi.

Din scaunul său, îl vedea pe Norton traversând cu pași mari peluza. Câinii nu mai scoteau niciun sunet. Norton dispăru în spatele serei. Urmă o așteptare lungă. Maguire tocmai începuse să se agite când Norton apăru din nou și privi în sus spre casă, ridicând din umeri și spunând ceva. Maguire deschise ușa glisantă, o deschise și păși în curtea interioară. Îl întâmpină o zi înmiresmată.

— Ce spui? strigă el spre Norton.

— Câinii n-au nimic, răspunse Norton.

Maguire simți cum se relaxa din tot corpul. Câinii erau, bineînțeles – de ce să nu latre un pic, doar pentru asta erau acolo! Aproape că se făcuse de râs, udându-și pantalonii numai fiindcă lătraseră câinii. Dădu din cap spre Norton și păși din curte spre peluză.

Ce zi frumoasă! gândi el. Mărind pasul, traversă peluza spre sera în care înfloreau copăceii bonsai, atât de bine îngrijiți. Norton îl aștepta ascultător la ușa serei, scotocindu-se prin buzunare după gumă.

— Aveți nevoie de mine aici, domnule?

— Nu.

— Sigur?

— Sigur, răspunse el mărinimos, du-te în casă și joacă-te cu copilul.

Norton încuviință din cap.

— Câinii n-au nimic, repetă el.

— Mda.

— Trebuie să-i fi stârnit vântul.

Bătea vântul – cald, dar puternic. Mișca liziera de fagi roșcați care delimita grădina. Aceștia fremătau și-și îndreptau către cer părțile inferioare, palide, ale frunzelor, în mișcările lor liniștitoare prin simplitate și gentilețe.

Maguire descuie ușa de la seră și păși în paradisul său. Aici, în acest Eden artificial, se aflau adevăratele lui iubiri, crescute cu vorbe dulci și excremente de caracatiță. Ienupărul Sargeant, cel care supraviețuise condițiilor grele de pe muntele Ishizuchi; gutuiul japonez înflorit, Yeddo (*Picea Jessoensis*), piticul favorit pe care reușise, după câteva încercări eșuate, să-l prindă pe o stâncă. Toate erau adevărate frumuseți, niște miracole minore de tulpini sinuoase și ace căzătoare, demne de atenția sa cea mai tandră.

Mulțumit, neținând seama o vreme de lumea exterioară, se învârti prin flora sa.

•

Câinii se luptaseră cu Ronnie de parcă ar fi fost un obiect de joacă. Îl prinseseră escaladând zidul și-l înconjuraseră înainte de-a putea scăpa de ei, rânjind în timp ce-l mușcau, sfâșiindu-l și scuipând bucăți din el. Scăpase doar pentru că se apropiase Norton, distrăgând o clipă atenția câinilor.

După atac, corpul lui era sfâșiat în câteva locuri. Dezorientat, concentrându-se pentru a încerca să-și mențină forma întreagă, de-abia reușise să nu fie descoperit de Norton.

Acum se târî afară din ascunziș. Confruntarea îi măcinase energia și lințoliul era rupt, așa încât iluzia de materie era distrusă. Avea pânțele sfâșiate, și piciorul stâng aproape retezat. Petele de sânge se înmulțiseră, adăugându-li-se vâscozități și excremente de câine.

Însă voința, voința era totul. Ajunsese atât de aproape, încât nu era momentul să abandoneze totul și să lase natura să-și urmeze cursul logic. Ronnie exista doar revoltându-se contra naturii și, pentru prima dată în viață – și în moarte –, avea moralul ridicat. Era atât de rău să nu fii natural, să desfizi sistemul și judecata sănătoasă? Plin de rahat, însângerat, mort și reînviat într-o bucată de pânză pătată – totul era un nonsens. Și totuși exista. Nimeni nu-i putea tăgădui existența atât timp cât avea voința de a fi. Gândul

era minunat, era ca și cum și-ar fi găsit un nou rost într-o lume oarbă și surdă.

Îl văzu pe Maguire în seră și-l urmări o bucată de vreme. Dușmanul era complet absorbit de hobbyul său; chiar fluiera imnul național în timp ce-și îngrijea comorile înflorite. Ronnie se apropie tot mai mult de geam, scoțând doar un geamăt ușor în țesătura care ceda treptat.

Maguire nu auzi oftatul pânzei la fereastră până în momentul în care fața lui Ronnie se lipi de geam, cu trăsăturile zdrobite și diforme. Maguire dădu drumul gutuiului japonez, care se sfărâmă de podea, cu ramurile rupte.

Maguire încercă să țipe, dar corzile sale vocale scoaseră doar un scheunat înăbușit. O rupse la fugă spre ușă, în timp ce fața, avidă de răzbunare, spărgea geamul. Maguire nu prea înțelese ce se întâmplă atunci când capul și corpul păreau să curgă prin geamul spart, sfidând toate legile fizicii și reconstruindu-se în sanctuarul lui, luând forma unei ființe umane.

Nu, nu era chiar umană. Avea aspectul cuiva care suferise o paralizie; masca și corpul alb îi atârnavă pe partea dreaptă și trăgea piciorul sfâșiat în timp ce se repezea la el.

Deschise ușa și se retrase în grădină. Creatura îl urmă, vorbind acum, cu brațele întinse spre el:

— Maguire...

Îi rosti numele cu o voce atât de moale, încât putea să-și fi imaginat totul. Însă nu, vorbi din nou:

— Mă recunoști, Maguire?

Bineînțeles că-l recunoștea, chiar sub trăsăturile deformate de lovituri și umflate – era, fără îndoială, Ronnie Glass.

— Glass, zise Maguire.

— Da, răspunse fantoma.

— Nu vreau..., începu Maguire, apoi se poticni.

Ce nu voia? Firește, să nu vorbească cu această oroare. Și să nu știe că exista. Dar cel mai mult, să nu moară.

— Nu vreau să mor.

— O să mori, rosti fantoma.

Maguire simți răbufnirea pânzei atunci când îi zbură în față – sau poate că vântul îl împinsese pe acest monstru imaterial,

aruncându-l în jurul lui.

Orice ar fi fost, îmbrățișarea mirosea a eter, a dezinfectant și a moarte. Brațele de pânză se strânseseră în jurul lui, iar fața cu gura larg-căscată se lipi de-a sa, ca și cum arătarea ar fi vrut să-l sărute.

Instinctiv, Maguire îl înconjură cu brațele pe atacator, și mâinile sale întâlniră gaura pe care câinii o făcuseră în lințoliu. Degetele i se încheștară pe marginea desfăcută a pânzei și traseră. Fu satisfăcut să o audă sfâșiindu-se pe lungime și să simtă cum slăbea îmbrățișarea de urs. Lințoliul tresări în mână sa, gura lichefiată deschizându-se larg, într-un țipăt tăcut.

Ronnie resimțea o agonie pe care crezuse că o lăsase în urmă, o dată cu corpul din carne și oase. Însă apăruse din nou: durere, durere, durere.

Se depărtă, fluturând, de cel care-l mutila, și scoase orice strigăt putea în timp ce Maguire se împletici în sus pe peluză, cu ochii ieșiți din orbite. Omul părea aproape nebun – cu siguranță că avea mintea terminată. Însă nu era destul. Trebuia să-l ucidă pe ticălos – aceasta fusese promisiunea pe care și-o făcuse și intenționa s-o respecte.

Durerea nu dispăru, dar încercă s-o ignore, adunându-și toată energia în urmărirea lui Maguire, prin grădină, spre casă. Era atât de slăbit, încât vântul fu cât pe-acți să-l dea gata, pătrunzând cu putere în el și atacându-i măruntaiele destrămate. Semăna cu un steag de război sfâșiat, aproape de nerecunoscut din cauza murdăriei.

Exceptându-l, exceptându-l... pe Maguire.

Maguire ajunsese în casă și trânti ușa. Cearșaful se lipi de fereastră, umflându-se grotesc, cu mâinile de pânză râcâind sticla și fața aproape fără formă cerând răzbunare.

— Lasă-mă înăuntru, zise ea, vreau să intru.

Maguire se dădu înapoi, împleticindu-se, până ajunsese în hol.

— Rachuel...

Unde era femeia?

— Rachuel?...

— Rachuel...

Nu era în bucătărie. Din micul cabinet, se auzea vocea lui Tracy, care cânta. Aruncă o privire înăuntru. Fetița era singură; așezată pe

podea în mijlocul încăperii, cu căștile la urechi, cântând unul dintre cântecele favorite.

— Unde-i mama? întrebă el prin semne.

— La etaj, replică ea, fără să-și scoată căștile.

La etaj. În timp ce urca scările, auzi câinii lătrând în grădină. *Ce făcea arătarea? Ce făcea nemernicul?*

— Rachuel?...

Vocea îi era atât de slabă, încât de-abia o auzea și el. Era ca și cum devenise, în mod prematur, o fantomă în propria sa casă. Niciun zgomot pe palier.

Intră, împleticindu-se, în baia placată cu faianță cafenie și aprinse lumina. Aceasta era lingușitoare și întotdeauna îi plăcuse să se privească în ea. Sclipirea discretă estompa urmele anilor. Dar acum refuza să mintă. Fața care-l privea din oglindă era aceea a unui om bătrân și bătut.

Deschise larg dulapul încălzit pentru rufărie și cotrobăi printre prosoapele calde. *Iată-! /* Un pistol, adăpostit într-un loc frumos mirositor, ascuns acolo doar pentru situații de urgență. Contactul îl făcu să saliveze. Înșfăcă pistolul și-l verifică. Totul era în ordine. Această armă îl terminase, odată, pe Glass și o s-o facă iarăși. Și iarăși. Și iarăși.

Deschise ușa dormitorului.

— Rachuel...

Aceasta ședea pe marginea patului, cu Norton între picioarele ei. Amândoi erau încă îmbrăcați, iar unul dintre sâni somptuoși ai lui Rachuel scos din sutien și lipit de gura serviabilă a lui Norton. Ea privi în jur, tâmpită ca întotdeauna, neștiind cu ce greșise.

Maguire trase, fără să gândească.

Glonțul îi găsi gura deschisă, insipidă ca de obicei, făcându-i o gaură considerabilă în gât. Nefiind necrofil, Norton se ridică și alergă spre fereastră, dar nu era prea clar dacă intenționa să zboare prin ea.

Următorul glonț îl nimeri pe Norton în mijlocul spatelui și-i străpunse corpul, găurind fereastra.

Doar atunci, cu amantul mort, Rachuel se răsturnă pe spate în pat, cu sânul împroșcat de sânge și cu picioarele larg desfăcute. Maguire o urmări căzând. Obscenitatea domestică nu-l dezgusta –

era chiar tolerabilă: țâțe și sânge și gură și dragoste pierdută și toate celelalte. Poate că devenea insensibil.

Lăsă să-i alunece pistolul.

Câinii se opriseră din lătrat.

Se strecură afară din cameră, pe palier, închizând ușa încet, așa încât să nu-l deranjeze pe copil.

Nu trebuia să-l deranjeze pe copil. În timp ce se îndrepta spre capul scărilor, văzu fața fermecătoare a fiicei sale holbându-se la el de jos.

— Tati.

O fixă cu o expresie uluită.

— E cineva la ușă. L-am văzut trecând pe lângă fereastră.

Maguire începu să coboare nesigur scările, una câte una.

Încet, încet, gândi el.

— Am deschis ușa, dar nu era nimeni.

Wall. Trebuie să fie Wall. El avea să știe cum trebuia acționat cel mai bine.

— Era un bărbat înalt?

— Nu l-am văzut ca lumea, tati. Doar fața. Era chiar mai albă decât a ta.

Ușa! Of, lisuse Hristoase, ușa! Dacă o lăsase deschisă...

Prea târziu.

Străinul pătrunse în hol și fața i se încreți într-un fel de zâmbet pe care Maguire îl consideră aproape cel mai urât lucru pe care-l văzuse vreodată.

Nu era Wall.

Wall era făcut din carne și oase; vizitatorul era o păpușă din cârpe. Wall era un bărbat încruntat; acesta zâmbea. Wall era viață și lege, și ordine. Această arătare nu.

Era Glass, bineînțeles.

Maguire scutură din cap. Tracy, nevăzând lucrul care tremura în aer, în spatele ei, îi interpretă greșit gestul.

— Am făcut ceva rău? întrebă ea.

Ronnie zbură pe lângă fetiță, în sus pe scări, mai mult ca o umbră decât ca un lucru cât de cât omenesc, trăgând după el bucăți de pânză. Maguire nu avu nici timpul necesar, nici voința să i se împotrivească. Deschise gura să spună ceva în apărarea propriei

vieți, dar Ronnie își introduse mâna rămasă, înfășurată într-o funie de pânză, pe gâtul lui Maguire. Acesta se înecă, dar Ronnie continuă să-și strecoare mâna dincolo de epiglota care protesta, croindu-și din greu drum în jos, prin esofag, în stomacul lui Maguire. Acesta o simți acolo, ca pe o umflătură după o masă mult prea copioasă, cu deosebirea că se agita în mijlocul corpului său, zgâriindu-i și sfâșiindu-i peretele stomacului. Totul se întâmplă atât de repede, încât Maguire nu avu timp să moară sufocat. Poate că și-ar fi dorit o astfel de moarte, oricât de sinistră ar fi fost. În loc de asta, simți mâna lui Ronnie convulsionându-i-se în pânțece, săpând tot mai adânc, pentru a-i înșfăca mai bine colonul și duodenul. Și tocmai atunci când mâna ținea tot ceea ce putea, nemernicul și-o trase afară.

Ieșirea fu rapidă, dar pentru Maguire părea ceva fără sfârșit. Se încovoie în timp ce intestinele îi erau scoase, simțindu-și măruntaiele cum i se ridicau în gât, întorcându-i interiorul pe dos. Luminile se stinseră în gât, într-o învălmășeală de secreții, cafea, sânge, acid gastric.

Ronnie trase de măruntaie și-l ridică pe Maguire, iar torsul său gol se prăbuși în el însuși, spre capătul scărilor. Dus de lungimea propriilor măruntaie, Maguire ajunse la treapta cea mai de sus a scării și de-acolo se prăbuși cu capul înainte. Ronnie îi dădu drumul, și Maguire se rostogoli, cu capul înfășurat în măruntaie, spre picioarele scărilor, acolo unde fiica sa stătea nemișcată.

După expresia feței, aceasta nu părea alarmată, dar Ronnie știa cât de ușor te puteau induce în eroare copiii.

O dată terminată treaba, Ronnie începu să coboare scările, clătinându-se, descolăcindu-și brațul și scuturându-și capul în timp ce încerca să-și recapete un pic din înfățișarea umană. Efortul dădu rezultate. În clipa în care ajunse în dreptul fetei, se strădui să-i ofere acesteia ceva foarte asemănător cu o atingere umană. Ea nu-i răspunse și el nu mai putu să facă altceva decât să plece și să spere că, în timp, fetița o să uite.

De îndată ce Ronnie plecă, Tracy urcă la etaj să-și găsească mama. Rachuel nu-i răspundea la întrebări – și nici bărbatul de pe covorul de lângă fereastră. Dar era ceva la el care o fascină. Un

șarpe gras și roșu îi ieșea din pantaloni. Era un lucru atât de micuț și prostesc, încât o făcu să râdă.

•

Fată încă mai râdea atunci când Wall de la Yard își făcu apariția, târziu ca întotdeauna. Însă după ce văzu scenele macabre care-l întâmpinară, se bucură că întârziase la această petrecere specială.

•

În confesionalul bisericii Sfânta Maria Magdalena, lințoliul lui Ronnie Glass era acum distrus și imposibil de recunoscut. Dintre sentimente, îi mai rămăsese doar dorința de-a scăpa de acest corp rănit, o dorință atât de puternică, încât știa că nu o să-i reziste foarte multă vreme. Îl servise bine – nu se putea plânge în această privință. Dar acum nu mai putea respira. Nu mai putea anima ceva neînsuflețit.

Cu toate acestea, voia să se spovedească – voia atât de aprig să se spovedească. Să spună Tatălui, să spună Fiului, să spună Sfântului Duh cât păcătuse, ce visase, ce dorințe fierbinți avusese. Era doar un singur lucru de făcut: ori venea părintele Rooney la el, ori se ducea el la părintele Rooney.

Deschise ușa confesionalului. Biserica părea pustie. Bănuia că era seară, și cine avea timp să aprindă lumânări atunci când trebuia pregătită mâncarea, cumpărată dragostea și trăită viața? Doar un florar grec care se ruga în naos pentru achitarea fiilor săi, zări lințoliul mergând împleticit din confesional către ușa sacristiei. Semăna cu un afurisit de adolescent cu un cearșaf murdar aruncat peste cap. Florarul detesta acel fel de comportare păgână – uite unde au ajuns copiii săi cu o astfel de comportare – și dorea să-l pocnească pe puști, învățându-l să nu se joace de-a cerșetorii tâmpiți în Casa Domnului.

— Hei, tu! zise el, prea tare.

Lințoliul se răsuci să-l privească pe florar, ochii săi semănând cu două găuri într-un aluat cald. Fața fantomei era atât de copleșită de durere, încât cuvintele pe buzele florarului înghețară.

Ronnie încercă mânerul ușii sacristiei. Zăngănitul nu-l duse nicăieri. Ușa era încuiată.

Din interior se auzi o voce gâfâind:

— Cine-i acolo?

Era vocea părintelui Rooney.

Ronnie căută să răspundă, dar nu se auzi niciun cuvânt. Tot ce putu face era să zăngăne – ca orice fantomă respectabilă.

— Cine-i acolo? Întrebă din nou, cam nerăbdător, părintele.

„Spovedește-mă”, dori să spună Ronnie, „spovedește-mă, căci am păcătuit.”

Ușa rămase închisă. În interior, părintele Rooney era ocupat. Făcea fotografii pentru colecția sa personală, având ca subiect o doamnă favorită, pe nume Natalie. Cineva îi spusese că era o fiică a viciului, dar el nu putea să creadă așa ceva. Era prea amabilă, prea angelică și purta un rozar în jurul sânilor obraznici, ca și cum de-abia ar fi ieșit dintr-o mănăstire.

Zăngănitul clanței încetase. Bine, se gândi părintele Rooney. Oricine ar fi fost o să revină. Nimic nu era urgent. Părintele Rooney îi surâse femeii. Natalie își țuguie buzele.

În biserică, Ronnie se ridică pe altar și își îndoi genunchii.

La trei șiruri de bănci în spate, florarul își întrerupse rugăciunea, înfuriat de această profanare. După felul în care se clătina, băiatul era, evident, beat, iar omul nu se lăsa el înspăimântat de-o mască colorată de doi bani, a morții. Blestemându-l pe profanator într-o greacă desăvârșită, înșfăcă fantoma în timp ce aceasta îngenunchea în fața altarului.

Sub cearșaf nu se afla nimic, absolut nimic.

Florarul simți pânza vie tresăltându-i în mână și-i dădu drumul cu un mic țipăt. Apoi se retrase spre naos, făcându-și tot timpul cruce, exact ca o văduvă scoasă din minți. La câțiva pași de ușa bisericii, se întoarse cu spatele și o luă la fugă.

Lințoliul zăcea acolo unde-l lăsase să cadă florarul. Zăbovind încă în faldurile sale, Ronnie își ridică privirea din grămada mototolită, îndreptând-o spre splendoarea altarului. Acesta radia, chiar în obscuritatea interiorului luminat doar de lumânări, și, mișcat de frumusețea sa, Ronnie fu mulțumit să lase iluzia în spatele său. Nespovedit, dar fără a se teme de Judecata de Apoi, spiritul lui părăsi lințoliul.

După aproximativ o oră, părintele Rooney descuie sacristia, o însoți pe neprihănită Natalie afară din biserică și încuie ușa din față. În timp ce se întorcea, aruncă o privire cercetătoare în confesional,

încercând să vadă dacă nu era vreun copil ascuns acolo, însă biserica era pustie. Sfânta Maria Magdalena era o femeie uitată.

Fluierând, se îndreptă spre sacristie și privirea îi căzu pe lințoliul lui Ronnie Glass. Zăcea întins pe treptele altarului, ca o grămadă de pânză ponosită, abandonată.

Ideală! gândi el, ridicând-o. Pe podeaua sacristiei se vedeau niște pete dubioase, iar pânza era exact ce-i trebuia pentru a le șterge.

Adulmecă pânza; îi plăcea să adulmece. Mirosea a o mie de lucruri. Eter, sudoare, câini, măruntaie, sânge, dezinfectant, camere goale, inimi sfărâmate, flori și pierdere. Fascinant. *Acesta e fiorul dat de parohia din Soho*, cugetă el. Ceva nou în fiecare zi. Mistere în fața ușii, pe treptele altarului. Crime atât de numeroase, încât ar fi avut nevoie de un ocean de agheasmă să le spele. Viciul era de vânzare la fiecare colț, dacă știai unde să cauți.

Îngrămădi lințoliul sub braț.

— Pun pariu că ai o poveste de spus, zise el cu glas tare, stingând lumânările votive cu degete prea înfierbântate pentru a simți flăcările.

ȚAPI ISPĂȘITORI

Insula spre care ne dusesese marea nu era una adevărată, ci numai o îngrămădire de stânci fără viață. Era prea pretențios să numești insulă o astfel de colină, plină de grămezi de excremente. Insulele sunt oaze în mijlocul mării: verzi și îmbelșugate. Acesta era un loc abandonat de toți: nicio focă în apele din împrejurimi, nicio pasăre în aerul de deasupra. Nu-mi dau seama la ce-ar folosi un astfel de loc, în afară de faptul că am putea spune despre el: „Am văzut inima neantului și am supraviețuit.”

•

— Nu-i trecută pe niciuna dintre hărți, zise Ray, cu nasul în harta Hebridelor Interioare^[16], și cu unghia pe locul în care, după calculele sale, ar fi trebuit să ne aflăm acum.

Era, așa cum remarcase, un loc gol pe hartă – doar o mare de-un albastru palid, fără cea mai mică indicație care să precizeze existența acestei stânci. Așadar, nu numai focile și păsările o ignorau, ci și cartografii. Existau unul sau două semne indicatoare în vecinătatea degetului lui Ray, marcând curenții care ar fi trebuit să ne poarte spre Nord: săgeți mici și roșii pe un ocean de hârtie. Restul, ca și lumea exterioară, era părăsit.

Jonathan se bucură, firește, de îndată ce descoperi că locul nu putea fi găsit nici măcar pe hartă; părea să se simtă imediat disculpat. Vina pentru care ne aflam aici nu mai putea fi pusă în seama lui, ci a cartografilor; nu avea de gând să se lase învinuit de eșuarea pe plajă când nici măcar nu era marcată pe hartă colina respectivă. Expresia de vinovăție întipărită pe fața sa de la acostarea neprevăzută fusese înlocuită cu o privire de automulțumire.

— Nu poți evita un loc care nu există, nu-i așa? jubilă el. Adică, tu ai putea?

— Puteai să-ți folosești ochii cu care te-a înzestrat Dumnezeu, i-o trânti Ray.

Dar Jonathan nu avea de gând să se lase intimidat de o critică rezonabilă.

— S-a întâmplat atât de repede, Raymond, zise el. Vreau să spun că n-aveam nicio șansă în ceața asta. S-a ivit în fața noastră înainte de-a ne dezmetici.

Insula apăruse brusc, fără îndoială. Mă aflam în cambuză, pregătind micul-dejun – responsabilitatea mea de când nici Angela și nici Jonathan nu mai erau entuziasmați de această sarcină –, când carena lui *Emmanuelle* scrâșnise pe prundiș și se prăbușise, vibrând pe plaja pietroasă. Urmase un moment de tăcere, apoi începură strigătele. Am urcat scările cambuzei și l-am găsit pe Jonathan pe punte, surâzând speriat și fluturându-și brațele pentru a-și arăta nevinovăția.

— Înainte să întrebi, zise el, nu știu ce s-a-ntâmplat. Navigam, pur și simplu, de-a lungul țărmului...

— Of, lisuse Hristoase, al dracului de atotputernic! exclamă Ray, ivindu-se din cabină, în timp ce-și trăgea pe el jeanșii, și arătând mult mai rău decât după o noapte petrecută în cușetă cu Angela.

Avusesem onoarea discutabilă de a asculta orgasmele acesteia toată noaptea – cu siguranță că cerea multe. Jonathan începu din nou să se scuze: „Înainte să întrebi...”, dar Ray îl reduse la tăcere cu câteva insulte bine alese. M-am retras în cambuză, lăsând discuțiile să se dezlănțuie pe punte. Era o adevărată satisfacție să-l aud pe Jonathan muștruluit; chiar speram ca Ray să-și piardă destul controlul de sine pentru a umple de sânge acel nas perfect acvilin.

Cambuza semăna cu o găleată plină de lături. Micul-dejun pe care-l pregătisem era împrăștiat pe toată podeaua, așa încât l-am lăsat acolo: gălbenușurile de ou, șunca afumată și frigănelele se congelau în bălți de grăsime. Era greșeala lui Jonathan – n-avea decât să facă el curat. Mi-am turnat un pahar cu suc de grapefruit, am așteptat până ce acuzațiile reciproce au încetat, apoi am urcat pe punte.

Trecuseră de-abia două ore după zorii zilei, iar ceața care învăluisese, ca un liņtoliu, insula, ascunzând-o de privirile lui Jonathan, încă mai acoperea soarele. Dacă ziua de astăzi semăna cu celelalte zile ale săptămânii, la prânz, puntea avea să fie prea fierbinte pentru a călca pe ea cu picioarele goale, dar acum, cu ceața încă groasă, simțeam cum răceala îmi ajungea chiar la

marginea bikinilor. N-avea prea mare importanță ce purtai când navigai printre insule. Nu era nimeni care să te vadă. M-am bronzat pe tot corpul mai bine ca niciodată. Însă, în această dimineață, răcoarea mă determină să cobor sub punte, după un pulover. Vântul nu sufla; răcoarea venea din mare.

Acolo jos e încă noapte, cugetam eu, deși ne aflăm doar la câțiva metri de plajă – o noapte nemărginită.

Am îmbrăcat un pulover și am revenit pe punte. Hărțile fuseseră desfășurate, și Ray era aplecat deasupra lor. Spatele său gol se cojea din cauza soarelui prea puternic, și am reușit să văd porțiunea de chelie pe care încerca s-o ascundă în buclele de un galben-murdar. Jonathan fixa cu privirea plaja și-și scărpinga nasul.

— Hristoase, ce loc! am exclamat.

Îmi aruncă o privire, încercând să zâmbească. Sărmanul Jonathan avea impresia că fața sa putea fermeca o broască țestoasă, determinând-o să iasă din carapacea sa și, ca să fim cinstiți, chiar au existat câteva femei care s-au topit după el doar după ce le-a aruncat o singură privire. Nu mă număram printre ele, iar acest lucru îl irita. Am considerat întotdeauna că figura sa de evreu era prea curtenitoare pentru a fi frumoasă. Indiferența mea îl înfuria cumplit, așa cum o cârpă roșie enerva un taur.

O voce, somnoroasă și îmbufnată, se ridică de sub punte. Doamna-din-Cușetă se trezise, în cele din urmă; era timpul să-și facă marea intrare, acoperindu-și, timidă, goliciunea cu un prosop. Fața îi era umflată de prea mult vin roșu, iar părul avea nevoie de serviciile unui pieptene. Totuși, era încă radioasă, cu ochii mari – o adevărată Shirley Temple cu decolteu.

— Ray, ce se-ntâmplă? Unde ne aflăm?

Ray nu-și ridică ochii de pe hărțile cu calcule, ceea ce o făcu să încrunte din sprâncene.

— Avem un pilot al naibii de prost, asta-i tot, zise el.

— Nici măcar nu știu ce s-a-ntâmplat, protestă Jonathan, sperând, în mod evident, la o manifestare de simpatie din partea Angelei.

Nicio șansă.

— Dar unde ne aflăm? întrebă ea din nou.

— Bună dimineața, Angela, am spus eu.

Am fost la fel de ignorată.

— E o insulă? se interesă ea.

— Bineînțeles că e o insulă – numai că încă nu știu care, replică Ray.

— Poate e Barra, sugeră ea.

Ray se strâmbă.

— Nu suntem nicăieri în jurul Barrei, declară el. Dacă m-ați lăsa să ne întoarcem pe același drum...

Să ne întoarcem pe același drum, pe mare? O idee fixă de-a lui Ray, m-am gândit eu, privind înapoi spre plajă. Imposibil de ghicit cât de mare era această insulă, ceața ascunzând complet peisajul după o sută de metri. Poate undeva în spatele aceluia zid gri să fi existat vreo așezare umană...

După ce localizează locul, nementionat pe hartă, unde fusesem, după toate probabilitățile, aruncați pe mal, Ray coborî pe plajă și cercetă cu o privire critică prova. Am coborât să-l ajut, mai mult pentru a nu sta în calea Angelei. Pietrele rotunde de pe plajă erau reci și alunecoase sub tălpile goale. Ray își trecu palma – aproape ca o mângâiere – peste partea laterală a lui *Emmanuelle*, apoi se lăsă pe vine să cerceteze stricăciunile provei.

— Nu cred să avem vreo spărtură, declară el, deși nu pot fi sigur.

— Fluxul ne va readuce pe linia de plutire, spuse Jonathan, stând drept pe provă, cu mâinile în șolduri, și făcându-mi cu ochiul. Nu va fi nicio problemă, nici cea mai mică problemă.

— Pe dracu' ne va readuce! se răsti Ray. Uită-te singur.

— Atunci vom aduce ajutoare să ne scoată de-aici.

Încrederea lui Jonathan era de neclintit.

— Pe naiba, vei aduce pe cineva, idiotule!

— De ce nu? Să mai treacă vreo oră, pentru a se ridica ceața, și plec după ajutor.

Se depărtă fără grabă.

— Pun de cafea, se oferi Angela.

Așa cum o cunoșteam, treaba asta avea să dureze o oră. Timp suficient pentru o plimbare.

Am pornit de-a lungul plajei.

— Nu te duce prea departe, iubito! strigă Ray.

— Nu.

Iubito! Ușor de spus; cuvântul nu însemna nimic pentru el.

Soarele încălzea mai puternic acum, așa încât, în timp ce mergeam, mi-am scos puloverul. Sâni goi erau deja cafenii ca două nuci și, mă gândeam eu, la fel de mari. Oricum, nu poți avea totul. Cel puțin, aveam câțiva neuroni în cap, ceea ce nu se putea spune despre Angela – aceasta era dotată cu țâțe cât pepenii galbeni, dar cu un creier care ar fi făcut de rușine și un catâr.

Soarele nu reușea să străpungă ceața. Se infiltra spre insulă intermitent, și lumina sa caldă usca totul, reducând marea, stâncile și rocile de pe plajă la o nuanță de gri-albicios, culoarea cărnii fierte prea mult.

După numai o sută de metri, am simțit cum locul acela mă deprimă, așa încât am făcut cale înapoi. În dreapta mea, valurile mici, clipocitoare, se târau spre țărm și se prăbușeau cu un sunet pleoscăit și obosit pe pietre. Niciun brizant puternic, doar un pleosc, pleosc, pleosc al unei mări obosite.

Detestam deja locul acela.

•

Întors pe vas, Ray încerca să stabilească legătura radio, dar, dintr-un motiv sau altul, tot ce obținea erau doar paraziți pe toate frecvențele. Înjură câțva timp, apoi renunță. După o jumătate de oră, se servi micul-dejun: sardele, ciuperci conservate și ceea ce mai rămăsese din frigănele. Angela savura ospățul cu aplombul ei obișnuit, arătând de parcă ar fi făcut al doilea miracol cu pâine și pește. Oricum, era aproape imposibil să ne bucurăm de mâncare, de parcă aerul ne alunga apetitul.

— Nu-i așa că-i caraghios..., începu Jonathan.

— Hilar, zise Ray.

— ... să nu se audă niciun corn de ceață. Ceață – dar niciun corn de ceață. Nici măcar sunetul vreunui motor. Ciudat.

Avea dreptate. Ne înconjură o tăcere totală, o atmosferă umedă și înăbușitoare. Am fi putut foarte bine să fim surzi, dacă exceptam pleoscăiturile conciliante ale valurilor și sunetul vocilor noastre.

Stăteam la pupa și priveam marea pustie. Era încă cenușie, dar soarele începea să-i imprime alte culori: verde-întunecat la suprafață, albastru-purpuriu la adâncime. Sub navă se vedeau

șuvițe de vareh și iarba iepurelui – jucării ale mării –, legănându-se încoace și încolo. Păreau ademenitoare – oricum, orice era mai bine decât atmosfera posacă de pe *Emmanuelle*.

— Mă duc să înot, am spus eu.

— N-aș face așa ceva, iubito, replică Ray.

— De ce nu?

— Curentul care ne-a împins până aici trebuie să fie destul de puternic, n-ai vrea să te trezești prinsă în el.

— Dar fluxul continuă să crească, așa încât voi fi împinsă înapoi spre insulă.

— Nu știi ce contracurenți sunt acolo. Ar putea fi și vâltori – sunt destul de comune. Te aspiră înăuntru într-o clipă.

Am privit iarăși spre mare. Părea destul de inofensivă, dar citisem că aceste ape erau înșelătoare, așa că m-am răzgândit.

Angela se bosumflase pentru că nimeni nu terminase micul-dejun, pe care-l preparase ireproșabil. Ray îi cânta în strună, îi plăcea la nebunie s-o trateze ca pe un copil, lăsând-o să-și joace jocurile prostești. Simțeam cum mi se făcea rău.

Am coborât sub punte pentru a face curățenie, aruncând lăturile în mare, prin hublou. Nu s-au scufundat imediat. Ciuperce, pe jumătate mâncate, și bucăți de sardele pluteau într-o pată uleioasă, săltând pe apă ca și cum cineva ar fi vomat direct în mare. Hrană pentru crabi, dacă vreun crab care se respectă ar fi consimțit să trăiască acolo.

Jonathan mi s-a alăturat în cambuză, evident simțindu-se încă un pic ridicol, în ciuda bravurii sale ostentative. Rămase în cadrul ușii, încercând să-mi prindă privirea în timp ce pompam apă rece în chiuvetă și spălam, fără tragere de inimă, farfuriile unsuroase de plastic. Tot ce dorea Jonathan era să i se spună că nu-l învinuiam cu nimic și că, bineînțeles, era un adevărat Adonis. N-am spus nimic din toate acestea.

— Te superi dacă te ajut? întrebă el.

— Nu-i chiar destul spațiu pentru doi, i-am replicat, încercând să nu-l refuz prea brutal.

Cu toate acestea, el bătu în retragere; tot acest episod îi zdruncinase mai rău decât crezusem respectul pentru propria-i persoană, în ciuda aerului său îngâmfat.

— Uite ce-i, am spus eu, cu blândețe, de ce nu te urci din nou pe punte să faci plajă înainte ca soarele să devină prea puternic.

— Mă simt ca un rahat, zise el.

— A fost un accident.

— Mă simt ca un rahat desăvârșit.

— Așa cum ai zis, vom reveni pe linia de plutire o dată cu fluxul.

Părăsi cadrul ușii și coborî în cambuză; apropierea sa mă făcu să mă simt aproape claustrofobică. Avea corpul prea mare, prea bronzat și agresiv pentru acel spațiu mic.

— Jonathan, am spus că nu-i destul loc pentru doi.

Mi-a pus mâna pe ceafă, masându-mi ușor mușchii, iar eu, în loc să i-o îndepărtez, am lăsat-o acolo. Voiam să-i cer să mă lase singură, dar letargia locului părea să-mi fi pătruns în corp. Cealaltă mână era cu palma în jos pe pântecul meu, ridicându-se ușor, spre sâni. Am rămas indiferentă la aceste mângâieri; asta dorea, asta primea.

Pe punte, Angela gâfâia într-un acces de chicoteli, aproape sufocându-se în propria-i isterie. O puteam vedea cu ochiul minții, aruncându-și capul pe spate și fluturându-și părul desfăcut. Jonathan își descheie șortul și-l lăsa să alunece. Circumcizia, ofrandă adusă lui Dumnezeu, fusese îngrijit făcută; erecția sa era atât de igienică, încât părea incapabilă să facă cel mai mic rău. I-am lăsat gura să se lipească de-a mea și limba să-mi exploreze gingiile, insistentă ca degetul unui dentist. Îmi dădu în jos bikinii destul de mult pentru a avea acces, apoi bâjbâi ca să se plaseze cât mai bine și pătrunse.

În spatele lui, scările scârțâiră, și am privit peste umăr exact la timp pentru a-l zări pe Ray, aplecându-se prin tambuchi și holbându-se la buclele lui Jonathan și la mâinile noastre încolăcite. M-am întrebat dacă își dădea seama că nu simțeam nimic; a înțeles, oare, că făceam acest lucru fără nicio pasiune și că aș fi putut simți adevărata dorință dacă aș fi înlocuit capul, spatele și membrul lui Jonathan cu ale lui? Ray se retrase fără zgomot de pe scări; trecu un moment în care Jonathan îmi mărturisi că mă iubea, apoi am auzit din nou râsul Angelei, în timp ce Ray îi descria exact ceea ce tocmai văzuse. Cățeaua n-avea decât să creadă ce voia, nu-mi păsa.

Jonathan încă mă lucra cu lovituri deliberate, dar neinspirate, cu o expresie încruntată pe față, de parcă ar fi fost un elev care încerca să rezolve o ecuație imposibilă. Termină fără avertisment, lucru indicat doar de strânsoarea mai puternică a mâinilor sale pe umerii mei și accentuarea cutei dintre sprâncene. Mișcările i se încetiniră, apoi încetară complet, iar ochii îi întâlniră pe-ai mei pentru o clipă. Am vrut să-l sărut, dar pierduse deja tot interesul. Se retrase, cu membrul încă în erecție, tresărind.

— Sunt întotdeauna sensibil după ce termin, murmură el, trăgându-și în sus șortul. A fost bine?

Am aprobat din cap. Totul era caraghios. Rămăsesem undeva în mijlocul imensității mării, cu acest puști de douăzeci și șase de ani, cu Angela și cu un bărbat căruia nu-i păsa dacă trăiam sau muream. Dar poate că nici mie nu-mi păsa. M-am gândit, fără niciun motiv precis, la lăturile din mare, plutind în jurul nostru și așteptând să fie luate de următorul val.

Jonathan urca deja scările. Am fiert cafeaua, stând în picioare, privind fix prin hublou și simțind cum i se usca sperma, în încrețituri sidefii, pe partea interioară a coapselor.

Ray și Angela plecaseră în timp ce făceam cafeaua, probabil într-o plimbare pe insulă și în căutare de ajutor.

Jonathan stătea pe locul meu la pupa, privind țintă ceața. Mai mult pentru a rupe tăcerea, decât pentru altceva, i-am spus:

— Cred că s-a ridicat puțin.

— Crezi?

Am pus o cană de cafea neagră lângă el.

— Mulțumesc.

— Unde-s ceilalți?

— Au plecat în cercetare.

Mă privi cu o expresie confuză în ochi.

— Tot mă simt ca un rahat.

Am observat sticla de gin pe punte, lângă el.

— Nu-i prea devreme pentru băutură?

— Vrei?

— Nu-i nici unsprezece.

— Cui îi pasă? Arată spre mare. Urmărește-mi degetul, zise el.

M-am aplecat peste umărul lui și am făcut ce-mi ceruse.

— Nu, nu te uiți la locul care trebuie. Urmărește-mi degetul – vezi ceva?

— Nu văd nimic.

— La marginea ceții. Apare și dispare. Acolo! Din nou! Am reușit să zăresc ceva în apă, la douăzeci sau treizeci de metri de pupa lui *Emmanuelle*. Ceva maro, încrețit, răsucindu-se.

— E o focă, am zis eu.

— Nu cred.

— Soarele încălzește marea. Probabil că au venit să se tolănească în apele mai puțin adânci.

— Nu seamănă cu o focă. Se rostogolește ciudat...

— Poate e un rest dintr-o epavă plutitoare...

— S-ar putea.

Luă o sorbitură mare din sticlă.

— Lasă și pentru diseară.

— Da, mamă.

Am rămas tăcuți câteva minute. Se auzeau doar valurile spărgându-se pe plajă. Pleosc. Pleosc. Pleosc.

Din când în când, foca – sau orice era – se ridica la suprafață, se rostogolea și dispărea din nou.

Peste o oră va începe refluxul, m-am gândit eu. Ne va duce cu el de pe acest loc întârziat al Creației.

— Hei! se auzi vocea Angelei de la distanță. Hei, amicilor!

Ne-a numit amici!

Jonathan se ridică în picioare, ținându-și mâna în dreptul ochilor, din cauza strălucirii stâncii luminate de soare. Ceața se mai ridicase și aerul începuse să se mai încălzească.

— Ne face semne cu mâna, zise el, indiferent.

— Las-o să facă!

— Voi, amicilor! țipă ea pătrunzător, fluturându-și brațele.

Jonathan își făcu palmele căuș la gură și zbieră:

— Ce vrei?

— Veniți să vedeți! replică ea.

— Vrea să mergem să vedem ceva.

— Am auzit.

— Haide, zise el, n-avem nimic de pierdut.

Nu aveam chef să mă mișc, dar Jonathan mă trase de braț. Nu merita să protestez. Respirația îi era inflamabilă.

Ne croiam cu greu drum spre plajă. Pietrele nu erau ude de apa mării, ci acoperite cu un strat alunecos de alge cafenii-verzui, asemănătoare cu sudoarea de pe un craniu.

Jonathan făcu traversarea spre plajă cu mai mare dificultate decât mine. Își pierdu de două ori echilibrul și căzu greoi, înjurând. Partea din spate a șortului căpătă, curând, o culoare măslinie murdară, iar printr-o ruptură în material i se vedea șezutul.

Nu eram balerină, dar am reușit să ajung la destinație, pas cu pas, încercând să evit rocile mari, așa încât, dacă aș fi căzut, nu aș fi făcut-o prea de sus.

La fiecare câțiva metri, trebuia să trecem peste o porțiune cu alge urât-mirositoare. Am reușit să sar peste ele cu o eleganță acceptabilă, dar Jonathan, înfuriat și nesigur de echilibrul său, înainta din greu, cu picioarele sale goale îngropate complet în masa respectivă. În afară de vareh, erau și obișnuitele resturi aduse de ape pe orice plajă: sticle sparte, cutii ruginite de Coca-Cola, dopuri pline de mâzgă, bucăți de gudron, fragmente de crabi morți, prezervative de un galben-palid. Și, peste aceste grămezi împuțite de resturi, se târau muște lungi de doi centimetri și jumătate, albastre, cu ochii mari. Erau cu sutele, cățărându-se atât peste toate acele rahaturi, cât și unele peste altele – bâzâiau ca să fie în viață și erau în viață ca să bâzâie.

Era prima formă de viață pe care o văzusem.

Îmi dădeam toată silința să nu cad lată cu fața în jos în timp ce traversam una dintre aceste porțiuni pline de alge, când o mică avalanșă de pietricele se declanșă în stânga mea. Trei, patru, cinci pietre se rostogoleau unele peste altele spre mare, punând în mișcare, pe măsură ce se deplasau, alte zeci de pietre.

Nu se vedea nicio cauză a acestui fenomen.

Jonathan nici măcar nu catadicsi să-și ridice privirea, căci trebuia să depună prea mult efort pentru a rămâne în poziție verticală.

Avalanșa se opri: nu mai avea putere. Apoi, porni alta – interpunându-se, acum, între noi și mare. Pietre mai mari decât

celelalte, care se înălțau în aer din ce în ce mai mult, pe măsură ce se rostogoleau.

De data asta, avalanșa dură mai mult, făcând ca pietrele să se lovească, răsucindu-se, unele de altele, până ce câteva ajunseră în mare la sfârșitul dansului.

Pleosc!

Zgomot surd.

Pleosc! Pleosc!

Ray apăru din spatele unui bolovan imens, situat în partea cea mai înaltă a plajei, radiind de fericire.

— Există viață pe Marte, zbieră el și se repezi înapoi de unde venise.

Am ajuns la el după câteva momente periculoase, sudoarea lipindu-ne părul pe frunte ca o bonetă. Jonathan părea să se simtă rău.

— Ce era așa de important? se interesă el.

— Uitați-vă ce-am găsit, răspunse Ray și ne conduse în spatele bolovanilor.

•

Primul șoc.

O dată ajunși în partea cea mai înaltă a plajei, în fața ochilor ne apăru cealaltă jumătate a insulei. Aceași plajă galben-cenușie, apoi marea. Niciun locuitor, nicio barcă, niciun semn de existență umană. Insula nu putea să fi avut mai mult de vreo opt sute de metri lățime – nici cât spatele unei balene.

Totuși, exista o formă de viață aici – iar acesta a fost cel de-al doilea șoc.

În inelul protector, format din bolovani mari și golași, care formau un fel de coroană a insulei, se afla o zonă împrejmuită cu un gard. Stâlpii putrezeau în aerul sărat, dar o rețea de sârmă ghimpată, acum ruginită, fusese înfășurată în jurul și printre ei, pentru a forma un țarc primitiv. În interiorul țarcului, era o porțiune cu iarbă rară, iar pe această pajiște jalnică se aflau trei oi. Și Angela.

Stătea în picioare, în această colonie de pedeapsă, mângâind-o pe una dintre deținute și gungurind în fața-i tâmpă.

— Oi! zise ea, triumfătoare.

Jonathan ajunse înaintea mea și remarcă grosolan:

— Și ce dacă?

— Ei bine, nu ți se pare straniu? spuse Ray. Trei oi în mijlocul unei mici insule ca aceasta?

— Nu cred că sunt sănătoase, afirmă Angela.

Avea dreptate. Animalele erau într-o stare proastă din cauza expunerii la elementele din jur; ochii le erau încleiați cu materii organice, iar lâna le atârna de piele în cocoloașe înnodate, dezgolindu-le coastele palpitânde. Una dintre oi se prăbușise lângă sârma ghimpată și părea incapabilă să se ridice singură, fie pentru că era prea epuizată, fie prea bolnavă.

— Ce cruzime! exclamă Angela.

Trebuia să fiu de acord cu ea: părea de-a dreptul sadic să închizi aceste creaturi într-un țărc, având doar câteva fire de iarbă pentru păscut și o cutie uzată de tablă, plină cu apă stătută, pentru a-și potoli setea.

— Ciudat, nu-i așa? zise Ray.

— M-am tăiat la picior.

Jonathan se așezase pe un bolovan plat, cercetându-și cu atenție talpa piciorului drept.

— Sunt cioburi pe plajă, am spus eu, schimbând o privire indiferentă cu una dintre oi.

Curios, dar nu păreau atât de nefericite în situația lor: aveau priviri filosofice, iar ochii lor parcă spuneau:

„Sunt o simplă oaie, nu mă aștept să mă placi și să ai grijă de mine, ci să mă păstrezi doar pentru plăcerea stomacului tău.”

Niciun behăit furios, nicio bătaie a vreunei copite frustrate.

Doar trei oi cenușii, așteptând să moară.

Ray pierduse orice interes în toată afacerea. Se îndrepta deja înapoi spre plajă, lovind o cutie de conserve din drumul său, cutie care zăngăni și săltă în sus, amintindu-mi de pietre.

— Ar trebui să le dăm drumul, zise Angela.

Nu am luat-o în considerare; ce însemna libertatea într-un astfel de loc?

Ea insistă:

— Nu crezi că asta ar trebui să facem?

— Nu.

- Vor muri.
- Cineva le-a adus aici pentru un motiv anume.
- Dar vor muri.
- Vor muri pe plajă, dacă le dăm drumul din țarc. Nu există hrană pentru ele, acolo.
- Le vom hrăni.
- Friganele și gin, sugeră Jonathan, scoțându-și un ciob de sticlă din picior.
- Nu le putem lăsa aici, pur și simplu.
- Nu-i treaba noastră, am zis eu.

Totul devenea atât de plictisitor. Trei oi. Cui îi păsa dacă trăiau sau...

Mă gândisem la același lucru cu o oră mai devreme. Oile și cu mine aveam ceva în comun. Mă durea capul.

- Vor muri, scânci Angela pentru a treia oară.
- Ești o cățea tâmpită, îi spuse Jonathan.

Făcuse remarca fără răutate – o rostise calm, ca pe o simplă declarație.

Nu m-am putut abține să nu rânjesc.

- Ce? sări Angela de parcă ar fi fost mușcată.
- Cățea tâmpită, repetă el. C-Ă-Ț-E-A.

Angela se înroși la față de mânie și jenă și îl apostrofă:

— Tu ne-ai înțepenit aici, zise ea, strâmbând disprețuitor din gură.

Acuzație inevitabilă. Lacrimi în ochi. Înțepături verbale.

— Am făcut-o deliberat, declară el, scuișând pe degete și frecându-și tăietura cu salivă. Am vrut să văd dacă v-am putea lăsa aici.

- Ești beat.
- Iar tu ești tâmpită. Însă eu voi fi treaz mâine dimineață.

Vechile remarce își mai atingeau încă ținta.

Depășită, Angela porni în jos pe plajă după Ray, încercând să-și stăpânească lacrimile până ce avea să iasă din raza noastră vizuală. Aproape că am simțit o oarecare simpatie pentru ea. Era o pradă ușoară când se ajungea la aprige dispute verbale.

— Ești un ticălos când vrei, m-am adresat lui Jonathan, care îmi aruncă doar o privire, cu ochii încețoșați.

— Mai bine să rămânem prieteni. Atunci nu voi fi un ticălos și față de tine.

— Nu mă sperii.

— Știu.

Berbecul mă aținea din nou cu privirea. M-am holbat și eu la el.

— Oaie blestemată, zise Jonathan.

— N-au ce să facă.

— Dacă ar avea o oarecare decență, și-ar reteza blestemele alea de gâturi urâte.

— Mă întorc la vas.

— Fir-ar ale naibii de oi urâte!

— Vii și tu?

Îmi luă mâna, repede și strâns, ținând-o într-a sa, ca și cum n-ar mai fi vrut să-mi dea drumul. Brusc, ochii lui mă fixară.

— Nu te duce.

— E prea cald aici.

— Rămâi. Piatra-i comodă și caldă. Întinde-te. Nu ne vor întrerupe, de astă dată.

— Știai? I-am întrebat eu.

— Te referi la Ray? Bineînțeles că știam. Cred că am dat un adevărat spectacol.

Mă trase mai aproape, punându-și treptat o palmă peste cealaltă, în sus pe brațul meu, de parcă s-ar fi ridicat pe o frânghie. Mirosul corpului său îmi readuse în memorie cambuza, expresia încruntată, declarația murmurată „Te iubesc” și retragerea liniștită.

Déjà vu.

•

Și, totuși, ce altceva era de făcut într-o zi ca asta, decât să te învârtești în același cerc mohorât precum oile din țarc? În cerc. Să respiri, să faci sex, să mănânci, să-ți faci nevoile.

Ginul îi ajunsese la boașe. Își dădu toată silința, dar nu avea nicio șansă. Era ca și cum ar fi încercat să îndrepte niște spaghetti.

Exasperat, se rostogoli de pe mine.

— La naiba! La naiba! La naiba!

Cuvinte fără rost; de îndată ce erau repetate, își pierdeau, ca orice alt lucru, tot sensul. Nu mai semnificau nimic.

— N-are importanță, am zis eu.

- Du-te dracului!
- Chiar n-are.

Nu mă privea, se holba pur și simplu la membrul său. Dacă, în acel moment, ar fi avut un cuțit în mână, cred că și l-ar fi tăiat și l-ar fi întins la soare pe stânca fierbinte, ca o ofrandă adusă sterilității.

L-am lăsat să se studieze și m-am îndreptat spre *Emmanuelle*. În timp ce mergeam, am văzut ceva ciudat, ceva ce nu observasem înainte. Muștele albastre, în loc să zboare înaintea mea pe măsură ce mă apropiam, se lăsau efectiv călcate sub picioare. Complet letargice – sau sinucigașe. Stăteau pe pietrele fierbinți și plesneau sub tălpile mele, micile lor vieți, dezgustător de strălucitoare, stingându-se treptat ca tot atâtea lumini.

Ceața se ridica în sfârșit și, pe măsură ce aerul se încălzea, insula își dezvăluia următorul secret dezagreabil: mirosul. Mireasma semăna cu aceea a unei încăperi pline cu piersici putrezite, o mireasmă densă și bolnăvicioasă, care pătrundea prin pori și prin nări ca un sirop. Însă sub această dulceață, se simțea altceva, mai puțin plăcut decât piersicile, proaspete sau putrezite. Un miros ca acela provenit de la un canal de scurgere, deschis și înfundat cu carne veche – ceva asemănător cu un jgheab dintr-un abator, plin cu seu și sânge negru. Am presupus că mirosul venea de la alge, deși nu mai întâlnisem niciodată un astfel de miros pe nicio altă plajă.

Mă aflu la jumătatea drumului spre *Emmanuelle*, ținându-mă de nas pe când pășeam peste porțiunea cu alge putrezite, când am auzit zgomotul unei mici crime în spatele meu. Strigătele de bucurie satanică ale lui Jonathan acopereau aproape vocea patetică a oii pe cale de-a fi ucisă, dar știam instinctiv ce făcuse ticălosul de bețiv.

M-am întors, și călcâiul îmi alunecă pe materia vâscoasă. Era cu siguranță mult prea târziu pentru a salva unul dintre animale, dar poate că-l puteam împiedica să le masacreze și pe celelalte două. Nu puteam să văd țarcul, ascuns după bolovani, dar azeam urletele triumfătoare ale lui Jonathan și bufniturile, loviturile surde. Știam ce aveam să văd înainte ca imaginea să ajungă în raza mea vizuală.

Pajiștea cafenie-verde devenise roșie. Jonathan era în țarc cu oile. Cele două supraviețuitoare alergau de colo până colo, zdrobind, panicate, iarba, behăind cuprinse de spaimă, în timp ce Jonathan stătea în picioare, aplecat peste cea de-a treia oaie. Victima se prăbușise parțial, cu picioarele din față, asemănătoare unor bețe, îndoite sub ea, și picioarele din spate înțepenite de apropierea morții. Corpul i se cutremura din pricina spasmelor nervoase, iar ochii își arătau mai mult albul decât cafeniul. Partea superioară a capului fusese aproape în întregime sfărâmată, iar tocătura cafenie a creierului expusă, străpunsă de fragmente din oasele proprii și transformată într-o masă amorfă de piatră mare și rotundă pe care Jonathan o mai ținea încă în mână. Chiar în timp ce priveam scena, acesta și-a abătut încă o dată arma asupra țestei oii. Bucăți de țesut zburară în toate direcțiile, stropindu-mă cu materie fierbinte și sânge. Jonathan semăna cu un nebun dintr-un coșmar, ceea ce am și presupus că era în acel moment. Corpul său gol, de curând alb, era pătat ca șorțul unui măcelar după o zi grea de lovit cu ciocanul în abator. Fața nu mai semăna deloc cu a lui Jonathan, fiind, mai degrabă, o mască plină de sângele închegat al oii.

Animalul însuși era mort. Rugămințile sale patetice încetaseră cu totul. Se răsturnă într-o parte, într-o poziție oarecum comică, asemenea unui personaj dintr-un desen animat, cu una dintre urechi prinsă în sârma ghimpată. Jonathan îi urmărea căderea cu un rânjel pe fața plină de sânge. Oh, și ce rânjel – unul care-i servea în mai multe împrejurări. Nu era oare același zâmbet cu care fermeca femeile? Același rânjel care exprima desfrâu și dragoste? Acum, în cele din urmă, servea scopului adevărat: era zâmbetul cu gura larg deschisă a sălbaticului satisfăcut, stând deasupra prăzii cu o piatră într-o mână și cu bărbăția în cealaltă.

Apoi, încet, zâmbetul se stinse pe măsură ce simțurile îi reveneau.

— Iisuse Hristoase! zise el, în timp ce un val de greață i se urca din stomac în sus, tot mai sus. L-am putut vedea cu limpezime: măruntaiele i se revoltau și un acces de greață îi aruncă subit capul pe spate, împrăștiind gin și frigănele insuficient digerate pe iarbă.

Am încremenit pe loc. Nu voiam să-l mângâi, să-l calmez sau să-l consolez – pur și simplu, era dincolo de puterea mea de a-l ajuta. M-am întors cu spatele.

— Frankie, rosti el prin gâtul plin de fiere.

Nu mă puteam hotărî să-l privesc. Pentru oaie, nu mai era nimic de făcut – murise de-a binelea; tot ce doream să fac, era să fug din acel mic cerc de piatră și să-mi scot din minte imaginea respectivă.

— Frankie.

Am luat-o la picior, cât de repede puteam pe un astfel de teren înșelător, înapoi spre plajă și spre siguranța relativă oferită de *Emmanuelle*.

Mirosul era mai puternic acum, năvălind din sol, în valuri scârboase, spre fața mea.

•

Înfiorătoare insulă. Detestabilă, împruțită, dementă.

În timp ce înaintam, poticnindu-mă, printre alge și mizerie, nu simțeam decât ură. *Emmanuelle* nu era prea departe...

Apoi, o ușoară cădere de pietre ca și mai înainte. M-am oprit, menținându-mi echilibrul instabil pe o piatră lucioasă, și am privit spre stânga, unde, chiar și acum, una dintre pietricele care continuaseră să se rostogolească tocmai se oprise. Între timp, o altă piatră, mai mare, cu un diametru de vreo cincisprezece centimetri, păru să se miște spontan din locul în care se odihnea, prăvălindu-se în jos pe plajă, lovindu-și vecinele și începând un alt exod spre mare. M-am încruntat, ceea ce a făcut să mi se învârtă capul.

Exista vreun animal – poate un crab – sub plajă care mișca pietrele? Sau căldura era aceea care, într-un fel sau altul, le trezea la viață?

Din nou – o piatră mai mare...

Mi-am continuat drumul, în timp ce în spatele meu nu se mai termina pleoscăitul și răpăitul, o succesiune minoră urmând imediat după alta, pentru a produce un șoc aproape neîntrerupt.

Fără vreo explicație reală, m-a apucat spaima.

•

Angela și Ray se bronzau pe puntea lui *Emmanuelle*.

— Încă două ore înainte de-a putea să ridicăm căteaua asta de pe spate, zise el, făcându-mi cu ochiul.

La început, am crezut că vorbea despre Angela, apoi mi-am dat seama că se referea la aducerea navei pe linia de plutire.

— Ai putea să te bronzezi și tu între timp, zise el, zâmbindu-mi trist.

— Mda.

Angela fie dormea, fie mă ignora. Indiferent ce făcea, îmi convenea de minune.

M-am lăsat să cad pe puntea însovită, la picioarele lui Ray, lăsând soarele să-mi pătrundă în corp. Petele de sânge se uscaseră pe piele ca niște cruste mici. Le-am curățat alene și am ascultat zgomotul pietrelor și clipocitul apei.

Am auzit fâsâitul unor pagini întoarse în spatele meu. Am aruncat o privire în jur. Ray, incapabil să stea vreodată liniștit prea mult timp, frunzărea o carte despre insulele Hebride, împrumutată de la bibliotecă.

M-am uitat la soare. Maică-mea spunea întotdeauna că, dacă priveai direct la soare, acesta te orbea, dar aici el era fierbinte și plin de viață; voiam să mă uit la fața lui. Simțeam o răceală în mine – o răceală în măruntaie și între picioare – care nu voia să dispară; poate trebuia s-o ard, privind direct la soare.

Undeva pe plajă l-am observat pe Jonathan, coborând în vârful picioarelor spre mare. De la acea distanță, amestecul de sânge și piele albă îl făcea să semene cu un monstru bălțat. Își scosese șortul și stătea pe vine la marginea apei, spălând urmele rămase după uciderea oii.

Apoi, vocea lui Ray, foarte calmă:

— Of, Dumnezeule, zise el pe un ton atât de înțelegător, încât am știut că știrile nu puteau fi grozave.

— Ce-i?

— Am aflat unde ne găsim.

— Bine.

— Nu, nu-i bine.

— De ce? Ce s-a-ntâmplat?

M-am ridicat în picioare, răsucindu-mă spre el.

— Există o mențiune în această carte – un paragraf despre acest loc.

Angela deschise ochii.

— Ei bine? făcu ea.

— Nu e pur și simplu o insulă. E un tumul – un mormânt.

Senzația de răcoare dintre picioare se hrănea din ea însăși, intensificându-se. Soarele nu era destul de fierbinte pentru a mă încălzi atât de adânc, acolo unde ar trebui să fie cel mai fierbinte.

Mi-am mutat privirea de la Ray la plajă. Jonathan încă se mai spăla, stropindu-se cu apă pe piept. Umbrele pietrelor deveniră brusc foarte negre și sumbre, cu marginile lor presate de fețele răsturnate ale...

Văzând că priveam în direcția sa, Jonathan flutură din mână.

Se poate să fi fost cadavre sub acele pietre? Îngropate cu fața în sus spre soare asemenea oamenilor aflați în vacanță întinși pe o plajă din Blackpool?

Lumea este monocromă. Soare și umbră. Albul părților superioare ale pietrelor și negrul părților inferioare. Viață deasupra, moarte dedesubt.

— Un mormânt? întrebă Angela. Al cui?

— Al celor morți în război, răspunse Ray.

— Vrei să spui al vikingilor sau al altora de felul lor?

— Al morților din primul și din cel de-al doilea război mondial.

Soldați aflați pe vasele transportoare de trupe, vase torpilate, dar și marinari aruncați pe țărm, aduși aici de Curentul Golfului. Din câte se pare, curentul îi împingea prin strâmtoare și îi arunca pe plajele insulelor înconjurătoare.

— Îi arunca pe țărm? întrebă Angela.

— Așa se spune.

— Deși nu pentru multă vreme.

— Sunt sigur că și pescarii ocazionali sunt încă îngropați aici, replică Ray.

Jonathan se ridicase în picioare, holbându-se la mare, cu sângele îndepărtat complet de pe corp. Ținea mâna streășină la ochi în timp ce privea peste apa albastră-cenușie, iar eu i-am urmărit privirea așa cum îi urmărisem și degetul. La vreo sută de metri distanță, foca sau balena, sau orice o fi fost, revenise și se

rostogolea iarăși în apă. Uneori, pe când se răsucea, ridica în sus o aripioară, ca brațul unui înotător, făcându-ne semn.

— Câți oameni au fost îngropați aici? întrebă, nepăsătoare, Angela.

Părea total impasibilă la faptul că ședeau pe un mormânt.

— Probabil sute.

— Sute?

— În carte se vorbește doar de „mulți morți”.

— Și i-au pus în sicrie?

— De unde să știu?

•

Ce altceva putea să fie acest tumul uitat de Dumnezeu decât un cimitir? Am privit insula cu alți ochi, de parcă aș fi recunoscut-o ca ceea ce era cu adevărat. Acum aveam un real motiv să-i disprețuiesc forma proeminentă, plaja sordidă, mirosul piersicilor.

— Mă întreb dacă i-au înmormântat peste tot, reflectă Angela, sau doar în vârful dealului, acolo unde am găsit oile? Probabil doar în vârf, departe de apă.

Da, probabil avuseseră prea mult de-a face cu apa: fețele lor verzi, mâncate de pești, uniformele putrezite, plăcuțele de identificare de la gât acoperite cu alge. Ce moarte! Și, mai rău decât atât, ce călătorii după moarte, în echipe de cadavre, de-a lungul Curentului Golfului, către acest pământ sumbru. Am văzut cu ochii minții corpurile soldaților, supuse fiecărui capriciu al mareelor, purtate încoace și-ncolo de brizantii puternici, până ce vreun membru nepăsător se prindea într-o stâncă, marea pierzându-și, astfel, stăpânirea asupra sa. Corpuri descoperite cu fiecare val care se retrăgea, îmbibate de apă și transformate în piftie, scuipate de mare pentru a mirosi urât o bucată de vreme și a fi jupuite de pescăruși.

Am simțit o dorință bruscă și morbidă de a păși din nou pe plajă, înarmată doar cu aceste cunoștințe, lovind cu piciorul pietricelele, în speranța de a scoate la iveală vreun os sau două.

Pe măsură ce ideea mi se contura în minte, corpul luă hotărârea în locul meu. M-am ridicat în picioare – am sărit jos de pe *Emmanuelle*.

— Unde te duci? întrebă Angela.

— La Jonathan, am murmurat eu, punând piciorul pe tumul.

Mirosul era mai ușor de identificat acum: miasma acumulată a morților. Poate cei înecați erau încă îngropați aici, așa cum sugerase Ray, ținuiți sub grămezile de pietre. Un proprietar de iaht imprudent, un înotător nesăbuit, toți cu fețele distruse de apa mării. La marginea plajei, muștele erau mai puțin apatice decât fuseseră mai devreme; în loc să aștepte să fie ucise, săreau și bâzâiau înaintea pașilor mei, cu o nouă dorință de viață.

Jonathan nu se vedea nicăieri. Șortul său zăcea încă pe pietrele de la marginea apei, dar el dispăruse. Am privit înspre mare: nimic, niciun cap răsărind brusc din apă, nicio mână care să facă semne.

L-am strigat.

Vocea mea păru să excite muștele, care se ridicară în nori clocotitori. Jonathan nu răspunse.

Am pornit de-a lungul țărmului, picioarele udate din când în când de vreun val leneș. Mi-am dat seama că nu-i spusese nici Angelei, nici lui Ray despre oaia moartă. Poate că era un secret între noi patru: Jonathan, eu și cele două supraviețuitoare din țarc.

Apoi l-am văzut – era la câțiva metri, cu pieptul alb, mare și curat, fără nicio picătură de sânge pe el.

Atunci, rămâne un secret, m-am gândit eu.

— Unde-ai fost? am strigat.

— Am scăpat de el, plimbându-mă, strigă, la rândul său.

— De ce-ai scăpat?

— Prea mult gin, zâmbi el forțat.

Spontan, i-am întors zâmbetul; în cambuză îmi spusese că mă iubea – asta însemna ceva.

În spatele său se auzi zăngănitul pietrelor care alunecau. Gol-puşcă, Jonathan nu se afla la mai mult de zece metri acum; părea treaz, după mers.

Zăngănitul pietrelor căpătă, brusc, un anumit ritm. Nu mai era o serie de note la întâmplare, pe măsură ce o piatră se lovea de alta – era o bătaie, o succesiune de sunete repetate, un puls asemănător unui ticăit.

Nu era ceva accidental, ci intenționat.

Nu era ceva întâmplător, ci cu un scop anume.

Nu era o piatră, ci un gând. În spatele pietrei, în piatră, antrenând piatra...

Jonathan, aflat acum aproape, era strălucitor, cu pielea aproape luminoasă în lumina soarelui, reliefată puternic de întunericul din spatele lui.

Așteaptă...

— Ce întuneric?

Piatra se ridică în aer ca o pasăre, sfidând legile gravitației. O piatră netedă, neagră, desprinsă din pământ. Avea dimensiunea unui copilăș – un copilăș care fluiera, crescând mereu în spatele capului lui Jonathan, pe măsură ce se apleca prin aer către el.

Plaja își arcuise mușchii, aruncând pietricele mici în mare, concentrându-și tot timpul voința de a ridica acest bolovan de pe pământ și a-l arunca în Jonathan.

Creștea în spatele lui, cu o vizibilă intenție criminală, dar din gât nu-mi ieșea niciun sunet care să-mi exprime spaima.

Era surd? Zâmbi din nou; mi-am dat seama că Jonathan considera că groapa întipărită pe fața mea se datora goliciunii sale. Nu înțelegea...

Piatră îi reteză partea superioară a capului, de la mijlocul nasului în sus, lăsându-i gura încă larg-deschisă, limba îmbibată în sânge, și aruncându-i restul frumuseții spre mine, într-un nor de praf roșu umed. Partea superioară a capului era împrăștiată pe suprafața pietrei, cu expresia intactă în timp ce se prăvălea asupra mea. Aproape am căzut, iar piatra trecu șuierând pe lângă mine, schimbându-și direcția spre mare. O dată aflat deasupra apei, asasinul păru, într-un fel sau altul, să-și piardă voința și se clătină în aer înainte de-a plonja în valuri.

Aveam sânge la picioare – o dâră de sânge ce ducea spre locul în care zăcea corpul lui Jonathan, cu partea deschisă a capului îndreptată spre mine, cu structura internă vizibilă pentru cer.

Încă nu ținam, deși, pentru a-mi păstra psihicul normal, ar fi trebuit să dau frâu liber spaimei care mă sufoca. Cineva trebuia să mă audă, să mă țină în brațe, să mă ducă de-acolo și să-mi explice totul înainte ca pietricelele lunecânde să-și găsească din nou ritmul. Sau, mai rău decât atât, înainte ca mințile aflate sub plajă, nesatisfăcute doar cu crima prin procură, să dea deoparte pietrele

care le acopereau mormintele și să se ridice să mă sărute ele însele.

Iar țipătul nu mai venea.

Tot ce puteam auzi era răpăitul pietrelor în dreapta și în stânga mea. Intenționau să ne ucidă pe toți pentru vina de-a le fi invadat terenul sacru. Să ne ucidă cu pietre ca pe eretici.

Apoi se auzi o voce:

— Pentru numele lui Hristos...

Era o voce de bărbat, dar nu a lui Ray.

Părea să fi apărut din senin: un bărbat scund, corpolent, care stătea în picioare la marginea apei. Într-o mână ținea o găleată, iar sub braț, un snop de fân tăiat grosolan. Hrană pentru oi, m-am gândit eu, printr-un amestec de cuvinte pe jumătate formate. Hrană pentru oi.

Se holbă la mine, apoi privi în jos la cadavrul lui Jonathan, cu ochi îmbătrâniți și sălbatici.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el, cu un puternic accent galic. Pentru numele lui Hristos, ce s-a-ntâmplat?

Am scuturat din cap. Părea desprins de gât, aproape ca și cum aș fi putut să-l dau jos. Poate am arătat spre țărcul oilor, poate nu. Indiferent de motiv, bărbatul păru să știe la ce mă gândeam și începu să urce plaja spre coroana insulei, aruncând din mers, găleata și snopul.

Pe jumătate zăpăcită, l-am urmat, dar înainte de a putea ajunge la bolovani, bărbatul ieși iarăși din umbră, cu o expresie de panică întipărită brusc pe față.

— Cine-a făcut asta?

— Jonathan, am răspuns eu, arătând cu mâna spre cadavru și neîndrăznind să-l mai privesc din nou.

Bărbatul blestemă în dialectul galic, părăsind împleticit adăpostul bolovanilor.

— Ce-ați făcut? urlă el. Iisuse Hristoase, ce-ați făcut? Le-ați ucis ofrandele!

— Doar niște oi, am replicat eu.

Îmi revenea iarăși și iarăși în minte imaginea decapitării lui Jonathan.

— Nu-ți dai seama, ei au cerut-o sau se vor ridica...

— Cine se va ridica? am întrebat, cunoscând deja răspunsul, căci văzusem pietrele mișcându-se.

— Toți. Însmormântați fără durere sau doliu. Însă au marea în corpurile și în capetele lor...

Știam despre ce vorbea; dintr-o dată, totul mi s-a părut clar. Morții erau aici – ceea ce cunoșteam deja. Sub pietre. Numai că aveau ritmul mării în ei și nu puteau să stea liniștiți. Așa încât, pentru a-i îmblânzi, oile erau ținute în țarc să fie oferite voinței lor.

Mâncau morții carne de oaie? Nu, ei nu doreau hrană – era, pur și simplu, un gest de recunoaștere.

— Înecați, zicea bărbatul, toți s-au înecat.

Atunci începu din nou răpăitul familiar, zăngănitul pietrelor, care cresc fără avertisment, transformându-se într-un bubuit ce-ți spărga urechile, ca și cum întreaga plajă se deplasa din loc.

Și, sub toată această cacofonie, se distinseră încă trei sunete: un pleoscăit, un țipăt și o surpare masivă.

M-am întors să văd un val de pietre ridicându-se în aer, de cealaltă parte a insulei...

Din nou se auziră acele țipete teribile, stoarse dintr-un corp lovit și sfărâmat.

Ținta lor era *Emmanuelle*. Și Ray. Am început să gonesc în direcția navei, apa clipocindu-mi sub picioare. Auzeam, în spate, tropăitul bocancilor îngrijitorului oilor pe pietre. În timp ce alergam, zgomotul asaltului devenea tot mai puternic. Pietrele dansau în aer, ca niște păsări grase, blocând lumina soarelui, înainte de-a plonja în jos și a lovi vreo țintă nevăzută. Poate vasul. Poate însăși carnea...

Urletele torturate ale Angelei încetaseră.

Am înconjurat capătul plajei cu câțiva pași înaintea îngrijitorului de oi, și *Emmanuelle* apăru în raza mea vizuală. Atât ea cât și ocupanții ei umani se aflau dincolo de orice posibilitate de salvare. Nava era bombardată de șiruri nesfârșite de pietre, de toate mărimile și formele; carena era găurită, ferestrele, catargul și puntea sfărâmate. Angela zăcea cu picioarele desfăcute, evident moartă, printre rămășițele punții superioare. Totuși, furia grindinei nu se opri. Pietrele răpăiau pe ceea ce mai rămăsese din carenă,

lovind corpul fără viață al Angelei și făcându-l să salte în sus și-n jos, de parcă ar fi trecut prin el un curent. Ray nu se vedea nicăieri.

Atunci am țipat; tunetul păru să se potolească o clipă – o scurtă amânare a atacului. Apoi, totul reîncepu: val după val de pietricele și roci ridicându-se de pe plajă și lansându-se asupra țintelor fără simțire. Păreau să nu se mulțumească până ce *Emmanuelle* nu avea să fie transformată într-o epavă plutitoare; corpul Angelei era deja rupt în bucăți destul de mici, numai potrivit pentru cerul gurii unui prichindel.

Îngrijitorul oilor mă apucă de mână, strângându-mă atât de puternic, încât îmi opri circulația sângelui.

— Haide, zise el.

I-am auzit vocea, dar n-am reacționat. Așteptam să-și facă apariția fața lui Ray – sau să-i aud vocea strigându-mă pe nume. Dar nu se auzi nimic, în afara barajului de pietre. Zăcea mort – probabil făcut bucățele-bucățele – undeva prin epava vasului. Îngrijitorul oilor mă trăgea acum după el, iar eu îl urmam înapoi spre plajă.

— Barca mea, zicea bărbatul, putem pleca de-aici în barca mea...

Ideea de a fugi într-o barcă părea ridicolă. Stăteam pe spatele unei insule, cu totul la cheremul ei.

Totuși, l-am urmat înapoi pe drumul pe care venisem, alunecând și patinând pe stâncile umede de transpirație, afundându-mă în stratul de alge.

Singura sa speranță de viață se afla de cealaltă parte a insulei, o barcă cu vâsle, trasă sus pe pietriș, o neînsemnată coajă de nucă.

Ne vom aventura pe mare în așa ceva, ca doi oameni într-o sită?

Bărbatul mă târa după el spre mântuirea noastră, fără să mă împotrivesc. Cu fiecare pas, deveneam tot mai sigură că plaja o să se ridice brusc și să ne ucidă cu pietre. Poate avea să se transforme ea însăși într-un perete – sau un turn – chiar în momentul în care trebuia să mai facem un singur pas pentru a fi în siguranță. Putea să joace orice joc dorea, absolut orice joc. Dar poate că morților nu le plăceau jocurile. Jocurile sunt de noroc, iar morții deja pierduseră. Poate că morții acționează doar cu siguranța aridă a matematicienilor.

Îngrijitorul oilor aproape mă aruncă în barcă și începuse să o împingă în mijlocul mării, în continuă creștere. Nu se ridică niciun zid de pietre care să ne împiedice evadarea. Nu apăru niciun turn și nici vreo grindină ucigătoare. Încetase chiar și atacul împotriva lui *Emmanuelle*.

Se potoliseră o dată cu moartea celor trei victime? Sau prezența îngrijitorului oilor, un nevinovat, un servitor al acestor morți încăpățânați, o să mă protejeze împotriva acceselor lor de furie?

Barca cu vâsle nu se mai afla pe pietriș. Am săltat puțin pe crestele câtorva valuri fără vlagă, până ce am ajuns în ape destul de adânci pentru a folosi vâslele; ne îndepărtam treptat de țărm, iar salvatorul meu stătea în fața mea, vâslind din toate puterile, iar picăturile de sudoare de pe frunte i se înmulțeau cu fiecare mișcare a ramelor.

Plaja se îndepărta; eram lăsați în libertate. Îngrijitorul oilor păru să se relaxeze puțin. Aruncă o privire spre apa murdară de pe fundul bărcii și respiră adânc de vreo câteva ori; apoi mă privi, fără nicio expresie pe fața obosită.

— Trebuia să se-ntâmple într-o zi..., afirmă el, cu o voce slabă și tristă. Cineva urma să le strice felul de viață. Să rupă ritmul.

Mișcarea vâslelor, înainte și înapoi, acționa aproape ca un somnifer. Voiam să dorm, să mă înfășor în prelata pe care stăteam și să uit. În spatele nostru, plaja era doar o linie în depărtare. N-o puteam vedea pe *Emmanuelle*.

— Unde mergem? I-am întrebat.

— Înapoi spre Tiree, răspunse el. Acolo vom vedea ce-i de făcut. Poate găsim vreun mijloc de a îndrepta lucrurile, de a-i ajuta să doarmă din nou profund.

— Mănâncă oile?

— La ce le folosește morților hrana? Nu. N-au nevoie de oi. Iau animalele ca un gest de comemorare.

Comemorare. Am dat din cap.

— E felul nostru de a-i plânge...

Se opri din vâslit, prea deprimat pentru a-și sfârși explicația și prea obosit pentru a mai face altceva decât a lăsa marea să ne ducă acasă. Urmă un moment de tăcere absolută.

Apoi se auzi un scrâșnet.

Nu mai puternic decât zgomotul făcut de un șoarece, un scrâșnet la partea inferioară a bărcii, de parcă unghiile unui om zgâriau scândurile ca să fie lăsat să intre. Dar nu era un singur om, ci erau mai mulți. Sunetul rugăminților lor – fâsâitul ușor al epidermei putrezite pe lemn – se multiplică.

În barcă nu ne mișcam, nu vorbeam, nu credeam. Chiar dacă auzeam lucrul cel mai rău, nu credeam ceea ce era mai rău.

La tribord se auzi un pleoscăit. M-am răsucit și l-am văzut venind spre mine, rigid în apă, manevrat de mânuitorii nevăzuți de marionete, ca o păpușă. Era Ray, cu corpul acoperit de vânătăi și tăieturi ucigașe, omorât cu pietre, apoi adus, ca o mascotă voioasă, ca o dovadă de putere, ca să ne bântuie. Părea să meargă pe apă, împins spre barcă, cu picioarele abia ascunse de hulă, cu brațele atârând libere de ambele părți ale corpului. M-am uitat la fața lui – sfâșiată și zdrobită. Avea un ochi aproape închis, iar celălalt scos din orbită.

La doi metri de barcă, mânuitorii de marionete îl lăsară să se scufunde din nou în mare, dispărând într-un vârtej de apă trandafirie.

— Prietenul tău? se interesă îngrijitorul de oi.

Am aprobat din cap. Trebuie să fi căzut în mare de pe pupa lui *Emmanuelle*. Acum era ca și ceilalți: un înecat. Îl revendicaseră deja ca jucăria lor. Așadar, la urma urmei, chiar le plăceau jocurile; l-au ridicat de pe plajă așa cum copiii vin să-și caute un partener de joacă, dornici să li se alăture la distracțiile grosolane.

Scrâșnitul se opri. Cadavrul lui Ray dispăruse în întregime. Niciun murmur nu se auzea din marea primitivă, doar pleoscăitul valurilor de marginea bărcii.

Am tras de rame.

— Vâslește! am urlat către îngrijitorul de oi. Vâslește sau ne vor ucide!

Acesta părea resemnat față de felul în care morții voiau să ne pedepsească. Clătină din cap și scuipă în apă. Sub flegma sa plutitoare, ceva se mișcă în adâncuri, forme palide se rostogoliră și se dădură peste cap, prea departe pentru a fi văzute cu claritate. Chiar în timp ce îi urmăream, se apropiau plutind spre noi, fețele lor atacate de apa mării devenind din ce în ce mai vizibile cu fiecare

stânjen cu care se înălțau din adâncuri, cu brațele întinse pentru a ne îmbrățișa.

O grămadă de cadavre. Zeci de cadavre, curățite de crabi și mâncate de pești, cu carnea rămasă de-abia ținându-se pe oase.

Barca se legănă ușor când mâinile se întinseră să o atingă.

Expresia resemnată a îngrijitorului de oi nu se schimbă nicio clipă, în timp ce barca era clătinată înainte și înapoi, la început ușor, apoi atât de violent, încât eram aruncați dintr-un loc în altul, ca niște păpuși. Morții voiau să ne răstoarne, și nu puteam să facem nimic pentru a-i împiedica. O clipă mai târziu, barca se răsturnă.

Apa era glacială, mult mai rece decât anticipasem, și îmi tăie respirația. Fusesem întotdeauna o foarte bună înotătoare. Mișcările îmi erau încrezătoare în timp ce începeam să mă îndepărtez, înotând cât mai departe de barcă, despicând apa albă. Îngrijitorul de oi avea mai puțin noroc. Ca mulți oameni care trăiau pe mare, se părea că nu știa să înoate. Se scufundă ca o piatră, fără a scoate nici măcar un țipăt sau o rugăciune.

Ce speram? Că patru victime erau de-ajuns, că mă puteam lăsa dusă de curent spre un loc sigur? Orice speranță aveam de a scăpa, era de scurtă durată.

Am simțit o atingere ușoară, oh, atât de ușoară pe glezne și pe picioare – aproape ca o mângâiere. Ceva ieși la suprafață pentru scurtă vreme chiar lângă capul meu. Am zărit un spate gri, asemănător cu cel al unui pește mare. Atingerea de pe glezne se transformă în strânsoare. O mână flască, moale după atât timp petrecut în apă, mă înșfăcase și începu, inexorabil, să mă revendice în numele mării. Am înghițit lacom ceea ce știam că era ultima mea gură de aer și, între timp, capul lui Ray apăru la vreun metru de mine. L-am văzut rănile în toate detaliile clinice – tăieturile curățite de apa mării erau niște dungi urâte de țesut alb, cu o strălucire de os în mijloc. Ochiul scos dispăruse până acum, iar părul lipit de țeastă nu mai ascundea, câtuși de puțin, porțiunea cheală din vârful capului.

Apa se închise deasupra mea. Țineam ochii deschiși și mi-am văzut respirația, atât de greu câștigată, trecând prin față, într-un șir de bule argintii. Ray se afla lângă mine, consolându-mă, atent.

Brațele îi pluteau pe lângă cap, ca și cum s-ar fi predat. Presiunea apei îi distorsiona fața, umflându-i obraji și împrăștiindu-i nervii retezați din orbita goală precum tentaculele unui calmar mic.

Am lăsat să vină moartea. Am deschis gura și am simțit cum se umplea cu apă rece. Sarea mi-a ars sinusurile și răceala m-a înjunghiat în spatele ochilor. Am simțit apa sărată arzându-mi și gâtul; un val de apă lacomă pătrunsese acolo unde apa n-ar fi trebuit să fie – evacuând aerul din tuburi și cavități până ce întregul meu corp fu copleșit.

Sub mine, două cadavre, cu părul plutind liber în curent, îmi îmbrățișară picioarele. Capetele se legănau și dansau pe frânghiile putrezite ale mușchilor gâtului și, deși le-am zgâriat mâinile, iar carnea li se desprinsese de pe oase în bucăți gri, dantelate, strânsoarea lor nu slăbi. Mă doreau, o, cât de mult mă doreau!

Și Ray mă ținea, înfășurându-mă, presându-și fața de-a mea. Bănuiam că gestul nu avea un scop anume. Nu știa și nici nu simțea, nu iubea și nici nu-i păsa. Iar eu, pierzându-mi viața cu fiecare secundă, murind de tot, nu puteam să simt nicio plăcere în intimitatea la care aspirasem cu ardoare.

Era prea târziu pentru dragoste; lumina soarelui era deja o amintire. Spre asta se îndrepta lumea – înnegrindu-se pe margini în timp ce muream –, sau mă aflam la o adâncime atât de mare, încât soarele nu putea să pătrundă până acolo? Panica și spaima mă părăsiseră – inima părea să nu-mi mai bată deloc –, iar respirația nu mai intra și ieșea în explozii torturate ca mai înainte. O anume pace coborâse peste mine.

Strânsoarea însoțitorilor mei slăbi, și marea calmă făcu ce voia cu mine. Un viol al corpului: o distrugere a pielii și mușchilor, a măruntaielor, a ochilor și a sinusurilor, a limbii și a creierului.

Timpul n-avea ce căuta aici. Zilele s-ar fi putut transforma în săptămâni, n-aveam de unde să știu. Chilele bărcilor lunecau pe deasupra și poate că ne ridicam privirile, din când în când, din adăposturile de pietre, și le urmăream trecând. Un deget cu un inel era târât prin apă, o grămadă compactă de gunoi spinteca cerul, o sfoară de undiță trăgea după ea un vierme. Semne de viață.

Poate la aceeași oră la care am murit, sau poate un an mai târziu, curentul mă aspiră de pe insulă și se îndură de mine. Acum

sunt trasă dintre anemonele de mare și lăsată în voia mării. Ray este cu mine. Și timpul său a venit. Marea ne-a schimbat; pentru noi, nu mai există cale de întoarcere.

Mareea ne poartă fără încetare corpurile – uneori plutind, ca niște punți umflate pentru pescăruși, alteori, pe jumătate scufundate, și ciupite de pești –, ne poartă spre insulă. Cunoaștem talazurile lovind pietrișul și auzim, fără urechi, zăngănitul pietricelelor.

Marea a spălat de mult locul de gunoaie. Angela și Jonathan sunt morți. Numai noi, cei înecați, aparținem acestui loc, stând cu fața în sus sub pietre, alinați de ritmul valurilor mici și de absurda lipsă de înțelegere a oilor.

RĂMĂȘIȚE UMANE

Unele meserii sunt practicate cel mai bine la lumina zilei, altele la cea a nopții. Gavin era un profesionist aparținând ultimei categorii. În mijlocul iernii, în mijlocul verii, rezemat de-un zid sau menținându-se în echilibru în cadrul unei uși, cu o țigară aprinsă plimbată între buze, el vindea tuturor amatorilor ceea ce-i transpira în jeanși.

Uneori, văduvelor cu mai mulți bani decât sentimente de dragoste, care-l angajau pentru un weekend de întâlniri ilicite, sărutări insistente și posace și, poate, dacă își puteau uita partenerii morți, o călăreală seacă pe un pat mirosind a lavandă. Alteori, soților pierduți, flămânzi după propriul lor sex și dorind cu disperare o oră de dragoste cu un băiat care nu îi va întreba de nume.

Pe Gavin nu-l interesa ce i se cerea. Indiferența era caracteristica sa principală, chiar o parte a atracției sale. Și făcea ca totul să pară mai simplu de îndată ce treaba era făcută și schimbul banilor efectuat. Un lucru într-adevăr ușor era să spui: „Ciao”, „Ne mai vedem” sau absolut nimic unei fețe căreia de-abia îi păsa dacă trăiai sau mureai.

Iar pentru Gavin, profesia nu era dezagreabilă, așa cum se întâmplă cu unele profesii. O noapte din patru, chiar i se oferea un grăunte de plăcere fizică. În cel mai rău caz, totul devenea un abator sexual, doar piei aburinde și ochi fără viață. Însă, de-a lungul anilor, se obișnuise cu așa ceva.

Totul era doar profit. Îi făcea plăcere să ducă o viață îmbelșugată.

Dormea cea mai mare parte a zilei, scobindu-și un loc în pat și mumificându-se în cearșafuri, cu capul înfășurat în brațe pentru a se feri de lumină. Se scula în jur de ora trei, se bărbiera și făcea duș, apoi petrecea o jumătate de oră în fața oglinzii, privindu-se cu atenție. Era meticulos de autocritic, nepermițând vreodată ca greutatea să varieze cu mai mult de-o jumătate de kilogram sau un kilogram față de idealul pe care și-l alesese, grijuliu să-și ungă pielea, dacă era uscată, sau s-o șteargă, dacă era prea unsuroasă,

vânând orice coș care i-ar fi putut urâți obrazul. Urmărea cu strictețe cel mai mic semn de boală venerică, singurul tip de boală de dragoste de care suferise vreodată. Cazurile ocazionale de păduchi lați – *pediculosis pubis* – erau cu ușurință rezolvate, dar blenoragia, pe care o luase de două ori, îl ținuse departe de muncă timp de trei săptămâni, ceea ce era rău pentru afaceri; de aceea își îngrija corpul obsesiv de mult, grăbindu-se la spital la cel mai mic semn de erupție.

Se întâmpla rar. Lăsând deoparte păduchii neinvitați, avea prea puține lucruri de făcut în acea jumătate de oră de autoapreciere, în afară de-a admira interferența de gene care-l alcătuiau. Era minunat. Oamenii îi spuneau tot timpul acest lucru. Minunat. Fața – oh!

— Ce față, spuneau ei, ținându-l strâns ca și cum i-ar fi putut fura o parte din farmece.

Bineînțeles, și alte frumuseți erau disponibile prin intermediul diverselor agenții, chiar pe stradă, dacă știai unde să cauți. Dar cei mai mulți dintre homosexualii pe care-i cunoștea Gavin aveau fețe ruinate în comparație cu a sa. Fețe care arătau mai degrabă ca o sculptură de-abia începută de un artist, decât ca o operă terminată – fețe nerafinate, experimentale. Pe câtă vreme a sa era complet finisată. Tot ce se putuse face, se făcuse – se mai puneă doar problema păstrării acestei perfecțiuni.

O dată terminată inspecția atentă, Gavin se îmbrăca, poate se mai privea în oglindă preț de alte cinci minute, apoi pleca să-și vândă farmecele.

În acele zile, lucra din ce în ce mai puțin pe străzi. Era riscant; trebuia să evite mereu atât pe reprezentanții legii, cât și pe vreun psihopat ocazional, care simțea îndemnul de-a curăța Sodoma. Dacă era cu adevărat leneș, putea să agațe vreun client prin intermediul Agenției Escort, dar aceștia luau întotdeauna o parte grasă a onorariului.

Avea, firește, clienți regulați, care-i cumpărau favorurile în fiecare lună. O văduvă din Fort Lauderdale îl angaja întotdeauna, pentru câteva zile, în timpul călătoriei anuale prin Europa; o altă femeie, a cărei față o văzuse, odată, într-o revistă tipărită pe hârtie de înaltă calitate, îl suna din când în când, dorind doar să cineze cu

el și să-i destăinuie problemele conjugale. Mai era și un bărbat pe care Gavin îl numea Rover – după mașina pe care o avea –, care-l angaja o dată la câteva săptămâni, pentru o noapte de sărutări și confesiuni.

Însă în nopțile fără întâlniri stabilite în prealabil, pleca singur să-și racoleze clienții. Era o artă pe care o stăpânea pe deplin. Nimeni dintre cei care lucrau pe străzi nu manevra mai bine vocabularul invitației – amestecul subtil de încurajare și detașare, de tinerețe și destrăbălare. Schimbarea bine calculată a greutateii de pe piciorul stâng pe cel drept, pentru a pune în evidență, sub unghiul cel mai favorabil, vintrea. Niciodată prea ostentativ, niciodată prea vulgar. Doar degajat de promițător.

Se mândrea că rareori treceau mai mult de câteva minute între tertipuri, niciodată mai mult de-o oră. Dacă se mișca cu precizia sa obișnuită, măsurând exact cu privirea pe soția prost dispusă sau pe soțul plin de regrete, îi determina să-l hrănească, uneori să-l și îmbrace, să-l ducă în pat și să-i dorească noapte bună, înainte ca ultimul metrou să se îndrepte pe linia metropolitană către Hammersmith. Trecuseră de mult anii în care avea angajamente de jumătate de oră, trei felații și o partidă de sex într-o singură seară. În primul rând, pur și simplu nu mai avea chef de așa ceva; în al doilea rând, se pregătea să-și schimbe cariera în viitorii ani: de la prostituat de pe stradă la gigolo, de la gigolo la bărbat întreținut, de la bărbat întreținut la soț. Știa că, în una dintre aceste zile, o să se însoare cu vreo văduvă – poate cu matroana din Florida. Aceasta îi spusese, cândva, cum și-l imagina întins lângă piscina din Fort Lauderdale, iar el îi întreținea mereu această fantezie. Poate nu ajunsese încă până acolo, dar, mai devreme sau mai târziu, o să-i reușească șmecheria. Problema era că aceste flori bogate necesitau o mulțime de îngrijiri, și multe dintre ele piereau înainte de-a ajunge să rodească...

Totuși, anul acesta – oh! Da, cu siguranță anul acesta, trebuia să se întâmple. Era convins că, o dată cu toamna, avea să vină ceva bun.

Între timp, urmărea cum ridurile se adânceau în jurul gurii sale minunate, era, fără îndoială, minunată, și calculă dezavantajele în cursa dintre timp și prilejurile favorabile.

•

În acea zi de 29 septembrie, la nouă și un sfert seara, era rece chiar și în foaierul Hotelului Imperial. În acest an, nicio toamnă vărarică nu binecuvânta străzile; toamna apucase Londra între fălci și lăsa orașul despuiat.

Frigul ajunsese la dintele nenorocit, pe cale de-a se fărâma. Dacă s-ar fi dus la dentist, în loc să se fi întors pe partea cealaltă în pat și să fi dormit încă o oră, acum n-ar mai fi simțit durerea. Ei bine, era deja prea târziu, o să se ducă mâine. N-avea nevoie de programare. Doar îi zâmbea secretarei, aceasta se topea și-i spunea că avea să găsească undeva un loc între doi pacienți, el îi zâmbea din nou, ea se îmbujora, iar el intra imediat în cabinet, în loc să aștepte două săptămâni, ca acei bieți împuțiți care nu aveau fețe atât de minunate ca a lui.

În acea seară trebuia să se împace cu situația. Avea nevoie doar de-un nenorocit de client – un soț căruia să-i iasă pe nas faptul că o să i-o ia în gură – apoi urma să se retragă într-un club din Soho deschis toată noaptea și o să se mulțumească doar să mediteze. Atât timp cât nu urma să se procopsească cu vreun pasionat al confesiunilor, putea să-i scuipe „lapții” și să termine până la zece și jumătate.

Însă n-avea noroc în acea seară.

•

La recepția Hotelului Imperial era o figură nouă, subțire, cadaverică, cu o chică nepotrivită, cocoțată – lipită – de căpățână, un tip care-l privea pe furiș, de aproape o jumătate de oră.

Recepționistul obișnuit, Madox, era un homosexual ascuns, pe care Gavin îl văzuse dând o dată sau de două ori târcoale barurilor, o pradă ușoară, dacă te descurcai cu un astfel de tip. Madox era o cârpă în mâinile lui Gavin după ce, cu două luni înainte, îl angajase pe acesta pentru o oră. Obținuse și un preț mic – o politică bună. Dar acest nou individ era serios și rău, și părea să-i strice jocul lui Gavin.

Gavin se îndreptă alene spre automatul de țigări, mersul armonizându-i-se cu ritmul muzicii de fond în timp ce pășea pe covorul castaniu. A naibii noapte!

Recepționerul îl aștepta, când reveni de la automat cu un pachet de Winston în mână.

— Mă scuzați... domnule.

Era o exprimare iscusită, dar nefirească. Gavin îi aruncă o privire dulce.

— Da?

— Locuiți în acest hotel... domnule?

— De fapt...

— Dacă nu, conducerea v-ar fi recunoscătoare dacă veți părăsi imediat hotelul.

— Aștept pe cineva.

— Da?

Recepționerul nu credea niciun cuvânt din cele spuse de Gavin.

— Ei bine, spuneți-mi doar numele...

— Nu-i nevoie.

— Dați-mi numele, insistă bărbatul, și voi verifica bucuros dacă... acea cunoștință... se află în hotel.

Ticălosul încerca să forțeze nota, ceea ce micșora opțiunile lui Gavin. Acesta avea de ales între a nu face gălăgie și a părăsi hotelul, sau a face pe clientul ofensat și a-l fixa pe recepționar până ce acesta urma să-și plece ochii. Alese ultima variantă mai mult fiindcă era setos de sânge, decât fiindcă era o tactică bună.

— Nu ai niciun drept..., începu el să vorbească tare.

Dar recepționarul nu se lăsă.

— Ascultă, fiule, zise el, știu ce urmărești, așa că nu încerca să fii impertinent, sau chem poliția. Exprimarea stilată se transforma cu fiecare silabă într-una vulgară: Avem o clientelă selectă și aceasta nu vrea să aibă de-a face cu cei de teapa dumitale, ai priceput?

— Javră! zise Gavin foarte calm.

— Ei bine, e un pas în plus față de unul care-o sugerează, nu-i așa? Drept la țintă. Și acum, băiete, vrei s-o ștergi de-aici cu propriile tale mijloace, sau vrei să fii dus în cătușe de băieții în albastru?

Gavin își jucă ultima carte.

— Unde-i domnul Madox? Vreau să-l văd pe domnul Madox – mă cunoaște.

— Sunt sigur de asta, rosti recepționarul, răsuflând zgomotos. Sunt al dracului de sigur că te cunoaște. A fost concediat pentru comportare incorectă – accentul artificial revenea treptat –, așa încât n-aș încerca să-i mai pomenesc numele, dacă aș fi în locul dumitale. În regulă? Și acum, circulă!

O dată restabilită autoritatea, recepționarul se dădu înapoi ca un matador și făcu semn taurului să treacă pe lângă el.

— Conducerea vă mulțumește pentru condescendența dvs. Vă rugăm să nu mai reveniți.

Joc, set și meci pentru bărbatul cu chică. Ce dracu', mai erau și alte hoteluri, foaiere, recepționiști. Nu trebuia să suporte toate aceste rahaturi.

În timp ce deschidea ușa, Gavin îi aruncă un zâmbet peste umăr.

— Ne mai vedem.

Poate că acest lucru avea s-o facă pe această căpușă să transpire puțin într-una din viitoarele nopți, când o să se îndrepte spre casă și o să audă pașii unui tânăr pe stradă, în spatele ei. Era o satisfacție mărunță, dar totuși ceva.

Ușa se trânti, închizând ermetic căldura înăuntru și pe Gavin afară. Era mai rece, considerabil mai rece, decât fusese atunci când pătrunsese în foaier. Începuse o ploaie mărunță, care amenința să se înrăutățească pe măsură ce Gavin se grăbea în jos pe Park Lane, îndreptându-se spre South Kensington. Erau două hoteluri pe High Street în care se putea ascunde o vreme; dacă nu ieșea nimic de-aici, avea să se recunoască învins.

Circulația era mai intensă în jurul lui Hyde Park Corner, mașinile strălucitoare accelerând spre Knightsbridge sau Victoria, cu o țință precisă. Se imagină stând în picioare, singuratic și abandonat, pe insula de beton dintre cele două șiruri de mașini ce mergeau în direcții contrarii, cu vârfurile degetelor vârâte în jeansi – erau prea strâmți pentru a mai intra altceva în buzunare decât prima țigară cu marijuana.

Un val de nefericire se ridică din vreun loc ascuns în el. Avea douăzeci și patru de ani și cinci luni. Se prostituase, din când în când, apoi mereu, de la șaptesprezece ani încoace, promițându-și că va găsi fie o văduvă cu care să se poată căsători – pensia unui

gigolo –, fie o ocupație legitimă înainte de-a împlini douăzeci și cinci de ani.

Dar timpul trecea și nimic nu se alegea de ambițiile sale. Își pierdea, pur și simplu, avântul și mai câștiga un rid sub ochi.

Și mașinile continuau să treacă în șiruri strălucitoare, luminile lor semnalizând o cerință sau alta; erau mașini pline de oameni care aveau poziții de urcat și comploturi de pus la cale. Cu o sete arzătoare de-a ajunge la destinație, în trecerea lor, îl izolau pe Gavin de marginea drumului, de siguranță.

Nu era nici ceea ce sperase că o să fie și nici ceea ce îi promisese eului său secret.

Și tinerețea era ieri.

Unde să se ducă acum? Apartamentul său avea să fie ca o închisoare în acea seară, chiar dacă s-ar droga pentru a îndulci aspectul camerei. Dorea, nu, avea nevoie să fie cu cineva în acea seară. Doar să-și vadă frumusețea prin ochii altcuiva. Să i se spună cât de perfecte îi erau proporțiile, să i se dea de băut, de mâncat și să fie măgulit, chiar dacă acel lucru l-ar fi făcut fratele mai urât și mai bogat al lui Quasimodo. În acea seară, avea nevoie de o „injecție” de atenție.

•

Agățatul era al naibii de ușor, lucru care-l făcu să uite episodul din foaierul Hotelului Imperial. Se ivi un tip de vreo cincizeci și cinci de ani, plin de bani, pantofi marca Gucci, palton de mână-ntâi. Într-un cuvânt: calitate.

Gavin stătea în ușa unui mic cinematograf de artă, privind fotografiile unui film de Truffaut, când își dădu seama că potențialul client se holba la el. Îi aruncă o privire să se asigure că nu se înșela. Privirea directă păru să-l sperie pe client; acesta se mișcă din loc, parcă răzgândindu-se, murmură ceva pentru sine și făcu cale întoarsă, arătând limpede că nu-l interesa câtuși de puțin filmul din program.

Evident, nu e prea familiarizat cu acest joc, se gândi Gavin; era un novice.

Gavin scoase degajat un Winston și-l aprinse, flacăra chibritului din mâinile făcute căuș făcând să-i strălucească pomeții obrazilor. Repetase acest gest de mii de ori, adesea în oglindă, pentru

propria sa plăcere; trucul mergea întotdeauna. De data asta, când întâlni privirea nervoasă a clientului, celălalt nu bătu în retragere.

Trase din țigară, stinse chibritul și-l lăsă să cadă. Nu agățase pe cineva în acest fel de câteva luni, dar era foarte satisfăcut că încă se mai pricepea. Recunoașterea fără greș a unui client potențial, oferta implicită, evidentă din ochi și buze, toate puteau fi interpretate ca o bunăvoință inocentă, dacă ar fi comis o greșeală.

Totuși, aceasta nu era o greșeală, ci o afacere adevărată. Ochii bărbatului se lipiseră de-ai lui Gavin, atât de înamorați, încât păreau să-l doară. Gura îi era deschisă, ca și cum nu-și găsea cuvintele de introducere. Nu era cine știe ce de figura lui, dar nu era urât. Bronzat prea des și prea repede – poate că trăise în străinătate. Presupunea că bărbatul era englez; atitudinea sa evazivă sugera acest lucru.

Împotriva obiceiului său, Gavin făcu prima mișcare.

— Îți plac filmele franțuzești?

Clientul păru ușurat de ruperea tăcerii dintre ei.

— Da, răspunse el.

— Intri?

Bărbatul se strâmbă.

— Nu... nu... nu cred.

— E cam rece...

— Da. Așa este.

— Vreau să spun, e cam rece să stai afară.

— O, da, zise clientul, mușcând momeala. Poate... ai vrea să bei ceva?

Gavin zâmbi.

— Firește, de ce nu?

— Apartamentul meu nu-i departe.

— Sigur.

— Știi, devenisem puțin descurajat acasă...

— Cunosc senzația.

Acum zâmbi celălalt.

— Ești?...

— Gavin.

Bărbatul întinse mâna înmănușată. Foarte oficial – stilul omului de afaceri. Strângerea de mână era puternică; nu mai rămăsese

nimic din ezitarea anterioară.

- Kenneth, zise el. Ken Reynolds.
- Ken.
- Plecăm din frigul ăsta?
- Îmi convine perfect.
- Stau foarte aproape de-aici.

•

Un val de aer cald, mucegăit, îi izbi, când Reynolds deschise ușa apartamentului său. Cele trei rânduri de scări tăiaseră respirația lui Gavin, dar Reynolds nu încetini deloc. Poate că era un homosexual sănătos. Ocupația? Ceva prin centrul comercial. Strângerea de mână, mănușile de piele. Poate funcționar public sau guvernamental.

- Intră, intră.

Mirosea a bani. Sub picioare, covorul era gros, înăbușindu-le pașii. Holul era aproape gol: un calendar pe perete, o măsuță cu un telefon, un teanc de cărți de telefon, un cuier de haine.

- E mai cald aici.

Reynolds își scoase paltonul și-l agăță în cuier. Rămas cu mănușile pe mână, îl conduse pe Gavin câțiva pași prin hol, apoi într-o cameră mare.

- Dă-mi haina, zise el.
- Oh... sigur.

Gavin își scoase jacheta și Reynolds se strecură în hol cu ea. Când se întoarse, își scotea mănușile – transpirația făcea operația dificilă. Tipul era încă nervos, chiar și în propria-i casă. De obicei, începeau să se calmeze de îndată ce se simțeau în siguranță, în spatele ușilor încuiate. Nu și acest bărbat: era extrem de neliniștit.

- Bei ceva?
- Mda, ar merge.
- Care-i otrava ta?
- Vodcă.
- Sigur. Cu ceva în ea?
- Doar cu o picătură de apă.
- Purist, da?

Gavin nu prea înțelese remarca.

- Mda, zise el.

- Ești un bărbat pe gustul meu. O clipă – să aduc niște gheață.
- Nicio problemă.

Reynolds dădu drumul mânușilor pe un scaun lângă ușă și-l lăsă pe Gavin singur în cameră. Ca și în hol, căldura era aproape înăbușitoare, dar nu părea casnică sau primitoare. Indiferent ce profesie avea, Reynolds era un colecționar. Camera era dominată de nenumărate antichități, montate pe pereți sau aliniate pe rafturi. Era foarte puțină mobilă și aceasta părea ciudată: scaunele uzate cu schelet din țeavă n-aveau ce căuta într-un apartament atât de scump. Poate că individul era profesor universitar sau director de muzeu – oricum, ceva cu titlu academic. Aceasta nu era camera de zi a unui agent de bursă.

Gavin nu cunoștea nimic despre artă și cu atât mai puțin despre istorie, așa încât toate exponatele nu însemnau mare lucru pentru el, dar se apropie să le vadă, doar pentru a-și arăta bunăvoința. Individul o să-l întrebe cu siguranță ce credea despre ele. Exponatele de pe rafturi te plictiseau de moarte. Frânturi și bucăți de ceramică și de sculpturi – niciun obiect întreg, doar fragmente. Pe câteva cioburi se mai zăreau urme de desene, deși trecerea anilor spălase culorile. Unele sculpturi mai aveau încă forme umane: o parte dintr-un tors sau dintr-un picior, cu toate cele cinci degete la locul lor, o față, nici masculină, nici feminină, aproape mâncată. Gavin își înăbuși un căscat. Căldura, exponatele și gândul la sex îl făceau letargic.

Își îndreptă atenția adormită spre piesele atârinate pe pereți. Erau mai impresionante decât chestiile de pe rafturi, dar încă departe de-a fi complete. Nu putea să priceapă de ce cineva ar fi vrut să privească niște obiecte atât de sfărâmate; ce era așa de fascinant în ele? Basoreliefurile montate pe pereți erau găurite și erodate, așa încât pielea fețelor părea leproasă, iar inscripțiile latine erau aproape șterse. Nimic frumos la ele – erau prea stricate, pentru a fi frumoase. Într-un anume fel, îl făceau să se simtă murdar, ca și cum starea lor era contagioasă.

Doar unul dintre exponate i se păru interesant: o piatră de mormânt, sau ceea ce părea să fie o piatră de mormânt, mai mare decât celelalte basoreliefuri și într-o stare ceva mai bună. Un bărbat pe un cal, cu o sabie în mână, aplecat amenințător asupra

dușmanului fără cap. Sub imagine, câteva cuvinte în latină. Picioarele din față ale calului fuseseră sfărâmate și coloanele care împodobeau modelul se deterioraseră cu trecerea timpului; altfel, imaginea avea sens. Se distingea chiar și o urmă de personalitate pe fața grosolan sculptată: un nas lung, o gură mare – o anumită individualitate.

Gavin se întinse să atingă inscripția, dar își retrase degetele când îl auzi pe Reynolds intrând.

— Nu, te rog, atinge-o, zise gazda. E acolo pentru a oferi plăcere. Atinge-o.

Acum, după ce fusese invitat să atingă obiectul, dorința îi dispăruse. Se simți jenat – prins asupra faptului.

— Haide, insistă Reynolds.

Gavin atinse sculptura. O piatră rece, nisipoasă sub vârful degetelor.

— E romană, spuse Reynolds.

— Piatră de mormânt?

— Da. Găsită lângă Newcastle.

— Cine era?

— Se numea Flavinus și era purtătorul de stindard al regimentului.

Ceea ce Gavin considerase a fi o sabie se dovedi, la o cercetare mai atentă, un stindard. Se termina cu un motiv aproape șters – poate o albină, o floare, o roată.

— Atunci, ești arheolog?

— E doar o parte din meseria mea. Cercetez situri, câteodată supraveghez săpături, dar, în majoritatea timpului, restaurez artefacte.

— Ca acestea?

— Obsesia mea personală este Britania romană. Puse jos paharele pe care le adusese și traversă camera spre rafturile pline cu ceramică. Acestea sunt obiectele colecționate de-a lungul anilor. Nu mă mai satur de fiorul produs de mânguirea obiectelor care n-au văzut lumina zilei de secole. E ca și cum ai plonja în istorie, înțelegi ce vreau să spun?

— Mda.

Reynolds ridică un fragment de ceramică de pe raft.

— Cele mai frumoase descoperiri sunt, bineînțeles, revendicate de colecțiile mari. Dar, dacă cineva e viclean, reușește să păstreze câteva piese. Romanii au avut o influență incredibilă. Ingineri constructori, constructori de drumuri, de poduri. Reynolds râse brusc de propriul său entuziasm. Oh, la dracu', zise el, Reynolds ține iar o prelegere. Îmi pare rău. M-am lăsat purtat de val.

Punând ciobul înapoi în locașul de pe raft, reveni la pahare și începu să toarne băuturile. Stând cu spatele la Gavin, reuși să întrebe:

— Ești scump?

Gavin ezită. Nervozitatea bărbatului era molipsitoare și schimbarea bruscă a conversației de la romani la prețul unei relații cerea o oarecare adaptare.

— Depinde, se linguși el.

— Ah..., rosti celălalt, încă ocupat cu paharele, vrei să spui că depinde de natura precisă a... pretențiilor mele?

— Mda.

— Desigur. Se răsucii și-i întinse lui Gavin un pahar sănătos de vodcă. Nu-ți voi pretinde prea multe, zise el.

— Nu-s ieftin.

— Sunt convins că nu. Reynolds încercă să zâmbească, dar zâmbetul nu i se lipi de față. Sunt gata să te plătesc bine. Poți să stai toată noaptea?

— Asta vrei?

Reynolds se încruntă în pahar.

— Bănuiesc că da.

— Atunci, da.

Starea de spirit a gazdei păru să se schimbe brusc; nesiguranța acesteia fu înlocuită cu un suflu de convingere fermă.

— Noroc, zise bărbatul, ciocnind paharul plin cu whisky de cel al lui Gavin. Pentru dragoste, viață și orice altceva pentru care merită să plătești!

Părerea cu două tăișuri nu-i scăpă lui Gavin.

— Beau pentru asta, zise Gavin și luă o înghițitură mare din vodcă.

Paharele urmară unul după altul și, de-abia după cel de-al treilea, Gavin începu să se simtă mai înmuiat decât se simțise într-o

perioadă a dracului de lungă, mulțumit să-l asculte, cu o ureche, pe Reynolds vorbind despre excavații și gloriile Romei. Mintea îi plutea ușor. Evident, avea să rămână acolo peste noapte, sau cel puțin până la primele ore ale dimineții, așa încât de ce să nu bea vodca clientului și să se bucure de plăcerea oferită de aceasta? Mai târziu, probabil mult mai târziu, dacă judeca după felul în care individul bătea câmpii, o să fie o partidă de sex aburită de băutură, într-o cameră întunecată, și asta avea să fie tot. Mai avusese astfel de clienți. Erau singuri, poate între doi iubiți, și, de obicei, ușor de mulțumit. Individul nu era în căutare de sex, ci de companie, în căutarea unui alt corp cu care să-și împartă, o vreme, locuința; bani câștigați ușor.

Și atunci auzi zgomotul.

La început, Gavin se gândi că bătaile răsunau în capul său până în momentul în care Reynolds se ridică în picioare, cu gura deformată de un spasm. Atmosfera plăcută dispăruse.

— Ce-i asta? întrebă Gavin, ridicându-se și el în picioare, amețit de băutură.

— E-n regulă..., zise Reynolds, apăsându-l cu palmele înapoi pe scaun. Stai aici...

Sunetul se intensifică. Un toboșar în cuptor, bătând toba în timp ce ardea.

— Te rog, te rog, stai aici o clipă. E doar cineva la etaj.

Reynolds mințea, zgomotul nu venea de la etaj, ci din altă parte a apartamentului; erau lovituri înăbușite, ritmice, care se intensificau și încetineau, pentru ca, apoi, să se intensifice din nou.

— Mai toarnă-ți un pahar, zise Reynolds din ușă, cu fața îmbujorată. Vecini blestemați...

Chemările – pentru că asta erau, cu siguranță – începură să slăbească.

— Lipsesc doar o clipă, promise Reynolds și închise ușa după el. Gavin mai avusese parte de astfel de scene; iubiți făcându-și apariția în momente nepotrivite, tipi care voiau să-l cotonogească pentru un preț, unul care fusese cuprins de remușcare, într-o cameră de hotel, și făcuse totul țândări. Astfel de lucruri se întâmplau. Însă Reynolds era altfel; nimic din comportarea lui nu indica faptul că era ciudat. În străfundurile minții, chiar în cele mai

îndepărtate cotloane, Gavin își reamintea că nici ceilalți indivizi nu păreau răi, la început. Ah, ce dracu, lasă deoparte îndoielile! Dacă îl apuca tremuriciul de fiecare dată când era cu un tip nou, atunci curând o să înceteze să mai lucreze. Undeva, în decursul carierei, trebuia să aibă încredere în norocul și instinctul său, iar instinctul îi spunea acum că acest client nu o să facă pe nebunul.

Dădu rapid pe gât paharul, îl umplu încă o dată și așteptă.

Zgomotul încetase complet și, pentru Gavin, deveni tot mai ușor să pună datele cap la cap; poate că, la urma urmei, fusese doar un vecin de la etaj. Cu siguranță nu se auzea niciun zgomot care să indice că Reynolds se mișca prin apartament.

Gavin se uită prin încăpere, căutând ceva cu care să-și ocupe timpul, și privirea îi căzu iarăși pe piatra de mormânt de pe perete.

Flavinus Purtătorul-de-Stindard.

Era ceva satisfăcător să știi că o figură cât de cât asemănătoare cu a ta era sculptată în piatră și pusă deasupra locului în care îți zăceau oasele, chiar dacă vreun istoric avea să separe oasele și piatra la timpul convenit. Tatăl lui Gavin insistase să fie înmormântat, nu incinerat. Cum altfel, spusese el întotdeauna, avea să nu fie uitat? Cine o să se ducă vreodată la o urnă, într-un perete, ca să plângă? Ironia era că nimeni nu se ducea la mormântul său; Gavin fusese acolo poate de două ori de la moartea tatălui său; nici măcar nu-și mai aducea aminte anul în care acesta murise.

Totuși, oamenii își aduceau aminte de Flavinus; oameni care nu-l cunoscuseră nicicând și nu-i cunoscuseră nici viața, îl cunoșteau acum. Gavin se ridică și atinse cu degetul numele Purtătorului-de-Stindard – FLAVINUS, cel de-al doilea cuvânt al inscripției, săpat grosolan în piatră.

Brusc, zgomotul reîncepu, mult mai frenetic ca înainte. Gavin se răsuci din fața pietrei de mormânt și privi spre ușă, aproape așteptându-se să-l vadă pe Reynolds stând acolo cu o explicație pe buze. Nu apăru nimeni.

— La dracu'!

Zgomotul – o bătaie cu degetele pe tobă – continuă. Cineva, undeva, era foarte furios. Și, de data asta, nu se putea înșela – toboșarul era aici, la acest etaj, la câțiva metri distanță. Curiozitatea

îl îmboldea pe Gavin – un iubit lingușitor. Își goli paharul și ieși pe hol. Zgomotul încetă după ce închise ușa în urma sa.

— Ken? îndrăzni el să întrebe, dar cuvântul păru să-i moară pe buze.

Holul era în întuneric, cu excepția unei dungi de lumină la capătul cel mai îndepărtat. Poate o ușă deschisă. Gavin găsi un întrerupător în dreapta sa, însă acesta nu funcționa.

— Ken? rosti el din nou.

De data asta, întrebarea primi un răspuns. Un geamăt și sunetul unui corp rostogolindu-se sau fiind rostogolit. Avusese Reynolds un accident? Iisuse Hristoase, putea să zacă incapabil de-a se mișca, la o distanță de un scuiat de locul în care se afla Gavin – trebuia să-l ajute. De ce refuzau picioarele să i se urnească? Simțea în boașe o furnicătură ce însoțea întotdeauna o anticipare nervoasă; îi aducea aminte de jocurile de-a v-ați ascunselea din copilărie: emoția provocată de urmărire. Era o senzație aproape plăcută.

Lăsând deoparte plăcerea, putea, oare, să plece, fără să știe ce se întâmplase cu clientul? Trebuia să meargă de-a lungul coridorului.

Prima ușă era întredeschisă; o împinse și se ivi un dormitor-birou plin cu rafturi de cărți. Trecând prin ferestrele fără perdele, luminile străzii cădeau pe un birou în dezordine. Nici urmă de Reynolds sau de persoana care bătuse. Mai încrezător acum, fiindcă făcuse prima mișcare, Gavin își continuă cercetarea de-a lungul coridorului. Următoarea ușă – de la bucătărie – era și ea deschisă. Nicio lumină în interior. Mâinile lui Gavin începură să transpire; se gândi la Reynolds încercând să-și scoată mânușile, deși erau lipite de palme. De ce-i fusese frică? Nu pentru că agățase pe cineva; în apartament se mai afla cineva – cineva cu un temperament violent.

Stomacul lui Gavin se întoarse pe dos în clipa în care ochii descoperiră urma de mână lipicioasă de pe ușă: sânge.

Împinse ușa, dar nu se deschidea mai mult. În spatele ei se afla ceva. Se strecură în bucătărie prin spațiul disponibil. Un coș de gunoi negolit sau un grătar de legume neglijat strica aerul. Gavin își plimbă palma pe perete ca să găsească întrerupătorul, și lumina neonului reveni convulsiv la viață.

Pantofii marca Gucci ai lui Reynolds apărură din spatele ușii. Gavin o împinse, și Reynolds se rostogoli afară din ascunzătoare.

Evident că se târâse în spatele ușii pentru a căuta adăpost; în corpul său plin de vânătăi se simțea ceva de animal bătut. Când Gavin îl atinse, el se cutremură.

— E-n regulă... eu sunt.

Gavin ridică o mână însângerată de pe fața lui Reynolds. O rană adâncă se întindea de la tâmplă la bărbie, și alta, paralelă cu prima, dar nu la fel de adâncă, de la mijlocul frunții până la nas, de parcă ar fi fost zgâriat de o furcă cu doi dinți.

Reynolds deschise ochii. Îi trebui doar o secundă pentru a-i focaliza asupra lui Gavin, înainte de a spune:

— Pleacă de-aici.

— Ești rănit.

— Pentru numele lui Iisus, pleacă de-aici! Repede. M-am răzgândit... Înțelegi?

— Sun la poliție.

Bărbatul scuiă practic cuvintele:

— Pleacă odată dracului de-aici, auzi? Lingăul naibii!

Gavin se ridică, încercând să înțeleagă ceva din toate acestea.

Individul suferea, ceea ce-l făcea agresiv. Ignoră insulta și aduse ceva pentru a acoperi rana. Asta era tot. Acoperă-i rana, apoi lasă-l să se descurce singur. Dacă nu voia pe cap poliția, treaba lui. Probabil nu voia să explice prezența unui băiat efeminat în bordelul lui de casă.

— Lasă-mă doar să caut un bandaj...

Gavin se întoarse în hol.

Reynolds zise, din spatele ușii bucătăriei:

— Nu!

Băiatul efeminat nu-l auzi. Și n-ar fi avut mare importanță chiar dacă l-ar fi auzit. Lui Gavin îi plăcea să fie nesupus. „Să nu faci ceva” era pentru el o invitație.

Reynolds se sprijini cu spatele de ușa bucătăriei și încercă să se ridice în picioare, folosind mânerul ușii ca sprijin. Însă capul i se învârtea: un carusel de orori, în cerc, fiecare cal mai urât decât precedentul. Picioarele i se îndoiră sub el și se prăvăli pe podea, ca un nebun ramolit ce era. La dracu'! La dracu'! La dracu'!

Gavin îl auzi pe Reynolds prăbușindu-se, dar era prea ocupat să se înarmeze pentru a se grăbi, din nou, spre bucătărie. Dacă intrusul care-l atacase pe Reynolds se mai afla încă în apartament, voia să fie gata de apărare. Scotoci printre rapoartele de pe masa din birou și dădu peste un *coupe-papier*, aflat lângă un vraf de corespondență nedeschisă. Mulțumindu-i lui Dumnezeu, îl înșfăcă. Era ușor, cu lamă subțire și delicată, dar, înfipt în locul potrivit, putea, în mod sigur, să ucidă pe cineva.

Mai bucuros acum, reveni în hol și își acordă un minut pentru a-și stabili tactica. În primul rând, trebuia să localizeze baia, sperând să găsească acolo un bandaj pentru Reynolds. Ar fi fost bun chiar și un prosop curat. Poate că, după aceea, o să scoată ceva de la individ, convingându-l să-i ofere o explicație.

În spatele bucătăriei, holul făcea un cot brusc la stânga. Gavin dădu colțul și, drept în fața lui, ușa era întredeschisă. Înăuntru ardea o lumină; apa strălucea pe dale. Baia!

Încleștându-și mâna stângă peste cea dreaptă, în care ținea cuțitul, Gavin se apropie de ușă. Mușchii brațelor îi deveniseră rigizi din cauza fricii.

Oare lovitura o să amelioreze acest lucru, dacă era necesar? se întrebă el. Se simțea incapabil, fără grație, puțin stupid.

Pe tocul ușii se vedea sânge – amprenta unei palme care era, în mod limpede, a lui Reynolds. Aici se întâmplase – Reynolds întinsese o mână să se sprijine, în timp ce se dădea înapoi din fața atacatorului. Dacă agresorul se mai afla încă în apartament, trebuia să fie aici. Nu există alt loc în care să se ascundă.

Mai târziu, dacă o să existe un „mai târziu”, probabil că avea să analizeze situația și să se autonumească nebun pentru faptul că a deschis ușa cu piciorul și a încurajat această confruntare. Dar chiar asta și făcea în timp ce contempla idiotenia acțiunii, iar ușa se deschidea larg peste dalele pline cu bălți de apă și sânge, așteptând ca, în orice clipă, să apară o figură, cu o mâna-cârlig, sfidându-l.

Nu. Cătuși de puțin. Agresorul nu era aici – și, dacă nu era aici, nu era nici în apartament.

Gavin respiră, adânc și încet. Fiindu-i refuzată o victimă, vârful cuțitului se lăsă în jos. Acum, în ciuda sudorii și a spaimei, Gavin se

simțea dezamăgit. Viața îl dezamăgise din nou – îi scosese destinul pe ușa din spate și-l lăsase cu un tăntălău în mână, nu cu o medalie. Putea doar să facă pe infirmiera bătrânului și să-și vadă de-ale lui.

Baia era văruiată în diverse nuanțe; sângele și dalele se suprapuneau. Draperia translucidă de la duș, cu pești și alge stilizate, era parțial trasă. Semăna cu o scenă dintr-un film polițist – una nu chiar reală. Sângele era prea deschis la culoare, iar lumina prea mată.

Gavin dădu drumul cuțitului în chiuvetă și deschise dulăpiorul cu oglindă. Era burdușit cu apă de gură, vitamine, tuburi abandonate de pastă de dinți, singurul medicament era o cutie de Elastoplast. Pe când închidea ușa dulăpiorului, își văzu propriile trăsături în oglindă – o față epuizată. Răsuci robinetul de apă rece până la refuz și își băgă capul în chiuvetă; picăturile de apă rece aveau să risipească vodca și să-i aducă ceva culoare în obraji.

În timp ce se stropea cu apă din mâinile făcute căuș, sesiză un zgomot în spatele lui. Se ridică, cu inima bătându-i puternic în piept, și închise robinetul. Apa îi picura de pe bărbie și gene, scurgându-se în conducta de evacuare.

Cuțitul era încă în chiuvetă, la o lungime de braț distanță. Sunetul venea din cadă, din cadă, din balta de apă inofensivă.

Alarma declanșase râuri de adrenalină, și simțurile sale distilau aerul cu o nouă precizie. Mirosul pătrunzător al săpunului de lămâie, strălucirea de peruzea a peștelui-înger, mișcându-se iute printre varehurile de culoarea levănțicii de pe perdeaua dușului, picăturile reci pe fața sa, căldura din spatele ochilor – toate acestea erau experiențe bruște, detalii pe care mintea le ignorase până atunci, prea înceată pentru a vedea, a mirosi și a simți până la limitele atingerii.

Trăiești într-o lume reală, spuse capul său (ce mai revelație!), și dacă nu ești foarte atent, vei muri acolo.

De ce nu se uitase în cadă? Ce cretin! De ce nu se uitase în cadă?

— Cine-i acolo? întrebă el.

Spera, fără nădejde, că Reynolds să aibă o vidră care înota liniștită. Speranță ridicolă. Pentru numele lui Hristos, era sânge!

Se răsuci de la oglindă, în timp ce clipocitul scăzu – fă-o! fă-o! –, și trase înapoi perdeaua dușului pe cârligele de plastic. Grăbit să dezlege misterul, lăsase cuțitul în chiuvetă. Prea târziu acum: îngerii de peruza concertau, iar el se uita în jos, la apă.

Era adâncă și întunecată; mai erau poate doi, poate cinci centimetri, până la marginea superioară a căzii. O mângă cafenie urca în spirală la suprafață, și mirosul pe care-l emana era ușor animalic, asemănător cu blana udă a unui câine. Nimic nu ieșea însă deasupra apei.

Gavin privi cu atenție, încercând să-și dea seama de forma aflată pe fundul căzii, a cărei reflecție plutea prin mângă. Se aplecă mai mult, incapabil să dezlege misterul formei afundate în nămol, până ce recunoscuse degetele grosolane ale unei mâini și înțelese că se uita la o formă umană, încolăcită ca un fetus, zăcând încremenită în apa murdară.

Își plimbă mâna pe deasupra apei pentru a înlătura nămolul, iar acea reflecție se sfărâmă și ocupantul căzii se văzu limpede. Era o statuie, de forma unei figuri adormite, dar capul, în loc să fie îndoit în jurul corpului, era curbat și se holba din pata de sediment către suprafață. Ochiul îi era pictat deschis, ca două picături țipătoare pe-o față sculptată grosolan; gura arăta ca o creștătură, iar urechile, ca niște mânere ridicole pe un cap chel. Era gol; anatomia sa nu fusese mai bine executată decât figura – opera unui sculptor începător. Pe alocuri, vopseaua fusese ștersă, probabil prin înmuiere, și se ridica din tors în bucățele cenușii, globulare. Dedesubt, se vedea un miez din lemn negru.

Nu era nimic de care să-ți fie frică aici. Un *objet d'art* într-o cadă, cufundat în apă pentru a îndepărta un strat de vopsea realizat grosolan. Clipocitul pe care-l auzise în spatele lui fusese produs de bulele ridicate din obiect, ca urmare a unei reacții chimice. Groaza era explicată. N-avea de ce să intre în panică.

„Continuă să-mi bată inima”, cum obișnuia să spună barmanul de la Ambassador, atunci când o nouă frumusețe apărea pe scenă.

Gavin zâmbi la ironia remarcii; acesta nu era Adonis.

— Uită că l-ai văzut vreodată.

Reynolds stătea în ușă. Sângerarea încetase, fiind oprită de-o batistă zdrențuită, dezgustătoare, presată pe față. Lumina dalelor

dădea pielii acesteia o culoare cadaverică, o paloare care ar fi făcut de rușine și un cadavru.

- Te simți bine? Nu prea arăți...
- Totul va fi în regulă... doar pleacă, te rog.
- Ce s-a-ntâmplat?
- Am alunecat în balta de pe jos. Am alunecat, asta-i tot.
- Dar zgomotul...

Gavin privea din nou spre cadă. Ceva legat de statuie îl fascina. Poate goliciunea ei și cea de-a doua dezbrăcare care se efectua încet sub apă: ultima dezbrăcare – jupuirea pielii.

- Vecinii, asta-i tot.
- Ce-i asta? Întrebă Gavin, privind încă fața neatrăgătoare, de păpușă, din apă.
- N-are nimic de-a face cu tine.
- De ce-i încolăcită așa? E pe moarte?

Gavin se uita la Reynolds ca să vadă răspunsul la acea întrebare, cel mai acru zâmbet, pälind.

- Vrei bani.
- Nici vorbă.
- Lua-te-ar dracu'! Ești de meserie, nu? Sunt niște bancnote lângă pat. la câte crezi că acoperă timpul pierdut... – îl estimează pe Gavin – ... și tăcerea ta.

Din nou statuia: Gavin nu-și putea lua ochii de la ea, de la aspectul ei grosolan. Propria sa față, uluită, plutea pe pielea apei, făcând de rușine mâna artistului prin proporțiile ei.

- Nu te mira, zise Reynolds.
- Nu mă pot abține.
- N-are nimic de-a face cu tine.
- Ai furat-o... așa-i? Valorează o grămadă de bani, și ai furat-o.

Reynolds reflectă asupra întrebării și păru, în cele din urmă, prea obosit pentru ca să mintă.

- Da. Am furat-o.
- Și, astă-seară, cineva a venit după ea...

Reynolds ridică din umeri.

- Așa s-a-ntâmplat, da? Cineva a venit după ea?
- Ai dreptate. Am furat-o... – Reynolds repeta mecanic – ... și cineva a venit după ea.

— Asta-i tot ce voiam să știu.
— Nu te mai întoarce, Gavin-oricine-ești. Și nu încerca să faci pe deșteptul, fiindcă nu voi fi aici.

— Vrei să spui, șantaj? întrebă Gavin. Nu-s hoț.
Privirea de evaluare a lui Reynolds se descompuse într-una de dispreț.

— Hoț sau nu, fii recunoscător. Dacă ai în tine chestia asta.
Reynolds păși din ușă, lăsându-l să treacă. Gavin nu se mișcă.
— Pentru ce să fiu recunoscător? îl iscodi el.

Simțea cum îl cuprinde mânia, considerându-se, în mod absurd, respins, ca și cum i se strecura doar jumătate de adevăr, nefiind destul de respectabil să împărtășească tot secretul.

Reynolds nu mai avea putere pentru a da explicații. Se rezemă de toc, extenuat.

— Pleacă, zise el.

Gavin încuviință din cap și-l lăsă pe individ în ușă. În timp ce trecea din baie în hol, o bucată de vopsea trebuie să se fi desprins din statuie. O auzi ieșind la suprafață, auzi apoi clipocitul la marginea căzii, și văzu în minte felul în care bulbucii făceau corpul să lucească.

— Noapte bună! strigă după el Reynolds.

Gavin nu răspunse și nici nu luă banii înainte de-a ieși. N-are decât să rămână cu pietrele de mormânt și cu secretele sale!

În drum spre ușa principală, păși în camera de zi ca să-și ia jacheta. Fața lui Flavinus Purtătorul-de-Stindard îl privea de pe perete.

Omul trebuie să fi fost un erou, cugetă Gavin. Numai un erou ar fi fost comemorat în acest fel. El nu va avea parte niciodată de o astfel de amintire – nicio piatră care să-i marcheze trecerea prin viață.

Închise ușa principală în urma sa, conștient, încă o dată, că îl dureau dințele și, în timp ce o închidea, zgomotul reîncepu – bătaia unui pumn în perete.

Sau, și mai rău, furia bruscă a unei inimi trezite.

Durerea de dinți îl sâcâia, într-adevăr, a doua zi, așa încât se duse la dentist pe la mijlocul dimineții, așteptându-se s-o convingă pe fata de la recepție să-i permită programarea grabnică. Însă

farmecul său intrase în declin, și ochii nu-i mai străluceau la fel de luxuriant ca de obicei. Fata îi spuse că trebuia să aștepte până vinerea viitoare, dacă nu era o urgență. Gavin preciză că era, dar ea îl contrazise. Avea să fie o zi neprielnică: un dinte dureros, o recepționeră lesbiană, gheață în băltoace, femei trăncănitoare la fiecare colț de stradă, niște copii pociți, un cer posomorât.

•

Aceasta era ziua în care a început urmărirea.

Gavin fusese urmărit de admiratori și înainte, dar niciodată ca acum. Niciodată atât de iscusit, atât de clandestin. Oamenii se mai ținuseră după el toată ziua, din bar în bar, de pe o stradă pe alta, ca pe un câine, aducându-l aproape în pragul nebuniei. Vedea aceeași față plină de pofte, nopte după nopte, nereușind să aibă curaj pentru a-i face cinste cu o băutură, a-i oferi, poate, un ceas, niște cocaină, o excursie de-o săptămână în Tunisia, sau orice altceva. Ajunsese rapid să deteste această adorație lipicioasă, care se strica la fel de repede ca laptele și putea până la înălțimea Raiului. Unul dintre admiratorii cei mai înflăcărați, un actor înnobilit – după cât i se spusese –, nu se apropiase niciodată de el, continuând doar să-l urmărească, să-l privească și iar să-l privească. La început, atenția fusese măgulitoare, dar plăcerea se transformase, curând, în iritare și, în cele din urmă, îl încolțise pe individ într-un bar, amenințându-l că o să-i spargă capul. Fusese atât de întărit în acea noapte, atât de dezgustat de acele priviri, încât l-ar fi lovit efectiv dacă nenorocitul de ticălos n-ar fi înțeles aluzia. Nu-l mai văzuse niciodată pe individ; se gândi că acesta se dusesse, probabil, acasă și se spânzurase.

Dar această urmărire nu era la fel de evidentă, ci doar ceva mai mult decât un simplu sentiment. Nu avea nicio dovadă limpede că cineva se afla pe urmele sale. Doar o senzație ciudată, de fiecare dată când se uita în jur, că cineva se ascundea printre umbre sau că noaptea, pe stradă, cineva ținea pasul cu el, cu același tăcănit al tocului, cu aceeași ezitare a pasului. Era ceva asemănător paranoiei, exceptând faptul că nu era paranoic. Dacă ar fi fost, judecă el, cineva i-ar fi spus-o.

În plus, au existat și unele incidente. Într-o dimineață, femeia ranchiunoasă care locuia la etajul de dedesubt îl întrebă, indolentă,

cine era vizitatorul, acel tip bizar, care venise seara târziu și așteptase pe scări ore în șir, supraveghindu-i camera. Gavin nu avusese un astfel de vizitator și nici nu cunoștea pe nimeni care să semene cu descrierea făcută.

Într-o altă zi, pe o stradă aglomerată, se retrăsese din mulțime în ușa unui magazin gol și se afla pe punctul de a-și aprinde o țigară, când reflecția cuiva, distorsionată de murdăria ferestrei, îi atrase privirea. Chibritul îi arse degetul și el se uită în jos, în timp ce-l lăsa să cadă, iar când își ridică din nou privirea, mulțimea îl învăluise pe urmăritor ca o mare lacomă.

Avea un presentiment urât; urmau altele și mai urâte de-acolo de unde venea acesta.

•

Gavin nu vorbise niciodată cu Preetorius, deși schimbaseră câte un salut ocazional pe stradă și fiecare se interesa de celălalt în compania unor cunoștințe comune, de parcă ar fi fost prieteni la cataramă. Preetorius era un negru de peste patruzeci și cinci de ani, un pește lăudat, care se pretindea descendent al lui Napoleon. Controla, de aproape un deceniu, un cerc de femei și trei sau patru băieți, și o ducea foarte bine. Când începuse să lucreze, Gavin fusese sfătuit insistent să intre sub protecția lui Preetorius, dar el fusese întotdeauna mult prea independent, ca să aibă nevoie de-un astfel de ajutor. Drept rezultat, Preetorius și clica sa nu îl priviseră niciodată cu ochi buni. Cu toate acestea, de îndată ce se fixase solid în branșa respectivă, nimeni nu-i contestase dreptul de a fi propriul său stăpân. Mergea vorba că Preetorius admira, fără părere de rău, lăcomia lui Gavin.

Cu sau fără admirație, era o zi friguroasă în iad, când Preetorius rupse realmente tăcerea și-i vorbi:

— Hei, albule!

Era aproape unsprezece, și Gavin se îndrepta de la un bar de pe St. Martin's Lane spre un club din Covent Garden. Strada era încă aglomerată: printre spectatorii ieșiți din teatre și cinematografe, puteau fi destui clienți potențiali, dar Gavin n-avea chef în acea seară. Avea o sută de lire în buzunar, câștigați în ziua precedentă, bani pe care nu apucase să-i depună la bancă. Destul pentru o bucată de vreme.

Primul gând care-i trecu prin minte, când îi văzu pe Preetorius și gorilele sale chele blocându-i drumul, era că aceștia voiau bani.

— Hei, albule!

Apoi recunosc fața turtită și strălucitoare. Preetorius nu era un hoț de stradă, nu fusese și nici nu avea să fie vreodată.

— Albule, vreau să-ți spun două vorbe.

Preetorius scoase o nucă din buzunar, o sfărâmă în palmă și-i aruncă miezul în gura sa mare.

— Te deranjează?

— Ce vrei?

— Așa cum am spus, doar două vorbe. Nu-i prea mult, așa-i?

— În ordine. Ce anume?

— Nu aici.

Gavin îi cercetă cu privirea pe cei din ceata lui Preetorius. Nu erau chiar matahale – deloc în stilul negrilor –, dar nu erau nici făpturi plăpânde, de patruzeci și patru de kilograme. Scena nu arăta, în general, prea bine pentru sănătatea sa.

— Mulțumesc, dar nu vreau, mulțumesc, zise Gavin, căutând să se îndepărteze cu un pas cât mai egal posibil de cei trei bărbați.

Aceștia îl urmară. Gavin se rugă să-i dea pace, dar ei se încăpățâneau să-l urmeze. Preetorius vorbi, adresându-se spatelui său:

— Ascultă. Aud lucruri urâte despre tine.

— Serios?

— Mă tem că da. Am fost informat că mi-ai atacat unul dintre băieți.

Gavin mai făcu șase pași înainte de-a răspunde.

— Nu eu. Vorbești cu cine nu trebuie.

— Te-a recunoscut, târâtură! I-ai lăsat urme zdravene...

— Ți-am spus, n-am făcut-o eu.

— Ești nebun, știi? Ar trebui să fii băgat după gratii.

Preetorius ridicase vocea. Oamenii traversau strada, pentru a evita locul unei dispute care devenea din ce în ce mai aprinsă.

Fără să se gândească, Gavin părăsi St. Martin's Lane și pătrunse în Long Acre, dar își dădu seama rapid că făcuse o eroare tactică. Mulțimea se cam subțiasse în zonă, și mai era un drum lung prin străzile din Covent Garden înainte de-a ajunge într-un alt loc

mai populat. Trebuia să fi făcut la dreapta, nu la stânga, și atunci ar fi pătruns în Charing Cross Road. Acolo ar fi fost, oarecum, în siguranță. La dracu', nu se putea întoarce, pentru că ar fi dat nas în nas cu urmăritorii! Tot ce putea face, era să meargă, nu să alerge – nu alergi niciodată când ești urmărit de-un câine nebun –, și să sperie că putea duce o conversație liniștită.

— M-ai costat mulți bani, declară Preetorius.

— Nu știu...

— Mi-ai scos din circulație unul dintre cei mai buni băieți. Va trece multă vreme până ce-l voi putea scoate din nou la treabă. E înfricoșat de-a binelea!

— Ascultă... n-am făcut nimic nimănui.

— De ce dracu' mă minți, târătură? Ți-am făcut eu ceva vreodată, ca să mă tratezi așa?

Preetorius mări ușor pasul și-l ajunsese pe Gavin, lăsându-și asociații ceva mai în urmă.

— Uite ce-i, îi șopti lui Gavin, băieții ca el pot fi ispititori, ce zici? Grozav. Înțeleg așa ceva. Îmi aduci plocon un băiețaș și n-am de gând să fac nazuri. Dar l-ai rănit – și atunci când îmi rănești unul dintre băieți, sângerez și eu.

— Dacă aș fi făcut ceea ce spui, crezi că m-aș plimba pe străzi?

— Poate că nu ești sănătos, cine știe? Omule, nu e vorba despre câteva vânătăi, ci despre faptul că ai făcut duș în sângele băiatului – despre asta vorbesc. L-ai atârnat și l-ai tăiat peste tot, apoi l-ai lăsat pe blestematele mele de scări, doar într-o pereche de ciorapi nenorociți. Acum mă înțelegi, albule? Pricepi?

O furie adevărată îl cuprinsese pe Preetorius, în timp ce descria pretinsele crime, iar Gavin nu era sigur cum să procedeze. Continuă să tacă și merse mai departe.

— Știi că puștiul te adoră? Credea că ești o bibliografie obligatorie pentru un homosexual începător. Cum îți place asta?

— Nu prea-mi place.

— Omule, ar trebui să fii al naibii de flatat, pentru că doar cu asta vei rămâne pentru totdeauna.

— Mulțumesc.

— Ai avut o carieră bună. Păcat că s-a terminat.

Gavin simți o bucată de plumb înghețat în stomac; sperase că Preetorius avea să se mulțumească doar cu un avertisment. Dar se părea că nu. Veniseră să-l nenorocească. Iisuse Hristoase, aveau de gând să-l rănească pentru ceva ce nu făcuse, pentru ceva despre care nu știa nimic!

— Te vom scoate de pe străzi, albule. Definitiv.

— N-am făcut nimic.

— Puștiul te cunoștea și te-ar fi recunoscut chiar dacă ai fi avut un ciorap tras pe cap. Vocea era aceeași, hainele erau aceleași. Trebuie să admiți că ai fost recunoscut. Acum vei suferi consecințele.

— Du-te dracului!

Gavin o rupse la fugă. La optsprezece ani, alergase pentru țara sa – acum avea nevoie, din nou, de acea viteză. În spatele său, Preetorius râse (halal veselie!), și două perechi de picioare tropăiră pe pavaj, pornind în urmărire. Erau aproape, tot mai aproape, iar Gavin nu era câtuși de puțin în formă. Coapsele începură să-l doară doar după vreo zece metri și avea jeanșii prea strâmți ca să alerge cu ușurință. Cursa era pierdută înainte de-a începe.

— Șefu' nu ți-a spus să pleci, îl dojeni gorila albă, cu degetele încleștate în bicepșii lui Gavin.

— Bună încercare, zâmbi Preetorius, apropiindu-se agale de cei doi câini și de iepurele gâfâitor. Făcu un semn din cap, aproape imperceptibil, spre cealaltă gorilă. Christian? rosti el.

La această invitație, Christian aplică un pumn în rinichii lui Gavin. Lovitura îl făcu să se îndoie din șale, blestemând.

— Să-l ducem acolo, zise Christian.

— Fă-o repede, și brusc, replică Preetorius.

Cei doi îl târâră din lumină într-o străduță. Îi sfâșiară cămașa și jacheta, iar pantofii scumpi îi târșăiră prin mizerie, înainte ca Gavin să fie ridicat în picioare, gemând. Străduța era întunecată, iar ochii lui Preetorius atârnavă în aer dislocați, în fața lui.

— Iată-ne din nou, zise el. Atât de bucuroși cât putem fi.

— Nu... nu m-am atins de el, gâfâi Gavin.

Însoțitorul fără nume, Cel-Necreștin, puse o mână grosolană în mijlocul pieptului lui Gavin și-l împinse spre peretele din fund al străduței. Călcâiul lui Gavin alunecă în murdărie și, deși încercă să

rămână în picioare, simțea cum acestea i se înmuiau. Îl părăsi și propriul eu – nu era momentul să fie curajos. Avea să implore, să se târască în genunchi și să le lingă pantofii, dacă trebuia, avea să facă orice pentru a-i opri să-l rănească. Orice pentru a-i opri să-i nenorocească fața.

Aceasta era distracția favorită a lui Preetorius, sau cel puțin așa se spunea pe străzi – distrugerea frumuseții. Avea o calitate rară: putea să mutilizeze pe cineva, dincolo de orice speranță, cu doar trei lovituri de brici, forțându-și apoi victima să-și bage în buzunar propriile buze ca amintire.

Gavin se poticni, palmele alunecându-i pe pământul ud. Ceva moale și putred îi alunecă pe sub mână.

Cel-Necreștin schimbă un rânjel cu Preetorius.

— Așa-i că arată minunat? zise el.

Preetorius ronțăia o nucă.

— Mi se pare, zise el, că tipul și-a găsit, în sfârșit, locul în viață.

— Nu l-am atins, imploră Gavin.

Nu mai avea altceva de făcut decât să nege și iar să nege; chiar și așa, era o cauză pierdută.

— Ești vinovat ca iadul, zise Cel-Necreștin.

— Te rog!

— Aș prefera să terminăm cât mai repede posibil, declară Preetorius, aruncând o privire la ceas. Am niște întâlniri de la care nu pot să lipsesc, și trebuie să fac pe plac unor oameni.

Gavin își privi călăii. Strada luminată cu becuri de sodiu se afla doar la douăzeci și cinci de metri, dacă ar fi putut trece prin cordonul alcătuit din corpurile lor.

— Permite-mi să-ți remodelez fața. O mică schimbare de înfățișare.

Preetorius ținea un cuțit în mână, Cel-Necreștin scosese o frânghie din buzunar, cu o minge pe ea. Îi introduse mingea în gură și cu frânghia îi înconjură capul – nu putea să țipe nici dacă de asta ar fi depins viața lui.

Dă-i drumul!

Gavin porni din poziția în patru labe, ca un sprinter din bloc-starturi, dar călcâiele îi alunecară în mocirlă, dezechilibrându-l. În loc să profite și să încerce din nou să ajungă într-un loc sigur, se

împletici și căzu peste Christian, care, ia rândul său, se prăbuși pe spate.

Se produse o busculadă înainte ca Preetorius să intervină, murdărindu-și mâinile cu gunoiul de alb și ridicându-l în picioare.

— N-ai nicio șansă să scapi, javră! îl admonestă Preetorius, apăsând vârful cuțitului sub bărbia lui Gavin.

Proeminența mușchiului acesteia era cea mai vizibilă în acel punct, și Preetorius începu să taie, fără a mai sta la discuție, urmărind conturul maxilarului, prea furios că să-i pese dacă gunoiul avea sau nu căluș în gură. Gavin zbieră în timp ce sângele îi curgea în jos pe gât, dar degetele grase ale cuiva îi apucară limba și i-o ținură strâns, retezându-i brusc țipetele.

Pulsul începu să-i bată în tâmpile și, în fața lui, se deschiseră, una după alta, niște ferestre, pe măsură ce se prăbușea, prin ele, în inconștientă.

Mai bine să moară. Mai bine să moară. Mai bine să moară, decât să-i distrugă fața.

Apoi țipă din nou, deși nu era conștient de sunetul pe care-l scotea din gât. Prin zgomotul din urechi, încercă să se concentreze asupra vocii și își dădu seama că ceea ce auzea era urlatul lui Preetorius, nu al său.

Limba îi fu eliberată – și, subit, i se făcu rău. Se dădu înapoi, clătinându-se și vărsând, îndepărtându-se de-o grămadă de figuri care se luptau în fața lui. O persoană – sau persoane – necunoscute interveniseră și împiedicaseră mutilarea sa completă. Pe jos se afla întins un corp, cu fața în sus. Cel-Necreștin, cu ochii închiși, lipsit de viață. Dumnezeu – cineva îl ucisese! Pentru el.

Prudent, își duse mâna la față ca să-și dea seama de stricăciuni. Avea pielea tăiată adânc, de-a lungul maxilarului, de la mijlocul bărbiei până la vreo doi centimetri sub ureche. Era rău, dar Preetorius, o fire întotdeauna organizată, lăsase distracția cea mai bună pentru sfârșit, și fusese întrerupt înainte de a-i tăia nările sau a-i reteza buzele. O cicatrice de-a lungul maxilarului nu avea să arate frumos, dar nu era chiar dezastruoasă.

Cineva se apropia, împleticindu-se din învălmășeală către el – Preetorius, cu lacrimi pe față, cu ochii ca mingile de golf.

În spatele lui, Christian, cu brațele nefolositoare, se îndrepta, clătinându-se, spre stradă.

Preetorius nu-l urma; de ce?

Gura i se deschise; un șuvoi elastic de salivă, înșiriat ca un șirag de perle, îi atârna de buza de jos.

— Ajută-mă, îl imploră el, ca și cum viața i-ar fi stat în puterea lui Gavin.

O mână mare era ridicată pentru a aduna o picătură de milă din aer, dar, în loc de așa ceva, coborî o altă mână, înșfăcându-l de umăr și înfigând o armă – o lamă grosolană – în gura negrului. Acesta își clăti gură o clipă, gâtul său încercând să se acomodeze cu tăișul și cu lățimea lamei, înainte ca atacatorul să o miște în sus și în jos, ținând gâtul lui Preetorius neclintit, în ciuda forței loviturii. Fața uluită se diviza și căldura izbucni din interiorul lui Preetorius, învăluindu-l pe Gavin într-un nor cald.

Arma lovi pavajul aleii cu un zăngănit surd. Gavin aruncă o privire spre ea. O sabie scurtă, cu lama lată. Se uită din nou la bărbatul mort.

Preetorius stătea drept în fața lui, susținut doar de brațul călăului său. Capul din care țâșnea sângele căzu înainte și călăul, considerând plecaciunea ca un semn, aruncă, pur și simplu, corpul lui Preetorius la picioarele lui Gavin. Fără ca vederea să-i mai fie împiedicată de cadavru, Gavin se trezi față-n față cu salvatorul său.

Într-o clipă, recunoscu trăsăturile grosolane: ochii înspăimântători, fără viață, gura ca o tăietură, urechile asemănătoare cu mânerul unei căni. Era statuia lui Reynolds. Rânjea, cu dinții prea mici pentru capul mare – dinți de lapte, care urmau să cadă înainte de-a ajunge la maturitate. Totuși, exista o oarecare schimbare în bine a înfățișării – vedea acest lucru chiar în obscuritatea aleii. Sprâncenele păreau mai stufoase, iar fața mai bine proporționată. Rămânea o păpușă pictată, dar o păpușă cu ambiții.

Statuia se înclină țeapăn și încheieturile îi scârțâiră în mod vădit. Absurditatea desăvârșită a situației îl ului pe Gavin. La dracu', se înclinase, zâmbise, ucisese – și, totuși, nu putea să fie vie! Peste o vreme, nu o să mai cred așa ceva, își zise în gând. Mai târziu, o să găsească o mie de motive ca să nu accepte realitatea din fața lui; o

să dea vina pe creierul său lipsit de sânge, pe confuzia și panica sa. Într-un fel sau altul, avea să-și scoată din cap această vedenie fantastică, de parcă n-ar fi apărut niciodată.

Doar dacă ar mai fi putut trăi vreo câteva minute.

Vedenia se întinse și atinse ușor falca lui Gavin, plimbându-și degetele grosolan sculptate de-a lungul buzelor răni făcute de Preetorius. Un inel pe degetul cel mic reflectă lumina – un inel identic cu al său.

— Vom rămâne cu o cicatrice, zise vedenia.

Gavin îi cunoștea vocea.

— Vai, ce păcat! Vedenia vorbea cu vocea lui: Totuși, putea fi și mai rău.

Vocea lui. Dumnezeu, a lui, a lui, a lui! Gavin clătină din cap.

— Da, zise vedenia, dându-și seama că Gavin înțelesese.

— Nu eu.

— Da.

— De ce?

Transferă atingerea de pe falca lui Gavin pe a sa, marcând locul în care trebuia să fie rana și, chiar în timp ce făcea gestul, suprafața se deschise și pe locul respectiv crescuseră o cicatrice. Nu țâșni niciun pic de sânge – vedenia n-avea sânge.

Și, totuși, nu era figura lui. Chiar și sprânceana rivaliza cu a sa, iar ochii străpungători nu deveneau, oare, ai săi, ca și gura minunată?

— Băiatul? Întrebă Gavin, punând lucrurile cap la cap.

— O, băiatul... Vedenia își îndreptă privirea imperfectă spre el. Ce comoară era. Și cum mai rânjea!

— Te-ai spălat în sângele lui?

— Aveam nevoie de el. Îngenunche lângă cadavrul lui Preetorius și-și băgă degetul în capul despicat. Sângele ăstuia e bătrân, dar va merge. Al băiatului era mai bun.

Se unse cu sângele lui Preetorius pe obraz, ca o vopsea de război. Gavin nu-și putu ascunde dezgustul.

— E o pierdere atât de mare? Întrebă efigia.

Răspunsul era, bineînțeles, negativ. Nici vorbă să fi constituit o pierdere faptul că Preetorius era mort, sau faptul că un puști homosexual, drogat, își dăduse o parte din sânge pentru că acest

miracol pictat avea nevoie de hrană. Erau lucruri și mai rele decât acestea, undeva, în fiecare zi – orori uriașe. Și, totuși...

— Nu mă poți uita, îl înștiința vedenia, nu-ți stă în fire. În scurt timp, nu-mi va mai sta nici mie. Renunț la viața în care am chinuit copiii, fiindcă acum văd prin ochii tăi, împărtășesc umanitatea ta...

Se ridică, dar mișcările ei erau lipsite încă de flexibilitate.

— Între timp, trebuie să mă port așa cum cred de cuviință. Pe obraz, acolo unde se unsese cu sângele lui Preetorius, pielea căpătase mai degrabă un aspect de ceară, decât de lemn vopsit.

— Sunt un lucru fără un nume potrivit, vorbi vedenia. Sunt o rană în coasta lumii. Dar sunt și acel străin perfect, pentru care te-ai rugat întotdeauna când erai copil, străinul care să vină și să te ia, să te numească frumusețe, să te ridice gol de pe străzi și să te treacă prin fereastra Raiului. Nu sunt eu acela? Nu sunt?

Cum de-i cunoștea visurile copilăriei? Cum ar fi putut ghici acea emblemă că dorința lui fusese să fie ridicat de pe o stradă plină de mizerie și dus într-o casă care era Raiul?

— Pentru că eu sunt tu însuși într-o stare perfectă, replică vedenia, ca răspuns la întrebarea nerostită a lui Gavin.

Gavin arată cu un gest spre cadavre.

— Tu nu poți fi eu. Eu n-aș fi făcut niciodată așa ceva.

Părea nerecunoscător să-l condamne pentru intervenția sa, dar punctul de vedere rămânea.

— N-ai fi făcut-o? Întrebă celălalt. Ba cred că da.

Gavin auzi în ureche vocea lui Preetorius: „O schimbare de înfățișare.” Simți din nou cuțitul pe bărbie, greața, sentimentul de neajutorare. Firește că ar fi făcut-o, chiar de peste o duzină de ori – și ar fi numit-o dreptate.

Nu era nevoie ca vedenia să-i audă aprobarea, căci aceasta era evidentă.

— Voi veni să te mai văd, zise fața pictată. Între timp, dacă aș fi în locul tău... – râse – mi-aș lua tălpășița.

Gavin îi prinse privirea o clipă, o sondă, verificând adevărul celor spuse, apoi porni spre stradă.

— Nu pe-acolo. Pe-aici!

Arată spre o ușă în perete, aproape ascunsă în spatele unor saci putreziți de resturi. Așa se explica felul în care apăruse atât de

repede, fără niciun zgomot.

— Evită străzile principale și stai ascuns. Te voi găsi, când voi fi gata.

Gavin nu mai avu nevoie de alt îndemn ca să plece. Oricare ar fi fost explicațiile întâmplărilor din acea noapte, faptele se consumaseră deja. Nu mai era momentul de pus întrebări.

Se strecură prin ușă, fără a privi în urmă; dar auzea destul ca să i se întoarcă stomacul pe dos. Zgomotul surd al sângelui curgând pe pământ, gemetele de plăcere ale ticălosului – suficiente sunete pentru ca Gavin să-și poată imagina modul în care se spăla vedenia.

•

Nimic din cele întâmplate în noaptea precedentă nu mai avea sens în dimineața următoare. Dispăruse orice înțelegere bruscă a naturii visului real pe care-l avusese. Rămăseseră doar câteva fapte adevărate.

În oglindă, se vedea tăietura de pe maxilar, acum închisă, dar mai dureroasă decât dintele putrezit.

Ziarele relatau despre două cadavre descoperite în zona Covent Garden și despre criminali cunoscuți, uciși în ceea ce poliția descria drept un „măcel între bande”.

În mintea sa, Gavin recunoștea faptul inevitabil că, mai devreme sau mai târziu, o să fie descoperit. Cineva trebuia să-l fi văzut, cu siguranță, împreună cu Preetorius și urma să divulge secretul poliției. Poate chiar Christian, dacă dorea acest lucru, și atunci, reprezentanții legii aveau să-i calce pragul, cu mandat și cătușe. Și ce-ar putea răspunde la acuzațiile aduse? Că omul care comisese crimele nu era, cătuși de puțin, un om, ci un fel de efigie care devenea, treptat, o replică a lui însuși? Problema nu era dacă aveau să-l închidă, problema era în ce fel de celulă aveau să-l încuie – în închisoare sau în ospiciu?

Oscilând între disperare și neîncredere, Gavin se duse la spital pentru a i se pansa fața și, aici, așteptă răbdător trei ore și jumătate, alături de zeci de alte persoane cu diferite afecțiuni.

Doctorul nu-i arată niciun fel de simpatie. N-avea rost să-i mai pună acum copci, declarase el, căci răul fusese făcut; rana puțea și

avea să fie curățată și pansată, dar pacientul avea să rămână cu o cicatrice urâtă.

„De ce n-ai venit noaptea trecută, imediat după ce ți s-a întâmplat?” îl întrebase asistenta. Gavin ridicase din umeri – pentru ce dracu’-i interesa? Compasiunea artificială nu-l ajuta nici cât un vârf de ac.

•

În timp ce dădea colțul străzii sale, văzu mașinile, cu luminile albastre, în fața casei și grupul de vecini rânjind și bârfind. Prea târziu pentru a-și revendica ceva din viața anterioară. Trebuiau să fi pus deja mâna pe hainele, pieptenii, parfumurile și scrisorile sale – și să scotocească prin ele, precum maimuțele după păduchi. Văzuse cât de meticuloși puteau să fie acești ticăloși, când le convenea, cât de complet puteau să pună stăpânire pe identitatea unui om. Mănânc-o, suge-o – te curățau la fel de sigur ca un glonț, dar lăsându-te un gol viu.

Nu era nimic de făcut. Viața sa era acum a lor, pentru a-și bate joc de ea și a saliva, poate chiar a da dovadă de nervozitate atunci când unul sau doi dintre ei aveau să-i vadă fotografiile și să se întrebe dacă nu cumva îl plătiseră pe acest băiat, în vreo noapte în care erau prea excitați.

N-aveau decât să-i ia tot. Erau bine veniți. Începând de-acum, urma să fie în afara legii, deoarece legile protejau proprietatea, iar el nu mai poseda niciuna. Îl curățaseră de tot, sau aproape; nu mai avea unde să trăiască, nici vreun lucru pe care să-l numească al său. Nici măcar nu se mai temea – și ăsta era fenomenul cel mai straniu.

Întoarse spatele străzii și casei în care locuise patru ani și se simți mai ușurat, chiar fericit că viața îi fusese furată în entitatea ei jalnică.

Două ore mai târziu, aflat la câțiva kilometri distanță, își făcu timp să-și cerceteze buzunarele. Avea o carte de credit, aproape o sută de lire bani-gheață, o mică colecție de fotografii – unele reprezentându-i pe părinții și sora lui, dar cele mai multe pe el –, un ceas, un inel și un lanț de aur în jurul gâtului. Folosirea cărții de credit putea fi periculoasă – cu siguranță că –, anunțaseră deja banca. Cel mai bun lucru era să amănesteze inelul și lanțul, apoi să

facă autostopul spre Nord. Avea prieteni în Aberdeen care o să-l ascundă o perioadă de timp.

Dar mai întâi... Reynolds.

•

Lui Gavin i-a trebuit o oră pentru a găsi casa în care locuia Ken Reynolds. Trecuseră aproape douăzeci și patru de ore de când nu mai mâncase, și stomacul i se revolta în timp ce stătea în față la Livingstone Mansions. Impunându-și să se liniștească, se strecură în clădire. Interiorul părea mai puțin impozant la lumina zilei. Covorul de pe scări era ros, iar vopseaua de pe balustradă murdară de prea multă folosire.

Urcă liniștit cele trei rânduri de scări până la apartamentul lui Reynolds și ciocăni în ușă.

Nu răspunse nimeni și nici nu se auzi vreun zgomot dinăuntru. Reynolds îi spusese: „Nu te întoarce – nu voi fi aici.” Ghicise, într-un fel sau altul, consecințele pătrunderii acelei creaturi în lume?

Gavin ciocăni din nou și, de data asta, avu certitudinea că auzise pe cineva răsuflând de cealaltă parte a ușii.

— Reynolds..., zise el, lipindu-se de ușă, te aud.

Nu răspunse nimeni, dar Gavin era sigur că cineva se afla acolo. Gavin bătu puternic cu palma în ușă.

— Haide, deschide. Deschide, ticălosule!

Urmă o scurtă tăcere, apoi desluși o voce înăbușită:

— Pleacă de-aici!

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Pleacă de-aici, ți-am spus să pleci. N-am ce să-ți spun.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îmi datorezi o explicație. Dacă nu deschizi blestemata de ușă, aduc pe cineva s-o facă.

O amenințare deșartă, dar Reynolds răspunse:

— Nu! Așteaptă. Așteaptă.

Se auzi sunetul unei chei răsucite în broască, și ușa se deschise câțiva centimetri. În spatele feței care-l cerceta cu atenție pe Gavin, apartamentul se afla în întuneric. Cu siguranță că era Reynolds, dar nebărbierit și cu o înfățișare mizerabilă. Chiar și prin crăpătura ușii mirosea a nespălat, și purta doar o cămașă pătată și o pereche de pantaloni, prinși cu o curea înnodată.

— Nu te pot ajuta. Pleacă de-aici!

— Dacă m-ai lăsa să-ți explic...

Gavin împinse ușa, și Reynolds se dovedi fie prea slăbit, fie prea cherchelit pentru a-l opri. Se dădu înapoi, împleticindu-se, în holul întunecat.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Locul mirosea a mâncare putrezită. Răul se simțea în aer. Reynolds îl lăsă pe Gavin să trântască ușa în spatele lui și scoase un cuțit din buzunarul pantalonilor pătați.

— Nu mă păcălești, zise Reynolds, știu ce-ai făcut. Foarte frumos. Foarte inteligent.

— Te referi la crime? Nu eu le-am comis...

Reynolds îndreptă cuțitul spre Gavin.

— Câte băi de sânge a făcut? întrebă el, cu lacrimi în ochi. Șase? Zece?

— N-am ucis pe nimeni.

— ... monstrul.

Cuțitul din mâna lui Reynolds era coup-papier-ul pe care însuși Gavin îl mânuiuse. Se apropie de Gavin. Fără îndoială că avea intenția să-l folosească. Gavin bătu în retragere, iar teama acestuia păru să-i insufle o speranță lui Reynolds.

— Ai uitat cum arăta, din carne și sânge?

Omul își pierduse facultățile mentale.

— Ascultă..., am venit doar să discutăm.

— Ai venit să mă ucizi. Te-aș putea denunța..., așa încât ai venit să mă ucizi.

— Știi cine sunt? întrebă Gavin.

Reynolds surâse batjocoritor.

— Nu ești homosexualul. Îi semeni, dar nu ești el.

— Pentru numele lui Dumnezeu!... Sunt Gavin... Gavin...

Cuvintele necesare pentru a-i explica, pentru a împiedica cuțitul să se apropie și mai mult, nu-i ieșeau din gât.

— Gavin, îți amintești? reuși el să spună.

Reynolds șovăi o clipă, holbându-se la fața celui alt.

— Transpiri, zise acesta, expresia periculoasă ștergându-i-se din ochi.

Gura lui Gavin se uscăse atât de tare, încât putu doar să aprobe din cap.

— Văd, continuă Reynolds, transpiri. Coborî vârful cuțitului. Vedenia nu putea să transpire niciodată, zise el. N-a avut și nu va avea vreodată darul de a face așa ceva. Tu ești băiatul... nu ești el. Băiatul.

Fața i se micșoră și carnea ei semăna cu un sac aproape golit.

— Am nevoie de ajutor, zise Gavin, cu o voce răgușită. Trebuie să-mi spui ce se petrece...

— Dacă vrei o explicație, replică Reynolds, n-ai decât s-o afli singur.

Porni înainte, spre camera de zi. Perdelele erau trase, dar, chiar și în obscuritate, Gavin observă că toate antichitățile fuseseră sfărâmate dincolo de orice posibilitate de a mai fi restaurate. Fragmentele mai mari de ceramică fuseseră transformate în cioburi, cioburile în pulbere, basoreliefurile distruse, piatra de mormânt a lui Flavinus Purtătorul-de-Stindard zdrobită.

— Cine a făcut asta?

— Eu, răspunse Reynolds.

— De ce?

Reynolds își croi drum alene printre sfărâmaturi, spre fereastră, și privi cu atenție printr-o deschizătură în draperiile de catifea.

— Se va întoarce, declară el, ignorând întrebarea.

— De ce-ai distrus totul? insistă Gavin.

— E o boală, replică Reynolds. Necesitatea de a trăi în trecut. Se întoarce cu spatele la fereastră. Am furat majoritatea acestor piese de-a lungul multor ani. Mi s-a încredințat o funcție de răspundere și am folosit-o pentru scopurile mele personale. Lovi cu piciorul o bucată mai mare de piatră, din care se ridică praful, apoi continuă: Flavinus a trăit și a murit. Asta-i tot ce-i de spus. Cunoscându-i numele, nu înseamnă nimic sau aproape nimic. Nu-l aduce din nou la viață pe Flavinus – e mort și fericit.

— Statuia din cadă?

Reynolds încetă să mai respire un moment, văzând fața pictată cu ochiul minții.

— Ai crezut că eu sunt el, nu-i așa? Atunci când am bătut la ușă.

— Da. Am crezut că-și terminase treaba.

— El imită.

Reynolds încuviință din cap.

— Atât cât îi pot înțelege firea, zise el, da, imită.

— Unde l-ai găsit?

— Lângă Carlisle. Conduceam niște săpături acolo. L-am găsit într-o baie publică – o statuie încolăcită ca o minge lângă rămășițele unui bărbat adult. Era o enigmă. Un om mort și o statuie, care zăceau împreună într-o baie publică. Să nu mă-ntrebi ce m-a atras la acel lucru, căci nu știu. Poate că își transmite voința prin minte, dar și prin fizic. Am furat-o și am adus-o aici.

— Și l-ai hrănit.

Reynolds înțepeni.

— Nu întreba.

— Ba te întreb. L-ai hrănit?

— Da.

— Intenționai să mă golești de sânge, așa-i? De aceea m-ai adus aici: să mă ucizi și să-l lași să se spele în...

Gavin își aminti zgomotul făcut de pumnii creaturii pe marginile căzii – acea cerere furioasă de mâncare, asemănătoare cu a unui copil care bate în leagăn. Fusese atât de aproape de a fi ucis, ca un miel, de către creatură!

— De ce nu m-a atacat, așa cum a făcut cu tine? De ce n-a sărit, pur și simplu, din cadă să se hrănească atunci cu mine?

Reynolds își șterse gura cu palma.

— Ți-a văzut fața, bineînțeles.

Firește că mi-a văzut fața, și-a dorit-o pentru el și, fiindcă nu putea să fure fața unui mort, m-a lăsat în pace. Analiza rațională a comportării sale era fascinantă, de îndată ce era dezvăluită; Gavin simți gustul pasiunii lui Reynolds de a dezlega mistere.

— Bărbatul din baia publică. Cel pe care l-ai dezgropat...

— Da?...

— A oprit creatura să-i facă și lui același lucru, am dreptate?

— Probabil, de aceea cadavrul n-a fost niciodată mișcat din loc, ci doar sigilat. Nimeni n-a înțeles că murise, luptându-se cu o creatură pe cale de a-i fura viața.

Imaginea era aproape completă – mai rămânea doar mânia.

Bărbatul din fața lui fusese cât pe-acum să-l ucidă pentru a hrăni efigia. Furia lui Gavin se dezlănțui. Îl apucă pe Reynolds de cămașă

și de piele și-l scutură. Îi zăngăneau oare oasele, sau dinții?

— Aproape că mi-a furat fața. Gavin se holbă la ochii injectați ai lui Reynolds. Ce se va întâmpla la sfârșit, când va avea toate atuurile în mână?

— Nu știu.

— Spune-mi care-i lucrul cel mai îngrozitor – spune-mi!

— E doar o presupunere, replică Reynolds.

— Atunci, presupune!

— Când imitația fizică va fi perfectă, cred că-ți va fura singurul lucru pe care nu-l poate imita: sufletul.

Reynolds nu se mai temea de Gavin. Vocea i se îndulci, de parcă ar fi vorbit cu un condamnat. Zâmbi chiar.

— Javră!

Gavin își apropie fața și mai mult de-a lui Reynolds. Picături albe de salivă punctau obrajii bătrânului.

— Nu-ți pasă! Nu dai nici doi bani pe toate aceste lucruri, am dreptate?

Îl lovi pe Reynolds peste față, o dată, de două ori, apoi iarăși și iarăși, până ce rămase fără răsuflare.

Bătrânul încasă loviturile într-o tăcere absolută, întorcându-și fața după fiecare lovitură ca să primească alta, ștergându-și sângele din ochii umflați doar pentru a i se umple din nou.

În cele din urmă, loviturile încetară.

În genunchi, Reynolds culese fragmente de dinți de pe limbă.

— O meritam, murmură acesta.

— Cum îl opresc? întrebă Gavin.

Reynolds clătină din cap.

— Imposibil, șopti el, apucându-l pe Gavin de mână. Te rog, zise apoi și, luându-i pumnul, îl deschise și-i sărută liniile palmei.

Gavin îl lăsa pe Reynolds printre ruinele Romei și ieși pe stradă. Întrevederea lor îi spusese prea puțin din ceea ce nu ghicise deja. Singurul lucru pe care-l putea face acum era să găsească bestia care-i deținea frumusețea și s-o învingă. Dacă dădea greș, nu reușea să-și asigure singurul atribut cert: o față minunată. Vorbele goale despre suflete și umanitate erau doar gogoși. Își voia fața.

Traversă Kensington cu pași hotărâți. După atâția ani în care fusese victima circumstanțelor, vedea, în cele din urmă,

circumstanța personificându-se. Ori o să-i pătrundă înțelesul, ori o să moară.

•

În apartamentul său, Reynolds trase draperiile pentru a privi imaginea serii căzând peste priveliștea unui oraș.

Nu avea să mai supraviețuiască încă unei nopți, nu avea să mai pășească vreodată prin oraș. Ascuns vederii, dădu drumul draperiei și apucă o sabie scurtă. Îi puse vârful sub bărbie.

— Haide, își zise lui și sabiei și apăsă pe mâner.

Dar durerea resimțită în timp ce lama pătrunse doar un centimetru îi făcea deja capul să se învâртеască; știa că o să leșine înainte de a-și termina treaba pe jumătate. Așa încât se îndreptă spre perete, lipi sabia de el și își lăsă greutatea corpului să-l tragă în țeapă. Trucul reuși. Nu era sigur dacă sabia îl străpunsese complet, dar, judecând după cantitatea de sânge, sinuciderea era sigură. Deși încercă să se întoarcă și să împingă lama până la mâner, căzând pe ea, rată mișcarea și se prăbuși pe-o parte. Șocul îl făcu să-și dea seama de sabia din corpul său, o prezență rigidă, lipsită de dragoste, străpungându-l pe de-a-ntregul.

Îi trebui mai bine de zece minute ca să moară, dar, în tot acest timp, se simțea mulțumit, exceptând, bineînțeles, durerea. Oricare ar fi fost greșelile – și fuseseră multe – comise în cei cincizeci și șapte de ani, simțea că pierea într-un mod de care nu i-ar fi fost rușine nici iubitului său Flavinus.

Spre sfârșit, începu să plouă, iar zgomotul de pe acoperiș îl făcu să creadă că Dumnezeu îi îngropa casa, pecetluindu-i soarta pentru vecie. Și, o dată cu apropierea momentului, venea și o iluzie splendidă: o mână ce purta o lumină, însoțită de voci, părea să pătrundă prin perete, fantome ale viitorului care sosiseră aici să-i dezgroape istoria. Zâmbi pentru a le saluta și era gata să le întrebe în ce an se aflau, când își dădu seama că murise.

•

Creatura era mult mai pricepută în a-l evita pe Gavin, decât fusese acesta în a o evita. Trecură trei zile, fără ca următorul să-i descopere ascunzătoarea sau să-l vadă.

Însă prezența sa în apropiere, dar niciodată prea aproape, era de necontestat. Cineva îi spunea într-un bar: „Te-am văzut noaptea

trecută pe Edgware Road”, când el nici nu fusese prin preajma acelui loc, sau „Cum te-ai împăcat cu acel arab?”, sau „Nu mai vorbești cu prietenii?”

Și, Dumnezeu, curând ajunse să-i placă senzația respectivă. Suferința lăsase loc unei plăceri pe care n-o mai cunoscuse de la vârsta de doi ani: tihnă.

Și ce dacă altcineva lucra pe teritoriul lui, bătându-și joc de reprezentanții legii și de indivizii unși cu toate alifiile? Și ce dacă prietenii – (care prieteni?) mai bine-zis paraziți – erau tăiați de această copie înfumurată? Și ce dacă viața îi fusese luată și îi era consumată în întregime de altcineva în locul lui? Putea să doarmă, știind că el sau altcineva atât de asemănător, încât nu mai avea nicio importanță, era treaz și era adorat în timpul nopții. Începu să considere creatura nu un monstru care-l teroriza, ci o unealtă, aproape o persoană fizică. Creatura era esența, iar el umbra.

Se trezi, visând.

Era patru și cincisprezece minute după-amiază și scâncetul circulației se auzea cu putere din strada de dedesubt. O cameră crepusculară; aerul respira și respira și iarăși respira, așa încât luase mirosul plămânilor săi. Trecuse mai mult de-o săptămână de când îl lăsase pe Reynolds printre ruine, și, în tot acest timp, se aventurase din noua sa locuință (un dormitor minuscule, bucătărie și baie) doar de trei ori. Somnul era mult mai important acum decât hrana sau exercițiile. Avea destule droguri care să-l facă fericit când nu putea dormi – ceea ce se-ntâmpla rareori – și ajunsese să-i placă aerul învechit, fluxul de lumină prin fereastra fără draperii, senzația unei lumi în altă parte, o lume căreia el nu-i aparținea și în care nici n-avea loc.

Își spuse că astăzi trebuia să iasă și să ia aer curat, dar nu fusese capabil să se mobilizeze. Poate mai târziu, mult mai târziu, când barurile aveau să se golească și nu putea să fie remarcat, atunci urma să se strecoare din cocon pentru a vedea ce se putea vedea. Deocamdată, erau doar visuri...

Apă.

Visase apă; se visase stând lângă o piscină în Fort Lauderdale, o piscină plină de pești. Și stropii săriturilor și plonjoanelor continuau mereu, ca o revărsare a visului. Sau era exact pe dos?

Da, auzise apa curgând în somn și, în mintea-i adormită, construisese o imagine care să însoțească sunetul. Acum, deși trează, sunetul persista.

Venea din baia alăturată; nu era sunetul unei ape curgătoare, ci un clipocit. Cineva intrase, în mod evident, în timp ce dormea, iar acum făcea baie. Trecu în revistă lista scurtă a posibililor intruși – cei câțiva care știau că se află aici. Unul era Paul, un homosexual cu care se culcase pe podea, cu două nopți înainte; mai erau Chink, traficantul de droguri, și o fată de la etajul de dedesubt, numită, probabil, Michelle. Pe cine încerca să păcălească? Niciunul dintre aceștia n-ar fi putut sparge broasca pentru a pătrunde înăuntru. Știa foarte bine cine trebuia să fie. Juca doar un joc cu el însuși, savurând procesul de eliminare, înainte de a-și reduce opțiunile la una singură.

Pregătit pentru întâlnire, alunecă afară din pielea de cearșaf și cuvertura vătuită. Corpul i se acoperi cu piele de găină când îl învăluia aerul rece, iar erecția din somn i se micșoră brusc. În timp ce traversa camera spre locul în care, în spatele ușii, îi atârna halatul, își surprinse imaginea în oglindă – un cadru înghețat dintr-un film atroce, un miraj de om, micșorat de frig și luminat de-o lumină de apă de ploaie.

Înfășurat în halat, singurul obiect de îmbrăcăminte proaspăt cumpărat, se îndreptă spre ușa de la baie. Nu se mai auzea zgomotul apei. Împinse ușa.

Linoleumul deformat era rece sub picioare, și tot ce voia să facă era să-și vadă prietenul, apoi să se târască din nou în pat, însă datora curiozității sale, mai mult decât atât: avea de pus niște întrebări.

Lumina filtrată prin geamul acoperit cu gheață se deteriorase rapid, în cele trei minute de când se trezise: viforita din timpul nopții și o ploaie însoțită de vânt înghețând obscuritatea. În fața lui, cada era plină aproape până sus, iar apa era calmă ca uleiul și întunecată. Ca și înainte, nimic nu ieșea la suprafață. Creatura zăcea ascunsă, la adâncime.

Cât trecuse de când se apropiase de-o cadă cu apă verzuie, într-o baie verzuie, și privise cercetător în apă? Putea să fi fost ieri; viața în perioada scursă de-atunci devenise o noapte lungă. Se uită

în jos. Creatura se afla acolo, tot încolăcită, dormind, încă îmbrăcată, ca și cum n-ar fi avut timp să se dezbrace înainte de-a se ascunde. Chelia îi fusese înlocuită cu o claie luxuriantă de păr și avea trăsăturile aproape complete. Dispăruse orice urmă de vopsea de pe față; avea o frumusețe plastică ce-i aparținea în întregime, până la ultima aluniță. Mâinile sale, perfect terminate, îi stăteau încrucișate pe piept.

Noaptea se adânci. Lui Gavin nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să urmărească creatura dormind și, în curând, se plictisi.

Îl urmărise până aici, și era puțin probabil ca ea să plece iarăși, așa încât se putea întoarce în pat. Afară, ploaia încetinise călătoria spre casă a navetiștilor până la o mișcare de melc; se întâmplară accidente, dintre care, unele fatale; motoare supraîncălzite, inimi așijderea. Gavin ascultă cursa; adormi, se trezi, adormi din nou. Era spre mijlocul serii, când setea îl trezi iarăși: visa apă, și visul era însoțit de un sunet, așa cum fusese mai înainte. Creatura se ridica singură din cadă, își punea mâna pe ușă și o deschidea.

Rămase acolo în picioare. Singura lumină din dormitor, venită de pe strada de dedesubt, de-abia reușea să-l lumineze pe vizitator.

— Gavin? Ești treaz?

— Da, răspunse acesta.

— Vrei să mă ajuți? întrebă creatura, fără vreun fel de amenințare în voce, ca și cum un bărbat și-ar fi întrebat fratele de dragul legăturii de rudenie.

— Ce vrei?

— Timp pentru a mă vindeca.

— A te vindeca?

— Aprinde lumina.

Gavin aprinse veioza de lângă pat și se uită la figura din ușă. Nu mai avea brațele încrucișate pe piept, iar Gavin văzu că poziția anterioară acoperea ceea ce părea o rană de glonț. Carnea de pe piept fusese sfârtecată, expunând măruntaiele incolore. Bineînțeles că nu era niciun pic de sânge – și nici n-ar fi putut să fie. Oricum, nu-și putea da seama, de la acea distanță, dacă în interior există ceva care semăna vag cu anatomia umană.

— Dumnezeuule Atotputernic! rosti el.

— Preetorius avea prieteni, zise celălalt, și degetele atinseră marginile răni.

Gestul acesteia îi aducea aminte de un tablou de pe peretele casei mamei sale. Hristos în plină glorie – Inima Sacră plutind în interiorul Salvatorului –, în timp ce degetele sale, ce arătau spre agonia pe care o suferise, spuseră: „Acesta este pentru tine!”

— De ce nu ești mort?

— Pentru că nu-s încă viu, răspunse creatura.

Nu încă: *amintește-ți asta*, gândi Gavin. *Creatura face aluzii la mortalitate.*

— Te doare?

— Nu, răspunse cu tristețe creatura, ca și cum ar fi așteptat nerăbdătoare experiența, nu simt nimic. Toate semnele vieții sunt cosmetice. Dar învăț. Zâmbi. M-am deprins să casc și să trag părțuri.

Ideea era absurdă, dar și mișcătoare – că putea aspira să tragă un părț, că o cedare ireală a sistemului său digestiv era pentru ea un semn prețios de umanitate.

— Și rana?

— Se vindecă. Cu timpul va fi complet vindecată.

Gavin nu comentă.

— Te dezgust? întrebă creatura, cu o voce fără inflexiuni.

— Nu.

Creatura se holba la Gavin cu ochi perfecți – cu ochii săi perfecți.

— Ce ți-a spus Reynolds? întrebă ea.

Gavin ridică din umeri.

— Foarte puțin.

— Că sunt un monstru? Că sug sufletul uman?

— Nici chiar așa.

— Mai mult sau mai puțin.

— Mai mult sau mai puțin, încuviință Gavin.

Creatura dădu din cap.

— Are dreptate. Are dreptate, în felul lui. Am nevoie de sânge, lucru care mă face monstruos. În tinerețea mea, cu o lună în urmă, m-am scaldat în el. Atingerea sa a dat lemnului aspectul de piele.

Dar acum n-am nevoie de el: procesul este aproape terminat. Tot ce am nevoie acum...

Creatura șovăi. *Nu pentru că intenționa să mintă*, gândi Gavin, *ci pentru că acele cuvinte care urmau să-i descrie condiția nu-i veneau.*

— De ce ai nevoie? insistă Gavin.

Ea clătină din cap, privind spre covor.

— Știi, am trăit de câteva ori. Uneori am furat vieți și am scăpat nevătămat. Am trăit un interval normal de viață, apoi am lepădat fața respectivă și am găsit alta. Alteori, cum s-a întâmplat ultima dată, am fost provocat și am pierdut...

— Ești un fel de mașină...

— Nu.

— Atunci, ce ești?

— Sunt ceea ce sunt. Nu știu să mai existe alții ca mine, deși de ce-aș fi eu singurul? Poate că sunt și alții, mulți alții – pur și simplu, nu știu încă. Așadar, trăiesc și mor, și trăiesc din nou și nu învăț nimic – cuvântul fu pronunțat cu amărăciune – despre mine însumi. Mă înțelegi? Tu știi ce ești, deoarece îi vezi pe alții ca tine. Dacă ai fi singur pe lume, ce-ai ști? Ceea ce ți-ar spune oglinda, asta-i tot. Restul ar fi mit și presupunere.

Expunerea a fost făcută fără sentiment.

— Pot să mă întind? întrebă creatura.

Se apropie de Gavin și acesta putu să vadă mai limpede palpitația din cavitatea pieptului, iar în locul inimii, formele incoerente, în continuă mișcare, care se înmulțeau ca ciupercile. Oftând, creatura se lăsă cu fața în jos pe pat, cu hainele îmbibate, de apă, și închise ochii.

— Ne vom vindeca, zise ea. Dă-ne doar ceva timp.

Gavin se îndreaptă spre ușa apartamentului și o zăvorî. Apoi trase o masă și o fixă sub mâner. Nimeni nu putea intra să atace creatura în somn; aveau să stea împreună aici, în siguranță, el și ea, el cu el însuși. Fortăreața o dată asigurată, își făcu o cafea, se așeză pe un scaun în fața patului și supraveghe somnul creaturii.

Ploaia bătu puternic în fereastră o oră, apoi, ora următoare, mai ușor. Vântul aruncă frunze ude pe sticla geamului, și acestea se lipiră acolo ca niște molii curioase; le urmări, uneori, atunci când se

sătură să se urmărească pe sine însuși, dar, nu după mult timp, dori să se privească din nou și începu iarăși să fixeze cu privirea frumusețea simplă a brațului său întins, lumina care tremura pe osul încheieturii mâinii, genele. Adormi în scaun, pe la miezul nopții, cu o ambulanță tânguindu-se pe stradă și cu ploaia bătând din nou în geam.

Nu stătea comod în scaun și se trezea din somn la fiecare câteva minute, ochii deschizându-i-se o fracțiune de secundă.

Creatura era trează; stătea când lângă fereastră, când în fața oglinzii, când în bucătărie. Apa curgea – Gavin visa apă. Creatura se dezbrăca – Gavin visa că făcea sex. Creatura stătea deasupra lui, cu pieptul întreg – Gavin se simțea liniștit în prezența ei și se visă, doar o clipă, ridicându-se de pe stradă și pătrunzând printr-o fereastră în Rai. Creatura se îmbrăca în hainele sale – Gavin își murmură consimțământul pentru furt în somn. Creatura fluiera – se simțea amenințarea zilei prin fereastră, dar Gavin era prea adormit pentru a se mișca, mulțumit să știe că tânărul care fluiera, îmbrăcat în hainele sale, trăia în locul său.

În cele din urmă, creatura se aplecă peste scaun, îl sărută pe Gavin pe buze – o sărutare de frate – și plecă. Gavin auzi ușa închizându-se în urma ei.

•

Trecură zile în șir, Gavin nu era sigur câte, zile în care rămase în cameră și nu făcu nimic în afară de a bea apă. Setea îi devenise de nepotolit. Bea și dormea, bea și dormea.

Patul în care dormea era umed, la început, în locul în care se întinsese creatura, și Gavin nu intenționa să schimbe cearșafurile. Din contră, îi plăcea rufăria udă pe care corpul său o usca prea repede. Când se întâmpla aceasta, făcea o baie în apa în care zăcuse creatura și revenea în pat, cu apa șiroind pe el, cu pielea de găină, din cauza frigului, înconjurat de mirosul de umezeală. Mai târziu, prea indiferent pentru a se mișca, îi permitea vezicii să se golească în timp ce stătea întins în pat, iar acea apă devenea tot rece, până când o usca cu căldura corpului său, din ce în ce mai mic.

Însă, dintr-un motiv oarecare, în ciuda camerei glaciale, a goliciunii și a foamei, nu putea să moară.

Se trezi în mijlocul celei de-a șasea sau a șaptea nopți și se așează pe marginea patului, încercând să găsească punctul nevralgic în transformarea sa. Când nu găsi soluția, începu să înconjoare camera, târându-și picioarele, așa cum făcuse creatura, cu o săptămână mai înainte, rămânând în fața oglinzii pentru a-și cerceta corpul jalnic, schimbat, urmărind cum licărea zăpada și cum se topea pe pervazul ferestrei.

Până la urmă, din întâmplare, găsi o fotografie a părinților săi, pe care își aminti că o cercetase cu insistență creatura. Visase? Nu credea acest lucru; își aducea bine aminte că ridicase fotografia și o privise.

Acesta era, bineînțeles, obstacolul care stătea în fața sinuciderii lui: fotografia. Trebuia să aducă părinților un respectuos omagiu. Până atunci, cum putea spera să moară?

•

Merse până la cimitir, prin zăpada semitopită, doar în pantaloni scurți și un tricou cu mânecă scurtă. Remarcele femeilor de vârstă mijlocie și ale școlarilor trecură neauzite. Ce-i interesa pe alții dacă faptul că umbla cu picioarele goale însemna propria sa moarte? Ploaia venea și trecea, devenea, uneori, lapoviță, dar nu-i atingea niciodată ambiția.

În biserică se desfășura un serviciu religios; în fața ușii, era parcat un șir de mașini viu colorate. Se strecură pe lângă ele și intră în cimitir; de aici se deschidea o priveliște panoramică, astăzi mult împiedicată de voalul plin de fum al lapoviței; totuși, Gavin putea să vadă trenurile, apartamentele de la etajele superioare și șirurile nesfârșite de acoperișuri. Călcă încet printre pietrele de mormânt, câtuși de puțin sigur de locul în care odihnea tatăl său. Trecuseră șaisprezece ani, iar ziua respectivă nu fusese deloc una memorabilă. Nimeni nu spusese nimic edificator despre moarte, în general, sau cea a tatălui său, în special, și nici măcar nu se întâmplase vreo gafă publică care să marcheze ziua: nicio mătușă nu se îmbătase la praznic, nicio verișoară nu-l luase deoparte pentru a-și expune goliciunea.

Se întrebă dacă restul familiei venea vreodată aici, sau dacă vreun alt membru al ei mai era într-adevăr în țară. Sora lui amenințase întotdeauna că avea de gând să se mute, să plece în

Noua Zeelandă și să înceapă o nouă viață. Mama sa era deja probabil la cel de-al patrulea bărbat, săracul nenorocit, deși poate că ea era cea vrednică de milă, cu sporovăiala fără de sfârșit abia ascunzându-i panica.

Iată și piatra! Și da, erau flori proaspete în urna de marmură, aflată printre bucățile de marmură verde. Nemernicul bătrân nu zăcuse aici, savurând priveliștea înconjurătoare, fără a fi remarcat. Evident, cineva – probabil sora sa – venise să caute puțină alinare din partea Tatălui. Gavin își trecu degetele peste nume, dată și inscripția banală. Nimic excepțional – ceea ce era chiar drept și potrivit, deoarece nu fusese nimic excepțional în existența acestuia.

Fixând cu privirea piatra, cuvintele veniră singure, ca și cum tatăl stătea pe marginea mormântului, mișcându-și picioarele într-o parte și în alta, pieptănându-și părul peste craniul strălucitor și pretinzând, așa cum făcuse întotdeauna, că era grijuliu.

„Ce crezi?”

Tatăl nu se arată impresionat.

„Nu-i mare lucru de capul meu, așa-i?” recunosc Gavini.

„Tu ai spus-o, fiule.”

„Ei bine, am fost întotdeauna atent, așa cum mi-ai zis. Nu mai există niciun ticălos care să vină după mine.”

Al dracului de plăcut!

„De altfel, nu prea mai au ce să găsească, nu crezi?”

Tatăl își suflă nasul și îl șterse de trei ori. O dată de la stânga la dreapta, din nou de la stânga la dreapta, terminând apoi de la dreapta la stânga. Nu greșea niciodată. Apoi se făcu nevăzut.

— Ticălos bătrân!

Un tren-jucărie șuieră prelung și Gavin ridică privirea. Și iată-l pe el însuși stând absolut nemișcat la câțiva metri distanță. Purta aceleași haine pe care le avusese cu o săptămână înainte, când părăsise apartamentul. Păreau mototolite și ponosite de atâta purtat. Dar corpul! O, corpul era mai strălucitor decât fusese vreodată al lui însuși. Aproape că lucea în lumina cernută de burniță, iar lacrimile de pe obrajii doppelganger-ului îi făceau trăsăturile și mai perfecte.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Gavin.

— Întotdeauna îmi vine să plâng când vin aici.

Creatura păși peste morminte, spre el; picioarele acesteia tropăiau pe pavaj și de-abia se auzeau pe iarbă. Era atât de reală!

— Ai mai fost aici?

— O, da. De multe ori, de-a lungul anilor.

De-a lungul anilor? Ce voia să spună cu „de-a lungul anilor”? Îi plânsese oare aici pe oamenii pe care-i ucisese? Ca și cum ar fi răspuns:

— ... Am venit să-mi vizitez tatăl. De două, poate de trei ori într-un an.

— Acesta nu-i tatăl tău, spuse Gavin, aproape amuzat de această minciună. E al meu.

— Nu văd nicio lacrimă pe fața ta, spuse celălalt.

— Simt...

— Nimic, îi spuse fața. Nu simți absolut nimic, dacă ești cinstit.

Acesta era adevărul.

— În timp ce eu... – lacrimile începură să-i țâșnească din nou, nasul să-i curgă – îi voi simți lipsa până când voi muri.

Juca în mod sigur teatru, dar, dacă era așa, de ce se citea atâta mâhnire în ochii creaturii, și de ce trăsăturile ei se încrețiră, transformându-se în ceva hidos, pe măsură ce plângea. Gavin plânsese arareori; plânsul îl făcuse întotdeauna să se simtă slab și caraghios. Însă această creatură era mândră de lacrimi, se fălea cu ele. Erau triumful ei.

Și chiar și atunci, cunoscând că această creatură îl depășise, Gavin nu putea să găsească nimic în sine însuși care să semene cu mâhnirea.

— N-ai decât să te smiorcăi, spuse el. Treaba ta!

Creatura de-abia îl asculta.

— De ce doare așa de tare? întrebă ea, după o pauză. De ce durerea mă face uman?

Gavin ridică din umeri. Ce știa sau ce-i păsa lui despre măiestria de a fi o ființă umană? Creatura își șterse nasul cu mâneca, se smiorcăi și încercă să zâmbească în nefericirea ei.

— Îmi pare rău, zise ea, mă fac de râs. Te rog să mă ierți.

Inspiră adânc, încercând să se liniștească.

— E-n regulă, o consolă Gavin. Exteriorizarea îl făcu să se simtă prost și era bucuros să plece. Tu ai adus florile? întrebă el,

întorcând spatele mormântului.

Creatura încuviință din cap.

— Ura florile.

Creatura tresări.

— Ah!

— Totuși, ce știe el acum?

Gavin nici măcar nu se mai uită la efigie; se întoarse de-a dreptul și porni spre cărarea ce mergea pe lângă biserică. După câțiva metri, creatura strigă după el:

— Îmi poți recomanda un dentist?

Gavin rânji, continuându-și drumul.

•

Se apropiase ora navetiștilor. Artera principală care trecea pe lângă biserică era deja plină de mașinile care se perindau în viteză; poate că era vineri, iar primii ieșiți din birouri se grăbeau spre casă. Luminile străluceau puternic, iar claxoanele urlau.

Gavin înainta în mijlocul circulației, fără a privi la dreapta sau la stânga; ignoră scrâșnetul frânelor și blestemele șoferilor, apoi păși apăsând printre vehicule, ca și cum ar fi hoinărit pe un câmp gol.

Aripa unei mașini în plină viteză îi zgârie piciorul și alta aproape îl doborî. Era comică dorința șoferilor de a se duce undeva, de a ajunge într-un loc din care aveau să-și dorească, entuziaști, să plece numaidecât. Lasă-i să-și verse furia pe el, să-l deteste, lasă-i să-i zărească fața fără trăsături și să se îndrepte spre casă bântuiți. Dacă împrejurările erau propice, poate că unul dintre ei o să intre în panică, o să tragă lateral de volan și o să-l calce. N-avea nicio importanță. Începând de-acum, aparținea șanseii, al cărei Purtător-de-Stindard urma să fie cu siguranță.

- ^[1] Nume dat de americani bulevardului Sixth Avenue.
- ^[2] Ce va fi, va fi, lb. franceză.
- ^[3] Fenomen paranormal de manifestare, în lumea fizică, a unei entități imperceptibile.
- ^[4] Ficțiune dramatică prezentată la radio sau televiziune.
- ^[5] Copil minune, lb. germană.
- ^[6] Pauză între două acte sau între două părți ale unei reprezentații.
- ^[7] W. Shakespeare, Opere complete, vol. 5, Editura Univers, București, 1985, p. 290, traducere de Mihnea Gheorghiu (n. trad.).
- ^[8] Fapt împlinit, lb. franceză.
- ^[9] Ibidem, p. 225 (n. trad.).
- ^[10] Ibid (n. trad.).
- ^[11] W. Shakespeare, op. cit., p. 294 (n. trad.).
- ^[12] Adj. (Despre vorbire, stil) Lipsit de concizie, prea complicat; (despre oameni) care se exprimă cu prea multe cuvinte (adesea inutile), confuz sau complicat.
- ^[13] Bobină de reclamă pentru prezentarea unui film.
- ^[14] Boală de nervi, frecventă mai ales la tineri, caracterizată prin mișcări musculare involuntare continue și dezordonate ale diverselor segmente corporale.
- ^[15] Încăpere într-o biserică catolică sau clădire special ridicată lângă o biserică catolică, în care se păstrează obiectele de cult și veșmintele preoțești.
- ^[16] Insulele Hebride sau Insulele de Vest (în Antichitate, Ebudae) este un grup de insule situate în nord-vestul Scoției. Se împart în două subgrupuri, separate de strâmtoarea Little Minch: Hebridele Exterioare (cuprind regiunea administrativă Western Isles) și Hebridele Interioare. Sunt peste 40 de insule, dintre care doar câteva populate.